

Giới thiệu Võ Hiệp Tiêu Dao Lục

Hôm nay tác giả Grandholy đã cho ra đời một tác phẩm mang tên Võ Hiệp Tiêu Dao Lục với những câu chuyện phiêu lưu. Dù chỉ là tác phẩm đầu tay nhưng tác giả đã thể hiện được niềm đam mê truyện thể loại Kiếm Hiệp, đọc qua truyện có thể thấy rằng tác giả đã đầu tư cho truyện này khá tốt.

Giang Minh, một tên nhân viên nhỏ của một công ty nhỏ, vì làm ăn thất bát nên công ty giải thể. Trên đường đi về gặp một cụ già bị cướp, xông vào cứu, cuối cùng bị một tên dùng dao đâm thủng ngực, chết.

Ai dè cụ già là một vị thần, thấy Giang Minh trọng nghĩa bèn tặng cho Võ Hiệp Tiêu Dao hệ thống.

Thế là từ đây Giang Minh dạo chơi giang hồ, một thần võ nghệ, một “bug” hệ thống...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giang Minh

“Haiz”

Một thanh niên vừa đi trên đường vừa thở dài.

Thanh niên mặt mũi sáng sủa, quần áo chỉnh tề. Tuy không gọi là đẹp trai như kiểu mấy thần tượng xứ Hàn của các cô gái thời nay, nhưng cũng được tính là mặt mũi sáng sủa nam tính.

Thanh niên tên gọi Giang Minh, hai mươi lăm tuổi, là một nhân viên quen của công ty chứng khoán Đại Lôi.

Đại Lôi vốn là một công ty chứng khoán khá có danh tiếng trên thị trường chứng khoán. Nhưng một năm gần đây, Đại Lôi bị một đối thủ không rõ trực tiếp chen ép, cộng thêm chứng khoán xuống dốc khiến cho ban lãnh đạo công ty quyết định chạy dài.

Sau khi tẩu tán hết mức có thể, Đại Lôi tuyên bố phá sản. Dĩ nhiên là những nhân viên cấp dưới cùng như Giang Minh đều không tránh khỏi số phận bị thất nghiệp mà không hề có một đồng trợ cấp nào.

“Tháng này chỉ còn vài nghìn, sống sao đây?”

Giang Minh ngẩng lên nhìn trời. Tiết trời mùa đông lạnh lẽo càng làm cho lòng người nẫu ruột.

Giang Minh vốn là trẻ mồ côi. Sau khi đỗ đại học, hấn tự thân một mình vừa học vừa làm, vất vả học xong bốn năm. Tốt nghiệp đại học xong, vất vả lắm mới kiếm được công việc ổn định, Giang Minh những tưởng cuộc đời mình từ bây giờ có thể khá khá hơn, có thể tìm một người bạn gái, có thể tích góp dần mua nhà, lập gia đình, có hài tử...

Vậy mà giờ đây bị thất nghiệp, Giang Minh thở dài.

Chỗ ở Giang Minh thuê hiện tại là một khu phố nhỏ, cách công ty khá xa. Mỗi sáng, Giang Minh đều dậy rất sớm để đi bộ tới không ty. Vì xa trung tâm thành phố, lại vắng vẻ nên phòng thuê rất rẻ, lại cũng không có ai đến thuê trừ Giang Minh ra.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng một tiếng kim loại va chạm đánh gãy suy nghĩ của Giang Minh.

Cau cau mảy, Giang Minh cũng vẫn đi tới ngõ nhỏ. Nhà ở đây phần lớn là thi công dở bỏ đấy, không mấy ai đến mua. Thành ra có một số thành phần không lành mạnh đến đây hung hăng căn quây. Giang Minh cũng có học mấy năm võ thuật cùng một lão quân nhân, một chống ba bốn tên côn đồ cũng không thành vấn đề đấy.

Bên trong ngõ nhỏ, ba tên côn đồ cùng với một lão già đang đứng đấy. Một tên đang cầm cổ áo một lão già, hai tên còn lại lục lọi người lão già. Tiếng động vang ra vừa rồi là từ cây gậy của một tên côn đồ đập vào cột đèn bên đường.

“Buông ngay ra”

Giang Minh quát lên, thân thể vọt tới. Một cái đế giày nện vào mặt một tên côn đồ đang lục người ông lão.

“Thằng ch* này, nãy thích gì?”

Tên cầm cổ áo lão giả buông tay ra, lập tức cầm gậy vọt vào người Giang Minh.

Nhẹ nhàng lùi lại một cái, Giang Minh né cây gậy, đồng thời lao vào cho tên này một đấm vào bụng, sau đó là một chém đằng sau gáy. Tên côn đồ gục xuống, cây gậy bị văng ra xa.

Tên côn đồ còn lại thấy đồng bạn đơn giản bị đánh như vậy, sợ quá bèn lấy ra trong người một con dao, quơ quơ hướng Giang Minh nói:

“Mày... Mày muốn gì?”

“Buông dao xuống”

Giang Minh trừng mắt nhìn tên côn đồ, không tiến đến. Hắn cũng biết bọn côn đồ này tuy nhát chết nhưng mà chó cùng đứt gậy, nếu tên kia xông lại đâm thì cũng khá nguy hiểm.

Nhưng có vẻ vận đen liên tiếp xảy ra với Giang Minh, tên côn đồ thấy Giang Minh đứng lại bèn tăng dũng khí, cầm dao xông tới đâm.

Giang Minh cũng giật mình né tránh, bỗng dưới chân vướng phải một cái gì đó. Giang Minh mất đà loạng choạng nhìn sang, hóa ra là tay của tên bị Giang Minh đập vào mặt đã nắm lấy chân hắn.

Trước ngực Giang Minh cảm thấy đau nhói, tên côn đồ kia đã đâm dao vào giữa ngực Giang Minh. Gục xuống, ánh mắt Giang Minh thấy ba tên kia đang chạy trốn, lão giả vẫn đứng đấy nhìn hắn. Ánh mắt mờ dần, hắc ám bao phủ lấy tâm mắt Giang Minh.

“Ta cứ như vậy chết sao?”

Giang Minh trong lòng cười khổ.

Trong lòng cảm thấy thật đáng tiếc, hắn còn bao dự định chưa hoàn thành.

Năm ấy, một thanh niên bị giết tại ngõ hẻm, cảnh sát điều tra ra ba kẻ tình nghi. Nhưng đó là chuyện Giang Minh không bao giờ được biết đến.

“Uy”

Trong bóng tối bao phủ, cũng không biết trải qua bao nhiêu thời gian, Giang Minh bỗng nghe một tiếng trong đầu mình vang lên. Hắn tỉnh lại.

“Đây là đâu? Đã tới địa ngục chưa?”

Giang Minh mở mắt, trước mặt hắn là một khoảng không gian màu trắng, xung quanh đầy sương mù mờ mịt.

“Uy”

Lại một tiếng vang lên trong đầu Giang Minh. Hắn giật mình nhìn ngó xung quanh.

“Ai?”

Giang Minh quát lên một tiếng.

“Tiến tới đi”

Một tiếng gào nua vang lên khác hẳn tiếng lúc trước trong đầu Giang Minh.

Ngạc nhiên một lúc, Giang Minh vẫn là tiến tới phía trước.

Sương mù dần dần tan, trước mặt Giang Minh là một khu rừng trúc, có một lối đi vào.

Đi theo lối vào, một căn nhà nhỏ bằng trúc, trước mặt có một lão giả ngồi bên một bộ bàn ghế đá uống trà.

Nhận ra lão giả là người mà mình cứu, Giang Minh giật mình hỏi:

“Là ngài sao, lão bá? Đây là đâu?”

“Uy, sao ngươi không để ý đến ta?”

Một tiếng nói thanh thúy lại hiện lên trong đầu Giang Minh. Giật mình lại nhìn ngó xung quanh, Giang Minh ngoài lão giả ngồi phía trước mình ra còn lại chẳng thấy ai.

“Ha ha, tiểu Linh, ngươi chơi thế đủ rồi đấy.”

Lão giả cười cười nói.

Một quang sáng vàng hiện lên ở giữa không trung, một thân thể bé nhỏ, trên lưng mọc hai cánh lơ lửng trước mặt Giang Minh. Giang Minh lập tức há hốc miệng, trố mắt ra nhìn.

Một lúc lâu sau, tiểu Linh bất mãn nói:

“Uy, nhìn đủ chưa?”

“Khục khục, xin lỗi.”

Giang Minh đỏ mặt, dù sao nhìn chăm chăm vào người khác là hành vi rất không lễ phép.

“Ha ha, không sao. Ngồi đi.”

Lão già thân mật vẫy tay, sau đó chỉ xuống ghế đá ra hiệu ngồi xuống.

Giang Minh ngồi xuống, vừa định há mồm hỏi, lão già giơ tay cản lại rồi nói:

“Ta biết ngươi muốn hỏi gì, để tiểu Linh giải thích cho ngươi a!”

Nói xong bèn hướng tiểu Linh gật đầu. Tiểu Linh lúc này cất giọng non nớt nói:

“Đầu tiên là ngươi đã chết”

Giang Minh dù biết mình đã chết, nhưng nghe khẳng định lại xong vẫn cảm thấy đau đớn, tay trái vô ý thức đặt trước ngực, chỗ bị dao đâm.

“Tiếp theo là ngươi rất may mắn”

“May mắn?” Giang Minh ngẩn người. Chết rồi còn kêu may mắn sao?

“Đây là không gian của thần, trước mặt ngươi chính là thần cai quản thế giới này, Sáng Thế Thần vĩ đại. Và ta là sinh mệnh được thần tạo ra, tiểu Linh.” Tiểu Linh vẫn giọng non nớt cất lên.

“Thần? Sáng Thế thần? Ta đây vẫn đang là nằm mơ đi!”

Giang Minh trong đầu gào thét.

“Ta sáng tạo ra thế giới này, cũng như hàng vạn thế giới khác. Mỗi một thế giới sau một khoảng thời gian phát triển, ta lại đến thế giới đó, hóa thân thành một sinh vật rồi đi dạo.” Sáng thế thần cất tiếng thay tiểu Linh.

Đến đây thì Giang Minh đã hiểu rồi. Hóa ra là bản thân hẳn lắm chuyện, người ta rõ ràng là Sáng Thế Thần, cái kia ba cái còn đồ chẳng qua chỉ là phát tay một cái. Hẳn rõ ràng lại còn đáp mệnh nhỏ vào, coi như mệnh nhỏ mất đi một cách vô nghĩa.

“Ha ha, ngươi đã cứu ta, ta cũng phải cảm ơn ngươi mới phải” Lão già vuốt râu cười ha ha.

“Là ta tự mình lắm chuyện thôi, ngài cứ đùa” Giang Minh đau xót nói.

“Không, thế giới càng phát triển, sinh vật càng khó có được tính cách như ngươi, thấy bất bình xông tới trợ giúp. Có điều ngươi không thích hợp ở một thế giới như vậy.”

Lão già vuốt vuốt râu, uống một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Võ Hiệp Tiêu Dao Hệ Thống

“Ta nào có lựa chọn khác!”

Giang Minh cười khổ nói. Đầu thai đầu có quyền được lựa chọn. Cái gì kỹ năng đầu thai, hẳn cô nhi nào có cái xa xỉ kỹ năng như vậy.

“Vi người đã cứu ta một lần, ta cho người quyền được phiếu lưu qua các thế giới võ hiệp, tiểu Linh sẽ giải thích cho người. Ta quá bận rộn, còn bao nhiêu thế giới không kiểm tra.”

Sáng Thế thần cười nói, sau đó quay lưng biến mất.

“Được rồi, Sáng Thế thần để lại cho người một cái hệ thống.”

Tiểu Linh giọng non nớt lại cất lên.

“Hệ thống?”

Giang Minh tim đập thình thịch. Có một thời hần cũng rất thích đọc tiểu thuyết trên mạng internet, đặc biệt là các bộ sau khi xuyên việt xong được hệ thống phụ thể. Thế nên nghe tới hệ thống, hần cũng chẳng lạ lùng gì “bug” to nhất trong các tiểu thuyết này, thứ khiến cho nhân vật chính trở nên nghịch thiên, hào quang lấn áp hết thảy mọi thiên tài.

“Àn, là Võ Hiệp Tiêu Dao hệ thống.” Tiểu Linh gật gật cái đầu nhỏ, không đợi Giang Minh hỏi liền nói tiếp:

“Võ Hiệp Tiêu Dao hệ thống, cho phép chủ nhân hệ thống được phép đầu thai hay xuyên qua vào một thế giới võ hiệp giả tưởng. Dựa vào năng lực sáng tạo thế giới của Sáng Thế thần, thế giới được tạo ra là thế giới chân thực như mọi thế giới bình thường khác. Chủ nhân hệ thống sau khi tiến vào thế giới có thể tiến hành du ngoạn, sửa đổi tùy vào năng lực mà chủ nhân hệ thống đạt tới được trong thế giới đấy.”

“Mỗi một lần xuyên việt, chủ nhân hệ thống được phép giữ lại toàn bộ trí nhớ của mình về thế giới đó, kèm theo toàn bộ năng lực rèn luyện được trong thế giới đó. Ví dụ người tiến vào thế giới võ hiệp học được một tuyệt thế thần công, tu thành một thân tuyệt thế võ công, có thể mang theo tuyệt thế võ công đó về đây trong trí nhớ, đồng thời khi đầu thai sang thế giới khác có thể giữ nguyên võ công tu luyện được ở thế giới trước.”

“Ngưu, quá ngưu” Giang Minh nghe xong liền hưng phấn nắm tay lại.

“Tuy nhiên...” Một câu nói cắt đứt hưng phấn của Giang Minh.

“Nếu người muốn mang đồ vật khác từ trong thế giới võ hiệp ra ngoài, người sẽ cần một số điểm hệ thống quy định. Những điểm này phải thực hiện nhiệm vụ liệt kê ra khi người đầu thai đến, hoặc bất chợt xuất hiện nhiệm vụ. Người có thể nhận, có thể không nhận. Nhưng một khi nhận nhiệm vụ thì phải hoàn thành, nếu không hệ thống sẽ tiến hành trừng phạt a. Nhiệm vụ càng khó thì phần thưởng càng cao.”

“Ngoài ra điểm hệ thống còn dùng để mua đồ, cũng có thể đưa người từ thế giới này mang sang thế giới khác... vân vân... Cái này người có thể xem trong catalogue của hệ thống.”

Nói xong tiểu Linh đưa tay nhỏ điểm đầu Giang Minh, Giang Minh bỗng thấy trong đầu mình hiện lên một quyển sách nhỏ màu xanh da trời.

“Trong đầu người hiện tại đã có catalogue rồi, có cái gì cần mua thì hỏi nó a. Nhưng trước đừng có xem vội, vì món thấp nhất cũng cần tới hơn một ngàn điểm hệ thống, người hiện tại mở ra xem cũng chả có gì dùng.”

“Được rồi, ta là người vận hành hệ thống, người coi như là chủ nhân của ta, người có chuyện gì có thể trực tiếp truyền thông tin cho ta, chỉ cần nghĩ tới tên ta là có thể nói chuyện được rồi.”

Tiểu Linh vẫn liến thoắng, làm cho Giang Minh mở mồm không kịp.

“Nga, được rồi, giờ thế giới đầu tiên cho người vào, người thích vào gì thì chọn đi.”

Tiểu Linh vung tay, một cái bảng hiện lên trước mắt Giang Minh. Giang Minh nhìn cái bảng, trên đó hiện lên các ô nhỏ hình dạng nút bấm, bên cạnh là thông tin giới thiệu vắn tắt:

Thiên Long Bát Bộ thế giới. Số điểm yêu cầu: miễn phí. Đăng cấp yêu cầu: không cần.

Anh Hùng Xạ Điêu thế giới. Số điểm yêu cầu: miễn phí. Đăng cấp yêu cầu: không cần.

Thần Điêu Đại Hiệp thế giới. Số điểm yêu cầu: miễn phí. Đăng cấp yêu cầu: không cần.

Ý Thiên Đồ Long Ký thế giới. Số điểm yêu cầu: miễn phí. Đăng cấp yêu cầu: không cần.

...

Giang Minh nhìn thoáng qua bảng thông tin, quay sang hỏi tiểu Linh:

“Vậy võ công ta học ở đâu?”

“A, ta quên mất. Hệ thống miễn phí cho người học võ công theo đăng cấp của người. Đăng cấp của người hiện tại là cấp một, người chỉ có thể học các võ công của đăng cấp một.”

“Võ công có mấy đẳng cấp?”

“Có ba đẳng cấp, cấp một là cái mà các ngươi thường hay gọi là cổ võ, có thể tốt sử dụng ở các thế giới không yêu cầu đẳng cấp. Cấp hai là các công pháp có thể sử dụng tốt ở các thế giới tu chân. Cấp ba thì ngươi cũng chưa cần phải biết đến rồi.” Tiểu Linh giờ ngón tay nhỏ lắc lắc.

“Có tu chân thế giới?” Giang Minh mắt sáng lên.

“Uhm, nhưng ngươi còn lâu mới đến được các thế giới đó nha. Hơn nữa, các thế giới cấp cao đều yêu cầu điểm hệ thống rất cao, tới hơn trăm vạn điểm để tiến vào. Hơn nữa độ nguy hiểm đều rất cao, ngươi năng lực yếu, xuyên vào nhờ tử vong thì phí điểm ra.”

“Àn” Không thất vọng gât đầu, Giang Minh cũng hiểu rõ thông qua tiểu thuyết. Ở các thế giới mà sức mạnh quyết định hết thảy, việc đấu tranh chém giết là chuyện không thể tránh khỏi. “Nhưng ta có hệ thống a, đến lúc đủ điểm hệ thống, năng lực của ta lúc đó cũng không kém đi nơi nào”.

“Cảnh giới nào thì võ công đạt cấp hai?” Giang Minh lại hỏi.

“Chỉ cần ngươi đạt tới Tiên Thiên cảnh, hoặc cụ thể ở trong Võ Hiệp thế giới là năm ngàn năm nội lực là được coi như võ công đạt cấp hai.”

“Năm ngàn năm? Ta cũng không thể sống lâu đến vậy a!” Giang Minh ngẩn người.

“Chủ nhân ngốc. Để ta giải thích cho ngươi. Một công pháp càng xịn thì mức độ nội công tu luyện càng nhanh. Ngươi cảm công pháp trung cấp, tu luyện một năm có thể bằng năm lần công pháp cấp thấp, thì ra là năm năm nội lực rồi. Vậy là nếu ngươi cảm công pháp cao cấp, một năm có thể bằng năm năm tu công pháp trung cấp, vậy là hai mươi lăm năm nội lực nha.”

“Nhưng vậy cũng phải cần hai trăm năm mới có thể thành tiên thiên cảnh” Giang Minh tính toán.

“Cũng không dài đến vậy, hệ thống có sẵn võ công đỉnh cấp, tu luyện nhanh gấp đôi võ công cao cấp. Chủ nhân ngươi còn có thể tu hai ba môn liền nha. Tuy không phải môn nào cũng có thể tu kèm với nhau, nhưng số lượng môn có thể tu kèm cũng không ít. Vậy thì thời gian ba mươi, bốn mươi năm ngươi cũng có thể thành tiên thiên cường giả rồi.”

“Cũng phải mất đến ba mươi, bốn mươi năm...” Giang Minh vẫn không bằng lòng.

“Ta nói chủ nhân, ngươi cũng đừng quá tham, dù sao ngươi vào võ hiệp thế giới để đi chơi là chính, vậy luyện nhanh quá thì ngươi cũng mất vui đi. Huống hồ ngươi mỗi thế giới đều có thể có hơn chục năm tu luyện nha.”

“Tiểu Linh, vậy võ học cảnh giới phân chia thế nào?”

“Cái này a. Võ học hậu thiên chia làm năm cảnh giới: võ giả, võ sư, đại sư, tông sư, hậu thiên viên mãn chỉ cảnh. Đột phá hậu thiên thì ra là Tiên thiên cảnh giới. Tiên thiên cảnh giới cũng bao gồm năm cảnh giới: chân khí, cương khí, chân nguyên, khí toàn, Tiên thiên viên mãn. Còn về cao hơn trình tự, chủ nhân ngươi cũng không nên biết làm gì cho đầu đau.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Động Tiên

“Tiểu Linh, cho ta chọn võ công!” Giang Minh sung sướng nói to.

“Chủ nhân, ngươi có thể hay không nói nhỏ một chút. Điếc hết tai ta rồi”

Tiểu Linh xoa xoa lỗ tai bé tí nói.

“Ha ha, ta xin lỗi, ngươi cho ta chọn võ công đi.” Giang Minh cười cười nói.

“Không vấn đề, chủ nhân ngươi cũng không cần chọn, trực tiếp nhận hết là được”

Nói xong chưa kịp để Giang Minh máu thông lên não, tiểu Linh giờ ngón tay điểm vào trán Giang Minh. Giang Minh thấy đầu ong lên, trực tiếp ngất xỉu.

Tỉnh lại, Giang Minh thấy trước mắt tiểu Linh đang nhìn mình cười hi hi. Chợt hiểu ra, Giang Minh cười khổ nói:

“Tiểu Linh, ra là ngươi chơi ta”

“Ai kêu chủ nhân nguoi quát to với ta” Tiểu Linh chu cái môi nhỏ lên nói.

“Được rồi, được rồi. Tính là ta có lỗi. Để ta kiểm tra một chút đã, đầu ta nhiều thêm một số thứ.”

Nói xong tập trung tiêu hóa lượng thông tin trong đầu. Giang Minh thấy rất nhiều loại công pháp, từ Cửu Dương thần công, Cửu Âm Chân kinh cho tới tiểu Lý phi đao, kim chung trảo... Tất cả đều là cao cấp trở lên công pháp và võ công.

Sau khi tiêu hóa xong, Giang Minh mở mắt. Hắn lại băn khoăn không biết nên tu tập công pháp nào.

“Tiểu Linh, nguoi nói ta nên tu luyện công pháp nào?”

“Chủ nhân, nguoi nên tu tập Cửu Dương thần công, thiên hạ nội công số một công pháp. Cùng tu là Cửu Âm chân kinh, thiên hạ quy tắc chung, không xung đột nhau. Nguoi có thể luyện Tiểu Vô Tướng Công, cái này cũng không xung đột gì nha.”

“Thế còn Bắc Minh thần công?” Giang Minh rất coi trọng môn võ công này, phải biết Đoàn Dự một thân nội lực kinh khủng là nhờ công của Bắc Minh thần công.

“Chủ nhân, môn này lại xung đột với tất cả nội công công pháp khác, nguoi nếu học môn này không thể học nội công tâm pháp nào nữa, nếu không thân thể sẽ bạo toái mà chết. Môn này tuy mạnh, có thể hấp thu nội lực người khác thành nội lực của mình, nhưng nội lực thu thập vào không tinh thuần. Lúc đầu thì không sao, nhưng càng về sau càng nguy hiểm. Chủ nhân nguoi cũng không thể dựa vào nội lực không tinh thuần để tiến giai Tiên Thiên Cảnh được. Nếu nguoi không định tiến giai tiên thiên cảnh, môn này cũng là một môn không tệ võ công.”

Nghe tiểu Linh nói xong, Giang Minh lập tức từ bỏ ngay ý định học tập Bắc Minh Thần Công. Đừng giỡn, ta vẫn muốn lên Tiên Thiên a.

“Tiểu Linh, vậy nếu có kẻ dùng Bắc Minh Thần Công hút nội lực của ta, có cách nào chống không?” Giang Minh hỏi câu hỏi mà hắn vẫn luôn thắc mắc khi đọc Kim lão kiếm hiệp.

“Xi, đương nhiên là có. Chủ nhân nguoi cũng không biết, Bắc Minh thần công cũng không phải là cái gì cũng có thể hút đấy. Nếu là hút chân khí, cương khí, chân nguyên, người thi triển nếu không đạt tiên thiên cảnh lập tức sẽ bạo thể chết. Còn nếu đối phương đóng huyết khí bị chế trụ, Bắc Minh thần công cũng không thể hút nội lực nha. Nguoi bị chế trụ một tay, bế huyết xong, tay kia tấn công thì người thi triển chết chắc. Còn nữa nha, chủ nhân nguoi có thể học một phần của Bắc Minh thần công, phần hộ thể, có thể phòng tránh bị Bắc Minh thần công hút bất cứ lúc nào.”

“Tuyệt” Giang Minh hưng phấn.

“Tốt rồi, chủ nhân nguoi làm ta giải thích mệt quá. Nguoi chọn thể giới đi!”

“Ta chọn Thiên Long Bát Bộ thể giới!” Giang Minh hưng phấn nói.

“Hệ thống, khởi động!” Tiểu Linh hô to.

Một hố đen xuất hiện dưới chân Giang Minh, hắn lập tức rơi xuống, vang vọng lên tiếng kêu “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... ”

“Thật hay tiếng kêu.” Tiểu Linh cười hì hì rồi biến mất.

“Aaaaaaaaaaaaaa” Giang Minh bật dậy. Hắn thở hồng hộc rồi nhìn xung quanh. Phong cảnh xung quanh là một cái sơn cốc rộng lớn trải màu xanh lá cây, khắp nơi đều là màu xanh. Xa xa có một đàn nai gặm cỏ. Ở giữa là một nhánh suối nhỏ chảy xuyên qua, chia sơn cốc ra làm hai phần. Giữa suối cá nhảy nhót trông hết sức sinh động. Quả thật là một vùng thế ngoại đảo nguyên.

Ngẩn ngơ nhìn sơn cốc trước mặt nửa ngày, Giang Minh bỗng giật mình tỉnh lại. Sau đó ngó nghiêng xung quanh.

“Tiểu Linh” Giang Minh hô to lên.

“Chủ nhân, nguoi có thể hay không gọi ta nhỏ nhỏ tiếng một chút?” Tiểu Linh hiện ra, bắt mắt chu môi.

“Àn, lần sau rút kinh nghiệm” Giang Minh cười hề hề.

“Đúng rồi, tiểu Linh, chỗ này là chỗ nào?” Giang Minh hỏi.

“Để ta kiểm tra.” Tiểu Linh nói xong biến mất.

Một lúc sau, Tiểu Linh lại hiện ra nói:

“Chủ nhân, nguoi may mắn nha!”

“Lại may mắn?” Giang Minh giật mình.

“Đây gọi là Động Tiên tiểu thế giới, do thiên địa linh khí tự tụ tập, trải qua năm tháng mà thành hình nha.” Tiểu Linh trên mặt cười tươi giới thiệu.

“Thế sinh vật trong này từ đâu ra?” Giang Minh cảm thấy khó hiểu.

“Là chúng nó tự đi vào đấy.”

“Tự đi vào?”

“Ân, động tiên này cũng có một đường thông với thế giới bên ngoài. Ngẫu nhiên sẽ có sinh vật vào trong này, sau đó sinh sống luôn ở đây. Bất quá hiện tại ngươi yên tâm, động tiên này không có sinh vật ăn thịt, mạng nhỏ của ngươi được bảo toàn.” Nói xong cười hi hi.

Xấu hổ vuốt vuốt mũi, Giang Minh chợt để ý thấy tay mình trở thành rất nhỏ, giọng nói cũng thanh hơn. Hắn giật mình nhìn ngắm toàn thân, chỉ thấy hiện tại mình hình thể tương đương với một đứa trẻ năm tuổi. Ra tuổi nhìn bóng mình dưới nước, Giang Minh thấy được hình ảnh lúc mình năm tuổi.

“Tiểu Linh, trường hợp của ta hình như là xuyên việt a?” Giang Minh hỏi.

“Chủ nhân, ngươi xuyên vào trong thế giới võ hiệp, có hai hình thức là xuyên việt hoặc trọng sinh. Lần này ngươi xuyên việt, thân thể thu nhỏ lại thành hồi năm tuổi nha, đủ để cho ngươi luyện võ công.” Tiểu Linh giải thích.

“Thế trọng sinh thì là mới thai nhi hay là đoạt xá?” Giang Minh lại tiếp tục hỏi.

“Chủ nhân, hệ thống không đoạt xá này nọ đồ vật, ngươi nếu trọng sinh thì chắc chắn sẽ làm hài nhi rồi, nhưng mà giới tính thì không biết nha.”

“Cái gì?” Giang Minh toát mồ hôi, rồi trọng sinh thành nữ thì biết phải làm sao?

“Không có gì ngạc nhiên đấy, người ra đời cũng đâu có quyết định được giới tính của mình đâu” tiểu Linh cười xấu xa.

“Lần này may mắn chỉ xuyên việt. Hệ thống chết tiệt, rõ ràng còn lưu lại một tay chơi mình.” Giang Minh cảm tức nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhiệm Vụ Bắt Đầu

“Tiểu Linh, ngươi nói xem bây giờ là năm nào?” Giang Minh hỏi.

“Chủ nhân, ngươi đây là đang lo cốt truyện bắt đầu đi?”

“Ân, ta muốn tu luyện võ công, cũng không thể bỏ lỡ cốt truyện a. Còn có, ngươi nói cái này Động tiên có tác dụng gì?”

“Chủ nhân, ngươi không phải lo, ngươi có mười ba năm để luyện công nha. Còn cái này động tiên, hiện tại ta trợ giúp ngươi luyện hóa đi.” Tiểu Linh nói xong bay về giữa sơn cốc, ngón tay nhỏ giờ lên. Phía trên sơn cốc hiện một hình đồ án lớn, sau đó là một luồng sáng từ trong đồ án bay ra, theo hướng tiểu Linh chỉ tới Giang Minh.

Chưa kịp phản ứng, Giang Minh bỗng cảm thấy một thứ gì đó bay vào trong đầu mình. Lập tức trong đầu hiện lên một luồng cảm ứng thân thiết đối với sơn cốc này.

Tiểu Linh thu tay lại, bay về phía Giang Minh.

“Hiện tại chủ nhân ngươi là chủ của động tiên này, ngươi có thể thiết kế, sắp xếp các khu vực. Khi ngươi đi ra ngoài, động tiên sẽ tự động tiến vào cơ thể ngươi.” Tiểu Linh liền thoáng nói.

“Cơ thể ta?” Giang Minh đột ngột cắt đứt.

“Ân, chủ nhân, cơ thể ngươi có thể chứa được nhiều thứ lắm, chẳng qua ngươi không biết mà thôi.” Tiểu Linh gật gật đầu, sau đó lại nói tiếp:

“Ngươi có thể tiến vào động tiên bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào, lại có thể chứa đồ vào trong, có thể trồng cây. Diện tích động tiên cũng tùy thuộc vào tu vi của ngươi mà không ngừng mở rộng, tất nhiên là đến lúc ngươi đạt tới Tiên thiên cảnh thì mới có thể mở rộng động tiên...”

Giang Minh vẫn tiếp tục kiên nhẫn nghe tiểu Linh nói đến cùng. Hắn cũng nắm đại khái cách sử dụng động tiên.

Thì ra động tiên này là một khối không gian riêng biệt với không gian bên ngoài. Sau khi luyện hóa xong có thể thay thế trừ vật đồ đạc. Không gian còn có thể trồng cây, bởi vì đất trong này do thiên địa linh khí bồi bổ, trở nên vô cùng tốt cho cây cối, được liệt. Những cây trồng vào đây không những có

thể phát triển nhanh hơn, đồng thời còn có thể cho được tính mạnh hơn ngoài tự nhiên. Giang Minh cũng có thể đưa người khác vào, cũng có thể tự mình đi vào. Khi Giang Minh đạt tới Tiên thiên, động tiên cũng sẽ tự động mở rộng ra, đồng thời sẽ tự động hấp thu linh khí thiên địa đưa vào trong không gian này.

Hiểu rõ về động tiên, Giang Minh bỗng cảm thấy đói. Dù sao hắn cũng vẫn phải cần ăn thịt, cũng không thể như lũ nai gầm cỏ kia đi.

Tiến tới bờ sông, Giang Minh dễ dàng bắt được một con cá. Cái trò tay không bắt cá này, thời huấn luyện cùng lão quân nhân, Giang Minh cũng đã thành thạo. Tuy nhiên lúc này Giang Minh lại đau đầu, không có lửa a.

Quay lại nhìn tiểu Linh vẫn đang bay lượn quanh đó, Giang Minh hỏi:

“Tiểu Linh, ngươi có cách nào làm chín cá không?”

“Có a” Tiểu Linh cất tiếng.

“Cách gì?” Giang Minh nghi ngờ hỏi.

“Chủ nhân, dĩ nhiên là ngươi đánh lửa rồi, giống tổ tiên ngày xưa của các ngươi ấy!” Nói xong phì cười, để lại Giang Minh trên trán ba sợi hắc tuyến.

“Hết cách” Giang Minh cười khổ, bắt đầu thu thập cành cây khô phía dưới các gốc cây rồi bắt đầu đánh lửa.

Sơn cốc rất rộng, có một khoảng rừng. Do phía trên là không bị che khuất, mưa gió nắng sương vẫn có thể tiến vào, khiến cho cây cối phát triển rất tốt. Nhưng do giới hạn cái gì đó, mà các cây không to lắm, chim chóc cũng rất ít, không hiểu tại sao. Có lẽ động tiên này hình thành cũng không quá lâu. Tuy vậy, Giang Minh kiếm củi không khó. Rất nhanh mùi cá nướng đã thơm phức toàn sơn cốc.

Chia một phần nhỏ ra cho tiểu Linh, Giang Minh một mình gặm gặm hết con cá. Tiểu Linh ăn xong lại đòi hỏi thêm phần nữa, khiến cho Giang Minh đành phải ra suối bắt thêm. Trợn mắt nhìn tiểu Linh ăn nguyên con cá to gấp đôi mình, Giang Minh cười khổ không thôi, lại một cái ăn hàng.

Ăn xong, Giang Minh bắt đầu tu luyện võ công. Bởi vì công pháp trong đầu đã có giải thích hết, rất nhanh Giang Minh không còn để ý tới môi trường xung quanh, trực tiếp tiến nhập vong ngã cảnh giới.

Ngày qua ngày, cứ nướng cá ăn, nướng nai ăn, hái quả ăn, sau đó lại tập trung tu luyện. Giang Minh tu luyện đều là trực tiếp tiến nhập vong ngã cảnh giới. Nếu võ đạo tông sư ở đây chắc cũng há hốc mồm ra nhìn Giang Minh, vong ngã cảnh giới tiến dễ dàng như vậy sao? Thật là người so với người tức chết. (Giang Minh: ta cũng không có biện pháp a)

Loáng cái mười ba năm trôi qua, Giang Minh hiện tại cũng đã là mười tám tuổi thanh niên.

Trong mười ba năm này, Giang Minh đã luyện thành Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Chân Kinh, Tiểu Vô Tướng Công, kèm theo phần luyện thể của Bắc Minh thần công. Trực tiếp đưa nội lực lên mức khủng khiếp một ngàn chín trăm năm mươi năm.

Cái này là ba đại đỉnh cấp nội công tâm pháp cùng tu hiệu quả. Bên cạnh đó, các võ công khác như Tiểu Lý Phi Dao, Lăng Ba Vi Bộ, Nhất Dương Chỉ, Lục Mạch Thần Kiếm, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng... vân vân... cũng được Giang Minh luyện thành.

Bản thân Tiểu Vô Tướng Công cũng có thể không cần học tự bất chước võ công, nhưng dù sao cũng là bất chước, uy lực tất nhiên kém hơn một chút. Bất quá cũng đủ dùng đối với các môn võ công khác.

“Đã đến lúc cốt truyện bắt đầu rồi!” Giang Minh thì thào.

Lúc này, trước mắt Giang Minh đột nhiên xuất hiện một bảng danh sách, phía trên liệt kê:

Nhiệm vụ chính tuyến có thể nhận:

Một, diệt tứ đại ác nhân. Phần thưởng: một ngàn điểm nhiệm vụ, năm trăm danh vọng giang hồ. Thất bại: danh vọng giang hồ giảm năm mươi điểm, nội lực lùi năm mươi năm.

Hai, không cho A Châu chết. Phần thưởng: một ngàn điểm nhiệm vụ. Thất bại: danh vọng giang hồ giảm năm mươi điểm, nội lực lùi năm mươi năm.

Ba, ngăn cản âm mưu nhắm vào Tiêu Phong. Phần thưởng: một ngàn điểm nhiệm vụ, một ngàn điểm danh vọng giang hồ. Thất bại: danh vọng giang hồ giảm một trăm điểm, nội lực lùi một trăm năm.

“Tiểu Linh, danh vọng giang hồ để làm gì?” Giang Minh quay sang hỏi tiểu Linh.

“Chủ nhân, danh vọng giang hồ càng cao, ngươi càng có thể mua đồ xịn ở trong hệ thống hối đoái. Ngươi có thể tra ở catalogue nha.”

“Quên đấy, bao năm rồi không nhớ tới cái catalogue!” Giang Minh tự gõ trán.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lên Vô Lượng Phái

Tập trung tinh thần xem catalogue, Giang Minh cảm thán. Một viên Sinh cơ đan cũng một ngàn điểm nha. Còn tẩy tủy đan? Một vạn điểm. Đây cũng là ăn cướp đi.

Phải biết ba nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng tổng cộng cũng chỉ có ba ngàn thôi nha. Bao lâu mới tích đủ điểm mua đồ?

Chưa kể đắt nhất: phục sinh đan, giá càng kinh hồn, một trăm vạn điểm hệ thống.

“Ta choáng!” Giang Minh kêu lên.

“Hi hi, chủ nhân, nguoi cũng đừng nên choáng quá, giá cả rất là tiện nghi rồi đấy.” Tiểu Linh cười cười nói.

“Đắt vậy mà tiện nghi?” Giang Minh kêu lên.

“Chủ nhân, nguoi còn phải nhìn vào công hiệu a. Sinh cơ đan có thể chữa mọi vết thương, chỉ cần không phải lập tức chết, uống vào có thể kéo lại được cái mạng. Còn tẩy tủy đan đâu rồi, nghịch thiên cải thiện tư chất, tăng hiệu quả tu luyện lên gấp năm lần. Cái này không phải đáng giá sao? Còn có Thanh Linh đan, Bạo lực đan... đều là đan dược hỗ trợ, chủ nhân nguoi có tiền muốn mua cũng khó nha. Về phần phục sinh đan, chỉ cần còn thi thể là còn có thể cứu, nguoi không sợ tử vong, không có nghĩa là sau này không muốn cứu người nha...”

Tiểu Linh lại bắt đầu liên tưởng.

“Dừng, dừng!” Giang Minh đau đầu giơ tay lên chặn lại. Không chặn thì tiểu Linh có mà nói tới ngày hôm sau cũng chưa xong.

“Được rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi.” Giang Minh hít sâu một hơi rồi nói.

“Chủ nhân, nguoi chỉ cần nghĩ đến muốn ra ngoài, lập tức có thể ra ngoài rồi.” tiểu Linh không cần đợi Giang Minh hỏi cách ra.

“Àn” Giang Minh gật đầu, sau đó nghĩ trong đầu: “Thoát ly”

Lập tức phong cảnh quanh Giang Minh thay đổi, hần hiện tại đứng trên một đỉnh núi, xung quanh cây cối rậm rạp.

“Tiểu Linh, người khác có nhìn thấy nguoi không?” Giang Minh hỏi.

“Yên tâm đi chủ nhân, ta không muốn cho ai thấy, đừng hòng có người nhìn được ta.” Tiểu Linh lại vênh mũi lên, kiêu ngạo nói.

“Vậy được rồi. Chúng ta đang ở đâu?” Giang Minh lại hỏi.

“Chủ nhân, chúng ta đang ở Vô Lượng sơn, theo kịch bản thì cốt truyện sắp bắt đầu rồi.” Tiểu Linh nói, sau đó giơ tay điểm vào trán Giang Minh : “Chủ nhân, bản đồ.”

Trong đầu Giang Minh lại lập tức nhiều hơn một cái bản đồ. Dựa theo bản đồ, có thể tiến tới khu vực Vô Lượng Phái độ kiếm, nhưng Giang Minh không lập tức đến Vô Lượng phái mà hần đến gần đó thành trấn, dù sao theo Tiểu Linh, ngày mai mới đến kỳ Đông Tông và Tây Tông Vô Lượng phái tranh đấu với nhau.

Vào trong trấn, Giang Minh mới chợt nhớ ra là mình không có bạc.

“Hết cách, lại phải làm đạo tặc một lần vậy” Giang Minh cười khổ.

“Chủ nhân, sao lại phải làm đạo tặc?” Tiểu Linh không hiểu hỏi.

“Không có bạc a!” Giang Minh chép miệng nói.

“Nếu là bạc mà nói, vậy đơn giản!” Tiểu Linh giơ giơ ngón tay nhỏ, quay một vòng. Sau đó Giang Minh cảm thấy một vật rơi vào tay mình.

Giang Minh trông thấy tay mình cầm một cái túi tiền, bèn mở ra. Trong túi có một trăm lượng bạc.

“Tiểu Linh, ta yêu nguoi chết mất” Giang Minh mừng rỡ ôm tiểu Linh.

“Chủ nhân... buông ra... không thờ... nổi...” Tiểu Linh gầy dựa khỏi tay Giang Minh.

“Ách, ta xin lỗi” Giang Minh gãi gãi đầu cười hề hề.

Sau đó tiến tới cửa tiệm quần áo, hao phí chút bạc mua ba bộ quần áo màu trắng. Một bộ để mặc, hai bộ cho vào động tiên cất đề phòng. Trông Giang Minh lúc này bảnh bao, mặt mũi sáng sủa, thân hình cân đối, không khác gì một vị công tử.

Nhìn lại bản thân trong gương ở cửa hàng quần áo, Giang Minh gật đầu hài lòng, sau đó tiến về phía tửu điểm.

“Đã bao lâu rồi không có một bữa rau nào”

Trong động tiên căn bản không có rau ăn, chỉ có cá với thịt ăn, thỉnh thoảng phải đổi món bằng hoa quả khiến cho Giang Minh rất thèm ăn rau.

Vào trong tửu điểm, Giang Minh gọi:

“Bồi bàn, cho một đĩa rau xào, một con vịt quay, kèm một bình rượu nhỏ.”

“Khách quan, ngài gọi ai ạ?” Một tên tiểu nhị chạy lại hỏi.

“Ách, tiểu nhị, một đĩa rau xào, một con vịt quay, kèm một bình rượu nhỏ.” Giang Minh chợt nhớ ra thế giới này không gọi bồi bàn.

“Có ngay!” Tiểu nhị tất bật chạy vào trong. Một lúc sau, thức ăn đã đưa lên.

Giang Minh ăn no, sau đó thuê một phòng trọ lại. Hôm nay hắn cũng đặc cách cho mình một ngày để ngủ.

Sáng dậy, Giang Minh đi ra khỏi tửu điểm, thi triển Lăng Ba Vi Bộ trực tiếp tiến hướng Vô Lượng Kiếm phái đi tới. Trên đường đi cũng có một vài người, không ngoại lệ đều chỉ cảm thấy một luồng gió bay qua cạnh mình.

Tiến vào Vô Lượng phái, Giang Minh trực tiếp vào võ sảnh, leo lên một cây xà nhà, trực tiếp ẩn nấp khí tức. Giang Minh hiện tại nội công vô cùng biến thái, lại bé khí ẩn nấp, trừ khi nhìn trực tiếp, còn không thì không ai có thể phát hiện.

Một lúc sau, Giang Minh phát hiện một tiểu cô nương tuổi khoảng mười lăm, cũng nhảy lên trên xà nhà. Tuy nhiên hiện tại Giang Minh đang ẩn nấp ở sau một cái cột, tiểu cô nương cũng không hề phát hiện.

“Đây là Chung Linh đi, thật đẹp!” Giang Minh trầm trồ khen ngợi.

“Hừ, sắc chủ nhân” Tiểu Linh bĩu môi.

Giang Minh chỉ cười cười không để ý tới tiểu Linh.

Một lúc sau, đoàn người tiến vào, sau đó là tới phần tỷ thí giữa Đông Tông và Tây Tông của Vô Lượng phái. Nhìn thanh niên áo xanh ngồi ở cuối, Giang Minh cũng biết đây là Đoàn Dự.

“Àn, đây là Đoàn Dự, mặt mũi sáng sủa đẹp trai, bất quá cũng đủ ngốc, không biết võ công lại cứ thích đi lung tung trên giang hồ. Tùy tiện vài tên lâu la ăn cướp ra là đủ cho vị thế tử này quai điệu”

Giang Minh cũng không ưa vị Đoàn Dự tình thánh này cho lắm. Xét cho cùng, vị này điều kiện phải nói hết chỗ chê, thân là thái tử, gia tộc Nhất Dương Chi và Lục Mạch Thần Kiếm lại càng là top của cái thế giới này. Mỗi tội ngốc mà hèn, đủ loại kỳ ngộ mới hình thành nên Đoàn Dự đại cao thủ. Sau khi gặp Vương Ngữ Yên thì cứ mặt dày đi theo, đến mức bị đuổi mấy lần. Tuy cuối cùng vẫn ôm người đẹp về, nhưng nếu biểu ca nàng không bỏ nàng mà nói, Đoàn Dự e rằng sẽ phải trở về Đại Lý làm quang côn rồi. À không, còn mấy cô em gái hờ nữa chứ. Chẹp, số phận cũng đủ bất công đấy. Nói xong lại thờ dài cho số phận Du Thần Chi, quang côn chính hiệu trong Thiên Long.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp Chung Linh

“Hai người tôn tính đại danh là gì?”

“Thiên cơ bất khả lộ” Chung Linh đáp, còn Giang Minh chỉ ngồi cười cười nhìn xuống.

Tà Từ Mục lửa giận bùng bùng nhưng cố nén không để phát tác nói:

“Thế thì lệnh tôn là ai? Tôn sư là vị nào thế?”

“Ngươi hỏi ai?” Giang Minh bỗng mở miệng.

“Ta hỏi hai người các ngươi” Tả Từ Mục vẫn cố dè dặt.

“Ta không môn không phái, nàng, ta không biết” Giang Minh nói xong quay sang Chung Linh mỉm cười.

Chung Linh đỏ mặt, cúi đầu xuống nói:

“Nếu... Nếu ngươi muốn biết ta sẽ cho ngươi biết.”

Nhìn hai người nói chuyện như chỗ không người, Tả Từ Mục càng thêm giận dữ, hắt quát lên:

“Xin mời hai người xuống dưới này nói chuyện.”

Giang Minh cau mày lạnh lùng liếc Tả Từ Mục, sau đó nhảy xuống nói:

“Ngươi có gì muốn nói cứ trực tiếp nói đi”

Chung Linh thấy Giang Minh nhảy xuống cũng nhảy xuống theo.

“Hai người là người của Thần Nông Bang?” Tả Từ Mục dùng giọng bẻ trên hỏi Giang Minh và Chung Linh.

“Không phải” Giang Minh chưa kịp nói gì, Chung Linh đã nói.

“Các ngươi bây giờ không thể xuống núi được, Thần Nông Bang nói bất cứ ai xuống núi đều bị giết” Tả Từ Mục nói.

“Bọn họ không giết ta đâu, Thần Nông Bang chỉ giết người của Vô Lượng Kiếm thôi. Ta đi trên đường nghe thấy tin tức đó bèn tới đây xem trò giết người cho vui. Lão già râu dài kia, kiếm pháp của các ông không đến nỗi dở, có điều không biết sử dụng độc được nên không đánh lại Thần Nông Bang đâu.” Chung Linh cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vạn Kiếp Cốc

“Cô nương trên đường nghe được tin tức gì?” Tả Từ Mục hỏi lại.

“Sao ta phải nói cho ngươi? Giang đại ca, chúng ta đi” Chung Linh quay sang Giang Minh nói.

Giang Minh mỉm cười gật đầu, hai người quay ra định bước ra ngoài. Tả Từ Mục đám người lập tức quây lấy Chung Linh và Giang Minh.

“Ngươi muốn động võ chăng?” Giang Minh nhàn nhạt nói, giọng có một tia tiếu ý.

“Ta chỉ muốn vị cô nương này nói rõ ràng tin tức kia ra thôi” Tả Từ Mục nói.

“Nếu nàng không nói, ngươi sẽ giết bọn ta?” Giang Minh giọng tiếu ý càng đậm.

“Ta cũng không có cách nào khác” Tả Từ Mục đáp.

“Ân, vậy thì đành phải động tay vậy” Nói xong Giang Minh quay lại, gờ ngón tay lên điểm vào huyệt của Tả Từ Mục và người Vô Lượng phái vây quanh. Giang Minh hành động quá nhanh, Tả Từ Mục đám người không kịp có phản ứng, huyệt đạo đã bị điểm, toàn thân bất động.

Nhìn qua đám người còn lại đang sững sờ nhìn mình, Giang Minh mỉm cười nói:

“Các ngươi muốn cản chúng ta đi ra?”

“Không... Không muốn” Đám người Vô Lượng son sắc đầu quây quây.

Giang Minh cùng Chung Linh đi ra ngoài, những người không phải Vô Lượng phái cũng đi theo sau, không ai dám ngăn cản. Đùng giỡn, đám người Tả Từ Mục chưa biết thế nào đã bị chế trụ, hành động nhanh đến mức không ai kịp nhìn thấy, ai dám trêu vào thanh niên áo trắng này? Rủi chộc hấn nổi lên sát khí thì... Nghĩ đến đây mọi người đều rùng mình.

“Mười phút nữa huyết đạo sẽ tự giải” Nói xong, Giang Minh liền kéo tay Chung Linh đi thẳng.

Chung Linh mặt đỏ chót, nhưng vẫn để Giang Minh kéo tay. Ra khỏi Vô Lượng phái, bỗng Đoàn Dự chạy lên nói với Chung Linh:

“Cô nương, xin cảm tạ ân cứu mạng!”

Chung Linh giật mình rút tay lại, bỗng trong lòng cảm thấy tiếc nuối, trừng mắt nhìn Đoàn Dự nói:

“Ngươi không cần cảm ơn ta. Ta chỉ tiện tay mà thôi.”

Giang Minh lẳng lặng nhìn Đoàn Dự, hẳn muốn xem Đoàn Dự định làm cái trò gì.

“Cô nương, xin cho hỏi quý tính đại danh” Đoàn Dự chấp tay nói.

“Ngươi không cần phải để ý.” Chung Linh cũng cảm giác thấy tên tiểu tử này đủ ngốc, thân không võ nghệ mà lại dám đi lại trên giang hồ. Quay sang Giang Minh, Chung Linh nói:

“Giang đại ca, ngươi giờ định đi đâu?”

“Ta cũng không biết đi đâu, ngươi mang ta đi, ta cũng không quen thuộc vùng này lắm” Giang Minh nói thật. Sau đó chợt nhớ ra cái gì, bèn nói tiếp:

“Bất quá có một việc phải xử lý ngay dưới núi”

Mọi người nhìn xuống núi, lúc này Thần Nông Bang đã vây kín phía dưới, khoảng bảy mươi người.

“Chung cô nương, chúng ta đi thôi” Giang Minh mỉm cười hướng Chung Linh nói.

“Ân” Không hiểu sao nhìn khuôn mặt mỉm cười của thanh niên áo trắng trước mặt, Chung Linh cảm thấy mình không cần phải lo lắng gì cả, rất yên bình, cảm giác này rất dễ chịu. Chung Linh trong lòng giật thót một cái, thầm nghĩ: “Ta... ta đây là làm sao?”

Dưới núi, Thần Nông Bang nhóm người thấy có người xuống núi bèn vây lại. Giang Minh trực tiếp nói: “Cút!”

Thần Nông Bang nhân thấy Giang Minh nói như vậy bèn tức giận, một trung niên đứng ra nói:

“Ngươi dám nói với chúng ta Thần Nông Bang như vậy? Giết hắn!”

Chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, sau đó tất cả bảy mươi người bất động.

“Đi thôi!” Giang Minh vẫn mỉm cười quay lại nói với Chung Linh.

“Ân” Chung Linh gật đầu. Nàng đã biết sự cường đại của thanh niên trẻ tuổi trước mắt này.

Xuống núi, Chung Linh xấu hổ nhìn Giang Minh nói:

“Giang đại ca, ngươi đưa ta về nhà nhé.”

Nói xong hồi hộp nhìn Giang Minh. Giang Minh mỉm cười trả lời:

“Được, nhà ngươi ở đâu, đại ca đưa ngươi về.”

“Thật sự?”

Chung Linh vui mừng hỏi lại.

“Ân” Giang Minh gật đầu khẳng định. Hắn muốn tận hưởng thế giới này, đi theo Chung Linh cũng là một lựa chọn không tệ. Dù sao cũng còn mấy tháng nữa mới tới đại hội Cái Bang.

Nói xong, hai người không từ biệt nhóm người Đoàn Dự, rời đi.

Đoàn Dự đứng nhìn hai bóng hình một lúc lâu, sau đó thở dài hướng thị trấn gần nhất đi xuống.

Giang Minh cùng Chung Linh hai người mua ngựa thong thả cười, vừa đi vừa nói chuyện. Giang Minh vừa đi vừa kể một số câu chuyện cùng truyền thuyết luôn hấp dẫn Chung Linh. Đi hai ngày đường, cuối cùng cũng đến một khu rừng rậm.

“Giang đại ca, trước mắt là Vạn Kiếp Cốc, là gia của ta”

Chung Linh vui mừng chỉ khu rừng rậm nói.

Hai người tiến vào, Giang Minh bỗng thấy một cây tùng lớn trên bạt đi một mảng vỏ dài chừng một trượng, ngang chừng một thước trên son trắng viết một hàng chữ lớn: “Ai họ Đoàn vào đây sẽ bị giết không tha”. Những chữ khác đều màu đen, riêng chữ “giết” lại màu đỏ.

Giang Minh trong lòng buồn cười, nón xanh a, đại nón xanh a. Chung Vạn Cừ đúng thật là cực phẩm. Nhưng Giang Minh cũng khâm phục Chung Vạn Cừ, nam nhân si tình bất kể quá khứ nữ nhân, vẫn chấp nhận coi Chung Linh như con gái ruột của mình. Ở cái thời đại nào cũng là hiếm có.

Qua một lát đằng sau cây tùng có tiếng một thiếu nữ kêu lên:

“Tiểu thư về rồi!”

Chung Linh cũng chạy lên phía trước hô to:

“Ta đã về!”

Thiếu nữ nha hoàn trông thấy Chung Linh tỏ ra rất vui mừng, bất quá nhìn thấy Giang Minh đi đằng sau lại giật mình, sau đó nở nụ cười xấu xa nói:

“Tiểu thư đây là tìm về cho Chung lão gia cô gia a?”

“Tiểu Nguyệt, không được nói bậy”

Chung Linh vội nói với nha hoàn, sau đó lén lén nhìn Giang Minh, thấy hấn mặt không đổi sắc đang ngắm nghía xung quang, bèn thở phào nhẹ nhõm, mặt nổi lên một tầng mây đỏ.

(Tác giả: Main char mị lực, há các người có thể đánh giá, hì hì =)))

“Linh nhi, người đã về” Một giọng thiếu phụ vang lên.

“Mẹ, ta đã về!” Chung Linh kêu lên, sau đó trực tiếp lao vào ôm thiếu phụ.

Giang Minh giờ mới để ý, thiếu phụ rất xinh đẹp, có bảy phần giống Chung Linh, lại thêm Chung Linh vừa xác nhận, chắc chắn đây là Cam Bảo Bảo rồi.

Cam Bảo Bảo ôm Chung Linh, chú ý tới Giang Minh đứng đằng sau, giật mình nhìn lại con gái rồi thở dài. Con gái cũng đã lớn rồi a, còn mang ý trung nhân trở về. Sau đó nghĩ tới bóng người bội bạc lại cảm thấy lòng buồn rười rượi.

Vấn đề ý Cam Bảo Bảo sắc mặt thay đổi liên tục, Giang Minh đoán là lại nhớ tới Đoàn Chính Thuần đi. Đối với Đoàn Chính Thuần, Giang Minh cũng không hề có ác cảm. Đàn ông đa thê cũng là chuyện không có gì lạ ở cái thế giới phong kiến. Cái khó chính là, Đoàn Chính Thuần với vị nào nữ nhân của mình cũng đều yêu. Là yêu thật sự chứ không phải chỉ ham muốn. Bằng chứng là đến cuối Thiên Long, tri kỷ chết gần hết, Đoàn Chính Thuần cũng vậy tự tận theo. Có điều Giang Minh sẽ không bao giờ mắc vào cái sai lầm của Đoàn Chính Thuần, hấn có năng lực bảo vệ nữ nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhiệm vụ thay đổi

“Linh nhi, người còn chưa giới thiệu cho ta vị này là ai đây”

Cam Bảo Bảo cười vuốt tóc Chung Linh hỏi.

“Mẹ, đây là Giang Minh, Giang đại ca. Là Giang đại ca cứu nữ nhi của người, nếu không người cũng đừng gặp lại ta rồi”

Chung Linh nói xong, ôm Cam Bảo Bảo thật chặt.

Cam Bảo Bảo sắc mặt trầm xuống, đang định mở miệng hỏi, bỗng có một tiếng gầm từ xa vọng lại:

“Là ai dám lớn mặt như thế trên Linh nhi nhà ta?”

Tiếng nói vang lên, đồng thời một bóng người lao tới thẳng chỗ Giang Minh đứng, tiến đến một quyền.

Bất ngờ vì mình mặc danh kỳ diệu bị đánh, tuy vậy, Giang Minh cũng không chậm, giờ bàn tay tiếp được đầu quyền, chỉ thấy tấn công mình là một nam nhân mặt mũi dài như mặt ngựa, cao gầy.

Giang Minh trong lòng âm thầm lắc đầu, Chung Vạn Cừ vị này cũng đủ xấu đi. Ai da, thật là một bi kịch nam a.

Chung Vạn Cửu vận lực đến đỏ mặt, nhưng không thể lay chuyển Giang Minh lấy một tấc. Hắn trong lòng sợ hãi, giang hồ từ bao giờ mọc ra một tên biến thái thế này? Phải biết lực hắn rất lớn, Giang Minh lại chỉ dùng một bàn tay đón đỡ, hơn nữa tựa hồ như không dùng tí sức lực nào. Điều này sao có thể?

“Cha, người làm gì thế? Sao lại tấn công Giang đại ca?”

Chung Linh thấy Chung Vạn Cửu tấn công Giang Minh, trong lòng hoảng hốt vội kêu lên.

Giang Minh lúc này thả lỏng tay, Chung Vạn Cửu vội thu tay lại, trên tay vẫn còn dấu vết năm ngón tay hồng hào, cho thấy Giang Minh không chế lực võ cùng chuẩn, không hề đá thương Chung Vạn Cửu.

“Linh nhi, người này là ai?”

Chung Vạn Cửu ngưng trọng nhìn Giang Minh, hỏi Chung Linh.

“Cha, đây là ân nhân của nữ nhi!”

Chung Linh lại giải thích.

“Vẫn bối Giang Minh, khẩu kiến hai vị.”

Giang Minh cũng chấp tay, hơi cúi chào Chung Vạn Cửu và Cam Bảo Bảo thể hiện lễ số. Dù sao thì đối với Chung Vạn Cửu, Giang Minh không ghét, trong lòng lại nhiều hơn một phần đồng tình.

Sắc mặt Chung Vạn Cửu dần ra, hắn quay lại nhìn Chung Linh, sau đó nhìn Giang Minh. Trên khuôn mặt xấu nở nụ cười. Giang Minh thấy Chung Vạn Cửu yêu thương Chung Linh, trong lòng thâm gặt đầu. Tuy vậy Giang Minh trên mặt vẫn chỉ nở nụ cười mỉm.

“Hóa ra là Giang tiểu hữu, thì ra là hiểu nhầm, ha ha”

Chung Vạn Cửu ngửa cổ cười ha hả, tính cách phóng khoáng này khiến Giang Minh có hảo cảm.

“Được rồi, mọi người vào nhà nói chuyện đi”

Cam Bảo Bảo cười nói với mọi người.

Vào trong phòng khách, Chung Linh kể lại mọi việc lúc ở Vô Lượng phái, Chung Vạn Cửu nghe xong giận tím mặt, đập bàn quát to.

“Tốt một cái Vô Lượng phái, Thần Nông Bang. Dám dọa giết nữ nhi của Chung Vạn Cửu ta, xem ta dẫn người đến bùng hai cái ổ chó của chúng nó!”

“Vạn Cửu, người đừng xúc động. Cái kia Vô Lượng phái nghe chừng không vấn đề, còn Thần Nông bang đứng sau lại là cái gì Linh Thửu cung. Cái này tuy ta chưa nghe nói đến, nhưng không thể hành động nháo sự được.”

Cam Bảo Bảo cau mày nói.

“Hai vị tiền bối, Linh Thửu cung ta cũng có biết một hai.”

Giang Minh bỗng đứng nói, sau đó lại giải thích về Linh Thửu Cung, ba mươi sáu động và bảy mươi hai đao dưới quyền. Chung, Cam hai người nghe xong tái mặt.

“Nói vậy chúng ta không thể đụng vào Thần Nông bang”

Cam Bảo Bảo rất nhanh đưa ra quyết định.

“Vậy ta dẫn người đi làm thịt bọn Vô Lượng phái”

Chung Vạn Cửu cũng là người biết tiến thoái. Bỗng bên ngoài, một hạ nhân chạy vào thông báo:

“Lão gia, có chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Tiến Hi Nhi bị giết rồi!”

“Nói cụ thể!”

“Tiến Hi Nhi và tiểu nhân đến Bắc Trang đón khách. Lão gia nói là tất cả có bốn người, hôm nay lúc trưa mới có một vị, nói là họ Nhạc. Lão gia từng dặn nếu gặp họ Nhạc thì chào là ‘tam lão gia’. Tiến Hi Nhi tiến lên cung kính gọi ‘tam lão gia’. Ngờ đâu người đó bỗng nổi cơn lôi đình, quát lớn: ‘Ta là Nhạc lão nhị, có gì lại gọi ta là tam lão gia? Người coi thường ta phải không?’ Nghe bộp một cái đã đánh cho Tiến Hi Nhi sút đầu chảy máu, lăn ra

ngay.”

Giang Minh nghe xong biết ngay đây là Nhạc Lão Tam rồi. Ân, hình như có sẵn nhiệm vụ.

Giang Minh chưa muốn nhận nhiệm vụ ngay, tuy điểm hệ thống rất cần thiết, nhưng Giang Minh trong thâm tâm với Nhạc Lão Tam vị này đệ tử Đoàn Dự cũng không tệ lắm. Đến cuối Thiên Long, Nhạc Lão Tam vì bảo vệ Đoàn Dự còn bị Đoàn Diên Khánh giết. Giang Minh bỗng thấy mình tâm tính có chút phức tạp, tuy nhiên hẳn lại không thấy mình cần sửa cái gì. Bản thân hẳn muốn giết, có lẽ chỉ có Vân Trung Hạc, đối tượng này gian sát không biết bao nhiêu con gái nhà lành.

Bỗng trước mặt Giang Minh hiện ra một cái bảng thông báo. Trên bảng nói:

Nhiệm vụ phụ tuyển:

Giáo huấn Nam Hải Ngạc Thần Nhạc Lão Tam.

Phần thưởng: một nghìn điểm hệ thống, năm mươi danh vọng giang hồ.

Thất bại: không.

Nhiệm vụ phụ tuyển:

Giết Vân Trung Hạc.

Phần thưởng: một nghìn điểm hệ thống, một trăm danh vọng giang hồ.

Thất bại: điểm hệ thống về không, trừ một trăm danh vọng giang hồ.

Đồng thời một cái bảng nữa cũng hiện ra, phần nhiệm vụ chính tuyển yêu cầu giết tứ đại ác nhân đã bị đổi thành chữ nâu, mất đi nút nhận nhiệm vụ.

Giang Minh trợn mắt, vậy cũng có thể?

“Tiểu Linh!”

Giang Minh âm thầm gọi.

“Chủ nhân, cuối cùng người cũng nhớ đến ta nha.” Tiểu Linh giọng giận dỗi.

“Ha ha, đừng giận. Tại sao nhiệm vụ lại thế này?” Giang Minh cười cười nói thầm trong đầu.

“Còn không phải do chủ nhân người?” Tiểu Linh liếc mắt hướng Giang Minh.

“Ta? Ta làm gì?” Giang Minh ngạc nhiên hỏi lại.

“Người không muốn làm nhiệm vụ chính tuyển, tự nhiên nhiệm vụ sẽ không thể nhận được nữa. Còn nữa, ý chí của người khác với hệ thống, cho nên hệ thống dựa theo ý chí của người xây dựng mới hai nhiệm vụ phụ tuyển...” Tiểu Linh thao thao bất tuyệt.

“Dừng, dừng, ta hiểu rồi. Vậy hệ thống là xây dựng nhiệm vụ dựa theo ý của ta?”

Giang Minh cắt ngay lời Tiểu Linh.

“Ân, chủ nhân người là hệ thống chủ nhân, hiển nhiên hệ thống phải vì chủ nhân mà hoạt động rồi. Đúng rồi!” Tiểu Linh liếc thấy Giang Minh đang định mở mồm cắt đứt bèn giơ ngón tay lên ra hiệu im lặng, sau đó tiếp tục.

“Chủ nhân người định hỏi là không phải hệ thống cứ cho người miễn phí vật phẩm thay vì bắt làm nhiệm vụ sao?”

“Ân” Bị trúng tim đen, Giang Minh chỉ biết trả lời.

“Chủ nhân, nếu cho người miễn phí vật phẩm, vậy còn gì là vui nữa? Hơn nữa, làm nhiệm vụ là để cọ sát cho chủ nhân, để cho chủ nhân càng hứng thú ở các thế giới. Chủ nhân người cứ nghĩ xem!” Tiểu Linh khinh thị liếc Giang Minh.

“Ân, người nói cũng có lý” Giang Minh gãi gãi đầu.

“Giang đại ca, Giang đại ca”

Bỗng nhiên Giang Minh giật mình, thấy Chung Linh giơ tay lên vẫy vẫy trước mặt mình, còn Chung Vạn Cừ và Cam Bảo Bảo đã đi ra ngoài từ lúc nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhạc Lão Tam

“Ngươi không sao chứ?”

Chung Linh quan tâm hỏi.

“Ân, ta không sao, vừa rồi bỗng nhiên suy nghĩ một chút. Đúng rồi, cha mẹ ngươi đâu?”

Giang Minh nhanh chóng bấm vào hai nút nhận nhiệm vụ rồi đóng bảng thông báo lại.

“Cha mẹ ta đi tìm Nhạc Lão Tam rồi.”

“Đi, chúng ta đi theo xem!” Nói xong, Giang Minh kéo tay Chung Linh đi ra ngoài, khiến Chung Linh vừa mừng vừa thẹn thùng.

Chung Cam hai người đã cười ngửa đi mất, Giang Minh và Chung Linh cũng cười hai con ngựa đuổi theo sau.

Thấy nữ nhi và Giang Minh đuổi theo, Cam Bảo Bảo và Chung Vạn Cừu nhìn nhau. Giang Minh đi theo khiến hai người rất an tâm. Lúc này thấy Giang Minh im lặng không nói gì, hai người cũng không tiện mở miệng nhờ vả, bèn khách sáo một câu, cũng không để ý Giang Minh trả lời liền chạy ra ngoài.

Chung Vạn Cừu trong thâm tâm cũng rất vừa ý Giang Minh, kiếm đâu ra con rể mạnh như vậy chứ? Xem Chung Linh tiểu nha đầu cũng rất ưa thích tiểu tử Giang Minh này, chỉ bằng...

Giang Minh có đoán rách đầu cũng không đoán được, mình đã bị tròng vào một mối duyên phận. Bất quá, nếu Giang Minh có biết, hẳn cũng gioi hết tay lên đồng ý. Giỡn hoài, có thể tới tay mỹ nữ như Chung Linh, ai lại chê? May ra có Đồng Phương “cô nương”.

(Tác giả: Uy, ta cũng không chê... T_T)

Cam Bảo Bảo cũng hài lòng về Giang Minh, cười ngửa song song với Chung Linh, hai người nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Giang Minh phía trước.

Đến Bắc Trang ngoài, mọi người đã nghe thấy tiếng đập phá bên trong.

“Nhạc Lão Tam, ngươi đây là đang làm cái gì?” Chung Vạn Cừu quát lên.

“Cái gì chó má Lão Tam! Ta là Nhạc Lão Nhị!” Nhạc Lão Tam cũng gầm lên.

Giang Minh nín cười, ngươi không phải tên Lão Tam sao? Ngươi đây là tự chửi chính mình sao? Đúng thật là cực phẩm.

(tác giả: ta tra wiki rồi, tên Nhạc Lão Tam thật)

Nhạc Lão Tam gầm lên xong liền lao về phía Chung Vạn Cừu vùng quyền.

Giang Minh cũng không vội ra tay, hẳn biết Chung Vạn Cừu tuy yếu hơn Nhạc Lão Tam nhưng ít nhất ba bốn mươi chiêu cũng không thành vấn đề, bèn lẳng lặng đứng nhìn.

Chung Linh thì lại không như Giang Minh bình tĩnh vậy, nàng ôm lấy hai tay Giang Minh lắc lắc:

“Giang đại ca, ngươi mau hạ tên kia đi!”

Hết cách, Chung Linh sức sát thương không phải cái này Giang Minh xử nam có thể chịu đựng được đấy. Hơn nữa hành động ôm tay vừa rồi khiến Giang Minh cảm thấy tay mình chạm vào một luồng mềm mại.

(tác giả: Overkill, ta còn không chịu được nữa là hắn)

Chung Linh vừa buông tay ra, Giang Minh thân hình như tia chớp xuất hiện đằng sau Nhạc Lão Tam, tay đưa ra vừa xách cổ áo, tiện chế trụ luân huyết đạo của Nhạc Lão Tam. Chung Vạn Cừu đang bị Nhạc Lão Tam đẩy lui cũng trụ lại thân mình, ngạc nhiên nhìn Giang Minh. Chung Linh thì vỗ tay nhảy lên, thật sự quá đẹp trai xuất sắc rồi.

“Ngươi buông ta ra, có giỏi thì đánh nhau với đại gia, đánh lén tính toán gì anh hùng”

Nhạc Lão Tam gào lên.

Giang Minh chỉ mỉm cười mặc kệ. Anh hùng hay không, hấn cũng không thèm quan tâm. Nhạc Lão Tam không phải hấn đối thủ, hấn cũng không thèm để ý.

“Giang đại ca, cảm ơn ngươi.” Chung Linh hai mắt lung linh sùng bái nhìn Giang Minh.

“Tiện tay mà thôi.” Giang Minh cười cười đáp lại. Hấn nói đúng sự thật, chỉ là tiện tay thôi, mà kể cả Chung Linh không yêu cầu, hấn cũng sẽ chế trụ Nhạc Lão Tam

Bỗng Giang Minh chợt nhớ tới nhiệm vụ vừa nhận, hấn quay sang Nhạc Lão Tam hỏi:

“Ngươi không phục?”

“Phục cái rắm!” Nhạc Lão Tam hét lên.

“Không phục thì ngươi nói xem ta cần làm gì để ngươi phục?” Giang Minh cười cười hỏi.

“Thả ta ra, đánh với ta một trận!” Nhạc Lão Tam trừng mắt nhìn Giang Minh.

“Ân, nhưng tại sao ta phải đánh với ngươi? Còn nữa, nếu ngươi lại thua thì sao?” Giang Minh không sao cả hỏi.

“Ta sẽ không thua. Thua ta sẽ lạy ngươi làm sư phụ!” Nhạc Lão Tam gào lên.

“Ân?” Giang Minh ngạc nhiên nhìn Nhạc Lão Tam, sau đó suy nghĩ, cảm thấy vậy cũng gọi là giáo huấn, bèn gật đầu nói:

“Được, nếu ngươi thua, không được nuốt lời!”

Sau đó hất tay vứt Nhạc Lão Tam ra xa bốn mét, tiện tay giải huyệt luôn.

Nhạc Lão Tam đáp xuống đất, cảm thấy huyệt đạo thông suốt, cũng rất ngạc nhiên. Nhưng vẫn lấy cặp kéo từ sau lưng ra, lao về phía Giang Minh.

Giang Minh vẫn đứng yên một chỗ, đợi Nhạc Lão Tam đến gần. Sau đó thi truyền Lăng Ba Vi Bộ né tránh.

Trong nguyên tác, Đoàn Dự không nội lực thi triển Lăng Ba Vi Bộ đã khiến Nhạc Lão Tam không cách nào tấn công trúng nổi, đừng nói đến gần hai nghìn năm nội lực Giang Minh, chỉ cần một chút nội lực, tốc độ đã hơn hẳn so với Đoàn Dự.

Nhạc Lão Tam tấn công mãi không trúng, mặt đỏ tía tai, đứng cầm kéo thờ hồng hộc. Giang Minh vẫn không sao cả, một thân áo trắng đứng cười cười.

Mọi người hai mắt không thể dời đi thân hình áo trắng, đặc biệt là Chung Linh, hai mắt càng là tỏa sáng. Cam Bảo Bảo thấy Nhạc Lão Tam thờ hồng hộc, dời mắt khỏi Giang Minh nhìn qua con gái mình, thấy thế cười thầm.

“Ngươi ăn gian! Có giỏi đứng yên đây đánh nhau với ta!” Nhạc Lão Tam gào lên. Sau đó lại cầm kéo tới công kích.

Giang Minh nhếch mép, thi triển Thiên Sơn Triết Mai Thủ. Cái kéo trong tay Nhạc Lão Tam bay lên, đồng thời mặc môn ở vai Nhạc Lão Tam đã bị chế trụ.

“Ngươi còn gì để nói nữa không?” Giang Minh cười cười nhìn Nhạc Lão Tam ánh mắt thất thần hỏi, sau đó giải huyệt cho Nhạc Lão Tam

Nhạc Lão Tam ánh mắt phức tạp nhìn Giang Minh, sau đó quỳ xuống dập đầu chín cái rồi hô lên:

“Đồ nhi bái kiến sư phụ!”

Giang Minh vẫn lẳng lặng đợi Nhạc Lão Tam lạy đủ chín lạy. Sau đó đưa tay hất lên, một luồng nội lực nâng Nhạc Lão Tam lên. Nhạc Lão Tam trong lòng kinh hãi, nội lực như thế này, đừng nói bản thân mình, chính là Đoàn lão đại đến đây cũng không thể chống lại.

“Nhạc Lão Tam, ngươi lạy ta làm sư phụ, ta có mấy điều yêu cầu ngươi.”

Giang Minh mặt bỗng nghiêm lại nói:

“Thứ nhất, ngươi phải thoát ly tứ đại ác nhân nhóm, tuyệt không thể làm ác!”

Nhạc Lão Tam nghe xong mặt khó xử, không phải muốn thoát là thoát được, hấn có thể phải chịu ba ác nhân còn lại truy sát.

Hiểu hấn bắn khoăn gì, Giang Minh tiếp tục nói:

“Về ba ác nhân còn lại, ngươi không cần lo lắng. Sắp tới ta sẽ xử lý!”

“Vâng, sư phụ” Nhạc Lão Tam nghe vậy liền cung kính gật đầu nói.

“Thứ hai, ta còn phải quan sát người một thời gian, vì vậy rời đi Vạn Kiếp Cốc, thực hiện một trăm việc thiện, sau đó đến Tương Dương thành tìm ta.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vân Trung Hạc

“Vâng” Nhạc Lão Tam gật đầu.

“Đừng để ta nghe thấy người làm việc ác, bằng không...” Giang Minh nói xong trực tiếp tỏa ra sát khí tập trung vào Nhạc Lão Tam.

Nhạc Lão Tam toàn thân toát mồ hôi, chân bủn rủn chuẩn bị quỵ xuống. Giang Minh liền cắt đứt sát khí.

“Ta tin là ngoài Vân Trung Hạc ra, người muốn chạy e Diệp Nhị Nương và Đoàn Diên Khánh đều khó có thể truy đuổi. Đây cũng là thử thách ta đặt ra cho người. Tất nhiên, rất nhanh ta cũng sẽ đối phó với ba ác nhân còn lại.” Giang Minh nhàn nhạt nói.

“Vâng” Nhạc Lão Tam cung kính nói.

“Được rồi, đi đi!” Giang Minh hất hất tay ra hiệu.

Ngay khi Nhạc Lão Tam vừa rời đi, một con bồ câu trắng bay xuống, chân có một mảnh giấy nhỏ báo tin.

Chung Linh chạy tới lấy mảnh giấy, đọc xong biến sắc, vội quay hướng Giang Minh nói:

“Giang đại ca, người đi với ta một chỗ, hảo hữu của ta đang bị vây khốn.”

Nói xong kéo Giang Minh ra chỗ ngựa, hai người cùng phóng đi.

“Con với cái, còn chưa chào cha mẹ nữa”

Chung Vạn Cừu thờ dài, Cam Bảo Bảo chỉ cười mỉm.

“Người hảo hữu đang ở đâu?”

Giang Minh vừa cười ngựa vừa hỏi.

“Ở rất gần đây. Giang đại ca, ở trang viên trước mặt.”

Chung Linh chỉ hướng phía trước, Giang Minh rất nhanh thấy một trang viên nhỏ, cửa đã bị đập phá, bên trong có vài bóng người đang đánh nhau.

“Tiện nhân, hôm nay người nhất định phải chết!” Một tiếng hét to truyền ra.

Trong sân, mười bảy mười tám người đang đứng bao vây một thiếu nữ, thiếu nữ mặt che mạng màu đen.

“Uỷên Thanh tỷ” Chung Linh trực tiếp cưỡi ngựa xông vào cùng với Giang Minh.

“Chung Linh, vì sao người lại tới đây? Đi mau!” Thiếu nữ che mặt quát Chung Linh.

“Đã đến đây rồi thì ở lại đi.” Một mục già mập lên tiếng, sau đó trực tiếp lấy đao chém tới Chung Linh.

“Hừ” Giang Minh hừ một tiếng, sử dụng Đàn Chi Thần Thông bắn tới tay cầm đao của mục già mập, lập tức tay mục già mập toái nát, máu tươi văng tứ tung.

“Aaaa” Mục già mập ôm tay lăn lộn.

Đám người lập tức ý thức được đây là cao thủ, bèn nhìn nhau lùi lại, ánh mắt đề phòng nhìn Giang Minh.

Chung Linh xuống ngựa chạy đến bên Mộc Uyển Thanh. Lúc này Giang Minh xuống ngựa để ý Mộc Uyển Thanh còn Mộc Uyển Thanh cũng sững sờ nhìn Giang Minh.

Mộc Uyển Thanh cô gái này, Giang Minh đọc qua Thiên Long của Kim lão cũng khá đồng tình. Bị mẹ dạy dỗ ghét tất cả đàn ông, sau đó nhờ đem lòng yêu thương Đoàn Dự, cuối cùng lại biết mình là thân muội muội của Đoàn Dự, đủ đau khổ. Về sau lại biết Đoàn Dự không phải thân ca ca, nhưng lúc

này vô vọng cạnh tranh với Vương Ngữ Yên rồi.

Vì thế, Giang Minh bằng đôi mắt thương hại nhìn thiếu nữ trước mắt. Mộc Uyển Thanh cũng bất ngờ, không hiểu nam tử này tại sao lại nhìn mình bằng đôi mắt thương hại?

Bỗng một tiếng cười vang lên.

“Khà khà, không ngờ ở chỗ này lại phát hiện hai cái cực phẩm nữ nhân, thật là số lão Hạc ta có phúc”

Một người trong nhóm tấn công Mộc Uyển Thanh hét to: “Cùng hung cực ác Vân Trung Hạc!”

Vân Trung Hạc nổi tiếng gian sát các thiếu nữ trẻ tuổi, rất nhiều người căm phẫn nhưng chưa ai bì nổi khinh công để truy đuổi hắn. Hơn nữa võ công của Vân Trung Hạc vẫn không tệ, không phải nhóm người này có thể đối phó được.

“Rút!” một lão già rất nhanh đưa ra quyết định.

“Chạy đi đâu, tất cả đã đến thì lưu lại đi, khà khà”

Sau đó một bóng đen lướt qua nhóm người tấn công Mộc Uyển Thanh, từng giọt máu tươi văng lên. Lúc sau mười bảy người đã ngã xuống, giữa sân hiện lên một hình người, mặt mũi hung ác.

“Tứ đại ác nhân, cùng hung cực ác Vân Trung Hạc?” Giang Minh thấy Vân Trung Hạc đứng lại bèn lạnh lùng hỏi.

“Biết đại danh lão Hạc ta, còn không mau biến đi?” Vân Trung Hạc nhìn Giang Minh, bỗng hắn có cảm giác, mình phi thường không muốn đánh nhau với thanh niên trẻ trước mắt này.

“Ân, tốt, chúng ta đi” Giang Minh mặt mỉm cười vui vẻ, tay kéo Chung Linh với Mộc Uyển Thanh tay nhỏ định đi ra ngoài.

“Đợi đã, ngươi đi thôi, hai cô bé này để lại” Thấy Giang Minh như thế nhút nhát, Vân Trung Hạc vứt mất cái cảm giác vừa xuất hiện trong đầu mình.

“Ta ở lại, hai ngươi đi đi” Mộc Uyển Thanh đột nhiên cất tiếng. Chung Linh người cứng đờ, nàng không rõ tại sao Giang đại ca mạnh như vậy lại sợ Vân Trung Hạc.

“Ngươi biết ở lại ý nghĩa gì không?” Giang Minh nhìn Mộc Uyển Thanh, hỏi lại.

“Biết, nhưng ta làm liên lụy Chung Linh và ngươi” Mộc Uyển Thanh quay sang nhìn Chung Linh. Chung Linh đang định nói gì, nhưng bên tai đột ngột vang tiếng Giang Minh: “Ngươi cứ yên tâm, đại ca không để ngươi và Uyển Thanh tỷ tỷ của ngươi ủy khuất đâu!”. Thế là Chung Linh lại im lặng.

“Ân, chỉ riêng câu này của ngươi, chuyện ngày hôm nay, ta quên rồi.” Giang Minh gật đầu, dù cho Mộc Uyển Thanh không nói, hắn cũng sẽ ra tay diệt Vân Trung Hạc. Giang Minh chỉ là thử xem Mộc Uyển Thanh này có giống trong tiểu thuyết hay không thôi.

“Bằng vào ngươi?” Vân Trung Hạc nói xong vùng gậy sắt đánh về phía Giang Minh.

Giang Minh nhếch mép, vùng tay gạt nhẹ gậy sắt ra, sau đó trong tay xuất hiện ba khối băng, phi về phía Vân Trung Hạc.

Ba khối băng lập tức chui vào bên trong da của Vân Trung Hạc. Trong lúc hắn chưa kịp kinh ngạc, thân hình đã bị đẩy ra cách Giang Minh đám người gần bảy mét.

“Ngươi là người đầu tiên ở thế giới này, được ta sử dụng Sinh Tử phù!” Giang Minh mỉm cười, nhìn Vân Trung Hạc nói.

Sinh Tử phù, dùng chân khí cô đọng băng, đưa vào trong cơ thể của đối thủ, gây nên ngứa ngáy vô cùng, như trong xương có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm.

Rất nhanh, Vân Trung Hạc cảm thấy toàn thân như hàng vạn con kiến cắn, đau đớn kêu gào lăn lộn dưới đất. Hắn gãi bật cả máu, toàn thân đều là vết cào. Hai nữ đằng sau Giang Minh trở mắt ra nhìn.

Một lúc sau, Vân Trung Hạc chỉ còn thoi thóp, thì thào:

“Giết ... ta ... đi!”

“Ân, cũng nên kết thúc rồi!” Giang Minh gật đầu. Vân Trung Hạc không một lần cầu xin tha thứ, làm Giang Minh cũng không muốn tiếp tục tra tấn hắn nữa.

“Hai người quay đi một lúc!” Giang Minh hào tâm quay lại nói với hai nữ.

“Ta không phải lần đầu thấy người chết!” Mộc Uyển Thanh nói.

Chung Linh thì lại quay đầu ra chỗ khác, nàng dù sao cũng tin tưởng Giang Minh, biết là sắp tới cũng không dễ nhìn.

Chương 11: Chung cô nương rất tốt

Giờ ngón tay lên bắn ra hai đạo kiếm khí, một đạo vào đầu, một đạo vào tim Vân Trung Hạc. Đầu Vân Trung Hạc lập tức nổ tung, còn giữa ngực thì có một lỗ to.

Dù biết Vân Trung Hạc sẽ chết, bản thân cũng đã nhìn thấy máu tươi nhiều lần, nhưng Mộc Uyển Thanh vẫn mặt mũi xanh mét.

“Đi thôi!” Giang Minh quay người nói với hai nữ.

Trên đường về, hai nữ cưỡi chung một ngựa, thì thảo với nhau:

“Chung Linh, hắn là ai?” Mộc Uyển Thanh nhớ lại lúc nãy, Giang Minh cầm tay mình, ánh mắt phức tạp.

“Giang đại ca là ân nhân cứu mạng của ta”

“Là ý trung nhân của ngươi?”

“...” Chung Linh đỏ bừng mặt, đầu hơi cúi, không nói.

Mộc Uyển Thanh thở dài, Chung nha đầu này là đã hãm sâu rồi. Đồng thời nhìn phía trước Giang Minh, bỗng cảm thấy bờ vai phía trước to lớn hơn. Nhưng Mộc Uyển Thanh lập tức lắc đầu, vứt suy nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu.

Ở một khu vực cách Vạn Kiếp Cốc khoảng ba trăm dặm

“Lão Tam và lão tứ sao bây giờ chưa đến?” Một trung niên nhân ngồi trên xe lăn, khuôn mặt đầy sẹo, khàn khàn hỏi.

“Ta cũng không biết, lão Tứ chắc lại hái hoa ngắt cỏ quanh đây.” Một thiếu phụ ôm một đứa bé trả lời.

“Ta nhớ Nhạc Lão Tam đến Vạn Kiếp Cốc, chắc có sự việc gì, chúng ta đến Vạn Kiếp Cốc!” Trung niên nhân nói. Hai người thi triển khinh công chạy về phía Vạn Kiếp Cốc.

Giang Minh cùng Chung Linh, Mộc Uyển Thanh hai nữ đã về tới Vạn Kiếp Cốc. Lúc này Chung Vạn Cừu và Cam Bảo Bảo cũng đã quay về. Hai người dọn đồ tối mở tiệc chiêu đãi Giang Minh.

Bữa tối, năm người ngồi quanh bàn tiệc, Mộc Uyển Thanh trên mặt vẫn có mạng che, khiến Giang Minh buồn cười. Nữ nhân này thật định như vậy ngồi ăn ư?

“Mộc cô nương, ngươi tính mạng mạng che mặt đến bao giờ?” Giang Minh giả vờ hỏi.

“Giang đại ca, ngươi không biết!” Chung Linh đột nhiên chen vào.

“Ta không biết?” Giang Minh giả vờ ngạc nhiên.

“Ân, Uyển Thanh tỷ tỷ môn quy có quy định, nếu đàn ông nhìn thấy mặt sẽ phải lấy người đó, hoặc là phải giết người đó.” Chung Linh nghiêm mặt.

“Ân, đã hiểu.” Giang Minh gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Nào nào, ăn đi” Chung Vạn Cừu vui vẻ nói. Mọi người bắt đầu ăn uống, Mộc Uyển Thanh chỉ vén mạng lên đưa thức ăn vào, cũng không thấy được cái gì. Giang Minh cô quái nhìn Mộc Uyển Thanh, trong lòng nghĩ: cực phẩm, thật là đủ quái.

“Giang đại ca, ngươi từ đâu tới?” Chung Linh bỗng tò mò hỏi.

“Ta vốn là cô nhi, từ nhỏ sống với sư phụ, mọi nơi là nhà, cũng đã không rõ mình từ đâu tới rồi” Giang Minh cười cười trả lời. Hắn xác thực không thể nói được cái vấn đề này, chả lẽ nói ta từ thành phố hiện đại tới sao?

“Ngươi thuộc môn phái nào?” Vẫn im lặng một bên Mộc Uyển Thanh đột nhiên hỏi.

“Môn phái? Ta cũng không thuộc môn phái nào.” Giang Minh tự thân võ công toàn tự học, đào đâu ra môn phái, có môn phái chắc phải tên Võ Hiệp Tiêu Dao hệ thống.

“Ngươi lợi hại như vậy, vậy mà không thuộc môn phái nào?” Mộc Uyển Thanh bắt ngờ. Nàng cứ nghĩ với thân thủ của Giang Minh, chắc hẳn phải thuộc danh môn đại phái. Nhưng cũng không nghĩ đến, danh môn đại phái nào đào tạo ra nổi quái vật Giang Minh cơ chứ.

“Ân, ta ở mười lăm tuổi thì sư phụ qua đời, sau đó ở lại một cái sơn cốc. Mới rồi mới đi ra ngoài lịch lãm. Sư phụ cũng không nói chúng ta thuộc môn phái gì.” Giang Minh rất nhanh có một kịch bản.

“Giang tiểu hữu, sau này có tính toán gì không?” Chung Vạn Cửu cười cười nhìn Giang Minh hỏi, sau đó nhìn sang tiểu nữ nhi của mình.

Hiểu ý cha, Chung Linh mặt đỏ tung búng, cúi gằm mặt xuống.

“Ta cũng không có tính toán gì đặc biệt, chỉ là muốn đi nhìn thiên hạ mấy năm” Giang Minh cũng không để ý, cười cười trả lời.

Chung Linh rất thất vọng, nhưng rất nhanh khôi phục lại.

“Ngươi thấy Linh nhi nhà ta thế nào?” Cam Bảo Bảo càng trực tiếp hơn. Chung Linh lại càng cúi thấp. Mộc Uyển Thanh thì cười dờ với trường hợp này.

“Ân?” Giang Minh bắt ngờ, nhưng cũng đáp: “Chung cô nương rất tốt.” Nói xong quay sang nhìn Chung Linh cười cười. Chung Linh trong lòng vui sướng, liếc mắt nhìn Giang Minh, mặt đỏ bừng.

Cam Bảo Bảo hài lòng, cũng không nói gì thêm. Chung Vạn Cửu định hỏi tiếp, nhưng lại bị Cam Bảo Bảo kéo khẽ ở dưới bàn. “Đừng có cố quá kéo chàng rề tốt lại chạy mất đấy.” Cam Bảo Bảo liếc mắt như có lời với Chung Vạn Cửu, khiến Chung Vạn Cửu lờ ra tới cửa miệng lại cố nuốt vào.

Bữa ăn rất nhanh qua, Giang Minh được hạ nhân đưa đến một phòng ngủ. Hắn cũng không ngủ mà trực tiếp tu luyện. Không tiến thì tắc lùi, Giang Minh cũng không có nghỉ ngơi nhiều lắm. Hắn cũng quên mất kiểm tra hai cái nhiệm vụ hoàn thành của mình.

Sáng sớm, Giang Minh dậy, ra sân rửa mặt, sau đó trong đầu chợt nghĩ tới của mình võ công.

Giang Minh hiện tại có hơn một ngàn chín trăm năm mươi năm công lực, đoán chừng là võ lâm số một rồi. Nếu có người có thể so sánh, thì chỉ có Vô Danh tăng ở Thiếu Lâm Tự, tu luyện thời gian rất dài. Giang Minh đoán, hiện tại mình nội lực có lẽ cũng sẽ không thua Vô Danh tăng là mấy. Căn bản mình chiếu theo võ công hệ thống đưa, tu luyện nước chảy thành sông, không có bình cảnh. Không giống như người thế giới này, cảm quyền bí kíp, biết cái gì còn đỡ, không biết lại ngồi mò từ đâu, có sư phụ chỉ dạy còn đỡ, nhưng vẫn có bình cảnh. Kể cả người cảm nội công đỉnh cấp đi tu luyện bảy mươi lăm năm, e rằng trong cơ thể cũng không quá một ngàn hai trăm năm công lực. Cái này là Tiểu Linh phân tích cho Giang Minh trong những năm tu luyện.

(Tác giả: ta cứ quy ra năm công lực cho nó tiện, dễ hình dung)

Còn võ công, thiết nghĩ là đủ dùng. Dù sao Kim Dung thế giới, võ thuật cũng không đến mức quá cao, như là một kiếm xè núi chỉ xuất hiện ở các bộ tiền hiệp thôi.

Giang Minh hai tay phát Lục Mạch Thần Kiếm, hắn muốn thử xem nội lực mình có thể duy trì bao lâu. Kiếm khí xuất ra từ hai bàn tay, liên tục bay, xoay tròn, tụ lại, tách ra, Giang Minh như say mê phát kiếm khí.

Vài phút múa kiếm khí, Giang Minh chợt giật mình, cảm giác thấy bên cạnh có người đứng không biết từ lúc nào. Thầm mắng mình chủ quan, hắn trực tiếp dùng kiếm khí phóng tới người kia.

Tia kiếm khí chỉ mang mục đích cảnh cáo, tuy nhiên lại mang theo gió mạnh. Giang Minh phóng kiếm khí ra xong chợt thấy bóng hình kia là Mộc Uyển Thanh, gió mạnh từ kiếm khí thổi bay mạng che mặt, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc. Giang Minh nhìn thấy mặt Mộc Uyển Thanh bỗng nhiên ngẩn người. Chung Linh, Mộc Uyển Thanh hai người đều rất đẹp, nhưng Mộc Uyển Thanh so với Chung Linh nhiều hơn hai phần trưởng thành, thành ra hết sức quyến rũ. Thế nhưng không phải Giang Minh ngẩn người vì thấy mặt Mộc Uyển Thanh quá đẹp, mà là không ngờ Mộc Uyển Thanh lại tiến vào chỗ tiểu viện mình luyện tập. Phải nói đây là cảm kỳ a.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thế ai chịu trách nhiệm với ta?

“Là người?” Giang Minh hỏi.

Mộc Uyển Thanh không nói, đôi mắt đẹp dần chảy ra hai hàng nước mắt.

“Ách, Mộc cô nương, sao người lại khóc?”

Giang Minh luống cuống, đàn ông phần lớn không thể chống đỡ được nước mắt phụ nữ, Giang Minh cũng không phải ngoại lệ.

“Giang đại ca, đã đến giờ ăn sáng rồi!” Chung Linh lúc này tiến vào tiểu viện, chợt sững sờ nhìn Giang Minh luống cuống đứng đó, sau đó nhìn qua Mộc Uyển Thanh đang khóc.

“Uyển Thanh tỷ, chuyện gì xảy ra?” Chung Linh cất tiếng hỏi.

Mộc Uyển Thanh không nói, rút kiếm lao về phía Giang Minh.

“Uyển Thanh tỷ, không thể...” Chung Linh vội hô to, trong nháy mắt đã có luồng tượng hiểu được chuyện gì xảy ra.

Giang Minh thở dài, dùng hai ngón tay kẹp kiếm, sau đó tay trái đưa lên điểm vào huyệt của Mộc Uyển Thanh.

“Cần gì phải làm như vậy chứ?” Giang Minh cất tiếng hỏi.

“...” Mộc Uyển Thanh không nói gì. Hai hàng nước mắt lại chảy xuống.

“Giang đại ca, người và Uyển Thanh tỷ...” Chung Linh trong mắt đã ngập nước.

Ta ngắt, các người đừng khóc có được không. Thở dài một tiếng, Giang Minh bắt đầu giải thích lại việc vừa rồi.

Thật ra Mộc Uyển Thanh đứng nhìn Giang Minh cũng hoàn toàn không thể trách được Mộc Uyển Thanh. Vốn Mộc Uyển Thanh đi qua tiểu viện của Giang Minh liền thấy không khí biến động không ngừng, bèn tò mò vào xem. Cuối cùng phát hiện Giang Minh đang thi triển Lục Mạch Thần Kiếm diệu kỳ, thế là liền say mê đứng lại xem, không biết trời đất là gì. Mà Giang Minh cũng mê say phóng kiếm khí, cũng không để ý xung quanh, mãi sau mới phát hiện Mộc Uyển Thanh.

Chung Linh nghe xong bật cười, sau đó nhìn Giang Minh, rồi lại nhìn Mộc Uyển Thanh. Rồi lại cúi xuống nghĩ ngợi gì đó.

Giải huyệt cho Mộc Uyển Thanh, Giang Minh nói:

“Mộc cô nương, tuy ta là vô ý, nhưng môn quy của người, ta cũng biết. Người muốn giết ta, hiện tại e rằng không được.”

Đừng giận, Thiên Long thế giới hán còn chưa dạo chơi đủ đâu, cốt truyện vừa mới bắt đầu thôi. Còn về lấy Mộc Uyển Thanh, Giang Minh trong lòng tuy nghĩ rằng không tệ, nhưng hán không thích ép người khác lấy mình, trừ một số trường hợp đặc biệt như kiều gao đã thành com chẳng hạn, Giang Minh rất minh bạch quan điểm của chính mình.

“Có thể sau này ta sẽ để cho người giết...” Giang Minh nửa đùa nửa thật nói.

“Không được!” Chung Linh hét lên.

“Ta không giết người” Mộc Uyển Thanh trên mặt vẫn còn nước mắt buồn bã nói.

Nàng không giết nổi hán. Hán võ nghệ quá cao cường. Hơn nữa hán còn là nàng bằng hữu ý trung nhân, làm sao có thể xuống tay. Vậy còn môn quy thì sao đây? Nếu hán không phải là Chung Linh ý trung nhân... Mộc Uyển Thanh nghĩ đến đây vội lắc lắc đầu.

Quay đầu cắt kiếm, Mộc Uyển Thanh định rời khỏi Vạn Kiếp Cốc, tìm một chỗ nào đó thâm sơn cùng cốc, vĩnh viễn không bao giờ đi ra ngoài.

Bỗng nhiên tay của Mộc Uyển Thanh bị Chung Linh kéo lại. Chung Linh nhìn Mộc Uyển Thanh nói:

“Uyển Thanh tỷ tỷ, người không cần đi.”

Nói xong quay sang nhìn Giang Minh:

“Giang đại ca, người cần phải chịu trách nhiệm!”

Giang Minh bất ngờ, cô gái nhỏ này không phải hôm nay uống nhầm cái gì chứ?

“Giang đại ca!”

“Àn, ta sẽ chịu trách nhiệm đấy. Chỉ cần người không chê ta.”

Giang Minh thở dài, sau đó nghiêm túc nhìn về phía Mộc Uyển Thanh nói.

Mộc Uyển Thanh run run, nhìn Chung Linh, sau đó lại nhìn Giang Minh, tâm tình phức tạp, sau đó yếu ớt gật đầu:

“Àn”

“Tốt rồi!” Nói xong Chung Linh quay người định rời đi.

Lại nữa! Giang Minh cười khổ, phụ nữ thật đúng là khó chiều. Liền đưa tay nắm tay Chung Linh kéo lại.

“Ngươi định đi đâu?” Giang Minh cười cười hỏi.

“Ta... ta để cho hai người nói chuyện với nhau...” Chung Linh trong mắt đã ngập nước.

Nhẹ nhàng lau nước mắt cho Chung Linh, Giang Minh cười hỏi:

“Thế ai chịu trách nhiệm với ta? Mới hôm qua ta còn là bị điều tra thân thế đâu?”

Chung Linh nhìn Giang Minh, hai mắt nước mắt lại chảy ra, nhưng khuôn mặt đã rạng ngời ý cười.

Giang Minh cũng cười, dịu dàng lau nước mắt cho Chung Linh, sau đó nhìn sang Mộc Uyển Thanh mỉm cười nói:

“Mộc cô nương, chúng ta cùng nhau đi ăn sáng đi!”

“Ngươi còn gọi ta là Mộc cô nương?” Mộc Uyển Thanh liếc mắt đẹp hỏi.

“Àn, Uyển Thanh” Giang Minh cười cười gật đầu đính chính. Sau đó nhìn Chung Linh, cười nói:

“VẬY còn Chung cô nương...”

“Chán ghét!” Chung Linh rút tay ra khỏi tay Giang Minh, quay lưng nói.

Ba người cười ha ha, sau đó cùng nhau đi tới phòng ăn.

Phòng ăn, Chung Vạn Cừu và Cam Bảo Bảo đã ngồi đấy chờ, hai người nhìn thấy Giang Minh ba người đến, nở nụ cười. Nhưng nhìn không khí giữa Giang Minh và Mộc Uyển Thanh, đặc biệt ánh mắt Mộc Uyển Thanh nhìn Giang Minh, Cam Bảo Bảo chợt giật mình. Liếc mắt nhìn con gái, Cam Bảo Bảo rất muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra. Không hiểu sao nàng lại cảm thấy có chuyện gì đó rất lớn giữa ba người.

Bữa ăn rất nhanh xong, Cam Bảo Bảo bèn viện cớ cuốn lấy Chung Linh đi vào hỏi chuyện.

“Linh nhi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Chung Linh mặt vui vẻ kể lại chuyện vừa xảy ra cho Cam Bảo Bảo nghe. Cam Bảo Bảo nghe xong thở dài. Rõ là một con rể tốt, hiện tại lại phải chia sẻ cho người ta. Xong tâm hồn lại nhớ đến Đoàn Chính Thuần, bất tri bất giác chuyện con rể tốt chia sẻ không vui liền bay biến.

(Tác giả: khổ thân Chung Vạn Cừu)

Bên trong tiểu viện, Giang Minh ngồi ở ghế đá trong sân, âm thầm kiểm tra nội lực của mình.

Vài phút phóng Lục Mạch Thần Kiếm, nội lực tiêu hao khoảng một trăm năm mươi năm trái phải. Không tệ, có thể đủ để quét một vạn đại quân không có vấn đề gì. Một vạn quân không có vấn đề gì đúng thật là chỉ có biến thái nội lực Giang Minh mới có thể nói được câu này.

(Võ lâm cao thủ ắt: ta hận, thật là người so với người tức chết mà. Võ lâm cao thủ giáp: ta vẫn còn không có ý trung nhân đây. Tác giả + võ lâm cao thủ ắt: kệ ngươi!)

“Àn, sắp tới nên đi đâu đây?” Giang Minh thì thầm tự hỏi.

Bỗng Giang Minh cảm thấy có hai người tiến Vạn Kiếm Cốc. Hai người khí tức, Giang Minh đều không quen, rõ ràng là người ngoài đi vào. Giang Minh tay rót trà, cảm thấy hai người tiến đến phía tiểu viện của mình. Đợi hai người đến bên ngoài tiểu viện, Giang Minh tay cầm tách trà, miệng nhàn nhạt nói:

“Hai vị, nếu đã đến thì vào đi!”

Bên ngoài tiểu viện, Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương giật mình. Hai người kinh công không tệ, người trong tiểu viện này lại có thể phát hiện, hơn nữa xa như vậy chứng tỏ công lực không tầm thường.

Hai người bèn trực tiếp đi vào tiểu viện. Phát hiện một thanh niên trẻ đang ngồi uống trà ở giữa sân, Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương vô cùng ngạc nhiên. Vốn là cứ tưởng một vị cao nhân nào, không ngờ lại là một người trẻ tuổi.

“Hai vị là Ác Quán Mãn Doanh Đoàn Diên Khánh và Vô Ác Bất Tác Diệp Nhị Nương đi?” Giang Minh mỉm cười nhìn hai người, sau đó vẫn ngồi đấy nói.

“Ngươi là...” Đoàn Diên Khánh cất tiếng hỏi.

“Ta là Giang Minh, vô danh tiểu tử mà thôi” Giang Minh nói.

“Làm sao ngươi phát hiện ra chúng ta?” Diệp Nhị Nương đột nhiên hỏi.

“Các vị từ lúc tiến vào Vạn Kiếp Cốc, ta đã cảm thấy được.” Lời Giang Minh vừa nói ra khiến Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương cả kinh. Cảm thấy được hai người khinh công không tệ từ cách xa hơn ba trăm mét, chứng tỏ nội lực hơn hai người quá xa. Hai người lập tức sắc mặt nghiêm trọng nhìn về phía Giang Minh.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vòng quay may mắn

“Cũng không cần phải nghiêm trọng như vậy” Giang Minh cười cười nói.

“Hai người là đến tìm Nhạc Lão Tam và Vân Trung Hạc đi?”

“Ngươi đã làm gì hai người bọn họ?”

Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương biến sắc.

“Nhạc Lão Tam hiện là đệ tử của ta” Giang Minh chậm chậm nói. Sau đó ngừng lại một chút nhìn hai người, mỉm cười nói tiếp:

“Còn Vân Trung Hạc, hiện đang ở dưới âm phủ” Nói xong liền đưa tay bắn kiếm khí vào ghế đá bên cạnh, ghế đá trực tiếp toái thành bụi phấn.

“Lục Mạch Thần Kiếm!” Đoàn Diên Khánh thốt lên, thân là thái tử Đoàn thị, Lục Mạch Thần Kiếm là có thể nhận ra được đấy.

“Không sai, đúng là Lục Mạch Thần Kiếm” Giang Minh gật đầu mỉm cười.

Lúc này trong mắt Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương, Giang Minh mỉm cười trông như tử thần, khiến hai người đều toát mồ hôi lạnh. Hai người đều rõ ràng, Giang Minh muốn giết hai người thật dễ như trở bàn tay.

“Hai người muốn trả thù?” Giang Minh cười cười hỏi, sát khí không kìm nén phát ra.

“Không, không!” Đoàn Diên Khánh vội nói.

“Chúng ta chỉ là đến tìm hiểu tung tích hai người bọn họ” Diệp Nhị Nương bổ sung.

“Ân!” Giang Minh sát khí lập tức thu hồi.

Đoàn Diên Khánh và Diệp Nhị Nương thấy được khí thế của Giang Minh, đến khái niệm trả thù cũng không dậy nổi lên. Hiện giờ Giang Minh thu lại sát khí, hai người đều thấy toàn thân lạnh buốt.

“Hai người có hai lựa chọn.” Giang Minh uống một hớp trà rồi nói.

“Thứ nhất, là chết dưới tay của ta” Giang Minh lại nhìn hai người nở nụ cười, sau đó lại nói tiếp:

“Thứ hai là hứa từ nay không bao giờ được làm ác. Tất nhiên ta cũng sẽ đưa ra một thông tin mà hai người có lẽ sẽ muốn.”

“Thông tin gì?” Đoàn Diên Khánh nghe xong rất nhanh liền làm ra quyết định.

“Diệp Nhị Nương?” Giang Minh quay sang nhìn Diệp Nhị Nương hỏi.

“Ta từ giờ sẽ không tiếp tục làm ác nữa. Xin hỏi thiếu hiệp, thông tin ngài định nói là gì?” Diệp Nhị Nương cũng nhanh chóng trả lời.

“Đầu tiên là Diệp Nhị Nương, ngươi biết con ngươi vẫn còn sống?” Giang Minh uống hớp trà, sau đó nói.

Tiếng nói của Giang Minh như sấm bên tai Diệp Nhị Nương. Diệp Nhị Nương run rẩy toàn thân, vội quỳ xuống hướng Giang Minh giọng run rẩy:

“Thiếu hiệp... ngài nói là con của ta vẫn còn sống?”

“Ân, còn sống rất tốt.” Giang Minh gật đầu.

“Thiếu hiệp, xin ngài nói cho ta biết, con ta đang ở đâu?” Diệp Nhị Nương giọng vẫn run rẩy hỏi.

“Thiếu Lâm tự, tên xuất gia là Hư Trúc.” Giang Minh cũng không giấu, trực tiếp nói ra.

“Bất quá, nếu ngươi tiếp tục làm ác, cả ngươi và con của ngươi, ta sẽ cùng thu thập.” Giang Minh lạnh lùng nói.

“Xin thiếu hiệp cứ yên tâm, ta đã hứa với ngài, nhất định sẽ giữ lời.” Diệp Nhị Nương nghiêm túc nói, sau đó lập tức rời đi hướng Thiếu Lâm tự.

Trong sân lúc này chỉ còn Đoàn Diên Khánh và Giang Minh. Giang Minh uống một hớp trà, nói:

“Đoàn Diên Khánh, ngươi có biết ngươi vẫn còn người thân?”

“Ân?” Đoàn Diên Khánh ngẩn người. Ta vẫn còn người thân? Người thân của ta sau chính biến đã bị xử tử toàn bộ rồi.

“Xin thỉnh giáo!” Đoàn Diên Khánh chấp tay hỏi.

“Chính xác mà nói, ngươi vẫn còn một cái nhi tử” Giang Minh đặt cốc trà lên bàn.

“Cái gì? Ta vẫn còn nhi tử?” Đoàn Diên Khánh cả kinh hỏi lại.

“Ân! Ngươi còn nhớ chùa Thiên Long, gốc Bồ Đề chăng?”

“Ngươi... ngươi làm sao biết? Chẳng lẽ ngươi là...” Đoàn Diên Khánh cả lăm.

“Ta không phải người ngươi nghĩ.” Giang Minh lắc đầu nói tiếp. “Nữ nhân kia là Đào Bạch Phụng, nhi tử của ngươi với nàng hiện ở Đại Lý, tên là Đoàn Dự”

“Đoàn Dự, Đại Lý... Ta còn có nhi tử! Ha ha!” Đoàn Diên Khánh ngửa cổ cười to lên.

“Ngươi hứa với ta, nhớ thực hiện, bằng không cả ngươi, Đoàn Dự và cái kia Đào Bạch Phụng...” Giang Minh chợt cất tiếng băng lãnh.

“Đa tạ, ta sẽ tuân thủ ước định với thiếu hiệp!” Đoàn Diên Khánh nghiêm túc nói, sau đó quay lưng rời đi.

Nhìn Đoàn Diên Khánh rời đi, Giang Minh thờ dài, thì thầm “Ta chỉ có thể giúp đến vậy, số phận của các ngươi có thay đổi được hay không là ở các ngươi thôi...”

Uống một ngụm trà, Giang Minh gọi thầm: “Hệ thống, bảng nhiệm vụ.”

Một bảng thông tin hiện lên, ngoài nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất bị biến thành màu xám, có hai nhiệm vụ phụ tuyến đã được cộp chữ hoàn thành, nút kiểm tra nhiệm vụ đã được thay thế bằng nút nhận thưởng.

Giang Minh ấn nút nhận thưởng của nhiệm vụ phụ tuyến thứ nhất. Lập tức trong đầu vang lên tiếng nói:

“Chúc mừng chủ nhân đạt được điểm hệ thống đầu tiên. Vì để khen thưởng, hệ thống cứ mỗi mười lần điểm thưởng đều thưởng cho chủ nhân một lần vòng quay may mắn. Bắt đầu tính từ điểm đầu tiên, chủ nhân hiện tại có một ngàn điểm hệ thống, tương đương với bốn lần vòng quay may mắn. Hiện tại chủ nhân có muốn quay may mắn?”

“Ân, quay chứ!” Giang Minh cũng cảm thấy bất ngờ. Có hệ thống thật là tốt, Giang Minh cảm thán.

(Tác giả: hệ thống ta nghĩ ra lại chẳng tốt, mũi hếch phát)

Một vòng quay hiện ra, có tất cả tám phần có thể quay vào. Trong đó bốn phần là có một con số, phân biệt là một ngàn, hai ngàn, năm ngàn và một vạn, có lẽ là điểm hệ thống thưởng. Ba phần là không có gì, Giang Minh đoán đây là xit. Còn một phần hình hộp quà, Giang Minh không biết là cái gì.

“Tiểu Linh, hộp quà kia là cái gì?” Giang Minh hỏi.

“Chủ nhân, cái này là phần thưởng may mắn nhất a, trong đó là chứa những thứ tốt nhất của hệ thống. Nhưng ra cái gì thì là ngẫu nhiên, ta cũng không rõ ràng lắm. Chủ nhân hiện tại có thể quay rồi đó.”

“Ân” Giang Minh thò tay quay cái vòng quay như quay Chiếc Nón Kỳ Diệu tại Việt Nam.

(Tác giả: để độc giả dễ hình dung)

Vòng quay quay một hồi rồi chậm chậm giảm tốc độ trong sự hồi hộp của Giang Minh, sau đó dừng lại ở ô không có gì.

“Chúc bạn may mắn lần sau” Tiểu Linh cười khúc khích nói.

“Ta XXX” Giang Minh văng tục.

“Ân, chủ nhân, quay tiếp chứ?” Tiểu Linh mặt vẫn cười hỏi.

“Quay, quay đến hết thì thôi” Giang Minh bực tức nói.

Lần quay thứ hai, Giang Minh quay phải hai ngàn điểm.

“Ừ, không tệ” Giang Minh gật đầu. Lần này còn tạm tạm.

Lần quay thứ ba, cũng vẫn hai ngàn điểm.

“Chep, xem ra không có duyên với hộp quà rồi.” Giang Minh cười cười nói. Giang Minh cũng không biết trong hộp quà có cái gì, vì vậy hắn cũng không thật sự thêm muốn cho lắm.

“Quay nốt!” Giang Minh lại vung tay.

Lần quay thứ tư, vòng quay chậm dần, vượt qua hai ngàn điểm tiến tới ô trống.

“Đừng nha, tiến một bước, tiến một bước” Giang Minh trong lòng kêu gào.

Có vẻ lần này thần may mắn ở phía Giang Minh, vòng quay dừng ở ô năm ngàn điểm.

“Tuyệt” Giang Minh hào hứng kêu lên.

“Chúc mừng chủ nhân đột phá mười ngàn điểm, đạt được một vòng quay may mắn nữa”

“Ngon, quay luôn!” Giang Minh liếm mép, lập tức lựa chọn quay.

Vòng quay chậm chậm vượt qua ô năm ngàn, ô trống, ô một ngàn, sau đó dừng lại ở ô hộp quà.

“Chúc mừng chủ nhân giành được hộp quà!” Tiểu Linh hô to.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Luyện khí

“Chủ nhân, có hay không mở ra?”

Tiểu Linh bay vòng quanh Giang Minh mấy vòng, sau đó dừng trước mặt hắn hỏi.

“Mở”

Giang Minh gật đầu. Quay được không mở luôn thì để làm mắ à?

“Chúc mừng chủ nhân, người đạt được mở khóa kỹ năng luyện khí. Kỹ năng hệ thống được mở ra. Chủ nhân hiện tại đã có thể học tập các kỹ năng sống như y thuật, luyện khí, luyện đan, ... Chỉ cần đủ điểm hệ thống, chủ nhân có thể trở thành toàn năng võ giả.”

“Ta tưởng mấy cái như luyện khí phải đến tu chân thế giới mới có thể học được?”

Giang Minh ngờ ngàng hỏi.

“Vốn là chủ nhân người phải đủ điều kiện đến tu chân thế giới thì hệ thống kỹ năng mới được mở ra, nhưng chủ nhân trực tiếp quay mở miễn phí kỹ năng luyện khí, nên hệ thống tiện đã được mở ra luôn. Dù sao đã nghịch thiên thì nghịch thiên cho chót.”

Tiểu Linh nói xong cười khúc khích.

“...”

Giang Minh chỉ biết câm nín.

“Được rồi, chủ nhân chuẩn bị.”

Nói xong chưa kịp để Giang Minh phản ứng, tiểu Linh trực tiếp ấn ngón tay vào đầu Giang Minh. Một luồng sáng màu vàng toát ra từ tiểu Linh, sau đó thông qua ngón tay nhỏ đi vào trong đầu Giang Minh. Giang Minh lập tức cảm thấy đầu mình nhiều thêm một lượng thông tin rất lớn, kèm theo đó là tình

thần của mình sáng sủa hơn rất nhiều.

Ngạc nhiên vì cảm giác tinh thần đột nhiên thay đổi, Giang Minh nhìn tiểu Linh hỏi:

“Tiểu Linh, vì sao ta cảm giác tinh thần của mình tựa hồ trở nên tốt hơn hẳn?”

“Cái này là do tinh thần của ngươi được tăng cường. Chủ nhân ngươi có nghĩ là lượng thông tin ngươi cần tiếp thu lớn bao nhiêu không? Nếu không tăng cường tinh thần lực của chủ nhân, tiểu Linh e rằng ngươi trực tiếp bạo đầu mà chết rồi”

Tiểu Linh giờ hai tay diễn tả cái đầu nổ tung.

“Ra vậy”

Giang Minh gật gù, sau đó trực tiếp chìm đắm hấp thụ mới tin tức.

Một lúc sau, Giang Minh mở mắt, hai mắt như bắn ra quang mang.

“Cái luyện khí này cũng đủ nghịch thiên đấy!”

Giang Minh cảm khái nói. Sau đó muốn thử nghiệm một ít luyện khí thuật, Giang Minh trực tiếp đi tìm Chung Linh.

Sang đến tiểu viện của Chung Linh, Giang Minh nhìn thấy Chung Linh cùng Mộc Uyển Thanh hai nữ đang ngồi tán gẫu ở giữa sân.

Giang Minh bước vào cười cười nói:

“Linh nhi, Uyển Thanh, hai người các ngươi đang nói chuyện gì đấy?”

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh hai người nhìn thấy Giang Minh bèn cười tươi đứng dậy nói.

“Giang đại ca, cũng không có gì cả, ta với Uyển Thanh tỷ chỉ là tán gẫu thôi.”

“Vâng, phu quân, chúng ta chỉ là tán gẫu đấy!”

Mộc Uyển Thanh ngượng ngùng nói với Giang Minh. Nàng vốn là lo ngại Chung Vạn Cửu và Cam Bảo Bảo nói nàng cướp ý trung nhân của nữ nhi, hiện tại nói chuyện với Chung Linh, biết chuyện này Cam Bảo Bảo cũng không có trách cứ gì mình, hiện tại tâm tình rất tốt. Có điều thâm tâm đã xác định là thể tử của Giang Minh nên tâm lý có chút ngại ngùng.

Giang Minh cười nhìn Chung Linh nói:

“Linh nhi, ta muốn tìm một chút khoáng thạch, kèm một chút lò lửa. Ở Vạn Kiếp Cốc liệu có không?”

“Có, chúng ta có một khu để rèn vũ khí cho người trong Cốc. Chỗ đó có quặng sắt và lò lửa. Giang đại ca, ngươi định làm gì?”

Chung Linh gật đầu. Nàng cũng thấy kỳ quái, chẳng lẽ Giang Minh định tự tay rèn vũ khí? Chỉ thấy Giang Minh gật đầu cười nói:

“Ta cần sử dụng có chút việc. Linh nhi, ngươi mang ta đi được không?”

“Vâng! Giang đại ca theo ta!”

Chung Linh gật đầu, sau đó cùng Giang Minh, Mộc Uyển Thanh đi tới phòng rèn.

Phòng rèn không có ai, khắp nơi đều chất chứa vật liệu. Khu vực rèn khá thoáng, khiến Giang Minh rất vừa lòng.

“Giang đại ca, nơi này có được không?”

“Ân, rất tốt!”

Giang Minh gật đầu nói.

“Phu quân, ngươi định làm gì?”

Mộc Uyển Thanh tò mò hỏi.

“Ta định chế tạo vài món vũ khí vừa tay.”

Giang Minh cười cười nói.

“Ngươi muốn vũ khí gì trực tiếp nói với ta là được, cần gì phải tự mình động thủ?”

Chung Linh ngạc nhiên.

“Vũ khí ta làm có chút đặc biệt.”

Dĩ nhiên, pháp khí luyện chế quá sức đặc biệt rồi, ít nhất là tại cái võ hiệp thế giới này.

“Ân, vậy có chuyện gì cần, người sang tiểu viện nói cho ta.”

Chung Linh cũng không quấy rầy Giang Minh, cùng Mộc Uyển Thanh lui ra ngoài.

Giang Minh ở trong phòng rèn tới một ngày một đêm, không ăn uống gì, khiến Chung Linh và Mộc Uyển Thanh tới sáng ngày hôm sau ở bên ngoài lo lắng, hơi một chút là lại ra đứng nhìn.

Bên trong phòng rèn, trước mặt Giang Minh là ba cây kiếm kèm ba cái vỏ kiếm. Một cây bễ ngang dài ba đốt ngón tay trở người lớn, dài một mét một, chuôi kiếm màu xanh lam. Một cây bễ ngang dài hai đốt ngón tay trở người lớn, dài một mét, chuôi kiếm màu xanh lục. Một cây bễ ngang hai đốt rưỡi ngón tay trở, dài một mét hai, chuôi kiếm màu tím, thân kiếm có một dải màu tím chạy từ chuôi đến mũi kiếm. Ba cây kiếm toát ra ánh sáng thể hiện sự sắc bén kinh người. Ba cái vỏ kiếm màu tương đồng với chuôi kiếm,

“Ba thanh hạ phẩm pháp khí. Hết cách, nguyên liệu quặng sắt cũng chỉ có thể đạt được đến mức này.”

Giang Minh âm thầm nghĩ.

“Chỉ là về độ bền và độ sắc bén, cũng phải tương đương cái kia Ý Thiên Kiếm chém sắt như chém bùn đi.”

Nếu là có võ giả thời ý thiên đồ long ký ở chỗ này, chắc chắn sẽ bị chấn kinh. Ba thanh thần binh cứ như vậy hình thành, thậm chí tương đương với Ý thiên kiếm vốn được chế tạo từ huyền thiết.

“Còn một số công năng, e rằng cũng không phát huy được ở cái thế giới này.”

Giang Minh tiếc nuối nghĩ. Dùng hạ phẩm pháp khí như vũ khí bình thường hoàn toàn có thể. Nhưng muốn sử dụng các công năng đặc biệt, cần phải có chân khí trong người. Mà chân khí chỉ khi tiến vào tiên thiên cảnh mới có thể chuyển hóa nội lực thành.

“Bất quá ở những cái thế giới võ hiệp này cũng đủ dùng.”

Nghĩ đến đây Giang Minh nở nụ cười, tra ba thanh kiếm vào vỏ tương ứng rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài, Chung Linh và Mộc Uyển Thanh thấy Giang Minh đi ra ngoài bèn chạy đến.

“Giang đại ca, người ở bên trong đây một ngày một đêm rồi, cũng không ăn uống gì. Người có sao không? Có cảm thấy trong người khỏe không?”

Chung Linh liền thoáng.

Mộc Uyển Thanh thì bình tĩnh hơn, nhìn Giang Minh nói:

“Phu quân, người cần phải chú ý tới sức khỏe của bản thân!”

Giang Minh trong lòng cảm động. Hắn đến cái thế giới này, lại hạnh phúc gặp được hai vị hồng nhan tri kỷ. Đồng thời trong lòng cũng quyết tâm mang các năng về thế giới của mình.

“Chủ nhân, người muốn mang các năng về?”

Tiểu Linh bỗng nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kiều Phong

“Ân, ta muốn mang các năng cùng sống một chỗ.”

Giang Minh âm thầm trao đổi.

“Thật ra điều đó hiện tại không cần thiết. Chủ nhân, người cũng không trở về thế giới thực của người, cũng có thể vào thế giới thiên long lại bất cứ lúc nào. Khi người về sáng thế thân giới hay đi chu du các thế giới khác, thế giới thiên long thời gian lại không thay đổi.”

“Có chuyện như vậy?”

Giang Minh cũng bất ngờ. Nói như vậy, nếu hắn không muốn các nàng đi vào thế giới khác cùng hắn, hắn cũng không cần phải mang các nàng đi đâu cả.

“Ân. Có thể sau này chủ nhân người muốn cùng các nàng tu tiên, chỗ này linh khí không đủ, tu luyện không nhanh. Chủ nhân lúc đó muốn mang các nàng đi sang thế giới khác cũng đơn giản, chỉ cần chủ nhân có đủ một trăm vạn điểm, đổi lấy vé xuất nhập thế giới vĩnh cửu, sẽ có thể mang được một người đi theo bản thân mình. Tất nhiên, ngoài chủ nhân, người khác khi xuất nhập thế giới sẽ không trọng sinh, mà trực tiếp xuyên việt sang, không thay đổi gì cả.”

“Ân”

Giang Minh âm thầm gật đầu, mang theo hai nữ sự tình không thể hoàn thành trong thời gian gần được. Hắn vẫn là chưa có cái năng lực kia.

“Giang đại ca, người chế ra cái gì vậy?”

Chung Linh tò mò.

“Phải đây phu quân, người tốn một ngày một đêm như vậy, đã thành được cái gì?”

Mộc Uyển Thanh cũng hỏi.

Mỉm cười cầm theo bọc vải dài, để lên bàn đá giữa sân, Giang Minh tháo bọc vải, để lộ ra ba thanh kiếm.

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh đều trở mắt.

“Giang đại ca, người thật sự làm ra ba thanh kiếm này?”

Chung Linh ngạc nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên. Linh nhi, Uyển Thanh, hai người mỗi người tuyển một thanh kiếm a.”

Giang Minh cười cười gật đầu.

“Phu quân, ta không ngờ người còn biết rèn kiếm.”

Mộc Uyển Thanh nét mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Sau đó Mộc Uyển Thanh lấy thanh màu xanh lục, rút kiếm ra khỏi vỏ, một cỗ trong trẻo âm thanh ngân lên. Mộc Uyển Thanh hít một hơi lạnh, sau đó chém thử xuống ghế đá. Lập tức ghế đá chia làm đôi.

“Thần kiếm!”

Mộc Uyển Thanh ngỡ ngàng nói.

Chung Linh cũng lập tức chọn cho mình thanh kiếm màu tím, cũng thử kiếm bằng một cái ghế đá, sau đó cầm thanh kiếm trên tay yêu thích không rời.

“Thích không?”

Giang Minh cười cười hỏi.

“Phu quân, người có thể rèn ra thần kiếm?”

Mộc Uyển Thanh và Chung Linh hai mắt sùng bái nhìn Giang Minh.

“Miễn cưỡng tạm tạm thôi.”

Giang Minh mỉm cười đáp. Sau đó cầm theo thanh kiếm màu xanh lam.

“Phu quân, kiếm tên là gì?”

Mộc Uyển Thanh vẫn cầm kiếm trên tay ngấm ngấm hỏi.

“Kiếm của người tên là Thanh Mộc kiếm, còn của Chung Linh thì là Tử Yên kiếm”

Giang Minh nghĩ đại ra hai cái tên, trả lời.

“Còn của người?”

Chung Linh đột nhiên hỏi chen vào.

“Ta? Gọi Sương Lam kiểm đi!”

Giang Minh không sao cả, cười cười đáp.

Thật ra Giang Minh đối với ba cái kiểm này hứng thú đặt tên cũng không có. Hắn rất nhanh vứt ba cái tên này ra khỏi đầu.

Hai nữ cảm kiểm ưa thích không rồi, Giang Minh cũng để hai nữ về tiểu viện tập kiểm, bản thân cũng muốn nghỉ ngơi sau một ngày một đêm vất vả.

Sáng hôm sau, Giang Minh gặp riêng hai nữ, nói:

“Linh Nhi, Uyển Thanh, ta muốn dạo chơi giang hồ vài năm. Hai người là ở Cốc đợi ta hay đi với ta?”

“Ta đi với người!” Hai nữ đồng thanh đáp. Hiện tại Giang Minh là tất cả của hai nữ, hai nữ dĩ nhiên muốn ở bên cạnh ý trung nhân. Hơn nữa ngồi đợi một chỗ hư vô mù mịt, e rằng hai nữ không ai có thể chịu đựng được.

“Vậy được, ngày mai chúng ta sẽ rời đi tới Vô Tích Thành. Bây giờ ta sẽ tới chào hai vị nhạc phụ nhạc mẫu.”

Chung Linh nghe Giang Minh nói vậy, mặt hiện lên một rặng mây đỏ.

Hôm sau, ba con ngựa mang theo ba người tiến về hướng Vô Tích Thành.

Đến Vô Tích thành, chứng kiến dân chúng đi lại đông đúc tấp nập, Giang Minh trong lòng rất hứng thú, dù sao cũng là lần đầu chứng kiến thành thị cổ đại.

“Thật đông đúc!”

Giang Minh ánh mắt sáng nói.

“Àn, Vô Tích Thành cũng là một thành lớn, ít xảy ra chiến tranh. Vì vậy dân chúng cũng dần dần tụ tập tại đây”

Mộc Uyển Thanh đáp.

“Chúng ta kiểm một tửu điểm thôi, ta có chút đói bụng”

Chung Linh xấu hổ nói.

Ba người tiến đến một tòa tửu lâu nơi mặt đường, bảng vàng danh tự để ba đại tự: Tùng Hạc Lâu.

Vừa lên lầu, chọn bàn ngồi xuống, một tiểu nhị đã chạy đến chào hỏi. Ba người cũng không ai kén ăn, chọn vài món nổi tiếng ở Tùng Hạc Lâu này và hai bình rượu. Giang Minh trong lúc chờ đợi liền nhìn xuống đường phố bên dưới, tự nhiên lại nhớ lại thế giới hiện đại quá khứ, bất tri bất giác cất tiếng thở dài.

Bỗng Giang Minh chợt cảm thấy có người nhìn mình. Hắn quay sang thì thấy một đại hán ngồi ở phía Tây một bàn lớn, đôi mắt lạnh lùng sáng quắc liếc qua mình. Đại hán thân thể cao lớn, tuổi khoảng ba mươi, mặc áo vải màu tro cũ kỹ đã sờn rách, mày rậm mắt to, mũi cao miệng rộng, khuôn mặt vuông vức chữ quốc, trông đầy vẻ uy nghiêm.

Giang Minh cau mày, hắn cũng không có đắc tội gì ai đi?

Trên bàn đại hán để một bát thịt bò, một bát canh và hai bình rượu lớn, ngoài ra không có gì khác. Đại hán nhìn Giang Minh rồi lại tiếp tục ăn uống.

Người này... Kiều Phong? Giang Minh trong đầu hiện lên một cái danh tự. Chiếu theo những gì trước mắt, đại hán này là Kiều Phong không thể nghi ngờ, khí chất uy nghiêm, tính cách sáng khoái không câu nệ. Giang Minh đối với vị Kiều Phong trong truyền thuyết này hết sức có hảo cảm. Hơn nữa, hai nhiệm vụ chính tuyến còn có liên hệ với Kiều Phong.

Nghĩ vậy, Giang Minh gọi tiểu nhị, chỉ vào Kiều Phong nói:

“Vị huynh đài kia tiền ăn uống tính luôn cho ta.”

Kiều Phong nghe Giang Minh nói liền quay lại mỉm cười nhưng không nói gì. Bên cạnh Mộc Uyển Thanh và Chung Linh thì lại ngạc nhiên hỏi nhỏ:

“Phu quân, vị kia là ai?”

Giang Minh nhìn hai nữ, mỉm cười nói:

“Ta cũng không rõ. Tuy nhiên ta thấy vị kia khí khái anh hùng, nên muốn chiêu đãi một phen.”

Kiều Phong thỉnh lực là thế nào tốt, dĩ nhiên Giang Minh cùng hai nữ nói gì đều nghe thấy. Kiều Phong bèn hướng Giang Minh mỉm cười cất tiếng:

“Vị huynh đài kia, xin mời qua đây uống cùng nhau, có thể?”

Giang Minh cũng chỉ chờ câu nói này, cười nói: “Tốt!”

Sau đó kêu tiểu nhị dọn sang bàn Kiều Phong.

Giang Minh cùng hai nữ ngồi xuống bên, hấn chấp tay hỏi:

“Vị đại ca này, xin hỏi quý tính đại danh?”

“Huynh đài biết rõ, còn hỏi làm gì? Chúng ta câu nệ hình thức, uống với nhau vài bát. Đến khi chia ra địch ta đâm ra mất hứng thú đi.”

Giang Minh nghe xong biết là Kiều Phong nhận nhầm mình thành Mộ Dung Phục. Giang Minh thân quần áo trắng, khí khái phong độ, cũng chẳng trách Kiều Phong nhận nhầm. Nhưng hấn cũng không giải thích, trực tiếp giờ chén lên nói:

“Vị đại ca này, gặp nhau coi như có duyên. Hiện tại ta mời ngươi một chén, cái gì thân phận gác qua một bên đi.”

“Tốt!”

Nói xong hai người đều uống cạn chén rượu.

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh hai nữ biết ý, bèn lặng lẽ ngồi bên, để Giang Minh tiếp đãi Kiều Phong.

“Huynh đài sáng khoái, có điều chén quá bé, không thích hợp”

Kiều Phong cười nói, sau đó kêu tiểu nhị mang hai bát lớn kèm theo mười cân rượu.

Rót đầy hai bát lớn, Kiều Phong đưa Giang Minh một bát, nâng một bát lên nói:

“Uống, uống vài chục cân rượu đã rồi tính sau.”

“Tốt!”

Giang Minh cũng cười, sau đó nâng bát uống cạn. Đừng nói mười cân, Giang Minh trong người công lực đã thập phần biến thái, uống vạn cân không say, chỉ là cần phải thoát nước một chút thôi.

“Sáng khoái”

Kiều Phong kêu lên, sau đó tiếp tục rót hai bát.

Uống đến hết hai mươi cân rượu, Giang Minh sắc mặt vẫn không có gì thay đổi.

Nhìn Giang Minh mặt, Kiều Phong nội tâm bất ngờ nghĩ: “Không hổ danh Mộ Dung Phục, riêng phần này tửu lượng, ta không hơn được.”. Kiều Phong nói:

“Huynh đài tửu lượng quả là hơn hẳn ta.”

“Vị đại ca này, tửu lượng của ta tùy người mà phát huy. Đối với chán ghét người thì một chén cũng là nhiều, nhưng là đối với tri kỷ ngàn chén cũng không say.”

Giang Minh cười cười rót thêm rượu vào hai bát.

“Tốt! Tốt một cái tri kỷ ngàn chén không say! Để ta kính ngươi cạn!”

Hai người cười ha ha, sau đó lại uống cạn hai bát rượu đầy.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Kết nghĩa kim lan

Chung, Mộc hai nữ nhìn thấy Giang Minh và Kiều Phong hai người uống hơn hai mươi cân rượu, vẫn tiếp tục thì le lưỡi, nhưng vẫn ngồi im nhìn xem.

Uống xong bát rượu, Kiều Phong cười nói:

“Huynh đài tửu lượng vô song, ta muốn cùng huynh đài thi cước lực xem sao!”

Giang Minh gật đầu, sau đó nói với hai nữ:

“Hai người thuê phòng ở tửu điểm gần nhất đợi ta.”

Hai nữ gật đầu. Kiều Phong thấy vậy liền chạy trước thật nhanh.

“Tốt khinh công!”

Giang Minh hét to, đồng thời cũng thi triển Lăng Ba Vi Bộ chạy theo.

Hai người cùng nhau chạy, gió thổi vù vù, cây cối chạy vùn vụt phía sau. Đây là Giang Minh chỉ dùng một thành nội lực thi triển Lăng Ba Vi Bộ.

Kiều Phong thi triển thân pháp chạy thật nhanh, nhưng thủy chung vẫn thấy Giang Minh bám sát theo mình, trong lòng không khỏi bội phục. Hơn nữa nhìn Giang Minh mặt không đổi sắc, chứng tỏ nội lực cực kỳ mãnh liệt, thậm chí có lẽ còn hơn cả mình. Kiều Phong cười ha ha đứng lại. Sau đó nhìn Giang Minh cười ha ha nói:

“Mộ Dung công tử, Kiều Phong hôm nay thật sự phục người rồi, Cô Tô Mộ Dung quả là danh bất hư truyền.”

Giang Minh cũng mỉm cười, nói:

“Kiều đại ca, người nhận nhầm người rồi. Ta không phải là cái gì Mộ Dung công tử. Ta họ Giang, tên Minh.”

“Người không phải là Mộ Dung Phục?”

Kiều Phong sững sốt. Phải biết trên đời có câu: “Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung”, là ám chỉ hai người Kiều Phong và Mộ Dung Phục. Vì thế Kiều Phong thấy Giang Minh phong thái và võ công, cho rằng chính là Mộ Dung Phục rồi.

Giang Minh mỉm cười nói:

“Vậy Kiều đại ca là Kiều Phong trong Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung? Tiểu đệ vừa đến Giang Nam đã được gặp đại anh hùng như Kiều đại ca, quả thật vinh hạnh.”

“Nói ra thật xấu hổ, ta hoàn toàn không thể so sánh với huynh đệ người.”

Kiều Phong hơi có chút xấu hổ đáp. Thế nhưng Giang Minh nghiêm mặt nói:

“Kiều đại ca, người không nên nói như vậy. Có thể nội lực ta cao hơn Kiều đại ca một chút, nhưng những gì Kiều đại ca người đã làm cho giang sơn đất nước, Giang Minh ta xách dép cũng không theo kịp. Ta là người phải hổ thẹn mới phải.”

Kiều Phong không ngờ Giang Minh lại nói như vậy, trong lòng cảm thấy an ủi rất nhiều. Qua bao năm ở Cái Bang, công sức mình bỏ ra rất lớn. Tuy mọi người kính trọng mình, nhưng chủ yếu là ở võ công mình mạnh hơn họ. Còn Giang Minh thì là công nhận những gì mình đã làm.

“Giang hiền đệ, ta với người mới gặp gỡ đã như quen từ lâu. Chúng ta kết nghĩa kim lan, người nghĩ sao?”

“Cầu còn không được!”

Giang Minh cười đáp lại. Sau đó hai người ngẩng lên trời lạy tám lạy, người gọi hiền đệ, kẻ gọi đại ca, sau đó cười ha ha vui mừng.

“Trời còn sớm, chúng ta quay về Tùng Hạc Lâu uống thêm một trận nữa.”

Kiều Phong cười nói.

“Tốt!”

Giang Minh sáng khoái đáp.

Hai người về Tùng Hạc Lâu vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Giang Minh cạn một bản, sau đó hỏi:

“Kiều đại ca, người lúc nãy nhận lầm ta là Mộ Dung công tử, lẽ nào hình dáng của ta giống hần?”

Kiều Phong đáp:

“Ta đã từng nghe danh của họ Mộ Dung đất Cô Tô, lần này đến Giang Nam cũng vì y mà đến. Nghe nói Mộ Dung Phục nho nhã anh tuấn, tuổi chừng hai tám hai chín, so với hiền đệ lớn hơn nhiều, nhưng ta không nghĩ, ngoài Mộ Dung Phục ra còn có hiền đệ người cũng nho nhã anh tuấn, võ công cao cường như thế, thành thử mới nhận lầm, thật hổ thẹn.”

“Đại ca, người tìm Mộ Dung Phục để làm gì?”

“Ta có một người bạn chí thân, nửa năm trước bị giết, ai cũng nói Mộ Dung Phục hạ độc thủ”

“Là gây ông đập lưng ông sao?”

“Đúng vậy, người bạn đó bị một vết thương chí mạng, đúng là tuyệt kỹ thành danh của y.”

Kiều Phong nói tới đây, thanh âm nghẹn ngào, thần tình xót xa, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Thế nhưng trên giang hồ có biết bao nhiêu chuyện ly kỳ con người khó mà liệu cho hết, đâu có thể chỉ dựa vào một lời đồn đãi mà đã khẳng khái coi y là có tội. Ngu huynh đến Giang Nam chính là vì muốn tra xét cho rõ ngọn ngành.”

“Thế sự thực ra sao?”

Kiều Phong lắc đầu nói:

“Cái đó cũng thật là khó nói. Người bạn ta thành danh đã lâu, là người ngay thẳng, tính tình khiêm hòa, xưa nay hành sự cực kỳ cẩn trọng, không lẽ chẳng có chuyện gì lại dấn tội với Mộ Dung công tử. Y bị người ta ám toán cách nào, quả thực không sao hiểu được.”

Đang nói chuyện, bỗng có hai người quần áo rách rưới, trông như kẻ ăn mày chạy tới, đến trước mặt Kiều Phong khom lưng nói:

“Bang chủ, có năm người xông vào Đại Nghĩa phân đà, thân thủ có vẻ khá, Tuồng đà chủ thấy bọn họ có ý không tốt, ngại rằng chống đỡ không nổi, nên sai thuộc hạ đi mời Đại Nhân phân đà tới tiếp viện.”

Giang Minh chợt nghĩ đến nhóm Vương Ngữ Yên tới Cái Bang. Sau đó lại nghĩ tới Đoàn Dự. Từ khi chia tay ở chân núi Vô Lượng, đã có hơn một tháng, không biết hần có luyện thành Bắc Minh và Lăng Ba Vi Bộ?

Kiều Phong gật đầu hỏi:

“Bên kia người là như thế nào?”

“Bên kia người có ba người đàn bà, hai người đàn ông, một gã trung niên cao gầy, cực ngang tàng vô lễ, và một thanh niên trẻ.”

Kiều Phong hừ một tiếng:

“Tuồng đà chủ cũng quá lo xa, đối phương chỉ có một người, không lẽ không đối phó nổi ư?”

“Bang chủ, ba người đàn bà kia xem ra cũng biết võ công.”

“Được, để ta đến xem sao.”

Kiều Phong gật đầu, sau đó quay lại nói với Giang Minh:

“Giang hiền đệ, ta vốn là bang chủ Cái Bang, hiện tại bang có việc, hiền đệ có muốn đi cùng với ta chăng?”

“Dĩ nhiên là muốn!”

Giang Minh gật đầu, sau đó hai người thi triển khinh công lướt đi.

Đến một khu rừng hạnh, Giang Minh nghe tiếng một người hết sức quái dị từ trong vọng ra:

“Mộ Dung huynh đệ của ta đi lên Lạc Dương để gặp bang chủ các người, sao người của Cái Bang lại kéo róc tới Vô Tích làm gì? Thế có phải là cố ý tránh mặt không cho gặp hay sao? Các người nhút nhát thì cũng chẳng nói làm chi, nhưng để cho Mộ Dung huynh đệ của ta phải đi không về không mất công toi! Có lý nào như thế? Trên đời này lẽ nào lại như thế được?”

Ăn nói ngang ngược kiểu này, gã này là Bao Bất Đồng không thể nghi ngờ. Giang Minh cũng thấy nếu Bao Bất Đồng không phải hạ nhân của Mộ Dung gia, hẳn là đã bị diệt sát không biết bao nhiêu lần vì cái mồm của hần.

Chỉ nghe một người nói giọng phương bắc lớn tiếng đáp:

“Mộ Dung công tử có hẹn trước với Kiều bang chủ của tị bang không?”

Bao Bất Đồng nói:

“Hẹn hay không hẹn thì cũng thế. Mộ Dung công tử đã đến Lạc Dương thì bang chủ Cái Bang không được tự tiện đi đâu cả để cho y phải về không. Lẽ nào lại thế, trên đời này lẽ nào lại thế được?”

Cái gì? Giang Minh cau mày. Người coi người là cái gì? Ai biết người đến mà ngồi đợi? Kể cả nếu biết người đến, thì người là cái thá gì mà người khác không được đi đâu cả để tiếp người?

Người kia hỏi:

“Thế Mộ Dung công tử có đưa tin thiệp đến tị bang xin gặp không?”

Bao Bất Đồng đáp:

“Làm sao ta biết? Ta có phải là Mộ Dung công tử đâu, cũng có phải là bang chủ Cái Bang đâu, làm sao biết được? Câu hỏi của người nghe chẳng đâu vào đâu, lẽ nào thế được, lẽ nào thế được?”

Kiều Phong nghe vậy sầm mặt xuống, hiên ngang tiến vào trong rừng.

Giang Minh theo sau vào, thấy đằng sau Bao Bất Đồng có ba cô gái, và một thanh niên trẻ tuổi, chính là Đoàn Dự. Đoàn Dự hai mắt dán chặt vào Vương Ngữ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Không phải chiêu thức

Giang Minh, Kiều Phong đám người vừa tiến vào, tất cả mọi người đều tập trung chú ý tới phong thái uy nghiêm Kiều Phong và tiêu dao tự tại tại Giang Minh.

Vương Ngữ Yên cùng A Châu, A Bích ba nữ lúc đầu thấy thân áo trắng liền tưởng Mộ Dung Phục đến, sau nhìn kỹ thấy không phải. Ba nữ ngạc nhiên, không ngờ phong thái vị công tử áo trắng này không hề kém Mộ Dung Phục, thậm chí có phần tiêu soái hơn.

Để ý thấy ánh mắt Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự quay ra nhìn, chợt ánh mắt co rút khi nhìn thấy Giang Minh.

“Đoàn công tử, đã lâu không gặp”

Giang Minh mỉm cười chào hỏi.

“Xin chào Giang huynh.”

Đoàn Dự vội ôm quyền cúi chào, hẳn tuy được rất nhiều kỳ ngộ, nhưng cảnh Giang Minh chế trụ bảy mươi con người Thần Nông bang vẫn để lại bóng mờ trong lòng hắn.

“Giang hiền đệ, người và vị công tử này quen nhau?”

Kiều Phong ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu đệ và vị Đoàn công tử này ngẫu nhiên đã gặp qua ở Đại Lý.”

Giang Minh mỉm cười trả lời.

Trong rừng hạnh, đối diện với Bao Bất Đồng là một đám ăn mày quần áo lam lũ, người trước thấy Kiều Phong lộ vẻ vui mừng lập tức chạy ra nghênh tiếp, những bang chủ Cái Bang khác khom lưng hành lễ lớn tiếng nói:

“Thuộc hạ khấu kiến bang chủ”

Kiều Phong ôm quyền đáp:

“Các anh em khỏe chứ?”

Bao Bất Đồng thấy thế lập tức mặt khấn trương hỏi:

“Ồ, vị này là Kiều bang chủ của Cái Bang đấy ư? Huỳnh đệ là Bao Bất Đồng, ông chắc có nghe đến tên rồi.”

Kiều Phong đáp:

“Thì ra là Bao Bất Đồng, tại hạ ngưỡng mộ anh danh đã lâu, hôm nay mới thấy tôn phạm, quả là hạnh sự.”

Bao Bất Đồng đáp:

“Sai bét, sai bét! Ta làm gì có anh danh? Trên giang hồ xú danh thì chắc có. Ai mà chẳng biết Bao Bất Đồng đi đâu cũng gây gỗ với người ta, mở mồm là thành chuyện, là người quái đản. Ha ha ha! Kiều bang chủ, ông tự tiện đến Giang Nam, thế là sai quấy lắm đó.”

Cái Bang là bang hội lớn nhất thiên hạ, thân phận bang chủ tôn vinh là nhường nào, bang chúng kính ngưỡng như thần minh. Mọi người thấy Bao Bất Đồng vô lễ với bang chủ như thế, vừa mở mồm đã trách móc, không ai là không phần nộ. Sáu bảy người đứng sau lưng Đại Nghĩa phân đà Trường đà chủ lập tức kẻ cầm chuôi đao, người cung tay lấy thế như toan bước ra động thủ.

Giang Minh nghe xong cũng buồn cười, cái thằng này cũng đủ chán sống.

Kiều Phong chỉ thản nhiên trả lời:

“Tại hạ sai quấy ở chỗ nào, xin Bao Bất Đồng chỉ giáo.”

Bao Bất Đồng đáp:

“Mộ Dung huynh đệ chúng tôi biết Kiều bang chủ là người có tiếng tăm, biết Cái Bang có nhiều nhân tài thành thử tự mình đến Lạc Dương bái hội các hạ, sao ông lại ham vui đi xuống Giang Nam? Ha ha, lẽ nào thế được, lẽ nào thế được?”

Kiều Phong mỉm cười nói:

“Mộ Dung công tử giả làm tể bang ở Lạc Dương, nếu như tại hạ biết trước tin đó, đương nhiên phải cung kính đón chờ, xin được tạ cái tội thất lễ trước.”

Nói xong ôm quyền vái chào. Giang Minh cũng khen thầm: “Kiều đại ca tâm trí trầm ổn, quả là phong độ bang chủ một bang”

Ngờ đâu Bao Bất Đồng nhận ngay chuyện đó, gật gù nói:

“Cái việc thất lễ đó đúng là phải tạ tội. Người đời có nói rằng: “Không biết thì không có tội”, thế nhưng còn muốn phạt muốn đánh gì thì cũng còn tùy ở người ta nữa.”

Giang Minh hừ một tiếng, Bao Bất Đồng lập tức hộc máu ngã ra đất.

Giang Minh tiếng hừ chứa đựng nội lực cao, hình thành âm công, sau đó tập trung ở Bao Bất Đồng. Chỉ giới võ mồm Bao Bất Đồng dĩ nhiên là bị chấn hộc máu.

A Châu, A Bích thấy Bao Bất Đồng hộc máu ngã ra đất, hốt hoảng đỡ Bao Bất Đồng. Vương Ngừ Yên tròn mắt nhìn Giang Minh, nàng không ngờ vị công tử này lại có thể sử dụng âm công. Đoàn Dự trong mắt lại càng lo sợ.

“Người khác không nói, người lại nghĩ là người lợi hại”

Giang Minh lạnh lùng nói.

“Người... người...”

Bao Bất Đồng tay chỉ Giang Minh nói lắp bắp.

“Bao Bất Đồng là rất giỏi sao?”

Trong rừng hạnh bước ra bốn ông già, người thì tóc trắng xóa, người thì mặt mũi hồng hào, trong tay ai cũng cầm binh khí, chia ra bốn góc vây năm người Bao Bất Đồng, Đoàn Dự lại.

Giang Minh lạnh nhạt nói:

“Còn vị đứng trên cây nữa, xuống nói chuyện đi.”

Trên cây, một thân hình nhỏ bé, tuổi chừng ba mươi hai ba mươi ba, mặt đã choắt lại để hai chòm râu đuôi chuột, lông mày xụ xuống, dung mạo thật là

xấu xí.

A Bích kêu lên:

“Phong tứ ca, anh có nghe tin tức gì của công tử chăng?”

Phong Ba Ác nói lớn:

“Hay lắm, hôm nay kiếm được đối thủ rồi. A Châu, A Bích, chuyện của công tử từ từ rồi nói cũng không sao.”

Nói xong lộn người trên cây lao xuống, xông về phía Giang Minh.

Giang Minh nghĩ thầm: “Thằng này có hay không có não? Ta vừa mới đã thương Bao Bất Đồng hán không có thấy?”. Giang Minh có biết đâu là Phong Ba Ác cho rằng không ai võ công cao hơn công tử nhà mình, thấy Giang Minh không động mà Bao Bất Đồng học máu ngã xuống, lại tưởng Giang Minh dùng ám khí đánh lén.

Khi Phong Ba Ác sắp lao tới nơi, Giang Minh thở dài, đưa tay phải ra nắm lấy bàn tay của Phong Ba Ác, sau đó vận nội lực bao trùm lên toàn thân Phong Ba Ác tạo thành áp lực đè nén, tay phải hất xuống. Cả người Phong Ba Ác bị đập xuống dưới đất, sau đó học ra hai lần huyết.

Tất cả mọi người đều bị kinh ngạc chấn trụ, bao gồm cả Kiều Phong.

Mạnh, quá mạnh, đây là trong lòng tất cả những người ở đây kêu lên. Kiều Phong trong lòng hưng phấn, huynh đệ kết nghĩa của hán rất lợi hại.

Ba nữ Vương Ngữ Yên lại càng hoảng sợ, lùi về một bước. Đoàn Dự thấy thế bèn đứng trước Vương Ngữ Yên, hoảng sợ nhìn Giang Minh hỏi:

“Ngươi... ngươi định làm gì?”

Ta định làm gì? Giang Minh sững sốt. Ta cái gì cũng không định làm a, đây là hán tự tấn công ta có được không?

“Ta chỉ tự vệ!”

Giang Minh không sao cả giờ hai tay nói.

Phong Ba Ác run rẩy ngồi dậy, sau đó ngã người ra sau nói:

“Ngươi rất lợi hại.”

Đoàn Dự quay sau hỏi nhỏ Vương Ngữ Yên:

“Vương cô nương, vị Giang huynh kia sử dụng là chiêu thức gì?”

Vương Ngữ Yên nhú mày, tựa hồ nhớ lại xem có chiêu thức nào giống như Giang Minh vậy không.

Giang Minh nghe thấy Đoàn Dự hỏi, trực tiếp trả lời:

“Đoàn huynh cũng không cần hỏi, đó chỉ là phản xạ cơ thể, không phải chiêu thức môn phái gì”

Cái gì? Đoàn Dự chấn kinh rồi, hán cũng không ngờ lợi hại như vậy lại có thể chỉ là phản xạ cơ thể?

A Châu, A Bích rồi rít gọi:

“Tứ gia!”

Phong Ba Ác lắc đầu nói:

“Ta không sao. Đa tạ vị công tử này đã xuất thủ lưu tình.”

Hán chỉ biết là khi bàn tay hán sắp đánh tới người Giang Minh, lập tức Giang Minh nhanh như chớp bàn tay nắm lấy nắm đấm của hán, sau đó cả người của hán như mang thêm ngàn cân sức nặng, trực tiếp bị đè xuống đất bị thương. Hán cũng biết vị công tử trước mắt đã lưu thủ, nếu không hán chỉ còn lại một bãi huyết nhục.

Vương Ngữ Yên lắc đầu nói:

“Không phải chiêu thức!”

Hóa ra trước Giang Minh nói với Đoàn Dự, nàng hoàn toàn không hề để ý. Vương Ngữ Yên nói với Phong Ba Ác:

“Thật xin lỗi tứ ca, tiểu muội nhìn không ra, thật có lỗi.”

Phong Ba Ác lắc đầu:

“Không trách người.”

Bao Bất Đồng nói:

“Cái gì mà có lỗi với không có lỗi? Hôm nay bọn mình đánh thua rồi, thật là mất mặt cho Yến Tử Ổ.”

Vương Ngữ Yên xuất thần nhìn Giang Minh, trong đầu nghĩ: “Võ công của vị công tử này thật cao cường, giang hồ thường nói Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, e rằng không ai là đối thủ của vị công tử trước mắt này. Mà hần mới bao nhiêu tuổi?”

Phong Ba Ác nói:

“Nghe nói công tử gia đến chùa Thiếu Lâm, ở đó người đông, thế nào cũng có đánh nhau, để tiểu đệ đến xem thế nào, các người thùng thảng đi sau”

Nói xong bèn quay sang Kiều Phong hỏi:

“Kiều bang chủ, chúng ta tiến đến quấy nhiễu thật không phải, mong Kiều bang chủ tha tội. Công tử gia có chuyện, chúng ta xin phép không quấy rầy Cái Bang sự vụ”

Kiều Phong sáng khoái gật đầu nói:

“Các vị tự tiện!”

Sau đó phân phó cái bang người để Phong Ba Ác rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chuyện ở Cái Bang

Vương Ngữ Yên quay sang nói với A Châu, A Bích:

“Tam ca, tứ ca đều đi cả rồi, mình cũng đi đến đó kiểm... kiểm biểu ca ta chứ?”

A Châu cúi đầu đáp:

“Tiểu thư, chúng ta hãy về thành Vô Tích rồi tính sau.”

Nàng quay sang Kiều Phong nói:

“Kiều bang chủ, ba người chúng tôi xin cáo từ.”

Kiều Phong gật đầu nói:

“ba vị tự tiện”

Vương Ngữ Yên nhìn Giang Minh, sau đó nói:

“Giang công tử, người là thuộc môn phái nào?”

Giang Minh thấy vị mỹ nữ này đột nhiên hỏi mình cũng bất ngờ. Hắn vốn vì Kiều Phong, không để ý Vương Ngữ Yên cho lắm, bây giờ nhìn kỹ lại thấy vị này quả thật rất đẹp, thậm chí đẹp hơn Chung Linh và Mộc Uyển Thanh khá.

Giang Minh mỉm cười nói:

“Ta vô môn vô phái.”

Vương Ngữ Yên nghe vậy không nói gì, theo A Châu, A Bích chuẩn bị rời đi.

Từ phía bang chúng Cái Bang ở phía đông đột nhiên bước ra một người ăn mày tướng mạo thanh nhã, vênh mặt lên nói:

“Bang chủ, mỗi đại thù chết thảm của Mã phó bang chủ chưa báo được, sao bang chủ lại tùy tiện thả kẻ địch ra là sao?”

Mấy lời nói ra vẻ như lễ độ nhưng phong cách y dòn ép không phải là lời của một hạ thuộc nói với cấp trên. Kiều Phong đáp:

“Chúng ta đến Giang Nam, chính là vì muốn báo thù cho Mã nhị ca. Thế nhưng mấy ngày qua ta đã cố gắng tra xét, biết được hung thủ giết hại Mã nhị ca chưa chắc đã là Mộ Dung công tử.”

Giang Minh trông thấy người ăn mày kia liền biết thằng này chính là Toàn Quán Thanh.

Toàn Quán Thanh hỏi:

“Bang chủ thấy những gì mà cho là như thế?”

Vương Ngữ Yên và A Châu, A Bích đang toan ra đi, bỗng thấy trong Cái Bang có người đề cập đến Mộ Dung Phục, cả ba đều rất quan hoài nên đều đứng nép sang một bên lắng nghe. Chi nghe Kiều Phong đáp:

“Ta cũng chỉ đoán vậy thôi chứ chưa nắm được chứng cứ gì.”

Toàn Quán Thanh nói:

“Không biết bang chủ suy đoán thế nào, bọn thuộc hạ chúng tôi muốn được biết đến.”

Kiều Phong đáp:

“Khi ta ở Lạc Dương, nghe thấy Mã nhị ca bị chết vì công phu Tỏa Hầu Cầm Nã Thủ, lập tức nghĩ ngay đến nhà Cô Tô Mộ Dung có câu: “gậy ông đập lưng ông”, những tướng môn Tỏa Hầu Cầm Nã Thủ của Mã nhị ca thật là thiên hạ không ai sánh kịp, trừ nhà Mộ Dung ra, không thể một ai dùng chính tuyệt kỹ của Mã nhị ca giết y được.”

Toàn Quán Thanh nói:

“Quả đúng như thế.”

Kiều Phong nói tiếp:

“Thế nhưng mấy ngày gần đây, ta càng lúc càng thấy rằng những điều mình nghĩ trước kia chưa hẳn đã đúng, bên trong còn nhiều điều khúc mắc khác.”

“Chúng huynh đệ ai nấy mong được nghe cho rõ ràng, mong bang chủ mở lời cho.”

Kiều Phong nghe thấy giọng y có chiều bất thiện, lại thấy số đông bang chúng vẻ mặt khác thường, trong bang hẳn đã phát sinh biến cố trọng đại, bèn hỏi lại:

“Truyền Công, Chấp Pháp hai vị trưởng lão đâu?”

Sau đó, giống như nguyên tác, bốn vị trưởng lão và Toàn Quán Thanh bị trói chặt.

Toàn Quán Thanh thấy bốn vị trưởng lão Hề Tổng Trần Ngô đồng mưu với mình đều đã bị trói, thật thua không còn đường gỡ nhưng sự đời còn nước còn tát, lớn tiếng nói:

“Mã phó bang chủ bị người ta sát hại, tôi tin là do sự sắp xếp của Kiều Phong.”

Kiều Phong giật nảy người hoảng hốt hỏi lại:

“Cái gì?”

Toàn Quán Thanh đáp:

“Người xưa nay chán ghét Mã phó bang chủ, nên không thể không nhô cái gai trong mắt càng sớm càng tốt để cho ngôi vị bang chủ của người được yên ổn.”

Kiều Phong chậm rãi lắc đầu:

“Không phải thế. Ta với Mã phó bang chủ giao tình tuy không thân thiết, nói năng không hợp tính nhau nhưng xưa nay chưa từng có ý muốn hại ông ta. Nói như thế có đất trời chứng giám, Kiều Phong này nếu có ý gài hại Mã Đại Nguyên thì để ta thân bại danh liệt, chịu ngàn vạn mũi dao để cho anh hùng thiên hạ phì nhổ.”

Mấy câu đó nghe thật thành khẩn, đầy vẻ anh hùng khí khái không một ai dám tỏ vẻ hoài nghi. Toàn Quán Thanh lại tiếp:

“Thế tại sao tất cả chúng ta cùng kéo róc xuống Cô Tô kiếm nhà Mộ Dung báo thù, người nằng nặc hết lần này đến lần khác cầu kết với địch?”

Y chỉ vào bọn ba người Vương Ngữ Yên nói:

“Ba cô này là gia nhân quyền thuộc của Mộ Dung Phục, người chăm chăm bảo vệ.”

Giang Minh nghe đến đây bật cười. Toàn Quán Thanh hỏi:

“Vị công tử kia, người cười cái gì?”

Giang Minh mỉm cười nói:

“Ta cười vì đường đường thân là Cái Bang, bang phái lớn nhất giang hồ, vốn lấy hành hiệp trượng nghĩa làm danh xưng, lại có kẻ muốn dùng người nhà của kẻ địch để uy hiếp. Thật là mở rộng tâm mắt a. Tốt ti tiện, tốt vô sỉ.”

Nhóm Vương Ngữ Yên người nghe Giang Minh nói xong, hảo cảm đối với vị áo trắng công tử này thẳng tắp bay lên. Nhất là Vương Ngữ Yên, mắt nhìn Giang Minh tràn đầy hiếu kỳ. Đoàn Dự thấy Vương Ngữ Yên như vậy nhìn Giang Minh, trong lòng hết sức khó chịu.

Kiều Phong nghe xong gật đầu đáp:

“Cái Bang chúng ta khai mở đã mấy trăm năm, được tôn kính trên chốn giang hồ, chẳng phải vì mình người đồng thế mạnh, võ công cao cường mà vì chúng ta hành hiệp trượng nghĩa, chủ trì công đạo. Toàn đà chủ, người trách ta che chở cho ba cô gái này quả là đúng lắm, ta thực sự có che chở cho họ, cũng chỉ vì ta quý trọng cái tiếng tăm của bản bang mấy trăm năm qua chẳng nỡ để cho thiên hạ anh hùng bảo là “các trưởng lão Cái Bang xúm nhau hiếp đáp ba cô gái nhỏ dại”. Hề Tổng Trần Ngô bốn trưởng lão, có ai không là tiền bối vọng trọng võ lâm? Cái danh dự của Cái Bang và bốn trưởng lão, người coi là nhẹ nhưng anh em trong bang có ai mà không coi trọng.”

Mọi người nghe mấy câu đó, ai nấy liếc nhìn bọn Vương Ngữ Yên ba cô gái vài lần, đều cảm thấy thật là có lý, nếu việc mình làm khó mấy người này mà truyền ra ngoài thì danh thanh của Cái Bang bị tổn thương rất lớn. Bạch Thế Kính nói:

“Toàn Quan Thanh, người còn gì để nói nữa chẳng?”

Toàn Quan Thanh lại nói:

“Bang chủ, nếu cứ như ý người thì kẻ sát hại Mã phó bang chủ không phải là Mộ Dung Phục hay sao?”

Kiều Phong đáp:

“Ta không dám nói Mộ Dung Phục không phải là hung thủ sát hại Mã phó bang chủ, cũng không dám nói là chắc chắn y đã giết Mã phó bang chủ. Việc báo thù không phải chỉ một ngày một buổi, mình cần phải tra xét cho rõ ràng, nếu quả là Mộ Dung Phục thì nhất định sẽ bắt y để báo thù cho Mã phó bang chủ, còn như không phải là y thì cũng sẽ phải bắt cho bằng được hung thủ thực sự mới thôi. Còn như chỉ đoán rằng đoán bậy để đến nỗi giết hại người lành còn chân hung thủ vẫn tiêu dao tự tại, đứng ngoài cười thầm Cái Bang hồ đồ vô năng, chúng ta không những có lỗi với người bị chết oan, có lỗi với Mã phó bang chủ mà còn làm bại hoại tiếng thơm của Cái Bang nữa. Mọi người sẽ nói Cái Bang cũng ta hàng sự lỗ mãng, giết người lung tung. Lúc đó các anh em đi lại trên giang hồ bị người ta mắng chửi cười chê thì có sướng gì không?”

Quần hùng Cái Bang nghe vậy ai nấy chạnh lòng. Truyền Công trưởng lão giờ tay vuốt cằm râu thưa thưa dưới cằm nói:

“Lời đó quả là có lý. Năm xưa ta giết oan một người vô tội, đến nay vẫn còn áy náy, hừm, vẫn còn khắc khoải chưa yên.”

Ngô Trường Phong lớn tiếng nói:

“Bang chủ, chúng ta sở dĩ phản ngài cũng vì tin lầm người khác, tưởng là vì ngài với Mã phó bang chủ bất hòa nên ngầm cấu kết với thủ hạ nhà Mộ Dung giết hại hấn ta. Bao nhiêu chuyện cũng từ đó mà ra, đến giờ nghĩ lại thấy mình quả là hồ đồ. Bạch trưởng lão, xin ngài đem pháp đao ra, chiếu theo bang quy để cho chúng ta tự xử.”

Sau đó là một màn Kiêu Phong tự đâm vào mình để bỏ qua tội lỗi cho bốn vị trưởng lão.

Kiều Phong đi đến trước mặt Toàn Quan Thanh nói:

“Toàn đà chủ, người có điều gì muốn nói chẳng?”

Toàn Quan Thanh đáp:

“Ta sở dĩ phản lại bang chủ, cũng vì giang sơn nhà Đại Tổng, vì cơ nghiệp lâu đời của Cái Bang, tiếc thay kẻ đã nói cho ta hay chân tướng thân thể của bang chủ, nay sợ bị giết nên không dám ra mặt. bang chủ cứ một đao giết ta đi là xong.”

Bỗng nghe tiếng chân ngựa rộn rập, từ phương bắc có người chạy đến, kể đến là hai tiếng còi hiệu. Trong đám ăn mày lập tức có người huyết còi trả lời, kẻ cưỡi ngựa kia càng chạy nhanh hơn, mỗi lúc một gần. Ngô Trường Phong lâm bầm:

“Có biến cố gì khẩn cấp nữa đây?”

Người cưỡi ngựa kia chưa đến nơi đột nhiên từ phía đông cũng có tiếng ngựa chạy tới. Toàn Quan Thanh thấy biến cố đó, chậm rãi bước xuống, trở lại bản địa. Kiều Phong nghĩ lúc này cũng chưa vội truy cứu, tạm thời nhìn người đang tới rồi giải quyết sau.

Người đó đến trước mặt địa chủ Đại Tín phân địa, cung kính trình lên một cái túi nhỏ nói:

“Khẩn cấp quân tình...”

Đại Tín địa chủ đem luôn chiếc túi trình cho Kiều Phong nói:

“Đây là quân tình khẩn cấp của nước Tây Hạ. Tín sứ là người đi theo anh em Dịch Đại Hồ sang bên đó.”

“Kiều bang chủ, viên sếp truyền tin là quân tình đại sự, người không được coi.”

Mọi người đều giật mình kinh hãi, nhìn lại thấy người đó đầu râu tóc bạc, mặc một chiếc áo rách nát, là một người ăn mày đã thật già. Truyền Công, Chấp Pháp hai vị trưởng lão cùng đứng lên nói:

“Có chuyện gì mà Từ trưởng lão phải đại giá quang lâm?”

Kiều Phong lập tức nắm chặt tay giữ tờ giấy lại, khom lưng thi lễ nói:

“Từ trưởng lão khỏe chứ?”

Nói xong, Kiều Phong định đưa tờ giấy đến trước mặt Từ trưởng lão.

“Khoan đã.”

Giang Minh đột nhiên cất tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chuyện ở Cái Bang (tiếp)

Mọi người ánh mắt đều tập trung lại phía Giang Minh.

Giang Minh đối với Kiều Phong hỏi:

“Đại ca, vị này là ai?”

“Hiện đệ, đây là Từ trưởng lão, đã từng là một vị trưởng lão của Cái Bang, hiện tại đã thoái ẩn giang hồ.”

“Ồ, Từ trưởng lão là đi. Ngài nói không cho phép đại ca ta coi quân tình, người dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Giang Minh nhàn nhạt nói. Đã chứng kiến thân thủ của Giang Minh nên không một vị Trưởng lão nào xen vào.

“Người là ai?”

Từ trưởng lão cau mày hỏi lại.

“Ta là huynh đệ kết nghĩa của Kiều bang chủ. Người đã thoái ẩn khỏi giang hồ. Đại ca ta lại là bang chủ Cái Bang. Việc quân cơ đại ca ta lại bị người cầm không được phép xem. Người thử nói xem cái chức bang chủ Cái Bang là ý nghĩa như thế nào?”

Giang Minh lạnh lùng liếc mắt Từ trưởng lão nói.

Từ trưởng lão bối rối lắp bắp:

“Cái này...”

Hít một hơi, Từ trưởng lão quyết định bỏ qua Giang Minh, quay sang Cái Bang người nói:

“Di sương của Mã Đại Nguyên Mã huynh đệ là Mã phu nhân sẽ tới ngay để trần thuyết cùng tất cả quý vị, xin mọi người đợi bà ta một lát có được không nào?”

Ngay lúc đó lại có tiếng vó ngựa vang lên, hai người cưỡi ngựa chạy đến khu rừng hạnh. Người của Cái Bang tụ hội nơi đây, bên đường hẳn để những ký hiệu, chung quanh cũng có người tiếp dẫn chặn đường phòng địch nhân đến tấn công.

Đầu tiên là Đàm Công, Đàm Bà tới, sau đó là Triệu Tiền Tôn tới, Thái Sơn ngũ hùng tới, Đôn Chính tới. Sau đó là một chiếc kiệu do hai hán tử khỏe mạnh từ trong rừng cây tiến ra nhanh như bay, đến giữa phu đất liền hạ xuống, vén rèm lên. Một thiếu phụ mặt đỏ toàn trắng từ trong kiệu khoan thai bước ra. Người đàn bà đó cúi đầu, quay sang Kiều Phong lạy phục xuống nói:

“Vị vong nhân Ôn thị nhà họ Mã, tham kiến bang chủ.”

Sau một hồi ồn ào, Từ trường lão đứng hắng một tiếng nói:

“Cha con Đôn huynh ở Thái Sơn, vợ chồng họ Đàm ở Thái Hàng Sơn cùng các vị huynh đài, hôm nay có lòng đến đây, tề bang trên dưới ai nấy đều thật là nở mày nở mặt. Mã phu nhân, xin bà nói lại từ đầu cho mọi người nghe.”

Vị Mã phu nhân kia vốn chỉ đứng cúi đầu xuôi tay ở một bên, quay lưng về phía mọi người nghe thấy Từ trường lão nói thế, chậm rãi xoay lại nhỏ nhẹ nói:

“Tiên phu bất hạnh qua đời, tiểu nữ chỉ biết trách mình số mệnh long đong, tiếc cho tiên phu không để lại chút con cái gì để khói hương nhà họ Mã...”

“Sau khi tiểu nữ lo liệu ma chay cho tiên phu rồi mới kiểm soát lại các di vật, ở nơi cất giữ quyền kinh tìm thấy một phong thư dùng xi gấn chặt. Trên bao thư tiên phu tự tay viết: “Nếu như ta thọ chung chính tâm, phong thư này lập tức đốt ngay, nếu mở ra xem ấy là hủy hoại thân xác ta, khiến cho ta ở nơi cửu tuyền không an ổn. Còn như nếu ta chết bất đắc kỳ tử, phong thư này phải giao ngay cho các trưởng lão trong bản bang cùng đọc, việc có liên quan trọng đại, không được sơ xuất”.

Sau đó là một hồi dài dòng về bức thư.

Một lúc sau, Trí Quang đại sư đến.

Từ trường lão đưa bức thư cho Trí Quang đọc, Trí Quang cầm lá thư đọc qua một lượt, trầm tư một lát rồi lại đọc thêm một lần nữa, lắc đầu nói:

“Oan gia nên cời không nên buộc, việc gì phải đem chuyện cũ ra nhắc lại làm gì? Cứ như ý kiến lão nạp, lá thư này nên hủy đi, không nên để lại vết tích gì là tốt hơn cả.”

Từ trường lão đáp:

“Mã phó bang chủ của bản bang bị chết thảm, nếu như không truy cứu, nỗi oan của Mã phó bang chủ dĩ nhiên không rửa sạch, bản bang lại có cơ nguy tan rã.”

Tiếp theo là một màn kể lại chuyện xưa cũ, Kiều Phong cũng biết được thân thế của mình là người Khiết Đan.

Kiều Phong nghe xong chỉ biết thờ dài. Đột nhiên có tiếng đàn bà trong treo cất lên:

“Các vị bá bá, thúc thúc, tiên phu bất hạnh qua đời, không biết do ai hạ thủ lúc này thật chưa thể nào đoán chắc được. Nghĩ đến tiên phu xưa nay vốn nể cán ôn trọng, không được khéo mồm khéo miệng, nhưng trên giang hồ thật chẳng thù oán với ai, thiếp không sao nghĩ ra được vì sao lại có người muốn giết y. Thế nhưng người đời vẫn bảo rằng: “Mạn tàng hồi đạo” không biết có phải vì tiên phu trong tay cầm giữ vật trọng yếu nên người ta không lấy được thì không yên lòng? Người ta sợ tiên phu tiết lộ cơ mật, làm hỏng việc lớn nên mới giết đi để bịt miệng chăng?”

Người vừa nói chính là di nương của Mã Đại Nguyên Mã phu nhân. Mấy câu đó ý tứ thật rõ ràng, nói thẳng ra là người giết Mã Đại Nguyên là Kiều Phong mà lý do hành hung chỉ vì muốn che đậy những chứng cứ Kiều Phong là người Khiết Đan.

Bỗng vang lên một tiếng vỗ tay. Mọi người quay lại nhìn thì thấy là Giang Minh.

“Mã phu nhân, màn kịch hay lắm.”

“Người nói thế là có ý gì?”

Từ trường lão hỏi.

“Ta nghe nói là Mã tiên bối dùng xi hồ lửa gấn chặt phong di thư này lại, trước khi Từ trường lão mở ra, vết khăn vẫn còn nguyên. Lúc đó vị Đôn đại gia phái Thái Sơn đã ở bên cạnh, chứng minh tin thư này chưa bị mở ra. Như thế có nghĩa là trước khi Từ trường lão mở ra thì chưa một ai được đọc nội dung lá thư đó, đúng không?”

Mã phu nhân đáp:

“Chính thế.”

Giang Minh hỏi tiếp:

“Như thế thì lá thư của “đại ca thủ lĩnh” và di lệnh của Ôn bang chủ, ngoài Mã tiền bối ra vốn dĩ không một ai biết đến, ngươi nói đã không ai biết thì sát nhân diệt khẩu cái gì?”

Mọi người ồ lên, gật đầu. Mã phu nhân hỏi:

“Ngươi là ai? tại sao lại can thiệp vào đại sự trong bang của chúng ta?”

Giang Minh không trả lời, ngược lại cười mỉm hỏi lại:

“Tại sao một đồng người không thuộc Cái Bang ở đây can thiệp được mà ta lại không được?”

Mọi người gật gù, như vợ chồng Đàm Công, Đàm Bà, Triệu Tiền Tôn... cũng chẳng phải Cái Bang người, cũng là can thiệp vào chuyện Cái Bang.

“Ngươi... ngươi...” Mã phu nhân không biết nên nói gì.

“Mã phu nhân, ngươi nói tiếp đi, chuyện này mọi người nghe hết đã.” Từ trường lão cắt đứt nói.

“Vâng!”

Sau đó Mã phu nhân nói có người đột nhập, đánh thuốc mê, rồi lại một cái quạt xếp, sau đó khóc lóc đòi công đạo.

Giang Minh cười khẩy nói:

“Nếu là Kiều đại ca đích thân vào, cần gì phải đánh thuốc mê ngươi, ngươi cũng không biết. Hơn nữa lại càng không có chuyện rút lại cái quạt chứng minh mình lên vào. Cái trò giả họa này ta nghĩ ngoài heo ra cũng chẳng ai tin.”

Mã phu nhân ngó người ra. Mọi người ánh mắt nhìn Mã phu nhân kỳ quái.

Kiều Phong trầm mặt nhìn Mã phu nhân nói:

“Ngươi bằng mọi giá dồn ta vào vị trí hung thủ là để làm gì?”

Mã phu nhân sợ hãi lên tiếng:

“Ta...”

Giang Minh nói:

“Rất đơn giản, tất cả chỉ là một âm mưu nhằm lật đổ đại ca.”

Mọi người lại nhìn Giang Minh, Giang Minh nói tiếp:

“Đầu tiên là việc Mã Đại Nguyên chết. Không nhất định phải là Đẩu Chuyển Tinh Di của nhà Mộ Dung mới có thể tạo lại dấu vết Tòa Hầu Cẩm Nã Thủ, chỉ cần là người mà Mã Đại Nguyên không hề nghi ngờ, bỏ thuốc chế trụ Mã Đại Nguyên, lập tức có thể tạo dấu vết Mã Đại Nguyên chết bằng Tòa Hầu Cẩm Nã Thủ.”

Nói xong ý vị nhìn Mã phu nhân.

“Ngươi,... ngươi nói bậy”

Mã phu nhân hoảng sợ nói:

“Mã Đại Nguyên đã chết, liệu đã ai ở đây khám nghiệm tử thi? Ta yêu cầu khám nghiệm lại thi thể Mã Đại Nguyên!”

Giang Minh nhàn nhạt nói:

“Không thể được!”

Mã phu nhân gào lên, sau đó bật mồm.

“Không thể được, Mã Đại Nguyên đã nhập thổ, không thể xúc phạm tới người đã mất.”

Từ trường lão nói:

“Ta nói vị Từ trường lão này, ngươi trước sau đều nhắm vào Kiều bang chủ, đến bây giờ lại đứng ra can khám nghiệm lại tử thi. Ta cho là ngươi thông đồng với Mã phu nhân giết chết Mã Đại Nguyên để hãm hại Kiều bang chủ.”

Giang Minh chỉ thẳng tay vào Từ trường lão nói.

“Ta... ta không có! Ngươi nói bậy!”

Từ trường lão áp ứng nói.

Đến đây tất cả mọi người đã rõ đầu đuôi câu chuyện. Mọi người đều tập trung nhìn Từ trường lão và Mã phu nhân, khiến hai người không thể nói được câu nào phản bác.

Kiều Phong sát khí trên người tỏa ra khiến xung quanh nhiệt độ hạ xuống. Từ trường lão và Mã phu nhân rung mình. Kiêu Phong âm trầm nói:

“Từ trường lão, Mã phu nhân, nể tình hai người có quan hệ với Cái Bang, Kiêu mỗ sẽ không giết hai người. Tuy nhiên nếu sau này còn tính kẻ Kiêu mỗ, kết cục sẽ như thế này”

Nói xong tung chưởng vào thân cây cạnh đó, thân cây lập tức bị bay sang ngang, sau đó đổ xuống.

Tất cả hít một hơi lạnh, không ngờ Kiêu Phong đã quá sức lợi hại. Trước đó mọi người chỉ biết Giang Minh, nay chứng kiến uy lực một chưởng của Kiêu Phong, mọi người mới nhớ ra là vị Bang Chủ Cái Bang này cũng không phải ăn chay đâu.

Sau đó, Kiêu Phong ôm quyền, nói với tất cả mọi người:

“Các huynh đệ Cái Bang, Kiêu Phong thân thể là người Khiết Đan, hiện tại không thể ở lại chức vị bang chủ Cái Bang được nữa. Mong mọi người hãy tìm một vị bang chủ mới.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bái kiến Tụ Hiền Trang

Mặc cho mọi người nói gì, Kiêu Phong nói xong liền để Đả Cầu bổng và bức thư quân cơ lại, quay lưng rời đi. Giang Minh cũng phóng người theo Kiêu Phong, việc của hắn ở đây đã hết, ở lại cũng chẳng để làm gì.

Vương Ngữ Yên ánh mắt dõi theo bóng dáng áo trắng tới khi mất hút. Nàng cũng không rõ tại sao mình đối với vị bạch y công tử này lại hết sức tò mò. Có thể là do Giang Minh phong thái, có thể là do hắn thực lực. Dù bất kỳ lý do gì, Giang Minh cũng không để ý, hắn cũng không phải là nhân vật suy nghĩ bằng chân giữa. Ít nhất định lực của hắn đối với mỹ nữ hoàn toàn không tồi. “Đại ca”

Giang Minh vừa đi vừa gọi Kiêu Phong. “Hiền đệ, ta là người Khiết Đan, không phải người Hán, ngươi ở cạnh ta sẽ mang tiếng xấu.” Kiêu Phong miệng cười khổ nói. “Ngươi dù là người Hán hay Khiết Đan có gì quan trọng? Ngươi vẫn là đại ca kết nghĩa của ta!” Giang Minh lắc đầu chân thành nói.

“Nghĩa đệ!” Kiêu Phong cảm động gật đầu. “Đi, chúng ta đi uống một trận!” Kiêu Phong cười ha hả, sau đó nói với Giang Minh. Hai người phi thân về Tùng Hạc Lâu uống rượu. Đang uống rượu, một tên khuất cái chạy vào quỳ nói với Kiêu Phong:

“Bang chủ xin người cứu lấy Cái Bang!” “Có chuyện gì?”

Kiều Phong tuy không còn là bang chủ Cái Bang, nhưng vẫn quan tâm tới an nguy của Cái Bang. “Cái Bang bị Tây Hạ quân dùng độc bắt được, thuộc hạ đứng ngoài vòng trốn về kịp, xin bang chủ cứu giúp Cái Bang.” “Đại ca, ngươi đi trước cứu viện, ta về mang theo hai người nội tử rồi đuổi theo người!” Giang Minh nói với Kiêu Phong.

Kiều Phong gật đầu, lên ngựa theo hướng tên khuất cái chỉ phóng đi. Giang Minh đi tìm Chung Linh và Mộc Uyển Thanh, sau đó cùng hai nữ cười ngựa đuổi theo Kiêu Phong. Căn cứ theo dấu mà Kiêu Phong để lại, Giang Minh ba người nhanh chóng tìm đến chỗ Cái Bang đắm người, lúc này đang nghe mọi người nói Kiêu Phong cùng Mộ Dung Phục đến đây cứu mọi người, trong khi Kiêu Phong thì không hiểu gì.

Giang Minh trực tiếp vỗ vai Kiêu Phong nói: “Đại ca, ngươi cũng không cần phải nói, là có người khác giả trang ngươi”

Mọi người chợt ngẩn người ra. Sau đó Ngô trưởng lão hỏi: “Giả trang? làm sao có thể có người công lực cao ngang Kiêu Phong như vậy?” “Kiêu đại ca cùng ta sau khi chia tay các người thì đi uống rượu, nhận được tin bên đây cứu các người, cũng không có gặp Mộ Dung Phục, dĩ nhiên là có người cải trang” Giang Minh nhàn nhạt nói.

“Bất quá, mục đích đối phương chỉ là cứu mọi người, chuyện đã xong, chúng ta đi thôi. Mọi người, Kiêu Phong này xin từ biệt.”

Kiều Phong gật đầu nói, sau đó quay ra ngoài lên ngựa. Giang Minh và hai nữ cũng đi theo. Bỗng nghe Từ trường lão gọi với theo: “Kiêu Phong, hãy để Đả Cầu Bổng lại.” Kiêu Phong gò cương, nói:

“Đã Cầu Bồng ư? Ở nơi rừng hạnh, ta đã giao lại rồi mà?”

Từ trường lão nói: “Bọn ta sảy tay bị bắt, Đà Cầu Bồng rơi vào tay bọn ác cầu Tây Hạ. Bây giờ tìm khắp nơi không thấy đâu, ắt hẳn nhà ngươi lấy được rồi.” Nực cười, các ngươi bản thân không giữ được, giờ đại ca ta đến cứu các ngươi, các ngươi lại chất vấn đại ca ta. Một cái bồng, đại ca ta đến bang chủ còn không thèm làm, lại lấy để làm gì?” Giang Minh nói.

“Cứu chó, chó biết ơn, cứu người, người lại chất vấn, quả thực là chó còn không bằng.” Giang Minh không hề lưu tình mắng Từ trường lão.

“Ngươi...” Từ trường lão nghẹn ức. “Đà Cầu bồng không ở trong tay ta, các ngươi có hỏi ta cũng không có mà giao lại.” Kiều Phong lạnh lùng nói.

Sau đó bốn người cười ngựa đi.

“Đại ca, giờ ngươi định đi đâu?” “Ta muốn về gặp cha mẹ, ta muốn hỏi rõ chuyện này!” “Chúng ta đi với ngươi” Giang Minh gật đầu nói. Kiều Phong cười gật đầu. Phân tình cảm này không cần thiết phải nói ra mồm “Đại ca, ta nghĩ có kẻ hãm hại ngươi!”

Giang Minh chợt nói. “Ta cũng nghĩ là như vậy!” “Đại ca, nếu quả thực như vậy, phụ mẫu ngươi có thể nguy hiểm” Giang Minh lắc đầu nói.

Kiều Phong chợt toát mồ hôi lạnh, vội nói: “Vậy chúng ta phải đi thật nhanh!”

Sau đó bốn người phóng ngựa thật nhanh, trong vòng một ngày đã đến chân dãy Tung Sơn. Lúc này bốn con ngựa đã không còn chịu được, gục xuống.

Bốn người thi triển khinh công chạy đi, Kiều Phong về tới nhà, trong nhà có hai người. “Cha, mẹ! Con đã về đây!” Kiều Phong thấy hai người bình yên, vội vàng lao đến ôm hai người.

Giang Minh ba người biết ý bèn đứng ở bên ngoài. “Kiều đại ca thật là khổ” Chung Linh cảm thán.

“Ta xem âm mưu này chưa xong đâu!” Mộc Uyển Thanh nói. Giang Minh gật đầu, lẳng lặng đứng nhìn căn nhà nhỏ.

Một lúc sau, Kiều Phong cùng hai người đi theo ra, Kiều Phong nói: “Hiền đệ, đây là cha mẹ ta. Cha, mẹ, đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, Giang Minh.” Giang Minh cúi chào vợ chồng Kiều Tam Hòe, sau đó nói với Kiều Phong:

“Đại ca, ngươi cần tìm một chỗ an toàn cho phụ mẫu ngươi, ít nhất đến khi biết được người muốn hãm hại ngươi là ai.” “Ta muốn về hỏi sư phụ ta!” Kiều Phong nói. “Vậy hai vị bá phụ, bá mẫu để ta chăm sóc, ngươi cứ đi trước.”

Giang Minh biết Kiều Phong sẽ gặp A Châu, thành ra không có ý định đi làm bóng đèn. “Vậy làm phiền hiền đệ!”

Giang Minh ở lại chỗ vợ chồng Kiều Tam Hòe. Tối đêm, Kiều Phong mang theo A Châu về tới nơi. Nhìn Kiều Phong đặt A Châu lên giường, Giang Minh nhờ hai nữ chiêu cố A Châu, sau đó hai người ra ngoài. Giang Minh cười nói:

“Đại ca, ngươi cũng ngu ngốc nham, còn mang về một vị mỹ nữ.” “Ách, hiền đệ, ngươi cũng đừng chê cười đại ca. A Châu cô nương là vì ta nên mới bị thương.” “Là ngươi đã thương nàng?”

Kiều Phong lắc đầu, sau đó kể lại chuyện xảy ra trong chùa.

“Kiều đại ca, ta xem thương thế A Châu cô nương rất nặng, có lẽ chỉ có Diêm Vương dịch Tiết Thần y mới có thể cứu chữa. Ngươi hiện tại cần truyền nội lực duy trì mạng sống cho A Châu cô nương.” Mộc Uyển Thanh ra ngoài, cau mày nói.

Kiều Phong vội đi vào với A Châu. “Chúng ta ở ngoài, không cần đi vào làm bóng đèn.”

Giang Minh cười nói với hai nữ. “Làm bóng đèn?” Hai nữ ngẩn người ra.

“Ách, tức là cản trở người ta tâm sự ấy mà” Giang Minh gãi gãi đầu nói. Hai nữ hiểu ý gật đầu. Giang Minh đốt lửa ngồi dựa một gốc cây bên ngoài, Chung Linh và Mộc Uyển Thanh hai nữ mỗi người gói đầu vào một bên vai Giang Minh. Ba người nói chuyện một lúc, Giang Minh thấy hai nữ đã ngủ, mỉm cười hôn trán hai nữ, sau đó cũng nhắm mắt lại tĩnh tâm.

Sáng hôm sau, năm người dẫn dờ vợ chồng Kiều Tam Hòe tạm trú ở Thiếu Lâm. Có sự kiện Kiều Phong đại náo Thiếu Lâm tới qua, vợ chồng Kiều Tam Hòe hoàn toàn có thể xin nương nhờ Thiếu Lâm một đoạn thời gian. Đợi đến khi vợ chồng Kiều Tam Hòe ở trong Thiếu Lâm sau, năm liền trở về, sau đó đi đến thị trấn gần nhất thuê xe ngựa rồi đến Hứa Gia Tập. Đây cũng là Giang Minh biết trước nên gọi ý đường.

Mọi người trên đường nghe thấy Tiết Thần y đang ở gần đây, vội vàng nghe ngóng thông tin. Nghe nói là tổ chức đại hội để đối phó Kiều Phong. Kiều Phong và Giang Minh đều quyết định đến đó. Sau đó năm người nghỉ lại, Kiều Phong và A Châu chung phòng, Giang Minh một phòng, hai nữ Chung Mộc một phòng. Sáng sớm hôm sau, năm người khởi hành đi hướng Tụ Hiền Trang.

Đến Tụ Hiền Trang, Kiều Phong trực tiếp vận công nói: “Kiều Phong bái trang.”

Mọi người trong sảnh giật mình. Sau đó có một gã quản gia hấp tấp đi ra. Kiều Phong và Giang Minh đám người xuống xe, Kiều Phong ôm quyền thi lễ nói:

“Đã nghe Tiết Thần Y cùng Du thị huynh đệ thiết anh hùng đại yến tại Tụ Hiền Trang. Kiều mẫu chẳng được dự phần hào kiệt Trung Nguyên nên nào dám mặt dạn mày dày đến dự. Chỉ vì hôm nay có việc gấp phải đến cầu Tiết Thần Y nên mạo muội tới đây, mong được thứ tội.”

Xong vái một cái thật sâu, thần thái cực kỳ cung kính. Tiết Thần Y chấp tay đáp lễ nói: “Kiều huynh có chuyện gì khiến tại hạ phải lập công?”

Kiều Phong lùi lại hai bước, vén chiếc màn xe, đưa tay đỡ A Châu ra nói: “Chỉ vì tại hạ hành sự lỗ mãng khiến cho tiểu cô nương này bị trúng phải chưởng lực của người khác nên bị trọng thương. Trên đời này ngoài Tiết Thần Y ra, không ai có thể chữa nổi nên đành mạo muội chạy đến đây xin thần y cứu mạng.”

Tiết Thần y cau mày hỏi: “Cô nương này tôn tính là gì? Có liên hệ gì với các hạ chăng?” Kiều Phong lúc này quay sang A Châu hỏi: “Cô nương họ Châu phải không nhỉ?”

A Châu mỉm cười đáp: “Ta họ Nguyễn.” Giang Minh nghe xong trong lòng buồn cười, đại ca người cả ngày ôm ấp người ta nhưng lại không rõ họ tên người ta? Nhưng trên mặt không có biểu tình. Hai nữ Chung Mộc trong xe cười khúc khích. Tiết thần y tiến tới bắt mạch cho A Châu, cau mày nói:

“Vị cô nương này nếu chẳng nhờ có linh dược trị thương của Đàm công Thái Hàng Sơn, lại được các hạ dùng nội lực túc mệnh thì đã chết vì Đại Kim Cương Chưởng của Huyền Từ đại sư từ lâu rồi.”

Trong lúc mọi người nhao nhao không biết Đại Kim Cương Chưởng là ai đánh A Châu, Huyền Tịch hỏi: “Đêm hôm qua người lên vào chùa Thiếu Lâm giết hại sư huynh ta là Huyền Khô đã thử đỡ một Đại Kim Cương Chưởng của sư huynh ta. Chưởng đó nếu đánh vào tiểu cô nương thì còn làm sao sống được?”

Kiều Phong lắc đầu: “Huyền Khô đại sư là ân sư của tại hạ, đại ân của sư phụ chưa báo đáp được, Kiều mẫu thà phải bỏ mình cũng chẳng dám động một ngón tay vào ân sư.” “Người còn chối nữa chăng? Thế còn việc người bắt cóc nhà sư Thiếu Lâm thì sao? Việc đó không lẽ cũng không phải người làm?”

Huyền Tịch giận dữ nói: “Đại sư bảo mẫu bắt cóc một cao tăng chùa Thiếu Lâm, thế vị đại sư đó là ai thế?” Kiều Phong lạnh nhạt hỏi lại.

Mấy vị cao tăng ngồi nhìn nhau, hôm qua Kiều Phong mang đi chính là A Châu, Huyền Tịch có soát cả chùa cũng chẳng thiếu một vị sư nào. Tiết Thần Y bỗng xen vào.

“Kiều huynh một thân một mình, đêm qua vào chùa Thiếu Lâm mà không tổn một sợi lông, sợi tóc, lại còn bắt được một vị cao tăng đem đi, quả thật là lạ. Trong đó ắt có điều gì khác lạ, những điều người nói ra hẳn có điều chưa nói hết, chưa nói thật.”

“Huyền Khô đại sư là ân sư của tại hạ, không phải do tại hạ làm hại, mà đêm hôm qua tại hạ cũng chẳng bắt một vị cao tăng trong chùa ra. Các vị có nhiều điều chưa rõ ràng, tại hạ cũng có nhiều điều còn thắc mắc.” Huyền Nạn nói:

“Nói gì thì nói, tiểu cô nương này không thể do phương trượng sư huynh chúng ta đã thương. Phương trượng sư huynh là một cao tăng hữu đạo, địa vị chưởng môn một phái, lẽ nào lại ra tay đánh một cô bé con? Dù tiểu cô nương đây có muốn vãn chuyện sai quấy thì sư huynh chúng ta cũng không chấp nhất.”

“Đúng đó, Huyền Từ phương trượng lòng dạ từ bi, quyết không thể nào ra tay hại một tiểu cô nương như thế. Chắc hẳn có kẻ nào mạo xưng cao tăng chùa Thiếu Lâm, khích bác xúi bẩy ra tay đánh người bừa bãi.” Kiều Phong gật đầu. Sau đó nói với Tiết Thần Y:

“Nếu vị tiểu cô nương này chết vì chưởng lực Đại Kim Cương thì thanh danh của phái Thiếu Lâm thế nào cũng bị hoen ố, xin Tiết Thần Y mở dạ từ bi.”

Nói xong ông vái một cái thật dài. Huyền Tịch không đợi Tiết Thần Y trả lời, hỏi A Châu: “Ra tay đã thương cô nương là ai thế? Thỉ chủ bị thương ở địa phương nào? Người đó bây giờ đang ở đâu?”

A Châu sau đó bịa ra một câu chuyện, rằng một người đã thương nàng, để thử trình độ Tiết thần y. Kiều Phong nghe A Châu nói xong, bèn nói:

“Tiết tiên sinh hôm nay cứu mạng cho cô nương này, Kiều Phong ngày sau không dám quên đại đức đó.” Tiết Thần Y cười khẩy mấy tiếng nói:

“Ngày sau không dám quên đại đức ư? Không lẽ hôm nay người còn tin rằng mình sẽ sống mà ra khỏi Tụ Hiền Trang này được chăng? Còn có, kể cả người còn sống, người đừng mong ta cứu vị cô nương này.” “Thật không?”

Một tiếng lạnh nhạt cất lên, Giang Minh vẫn đứng bên cạnh Kiều Phong nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nhiệm vụ mới

Mọi người đang sững sờ, Giang Minh nhìn Tiết Thần y nói:

“Tiết thần y, ta có giao dịch muốn làm với ngươi.”

“Giao dịch?”

Tiết thần y ngạc nhiên.

“Ân, ngươi chữa khỏi cho cô nương này. Ta sẽ giết Đinh Xuân Thu, sau đó giúp ngươi trở lại môn phái.”

Mọi người nghe xong sững sờ, đây là Đinh Xuân Thu, Tinh Tú lão quái, không phải là một tên a miêu a cầu để nói giết là giết. Còn có, giúp Tiết Thần Y trở lại môn phái là có ý gì? Tiết thần y trái lại nghe xong run rẩy nói:

“Sao ngươi lại biết?”

Giang Minh giờ tay bắn kiếm khí vào ghế đá, ghế đá lập tức xuất hiện một lỗ thủng. Tiết Thần Y và mọi người lại trở mắt ra, đặc biệt là những người ở đây mục đích tiêu diệt Kiều Phong, sắc mặt rất khó coi. Bọn họ chợt nhận ra Giang Minh chính là thanh niên rất cường đại xuất hiện ở đại hội Cái Bang. Nếu có Giang Minh ở đây, việc giết Kiều Phong e rằng không xong rồi, thậm chí có khi bản thân lại bỏ lại chỗ này.

“Cái này ngươi cũng không cần hỏi, ngươi có giao dịch hay không?”

Giang Minh lạnh nhạt nói.

“Được, giao dịch này ta đồng ý”

Tiết thần y vội gật đầu đáp ứng.

Trước mắt Giang Minh lập tức hiện ra bảng thông báo:

Nhiệm vụ phụ tuyển:

Giết Đinh Xuân Thu

Phần thưởng: một ngàn điểm hệ thống, một trăm danh vọng giang hồ.

Thất bại: trừ một trăm danh vọng giang hồ.

Giang Minh lập tức bấm vào nút nhận.

Còn về đám người này, Giang Minh chợt nhìn về một hướng, vung tay lên. Đám đông lập tức bị một luồng gió hất dạt ra hai bên. Mọi người khiếp sợ nhìn về phía Giang Minh. Hai nữ Mộc Uyển Thanh và Chung Linh nhìn Giang Minh ánh mắt tỏa sáng. Kiều Phong biết vị huynh đệ của mình nội lực rất mạnh nên không ngạc nhiên. So ra Kiều Phong ngạc nhiên vì Giang Minh lại giao dịch với Tiết Thần Y giết Đinh Xuân Thu hơn.

“Kiều đại ca, ngươi mang A Châu giao cho Tiết thần y”

Kiều Phong nghe Giang Minh nói, cảm kích nhìn hắn, bế A Châu giao cho Tiết thần y.

Sau đó, Kiều Phong quay lại nhìn đám người Tụ Hiền Trang nói:

“Hai vị Du huynh, hôm nay tại hạ gặp lại rất nhiều cố nhân, từ nay thành địch không còn là bạn nữa rồi, trong lòng không khỏi đau xót, nên muốn hai vị cho xin ít bát rượu.”

Du trang chủ sai khách lấy rượu. Kiều Phong yêu cầu hai bát lớn, sau đó nói hai gã đầy tớ rót đầy hai bát rượu. Bưng một bát lên, Kiều Phong nói:

“Các vị anh hùng nơi đây, ngày trước rất đông người đã từng giao thiệp với Kiều mỗ, hôm nay nếu còn điều gì vướng mắc thì chi bằng đôi bên cạn chén tuyệt giao. Vậy vị bằng hữu nào muốn giết Kiều mỗ thì trước hết đến đối ẩm một bát, từ nay về sau, giao tình khi trước sổ toẹt. Mỗ có giết người cũng chẳng coi là vong ân mà người có giết mỗ cũng không phải là phụ nghĩa. Tất cả anh hùng thiên hạ ở đây làm chứng.”

Lần lượt Mã phu nhân, Bạch Thế Kính, Từ trường lão... lên uống rượu.

Sau đó nhìn Giang Minh, Kiều Phong nói:

“Hiền đệ, cái này là trận chiến của ta!”

Giang Minh hiểu ý gật đầu. Nhưng trong thâm tâm thêm vào: Nếu ngươi không chịu được, ta vẫn sẽ xuất thủ mang ngươi ra, vì ngươi là của ta đại ca kết nghĩa.

Kiều Phong mỉm cười, nhảy vào trong viện, lớn tiếng quát:

“Ai là người đầu tiên quyết một trận tử chiến?”

Thấy Giang Minh không tham gia chiến đấu, đám người bắt đầu xông lên.

Sau đó là một hồi máu tanh chém giết. Một hồi Đàm Công đánh lên, A Châu cảnh báo, Đàm Bà giận dữ lao về phía A Châu đánh chưởng.

Đàm Bà sau đó bị Kiều Phong cản lại, đánh bị trọng thương. Đồn Chính hét lên:

“Giết con a đầu kia trước, báo đại cừu sau.”

Sau đó Đồn Chính một nhà bốn người lao tới công kích A Châu. Bị Kiều Phong đánh lui, liền có sáu bảy người khác cũng lao đến A Châu.

“Thật sự là là vô sỉ.”

Giang Minh cũng không nhẫn nhịn nữa, trực tiếp di động đến trước mặt A Châu, cứ ai tiến đến đánh A Châu là Giang Minh sử dụng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng không lưu tình, trực tiếp giết luôn. Trong chốc lát, bên cạnh Giang Minh đã chết hơn mười người. Sau đó không ai dám tấn công A Châu nữa.

Kiều Phong thấy vậy, gạt đầu với Giang Minh, sau đó tập trung đánh với hai vị cao tăng Huyền Tịch.

Một lúc sau, Huyền Tịch rơi vào thế phải chết, Kiều Phong đẩy lui Huyền Tịch, sau đó hét lên: “Ta không giết cao tăng Thiếu Lâm”

Kiều Phong thân lúc này mang thương thế rất nhiều, Đồn Chính và Đồn Tiểu Sơn lao tới định đâm dao vào người Kiều Phong. Lúc này Giang Minh ra tay cản lại, một tay hất vào sông đao, một tay đánh thẳng vào ngực Đồn Chính. Đồn Chính bay ra ngoài, ngực máu huyết bắn nhảy, nhìn thấy không thể sống. Sau đó Giang Minh đảo tay, một chưởng vào đầu Đồn Tiểu Sơn, đầu Đồn Tiểu Sơn lập tức vỡ nát. Mắt thấy Kiều Phong đã khó có thể chiến đấu tiếp, Giang Minh dịu lấy Kiều Phong, nói với hai nữ Chung Mộc:

“Chúng ta đi”

Đội hai nữ đánh ngựa đi, Giang Minh tay xách theo Kiều Phong, trực tiếp đi ra ngoài. Có mấy người tính truy cản, bị Giang Minh phóng kiếm khí xuyên đầu chết tốt. Đám người còn lại thấy Giang Minh uy mãnh kiếm khí cũng không dám truy đuổi.

Mang theo Kiều Phong cưỡi ngựa đi, vừa đi vừa dùng kim sáng được trị thương.

“Đại ca, ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao, may còn có người!”

“Chúng ta đi tìm một chỗ chữa thương đã”

Bốn người theo hướng tây bắc đến một thị trấn. Ở đó, Kiều Phong chữa thương tốt, sau đó nói muốn đi Nhận Môn Quan. Bốn người tà tà đi, đến Nhận Môn Quan.

Kiều Phong biết được thân thế, không thể nghi ngờ mình là người Khiết Đan, kiểm tra vách đá thấy đã bị xóa hết hàng chữ lưu lại, bèn bức bối, lớn tiếng gầm lên:

“Ta không phải người Hán, ta không phải người Hán! Ta là người Khiết Đan, ta là người Khiết Đan!”

Đá vụn trên vách đá bay tứ tung, Kiều Phong trong lòng bao nhiêu uất ức, thịnh nộ không có chỗ phát tiết, cứ hết chưởng này đến chưởng khác đánh tới, tưởng chừng như muốn đem bao nhiêu oan khuất của một tháng qua trút lên thạch bích mãi đến khi bàn tay tươm máu, từng vết dấu tay in vào tảng đá vẫn chưa ngừng.

Giang Minh và nhị nữ vẫn lặng lẽ đứng ở một chỗ xa đợi Kiều Phong, bỗng thấy A Châu chạy lại chỗ Kiều Phong, hai người nói chuyện một hồi. Ngày sau, Kiều Phong cùng A Châu đi về phía ba người.

Giang Minh nhìn Kiều Phong và A Châu, ánh mắt thành hình trăng khuyết, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Năm người nghỉ lại ở khách điểm, sau đó quyết định đi về tìm Từ trưởng lão của Cái Bang để hỏi thông tin Kiều Phong.

Trên đường đi, mọi người gặp vợ chồng Đàm Ông, Đàm Bà, Triệu Tiền Tôn đều đã chết, cả nhà Đồn gia bị cháy, chết sạch. Đi tìm Trí Quang, sau một hồi nói chuyện bên trong, Trí Quang yên tịch nhưng cũng không biết được thông tin gì.

A Châu sau đó muốn đến hỏi Mã Phu nhân, bèn giả dạng Bạch Thế Kinh đến.

Giang Minh chỉ đi theo hai người, không thật sự nhúng tay vào. Thỉnh thoảng cùng hai nữ nói chuyện, hai nữ biết ý, đồng ý với Giang Minh đi theo trợ giúp Kiều Phong.

Sau khi từ Mã phu nhân nói ra tin tức về Đoàn Chính Thuần. Năm người sau đó gặp A Từ, gặp Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc.

Kiều Phong đã muốn biết chân tướng, định hẹn Đoàn Chính Thuần canh ba đêm ra cầu đá để kết liễu.

Đến canh ba, Giang Minh đứng trước cửa, nói với Kiều Phong:

“Đại ca, ta đi cùng với người”

Kiều Phong gật đầu, hẳn biết bản lĩnh Giang Minh, muốn đi theo mình căn bản mình cũng không biết, chỉ bằng trực tiếp để Giang Minh đi bên cạnh.

Trời mưa gió rất to, Đoàn Chính Thuần đi đến trước mặt Tiêu Phong, vái một cái thật sâu nói:

“Kiều bang chủ vội đến, không biết có chuyện gì dạy bảo?”

Tiêu Phong hơi nghiêng đầu liếc xéo ông ta, con giận từ trong lòng bùng lên nói:

“Đoàn vương gia, dụng ý ta hẹn ông đến đây không lẽ ông chưa biết hay sao?”

Đoàn Chính Thuần thở dài một tiếng nói:

“Có phải ngài muốn nói đến chuyện ngoài Nhậm Môn Quan năm xưa, ta nghe lời kẻ gian để cho y xúi bẩy, làm mất mạng lệnh đường, khiến cho lệnh tôn phải tự tận, thật là một lỗi lầm hết sức lớn.”

Tiêu Phong lạnh lùng nói:

“Việc này là do người bị lừa dối, chính mình lại vô cùng hối hận, thôi cũng đành. Thế sao người lại còn làm hại ân sư ta là Huyền Khổ đại sư?”

Đoàn Chính Thuần chậm rãi lắc đầu, buồn bã nói:

“Ta chỉ mong che giấu được chuyện này, ngờ đâu càng lúc càng lún sâu vào tội ác, không sao rút ra được nữa.”

Kiều Phong tức giận, giơ tay định đánh chết Đoàn Chính Thuần, Giang Minh cản lại.

“Hiện đệ, sao người cản ta?”

Kiều Phong ngạc nhiên gào lên.

“Đại ca, vị này không phải Đoàn Chính Thuần”

Giang Minh nhìn Đoàn Chính Thuần nói.

“Cái gì?”

Kiều Phong lập tức nghĩ ra điều gì, lập tức tóm lấy Đoàn Chính Thuần, về tay lên mặt hắn, một lớp hóa trang bong ra, khuôn mặt A Châu lộ ra.

Kiều Phong sửng sốt, nếu không phải Giang Minh cản hắn, hắn đã tự tay giết chết thê tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sự thật

“Tại sao? Tại sao lại là nàng?”

Kiều Phong sửng sốt nhìn A Châu hỏi.

“Kiều đại ca, ta...” A Châu ấp úng trả lời.

“Đại ca, về rồi hãy nói.”

Giang Minh nhìn Kiều Phong và A Châu nói, sau đó quay sang bụi trúc lạnh lùng cất tiếng:

“A Từ cô nương, người cũng đi theo chúng ta thôi.”

A Tử từ trong bụi trúc nhảy ra, chỉ vào Giang Minh nói:

“Tại sao ngươi lại biết ta ở đây?”

“Đi a, tìm chỗ trú mưa đã rồi nói chuyện tiếp”

Giang Minh tóm gáy áo A Tử tung mình đi trước, Kiều Phong thấy vậy bẻ A Châu đi theo sau.

“Thả ta ra”

A Tử bị Giang Minh tóm gáy áo, tiện thể đè vào huyệt không thể cử động.

Về tới khách điểm, bốn người tiến vào phòng Kiều Phong và A Châu.

“Chuyện này là sao?”

Kiều Phong cất tiếng hỏi.

“Đại ca, ta nghĩ để A Châu cô nương nói trước, tại sao nàng lại giả làm Đoàn Chính Thuần đã.”

“A”

Kiều Phong ngẩn người. Mọi người nhìn về phía A Châu.

A Châu không nói gì. Nàng chỉ lặng lẽ ngồi đấy.

Giang Minh thở dài nói:

“Để ta nói vậy, ngươi là con gái của Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc đi!”

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Giang Minh. Giang Minh tiếp tục nói:

“Ngươi, A Tử cô nương, Nguyễn Tinh Trúc đều rất giống nhau. Lúc ba người Đoàn Chính Thuần, Nguyễn Tinh Trúc, A Tử cô nương đoàn tụ, có nói đến một vết sạm chữ Đoàn ở vai, lúc đó ta thấy ngươi run lên, ta nghĩ là ngươi cũng có một chữ Đoàn ở vai đi.”

Kiều Phong quay sang nhìn A Châu hỏi:

“Có thật như thế không?”

A Châu mím môi, nước mắt chảy dài gặt đầu.

Kiều Phong lập tức ôm chặt A Châu, nước mắt cũng chảy dài nói:

“Ngươi đồ ngọc này, việc gì phải làm như thế? Tại sao lại phải làm như thế?”

“Đại ca, thiếp không thể không làm như vậy. Ông ấy là cha thiếp.”

A Châu ôm chặt lấy Kiều Phong khóc nức nở.

“Nàng có biết là vừa rồi, nếu không có nghĩa đệ, ta đã mất đi nàng? Mất đi nàng, cuộc đời của ta làm gì còn ý nghĩa nữa?”

“Thiếp nào dám cầu chàng đừng báo thù cho sư phụ chàng?”

“Ta...”

Kiều Phong có chút phức tạp hoang mang. Đoàn Chính Thuần là cha A Châu liệu hẳn có nên báo thù nữa không?

Giang Minh không đành lòng để hai người khóc lóc, đành nói:

“Đại ca, sự việc chưa hẳn đã là như vậy.”

Mọi người nhìn Giang Minh ngạc nhiên.

“Ta nói, chưa hẳn Đoàn Chính Thuần đã là hung thủ”

Kiều Phong và A Châu tròn mắt ngạc nhiên.

“Sự việc xảy ra cũng phải gần ba mươi năm rồi đi. Đại ca, ngươi nói Đoàn Chính Thuần mới bao nhiêu, ba mươi năm trước hẳn bao nhiêu?”

Kiều Phong và A Châu ánh mắt co rút, hai người bây giờ mới nhớ ra rằng, ba mươi năm trước, e rằng Đoàn Chính Thuần mới có mười tuổi đi. Một đứa bé mười tuổi thành đại ca vô lâm? Cái này rõ ràng không phải. Kiều Phong mở miệng,

“VẬY ...”

“Mã phu nhân nói dối!”

Giang Minh ánh mắt lạnh lùng nói.

“Nhưng chẳng phải Đoàn Chính Thuần đã nói là hấn sai lầm...”

“Hấn cũng chỉ bảo hấn sai lầm, nhưng ta nghĩ hấn nói đến sai lầm vì tính phong lưu của hấn để lưu lạc nhi nữ”

Nói xong nhìn A Châu, A Tử.

Kiều Phong nghe xong, nổi trận lôi đình. Một chút nữa hấn đã mất đi vị thế từ bên cạnh, kể cả nếu không phải A Châu hóa trang, giết đúng Đoàn Chính Thuần đi nữa cũng vẫn là giết oan người khác.

“Ta phải đi giết con mụ đàn bà kia!”

Kiều Phong đỏ mắt gào lên.

“Đại ca, đợi một chút.”

Giang Minh cản Kiều Phong.

“Ta nghi ngờ Mã phu nhân và Đoàn Chính Thuần có gian tình”

“A”

Mọi người ngạc nhiên. Giang Minh cười cười nói:

“Việc này rất dễ suy luận, Đoàn Chính Thuần vốn là người phong lưu. Mã phu nhân lại hận Đoàn Chính Thuần đến mức muốn lừa đại ca giết hấn, vậy thì điều này dễ hiểu rồi.”

Kiều Phong gật đầu, hấn cũng không phải là ngốc. Trước vì có mối thù giết sư phụ, hấn mới bị mắc vào cái bẫy này, may mà A Châu không có làm sao. Kiều Phong trong thâm tâm thầm may mắn vì quen được Giang Minh vị huynh đệ này.

“Muốn chứng minh điều này rất đơn giản.”

Giang Minh cười nói.

“Làm cách nào?”

Kiều Phong hỏi.

“Trực tiếp hỏi Mã phu nhân.”

Giang Minh khước miệng nở lên nụ cười.

A Tử nhìn A Châu một hồi lâu, sau đó nói:

“Ngươi cũng giống ta là con của phụ thân sao?”

“Ân, ta là tỷ tỷ của ngươi.”

A Châu gật đầu.

A Tử ôm lấy A Châu khóc nói:

“Cuối cùng ta cũng có tỷ tỷ! Ta cứ tưởng ta không có ai là người thân, giờ ta có cả cha, mẹ và tỷ tỷ.”

Giang Minh, Kiều Phong hai người nhìn nhau, sau đó gật đầu, đi ra ngoài uống rượu.

Sáng đến, năm người đi tìm Đoàn Chính Thuần, thì Đoàn Chính Thuần đã đi rồi, Nguyễn Tinh Trúc cũng đã không biết đi đâu.

Giang Minh đoán là Đoàn Chính Thuần đi Mã phu nhân thăm tình nhân. Năm người trực tiếp đi tới nhà Mã Đại Nguyên.

Năm người ẩn thân sau gốc cây, chú ý quan sát thì thấy nơi mái nhà phía đông bắc có Nguyễn Tinh Trúc, kế cạnh là Tàn Hồng Miên nằm góc phía đông nam. Mộc Uyển Thanh thấy sư phụ bèn nói cho Giang Minh, Giang Minh ra hiệu im lặng, sau đó ra hiệu bốn nữ ở đây chờ.

Kiều Phong ném cành cây ra chỗ khác, hai người đàn bà lập tức chú ý, sau đó Giang Minh và Kiều Phong lướt tới cửa sổ phòng phía đông. Nguyễn Tinh Trúc và Tàn Hồng Miên đều không hay biết.

Kiều Phong và Giang Minh nhìn vào cửa sổ thì thấy Đoàn Chính Thuần và Mã Phu Nhân đang cười tình tứ uống rượu với nhau.

Đoàn Chính Thuần bị Mã phu nhân lừa uống rượu Thất Hương Mê Hồn Tán, mất nội lực. Kiều Phong truyền cho Đoàn Chính Thuần một ít nội lực đã thương Mã phu nhân, sau đó Bạch Thế Kính xông ra, vận sái cổ tay Đoàn Chính Thuần.

Lúc này Kiều Phong đã biết tại sao A Châu cải trang lại bị nhận ra, Bạch Thế Kính là tình nhân của Mã phu nhân.

Sau đó, Kiều Phong theo như kế hoạch tiến vào giả ma giả quỷ khiến Mã phu nhân và Bạch Thế Kính khai hết âm mưu của mình với Đoàn Chính Thuần ra.

Bên ngoài là một đám Cái Bang đã bị Giang Minh bí mật điểm huyết, nằm bên ngoài nghe không sót một chi tiết. Giang Minh cũng bí mật giải huyết cho bọn hắn, khiến cho bọn hắn cùng Nguyễn Tinh Trúc, Tàn Hồng Miên xông vào.

Cuối cùng Mã phu nhân, Bạch Thế Kính nói ra hết sự việc thông đồng với Từ trưởng lão lật đổ Kiều Phong, sau đó Mã phu nhân lừa đám người Cái Bang trốn thoát được.

Giang Minh nhìn thấy Mã phu nhân chạy thoát bèn cười khẩy, lướt qua người Mã phu nhân điểm huyết rồi xách Mã phu nhân về chỗ bốn nữ đang ẩn nấp.

Kiều Phong lúc này cũng đã trở về bên bốn nữ, nhờ thủ đoạn của A Từ, mọi người cũng đã rõ tất cả mọi chuyện. Từ chuyện Bạch Thế Kính giết Mã Đại Nguyên đồ tội cho Mộ Dung Phục, tới tại sao Kiều Phong lại đắc tội Mã phu nhân.

“Thế đại ca thủ lĩnh viết thư cho Uông bang chủ là người nào?”

“Ha ha, ha ha, Kiều Phong ơi là Kiều Phong, cuối cùng thì ngươi phải năn nỉ ta hay là ta phải năn nỉ ngươi? Mã Đại Nguyên chết rồi, Từ trưởng lão chết rồi, Triệu Tiền Tôn chết rồi, Thiết Diện Phán Quan Đôn Chính chết rồi, Đàm công, Đàm bà chết rồi, Trí Quang đại sư núi Thiên Thai cũng chết rồi. Trên đời này bây giờ chỉ còn mình ta và chính "đại ca thủ lĩnh" là biết được y là ai thôi.”

Kiều Phong đang định thỉnh cầu Mã phu nhân, Giang Minh liền ngăn cản.

“Đại ca, ta có biện pháp.”

Hướng Kiều Phong gật đầu. Kiều Phong biết ý, lẳng lặng nhìn Giang Minh. Giang Minh vận công lên mắt, trực tiếp thi triển Di Hồn Đại Pháp trong Cửu Âm Chân Kinh. Chỉ thấy Mã phu nhân ngẩn người ra. Mọi người thấy vậy đều chép miệng nghĩ kỳ quái. Giang Minh lúc này nhìn Kiều Phong gật đầu. Kiều Phong bèn tiến lên hỏi:

“Thế đại ca thủ lĩnh viết thư cho Uông bang chủ là người nào?”

Mã phu nhân thất thần trả lời:

“Là Huyền Từ phương trượng chùa Thiếu Lâm!”

“Cái gì?”

Mọi người chợt ngẩn người ra. Không ngờ vị đứng đằng sau mọi chuyện lại là phương trượng Thiếu Lâm tự.

Kiều Phong hỏi thêm vài điều nữa, nhưng cũng không thu thập được thêm thông tin gì hữu ích. Mã phu nhân biết thật sự rất hạn chế.

“Đại ca, đại khái ta đã nắm rõ, nhưng còn một chuyện. Chúng ta về quán trọ hẵng nói.”

Giang Minh chợt nói, sau đó chỉ Mã phu nhân hỏi:

“Đại ca, giải quyết con mụ này thế nào?”

Kiều Phong thở dài, đưa tay lên đập vào đỉnh đầu Mã phu nhân. Mã phu nhân đầu vỡ toác, gục xuống.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phân tích

Lúc này Nguyễn Tinh Trúc, Tần Hồng Miên đã đi theo Đoàn Chính Thuần, Mộc Uyển Thanh, A Châu và A Tử cũng không muốn đuổi theo, mọi người trở về quán trọ.

Ở quán trọ. Mọi người tập trung lại một chỗ, tất cả đều nhìn Giang Minh. Giang Minh mỉm cười nói:

“Hiện tại ta đã hiểu được âm mưu trong này, tuy nhiên còn một số điều chưa thật sự rõ ràng lắm.”

Kiều Phong nghiêm túc nghe, gật đầu:

“Hiền đệ, mời nói.”

“Đầu tiên là âm mưu gần ba mươi năm trước, Huyền Từ phương trượng dẫn anh hùng hào kiệt Trung Nguyên chặn đường cha mẹ đại ca, điều này không phải nghi ngờ.”

Kiều Phong tiếp tục gật đầu. Giang Minh nói tiếp:

“Thế nhưng, trong câu chuyện, có một kẻ mặt báo, kẻ này là ai?”

Mọi người nghe xong trầm mặc. Chung Linh chợt nói:

“Kẻ này phải có nhất định danh vọng trong võ lâm. Thậm chí danh vọng phải rất cao.”

Mọi người gật đầu, kế tiếp Mộc Uyển Thanh nói:

“Kẻ này phải có nhất định lợi ích khi gây ra chuyện này. Ta không tin là không có lợi ích, lại bày đặt thị phi chỉ để mua vui.”

Mọi người tiếp tục gật đầu. Nhưng lợi ích gì lớn đến mức phải lập âm mưu cho nhân sĩ Trung Nguyên tiêu diệt nhóm người Khiết Đan?

A Châu chợt hỏi:

“Không phải để võ lâm nhân sĩ trung nguyên thù hận người Khiết Đan?”

Kiều Phong trả lời:

“Vốn đã thù hận nhau, chỉ là chưa đến mức tụ tập lao vào chém giết mà thôi.”

Giang Minh mỉm cười nói:

“Nếu mà đặt vào mục đích cao hơn, không chỉ là nhân sĩ võ lâm mà là hai nước thì sao?”

Mọi người trong đầu tự nhiên một mảnh hiểu ra. Kiều Phong hí mắt hỏi:

“Ý hiền đệ là có người muốn hai nước giao tranh?”

Giang Minh gật đầu. Mộc Uyển Thanh nói:

“Nếu mà như vậy, thì lợi ích lớn nhất thuộc về các nước khác. Có thể là Tây Hạ, hoặc là Đại Lý.”

Giang Minh lắc đầu nhàn nhạt nói:

“Còn có một.”

Kiều Phong cau mày hỏi:

“Là nước nào?”

Giang Minh mỉm cười đáp:

“Đại Yên!”

Mọi người đồng thanh:

“Đại Yên?”

Kiều Phong hai mắt toát ra hàn mang:

“Mộ Dung?”

Giang Minh gật đầu nói:

“Chính là Mộ Dung gia!”

Chung Linh gật đầu lên tiếng:

“Danh vọng cao, lợi ích đạt được rất lớn.”

Mọi người đều gật đầu. Kiều Phong lại nói:

“Vậy ba mươi năm trước...”

Giang Minh gật đầu hoàn thành:

“Mộ Dung Bác!”

Đến đây mọi người chợt cảm thấy trong đầu có tia hiểu ra. A Châu nghe xong chợt nói:

“Có khi nào mọi người nghĩ nhầm không?”

Giang Minh lắc đầu:

“Ta biết đại tẩu là Mộ Dung gia người, nhưng chuyện này ngoài Mộ Dung gia ra, không thể nghi ngờ được bất cứ kẻ nào.”

A Châu cúi đầu trầm mặc.

Giang Minh tiếp tục:

“Hơn nữa, việc Đàm Công, Đàm Bà đám người bị giết trước khi đại ca đến để đổ tội cho đại ca, ta nghĩ việc này có thể do một trong hai người gây ra!”

Kiều Phong cau mày:

“Hai người?”

Giang Minh gật đầu, nói tiếp:

“Thứ nhất, không thể là Huyền Từ giết khẩu, nếu đã muốn giết khẩu, bao năm qua chỉ cần nói một tiếng, đại ca sớm đã bị giết!”

Mọi người gật đầu.

“Thứ nhì, còn một số chuyện chúng ta không rõ ràng.”

Kiều Phong hỏi:

“Chuyện gì?”

Giang Minh không trả lời, quay sang hỏi A Châu:

“Ta nghe nói Mộ Dung Bác đã chết? A Châu đại tẩu có nhìn thấy thi thể?”

A Châu lắc đầu đáp:

“Mọi sự đều do thiếu gia tự tay thực hiện, gia nô không ai thấy được thi thể.”

Giang Minh gật đầu, tiếp theo quay sang hỏi Kiều Phong:

“Đại ca xuống dưới vực có thấy thi thể phụ mẫu ôm nhau?”

Kiều Phong lắc đầu.

“Vậy có thấy một ngôi mộ?”

Giang Minh tiếp tục hỏi. Kiều Phong gật đầu, hẳn quả thực có thấy một ngôi mộ.

“VẬY là đúng rồi.”

Mọi người chăm chú nhìn Giang Minh. Giang Minh mỉm cười nói:

“Là do Mộ Dung Bác hoặc phụ thân của đại ca gây ra!”

Lời này như tiếng sét vang lên trong đầu Kiều Phong. Kiều Phong lắp bắp:

“Cha ... cha ta?”

Giang Minh gật đầu đáp:

“Đúng vậy, cha của đại ca, Tiêu Viễn Sơn.”

Mộc Uyển Thanh chợt nói:

“Nếu đúng là Tiêu Viễn Sơn, thì mục đích giết Đàm Ông, Đàm Bà, sư phụ của Kiều đại ca... đã rất rõ ràng.”

Giang Minh gật đầu đáp:

“Ta cũng nghĩ vậy, Mộ Dung Bác hiện tại không có lợi ích gì khi giết đám người Đàm Ông, Đàm Bà. Việc này rất có khả năng là đại ca phụ thân gây ra.”

Kiều Phong trầm giọng nói:

“Hiện đệ, chúng ta cần đi xem xét lại hai chỗ, một là ngôi mộ ở dưới vực, thứ hai là quan tài của Mộ Dung Bác.”

Giang Minh gật đầu, sau đó nói:

“Tiểu đệ nghĩ, chúng ta nên chia làm hai đường, sau đó hợp lại tại dưới chân núi Thiếu Lâm.”

Kiều Phong gật đầu:

“Ta sẽ đi Nhạn Môn Quan. Hiện đệ, phiền ngươi đi kiểm tra quan tài của Mộ Dung Bác!”

Giang Minh mỉm cười:

“Đại ca, giữa chúng ta còn nói gì phiền hà.”

Kiều Phong cười ha ha, sau đó cùng Giang Minh hai người kéo xuống uống rượu. Tứ nữ thì tự biết về phòng của mình nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Giang Minh và Kiều Phong chia làm hai đường. Kiều Phong cùng A Châu đi Nhạn Môn Quan, còn Giang Minh và Chung Mộc hai nữ đi Yên Tử Ổ. Ngạc nhiên là A Tử không đòi theo Kiều Phong và A Châu đi Nhạn Môn Quan mà lại đòi đi theo Giang Minh đi Yên Tử Ổ. Đối với vị A Tử cô nương này, Giang Minh cảm thấy không giống như trong tiểu thuyết, lúc đầu gặp cũng tính là hung ác, nhưng sau đó cũng không tệ, hiện tại càng giống như mèo con. Lúc mọi người chia tay, A Tử nắm lấy áo Giang Minh nhỏ nhẹ nói:

“Giang đại ca, ta có thể theo ngươi được không?”

Giang Minh thấy A Tử nói vậy sững sốt. Này tiểu cô nương, ngươi nói vậy làm mọi người hiểu nhầm đấy. Nhìn sang Kiều Phong cười mà không phải cười, Giang Minh cười khổ hỏi A Tử:

“A Tử cô nương, ngươi không muốn cùng ngươi tỷ tỷ và tỷ phu đi sao?”

A Tử lắc lắc đầu, vẫn nắm áo Giang Minh cúi đầu không nói.

Hết cách, Giang Minh đành phải gật đầu. Kiều Phong cười ha ha, A Tử cúi đầu càng tợn. Hai nữ Chung Mộc cũng không nói gì, nhưng Giang Minh có thể cảm giác đến sau lưng lạnh lạnh. Hắn cũng chỉ biết cười khổ trong lòng, đồng thời im lặng cao hứng gào thét: ca quá suất cũng là cái tội a!

Tiểu Linh âm thanh khúc khích vang lên:

“Chủ nhân, ngươi cũng đừng có tự hào. Ta nghĩ hôm nay hai vị chủ mẫu sẽ có lễ vật tiến ngươi đấy!”

Giang Minh nghe xong, cao hứng phía trước mất tiêu, nghĩ không biết chút nữa giải thích cho hai nữ như thế nào.

Nhìn ánh mắt ra lửa của Chung Mộc hai nữ, Giang Minh cười khổ: ta cái gì cũng không có làm a!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tinh tú phái

ại nói cái gì trách nhiệm vậy? Ta cái gì cũng không có làm a!

A Châu nghe A Từ nói vậy biến sắc, quay sang Giang Minh hỏi:

“Giang công tử, ngươi đã làm gì muội muội ta?”

Đón lấy ánh mắt như lửa của hai nữ Chung Linh và Mộc Uyển Thanh, kèm theo ánh mắt như cười mà không phải cười của Kiều Phong, Giang Minh toát mồ hôi vội nói:

“Ta cái gì cũng không có làm a! A Từ cô nương, ta làm gì mà phải chịu trách nhiệm với ngươi?”

A Từ vẫn khóc đáp:

“Ngươi... ngươi đêm hôm trước xách cổ ta, tay sờ vào người ta...ô ô...”

“...”

Năm người biết Giang Minh chẳng qua là điểm huyết ở gáy A Từ. Giang Minh trên đầu đầy hắc tuyến. Kiều Phong càng là ngửa lên trời cười ha ha nói:

“Hiền đệ, ngươi cần phải chịu trách nhiệm đi thôi.”

Sau đó Kiều Phong dắt theo A Châu lên ngựa hướng về phía Nhạn Môn Quan, A Châu thì che miệng cười còn Kiều Phong thì cười ha ha.

Mộc Uyển Thanh mặt sầm xuống, tay kéo Chung Linh lên ngựa, phóng đi. Giang Minh giơ tay định gọi lại, nhưng không biết nói sao đành buông tay thờ dài, sau đó nhìn A Từ, ánh mắt phức tạp.

Thờ dài thêm một cái, Giang Minh vỗ vỗ tay A Từ đang cầm vạt áo mình, sau đó đưa ra một chiếc khăn màu trắng, nhẹ nhàng nói:

“Được rồi, lau nước mắt đi, chúng ta đi thôi!”

A Từ mắt sáng lên, lấy khăn lau nước mắt, thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, trên mặt tràn đầy ý cười, gật đầu nói:

“Ân, chúng ta đi thôi.”

Giang Minh thấy vậy cười khỏ, cô nương này thay đổi cũng nhanh quá đi.

Sau đó bốn người cùng hướng Yến Tử Ô đi.

Trên đường đi, Giang Minh cố gắng mãi mới khiến Mộc Uyển Thanh thoát được cái mặt bánh bao. Chung Linh cười ngựa bên cạnh cười khanh khách. A Từ cười ngựa bên cạnh Chung Linh, hai nữ có vẻ rất hợp ý nhau. Dù sao cũng vẫn là hai tiểu cô nương, nói chuyện cũng thuận tiện.

Giang Minh nhìn Chung Linh, A Từ hai nữ như hai nữ sinh cấp ba hiện đại, nói chuyện vui vẻ, giọng mượt mà. Trong tâm nghĩ rằng A Từ cô nương này khác hẳn tiểu thuyết, thật đáng yêu. Giang Minh mỉm cười cười ngựa song song với Mộc Uyển Thanh, nhìn hai tiểu cô nương phía trước, cảm thấy đời thế này thật không tệ.

Tới một thôn trấn gần Yến Tử Ô, Giang Minh sắp xếp ba nữ ở lại khách sạn, cùng nhau ăn uống một chút, rồi tự mình dẫn dò ba nữ, sau đó phi thân đi Yến Tử Ô.

Tới trình độ Giang Minh, dùng khinh công phi đi hơn hẳn ngựa phi hết tốc lực. Giang Minh nội công vô cùng thâm hậu, nếu là công người thi triển khinh công đi, có lẽ cũng sánh ngang với cười hân huyết bảo mã, thậm chí có khi còn dai sức hơn.

(Giang Minh: phản đối ví ta như ngựa. Tác giả: ta chỉ ví von như vậy cho dễ hình dung sexy.)

Yến Tử Ô buổi đêm, Giang Minh khinh công lướt như bay trên mặt hồ. Nếu có Thiết Chương Thủy Thượng Phiêu Cừu Thiên Nhận ở đây, e rằng cũng phải ngả nón thán phục. Giang Minh lướt như bay về phía trang viên Mộ Dung gia.

Thoải mái đột nhập vào Mộ Dung cấm địa, Giang Minh nhanh chóng tìm tới khu mộ tổ Mộ Dung gia. Với mức công lực và khinh công hiện tại, trừ khi Giang Minh cố tình để bị phát hiện, e rằng ngoài Vô Danh Tăng ở chùa Thiếu Lâm, cũng chẳng có ai có thể phát hiện tung tích của Giang Minh.

Mặc dù biết rõ trong mộ không có gì, Giang Minh vẫn cứ đi vào, sau đó lật quan tài Mộ Dung Bác lên xem. Bên trong quả nhiên rỗng không, Giang

Minh khòe miệng nhấc lên nụ cười, sau đó rời đi Yên Từ Ổ. Yên Từ Ổ vẫn yên bình như không có chuyện gì xảy ra.

Về tới khách sạn, Giang Minh chợt nghe thấy tiếng đánh nhau. Lo lắng cho ba nữ, Giang Minh phi thân vào khách sạn, thì thấy một đám người đang bao vây Mộc Uyển Thanh, Chung Linh, A Tử ba nữ. Mộc Uyển Thanh và Chung Linh nhờ cầm bảo kiếm nên đám người chỉ đứng từ xa phi ám khí và phóng độc. Dưới sàn là một số thi thể, chết bởi vì kiếm sắc bén. Giang Minh nhìn qua là biết đám người này là đệ tử Tinh Tú phái.

Một thanh niên đứng ngoài phóng độc nói to:

“A Tử, mau theo ta về gặp sư phụ, nếu không ai ở bên cạnh ngươi cũng sẽ phải chết! Còn nữa, bảo hai nữ kia giao hai thanh kiếm ra, ta sẽ cho các nàng toàn thân!”

Giang Minh trầm mặt xuống, muốn giết lão bà của ta? Lần này ta sẽ khiến cho tinh tú phái diệt môn!

Nghĩ xong liền ra tay. Trong sảnh mọi người chỉ thấy một bóng trắng di chuyển nhanh chóng qua lại. Chung Linh và Mộc Uyển Thanh hai nữ đang đỡ đòn, bỗng nhiên thấy đối phương gục xuống, thân hình Giang Minh hiện ra uy vũ.

Hai nữ lập tức vui mừng kêu lên:

“Giang đại ca (phu quân), ngươi đã về.”

Giang Minh cười cười gật đầu với hai nữ:

“Ta đã về, các ngươi không sao chứ?”

“Chúng ta không sao.”

Hai nữ ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn Giang Minh.

Giang Minh quay sang nhìn A Tử, thấy A Tử mắt sáng rực rỡ sùng bái nhìn Giang Minh. Giang Minh cười cười giơ tay xoa đầu A Tử, dịu dàng nói:

“Ngươi có sao không?”

A Tử lắc lắc cái đầu. Giang Minh chợt chia tay ra như thể xin một đồ vật, khòe miệng mỉm cười nói:

“Thần Mộc Vương Đình.”

A Tử biến sắc, ấp úng nói:

“Giang đại ca, ngươi ... ngươi nói gì ta không hiểu?”

“Ngươi giữ Thần Mộc Vương Đình luyện công chỉ có hại chứ không có lợi. Sau này độc sẽ ăn mòn da thịt, khiến da thịt trở nên rất già, xấu khó coi.”

Giang Minh vẫn chia tay mỉm cười nói. A Tử nghe Giang Minh nói vậy, tưởng tượng sau này bản thân già xấu xí, bất tri bất giác rung mình. Giang Minh tiếp tục:

“Hon nữa, nếu ngươi muốn luyện công, đại ca sẽ cho ngươi một bộ võ công rất tốt, ngươi không cần phải luyện cái công phu hại người hại mình như vậy.”

A Tử nghe xong sáng mắt hỏi lại:

“Thật vậy chăng?”

Giang Minh cười cười gật đầu. A Tử lập tức xuất một cái đỉnh nhỏ ra đưa cho Giang Minh. Giang Minh cầm xong trực tiếp đảo tay, cái đỉnh bị thu vào trong Động Tiên giới. Ba nữ thấy vậy tròn xoe mắt. A Tử càng ngạc nhiên hỏi:

“Giang đại ca, cái đỉnh vừa rồi đâu? Chẳng lẽ ngươi biết làm phép thuật?”

Nhìn ba nữ ánh mắt long lanh đang đợi mình giải thích, Giang Minh lắc lắc đầu cười nói:

“Đó là bí mật.”

Nói xong trực tiếp đưa cho mười lượng bạc bảo tiểu nhị xử lý thi thể, sau đó hướng đi lên phòng, mặc kệ ba nữ dậm chân bực tức.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tô Tinh Hà

Giang Minh đang bước lên cầu thang, chợt quay xuống nhìn ba nữ cười nói:

“Còn đứng đấy?”

Ba nữ hớn hờ chạy lên lầu, Giang Minh tiếp tục đi lên trong con mắt hâm mộ của những kẻ phía dưới.

(Giang Minh: ta cái gì cũng không làm, các ngươi hâm mộ cái gì? O_O)

Trong phòng, Giang Minh nhìn ba nữ như ba học sinh lần đầu đứng trước mặt thầy giáo mà buồn cười. Hắn quay sang Chung Linh hỏi:

“Linh nhi, ngươi thích học võ công gì?”

“Ta... ta cái gì cũng muốn học.”

Giang Minh nghe vậy phì cười, hỏi lại:

“Vậy ngươi muốn học quyền cước hay kiếm pháp?”

“Ta muốn học kiếm pháp.”

Chung Linh không do dự đáp.

Giang Minh lại quay sang Mộc Uyển Thanh hỏi:

“Còn Uyển Thanh? Ngươi muốn học cái gì?”

“Ta muốn học kiếm pháp, và cả môn phóng ám khí từ xa mà phu quân vẫn hay dùng.”

Giang Minh nghe xong gật đầu:

“Phóng ám khí có thể, nhưng nếu là phóng kiếm khí thì không được, nội lực ngươi không đủ dùng.”

Tiếp theo Giang Minh quay sang nhìn A Tử, mỉm cười hỏi:

“A Tử cô nương, ngươi thì sao?”

“Giang đại ca, ngươi gọi ta là A Tử đi, không cần gọi A Tử cô nương.”

A Tử cái miệng nhỏ nhắn vênh lên đáp. Giang Minh thấy tiểu cô nương bộ dạng cười cười hỏi:

“Được rồi, vậy A Tử, ngươi muốn học cái gì?”

“Ta muốn học quyền cước.”

Giang Minh gật đầu, sau đó nhắm mắt lại lựa chọn võ công. Hắn cảm thấy Chung Linh yêu cầu có lẽ nên dạy nàng Độc Cô Cửu Kiếm, còn Mộc Uyển Thanh lại phù hợp với võ công Đào Hoa Đào là Lạc Anh kiếm pháp và Đan Chi Thần Thông, còn A Tử, quyền cước tốt có lẽ là Thiên Sơn Lục Dương chương.

Nghĩ kỹ, Giang Minh quyết định chiếu theo đó mà làm, sau đó bảo mỗi nữ về gian phòng, bản thân dùng hai ngày để viết lại toàn bộ khẩu quyết cũng như phương pháp luyện tập ra giấy đưa cho các nàng.

Giang Minh không có ý định giáo các nàng nội công. Tiểu Linh có nói, hắn có thể sau này mang các nàng đi tu chân thế giới, vậy nên hắn quyết định sau này sẽ giáo các nàng tu chân công pháp. Còn về an toàn hiện tại của các nàng, Giang Minh nghĩ chỉ cần các nàng luyện tốt những võ công hắn vừa dạy, đã có thể đi ngang được rồi. Hơn nữa, dù hắn cho các nàng nội công tâm pháp, các nàng trong thời gian ngắn ngủi e rằng luyện cũng chẳng có thành tựu gì cả, huống hồ còn có siêu cấp bảo tiêu là bản thân hắn, không ai có thể đụng đến các nàng.

Sau khi truyền võ công cho ba nữ xong, Giang Minh bỏ ra một ngày để chỉ dẫn ba nữ, sau đó bốn người tiếp tục đi hướng núi Lôi Cổ. Giang Minh muốn thực hiện nhiệm vụ giết Đinh Xuân Thu, tìm hắn thì quá mất công sức, tốt nhất là ôm cây đợi thỏ, trực tiếp đi tìm Tô Tinh Hà cắm rễ ở đáy đọt Đinh Xuân Thu.

Thong thả cưỡi ngựa mất mười ngày, bốn người cuối cùng cũng đến một sơn đạo, dọc theo sơn đạo đến một khu rừng trúc, cảnh sắc thanh nhã. Bên cạnh là một dòng suối và một tòa lương đình làm bằng tre lớn, cấu trúc thanh nhã khéo léo.

Bốn người dừng lại ngồi nghỉ. Từ sơn đạo có hai người đi xuống, kiểu cách ăn mặc theo lối nhà nông. Hai người này nhìn Giang Minh bốn người một lúc, sau đó không nói gì mà bắt đầu làm động tác mời đi lên. Giang Minh quan sát, thấy hai người đều bị cầm và điếc. Hắn cũng gạt đầu tỏ ý đồng ý đi theo, sau đó cùng ba nữ đi bộ lên trên núi.

Mắt thấy sắp tới đỉnh núi, đột nhiên rừng trúc phía dưới thấy sáng lên pháo tín hiệu, sau đó chừng ba mươi người đi xuống, người cầm đầu nhìn qua Giang Minh một chút rồi chạy xuống dưới.

Giang Minh biết chuyện gì sẽ xảy ra, khoe miệng mỉm cười nghĩ: đến thật đúng lúc, làm ta tưởng phải đợi mấy ngày.

Giang Minh bốn người đi theo sơn đạo đến một sơn cốc, bên trong thung lũng toàn là cây tùng, gió núi thổi đến tiếng reo dạt dào như sóng vỗ. Đi thêm chừng một dặm nữa thì đến ba gian nhà gỗ. Trước nhà là một cây cổ thụ bên dưới hai người ngồi đối diện nhau.

Sau lưng Giang Minh chợt cảm thấy có người sử dụng khinh công phóng lên, hắn biết là ai, bèn tiến tới một bước che phía trước A Tử. Một lúc sau thấy một lão già mặt mày hung dữ, râu tóc bạc xen lẫn đen phi lên, sau đó đáp xuống, ngẩng đầu nhìn trời, cực kỳ ngạo mạn. A Tử phát hiện Đinh Xuân Thu lại càng nấp sau Giang Minh. Chỗ căn nhà là hai người đang đánh cờ, người bên trái có ba người đứng sau, thì ra là Đoàn Dự, bên phải là một vị lão già thấp bé, Giang Minh đoán là Tô Tinh Hà. Giang Minh cũng không làm gì, lẳng lặng cùng ba nữ đứng một chỗ chờ đợi, mà Đinh Xuân Thu cũng làm như không có phát hiện Giang Minh nhóm người, vẫn ngẩng đầu nhìn trời.

Khoảng năm phút sau, đoàn người phía sau tiến đến, Giang Minh nhìn thấy Bao Bất Đồng nhóm tiến đến. Bao Bất Đồng nhìn thấy Giang Minh kinh sợ vô cùng, hắn nhớ rất rõ vị công tử áo trắng này còn chưa nhắc tay đã khiến hắn bị thương, huống hồ giờ mình quả thật như chó nhà có tang, bị Đinh Xuân Thu chế trụ.

Giang Minh quan sát thấy Bao Bất Đồng, liền biết thắng này đã bị Đinh Xuân Thu chế trụ rồi. Nhưng hắn cũng mặc kệ, đối với Bao Bất Đồng thắng này, Giang Minh một tý hào cảm cũng không có.

Phía Đoàn Dự đang chơi cờ, bàn cờ được khắc vào phiến đá xanh lớn, quân trắng quân đen đều bóng lộn, hai bên đã để được hai trăm quân. Lúc này Đinh Xuân Thu chậm rãi tiến đến xem, lão già thấp bé cầm một quân đen để xuống, đột nhiên đôi lông mày nhướng lên, dường như trông thấy cuộc cờ đi vào chỗ biến hóa kỳ diệu. Đoàn Dự cầm một quân cờ trắng, trầm ngâm chưa đặt xuống. Bao Bất Đồng kêu lên:

“Này, tiểu tử họ Đoàn kia, ngươi hỏng rồi, cờ vào thế tiến cũng dở ở không xong chịu thua quách đi thôi.”

Ba người đứng sau lưng Đoàn Dự liền quay lại hằm hằm nhìn y, chính là bọn Chu Đan Thần ba người hộ vệ. Bất thành linh, Khang Quảng Lăng, Phạm Bách Linh cả bọn Hàm Cốc bát hữu người nào cũng từ trên cánng gượng nhảy xuống, đi đến cách bàn cờ bằng đá xanh chừng một trượng, cùng quý cả xuống. Bao Bất Đồng kinh ngạc nói:

“Làm trò quỷ gì đây?”

Khang Quảng Lăng nói:

“Lão nhân gia xem chừng còn khang kiện hơn xưa, bọn hậu bối tám người chúng ta mừng không sao kể xiết.”

Hàm Cốc bát hữu đã bị Thông Biện tiên sinh Tô Tinh Hà đuổi khỏi sư môn nên không dám gọi Tô Tinh Hà bằng thầy. Phạm Bách Linh nói:

“Huyền Nạn đại sư của phái Thiếu Lâm đến thăm lão nhân gia đó.”

Tô Tinh Hà đứng bật dậy, quay về mọi người vái một cái thật sâu nói:

“Huyền Nạn đại sư giá lâm, lão hủ Tô Tinh Hà không kịp nghinh tiếp, thật đáng trách lắm.”

Nói xong quay sang nhìn mọi người, khi ánh mắt đảo qua Giang Minh, hai mắt chứng lại, sau đó ôm quyền hỏi:

“Vị công tử này, xin hỏi quý tính đại danh?”

Khó trách Tô Tinh Hà đặc biệt hỏi Giang Minh như vậy, phong thái của Giang Minh đặc biệt tự do tự tại, phiêu miểu xuất trần, cực kỳ giống với sư phụ lão năm nào, thậm chí còn có vẻ mạnh mẽ và âm áp.

“Tại hạ Giang Minh.”

Giang Minh cũng giờ tay ôm quyền đáp.

Tiết thần y nghe Tô Tinh Hà hỏi, cũng ngẩng đầu lên. Hắn thấy Giang Minh, trong lòng mừng rỡ vô cùng, tiến đến vái Giang Minh một cái rồi cung kính nói:

“Giang công tử, cuối cùng cũng gặp lại người!”

Giang Minh giờ tay đỡ Tiết thần y dậy, hắn cười cười nói:

“Đừng cúi người như vậy, tổn thọ ta. Ta tới là để thực hiện giao dịch với người.”

Tiết thần y nghe vậy, sắc mặt vô cùng vui mừng, chỉ tay vào Đinh Xuân Thu nói:

“Người này chính là Đinh Xuân Thu.”

Mọi người đang ngạc nhiên, đặc biệt là Đinh Xuân Thu. Lúc này hắn mới quan sát Giang Minh, chợt trong lòng hắn cảm thấy vị công tử áo trắng trước mặt này đặc biệt nguy hiểm. Khí thế của vị công tử này thậm chí còn ở phía trên sư phụ hắn là Vô Nhai Tử rất nhiều, bất giác mồ hôi phía sau lưng toát ra. Mấy chục năm lăn lộn giang hồ và tiếp xúc trùng độc khiến hắn có cảm giác với nguy hiểm vô cùng mãnh liệt.

A Tử vẫn núp ở phía sau lưng Giang Minh. Giang Minh có thể thấy tay nàng run lên. Giang Minh quay lại xoa xoa đầu A Tử, mỉm cười dịu dàng nói:

“A Tử, không cần sợ, đại ca sẽ bảo vệ ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cô Tô Mộ Dung Phục

Đám đệ tử Tinh tú phái trông thấy A Tử, lại thấy Giang Minh nói như vậy bèn nhao nhao lên:

“Ngươi là cái thá gì mà dám nói như vậy?”

“Sư muội, ngươi là muốn phản bội sư phụ sao?”

...

Đinh Xuân Thu trông thấy A Tử, mặt âm trầm nói:

“A Tử, Thần Mộc Vương Đình đang ở đâu? Ngươi đưa trả ta, ta có thể bỏ qua cho ngươi, cho ngươi trở lại môn phái.”

Giang Minh nghe vậy mỉm cười:

“A Tử không cần trở lại Tinh tú phái, Thần Mộc Vương Đình đang ở trong tay của ta, có bản lĩnh cứ đến lấy.”

Đinh Xuân Thu nhanh chóng suy tính. Hắn thấy Giang Minh tuổi quá nhỏ, đoán chừng bản sự có cao cũng không đến nơi nào. Cái cảm giác lúc nãy chẳng qua do mình quá nhạy cảm mà thôi.

Nghĩ vậy, Đinh Xuân Thu trầm giọng:

“Tiểu bối, ta nể tình ngươi tuổi trẻ. Chỉ cần ngươi giao ra Thần Mộc Vương Đình và A Tử, ta có thể để ngươi bình an rồi đi, thế nào?”

Giang Minh không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đấy. Đinh Xuân Thu lại lưỡng lự, hắn cũng không chắc liệu cảm giác của mình có đúng không. Lúc này Đoàn Dự đã đứng dậy chịu thua, hắn cũng không rõ tình hình xung quanh, ôm đầu:

“Ta chịu thua.”

Đoàn Dự lớn tiếng nói đã khiến cho mọi người chú ý đến hắn, Tô Tinh Hà cũng cười nói:

“Đoàn công tử anh tuấn tiêu sái, vừa hợp vừa thân, đi mười bước đầu quả thực kỳ tình diệu khiến cho lão phu thật là kỳ vọng, có ngờ đâu lỡ mất một nước nên mấy nước sau đành chịu thua.”

Đoàn Dự vẻ mặt sùng sùng nói:

“Văn sinh tư chất ngu độn làm phụ lòng nhâ ái của lão trượng, thật đáng hổ thẹn...”

Sau đó, một mảnh gỗ bay vào vị trí điểm thất – cửu, Tô Tinh Hà vui mừng vừa định đặt một quân cờ xuống, thì lại một mảnh vỏ cây rơi vào bàn cờ chỗ hắn định đặt quân cờ vị trí tứ - ngũ. Mọi người thấy thủ pháp cao như vậy bội phục, suýt xoa reo hò.

Chung Mộc A Tử ba nữ thấy vậy bĩu môi, còn lâu mới sánh bằng Giang Minh.

Tiếng khen chưa dứt bỗng nghe một giọng vang vang từ trên cành cây truyền xuống:

“Mộ Dung công tử đến phá giải thế Trân Lung, tiểu tăng thay người đi giùm hai nước xin đừng trách tội mạo muội.”

Giang Minh ngay từ đầu đã phát hiện có người phi lên đó ẩn thân rồi. Nhưng hắn cũng mặc kệ. Hiện giờ người đến hóa ra là Cưu Ma Trí và Mộ Dung Phục.

Đoàn Dự thì lại giật mình kinh hãi. Hắn chợt phát hiện ra Giang Minh đã đến đó từ bao giờ, bây giờ lại nghe đến Mộ Dung Phục cũng đến, nhất thời luống cuống không biết làm thế nào.

Cưu Ma Trí chấp tay chào Tô Tinh Hà, Đinh Xuân Thu, Huyền Nạn, sau đó nói:

“Mộ Dung công tử xin cũng hiện thân đi thôi.”

Chỉ nghe một tiếng cười trong trẻo, từ sau một cây tùng hai người bước ra. Đoàn Dự chỉ thấy mắt tối sầm, miệng đắng ngắt, người nóng bừng. Một người trong đó uyển chuyển chậm rãi bước tới, chính là giai nhân mà hắn đêm mong ngày nhớ, không lúc nào quên Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên vốn đang say mê lưu luyến Mộ Dung Phục bên cạnh, Đoàn Dự trong lòng đau khổ. Hắn nhìn lại mình cùng tiêu sái Mộ Dung Phục, trong thâm tâm không cam lòng.

Vương Ngữ Yên thấy Đoàn Dự không hề để ý đến hắn, tuy nhiên khi nàng thấy một vị ở đây, lại không có cái thái độ như vậy. Bởi vì người nàng thấy là Giang Minh.

Vương Ngữ Yên thấy Giang Minh xong, hai mắt không thể không dời người biểu ca mà nàng đã lưu luyến suốt bao năm qua. Cũng một bộ áo trắng, cũng khuôn mặt tự tin. Nhưng ở Giang Minh toát ra một thứ mị lực mà Mộ Dung Phục không có, một khí chất tiêu dao tự tại mà Mộ Dung Phục không có, một khí thế cường giả mà Mộ Dung Phục không thể so bì. Vương Ngữ Yên không phát hiện bản thân bị Giang Minh lôi cuốn, nhưng những người bên cạnh thì lại khác.

Đoàn Dự vốn chăm chăm nhìn Vương Ngữ Yên, giờ thấy Vương Ngữ Yên thất thần nhìn Giang Minh. Hắn chợt hiểu ra, trong tâm cũng được an ủi rất nhiều. Không biết tại sao, đối với Vương Ngữ Yên mê đắm Mộ Dung Phục, Đoàn Dự cảm thấy vô cùng không cam lòng. Thế nhưng Vương Ngữ Yên thất thần nhìn Giang Minh, hắn lại thấy lòng nhẹ lại, có thể hắn cảm giác thấy hắn so với Mộ Dung Phục không kém, thành ra không cam lòng, nhưng với Giang Minh, Đoàn Dự luôn có một sự kính sợ. Chính sự kính sợ này đã khiến hắn cuối cùng dừng lại mối tình si, cảm thấy được giải thoát.

Người thứ hai phát hiện Vương Ngữ Yên sự lạ là Mộ Dung Phục. Mắt hắn lập tức trầm lại, sau đó theo hướng Vương Ngữ Yên nhìn về phía Giang Minh. Nhìn thấy Giang Minh, Mộ Dung Phục trong lòng kinh diễm về phong thái của Giang Minh, đồng thời cũng nổi lên ghen ghét. Hắn ghen vì Vương Ngữ Yên, ghen vì phong thái tiêu dao tự tại của Giang Minh.

Giang Minh nhìn thấy Vương Ngữ Yên nhìn mình, gật đầu mỉm cười. Vương Ngữ Yên thấy Giang Minh mỉm cười gật đầu với mình, trong thâm tâm không hiểu cảm giác vui sướng, thẹn thùng. Mặt Vương Ngữ Yên toát ra rặng mây đỏ, vội vàng quay đi.

Giang Minh thấy Vương Ngữ Yên thẹn thùng, cười cười vì hành động tiểu nhi nữ của giai nhân, bỗng cảm thấy sau lưng toát ra ba luồng lạnh lẽo. Giang Minh biết là ba cô nàng đang ghen, trong lòng cười khổ không thôi.

Mộ Dung Phục thấy Vương Ngữ Yên như vậy, mặt hầm hầm, liền tiến tới trước mặt Giang Minh ôm quyền nói:

“Tại hạ Cô Tô Mộ Dung Phục, xin hỏi quý tính đại danh của huynh đài.”

Giang Minh mỉm cười ôm quyền đáp lễ:

“Tại hạ Giang Minh, nghe danh Nam Mộ Dung đã lâu, giờ có may mắn gặp được, thật là vinh hạnh.”

Câu nói lễ nghi bình thường nhưng vào tai Mộ Dung Phục trở nên vô cùng khó nghe. Đúng là ghét ai thì nó thờ thối cũng thấy ghét. Mộ Dung Phục vốn tâm tính cũng không phải loại rộng rãi, mưu mô rất sâu sắc, hắn nhanh chóng nở nụ cười trên mặt nói:

“Hóa ra là Giang công tử, chẳng qua là tại hạ cô lậu quả văn, không biết Giang công tử sư thừa nơi nào?”

Đây rõ ràng là trần trụi đá đều ca, coi ca là vô danh tiểu tốt. Giang Minh trong lòng buồn cười, hắn biết vị Mộ Dung Phục này vốn nhỏ nhen, cũng không để ý, cười đáp:

“Mộ Dung công tử quá lời, tại hạ vốn vô môn vô phái, bốn bề là nhà, gia sư bất hạnh đã qua đời, còn lại đều không đáng nhắc đến.”

Mộ Dung Phục trực tiếp nói:

“Tại hạ may mắn được người trong giang hồ gọi Nam Mộ Dung, chẳng qua cũng chỉ là giang hồ quý tài. Hi vọng có thể được Giang công tử chỉ giáo vài chiêu.”

Mắt thấy không khí xung quanh Mộ Dung Phục lạnh xuống, Vương Ngữ Yên trong lòng khẩn trương. Nàng hết nhìn Giang Minh lại đến nhìn Mộ Dung Phục, thâm tâm rất không muốn vị biểu ca này so chiêu với Giang Minh, nàng biết Giang Minh võ công cực cao, biểu ca nàng cơ hội thắng rất thấp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Chưởng diệt Đinh Xuân Thu

Giang Minh nghe Mộ Dung Phục khiêu khích, mỉm cười đáp:

“Mộ Dung công tử quá lời. Chỉ giáo thì không dám, có điều tại hạ nhân lực tính ra cũng không tệ. Thế này đi, công tử trước ra vài chiêu, tại hạ quan sát, nếu có sai lầm sẽ giúp công tử khắc phục, được chăng?”

Mộ Dung Phục nghe xong, mặt trầm xuống, định xuất thủ rút kiếm. Vương Ngữ Yên quýnh lên vội lôi kéo tay Mộ Dung Phục, nàng không thể không ngăn, Mộ Dung Phục ra tay sẽ không thể kiếm được chỗ tốt trên tay Giang Minh.

Mộ Dung Phục lại không hiểu Vương Ngữ Yên ý tứ. Hắn lại tưởng Vương Ngữ Yên mê đắm Giang Minh, ngăn cản hắn giáo huấn Giang Minh. Trong lòng dâng lên một tòa lửa hận, Mộ Dung Phục lạnh giọng hỏi:

“Biểu muội, ngươi đây là có ý gì?”

“Biểu ca, ngươi và Giang công tử không nên so chiêu.”

Vương Ngữ Yên lắc đầu tỏ ý không nên. Mộ Dung Phục càng lúc càng hiểu lầm sâu, hắn trầm mặt nói:

“Biểu muội, ngươi đây là ưa thích vị Giang công tử này đi?”

Vương Ngữ Yên bất ngờ, tuy nàng đối với Giang Minh cảm thấy rất hiếu kỳ, rất cuốn hút, nhưng nếu buộc nàng phải chọn, nàng vẫn lựa chọn vị biểu ca này, dù sao bao năm si mê cũng không phải là si mê không khí đấy.

“Không phải. Biểu ca, ngươi hiểu nhầm.”

Mộ Dung Phục im lặng không nói. Giang Minh vẫn lẳng lặng đứng đấy nhìn hắn. Mộ Dung Phục ghét cái ánh mắt này, ánh mắt nhìn hắn như thể hắn là kẻ yếu, đáng thương hại. Giang Minh lúc này cũng chẳng hạnh phúc gì hơn, sau lưng đang bị Mộc Uyển Thanh tiến đưa cho một cái bấm rất đau. Mặt Giang Minh là vẫn mỉm cười đấy, nhưng ai biết trong tâm hắn đang khóc: ta cái gì cũng chưa làm a, không phải chỉ là một cái gạt đầu chào hỏi sao?

Bao Bất Đồng thấy tình hình như vậy bèn nói đổi chủ đề:

“Gã họ Đoàn kia là một tên đồ gàn, không biết võ công, mới rồi đã đánh cờ thua một trận rồi.”

Mộ Dung Phục nghe xong mới nhớ đến mục đích của mình ở nơi này.

Sau đó hắn cũng tham gia trận lung trận cờ, sau đó bị vây trong trận, sau đó đột nhiên rút kiếm định tự sát. Đoàn Dự thấy vậy liền dùng Lục Mạch Thần Kiếm cản lại, trường kiếm trên tay Mộ Dung Phục bay ra.

Cưu Ma Trí cười nói:

“Đoàn công tử, chiêu Lục Mạch Thần Kiếm quả hay thật.”

Mộ Dung Phục trường kiếm rời khỏi tay còn đang kinh hãi, từ trong mơ mơ màng màng tỉnh lại. Vương Ngữ Yên cầm tay hắn, liên tiếp vừa lắc vừa kêu:

“Biểu ca, không giải được thế cờ thì có đáng gì đâu? Sao lại nỡ nào tự tận?”

Nàng nói rồi nước mắt chảy dàn dựa trên má. Mộ Dung Phục bàng hoàng kêu lên:

“Ta sao thế?”

Vương Ngữ Yên đáp:

“Cũng may Đoàn công tử đánh rơi thanh trường kiếm trong tay biểu ca, nếu không... nếu không..”

Chung Linh, Mộc Uyển Thanh hai nữ thì càng ngạc nhiên, không phải là kiếm khí mà Giang Minh vẫn hay dùng sao? Sao Đoàn Dự lại biết? Hai nữ đưa mắt nhìn Giang Minh.

Cảm thấy ánh mắt hai nữ, Giang Minh cười cười nhỏ giọng nói:

“Các ngươi nghĩ đúng đấy, ta dùng đúng là Lục Mạch Thần Kiếm của họ Đoàn Đại Lý.”

Cũng không ai có thể nghe thấy Giang Minh nói, bởi vì hắn cũng không nghĩ lúc này lộ ra hắn biết Lục Mạch Thần Kiếm. Hai nữ nghe xong cũng không hỏi, chú ý quan sát.

Mộ Dung Phục quay lại nhìn Đoàn Dự nói:

“Tại hạ chẳng may trúng phải tà thuật, may được các hạ cứu viện, trong lòng thật là cảm kích. Đoàn huynh vừa rồi sử dụng hình như là tuyệt kỹ Lục Mạch Thần Kiếm, có phải là người trong Đoàn gia Đại Lý hay không?”

Lúc này một tiếng âm trầm vang lên:

“Họ Đoàn Đại Lý? Chẳng hay ngươi là Đoàn Dự?”

Đoàn Dự ngạc nhiên, không biết ai lại đến đây. Giang Minh biết người đến là Đoàn Diên Khánh. Giang Minh đi lại trên giang hồ mấy tháng nay cũng không nghe nói thông tin gì về Tử Đại Ác Nhân làm ác, còn lại nghe thông tin Nhạc Lão tam hướng thiện, thực hiện rất nhiều việc tốt. Vì vậy Giang Minh đối với tử đại ác nhân nhóm hết sức hài lòng.

“Tại hạ Đoàn Dự, không hiểu tiền bối là vị nào?”

Đoàn Dự vội chấp tay cúi chào.

Đoàn Diên Khánh xe lăn phi tới, sau khi đáp xuống đất liền nhìn chăm chăm vào Đoàn Dự, hai mắt lóe lên tinh quang.

Hắn cũng không nói gì, chỉ gật đầu. Sau đó quay sang Giang Minh chấp tay chào:

“Giang công tử, đã lâu không gặp.”

Giang Minh cũng chấp tay đáp lễ. Mọi người thấy vậy vô cùng ngạc nhiên. Trong thiên hạ Đoàn Diên Khánh võ công cực cao, đứng đầu tứ đại ác nhân tuy xú danh nhưng cũng là bậc cao thủ trên giang hồ, hiện lại ở trước vị công tử áo trắng này chào hỏi trước, khiến mọi người nhìn không thấu.

Đoàn Diên Khánh cũng theo bàn cờ nhìn sang, tiến đến nhập bàn, cuối cùng bị Đinh Xuân Thu suýt nữa khiến cho tự vẫn, may mà Giang Minh lên tiếng can lại. Đoàn Diên Khánh nhìn Giang Minh cảm kích.

Giang Minh gật đầu, sau đó nhìn Đinh Xuân Thu, lạnh lùng nói:

“Đinh Xuân Thu, chúng ta còn có chuyện chưa giải quyết đâu.”

Đinh Xuân Thu có lẽ đã quên mất cảm giác Giang Minh nguy hiểm trước kia, cười gằn:

“Tiểu tử, hiện giờ ngươi muốn đưa ta Thần Mộc Vương Đình để tạ lỗi cũng đã muộn, ta sẽ giết ngươi. Xem Hóa Công Đại Pháp.”

Nói xong liền xuất chiêu tiến tới. Giang Minh cũng phi thân tới, trực tiếp vận năm trăm năm công lực, sử dụng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đánh ra.

Tô Tinh Hà thấy Giang Minh xuất chiêu, kinh ngạc kêu lên:

“Thiên Sơn Lục Dương Chưởng!”

Nháy mắt, Giang Minh tay đối chưởng với Đinh Xuân Thu, Đinh Xuân Thu tay bỗng chốc cảm thấy xương cốt toàn thân nát vụn, toàn thân bay ngược va vào vách đá, sau đó ngã xuống.

Đinh Xuân Thu cố gắng gượng dậy một hơi thì thào:

“Tại... sao... lại có thể...”

Rồi gục xuống bất động. Đến chết hắn cũng không thể nào hiểu được tại sao Hóa Công Đại Pháp lại không có tác dụng, tại sao chưởng của Giang Minh lại kinh khủng như vậy.

Mọi người đều nghe thấy tiếng xương gãy kèm theo thảm trạng của Đinh Xuân Thu, hai mắt tròn tròn. Đặc biệt là Mộ Dung Phục, lúc này hắn mới hiểu tại sao Vương Ngữ Yên lúc này lại can hắn, hóa ra bản thân mình không phải là đối thủ của Giang Minh. Đột nhiên Mộ Dung Phục cảm thấy trong lòng chua xót.

Vương Ngữ Yên, Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử bốn nữ thì mắt sáng lên, toát ra vẻ sùng bái nhìn Giang Minh. Đặc biệt là A Tử, tiểu cô nương này nhìn Giang Minh không chớp mắt.

Giang Minh xuất chưởng xong quay lại nhìn bốn nữ, nở nụ cười ấm áp. Bốn nữ cảm thấy tim đập thành thịch, mặt nổi lên bốn rặng mây đỏ.

Vương Ngữ Yên nhìn Giang Minh không chớp mắt, trong lòng phức tạp: ta làm sao thể này, người ta yêu mến là biểu ca, tại sao tim ta lại đập mạnh như vậy? Bất quá vừa rồi, hắn thật mạnh, thật xuất chúng.

Xưa nay mỹ nữ yêu anh hùng, cái này cũng không thể trách các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vô Nhai Tử

Mọi người sững sờ nhìn Giang Minh một lúc. Cưu Ma Trí mặt nghiêm túc nhìn về phía Giang Minh. Lúc đầu hắn cũng không coi trọng vị công tử áo trắng này, hiện tại hắn thấy mình sai lầm vô cùng.

Tô Tinh Hà run rẩy tiến đến trước mặt Giang Minh, giọng không giữ được bình tĩnh:

“Giang công tử, người vừa rồi sử dụng có phải Thiên Sơn Lục Dương Chưởng?”

Giang Minh gật đầu, hắn biết rõ Tô Tinh Hà có thể nhận ra được Thiên Sơn Lục Dương Chưởng. Tô Tinh Hà thấy Giang Minh gật đầu, ánh mắt tỏa ra nét vui mừng, hỏi tiếp:

“Xin hỏi Giang công tử, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng người là từ đâu học được?”

Giang Minh dĩ nhiên không thể bảo ta học từ hệ thống võ hiệp tiêu dao, đành dẫn lý do vãn dưng:

“Gia sư sau khi dạy võ công có cảm ta không được nói rõ môn phái cũng như thân phận của người, cái này ta quả thật không thể nói được.”

Tô Tinh Hà nhìn Giang Minh, lại nhìn Đinh Xuân Thu nằm một chỗ, đi đến kiểm tra thấy Đinh Xuân Thu chết không thể chết lại, sau đó ngửa mặt lên trời cười ha ha nói:

“Đinh Xuân Thu, cuối cùng thì người cũng phải đền tội...”

Nói xong hai hàng nước mắt chảy dài. Bao năm qua chỉ mong ước mơ tiêu diệt Đinh Xuân Thu trả thù cho sư phụ, hiện nay thù đã được trả, Tô Tinh Hà vô cùng cao hứng.

“Tô tiên sinh, tại hạ có một thỉnh cầu.”

Giang Minh nhìn Tô Tinh Hà một lúc, chợt cất tiếng.

“Giang công tử, công tử tiêu diệt Đinh Xuân Thu là có ơn với lão già này. Công tử cần gì xin cứ nói, nếu Tô Tinh Hà ta có thể làm được sẽ cố hết sức làm.”

Tô Tinh Hà mặt nghiêm túc đáp.

Giang Minh mỉm cười, nói tiếp:

“Cũng không có gì. Ta muốn Tô tiên sinh nhận tám vị Tiết thần y ở đây trở lại môn phái, có được chăng?”

Tiết thần y đám người nghe Giang Minh nói xong, cũng chảy nước mắt, quỳ xuống hướng Tô Tinh Hà nói to:

“Xin lão nhân gia thu nhận chúng ta trở lại!”

Tô Tinh Hà nghe Giang Minh xin cho Tiết thần y đám người, trên mặt hiện lên nét ngạc nhiên. Hắn vốn tưởng Giang Minh sẽ yêu cầu rất cao, không ngờ lại là một điều như vậy.

Tô Tinh Hà nhìn sang tám tên đồ đệ của mình. Đối với tám người đồ đệ này, hắn vẫn hết sức yêu thương. Các đồ đệ khác đã bị hắn biến thành cầm thú, chỉ tám người này bị hắn đuổi khỏi môn phái, nhưng đám người này vẫn tiếp tục trung thành với hắn.

Tô Tinh Hà gật đầu, đối với tám người Tiết thần y nói:

“Tám người các người có thể trở lại môn phái.”

“Đa tạ sư phụ!”

Tám người mừng rỡ, nước mắt chảy dài, dập đầu mấy lần đối với Tô Tinh Hà, sau đó dập đầu một lần với Giang Minh nói:

“Đa tạ Giang công tử.”

Giang Minh thấy tám người lạy mình thì giật mình, bước sang một bên, sau đó dùng nội lực nâng tám người lên nói:

“Cái này ta chịu không được, các ngươi đừng làm như vậy.”

Sau đó nhìn sang Tiết thân y cười nói:

“Đây cũng chỉ là giao dịch giữa ta và ngươi, hiện tại không ai nợ ai cả.”

Tiết thân y lắc lắc đầu, ánh mắt kiên định nói:

“Giang công tử, công tử giúp chúng ta trả thù, còn giúp chúng ta trở lại môn phái. Ân đức này Tiết Mộ Hoa ta nhớ kỹ, nếu công tử có gì cần sai khiến, xin cứ tùy tiện!”

“Công tử có gì cần sai khiến, xin cứ tùy tiện!”

Bảy người còn lại đều đồng thanh nói.

Giang Minh trong lòng cười khở, các ngươi cũng không cần phải như vậy a.

Tô Tinh Hà chợt nói:

“Giang công tử, gia sư muốn gặp công tử, có thể chăng?”

Giang Minh nghe xong biết Vô Nhai Tử muốn gặp mình, bèn gật đầu đáp:

“Phiền Tô tiên sinh dẫn đường.”

Sau đó quay sang nhìn Chung Mộc A Từ ba nữ nói:

“Các ngươi ở đây đợi ta một chút!”

Vương Ngữ Yên vẫn ánh mắt thất thần nhìn Giang Minh. Mộ Dung Phục hừ một tiếng quay người đi. Vương Ngữ Yên giật mình, vội đuổi theo Mộ Dung Phục nói:

“Biểu ca, đợi ta với.”

Giang Minh thấy vậy lắc đầu, Vương Ngữ Yên ánh mắt không giấu được hân, nhưng Giang Minh cũng không có nghĩ nhiều. Chỉ là thấy Mộ Dung Phục không xứng với Vương Ngữ Yên.

Cũng không nhìn nhiều hai mắt, Giang Minh đi theo Tô Tinh Hà tiến vào sâu trong cốc.

Vương Ngữ Yên đuổi theo Mộ Dung Phục, nhưng lại quay lại nhìn bóng Giang Minh, khiến cho Mộ Dung Phục tức điên, phi thân theo son đạo xuống dưới.

Nhưng điều này Giang Minh cũng không biết, hân theo Tô Tinh Hà đi đến ba gian nhà trúc không có cửa. Giang Minh nhìn thấy vậy bèn giơ hai ngón tay thành hình kiếm, tiện tay chém ra mấy chiêu, một cái lối vào hình thành trong sự ngạc nhiên của Tô Tinh Hà. Kiếm khí, trong đầu Tô Tinh Hà nhiều hơn hai chữ. Giang Minh liền bước vào cửa, Tô Tinh Hà thấy vậy vội theo sau.

Nhìn thấy một tấm vách, Giang Minh đứng lại, một tiếng ầm ập trầm thấp vang lên:

“Công tử, xin mời vào.”

Giang Minh gật đầu đáp:

“Vây quấy rầy tiên bối.”

Nói xong hai tay lại giơ lên, phất chốc một lối vào hiện lên. Bên trong là một người ngồi giữa lưng chừng trời, thì ra là ngồi trên một sợi chỉ màu đen.

Giang Minh thấy Vô Nhai Tử, tiến tới chấp tay cúi chào:

“Tiểu tử Giang Minh, lần đầu gặp tiên bối.”

Vô Nhai Tử nhìn Giang Minh, càng cảm nhận thấy khí tức quen thuộc, rõ ràng là Giang Minh có trong người Tiểu Vô Tướng Công nội công.

“Ha ha, lão phu Vô Nhai Tử, mời công tử vào đây.”

Vô Nhai Tử cười ha ha, thân thiết vẫy tay gọi Giang Minh vào.

Giang Minh cũng tiến tới. Vô Nhai Tử nhìn Giang Minh, sau đó thân thiết hỏi:

“Giang công tử, trong người ngươi Tiểu Vô Tướng công là từ đâu học được? Còn có, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng là ai dạy ngươi?”

“Tiểu Vô Tướng Công và Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đều là sư phụ ta dạy ta. Tiếc là người đã quy tiên rồi.”

Giang Minh lắc đầu đáp.

Vô Nhai Tử nghe xong sáng mắt hỏi:

“Sư phụ ngươi danh tự là gì?”

Giang Minh giả vờ đánh giá Vô Nhai Tử một lúc, sau đó nói:

“Sư phụ ta gọi là Tiêu Dao Tử.”

Vô Nhai Tử nghe xong chờ người một lúc, sau đó cười ha ha vỗ vai Giang Minh nói:

“Sư đệ, cuối cùng ta cũng đã đợi được ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chữa thương

Giang Minh trông thấy Vô Nhai Tử cao hừng như vậy, cũng giả bộ ngạc nhiên hỏi:

“Tiền bối, ngươi nói ta là sư đệ là có ý gì?”

Vô Nhai Tử trên mặt tràn đầy nụ cười, giải thích:

“Tiêu Dao Tử là sư phụ của ta, ngươi cũng là đệ tử của lão nhân gia ngài, dĩ nhiên ngươi là sư đệ của ta!”

Nhưng nghĩ tới sư phụ mình đã qua đời, Vô Nhai Tử trong mắt lại một mảnh ảm đạm. Nhớ ngày xưa bốn sư huynh muội dưới sự dạy dỗ của sư phụ, bên nhau vui vẻ ngày tháng tiêu dao. Sư phụ về sau rồi đi du ngoạn giang hồ, tung tích không biết. Bốn sư huynh muội giờ mỗi người một nơi, thù hận tranh đấu.

Tô Tinh Hà bên ngoài nghe thấy cũng cả kinh, hóa ra Giang Minh là sư thúc của mình.

Giang Minh không nói, để Vô Nhai Tử chìm đắm trong quá khứ. Một lúc sau, Vô Nhai Tử hai mắt phục hồi thanh minh, hẩn lại nhìn Giang Minh một lúc rồi nói:

“Sư đệ, ta trúng độc thủ của Đinh Xuân Thu, may nhờ có ngươi giết hắn, bằng không không biết bao lâu ta mới thanh lý môn hộ được.”

“Sư huynh khách khí, đây cũng là giao dịch giữa ta và Tiết thần y mà thôi.”

Vô Nhai Tử càng lúc càng cảm thấy hài lòng về vị sư đệ này. Trầm mặc một lúc, Vô Nhai Tử cất tiếng:

“Sư đệ, ngươi không có học Bắc Minh Thần Công?”

Giang Minh lắc đầu nói:

“Ta tâm tính không phù hợp với Bắc Minh, cũng không muốn học, thành ra sư phụ cũng không dạy cho ta.”

Học Bắc Minh Thần Công? Đừng nói giỡn, ta còn muốn đột phá tiên thiên đây này.

Vô Nhai Tử nghiêm túc nói:

“Sư đệ, ta muốn truyền ngươi chức trưởng môn, cùng công lực của ta.”

Giang Minh ngó người, nhưng sau đó lại lắc đầu. Chức trưởng môn hay công lực của Vô Nhai Tử nghe cũng hấp dẫn, đối với người khác là hấp dẫn chí mạng. Tuy nhiên đối với Giang Minh lại không có ý nghĩa nhiều lắm. Chức trưởng môn nhận lấy chính là mua dây buộc người, Giang Minh không khoái.

Còn nhận lấy công lực Vô Nhai Tử, phải biết Vô Nhai Tử luyện chính là Bắc Minh Thần Công đấy, nhận lấy công lực của hắc hắc nào chính mình luyện Bắc Minh Thần Công?

Vô Nhai Tử thấy Giang Minh lắc đầu, nóng nảy nói:

“Sư đệ...”

Giang Minh giờ tay cầm lại giải thích:

“Sư huynh, ta người này tính tình ưa thích tự do tự tại, người muốn giao cho ta làm chương môn, hay vẫn là sư huynh người tự mình làm chương môn tốt rồi.”

Vô Nhai Tử buồn bã cúi đầu nói:

“Ta toàn thân trọng thương, không lâu nữa một thân nội lực cũng sẽ tứ tán mà biến mất. Thời gian không còn dài nữa, sư đệ, người nhất định phải nhận.”

Giang Minh nghe vậy nhún mày nói:

“Sư huynh, người đưa tay để ta kiểm tra thân thể người.”

Vô Nhai Tử đưa tay trái ra, Giang Minh vận Cửu Dương chân khí đi theo kinh mạch của Vô Nhai Tử. Hắc chỉ thấy kinh mạch Vô Nhai Tử tổn hại khá nhiều, nhưng không phải là không chữa được. Nếu chính mình dùng nội lực chữa kinh mạch, kèm theo Dịch cân đoán cốt thiên của Cửu Âm Chân Kinh cũng có thể một vài tháng bình phục. Nghĩ vậy, Giang Minh liền mỉm cười nói:

“Sư huynh, người còn thuốc chữa.”

Vô Nhai Tử nghe Giang Minh nói như tiếng sấm bên tai, run rẩy hỏi:

“Sư đệ, người vừa nói gì?”

“Ta nói thương thế của sư huynh có thể chữa được. Chỉ là mất mấy tháng thời gian mà thôi. Kể cả chân của người cũng có thể hoạt động bình thường.”

Vô Nhai Tử nghe xong nước mắt rơi đầy. Ba mươi năm qua, hắc đã sớm hết hi vọng chữa khỏi thương thế cho bản thân, kể cả Tiết Mộ Hoa cũng bỏ tay với thương thế của hắc. Lúc này lại nghe vị sư đệ mới gặp này nói có thể chữa khỏi, bi quan tuyệt vọng ba mươi năm làm hắc không thể giữ được bình tĩnh.

Giang Minh trông thấy Vô Nhai Tử khóc vậy cũng buồn cười, hắc cười cười nói:

“Thế nên chức chương môn, mời sư huynh tiếp tục làm a.”

“Sư đệ...”

Vô Nhai Tử cảm kích nhìn Giang Minh, Giang Minh gật đầu bảo:

“Hiện tại còn chưa muộn, sư huynh phiền người chịu đựng một chút đau đớn!”

“Tốt, người yên tâm, một chút đau đớn, Vô Nhai Tử ta không coi là gì!”

Giang Minh nhắm mắt, toàn thân vận Cửu Dương Chân Khí tiến vào cơ thể Vô Nhai Tử. Cửu Dương Chân Khí chài vuốt kinh mạch bị thương của Vô Nhai Tử, khiến hắc cảm thấy vô cùng đau đớn, lại còn ngứa ngáy như hàng vạn con kiến đang cắn trong mình. Vô Nhai Tử cắn chặt răng chịu đựng, mười lăm phút trôi qua, đối với hắc quả thật là một cực hình. Bỗng Vô Nhai Tử cảm thấy đau đớn và các cơn ngứa biến mất, chỉ có một sự thoải mái không nói lên lời trong cơ thể mình.

Giang Minh lúc này buông tay ra, mỉm cười hỏi:

“Sư huynh, người thấy trong người như thế nào?”

“Tốt, ta cảm thấy trong người rất tốt, ha ha”

Vô Nhai Tử cao hứng cười to, cố gắng đứng thử dậy, loạng choạng một chút. Hắc trên mặt lại chảy dài nước mắt. Ba mươi năm qua, cuối cùng hắc cũng đã có thể lại tự do đi lại, tất cả là nhờ vị sư đệ này.

Giang Minh thấy Vô Nhai Tử như vậy cười nói:

“Sư huynh, người nhớ đoạn khẩu quyết chữa thương này, có lẽ chỉ khoảng một hai tháng, người sẽ bình phục hắc.”

Nói xong Giang Minh truyền âm Dịch cân đoán cốt thiên cho Vô Nhai Tử.

Vô Nhai Tử tiếp thu xong đoạn khẩu quyết Dịch cân đoán cốt thiên liền cảm thấy rung động. Hắn cảm thấy nếu chiếu theo Dịch cân đoán cốt thiên đường thương, thương thế của hắn sẽ bình phục rất nhanh, thậm chí còn nâng cao thể chất vốn đã chậm rãi hoang phế bao năm. Khẩu quyết trân quý như vậy, Giang Minh lại không nghĩ ngợi gì đưa cho hắn. Vô Nhai Tử mở mắt, cúi đầu vãi Giang Minh một cái thật sâu. Giang Minh hoảng hốt, giờ tay nâng lên Vô Nhai Tử. Vô Nhai Tử thấy Giang Minh dễ dàng nâng lên mình, trong nội tâm cảm thấy hết sức khiếp sợ, Giang Minh nội công tinh thuần và cao hơn hắn nhiều lắm, không trách sư đệ lại không muốn nhận công lực của hắn, người ta đây là churong mất chút công lực của hắn a.

“Sư huynh, người đây là đang muốn ta giảm thọ sao?”

Giang Minh cười khò nói.

Vô Nhai Tử cảm kích Giang Minh, hắn rút chiếc nhẫn từ trên tay ra đưa cho Giang Minh nói:

“Sư đệ, thương thế của sư huynh, sư huynh rất cảm tạ người. Nhưng chức churong môn người nhất định phải nhận.”

“Sư huynh, người đây là không hiểu ý ta.”

Giang Minh cau mày. Vô Nhai Tử nói tiếp:

“Ta biết người muốn sống tiêu dao tự do tự tại, nhưng sư huynh sư tỷ của người cũng đều đã gần trăm tuổi, cũng không biết lúc nào về gặp sư phụ. Dưới tay môn đệ không kẻ nào đủ tư cách. Sư đệ, người năng lực có thừa, lại trẻ tuổi, cũng chỉ có người có thể gánh vác trọng trách này. Người cũng không nề để ta vác thân già này đi tìm người sau này để trao chức churong môn chứ?”

Nói xong cầm nhẫn tóm tay Giang Minh nhét vào. Giang Minh bắt đầu đi đành phải gật đầu. Vô Nhai Tử hướng ra ngoài gọi Tô Tinh Hà vào, thực hiện lễ nhậm chức churong môn, sau đó gọi tám người Tiết thân y vào lạy Giang Minh làm sư thúc tổ. Nhìn một đàn sư đệ, đồ tôn tuổi phải gấp mấy lần mình, Giang Minh bắt đầu đi cười khò. Ba nữ Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử thấy vậy cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đêm khuya

Bên ngoài, mọi người đã rời đi hết, Giang Minh cảm thấy trời cũng muộn liền quyết định lưu lại mấy ngày theo thỉnh cầu của Vô Nhai Tử.

Tối hôm đó, Giang Minh và ba nữ cùng ở lại khu tiếp khách của Tô Tinh Hà. Giang Minh luyện công một lúc, cảm thấy nội lực tinh tiến thêm một khoảng nhỏ, thỏa mãn chuẩn bị đi ngủ.

Hắn bỗng phát hiện ba nữ vẫn còn chưa đi ngủ, đang nói chuyện cười đùa khúc khích. Giang Minh tò mò, vận công nghe lén. (Tác giả: tội lỗi >_<)

Chỉ thấy Chung Linh hỏi Mộc Uyển Thanh:“Uyển Thanh tỷ, người nói xem cô nương họ Vương kia nghĩ gì về Giang đại ca?”Mộc Uyển Thanh bĩu môi:

“Còn cái gì nữa, họ Vương kia rõ ràng là ưa thích phu quân. Chỉ nhìn lúc phu quân tiêu diệt Đinh Xuân Thu là biết, ánh mắt của nàng bán rẻ nàng.”A Tử giọng ngạc nhiên:

“Có sao?”Chung Linh cười khúc khích nói:

“A Tử, người mắt chăm chăm nhìn Giang đại ca như trư thấy thức ăn, không biết cũng phải thôi.”“A, người mới là trư đấy”

Phòng bên lại rộn lên ba tiếng cười trong trẻo.Chung Linh chột nói:

“Ta cảm thấy tội nghiệp cho anh chàng Đoàn Dự kia.”Mộc Uyển Thanh gật đầu phụ họa:

“Hắn cũng là si mê họ Vương kia, lúc họ Vương mới đến, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.”A Tử xem vào:“Nhưng họ Vương từ đầu đến cuối chỉ nhìn hắn mỗi một lần, thật đúng là bi ai a.”Nói xong A Tử lại cúi đầu:

“Nhưng họ Vương kia cũng chả sung sướng gì.”Chung Linh gật đầu nói:

“Phải đấy, chúng ta đi cùng Giang đại ca, Giang đại ca rất quan tâm chúng ta. Vương Ngữ Yên kia đi cùng nàng biểu ca, hắn chỉ quan tâm đến mặt mũi của hắn.”Mộc Uyển Thanh lắc đầu phản đối:

“Không phải. Họ Mộ Dung chỉ quan tâm đến chuyện phục quốc nhà hắn. Họ Vương kia căn bản cũng chỉ là quân cờ lợi dụng. Ai biết lúc nào hắn tìm được người có ích lợi cho hắn, hắn sẽ bỏ nàng mà lấy người kia?”Giang Minh nghe xong, trong lòng khâm phục Mộc Uyển Thanh: Nàng đoán đúng rồi đó. Sắp tới Tây Hạ công chúa tuyển phò mã, Vương Ngữ Yên sẽ bị Mộ Dung Phục vứt bỏ không thương tiếc.A Tử buồn rầu cúi đầu nói:

“Các ngươi còn được Giang đại ca tặng kiếm làm lễ vật đính ước. Còn ta...” Chung Linh cười khúc khích:

“Ngươi cũng có thể nói Giang đại ca làm cho ngươi một món đồ a.” Mộc Uyển Thanh cũng cười nói:

“Phu quân trong lòng rất quan tâm ngươi. Nếu không cũng không lấy đi Thần Mộc Vương Đình và dạy ngươi võ công.” A Tử ngạc nhiên: “Các ngươi không ghen sao?”

Mộc Uyển Thanh thở dài: “Ta sao không ghen chứ? Nhưng mà ta cũng là phòng nhì thôi, Chung Linh mới là đại nương.” Chung Linh đỏ mặt luống cuống:

“Ta là đại nương lúc nào?” Nói xong, Chung Linh nhìn hai nữ cười nói:

“Giang đại ca rất xuất chúng, hướng chỉ nam nhân đỉnh thiên lập địa, chuyện ba vợ bốn nàng hầu là rất bình thường. Ta cũng chỉ cần Giang đại ca trong lòng có ta, vậy là đủ rồi.” Giang Minh: Chung Linh, ta yêu ngươi chết mất.

A Tử ngập ngừng hỏi: “Vậy ta... có thể cùng các ngươi không?” Chung Linh gật đầu đáp:

“Giang đại ca chấp nhận ngươi, chúng ta cũng chấp nhận ngươi.” Mộc Uyển Thanh cũng gật đầu nói: “Phải đấy, ngươi cùng chúng ta có thể làm tỷ muội tốt.” Chung Linh lại cười khúc khích: “Huống chi họ Vương kia ánh mắt nhìn Giang đại ca, ta nghĩ chúng ta sẽ có thêm tỷ muội đấy.” Mộc Uyển Thanh hiểu một cái nói:

“Ta không thích nàng.” “Ta chỉ thấy nàng rất khó.” Chung Linh chột nói, sau đó nhìn hai nữ đang ngạc nhiên, nói tiếp: “Nàng yêu một người, nhưng người kia lại không yêu nàng. Nàng sau đó lại thích một người, nhưng lại không rời đi được người nàng đã yêu.”

Hai nữ gật đầu phụ họa. Giang Minh thu hồi tâm trí, không nghe tiếp nữa. Hắn quyết định làm cho mỗi nàng thêm một món đồ phòng thân, đồng thời làm cho A Tử thêm một món vũ khí.

Giang Minh lén lén đi ra ngoài, theo sơn đạo đi tìm Vô Nhai Tử. Vô Nhai Tử cũng không ngủ, hắn vui vẻ mang Giang Minh đi phòng rèn cũ ở trong sơn cốc.

Phòng rèn này bỏ hoang đã lâu, tuy nhiên nguyên liệu lại khá đầy đủ. Giang Minh tìm được một khối quặng sắt chất lượng khá tốt. Vô Nhai Tử biết ý, lùi về phòng, để Giang Minh một mình ở lại. Một canh giờ sau, Giang Minh trên bàn để một cái roi và ba cái bảo vệ cổ tay. Chiếc roi nhìn kiểu dáng rất đẹp, đuôi roi được bọc một lớp da, thân roi thiết kế như kiểu đuôi phượng. Ba cái bảo vệ cổ tay thì thuộc dạng nữ tính vòng cổ tay, họa tiết tinh xảo, bề mặt sáng bóng. Nhìn trên bàn bốn món đồ, Giang Minh gật đầu nghĩ:

Roi pháp khí hạ phẩm, không có chân khí là không dùng được tăng phúc tính năng. Tuy nhiên bảo vệ cổ tay lại khác, có thể tự động hộ chủ, hấp thu một kích toàn lực tương đương với một ngàn hai trăm năm công lực, vượt quá số này, bao tay sẽ bị hỏng. Tuy nhiên một ngàn hai trăm năm công lực ở Thiên Long thế giới, e rằng không có, vì vậy đủ để các nàng an toàn. Về phần các thế giới mạnh hơn sau này, Giang Minh sẽ tìm nguyên liệu tốt hơn, đồng thời khi có chân khí duy trì, có thể phát huy pháp khí năng lực lên mức tận cùng. Còn về phần võ công tiên pháp (roi), có thể dạy A Tử phần tiên pháp trong Cửu Âm Chân Kinh. Phải biết phần võ công này khá lợi hại, Mai Siêu Phong bị mù nhưng dùng tiên pháp, không ai có thể lại gần, trừ khi công lực hơn hẳn nàng.

Thu lại bốn món đồ, Giang Minh về phòng. Vào trong phòng, Giang Minh âm thầm gọi: “Tiểu Linh!”

“Chủ nhân, cuối cùng ngươi cũng chịu nói chuyện với ta. Ô ô ô...” Một tiếng trong trẻo cất lên, Giang Minh cười khỏ, hỏi: “Ngươi khóc cái gì? Lúc nào ngươi cũng có thể nói chuyện với ta mà?” Tiểu Linh bỗng chuyển khóc thành cười nói: “Chủ nhân, ta chỉ là đùa một chút. Ngươi có chuyện gì a?” “Ta nhất định phải sang tu chân giới mới có thể tu luyện công pháp tu chân sao?” “Không phải, chủ nhân chỉ cần cấp bậc lên bậc hai là có thể tu luyện công pháp tu chân.” “Cấp bậc cụ thể yêu cầu gì?” “Bậc một thì chủ nhân bắt đầu là được. Bậc hai là chủ nhân yêu cầu phải năm ngàn năm nội lực, tức là đạt tới tiên thiên. Bậc ba là yêu cầu phải là tu chân giả nguyên anh kỳ.” “Tiên thiên sao? Cũng sắp được rồi. Giang Minh gật đầu hỏi tiếp: “Bậc ba là bậc gì?”

“Là tu tiên pháp môn. Tu chân tận cùng là thoát thai thành tiên. Tiên là bậc ba. Tu tiên tận cùng là thoát thai thành thần. Thần là bậc bốn. Tu thần tận cùng là thoát thai thành thánh nhân.” “Sáng thế thần là bậc gì?” “Sáng thế thần là bậc năm thánh nhân mức tận cùng, siêu thoát vị diện, tự sáng tạo vị diện, trở thành sáng thế thần của vị diện mới.”

Giang Minh hít một hơi, sau đó lắc đầu, quá sâu xa. Hắn hỏi tiếp: “Tu chân và tu tiên pháp môn khác nhau chỗ nào?” “Tu chân pháp môn tu tới tận cùng Đại Thừa kỳ mới chuyển hóa chân nguyên thành tiên nguyên. Tu tiên pháp môn trực tiếp chuyển hóa thiên địa linh khí thành tiên nguyên. Chủ nhân cứ tưởng tượng, tiên nguyên một tia có sức mạnh bằng một vạn tia chân nguyên hợp lại.”

Giang Minh gật gù, hệ thống đây là giúp hắn ăn gian rất lớn. Bỗng hắn nghĩ ra một điều, bèn cất tiếng hỏi: “Tiểu Linh, Tiên thiên võ giả so với tu chân giả thì thế nào?” Tiểu Linh cười khúc khích:

“Chủ nhân, Tiên thiên võ giả chính là luyện khí kỳ của tu chân giả, tu chân giả bao gồm các cảnh giới: luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, xuất khiếu, phân thần, hợp thể, độ kiếp, đại thừa. Ngươi cứ nói đi.” Giang Minh hít một hơi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Kỹ năng sống danh sách

Giang Minh tiếp tục hỏi:

“Tiểu Linh, tại sao phải nội lực năm ngàn năm mới lên được tiên thiên?”

“Bởi vì năm ngàn năm nội lực sẽ sinh ra chất biến, nội lực sẽ trực tiếp chuyển thành chân khí lưu hành trong cơ thể. Khi chủ nhân chuyển hóa chân khí thì cơ thể sẽ được cải tạo lại một lần, thành tiên thiên thân thể. Tương tự với việc đột phá đại thừa kỳ thành tựu tiên thể, đột phá tiên đề thành tựu thân thể, đột phá để thân thành tựu thánh thể...”

Giang Minh càng nghe càng thấy xa vời, quyết định dừng lại không hỏi nữa.

“Thật ra chủ nhân muốn tu luyện tu chân công pháp không phải là không được.”

“Cái gì? Sao ngươi không nói sớm?”

Giang Minh cả kinh, có thể tu chân sớm thì tu cổ võ làm gì?

“Chủ nhân bình tĩnh, chỉ cần ngươi kiếm được tu chân pháp quyết là có thể tu chân được!”

“Nhưng hệ thống cấp hai mới cho ta tu chân pháp quyết...”

“Ý ta là nếu chủ nhân kiếm được tu chân pháp quyết thì cứ tu, hệ thống không có quản...”

Nói xong Tiểu Linh cười khúc khích. Giang Minh: “...!”

Thở dài một cái, Giang Minh tâm thần nghĩ đến catalogue, hẳn cũng không buồn ngủ, nghĩ đến catalogue cho đỡ buồn.

Catalogue như một quyển sách, nhưng Giang Minh bây giờ để ý thấy sắp xếp hình như theo giá trị số điểm. Cao nhất chính là Phục Sinh đan, một trăm vạn điểm hệ thống, ba vạn danh vọng giang hồ, đan được này được mô tả là có thể cho bất cứ người nào, dù đã từ vong bao nhiêu lâu đều có thể sống lại, quả thật là nghịch thiên.

Giang Minh lật các trang tiếp theo, chủ yếu là đan được. Bỗng Giang Minh nhớ ra là mình có thể học kỹ năng sống. Giang Minh lật đến tận cùng, phát hiện danh sách đã thêm các kỹ năng sống vào cuối:

Luyện khí: kỹ năng sống đã học được.

Luyện đan: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị: hai mươi vạn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp một vạn, trung cấp năm vạn, cao cấp mười lăm vạn.

Giang Minh tặc lưỡi, nếu mà học kiểu tăng tăng thì sẽ lỗ mất một vạn điểm. Nhưng lại khá hợp lý, điểm lúc đầu kiếm rất khó, nhưng về sau lại dễ kiếm. Gác lại, Giang Minh nhìn tiếp.

Y thuật: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị: một ngàn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp: một trăm, trung cấp: ba trăm, cao cấp: bảy trăm.

“Tiểu Linh, sao y thuật lại đòi điểm thấp thế?”

Giang Minh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Linh trả lời:

“Chủ nhân, y thuật kỹ năng cũng chỉ thể hiện rõ ràng ở thế giới cổ võ. Lên tới thế giới tu chân, phần lớn bệnh nhân đều có thể dùng thủ đoạn tu chân cứu chữa. Thành ra y thuật giá như vậy rồi.”

Giang Minh gật gù. Y thuật có cao minh đến mức nào cũng là thua tu chân giả thủ đoạn, điều này Giang Minh đọc tiểu thuyết đều có nói khá rõ ràng.

Trận pháp: kỹ năng sống sơ cấp. Giá trị hai mươi vạn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp một vạn, trung cấp năm vạn, cao cấp mười lăm vạn.

Giang Minh ngạc nhiên, hẳn chưa hề học được trận pháp a, sao lại có kỹ năng sơ cấp?

“Tiểu Linh, sao trận pháp của ta lại lên đến mức sơ cấp?”

“Chủ nhân, kỹ năng luyện khí yêu cầu trận pháp mức sơ cấp, chủ nhân mở hộp quà được luyện khí kỹ năng cao cấp, tự động mở khóa kỹ năng trận pháp sơ cấp. Chủ nhân vẫn khắc trận pháp vào trong vũ khí và bao tay đẩy thôi.”

“Người nói là mấy cái kết án?”

Giang Minh chợt hiểu ra, không trách luyện khí có mấy cái kết án dùng để tăng năng lực của pháp khí chế tạo ra. Giang Minh bây giờ mới rõ ràng nó là trận pháp đấy.

Tiếng Tiểu Linh lại vang lên:

“Ân, chính là trận pháp kỹ năng sơ cấp. Về phần bày trận như tụ linh trận, các trận phòng thủ, công kích, đều là thuộc trận pháp trung cấp và cao cấp. Ngoài ra còn có đan dược, chủ nhân nếu luyện chế thần đan cũng phải có kiến thức trận pháp sơ cấp, bùa chú lại càng phụ thuộc vào trận pháp, yêu cầu đạt tới trận pháp trung cấp mới có thể học bùa chú cao cấp.”

Giang Minh nhìn xuống, đúng là có bùa chú kỹ năng:

Bùa chú: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị hai mươi vạn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp một vạn, trung cấp năm vạn, cao cấp mười lăm vạn. Cao cấp bùa chú yêu cầu trung cấp trận pháp kỹ năng sống.

Gật đầu, Giang Minh xem tiếp:

Trồng trọt: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị hai trăm vạn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp mười vạn, trung cấp năm mươi vạn, cao cấp một trăm năm mươi vạn.

“Trồng trọt sao cao thế?”

Giang Minh ngạc nhiên. Tiểu Linh giọng vang lên:

“Chủ nhân, trồng trọt không chỉ là trồng mấy cái cây, đào đất lên xong cắm xuống tưới cây đâu. Trồng trọt bao gồm cách chăm sóc thổ nhưỡng, cải tạo thổ nhưỡng cho hợp với từng loại thực vật. Ví dụ như chủ nhân muốn trồng thực vật thuộc tính hàn, cần phải cải tạo đất thành Quý Thủy thổ nhưỡng, trồng Hỏa linh thảo lại cần Bính Hỏa thổ nhưỡng... Còn nữa, trồng trọt còn có cách thúc đẩy sinh trưởng, ghép cây... còn có chế tạo Bách Thảo Mộc Linh có thể giúp chủ nhân quản lý vườn tược, Bách Thú Mộc Linh có thể giúp chủ nhân chăn nuôi thú...”

Tiểu Linh lại ba hoa.

Giang Minh nghe một lát choáng, trực tiếp cản lại, sau đó cúi đầu đọc tiếp:

Chăn nuôi: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị hai trăm vạn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp mười vạn, trung cấp năm mươi vạn, cao cấp một trăm năm mươi vạn. Kỹ năng chăn nuôi yêu cầu kỹ năng trồng trọt trung cấp.

“Kỹ năng chăn nuôi cũng nhiều vậy? Sao lại cần cả trung cấp trồng trọt?”

“Chủ nhân, chăn nuôi không đơn giản như chủ nhân thả gà đấy cho nó tự săn giun, cuối ngày lấy trứng là được. Chủ nhân có thể chăn nuôi thú bất được bên ngoài, lai tạo thú, cải tạo gien, thậm chí kết hợp gien nhiều loại thú với nhau. Chủ nhân có thể tạo ra thần thú nha, có thể kết hợp nhiều loại thần thú tạo ra một loại mạnh hơn. Nhưng mà yêu cầu có hơi nhiều, nhất là thức ăn thì càng cần kỹ năng trồng trọt trung cấp mới có thể tạo ra.”

“Trâu bò vậy?”

Giang Minh ngẩn người, trong nội tâm lại ỳ ỳ, nếu đánh nhau mà vác một đồng thần thú ra thì...

Nhưng cái giá cũng quá cao rồi. Giang Minh hiện tại điểm số sau khi giết Đình Xuân Thu mới được có một vạn bốn ngàn điểm hệ thống, một ngàn hai trăm năm mươi điểm danh vọng giang hồ. Còn không đủ mua sơ cấp kỹ năng.

Thở dài một cái, Giang Minh tiếp tục xem:

Cầm kỳ thi họa: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị một ngàn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp: một trăm, trung cấp: ba trăm, cao cấp: bảy trăm.

Trù sư: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị một ngàn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp: một trăm, trung cấp: ba trăm, cao cấp: bảy trăm.

Chế tạo: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị một trăm vạn điểm. Có thể học theo ba mức: sơ cấp: mười vạn, trung cấp: ba mươi vạn, cao cấp: bảy mươi vạn. Yêu cầu luyện khí sơ cấp, trận pháp sơ cấp.

“Tiểu Linh, chế tạo là kỹ năng sống gì?”

“Chủ nhân, chế tạo là chế tạo, bao gồm đủ loại trên trời dưới biển đồ vật, ví dụ như khôi lỗi, ví dụ như bình hoa, lọ gốm, ví dụ như đồ điện tử robot, phi thuyền...”

“Ồ, hèn gì đắt như vậy.”

Nhân bản: kỹ năng sống chưa được học. Giá trị một ngàn một trăm vạn. Có thể học theo ba mức: sơ cấp: một trăm vạn, trung cấp: ba trăm vạn, cao cấp: bảy trăm vạn.

Thật khủng bố. Giang Minh tròn mắt xem kỹ năng này.

“Tiểu Linh, nhân bản là kỹ năng gì?”

“Chủ nhân, nhân bản có nghĩa là nhân bản, là kỹ năng nghịch thiên nhất của Võ hiệp tiêu dao hệ thống. Chủ nhân có một cân huyền thiết, dùng nhân bản có thể ra hai cân, nhân bản tiếp ra bốn cân. . . Chủ nhân có một viên phục sinh đan, nhân bản ra hai viên, nhân bản tiếp ra bốn viên. . .”

“Lại còn có trâu như vậy kỹ năng? Nói vậy chẳng phải là có nhân bản xong, căn bản cái gì cũng sẽ không cần học nữa?”

“Cũng không thể nói như vậy. Dẫu sao thì nhân bản cũng chỉ là nhân bản, là giống hệt cái cũ. Chủ nhân muốn đồ xịn hơn thì phải dùng kỹ năng khác tạo ra, sau đó mới nhân bản được. Nếu không chủ nhân chỉ có thể dùng đồ chất lượng không cao cho lắm”

Giang Minh hưng phấn gật đầu. Nhưng lại nhìn lại số điểm yêu cầu, Giang Minh hưng phấn lại tụt mất.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chấn Thiên Cầm

Ngắm nghía một lúc, Giang Minh quyết định dùng điểm đổi kỹ năng y thuật, cầm kỳ thi họa kỹ năng cùng trù nghệ kỹ năng.

Y thuật là để tránh việc người thân mình bị thương mà mình lại không cứu chữa được. Cầm kỳ thi họa là để đánh đàn cho đỡ chán. (Tác giả: đừng ném đá ta. . .) Còn trù nghệ, dĩ nhiên là để ăn ngon rồi.

Cảm nhận luồng thông tin lớn tràn vào đầu mình, Giang Minh cảm thấy tinh thần mình lại xảy ra biến chuyển. Hắn có thể cảm nhận được cảm giác của mình đã xa hơn rất nhiều, trực tiếp không cần huy động nội lực, chỉ cần chú ý nghe có thể nghe thấy tiếng thở lúc ngủ của Mộc Uyển Thanh các nàng phòng bên. Cảm giác được từng người ở phòng nào trong sơn cốc. Giang Minh biết tinh thần lực của mình đã đột phá rồi.

Trong đầu Giang Minh vang lên tiếng Tiểu Linh:

“Chúc mừng chủ nhân tinh thần đột phá lên cấp một. Nhân dịp chủ nhân đột phá, hệ thống tặng thưởng một lần vòng quay may mắn. Chủ nhân có quay luôn không?”

Giang Minh mừng rỡ kêu lên:

“Quay!”

Vòng quay may mắn lại hiện ra. Lần này cũng có tám ô, nhưng phần thưởng là ba ô hộp quà, một ô không có gì, một ô một vạn, một ô hai vạn, một ô năm vạn, một ô mười vạn.

“Tiểu Linh, hình như giá trị thưởng có tốt hơn lần trước.”

“Chủ nhân, ứng với tinh thần lực của ngươi càng mạnh, phần thưởng cũng sẽ tốt lên. Nếu ngươi đột phá tinh thần lực một cấp sẽ được thưởng một lần vòng quay trung cấp. Vòng quay trung cấp phần thưởng tất nhiên tốt hơn vòng quay sơ cấp rồi. Chủ nhân tinh thần lực đã lên tới cấp một, hệ thống nhiệm vụ bắt đầu cho phép chủ nhân có thể nhận thưởng được vòng quay sơ cấp khi hoàn thành nhiệm vụ. Chú ý là không phải nhiệm vụ nào phần thưởng cũng là vòng quay sơ cấp nha.”

“Ồ, ngon!”

Giang Minh mừng rỡ, nếu như vậy, hắn không phải đợi đến không biết bao giờ mới có thể đổi hết kỹ năng sống.

Thò tay vào quay, Giang Minh cầu nguyện: “Hộp quà, hộp quà. . .”

Vòng quay từ từ chậm lại, Giang Minh hồi hộp. Kim chỉ qua một hộp quà, tới ô không có, rồi mười vạn. . . Cuối cùng kim chỉ lại ở ô hộp quà.

“Ngon! Tiểu Linh, mở luôn đi!”

Giang Minh hưng phấn.

“Chúc mừng chủ nhân thu được thần khí Chấn Thiên Cầm!”

Tiểu Linh hét lên, một chiếc đàn phong cách cổ xưa hiện ra trước mặt Giang Minh. Thân đàn bằng gỗ đen, các họa tiết khắc họa rất nhiều cổ văn. Toàn

thần đàn vô cùng tinh xảo, Giang Minh cảm thấy đàn toát ra khí tức thân cận, chứng tỏ là đã tự động nhận chủ.

“Chủ nhân, người được bảo!”

Tiểu Linh giọng vui mừng nói.

Giang Minh tuy rất vui, nhưng với vũ khí đàn cũng không hiểu rõ nhiều lắm, bèn cất tiếng hỏi:

“Tiểu Linh, Chấn Thiên Cầm này là thần khí?”

“Ân, Chấn Thiên Cầm là một trong năm tiên thiên thần khí từ lúc Sáng Thế thần hình thành vị diện này. Năm tiên thiên thần khí bao gồm: Chấn Thiên Cầm, Tru Thần Kiếm, Lôi Thần Đao, Bàn Long Đỉnh, Lăng Thiên Ngoa. Mỗi một loại thần khí đều có sức mạnh khủng khiếp. Chấn Thiên cầm là vũ khí âm công mạnh nhất vị diện này.”

Giang Minh tò mò hỏi:

“Mạnh đến cỡ nào?”

Tiểu Linh giọng lạnh lạnh đáp:

“Chủ nhân cũng chưa thể tận dụng sức mạnh của Chấn Thiên Cầm. Ít nhất người phải lên tới đẳng cấp Tiên Đế mới phát huy ra được một phần vạn sức mạnh của Chấn Thiên Cầm. Một phần vạn sức mạnh của Chấn Thiên Cầm có thể hủy diệt địa cầu bằng một nốt nhạc. Chủ nhân cứ nói đi.”

“...”

Giang Minh hít thật sâu. Chấn Thiên Cầm quả thực là quá bá đạo.

“Hiện tại Chấn Thiên Cầm có thể tăng phúc cho âm công chiêu thức của chủ nhân lên hai thành.”

“Tuyệt!”

Giang Minh mừng rỡ. Nhưng rất nhanh nhớ được là mình không hề có âm công chiêu thức võ công. Hắn tìm tòi trí nhớ, phát hiện ra hai môn đỉnh cấp âm công là Thái Tổ Âm Công và Mộng Diệp Âm Công. Hai chiêu nghe tên đều hơi nữ tính khiến hắn không khoái lắm.

“Tiểu Linh, tu chân giả có âm công công pháp không?”

“Chủ nhân, tu chân giả đỉnh cấp âm công công pháp có nhiều lắm. Nhưng ta nghĩ chủ nhân cũng không cần học âm công vội.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Chấn Thiên Cầm yêu cầu tu vi thấp nhất là Tiên Đế. Nhưng dưới Tiên Đế, âm công không thể nghi ngờ là yếu nhất tồn tại. Âm công chỉ thích hợp với đối thủ yếu hơn mình khoảng hai bậc trở xuống. Về phần ngang cấp đối thủ, căn bản có thể dùng chân nguyên phòng hộ lỗ tai, coi như âm công vô dụng. Cái tốt nhất của âm công là phạm vi tấn công, nhưng mà lại có cái hại là không phân biệt địch ta.”

“Ách, vậy thì thôi.”

Giang Minh khá là thất vọng, hiện tại Chấn Thiên Cầm đối với hắn khá là gân gà.

Tiểu Linh cười khúc khích nói:

“Chấn Thiên Cầm có thể khiến tiếng đàn của chủ nhân hay hơn, rung động lòng người hơn.”

Giang Minh gật đầu, hắn ý niệm thu lại Chấn Thiên Cầm. Chấn Thiên Cầm trực tiếp chui vào trong đàn đàn của hắn.

Giang Minh nhớ ra một điều bèn hỏi:

“Tiểu Linh, tinh thần lực lên cấp kiểu gì? Có những cấp độ nào?”

“Chủ nhân, tinh thần lực lên cấp bằng cách tu công pháp tinh thần lực của tu chân giới, hoặc có thể thông qua học tập kỹ năng để tăng thêm. Tinh thần lực có bốn cấp độ là Tuệ Minh, Tuệ Luân, Thiên Nhân, Thông Thần. Trong đó Tuệ Minh tức là trí tuệ minh mẫn, Tuệ Luân là hình thành trí tuệ luân và thức hải, Thiên Nhân là dùng trí tuệ luân cấu thông thiên địa, Thông Thần là thực thể hóa tinh thần lực, cũng là bước cuối cùng cần thiết để có thể sáng tạo thế giới. Mỗi cấp độ lại chia thành mười tiểu giai, từ cấp một đến cấp mười. Chủ nhân hiện tại đang là Tuệ Minh cấp một.”

Giang Minh gật gù. Quả thật khi tinh thần đột phá, hắn thấy đầu óc mình trở nên minh mẫn hơn hẳn.

Giang Minh nhìn trời vẫn chưa sáng, dứt khoát lên giường ngủ.

Trời chưa sáng, Giang Minh đã tỉnh dậy. Với nội công của hắn, Giang Minh căn bản vài ngày không ngủ cũng không có vấn đề, giấc ngủ mỗi ngày cũng

chỉ cần một hai canh giờ là đủ.

“Lâu rồi không ngắm mặt trời mọc.”

Giang Minh nghĩ thầm trong lòng. Hắn đi ra ngoài sân, ngồi đợi mặt trời mọc.

Giang Minh nghe thấy phòng bên cạnh mở cửa, hắn quay lại nhìn, thì ra là Mộc Uyển Thanh.

Mộc Uyển Thanh đi tới chỗ Giang Minh đang ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống, nói:

“Phu quân, ngươi dậy sớm.”

Giang Minh mỉm cười nhìn Mộc Uyển Thanh nói:

“Uyển Thanh, ngươi sao không ngủ thêm một chút?”

“Ta sáng dậy sớm thành thói quen.”

Nói xong, Mộc Uyển Thanh tay vuốt nhẹ tóc. Mặt trời lên chiếu trên khuôn mặt mỹ nữ khiến Giang Minh ngẩn ngơ, trong mắt nhiều ra một tia say mê.

Mộc Uyển Thanh đang nhìn mặt trời, không thấy Giang Minh nói, bèn quay lại nhìn Giang Minh. Thấy Giang Minh đang ngơ ngẩn say mê nhìn mình, Mộc Uyển Thanh khuôn mặt đỏ ửng, đầu cúi xuống e thẹn, trông lại càng đẹp, càng thiếu nữ, khiến cho Giang Minh hận không thể ôm chặt lấy hôn nàng.

“Uyển Thanh, ngươi thật đẹp.”

Giang Minh đột ngột nói.

Mộc Uyển Thanh lại càng xấu hổ, hai tay lồng vào nhau bối rối đặt trên đùi nói:

“Phu quân, ngươi như vậy khiến ta rất ngượng ngùng.”

Giang Minh cười cười, cầm lấy tay Mộc Uyển Thanh nói:

“Ta cảm thấy ta thật hạnh phúc!”

Mộc Uyển Thanh lòng ngọt ngào, tay nắm lấy tay Giang Minh nói:

“Phu quân, ta cũng vậy, hạnh phúc ở bên ngươi.”

Giang Minh mỉm cười, trong tay áo lấy ra một cái bảo vệ cổ tay có trang trí hình phượng hoàng, sau đó đứng dậy, cầm đeo lên cho Mộc Uyển Thanh, sau đó nhẹ nhàng bảo:

“Cái này cho ngươi.”

“Phu quân, cái này thật là đẹp.”

Mộc Uyển Thanh yêu thích nhìn cái bảo vệ cổ tay. Ngắm nghía một lúc, Mộc Uyển Thanh ngẩng lên nhìn Giang Minh. Giang Minh lúc này đã áp sát nàng, mắt chăm chú nhìn ánh mắt nàng.

Mộc Uyển Thanh ngại ngùng cúi xuống. Giang Minh đưa tay nâng cằm nàng lên. Mặt Giang Minh ghé xuống, dần dần hai đôi môi gần lại nhau.

Đúng lúc Giang Minh chuẩn bị hôn Mộc Uyển Thanh, một tiếng mở cửa vang lên. Giang Minh và Mộc Uyển Thanh hai người đều luống cuống rời nhau ra. Một tiếng cô gái trẻ trung vang lên:

“Giang đại ca, Uyển Thanh tỷ, các ngươi dậy sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bình minh tươi đẹp

Giang Minh và Mộc Uyển Thanh nhìn lại, thì ra là Chung Linh đã thức dậy. Nàng còn đang dụi mắt, đầu tóc còn chưa chỉnh tề.

Giang Minh vừa bực vừa buồn cười nói:

“Linh nhi, người dùng đầu tóc ban đêm chào buổi sáng a?”

“A!”

Chung Linh bừng tỉnh, ôm mặt vội chạy vào trong phòng. Mộc Uyển Thanh cũng che miệng cười, sau đó đứng dậy đi lấy cho Chung Linh một chậu nước rửa mặt.

Một lúc sau, Chung Linh mới ngượng ngùng đi ra khỏi phòng. Giang Minh cười ha ha. Chung Linh mặt càng đỏ nói:

“Giang đại ca, không cho người cười!”

“Được, được rồi, ta không cười.”

Nói xong mặt Giang Minh liền nghiêm túc, bất quá dần dần không chịu nổi, khóe miệng lại hiện lên nụ cười.

“Chán ghét!”

Chung Linh xấu hổ định chạy vào trong phòng. Giang Minh nhanh như chớp kéo tay nàng lại.

Giờ tay vuốt tóc Chung Linh, Giang Minh mỉm cười nói:

“Linh nhi, ra đây cùng ngắm mặt trời mọc đi.”

Tiểu cô nương xấu hổ gật đầu, lảo đảo theo Giang Minh ra ghế ngồi ngắm mặt trời.

Mặt trời mọc cảnh sắc tươi đẹp, trong lành. Quanh quẩn tiếng chim vang vọng sơn cốc. Bất tri bất giác, Chung Linh nói:

“Chúng ta mỗi ngày đều như vậy thì tốt biết bao...”

Giang Minh mỉm cười nhìn hai nữ nói:

“Chúng ta nhất định sau này sẽ như vậy đấy. Ta sẽ mang các người đi xem thế giới này bao la như thế nào.”

Hai nữ trong lòng ngọt ngào, mắt đẹp tràn đầy nhu tình nhìn Giang Minh, tình ý dào dạt.

Chung Linh bỗng để ý thấy bảo vệ tay của Mộc Uyển Thanh, bèn hỏi:

“Uyển Thanh tỷ, bảo vệ tay của người...”

“Là Giang đại ca tặng cho ta đấy.”

Mộc Uyển Thanh cũng không giấu diếm kể ra. Ánh mắt Chung Linh quay sang nhìn Giang Minh tỏ ý chờ mong.

Giang Minh cười cười, thò tay vào tay áo lấy ra một cái bảo vệ vòng tay màu xanh lá có khắc hình hoa lan. Sau đó tiến đến cầm tay Chung Linh đeo lên cho nàng.

Chung Linh nhìn ngắm bảo vệ, ánh mắt sáng không rời. Một lúc sau, nàng ôm chầm lấy Giang Minh, yếu ớt nói:

“Giang đại ca, cảm ơn người.”

Giang Minh bây giờ rất có một loại muốn đẩy ngã mọi người xúc động. (tác giả: ta cũng muốn... Giang Minh: cut!)

Hít sâu một hơi kim nén, Giang Minh cũng vòng tay ôm lấy Chung Linh. Hai tay vừa ôm thì Chung Linh đẩy Giang Minh ra cúi đầu xấu hổ khiến Giang Minh vừa luyến tiếc vừa buồn cười.

Dù sao vẫn là tiểu cô nương a. Giang Minh nghĩ thầm trong lòng. Giang Minh nhìn sang Mộc Uyển Thanh, thấy nàng mặt vẫn mỉm cười, không có vẻ giận dữ gì, trong lòng nhẹ đi một chút.

Tiếp đến là A Tử, tiểu cô nương tuy dậy muộn hơn Chung Linh nhưng khi ra ngoài đã rất chỉnh tề. Giang Minh thầm gật đầu, dù sao A Tử cũng trải qua một thời gian sống một mình, những việc như Chung Linh vừa rồi cũng không xảy ra.

A Tử ra ngoài sân, thấy ba người đang nhìn mình bèn cười tươi nói:

“Giang đại ca, Uyển Thanh tỷ, Chung Linh, các người dậy sớm.”

Nói xong liền thấy trên tay hai nàng bảo vệ tay, ánh mắt u oán nhìn Giang Minh.

Giang Minh thấy nàng tiểu cô nương phong thái, trong lòng buồn cười, đưa tay vẫy A Từ nói:

“A Từ, ngươi lại đây, đại ca có món đồ vật tặng cho ngươi.”

A Từ hào hứng lại gần Giang Minh. Giang Minh lại thò tay vào tay áo lấy ra cái roi và bản tiên pháp của Cửu Âm Chân Kinh viết sẵn, kèm theo là một cái vòng tay màu tím khắc họa hình hoa violet, đặt lên bàn rồi nói:

“Đây là vũ khí ta làm cho ngươi, còn đây là một bản tiên pháp thích hợp với ngươi. Còn có một cái bảo vệ tay này để bảo vệ ngươi.”

Nói xong cầm lấy tay A Từ, đeo cho nàng bảo vệ tay. A Từ được Giang Minh cầm tay, thẹn thùng cúi mặt xuống. Sau đó nhìn ngắm chiếc vòng tay tinh xảo, lại nhìn qua cây roi và tiên pháp trên bàn, trong lòng ngọt ngào, không hay không biết cầm chặt tay Giang Minh.

Giang Minh thấy A Từ bỗng nhiên cầm chặt tay mình, ngạc nhiên, nhưng cũng cầm tay nàng, vuốt ve nhẹ nhàng.

A Từ chợt nhận ra Giang Minh đang vuốt tay mình, vội rút tay lại, mặt đỏ bừng cúi cúi đầu. Giang Minh cười cười chỉ hai món trên bàn nói:

“Ngươi cất đi a.”

Giang Minh mặt mỉm cười ấm áp nhìn ba nữ. Ba nữ trông thấy Giang Minh mỉm cười, cảm nhận được khí tức ấm áp, bỗng chốc ngẩn ngơ nhìn mặt Giang Minh. Giang Minh chân thành nói:

“Cám ơn các ngươi, đại ca rất hạnh phúc vì có các ngươi ở bên.”

Ba nữ nghe Giang Minh giọng chân thành nói, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, xuân ý vô hạn. Ánh mặt trời mọc như càng thêm rực rỡ sinh động, gió nhẹ thổi khẽ qua mái tóc thiếu nữ, khiến ba khuôn mặt thiếu nữ tràn đầy sức sống, như tiên nữ xuất trần xuống dưới trần gian. Bốn người ngẩn ngơ ngắm mặt trời mọc, trong lòng mong muốn mãi mãi sẽ là như vậy ở bên nhau.

Một lúc sau, Giang Minh nhìn cả ba nữ hỏi:

“Các ngươi võ công tập luyện đến đâu rồi?”

Chung Linh nói trước:

“Ta đã luyện tập thành thục kiếm pháp!”

Mộc Uyển Thanh cũng nói:

“Ta cũng đã thành thục kiếm pháp, còn Đan Chi Thần Thông tựa hồ hơi khó một chút. Nhưng ta cũng đã nắm được bước đầu rồi.”

A Từ trả lời:

“Ta đã luyện thành thục chương pháp rồi. Vừa vặn có bản tiên pháp mới này, nếu không sẽ không có gì luyện rồi.”

Giang Minh gật đầu. Ba nàng vốn rất thông minh, lại thêm Giang Minh chỉ đạo, võ công giải thích kỹ lưỡng, muốn nhanh không hề khó. Giang Minh nói:

“Rất tốt, một chút nữa ăn sáng xong, chúng ta đo chiều một lần. A Từ cũng cần tập luyện tiên pháp nữa. Linh nhi, Uyển Thanh, hai ngươi có muốn luyện thêm chương pháp?”

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh đồng thời đáp có, mặt mày vui sướng.

Bữa sáng rất nhanh trôi qua, Giang Minh cùng ba nữ về lại sân. Vô Nhai Tử biết ý cũng đã phân phối Tô Tinh Hà nhóm không quá rầy làm phiền bốn người.

Giang Minh để cho Mộc Uyển Thanh với Chung Linh so kiếm pháp, bản thân phân tâm nhị dụng, vừa quan sát hai người, vừa giải thích những điều A Từ không hiểu.

A Từ rất nhanh nắm được tinh túy của tiên pháp, nàng mang cây roi ra một chỗ tập qua một chút.

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh so kiếm một lúc, Chung Linh với Độc Cô Cửu Kiếm dường như áp chế Mộc Uyển Thanh Lạc Anh Kiếm Pháp nhưng Mộc Uyển Thanh kết hợp Đan Chi Thần Thông lại có phần trội hơn. Giang Minh động viên hai nàng, khiến hai nàng rất hưng phấn. Giang Minh mang ra bộ chương pháp là Càn Khôn Đại Na Di dạy cho hai nữ. Bởi vì không có Cửu Dương Thần Công trợ giúp nên hai nữ học Càn Khôn Đại Na Di cũng khá khó khăn.

Giang Minh cùng ba nữ luyện tập trong bảy ngày, cuối cùng ba nữ đều viên mãn nắm giữ võ công mà Giang Minh giáo. Với võ công hiện tại, kèm theo hộ thân bảo vệ tay, ba nữ tại Thiên Long thế giới có thể đi ngang được rồi, trừ khi cao thủ mạnh nhất là Vô Danh Tăng đứng ra dùng công lực áp chế các nàng, không ai có thể gây nguy hiểm cho các nàng được nữa.

Giang Minh cảm thấy đã đến lúc rời đi, bèn đến bái kiến Vô Nhai Tử.

Vô Nhai Tử thấy Giang Minh nhất định phải đi, cũng không nín kéo, chỉ là nhờ Giang Minh nếu gặp Thiên Sơn Đồng Lão, Lý Thu Thủy thì chiếu cố các nàng một chút.

Giang Minh nhớ lại hai vị đại mỹ nữ, vì tranh tình yêu với Vô Nhai Tử mà cuối cùng thành kẻ thù sống chết, cảm thấy rất không đành lòng. Trong lòng âm thầm quyết định, nếu là Thiên Sơn Đồng Lão cùng Lý Thu Thủy vẫn yêu Vô Nhai Tử thì mang ba người ở chung cùng một chỗ. Tất nhiên nếu ba người không muốn thì hẳn cũng không ép.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đại Tiếu Giang Hồ

Đáp ứng Vô Nhai Tử, Giang Minh cùng ba nữ tiến về núi Thiên Sơn Linh Thử Cung.

Cưỡi ngựa một ngày, trời lúc này đã dần tối, Giang Minh quyết định cắm trại qua đêm.

Dựng một chiếc lều nhỏ, Giang Minh để ba nữ vào trong nghỉ ngơi, bản thân dùng khinh công đi kiếm chút gà thỏ rừng.

Một lúc sau, Giang Minh mang về hai con gà rừng và ba con thỏ. Với kỹ năng sống trù nghệ, rất nhanh mùi thịt nướng thơm lừng khiến cho ba nữ trong lều không chịu nổi, kéo nhau chui ra hít hà.

“Giang đại ca, ngửi nướng gì mà thơm như vậy?”

Chung Linh tò mò hỏi.

Giang Minh cười cười nói:

“Các ngửi đói chưa? Ra ăn đi!”

Ba nữ rất nhanh ngồi quanh Giang Minh. Giang Minh dùng kiếm khì cắt thịt ra một chiếc lá to, loại bỏ hết xương.

A Tử nhanh tay thò vào lấy một miếng thịt thỏ nướng, cho vào miệng nhỏ. Thịt vừa vào trong miệng, nước thịt ngọt ứa ra, kèm theo vị thịt nướng, một chút mặn của gia vị. A Tử mắt sáng lên, miếng thịt chưa nhai hết đã nuốt xuống họng.

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh lúc này cũng bắt đầu nếm thử. Hai nàng nếm xong mắt cũng sáng rực, cùng với A Tử thi nhau bốc thịt cho vào mồm.

Giang Minh nhìn ba nữ ăn như hùm sói, trợn mắt. Còn gì là hình tượng mỹ nữ nữa? Rõ ràng đây là ba con sói bị bỏ đói đã lâu bỗng gặp một bữa thịt tươi ngon đây mà.

Trong lúc Giang Minh cầm một miếng thịt ngăn người nhìn ba nữ, tốc độ đánh chén của ba nàng không giảm chút nào mà còn tăng thêm. Thoáng cái tất cả thịt đã hết sạch.

Giang Minh trong cơn ngỡ ngàng giật mình tỉnh lại, ngó xuống dưới chiếc lá để thịt, thấy không còn một chút gì. Nhìn ba nữ ngượng ngùng, bụng hơi phình lên như phụ nữ có thai, Giang Minh cười khỏ, cho nốt miếng thịt trên tay vào trong miệng.

Thịt vào miệng, Giang Minh cuối cùng đã hiểu tại sao ba nữ lại ăn như hổ đói vậy. Kỹ năng trù nghệ này làm ra thức ăn thật sự nghịch thiên.

Mộc Uyển Thanh nhìn chiếc lá trống trơn, áy náy nhỏ giọng nói:

“Phu quân, xin lỗi...”

Hai nữ Chung Linh A Tử đầu cũng cúi xuống như cún con nhận lỗi. Nhìn ba nàng, Giang Minh cười ha ha nói:

“Không quan hệ, các ngửi còn đói không?”

Giang Minh công lực cực cao, nhịn một hai ngày cũng không thành vấn đề.

A Tử vẻ mặt thòm thèm nói:

“Giang đại ca, ngửi làm thịt nướng thật ngon. Ta tỷ nữa thì nuốt cả lưỡi rồi.”

Chung Linh gật đầu phụ họa:

“Phải đấy. Giang đại ca, vậy mà trước giờ người không làm cho chúng ta ăn.”

Nói xong ánh mắt u oán nhìn Giang Minh.

Giang Minh cười khỏ, không phải hắn không làm, mà là lúc đó hắn còn chưa đổi kỹ năng trù nghệ a. Nếu lúc trước làm thịt nướng, không cháy đã là may rồi đấy. Giang Minh đánh trống lảng:

“Được rồi, các người có muốn ăn nữa không?”

Ba nữ đồng thanh:

“Muốn.”

Xong, Chung Linh lại nói:

“Nhưng ta no quá rồi.”

Mộc Uyển Thanh và A Tử cũng về mặt tiếc nuối đồng ý với Chung Linh.

Giang Minh nhìn trời đã tối, nói với ba nữ:

“Đã muộn rồi, các người đi nghỉ sớm đi.”

A Tử lắc đầu, sau đó lại gần Giang Minh cầm tay áo hắn nũng nịu:

“Giang đại ca, người kể chuyện xưa của người đi.”

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh cũng hào hứng nhìn Giang Minh nói:

“Phải đấy, Giang đại ca (Phu quân), người nói chuyện ngày xưa của người đi.”

Giang Minh nghe vậy cười khỏ nói:

“Ta cũng không có gì để kể a. Hay ta đàn một bài cho các người, thế nào?”

Ba nữ sáng mắt, Mộc Uyển Thanh hỏi:

“Phu quân, người cũng biết đánh đàn sao? Nhưng ở đây không có đàn mà?”

Giang Minh mỉm cười, đi ra sau con ngựa, tinh thần chợt động, Chấn Thiên Cầm xuất hiện trên tay. Giang Minh mang đàn ra trong ánh mắt ngạc nhiên của ba nữ.

A Tử đứng dậy đi ra sau ngựa nhìn nhìn một lúc, sau đó lại chạy ra cạnh Giang Minh nhòm ngó tay áo hắn rồi hỏi:

“Giang đại ca, người giấu đàn ở đâu? Sao ta trên đường không thấy?”

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh cũng gật đầu nhìn Giang Minh.

Giang Minh cười cười nói:

“Cái này là bí mật của ta. Sau này sẽ cho các người biết.”

Nói xong ngồi xuống, để đàn trên đùi.

Ba nữ trật tự ngồi nhìn Giang Minh. Giang Minh nhắm mắt một chút, sau đó hai tay đặt lên đàn. Âm thanh vang lên, Giang Minh gảy đàn là một bài hát từ thời kiếp trước của hắn: Đại Tiểu Giang Hồ. Vừa gảy, Giang Minh vừa cất giọng hát:

“Tay cầm Lưu Tinh Loan Nguyệt đao

Hô vang châm ngôn một tiếng

Người nào ở tiền phương báo danh đi

...”

(Bài hát: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Dai-Tieu-Giang-Ho-Tieu-Tham-Duong/IW87ECD8.html>)

Ba nữ vừa nghe vừa ngẩn người. Sau đó vừa nghe vừa phì cười. Bài hát kết thúc, Giang Minh buông tay nhìn về phía ba nữ.

Chung Linh cười chảy nước mắt nói:

“Giang đại ca, người làm ta buồn cười chết. Cái gì mà ngồi trên thuyền tập nổi trên nước? Lại còn giang hồ nguy hiểm chạy trốn cho nhanh?”

A Tử cũng vừa cười vừa phụ họa:

“Giang đại ca, người tập Giáng Long Thập Bát Chương của tỷ phu, lại chỉ tập có một thức thôi sao? Lại còn thắng thua không sao, vui vẻ mới là quan trọng nữa chứ.”

Mộc Uyển Thanh cũng cười hỏi:

“Phu quân, người bài hát này tên là gì vậy?”

Giang Minh cười nói:

“Đây là một bài hát ta trên đường lịch lãm học được đấy. Bài hát tên là Đại Tiểu Giang Hồ.”

Chung Linh gật gù:

“Đại Tiểu Giang Hồ, sống trên đời ngẩng đầu cười vang. Thành bại không tính tới, cuộc đời chỉ cần có niềm vui.”

Giang Minh ngạc nhiên nhìn tiểu cô nương Chung Linh, không ngờ nàng lĩnh ngộ lại nhanh như vậy. Giang Minh gật đầu cười nói:

“Con người sống cũng chỉ có bảy mươi năm, tranh tranh đấu đấu, mình mình ám ám. Tất cả trong giang hồ cũng chỉ vì lợi ích mà chém giết lẫn nhau. Thù thù hận hận, ân ân oán oán kết mãi, giải mãi cuối cùng còn lại chỉ là một nắm đất vàng.”

Ba nữ nghe xong trầm ngâm ngẫm nghĩ. Chung Linh chợt nói:

“Chúng ta sống cũng không được bao lâu, quân cũng không được nhiều như vậy. Hiện tại chúng ta thoải mái tự do tự tại chẳng phải thích hơn sao?”

A Tử càng trực tiếp, chạy ra phía sau Giang Minh, ôm lấy cổ hắn nói:

“Phải đấy, ta chỉ cần ở bên Giang đại ca, cái gì cũng không sợ.”

Chung Linh cũng không kém, ôm chầm lấy tay trái Giang Minh nói:

“Giang đại ca, người không được rời xa chúng ta đâu đấy.”

Mộc Uyển Thanh cũng gật đầu, sau đó ngồi bên phải Giang Minh, tựa đầu vào vai phải hắn, nhắm mắt lại.

Giang Minh đằng sau, tay trái, phải cảm nhận người ngọc mềm mại, nhất thời đầu trống rỗng. Hắn dù sao cũng vẫn còn là xử nam, tiếp xúc với phái nữ thân cận như vậy cũng là không chịu nổi đấy.

Mãi một lúc sau, Giang Minh đầu óc mới thanh tỉnh lại, lúc này đã thấy ba nữ dựa vào mình ngủ mất rồi. Hắn dờ khóc dờ cười nhìn ba thiếu nữ ngủ ngon bên cạnh mình. Tinh thần chợt động, Giang Minh thu lại Chấn Thiên Cầm, sau đó ngồi yên vận chuyển công pháp, tỏa ra hơi ấm cản lại lạnh lẽo của ban đêm.

Ba nữ tựa vào Giang Minh ngủ, bởi vì Giang Minh vận công nguyên cốt, thân thể ấm áp còn hơn ngủ trong lều. Vì vậy các nàng trực tiếp ngủ tới khi mặt trời mọc quá một canh giờ, sau đó lần lượt tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo

Thứ dậy đầu tiên là Mộc Uyển Thanh. Nàng đang cảm giác ấm áp bên người, sức nhớ ra vẫn tựa vào người Giang Minh liền giật mình ngồi dậy.

A Tử không biết lúc nào đã chuyển ra phía trước, rúc vào lòng Giang Minh ngủ ngon lành. Chung Linh vẫn ngủ bên tay trái Giang Minh. Mộc Uyển Thanh thấy vậy mỉm cười, cũng ngả người vào Giang Minh, tận hưởng hơi ấm thêm một lúc.

Lát sau, Giang Minh thu công, nhìn ba nữ vẫn nhắm mắt tựa vào mình, Giang Minh trong lòng buồn cười. Hắn có thể cảm nhận được cả ba nàng đều đã thức, nhưng không nàng nào chịu mở mắt. Giang Minh cũng mặc kệ, tiếp tục tận hưởng cảm giác hạnh phúc này.

Mặt trời dần dần lên cao, ba nữ tuy mong muốn mãi như vậy, nhưng vẫn mở mắt tỉnh lại.

Giang Minh mỉm cười nhìn ba nữ hỏi:

“Ngủ ngon chứ?”

Ba nữ gật đầu e lệ. Mọi người nhanh chóng dậy chỉnh lại trang phục. Đợi ba nữ ra khỏi lều, Giang Minh tháo lều cất vào trong động tiên khiến ba nữ tò mò không thôi. Nhưng ai cũng biết Giang Minh sau này sẽ nói cho mình, thành ra không nàng nào cất tiếng hỏi.

Thời gian trôi qua nhanh, thoáng cái đã trôi qua mười ngày, Giang Minh bốn người vừa đi vừa tận hưởng ăn ngon. Ba nữ bây giờ trong lòng thầm quyết định: sau này không phải đồ nướng của Giang Minh làm liền không ăn, thà ăn lương khô.

Trời sắp tối, Giang Minh cùng ba nữ đang định cắm trại. Bỗng Giang Minh cảm thấy phía trước có rất đông người. Cảm giác của Giang Minh bây giờ rất nhạy, có thể cách một cây số đường cảm giác được người khác.

Giang Minh cau mày nói với ba nữ:

“Ta cảm nhận được phía trước tụ tập rất nhiều người, hình như đang đánh nhau.”

A Từ lập tức mắt sáng lên nói:

“Giang đại ca, chúng ta đi xem đi.”

Chung Linh cũng phụ họa:

“Đúng đấy, mấy ngày đi lại cũng căng hết gân cốt rồi. Chúng ta đi xem một chút đi.”

Giang Minh gật đầu, bốn người lại lên ngựa tiến tới.

Tới gần, Giang Minh cảm thấy hiện tại có nhiều người đang đánh nhau. Giang Minh cùng ba nữ xuống ngựa, bốn người khinh công về phía nhóm người. Giang Minh nhẹ tay kéo Chung Linh và A Từ khinh công thấp nhất lên một thân cây, không một tiếng động. Mộc Uyển Thanh theo sát Giang Minh cũng chọn một cây ngay cạnh.

Giang Minh nhìn một người đang bị nhiều người khác quấy công, thì ra là Mộ Dung Phục, cũng mặc quần áo trắng đang đánh với vài chục người. Bỗng nghe một tiếng kêu lên:

“Bọn hạ lưu kia, không được quấy rầy cô nương.”

Giang Minh liếc mắt thấy có hai tên hạ nhân nhảy lên tấn công một áo trắng cô nương. Là Vương Ngữ Yên, Giang Minh nháy mắt nhận ra bóng hình bị tấn công. Ngay lập tức Giang Minh trong tay cầm ra hai lượng bạc vụn, dùng Đan Chỉ Thần Thông bắn về phía hai kẻ tấn công Vương Ngữ Yên.

Đan Chỉ Thần Thông không tiếng động đánh thẳng vào gáy hai tên kia, xuyên từ gáy ra cuống họng. Vừa vặn một gia tướng của Mộ Dung Phục nhảy ra chắn trước Vương Ngữ Yên, máu bắn thẳng lên người hắn.

“Là ai?”

Đám người kinh hô quay lại nhìn về phía Giang Minh bốn người đang ẩn nấp.

Giang Minh thấy vậy cũng không cần thiết phải ẩn nấp, trực tiếp nhảy xuống.

Đám người đang tấn công Mộ Dung Phục dừng lại, tất cả mọi người nhìn bốn người, một nam ba nữ vừa tới. Nam anh tuấn, cũng mặc quần áo trắng giống Mộ Dung Phục, nhưng trẻ tuổi hơn, anh tuấn hơn, phong thái xuất trần tiêu dao tự tại. Ba người nữ đi phía sau, ai cũng xinh đẹp thướt tha, tuy không đẹp bằng Vương Ngữ Yên áo trắng bên kia nhưng cũng một chín một mười.

Mộ Dung Phục nhìn Giang Minh, tròng mắt co rút lại. Là hắn, tại sao hắn lại ở đây?

Một đầu đà lên phía trước lớn tiếng hỏi:

“Ngươi là ai? Tại sao lại xen vào chuyện này? Ngươi muốn là kẻ địch của ba mươi sáu động chủ, bảy mươi hai đảo chủ?”

Giang Minh mỉm cười đáp:

“Ta là ai không quan trọng. Các ngươi thân là võ lâm cao thủ, vậy mà tấn công một cô nương không có sức tự vệ. Ta ngứa mắt nên xen vào thôi.”

Vương Ngữ Yên ở sau người gia tướng Mộ Dung gia, nghe âm thanh Giang Minh, toàn thân run lên. Là hắn, hắn đến cứu ta? Lẽ nào hắn đối với ta...?

Nếu Giang Minh biết được Vương Ngữ Yên nghĩ gì, hẳn nhất định sẽ ngạc nhiên vì trí tưởng tượng phong phú của cô nương này.

Đám người nhìn Giang Minh, sắc mặt cực kỳ bất thiện.

Giang Minh mỉm cười nói tiếp:

“Ta vốn chỉ đến xem vui, các vị không cần để ý ta. Chỉ cần đừng tấn công cô nương áo trắng kia là được. Xin mời tiếp tục.”

Nhóm người nhìn nhau. Bỗng một người đứng ra chấp tay hỏi:

“Xin hỏi công tử có phải Bạch Y Công Tử Giang Minh, Giang công tử?”

Bạch Y Công Tử? Đây là cái gì ý tứ? Giang Minh nghe vậy chột ngẩn người ra. Rất nhanh, Giang Minh hỏi lại:

“Ta là Giang Minh. Người nói là cái gì Bạch Y?”

Người này nghe vậy run run chấp tay nói:

“Thì ra là Giang công tử. Kẻ hèn này tên là Ô Lão Đại. Giang công tử một chiêu diệt Đinh Xuân Thu, đã nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Người ta đồn đãi Giang công tử mặc một thân màu trắng quần áo, phong thái tiêu dao xuất trần nên gọi công tử là Bạch Y Công Tử.”

Giang Minh và ba nữ hiểu ra. Chung Linh gật đầu nói:

“Bạch Y Công Tử, cái tên này không tệ lắm.”

A Tử ánh mắt si mê nói:

“Cái tên này ta thích.”

Giang Minh gật đầu:

“Ta vốn chỉ đi ngang qua. Vị cô nương kia là người ta quen biết, xin đừng tấn công nàng.”

Ô Lão Đại nghe vậy vội nói:

“Công tử yên tâm, chúng ta và Mộ Dung công tử người chẳng qua có chút hiểu lầm, sẽ không đánh nữa.”

Đám người nhao nhao xác nhận.

Giang Minh trong lòng bức mình: các người đánh nhau ta mới có cái để xem, không đánh thì có cái gì xem thú vị?

Tuy vậy Giang Minh vẫn gật đầu đứng xem diễn biến.

Vương Ngữ Yên lúc này ánh mắt si mê nhìn về phía Giang Minh. Mộ Dung Phục tức giận nhưng đang trước mặt mọi người không có ý kiến gì.

Ô Lão Đại chột cúi đầu vái Giang Minh và Mộ Dung Phục mỗi người một cái thật sâu rồi nói:

“Giang công tử, Mộ Dung công tử, anh em chúng ta ba mươi sáu động, bảy mươi hai đạo mấy chục năm nay chịu biết bao dày vò hành hạ, không ngày nào được sống như con người. Lần này quyết lấy tính mạng ra đổi lấy mạng lão ma đầu Thiên Sơn Đồng Lão, cầu xin hai vị công tử trượng nghĩa giúp cho một tay để giải cái nỗi thống khổ. Chúng ta sẽ mãi mãi không dám quên đại ân đại đức.”

Mộ Dung Phục đáp:

“Chư vị ở đây cao thủ như kiến, đâu có cần gì phải đến tại hạ...”

Hắn định dùng lời khéo léo để từ chối, tránh vướng vào cái chuyện rắc rối này. Nhưng sau đó tâm động, lại nghĩ đến sau này đại sự rất cần cao thủ, bèn đổi giọng:

“Thế nhưng người ta có câu rằng, đi đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là bổn phận của bọn người học võ chúng ta...”

Giang Minh nghe xong trong lòng cười lạnh. Ai chứ Mộ Dung Phục người còn lâu mới có chuyện gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, chẳng qua là lợi ích sau này mới nói như vậy thôi. Nhưng hắn cũng không trực tiếp vạch mặt Mộ Dung Phục.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Giải Sinh Tử Phù

Giang Minh trông thấy đám người đổi hướng chú ý đến mình, lắc đầu nói:

“Ta đi trên đường có việc, chẳng qua tiện đường qua chỗ này.”

Nghe ý tứ Giang Minh từ chối, Ô Lão Đại đám người mặt âm trầm. Nếu có Bạch Y Công Tử vị này đi giúp đỡ, thành công khả năng rất lớn. Nhưng mà có thể sao?

Đáp án là không. Giang Minh biết rõ Ô Lão Đại bọn hắn đích nhắm là người nào, dĩ nhiên không có chuyện giúp người ngoài đả nhào người nhà rồi.

Vương Ngữ Yên nghe Giang Minh nói tiện đường qua chỗ này, trong lòng cảm thấy mất mát. Ánh mắt nhìn Giang Minh có một chút thất lạc. Mộc Uyển Thanh sau lưng Giang Minh cười khúc khích khẽ nói:

“Cô nàng họ Vương kia bị phu quân câu nói đã kích trầm trọng.”

Giang Minh nhìn Vương Ngữ Yên, trong lòng cười khò, nhưng hắn cũng không có nói gì.

Mộ Dung Phục cùng đám người Ô Lão Đại nói về những điều Thiên Sơn Đồng Lão gây ra cho nhóm người bảy mươi hai đảo, ba mươi sáu động. Đám người Mộ Dung Phục càng nghe càng tỏ ra căm giận Thiên Sơn Đồng Lão.

Đám người Ô Lão Đại kể võ công của Thiên Sơn Đồng Lão vô cùng cao minh, xưa nay giết người chỉ một chiêu là táng mạng khiến cho đám Mộ Dung Phục cả kinh.

Giang Minh trong lòng lại tính toán, nếu mà Thiên Sơn Đồng Lão tu luyện tám mươi năm với nội công đỉnh cấp phái Tiêu Dao, nội lực so ra kém Vô Danh Tăng nhưng cũng phải gấp gần trăm năm công lực, dĩ nhiên chỉ cần một chiêu giết người. Hơn nữa võ công Tiêu Dao phái vốn ở Thiên Long là hết sức lợi hại.

Mọi người lại nói đến sự kinh khủng của Sinh Tử Phù, sau đó Ô Lão Đại ra hiệu, thủ hạ y xách một chiếc bao vải đen ra để trước mặt y. Ô Lão Đại mở dây buộc miệng túi, trong bao có một tiểu cô nương khoảng mười tuổi. Ô Lão Đại kể lại thành tích liễu mình vào Linh Thửu Cung bắt được tiểu cô nương này. Đám người ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo lớn tiếng reo hò khen ngợi.

Bỗng một tên đảo chủ đột nhiên cầm cổ quay đầu chạy, thân hình cực nhanh thoáng cái đã biến mất trong thung lũng. Lập tức có hơn chục người đuổi theo. Đột nhiên một tiếng “A” thảm thiết từ phía sau núi vọng về. Sau đó một tiếng gió vù vù, một cái thủ cấp máu me đầm đìa bay tới, là của tên đảo chủ cầm đầu chạy kia.

Một lão đạo nhân cười khanh khách nói:

“Thần kiếm của Kiếm Thần quả nhiên danh bất hư truyền. Trác huynh trấn giữ thực chu đáo quá!”

Giang Minh nghĩ, thật cuồng vọng tự đại, dám xưng Kiếm Thần. Trông qua thì chỉ có chưa đầy trăm năm công lực, công lực vậy thì kiếm pháp cũng sẽ chẳng phát huy được bao thành, còn dám xưng Kiếm Thần.

Ô Lão Đại lớn tiếng nói:

“Tất cả các anh em, xin mọi người lấy bình khí ra, mỗi người chém con bé này một đao, đâm một kiếm. Con bé con này tuy còn nhỏ, lại là đứa trẻ cầm nhưng dấu sao vẫn là người của Phiêu Miểu Phong, đầu đao ngọn kiếm chúng ta nhúng máu nó rồi, từ nay cùng cung Linh Thửu thành thể nước lửa, dù có lòng kia dạ nọ cũng không thể rút đầu thoái lui được nữa.”

Nói xong liền rút đao cầm trên tay. Tất cả mọi người đều kêu lên:

“Đúng đó, cứ thế mà làm. Anh em ta cắt máu ăn thề, từ nay chỉ có tiến chứ không lui, cùng mù giặc già một phen sống mái.”

Trông thấy tiểu cô nương che mặt khóc, Vương Ngữ Yên không đành lòng, cất tiếng nói với Mộ Dung Phục:

“Biểu ca, người xem, nàng chỉ là một tiểu cô nương...”

Mộ Dung Phục lắc đầu nói:

“Ngữ Yên, tính mạng của mọi người đều ở việc này, chúng ta là người ngoài không nên xen vào.”

“Nhưng... nhưng...”

Vương Ngữ Yên không đành lòng áp ứng nói. Mộ Dung Phục cau mày lớn tiếng nạt:

“Ngữ Yên!”

Vương Ngữ Yên sợ hãi, ánh mắt lại nhìn sang Giang Minh cầu xin.

Giang Minh kể cả không có Vương Ngữ Yên ánh mắt cũng sẽ cứu Thiên Sơn Đồng Lão, lúc này bước ra nói:

“Dừng lại.”

Tất cả mọi người nghe vậy quay sang nhìn Giang Minh. Giang Minh mỉm cười nói:

“Ta giúp các người giải Sinh Tử Phù, các người thả tiểu cô nương này ra, thế nào?”

Nhóm Ô Lão Đại cả kinh, Giang Minh lại có thể giải Sinh Tử Phù? Ô Lão Đại run run hỏi:

“Giang công tử..., người biết cách giải Sinh Tử Phù?”

Giang Minh gật đầu nói:

“Các người giết nàng không những không có ích gì, kể cả các người lên Phiêu Miểu Phong giết được Thiên Sơn Đồng Lão cũng không có ích gì, nàng chắc chắn sẽ không giải Sinh Tử Phù cho các người mà sẽ lựa chọn chết chung.”

Mọi người nghe xong chột dạ, càng suy nghĩ càng thấy phải. Ô Lão Đại đi lên một bước vái sáu Giang Minh rồi nói:

“Giang công tử, nếu người có thể giải Sinh Tử Phù, chính là ân nhân của ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo chúng ta. Chúng ta sẽ mãi nhớ ơn công tử.”

Mộ Dung Phục nghe vậy, trong lòng cả kinh, hần vốn định lợi dụng đám người bảy mươi hai đảo ba mươi sáu động cho mục tiêu tương lai, lúc này bị Giang Minh phá bình. Tuy hần không biết Giang Minh có thể chữa được cái gọi là Sinh Tử phù hay không, nhưng hần không cam tâm cái kết quả này.

Mộ Dung Phục cất tiếng nói:

“Giang công tử, người cũng không phải Thiên Sơn Đồng Lão, sao lại biết giải Sinh Tử Phù? Tại sao lại phải cứu người của Phiêu Miểu Phong? Hay người là người của Phiêu Miểu Phong?”

Đám người Ô Lão Đại nghe xong giật mình. Trên giang hồ đồn đại Bạch Y Công Tử võ công cực cao, không rõ môn phái, rất có thể là người của Phiêu Miểu Phong.

Giang Minh nếu biết đám người Ô Lão Đại suy luận, chắc cũng cảm thấy mấy tên này cũng đủ độ rùa đây, đoán gần trúng. Phải nói là hần tuy không phải là người Phiêu Miểu Phong, mà là chương môn nhân của chủ nhân Phiêu Miểu Phong các nàng, có thể nói là chủ nhân của Linh Thử Cung nếu Thiên Sơn Đồng Lão chấp nhận thân phận của Giang Minh.

Giang Minh khước miệng lệch lên nụ cười, nói:

“Mộ Dung công tử, người không phải ta, sao người biết ta không giải được Sinh Tử Phù? Còn nữa, ta danh tiếng trên giang hồ không to đến mức không màng một tiểu cô nương bị sát hại trước mắt mình đâu.”

Giang Minh nhìn sang đám Ô Lão Đại đang dùng ánh mắt lo sợ nhìn về phía mình nói:

“Ta có giải được Sinh Tử Phù hay không, các người một người đến thử rõ rồi.”

Đám người Ô Lão Đại nhìn nhau, sau đó Ô Lão Đại tiến lên trước chấp tay nói:

“Ta tin tưởng Giang công tử, xin Giang công tử giải Sinh Tử Phù cho ta trước.”

Giang Minh gật đầu, Ô Lão Đại thẳng này tính cách không tệ.

Giang Minh bảo Ô Lão Đại ngồi xuống, dùng Cửu Dương kiểm tra toàn kinh mạch Ô Lão Đại, rất nhanh phát hiện ra vị trí Sinh Tử Phù, sau đó vận công rút Sinh Tử Phù ra khỏi thân thể Ô Lão Đại. Mọi người đằng sau quan sát chỉ thấy một luồng hơi nước bốc lên, không ai biết đó là Sinh Tử phù bốc hơi.

Cảm nhận được trong cơ thể khó chịu biến mất, Ô Lão Đại ngạc nhiên, sau đó vận công mấy lần, rồi ngửa mặt lên cười ha ha:

“Ha ha, thoát rồi! Ta đã thoát được Sinh Tử Phù rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thiên Sơn Đồng Lão

Đám người nghe Ô Lão Đại hét lên như vậy, trong lòng mừng rỡ, ánh mắt nóng rực nhìn Giang Minh.

Tiểu cô nương Thiên Sơn Đồng Lão lúc này đã dừng khóc, ánh mắt tròn tròn nhìn về phía Giang Minh. Khi ánh mắt nàng nhìn xuống chiếc nhẫn ở trên tay Giang Minh, ánh mắt nàng co rút lại.

Ô Lão Đại ôm quyền vái Giang Minh một cái thật sâu, chân thành nói:

“Giang công tử, on đức này không biết thế nào báo đáp. Sau này nếu có chuyện gì cần sai sử, kẻ hèn này dù chết cũng sẽ cố gắng thực hiện.”

Giang Minh mỉm cười gật đầu. Ô Lão Đại nhanh chóng kêu gọi đám người xếp hàng lần lượt để Giang Minh giải Sinh Tử phù. Về phần tiểu cô nương Thiên Sơn Đồng Lão được Mộc Uyển Thanh ba nàng chăm sóc.

Vương Ngữ Yên nhìn Giang Minh không chớp mắt, ánh mắt thể hiện rõ si mê. Mộ Dung Phục nhìn Giang Minh chữa cho đám Ô Lão Đại, trong lòng rất khó chịu, quay người định rời đi, đến lúc nhìn thấy Vương Ngữ Yên say mê như vậy, Mộ Dung Phục cùng đám gia tướng hừ một tiếng, sau đó cả đám thi triển khinh công rời đi.

Vương Ngữ Yên nghe thấy đám người Mộ Dung Phục hừ một tiếng, giật mình tỉnh lại thì thấy đám Mộ Dung Phục không đợi mình đã khinh công đi mất rồi.

Thân không có võ công Vương Ngữ Yên liền chạy theo hướng Mộ Dung Phục khinh công gấp gấp gọi:

“Biểu ca, đợi ta với...”

Nhưng bóng dáng Mộ Dung Phục cùng đám gia tướng đã biến mất trong màn đêm.

Vương Ngữ Yên nước mắt chảy dài, đứng yên nhìn về hướng Mộ Dung Phục rời đi, trong lòng vô cùng đau khổ.

Chung Linh ba nữ không đành lòng, để A Từ ở lại chăm sóc tiểu cô nương Đồng Lão, hai người chạy về phía Vương Ngữ Yên an ủi.

Mặc dù Giang Minh giải Sinh Tử Phù rất nhanh, nhưng hơn trăm con người trúng Sinh Tử phù, mỗi người lại ở vài vị trí khác nhau. Tới khi trời sáng, Giang Minh mới giải xong hết cho đám người Ô Lão Đại.

Đám người giải xong Sinh Tử Phù, vô cùng vui mừng, chuyện tấn công lên núi Phiêu Miểu đã từ lúc nào không ai nhắc đến. Cả đám vái Giang Minh một cái thật sâu, sau đó hứa hẹn nếu Giang Minh có chuyện gì cần, bọn hắn sẽ không nề hà gì mà cố gắng hết sức.

Giang Minh cũng nhận cái vái này, sau đó đám người Ô Lão Đại nhanh chân tản về các hướng giải tán. Còn về chuyện tấn công lên núi Phiêu Miểu? Bọn hắn không có ngu như vậy, hiện tại chạy nhanh còn kịp, hận không thể bay về nơi rừng sâu ẩn cốc, bề quan một cái chừng mười hai mươi năm gì đấy.

Đến khi đám Ô Lão Đại hoàn toàn biến mất, Giang Minh lúc này mới quay ra nhìn tiểu cô nương Đồng Lão và Vương Ngữ Yên.

Nhìn Vương Ngữ Yên ôm mặt khóc, Chung Linh và Mộc Uyển Thanh ở bên an ủi, Giang Minh cảm thấy trong lòng nổi lên thương tiếc. Hắn dùng khinh công phi xuống thung lũng bên cạnh, chưa đầy mười phút sau mang về một con hươu rừng.

Hươu rất nhanh được nướng lên, mùi thịt nướng bay khắp nơi, thơm lừng, cực kỳ hấp dẫn. Năm người Vương Ngữ Yên đã lại gần đồng lửa. Chung Linh, A Từ, Mộc Uyển Thanh đã nếm ngon ngọt, lúc này nhìn thịt nướng ánh mắt thèm thuồng. Tiểu cô nương Đồng Lão cũng nhìn thịt nướng ánh mắt sáng rực. Nàng vốn thấy Giang Minh mang về con hươu, cũng rất muốn đòi hút máu, nhưng nàng cảm giác nhìn không thấu vị Bạch Y Công Tử này, vì vậy vẫn giả bộ không nói.

Giang Minh hai ngón tay chấp lại, kiếm khí phát ra hình thành một thanh kiếm vô hình, sau đó cắt thịt ra miếng nhỏ, bỏ hết xương rồi đặt trên một chiếc lá. Sau đó mỉm cười với mọi người nói:

“Mọi người chắc cũng mệt rồi, ăn đi rồi có gì nói sau.”

Đêm qua mọi người đều không ăn gì, nhất là Vương Ngữ Yên, nàng không có nội công chống đỡ, không ăn không ngủ hiện tại rất mệt.

Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Từ vốn gặp thịt Giang Minh nướng là mất hết phong thái tiểu nữ nhi, trở thành ba cái ăn hàng, rất nhanh lao vào ăn. Vương Ngữ Yên thấy vậy sùng sốt, ăn thử một miếng xong cũng không còn hình tượng thực nữ, hai tay hai bốc ăn rất nhanh. Đồng Lão cũng rất nhanh lao vào đánh chén, nhưng miệng nhỏ nên tốc độ thua xa bốn nữ.

Giang Minh tay cầm một miếng thịt to bằng lòng bàn tay, ngẩn ngơ nhìn năm người tranh đoạt thịt hươu nướng. Lắc lắc đầu cười khổ, sau đó chậm chậm ăn miếng thịt trên tay.

Chưa đầy năm phút, tất cả thịt hươu đã biến mất, bên cạnh Giang Minh xuất hiện năm tên phụ nữ có thai.

Giang Minh nhìn năm người về mặt thỏa mãn, trong lòng buồn cười. Uy lực của thức ăn ngon chính là vô đối.

Vương Ngữ Yên nhìn Giang Minh mỉm cười nhìn mình, trong lòng xấu hổ không thôi. Sau khi được hai nữ Chung Linh và Mộc Uyển Thanh an ủi, nàng cũng đã ngời ngời đi đau khổ, đến khi ngửi thấy mùi thịt nướng và ăn vào một miếng, nỗi khổ Mộ Dung Phục bỏ rơi mình trong tim nàng đã bị lau đi không còn một mảnh.

Đến khi ăn xong, nàng mới giật mình thanh tỉnh, cảm thấy vừa rồi ăn như hùm sói rất là mất mặt. Ngượng ngùng lên liếc Giang Minh, lại thấy Giang Minh đang mỉm cười nhìn mình, Vương Ngữ Yên lúc này quả thật chỉ muốn xuất hiện một cái lỗ trên mặt đất để chui vào trốn.

Nhưng hân làm đồ nướng thật sự dễ ăn. Vương Ngữ Yên nghĩ lại hương vị thịt nướng trong miệng, cảm thán không thôi.

Giang Minh cười cười hỏi:

“Ngon chứ?”

Năm người đều gật đầu. Vương Ngữ Yên thì cúi đầu xuống không dám nhìn Giang Minh.

Đồng Lão nói:

“Người làm đồ nướng rất ngon.”

Sau đó nhìn vào chiếc nhẫn trên tay Giang Minh hỏi:

“Chiếc nhẫn trên tay người là từ đâu đến?”

Giang Minh cười cười hỏi lại:

“Tại sao ta lại phải nói cho người? Người không phải a hoàn của cung Linh Thử sao?”

Đồng Lão hừ một cái nói:

“Ta chính là Thiên Sơn Đồng Lão, chương quản Linh Thử cung. Chiếc nhẫn trên tay người là của Vô Nhai Tử, chương môn phái Tiêu Dao, người từ đâu lấy được đến?”

Bốn nữ nghe vậy vô cùng ngạc nhiên nhìn tiểu cô nương Đồng Lão, không thể ngờ được tiểu cô nương này lại là Thiên Sơn Đồng Lão trong miệng bọn Ô Lão Đại.

Chung Linh hỏi:

“Người nói dối! Thiên Sơn Đồng Lão như bọn Ô Lão Đại kể thì cũng phải hơn chín mươi tuổi rồi, làm sao có thể là tiểu cô nương người?”

Đồng Lão lại hừ một tiếng nói:

“Ta tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công pháp, cứ ba mươi năm thân thể lại phản lão hoàn đồng mất một tháng, cho nên mới bị tên họ Ô kia bắt được.”

Xong không để ý mấy nữ ánh mắt sáng lên khi nghe câu phản lão hoàn đồng, Đồng Lão quay sang hỏi Giang Minh:

“Chiếc nhẫn trên tay người là từ đâu đến? Còn có, trong người người có tỏa ra khí tức Tiểu Vô Tướng Công, đây là vì sao?”

Giang Minh giơ tay có nhẫn tỏ ý vô tội nói:

“Là Vô Nhai Tử đưa cho ta đấy!”

Đồng Lão nghe vậy giật mình, nắm chặt lấy tay Giang Minh hỏi:

“Vô Nhai Tử đưa người? Hắn bây giờ đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Vương Ngũ Yên phức tạp

Giang Minh mỉm cười nói:

“Sư huynh đang ở một chỗ khác.”

Đồng Lão ngạc nhiên hỏi:

“Sư huynh? Người tại sao lại gọi Vô Nhai Tử là sư huynh?”

Giang Minh trả lời:

“Vì sư phụ ta là Tiêu Dao Tử a. Sư tỷ, người cứ nói đi.”

Đầu Đồng Lão ơng một tiếng, bao năm không nghe thông tin gì của sư phụ, tự nhiên xuất hiện một vị sư đệ, đối lại là ai cũng đều bất ngờ.

Giang Minh cười cười rồi giải thích cho Đồng Lão, Đồng Lão cũng không ngờ sư phụ mình cuối cùng vẫn thu thêm một vị sư đệ, trong lòng dờ khóc dờ cười.

Đồng Lão trầm ngâm một lúc rồi nhìn chiếc nhẫn trên tay Giang Minh hỏi:

“VẬY BÂY GIỜ NGƯỜI LÀ CHƯÔNG MÔN TIÊU DAO PHÁI?”

Giang Minh không nói, chỉ gật đầu.

Đồng Lão trầm lặng vài giây, sau đó quỳ xuống nói:

“Vu Đình Đình bái kiến chương môn!”

Giang Minh ngẩn người, hóa ra Thiên Sơn Đồng Lão tên thật là Vu Đình Đình. Giang Minh cũng không ngờ Đồng Lão lại quỳ xuống thi lễ với hắn. Hắn giờ tay nâng Đồng Lão lên nói:

“Sư tỷ, người từ giờ không cần quỳ xuống như vậy, tôn thọ của ta.”

Đồng Lão lắc đầu nói:

“Sư đệ, thân người là chương môn, sư tỷ quỳ lạy người một cái là phải làm đấy. Người đã là chương môn nhân phái Tiêu Dao, vậy đồng thời cũng là chương quân Linh Thử Cung Phiêu Miêu Sơn.”

Giang Minh gật đầu, sau đó nhìn sang Vương Ngũ Yên hỏi:

“Vương cô nương, bây giờ người có nơi nào muốn đi không?”

Vương Ngũ Yên nghe vậy tưởng Giang Minh đuổi nàng đi, khóe mắt rung rung:

“Giang công tử, tiểu nữ tử cũng không dám làm phiền công tử. Chỉ cần công tử cho ta mượn một con ngựa là đủ rồi.”

Giang Minh ngẩn người, nhưng hồi tưởng lại câu nói của mình, rất nhanh hắn hiểu Vương Ngũ Yên tưởng mình đuổi nàng đi.

Giang Minh lúc này mỉm cười nói:

“Vương cô nương, người hiểu nhầm. Ta hỏi vậy không phải là muốn người rời đi, mà là hỏi người có muốn đi theo chúng ta không? Có lẽ sẽ có cơ hội gặp lại biểu ca của người.”

Vương Ngũ Yên nghe Giang Minh hỏi có muốn đi theo nhóm mình hay không, tâm tình lập tức vui vẻ, nhưng nghe nốt câu cuối, nghĩ đến Mộ Dung Phục, lại sợ Giang Minh hiểu nhầm, nhất thời luống cuống không biết trả lời thế nào.

Vương Ngũ Yên từ khi rời khỏi núi Lôi Cổ, trái tim nàng đã in bóng hình Giang Minh, nhất là lúc Giang Minh uy vũ một chương diệt Đình Xuân Thu đã in đậm trong tâm trí nàng. Tâm tình nàng rất phức tạp, nàng không nghĩ bỏ biểu ca, nhưng lại lưu luyến bóng hình Giang Minh anh tuấn.

Cuối cùng, nàng quyết định kìm nén lưu luyến của mình, đi theo biểu ca Mộ Dung Phục, dù sao hắn cũng là người mà nàng đã hâm mộ sùng bái suốt bao nhiêu năm.

Thế nhưng, đến nơi này, gặp lại Giang Minh, được Giang Minh cứu, nàng mới phát hiện nàng không bỏ được hình bóng ấy. Ánh mắt nàng không thể rời khỏi con người ấy, đến mức nàng hoàn toàn không để ý biểu ca của mình.

Mộ Dung Phục bỏ nàng ở lại, Vương Ngũ Yên rất thương tâm, dù hai nữ Chung Linh, Mộc Uyển Thanh có an ủi nàng, nàng vẫn thấy rất đau lòng. Thế

nhưng chỉ bằng bữa thịt rất ngon kia, bằng ánh mắt dịu dàng của Giang Minh, Vương Ngữ Yên lần đầu tiên cảm thấy được ám áp như vậy, chớp mắt tất cả buồn phiền đau lòng bị dòng nước ấm lau đi. Bao năm qua, Mộ Dung Phục đối với nàng chưa bao giờ được như vậy. Nàng rất ghen tị với Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử ba nữ, ở bên Giang Minh lâu như vậy hẳn rất hạnh phúc.

Đến lúc Giang Minh hỏi nàng có muốn đi nơi nào không, nàng tưởng mình lại bị bỏ rơi một lần nữa, nhất thời không kìm nén được, nước mắt chảy ra. Sau đó lại nghe Giang Minh muốn cho mình đi theo cùng, nàng lại rất vui. Nhưng nàng có muốn gặp lại biểu ca Mộ Dung Phục? Câu trả lời sợ rằng chính bản thân nàng cũng không biết.

Vì vậy Vương Ngữ Yên cúi đầu không đáp.

Chung Linh thấy vậy, chớp mắt suy nghĩ cũng hiểu tại sao, liếc mắt đẹp trừng Giang Minh một cái, sau đó nháy mắt với Mộc Uyển Thanh, hai nữ lại kéo Vương Ngữ Yên ra một chỗ nói chuyện. A Tử cũng lẻo đẻo theo sau ba nữ.

(tác giả: Vương Ngữ Yên nàng này cần được thông nào...)

Giang Minh thấy vậy, trong lòng cười khỏ. Đồng Lão trông thấy vậy cười khúc khích nói:

“Sư đệ, không nghĩ ra người cũng có số đào hoa đấy.”

Giang Minh lắc lắc đầu, sau đó hỏi Đồng Lão:

“Sư tỷ, người có định trở về Linh Thửu Cung, hay là đến gặp sư huynh?”

Đồng Lão suy nghĩ vài giây, sau đó trả lời:

“Ta về Linh Thửu Cung sắp xếp lại mọi việc, sau đó người đưa ta đi gặp sư huynh.”

Giang Minh gật đầu.

Một lúc lâu sau, bốn nàng mới quay trở lại, Giang Minh trông thấy sắc mặt Vương Ngữ Yên đã khá hơn rất nhiều. Vương Ngữ Yên thấy Giang Minh nhìn mình chăm chăm thì thẹn đỏ mặt, cúi đầu xuống. Mộc Uyển Thanh lâm bầm “Sắc lang”.

Giang Minh tai thính dĩ nhiên nghe được Mộc Uyển Thanh nói gì, cười cười mặc kệ, sau đó hỏi Vương Ngữ Yên:

“Vương cô nương, người đi theo chúng ta chứ?”

Vương Ngữ Yên e lệ gật đầu:

“Vâng.”

Tiểu nữ tử phong thái khiến Giang Minh tim đập thành thịch, vội đánh trống lảng quay đầu dọn dẹp.

Đang định thu dọn thì Đồng Lão nói:

“Khoan đã, chúng ta ở tạm đây mấy ngày. Ta cần đại lượng máu tươi của dã thú để bổ sung máu huyết. Ở đây tiện hơn, về Linh Thửu Cung có thể tạm đề lại mấy ngày.”

Giang Minh nghe vậy cũng gật đầu. Bốn nữ Vương Ngữ Yên, Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử lại càng ủng hộ hai tay, dù sao cắm trại dã ngoại có thể ngày ngày được ăn đồ Giang Minh nướng. Nghĩ đến đây bốn nữ chột nuốt nước bọt. Sau đó bốn rặng mây đỏ nổi lên trên bốn khuôn mặt xinh đẹp. Giang Minh trông thấy vậy lại ngẩn người ra nhìn.

Đồng Lão thấy năm người nam nữ trẻ tuổi ngượng ngùng nhìn nhau không dứt, e hèm một tiếng cắt đứt.

Giang Minh thanh tỉnh lại, vội đi vào rừng săn một ít thú quay lại, sau đó lại đi mang mấy túi nước về.

Đồng Lão hút máu xong, Giang Minh lại lấy đi làm đồ nướng. Cứ như vậy rất nhanh trôi qua mười ngày. Lúc này thân thể Đồng Lão đã như một thiếu nữ mười sáu tuổi, khiến Giang Minh và bốn nữ tặc lười khen công pháp diệu kỳ. Giang Minh cũng có công pháp này trong đầu nhưng hắn không nghĩ tu luyện, một phần vì lúc cái lão hoàn đồng cần đại lượng máu huyết, ai biết lúc nào đó không có máu dã thú hút, hắn lại phải hút máu người? Còn lại một phần là vì Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn cũng không thích hợp tu luyện chung với các công pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Lý Thu Thủy

Đồng Lão thu công, gật đầu nói:

“Được rồi, chúng ta quay về Linh Thử Cung thôi.”

Giang Minh gật đầu, bỗng nhiên hắn cảm thấy một người đang khinh công rất nhanh về phía mình. Giang Minh cau mày nhìn về hướng người kia.

Đồng Lão thấy Giang Minh có biểu hiện lạ, sau đó chừng hai mươi giây cũng cảm thấy có người đến. Đồng Lão cả kinh, cảm giác lực của vị sư đệ này quả thực quá cao.

Hai mươi giây sau, một bóng trắng khinh công đến trước mặt mọi người. Người đến là một nữ nhân, quần áo sắc phục màu trắng, trên mặt có mạng che. Nữ nhân vừa tới, Đồng Lão mặt ngưng trọng, khí thế vọt lên.

“Sư tỷ, đã lâu không gặp.”

Nữ nhân lạnh nhạt nói, trong hàm chứa sát khí. Câu nói đã thể hiện rõ thân phận của nữ nhân mới đến, nàng là Lý Thu Thủy, sư muội của Đồng Lão và Vô Nhai Tử. Đồng thời là tiện nghi sư tỷ của Giang Minh.

Đồng Lão hừ một tiếng nói:

“Sư muội, ngươi đến thật đúng lúc.”

Lý Thu Thủy đáp:

“Sư tỷ, ân oán của chúng ta kết thúc thôi.”

Nói xong giơ tay lên tấn công Đồng Lão.

Giang Minh cau mày, Thiên Sơn chiết mai thủ sao? Giang Minh rất nhanh dùng ngón tay điểm vào chưởng của Lý Thu Thủy, bàn tay Lý Thu Thủy lập tức bị lệch hướng.

Lý Thu Thủy mặt biến sắc, ở đâu ra một cao thủ có thể dùng một ngón tay cản lại chưởng của mình? Nếu là giúp đỡ của Đồng Lão, hôm nay mình sẽ rất nguy hiểm. Đồng thời Lý Thu Thủy đối với chính mình chủ quan nhận định Giang Minh trẻ tuổi vậy võ công cũng sẽ không cao đi nơi nào, cảm thấy rất hối hận.

Lý Thu Thủy nhìn Giang Minh ánh mắt lo ngại, hỏi:

“Ngươi là ai?”

Sau đó liếc mắt nhìn qua đám người Vương Ngữ Yên, nhìn đến Vương Ngữ Yên, Lý Thu Thủy ánh mắt co rút lại một cái.

Đồng Lão cười khúc khích nói:

“Sư muội, giới thiệu cho ngươi, đây là tân chưởng môn sư đệ Giang Minh.”

Lý Thu Thủy tuy ở Tây Hạ, nhưng hơn một tháng đi đường cũng biết được gần đây có xuất hiện một người trẻ tuổi tên là Giang Minh, được gọi là Bạch Y Công Tử, không khỏi nhìn Giang Minh nhiều hơn hai mắt nói:

“Bạch Y Công Tử Giang Minh?”

Giang Minh nghe vậy cũng gật đầu cười nói:

“Sư tỷ, sư đệ Giang Minh khấu kiến!”

Lý Thu Thủy thanh tỉnh trở lại mới nhớ ra là Đồng Lão nói Giang Minh là tân chưởng môn sư đệ, vội hỏi:

“Sao ngươi lại là chưởng môn? Vô Nhai Tử còn sống không?”

Giang Minh trả lời:

“Sư tỷ, ngươi ngồi, mọi sự nói sau.”

Lý Thu Thủy biết hôm nay có muốn tấn công Đồng Lão e rằng cũng không được, vị sư đệ này võ công thâm sâu bao nhiêu nàng cũng không nhìn rõ tới, bèn ngồi xuống.

Giang Minh thuật lại sự việc xảy ra ở núi Lô Cô, Lý Thu Thủy nghe xong biết Vô Nhai Tử còn sống, trong lòng phức tạp vô cùng. Dù sao nàng cùng Vô

Nhai Tử cũng có một đoạn thời gian là vợ chồng, cũng có với nhau một đứa con gái. Chỉ là rất lâu rồi không gặp được nhau.

Thở dài một cái, Lý Thu Thủy cũng quỳ xuống nói:

“Lý Thu Thủy bái kiến chương môn.”

Giang Minh dùng tay nâng Lý Thu Thủy lên. Sau đó nhìn mạng che mặt của Lý Thu Thủy hỏi:

“Sư tỷ, nghe nói khuôn mặt của người bị hủy?”

Lý Thu Thủy cảm hận nhìn Đồng Lão sau đó bất đắc dĩ gật đầu.

Giang Minh cười cười nói:

“Ta nói ta có thể chữa khuôn mặt cho sư tỷ, sư tỷ liệu có tin?”

Lý Thu Thủy nghe lời Giang Minh nói như sấm đánh ngang tai, run rẩy hỏi:

“Sư đệ người nói thật?”

Giang Minh gật đầu, sau đó nói:

“Nhưng ta có một điều kiện.”

Lý Thu Thủy cuống lên:

“Sư đệ, mời nói.”

Giang Minh cười cười nói tiếp:

“Ta muốn Vô Nhai Tử, Lý sư tỷ người và Đồng Lão không được tấn công lẫn nhau. Ba người muốn ở cùng một chỗ.”

Lý Thu Thủy và Đồng Lão đồng thanh:

“Không được!”

Sau đó hai người quay sang lườm nhau.

Giang Minh cười khỏ nói:

“Hai vị sư tỷ, Vô Nhai Tử vốn cũng không chọn các người a.”

Lý Thu Thủy và Đồng Lão cau mày, Lý Thu Thủy hỏi:

“Sư đệ, người nói thế là ý gì?”

Giang Minh lắc đầu, rồi hỏi lại:

“Sư tỷ, người có một muội muội rất giống người?”

“Người nói Thu Sương?”

Đồng Lão hỏi.

Giang Minh gật đầu nói:

“Ta có xem qua bức họa Vô Nhai Tử sư huynh luôn mang theo người, trong bức họa, cô gái có một nốt ruồi dưới mắt phải. Lý sư tỷ không có nốt ruồi dưới mắt phải, vậy là người kia chỉ có thể là tiểu muội của Lý sư tỷ.”

Lý Thu Thủy và Đồng Lão đều đứng như trời trồng, hai người đồng thời thì thào:

“Thật sự là như vậy? Vậy chúng ta bao nhiêu năm qua đã làm cái gì?”

Giang Minh lắc đầu, sau đó nói:

“Bất cứ việc gì đã xảy ra, ta mong hai vị sư tỷ có thể chung sống hòa bình cùng sư huynh. Chúng ta vốn là người một nhà. Hiện tại hai vị sư tỷ tuổi tác đã cao, còn sống được mấy năm nữa mà cứ tranh đấu? Chỉ bằng dành thời gian ở bên người mình yêu quý, đây mới là vương đạo.”

Lý Thu Thủy và Đồng Lão nghe xong rung động, thì thảo:

“Ồ bên người mình yêu quý mới là vương đạo?”

Hai người sau đó nhìn nhau. Lý Thu Thủy nói:

“Bất kể thế nào, ta muốn nhìn bức tranh kia một lần.”

Đồng Lão cũng gật đầu nói:

“Ta cũng muốn nhìn một lần. Nếu Vô Nhai Tử yêu là người, ta cũng sẽ bỏ qua, ta chỉ mong có thể sống cạnh Vô Nhai Tử. Về phần danh phận, người tới là được.”

Lý Thu Thủy tròn mắt. Đây là vị sư tỷ ngày xưa vì đánh ghen đuổi giết, hủy dung chính mình, là người bao năm qua tranh đấu với mình hay sao?

Đồng Lão nhìn Lý Thu Thủy tròn mắt, miệng cười khỏ nói:

“Chúng ta cũng chẳng sống được bao năm nữa, đánh nhau mãi thật sự vô vị. Ta chỉ muốn nhìn hán mỗi ngày, từ giờ cho đến cuối cuộc đời thôi.”

Lý Thu Thủy ánh mắt phức tạp nhìn Đồng Lão, sau đó nhìn Giang Minh hỏi:

“Sư đệ, người nói người chữa được mặt của ta?”

Giang Minh gật đầu, sau đó đổi một ngàn điểm lấy một viên Sinh Cơ Đan, loại đan dược này có thể chữa được hầu hết các loại vết thương da thịt, đặc biệt có công dụng tẩy sẹo.

Đưa đan dược cho Lý Thu Thủy, Lý Thu Thủy không nghi ngờ gì, tháo mạng che mặt rồi trực tiếp nuốt xuống. Giang Minh gật đầu, Lý Thu Thủy này đầu óc thông minh quyết đoán, cũng phi thường tàn nhẫn. Nếu không phải mình mạnh hơn nàng, thật khó để thuyết phục nàng chấp nhận mình là chương môn Tiêu Dao Phái.

Lý Thu Thủy vừa đưa đan dược nuốt xuống, cảm thấy đan dược biến thành một đám nước, sau đó bụng trở nên ấm, có một luồng khí di động trong cơ thể mình, sau đó di chuyển đến khuôn mặt. Lý Thu Thủy cảm thấy khuôn mặt mình trở nên mát mát. Nàng không dám sờ lên mặt vì sợ để lại di chứng.

Dưới con mắt ngạc nhiên của sáu người Vương Ngữ Yên, khuôn mặt toàn sẹo của Lý Thu Thủy dần dần trở nên mịn màng, các vết sẹo dần thu nhỏ lại rồi biến mất.

Tới khi toàn vết sẹo biến mất, Lý Thu Thủy lúc này cảm thấy luồng khí ấm áp vừa rồi tiêu tán, mở mắt, sau đó sờ lên mặt mình.

Cảm nhận khuôn mặt trơn láng không một vết sẹo, Lý Thu Thủy nước mắt chảy dài. Vị cao thủ giết người như nhóc này lúc này như tiểu nữ sinh, ôm mặt khóc nức nở.

Đồng Lão lúc này không còn cảm thấy có một chút gì cừ hận Lý Thu Thủy, ngược lại thấy mừng cho nàng. Đồng thời mọi người cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn về Giang Minh, không ngờ hán lại có loại đan dược nghịch thiên như vậy. Không những sẹo trên mặt Lý Thu Thủy biến mất, mà tóc của Lý Thu Thủy bạc trắng đã trở lại đen nhánh.

Chung Linh hỏi:

“Giang đại ca, viên thuốc vừa rồi là thuốc gì?”

Giang Minh mỉm cười đáp:

“Viên thuốc kia là độc môn bí truyền của sư phụ ta, cực kỳ khó điều chế. Sư phụ trước khi qua đời chỉ cho ta một viên, nói là thuốc này chỉ còn một viên duy nhất, công dụng tuy có nhưng chủ yếu là để tẩy sẹo.”

Trong đầu Giang Minh liền vang lên tiếng Tiểu Linh:

“Chủ nhân, người cũng đủ sang đây, dĩ nhiên dùng Sinh Cơ Đan để tẩy sẹo. Người phải biết Sinh Cơ Đan còn có thể tẩy mọi loại bệnh xấu trong khi luyện công, còn có thể chữa lành vết thương không chí mạng. Người lại dùng để tẩy sẹo!”

Giang Minh nghe Tiểu Linh nói xong, cười cười không trả lời lại. Đối với hán, việc có thể hòa giải ân oán giữa ba người Vô Nhai Tử còn quý hơn một viên đan dược một ngàn điểm nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ta muốn ở bên hấn!

“A”

Vương Ngữ Yên chợt kêu lên.

Mọi người đều quay ra nhìn Vương Ngữ Yên, sau đó theo hướng Vương Ngữ Yên nhìn Lý Thu Thủy, mọi người mới chợt vỡ lẽ, hóa ra Vương Ngữ Yên rất giống Lý Thu Thủy. Tất nhiên trừ Giang Minh và Đồng Lão không biểu hiện ra ngạc nhiên. Giang Minh vốn đã biết quan hệ Vương Ngữ Yên và Lý Thu Thủy, Đồng Lão thì ngay từ đầu đã biết Vương Ngữ Yên không phải Lý Thu Thủy vì nàng võ công rất kém, chỉ có nghi ngờ nàng có quan hệ huyết thống với Lý Thu Thủy thôi.

Lý Thu Thủy lúc này nhìn Vương Ngữ Yên, nàng cũng biết rõ Vương Ngữ Yên rất có thể là huyết thống của nàng hoặc Lý Thu Suong.

Lý Thu Thủy thật ra cũng là một người đáng thương, con gái bị bắt cóc không biết tung tích, mặt lại bị hủy. Khó trách nàng với Đồng Lão lại thù hận sâu như vậy.

Nghĩ đến Lý Thu Suong, Lý Thu Thủy cảm thấy vô cùng hối hận khi ngày xưa đã ra tay giết chết nàng. Nhưng hối hận cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Bây giờ Lý Thu Thủy thấy hậu nhân có thể là của mình hoặc Lý Thu Suong, cảm giác của nàng với Vương Ngữ Yên có lẽ là tình cảm đối với bậc tôn từ.

Lý Thu Thủy nhìn Vương Ngữ Yên hỏi:

“Ngươi cùng mẫu thân ngươi sống ở đâu?”

Vương Ngữ Yên nhìn Giang Minh, thấy hấn gật đầu mới trả lời:

“Ta cùng mẫu thân sống ở Mạn Đà Sơn Trang.”

Lý Thu Thủy hỏi tiếp:

“Mẫu thân ngươi có phải tên là Lý Thanh La?”

Vương Ngữ Yên bất ngờ hỏi lại:

“Sao ngươi lại biết tên mẫu thân ta?”

Lý Thu Thủy thờ dài, Lý Thanh La là con gái nàng với Vô Nhai Tử, ngày xưa nàng có khắc một cái lệnh bài có tên con. Sau đó Lý Thanh La bị bắt cóc, lệnh bài cũng mất theo. Lý Thu Thủy nước mắt chảy ra nói:

“Ta chính là bà ngoại của ngươi a.”

Vương Ngữ Yên đầu óc lúc này sắp hỏng rồi. Tự nhiên lại xuất hiện một người giống mình và mẫu thân, sau đó lại biết đây chính là bà ngoại của mình. Bất giác tay nàng kéo lấy tay áo Giang Minh. Giang Minh biết nàng lúc này rất khó tiếp nhận, bèn nói:

“Lý sư tỷ, nàng tạm thời khó có thể tiếp nhận, ngươi cho nàng thời gian a.”

Lý Thu Thủy biết không cách nào, đành phải gật đầu.

Thế nhưng Giang Minh không có rõ, thật ra Vương Ngữ Yên lúc này đầu óc cực kỳ phức tạp, chủ yếu lý do là do hấn.

Hấn là sư đệ của Lý Thu Thủy, nếu Lý Thu Thủy đúng là bà ngoại nàng, vậy Giang Minh hấn chính là của nàng sư thúc tổ. Vậy thì nàng muốn đến với hấn, vậy cái bối phận này...

Vì lẽ đó, Vương Ngữ Yên cứ ngăn người ra đứng một chỗ. Giang Minh thấy vậy, bắt đắc dĩ gờ tay ra điểm lên trán nàng một cái. Vương Ngữ Yên thanh tỉnh lại, nhìn Giang Minh, sau đó nước mắt lại chảy dài.

Giang Minh ngăn người ra, phụ nữ các nàng sao lại thích khóc như vậy? Hấn dù sao thân là xử nam, chuyện tâm lý phụ nữ có vài cái có thể theo lẽ thường suy đoán, nhưng có vài cái, không thể nào suy đoán các nàng nghĩ gì.

(tác giả: phụ nữ là một loại sinh vật phức tạp.)

Thở dài một cái, Giang Minh khẽ dùng tay kéo Vương Ngữ Yên vào ngực của mình. Vương Ngữ Yên ngạc nhiên một lúc, sau đó ở trong lồng ngực ấm áp mà rộng rãi của Giang Minh khóc òa lên.

Ba nữ Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Từ lúc này cũng chỉ dùng ánh mắt đồng tình xem Vương Ngữ Yên. Các nàng không ghen, vì các nàng biết, nếu mình đau khổ mà không có ai an ủi thì bản thân sẽ sớm hỏng mất.

Đồng Lão và Lý Thu Thủy cũng chỉ im lặng ngồi một chỗ. Các nàng hôm nay gặp quá nhiều sự kiện. Đối thủ một mất một còn giờ đã biến thành không phải đối thủ nữa mà có lẽ là sự tử sự muội tình cảm, một vị sư đệ mạnh mẽ, Vô Nhai Tử còn sống, cả hai nàng đều không phải người mà hấn yêu. Hai nàng đồng thời thở dài một cái, sau đó quay lại nhìn nhau cười khỏ.

Vương Ngữ Yên khóc lóc một hồi, ngực áo Giang Minh lúc này đã ướt một mảnh. Hấn chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, sau đó vuốt vuốt đầu nàng. Vương Ngữ Yên cảm thấy uất ức bấy lâu dần dần trôi đi, đồng thời cũng cảm nhận thấy tình cảm Giang Minh đối với mình. Trong lòng nguôi dần, lại nổi lên một hồi ngọt ngào, cái gì bối phận sớm đã vút trôi đi theo dòng nước mắt.

Ta muốn ở bên hấn! Vương Ngữ Yên trong lòng nghĩ như vậy. Hai tay nàng vòng qua hông Giang Minh ôm lấy hấn. Giang Minh cũng bất ngờ vị Vương cô nương này đột nhiên táo bạo như vậy. Đồng thời Giang Minh cũng cảm thấy có ba cặp u oán ánh mắt nhìn vào mình. Giang Minh trong lòng cười khỏ, các người đừng nhìn ta như vậy, ta đây cũng là không có biện pháp nào khác.

Ôm Giang Minh một hồi, hít vào mũi một mùi nam nhân ấm áp, Vương Ngữ Yên cảm thấy vô cùng thoải mái. Bỗng nàng giật mình tỉnh lại, nhớ ra bên cạnh còn có rất nhiều người, vội vàng buông Giang Minh ra lùi lại.

Giang Minh thấy Vương Ngữ Yên buông mình ra, trong lòng cảm thấy tiếc nuối. Dù sao người ngọc ôm cảm giác rất dễ chịu, nhất là phía trước có hai luồng mềm mại... Phi phi, Giang Minh trong lòng lắc đầu, vội vàng tắt ngay cái ý nghĩ vừa rồi.

(tác giả: thật đúng là xử nam, thanh niên nghiêm túc a... Giang Minh: cú ngay trúng!)

Vương Ngữ Yên xấu hổ, mặt đỏ bừng cúi đầu xuống. A Tử mặt không cam lòng, sau đó đứng dậy lao vào ôm chặt lấy Giang Minh khiến mọi người sững sờ. Chung Linh cũng rất nhanh tiến tới ôm Giang Minh chung một chỗ với A Tử, khiến cho vị xử nam này vô cùng bối rối. Hai tiểu cô nương này tuy về tuổi tác đứng là tiểu, nhưng mà các nàng lớn lên cũng không sai chút nào, nhất là hai luồng phía trước...

Mộc Uyển Thanh không tấn công Giang Minh, nàng biết hấn bây giờ rất khó chịu đựng. Mặt Giang Minh lúc này đã đỏ lên rồi, hấn buộc phải vận công áp chế chống lại cảm xúc mong muốn đây ngã muội tử của mình. Mãi tới khi A Tử và Chung Linh buông ra, Giang Minh mới thở phào nhẹ nhõm thầm nghĩ: tiểu cô nương bây giờ thật là bu hấn a...

(tác giả: Vương Ngữ Yên cũng tương đương Chung Linh và A Tử, khoảng mười sáu tuổi...)

Vương Ngữ Yên thấy A Tử và Chung Linh ôm Giang Minh như vậy vừa ghen vừa buồn cười. Nhưng nàng biết, dù Giang Minh có chấp nhận mình, thì mình cũng là người đến sau, Chung Linh và Mộc Uyển Thanh đi theo Giang Minh đã lâu rồi, chính mình là người xen vào. Phải nói Vương Ngữ Yên cũng rất thông minh, chẳng qua là nàng si mê biểu ca nhiều quá nên chỉ số thông minh giảm xuống vô cận tiếp cận số không. Thành ra Mộ Dung Phục không yêu nàng, nàng cũng không để ý mà vẫn tiếp tục thích hấn.

Đồng Lão vốn cùng Lý Thu Thủy cười cười nhìn nhóm Giang Minh, cuối cùng thấy nhóm Giang Minh kết thúc ôm nhau sự kiện, bèn nói:

“Đã sắp muộn rồi, chúng ta đi Linh Thử Cung thôi.”

Giang Minh và bốn nữ gật đầu, bảy người cùng hướng Phiêu Miểu Sơn tiến tới.

(Lời tác giả: thật ra ta băn khoăn rất lâu, liệu có nên cho Vương Ngữ Yên vào cùng nhóm Giang Minh không, bởi vì Đoàn Dự, vì bản thân ta cũng không khoái Vương cô nương cho lắm. Nhưng xét thấy số nàng rất khô, lại tình cờ đọc wiki thấy Kim lão cho nàng cuối cùng rời Đoàn Dự chăm sóc Mộ Dung Phục, nhất thời sửa lại kịch bản, cho nàng tiến tới với Giang Minh. Dẫu sao Giang Minh là của ta nhân vật chính, đối xử với nàng cũng không tệ nơi nào...)

Nói qua nói lại, ngay từ đầu thiên long thế giới, ta cũng chỉ xác định Chung Linh và Mộc Uyển Thanh nhập hậu cung, nhưng đột viết chương gặp A Tử, không biết thế nào ngứa tay lại viết thêm A Tử vào, hoàn toàn là ngoài ý muốn...

Bất quá ta thích. Ha ha ha.)

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bạt kiếm thuật

Phiêu Miểu Sơn, Linh Thử Cung.

“Chủ nhân.”

Một thiếu nữ xinh đẹp quỳ xuống trước mặt một trẻ tuổi quần áo trắng anh tuấn nam tử. Phía sau là ba thiếu nữ xinh đẹp không kém cũng đang quỳ xuống.

“Mai Kiếm, còn có ba người các người nữa, ta đã nói là gặp ta không cần quỳ xuống. Đứng dậy đi.”

Nam tử bắt đắc dĩ dùng nội lực nâng Mai Kiếm bốn người dậy. Mai Kiếm lễ phép nói:

“Chủ nhân, đây là quy định của lão chủ nhân.”

Nam tử khoát tay nói:

“Được rồi, người có gì muốn nói?”

“Chủ nhân, lão chủ nhân ra lệnh cho bốn người Mai Lan Cúc Trúc chúng ta hầu hạ chủ nhân.”

Nói xong mặt Mai Lan Cúc Trúc bốn người ửng hồng.

Nam tử giật mình:

“Ách, cái này các người không cần phải để ý. Ta có thể tự lo một mình.”

Nam tử dĩ nhiên là Giang Minh rồi. Sau khi lên Linh Thửu Cung, Đồng Lão triệu tập toàn bộ Linh Thửu Cung, bàn giao chức cung chủ lại cho Giang Minh. Điều làm Giang Minh đau đầu là cung Linh Thửu toàn bộ người đều là nữ nhân. Sống giữa gần ngàn nữ nhân khiến Giang Minh cảm thấy cực kỳ rắc rối, đặc biệt là lúc tụ tập mọi người, Giang Minh cảm thấy mình như con cừu duy nhất đứng giữa một đàn sói.

Hiện tại tốt, Đồng Lão ra lệnh cho Mai Lan Cúc Trúc bốn thị kiểm phục vụ hầu hạ Giang Minh. Giang Minh định lực tuy cao, nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, vì vậy hắn đề phòng ngừa mình gieo họa toàn Linh Thửu Cung, quyết định quyền điều hành vẫn thuộc về Đồng Lão. Bản thân danh nghĩa cung chủ sẽ chỉ đứng ra giải quyết những chuyện quan trọng ảnh hưởng đến toàn Tiểu Dao Phái.

Đồng Lão bàn giao xong công việc, sau đó cùng Lý Thu Thủy cưỡi ngựa trở về gặp Vô Nhai Tử. Chuyện này Giang Minh bản thân cũng không quản, đó là chuyện của ba người Vô Nhai Tử bọn họ.

Rửa mặt xong, Giang Minh đứng ra sân luyện công dành riêng cho cung chủ, tay cầm kiếm, kiếm vẫn ở trong vỏ, tâm thần thả lỏng.

Giang Minh hầu như không dùng đến kiếm, hắn ưa thích dùng kiếm khí của Lục Mạch Thần Kiếm, cảm thấy như vậy rất tốt, rất phong cách. Cho đến đêm hôm qua, hắn mơ thấy bản thân đang ở trong căn phòng thời hiện đại của mình, chơi game PS3 Dynasty Warriors 7 Empires. Hắn thấy nhân vật mình điều khiển là Chu Thái, đánh kiếm kiểu kiếm Nhật trông rất đẹp mắt. Đặc biệt là chiêu Bạt Kiếm Thuật, rút kiếm vung kiếm thật nhanh, đến khi kiếm cho vào vỏ, hình thành chân không gây sát thương cho địch khiến Giang Minh rất hâm mộ.

Tỉnh dậy, Giang Minh tìm tòi trí nhớ, vậy mà cũng có một yếu quyết bạt kiếm thuật. Yếu quyết này vốn là của Nhật Bản, Giang Minh không như những kẻ khác tị hiềm võ công quốc gia khác, hơn nữa Giang Minh lại vô cùng yêu thích kỹ năng đặc trưng của kiếm sĩ Nhật Bản này. Vì vậy hắn quyết định hôm nay tập bạt kiếm thuật.

Bởi vì tu luyện Cửu Dương Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh nguyên có khiến Giang Minh rất nhanh hiểu rõ yếu quyết bạt kiếm thuật, hắn bắt đầu cầm kiếm luyện tập.

Bạt kiếm thuật thật sự yêu cầu không có gì đặc biệt, chỉ là yêu cầu cần phải nhanh, nhanh đến tột cùng, uy lực của bạt kiếm thuật phụ thuộc vào tốc độ rút kiếm và vung kiếm, nội lực truyền vào của bản thân võ giả. Đạt đến một mức độ nào đó, cắt đứt không gian cũng không phải là không thể.

Giang Minh bắt đầu vung kiếm, hắn vài lần đầu tiên vung khá chậm để nắm vững cách vung kiếm của bạt kiếm thuật, sau đó những lần tiếp theo vung càng lúc càng nhanh.

Bởi vì đã dặn trước nên lúc hắn luyện tập không ai quấy rầy hắn. Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử, Vương Ngữ Yên bốn nữ cùng nhau dạo chơi Linh Thửu Cung. Các nàng trừ Vương Ngữ Yên không biết võ công ra, còn lại đều được Giang Minh đích thân huấn luyện, võ công hiện tại đã nằm trong top đầu của Thiên Long thế giới. Từ khi dùng độc hạ gục các nàng, nếu không đa phần là bỏ mình dưới vũ khí của các nàng.

Giang Minh vung kiếm đã hơn một ngàn lần, tay hắn lúc này loang loáng, võ lâm cao thủ như Đồng Lão sợ rằng bây giờ cũng không thể nhìn thấy rõ tay Giang Minh xuất chiêu. Nhưng hắn vẫn tiếp tục vung, tiếp tục sửa chữa sai lầm của mình trong lúc vung kiếm. Kiếm càng lúc càng nhanh, bắt đầu phát ra tiếng kêu, tiếng kêu càng lúc càng to, kiếm lại nhanh thêm, tiếng kêu đạt đến một độ to như còi ô tô con, sau đó bắt đầu nhỏ lại dần. Mà bóng kiếm thì lúc đầu loang loáng, đến khi tiếng kêu bắt đầu nhỏ lại dần thì càng lúc càng khó nhìn.

Giang Minh vung kiếm tới khi không còn nghe thấy âm thanh của kiếm, hắn dừng lại, nhắm mắt.

Một chiếc lá bay đến gần hắn, Giang Minh tay đặt lên kiếm, hai mắt mở to ra, sau đó dùng một tốc độ không ai có thể tưởng tượng được chém đứt đôi chiếc lá. Nếu người bình thường ở đây, chỉ nhìn thấy một chiếc lá bay lại gần Giang Minh, Giang Minh đặt tay lên chuôi kiếm, sau đó kiếm nhấc lên một chút, rồi Giang Minh bỏ tay ra khỏi kiếm, chiếc lá bị chia thành hai phần. Hoàn toàn không một bóng kiếm, không một tiếng động.

Giang Minh thở ra một hơi, hắn biết Bạt kiếm thuật của mình đã tu luyện thành công. Giang Minh trong lòng rất vui vẻ, hắn hiện tại đã có thêm một chiêu có thể bất ngờ đã thương địch thủ. Theo công lực của Giang Minh càng tăng, theo tốc độ của Giang Minh càng nhanh, bạt kiếm thuật sẽ càng thể hiện uy lực khủng bố.

Gật gật đầu, Giang Minh định chuyển sang tập luyện các chiêu thức khác. Một trận gió mạnh thổi qua, rất nhiều lá vàng bay trong sân. Giang Minh thấy

vậy, tay vung ra, Lục Mạch Thần Kiếm kiếm khí bay tứ tung trong gió. Từng tia kiếm khí xuyên qua mỗi chiếc lá. Giang Minh càng thi triển kiếm khí càng thấy thoải mái. Giang Minh tâm động, kiếm khí bay vòng vòng quanh thân Giang Minh, hóa thành đủ loại hình thù, từ lốc xoáy, bắn từ phía như con nhím, xoay xung quanh chân tay... cuối cùng sáu tia kiếm hợp lại làm một bay thẳng lên trời. Toàn thân Giang Minh lúc này đã cách ly mặt đất chừng nửa mét, gió không biết từ đâu bay về hướng Giang Minh, toàn thân Giang Minh như một cái vòi rồng hút gió về.

Hai mắt Giang Minh từ từ nhắm lại, hắn cảm nhận được quanh thân mình không khí đang lưu chuyển, hắn cảm nhận được kiếm khí của mình vẫn đang bay lên cao. Giang Minh cảm thấy bản thân nắm bắt được một cái gì đó, hai mắt vẫn nhắm nghiền, hắn giơ tay lên, tưởng tượng tay mình phóng kiếm khí ra. Đột nhiên hắn cảm thấy đầu ngón tay của mình có cái gì đó bay ra, Giang Minh mở mắt, vừa lúc thấy một cái cây trước mặt mình nổ tung.

Vô cùng ngạc nhiên, Giang Minh biết mình còn không có vận tới nội lực phóng kiếm khí, vậy mà cái cây trước mặt nổ tung, còn hơn chính hắn vận công bắn sáu tia kiếm khí vào một gốc cây nhiều. Giang Minh cảm thấy mình có thể dễ dàng thực hiện lại, hắn liền giơ ngón tay chỉ xuống dưới đất, trong đầu ý nghĩ phóng kiếm khí, lập tức Giang Minh có thể cảm thấy được một luồng vô hình bay ra khỏi ngón tay của mình, sau đó bắn xuống đất. Mặt đất nổ bùm một tiếng, hiện ra một cái hố sâu nửa mét, khiến Giang Minh hít một hơi lạnh. Giang Minh biết không phải là kiếm khí, vì khi kiếm khí phóng ra ngoài, tuy cũng vô hình, nhưng người ta còn có thể dựa vào không khí giao động, âm thanh để biết được kiếm khí phóng như thế nào. Còn cái luồng vô hình này hoàn toàn không thể biết được nó phóng ra sao, không có không khí giao động, không có âm thanh phát ra, thuần túy chỉ là sức phá hoại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sơ nhập kiếm ý

Giang Minh cúi đầu nhìn bàn tay của mình. Hắn cũng không rõ vừa rồi là cái gì, nhưng hắn có thể cảm giác thấy được mình có thể dễ dàng thi triển nó chỉ bằng một ý niệm. Đồng thời lực phá hoại của cái luồng kia khiến hắn hưng phấn không thôi.

Đột nhiên trong đầu Giang Minh vang lên tiếng Tiểu Linh:

“Chúc mừng chủ nhân linh ngộ kiếm ý. Chủ nhân được thưởng một vòng quay may mắn trung cấp!”

Giang Minh ngẩn người ra, là kiếm ý sao? Chính mình lại ngộ ra được kiếm ý trong truyền thuyết sao?

Giang Minh ngửa mặt lên trời cười ha ha. Không ngờ hôm nay hắn ngoài bạt kiếm thuật lại có thể linh ngộ được kiếm ý.

Nhưng tiếng Tiểu Linh lại cắt đứt hưng phấn của hắn:

“Chủ nhân, người chỉ là linh ngộ kiếm ý tầng một mà thôi, có gì mà vui mừng như vậy?”

“Ách”

Giang Minh hết ý kiến nói:

“Tiểu Linh, người không thể để ta mừng thêm một chút sao? Mà kiếm ý tầng một có ý nghĩa gì?”

Tiểu Linh cười khúc khích, trả lời:

“Kiếm ý có tất cả ba tầng, phân biệt là: tầng một sơ nhập kiếm ý, tầng hai ý hóa thành binh, tầng ba là nhân kiếm hợp nhất. Chủ nhân người linh ngộ chính là tầng một sơ nhập kiếm ý, kiếm ý xuất ra vô tung vô tích, vô hình vô ảnh.”

Giang Minh hỏi:

“Tầng hai hóa ý thành binh, có nghĩa là gì?”

“Hóa ý thành binh có nghĩa là kiếm ý thực thể hóa thành thanh kiếm. Cảnh giới này có thể dùng ý niệm hình thành kiếm, cách xa ngàn dặm lấy mạng địch.”

“Ghê gớm vậy? Thế còn tầng thứ ba?”

“Tầng thứ ba chính là nhân kiếm hợp nhất, toàn thân chính là kiếm, một ý niệm chính là một kiếm, sức phá hoại vô cùng to lớn. Kiếm xuất ra chính là đất trời rung chuyển, thiên địa biến sắc.”

“Ừc.”

Giang Minh đang yy rồi, hắn đang tưởng bỏ chính mình đạt đến nhân kiếm hợp nhất cảnh giới, một kiếm vung ra chấn nhiếp cả thiên địa.

“Nhân kiếm hợp nhất cũng chưa phải là mạnh nhất!”

Tiểu Linh tiếng nói oanh vỡ giấc mơ yy của Giang Minh. Hắn sùng sốt hỏi:

“Vậy mà còn chưa phải là mạnh nhất?”

“Dĩ nhiên, chủ nhân cần phải biết, tu luyện không có tận cùng, chỉ có mạnh hơn, không có mạnh nhất.”

Giang Minh ảo não. Chợt hắn nhớ ra mình có một lần quay trung cấp, Giang Minh vội nói:

“Không mạnh nhất cũng không sao, ta có một lần vòng quay may mắn đúng không? Quay thôi.”

Một vòng quay may mắn lập tức hiện ra trước mắt Giang Minh. Vòng quay như lần trước gồm ba ô hộp quà, bốn ô điểm thưởng và một ô trống. Giang Minh liền thò tay vào quay.

Vòng quay chậm dần, chậm dần, sau đó nhảy vào ô mười vạn. Giang Minh hưng phấn, hắn đạt được mười vạn điểm thưởng, vậy là vượt mốc mười vạn, có thể được quay thêm một vòng quay may mắn nữa.

“Chúc mừng chủ nhân được mười vạn điểm thưởng, chủ nhân điểm số vượt mốc mười vạn, hệ thống thưởng cho chủ nhân một vòng quay đặc biệt.”

Giang Minh hỏi:

“Cái gì là vòng quay đặc biệt?”

“Vòng quay đặc biệt là vòng quay có thể chỉ định một loại vật phẩm. Chẳng hạn như chủ nhân muốn quay ra kỹ năng sống, có thể chỉ định phần thưởng là kỹ năng sống, các phần thưởng trên vòng quay vẫn sẽ được đóng trong hộp, nhưng là được thay kỹ năng sống vào, các loại khác sẽ không có.”

Giang Minh lại thắc mắc:

“Nếu kỹ năng sống đây đã được học thì sao?”

“Chủ nhân sẽ được hệ thống bồi thường bằng một kỹ năng sống tương đương giá trị, hoặc là nếu chủ nhân đã học hết kỹ năng sống, chỉ còn một loại kỹ năng sống chưa học, thì dù là điểm cao nhất kỹ năng sống [Nhân bản], hệ thống cũng sẽ tặng cho chủ nhân.”

“Tuyệt! Ngoài kỹ năng sống ra còn có gì?”

“Ngoài kỹ năng sống ra, hệ thống còn cho phép chủ nhân có thể lựa chọn phần thưởng là đan dược, võ công, vũ khí, ... thậm chí là thể giới.”

“Có thể quay thể giới?” Giang Minh hai mắt sáng lên.

“Có thể, nhưng ta không khuyến khích chủ nhân lựa chọn phần thưởng thể giới.”

“Tại sao?”

“Tại vì chủ nhân người hiện tại quá yếu. Thể giới làm phần thưởng hiện tại không giúp ích gì được cho chủ nhân. Chủ nhân nếu quay trúng thể giới yếu thì không có gì trợ giúp, thể giới mạnh thì chỉ có một kết cục cho chủ nhân, đó là chết.”

Giang Minh gật đầu, hắn cũng hiểu phần thưởng thể giới hiện tại không có ích gì cho việc tăng tu vi của hắn. Vì vậy hắn quyết định chọn phần thưởng là kỹ năng sống.

Vòng quay may mắn lại hiện ra, trên vòng quay có sáu ô hộp quà, hai ô trống. Giang Minh nhìn hai ô trống, cảm thấy hơi ớn.

Cẩn rằng quay, Giang Minh nhắm mắt lại cầu nguyện.

“Chúc mừng chủ nhân quay được kỹ năng sống Bùa chú. Nhưng xét thấy chủ nhân chưa đủ năng lực học tập kỹ năng này, Hệ thống cho phép chủ nhân lựa chọn một trong hai kỹ năng thay thế là luyện đan và trận pháp.”

“Tại sao ta lại không đủ năng lực học?”

Giang Minh ngạc nhiên hỏi.

“Chủ nhân, người toàn thân vẫn là nội lực, không có biện pháp chế tác bùa chú, vốn cần chân khí tu chân để chế tác. Bởi vậy hệ thống đưa ra hai lựa chọn thay thế cho chủ nhân. Nhưng nếu chủ nhân chấp nhất học bùa chú, hệ thống vẫn cho phép chủ nhân học tập.”

Giang Minh suy tính, trận pháp thì chắc chắn không thể dùng tay không hay sỏi đá để bố trí được rồi, hiển nhiên cần rất nhiều vật phẩm khó tìm, không bằng trực tiếp chọn luyện đan, dù sao luyện đan cũng giúp mình từ nay khỏi cần phải mua đan dược của hệ thống. Nghĩ vậy, Giang Minh nói:

“Ta chọn học tập luyện đan.”

Tiểu Linh âm thanh lạnh lạnh:

“Chủ nhân đã lựa chọn học tập luyện đan, luyện đan hệ thống mở ra, xét thấy chủ nhân đã mở ra hệ thống luyện khí, hệ thống hỗ trợ chủ nhân tạo thành một sơ cấp luyện đan đỉnh. Sơ cấp luyện đan đỉnh có thể luyện chế đan dược sơ cấp. Chúc mừng chủ nhân.”

Một chiếc đan đỉnh hiện ra trước mắt Giang Minh, Giang Minh ngấm cái đỉnh, chép miệng:

“Chep, hệ thống cũng hào phóng, trực tiếp cho ta pháp khí thượng phẩm đan đỉnh. Mà pháp khí thượng phẩm lại chỉ là sơ cấp luyện đan đỉnh, vậy trung cấp và cao cấp, thậm chí thần cấp đâu này?”

Tiểu Linh rất nhanh giải đáp:

“Chủ nhân, trung cấp luyện đan đỉnh là linh khí, cao cấp luyện đan đỉnh chính là tiên khí, còn thần cấp luyện đan đỉnh dĩ nhiên là thần khí rồi.”

Giang Minh choáng, hẳn bây giờ bản thân chỉ có thể chế tạo hạ phẩm pháp khí đây này, biết bao giờ có thể chế tạo linh khí, tiên khí? Càng đừng nói đến truyền thuyết thần khí rồi.

Một tia sáng xuất hiện giữa không trung, sau đó trực tiếp bay vào trong mi tâm của Giang Minh. Đại lượng tin tức xuất hiện trong đầu Giang Minh. Điều khiến Giang Minh hưng phấn nhất là hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được tinh thần lực của mình đang tăng lên rõ rệt. Đột nhiên Giang Minh trong đầu phát ra tiếng “ong” một cái, sau đó Giang Minh cảm thấy mình mình mẫn lên rất nhiều, đồng thời hẳn có thể cảm giác sự vật trong phạm vi hai cây số thay vì một cây số như trước đây. Trong đầu Giang Minh lại vang lên tiếng Tiểu Linh:

“Chúc mừng chủ nhân tinh thần lực đột phá Tuệ Minh cấp hai, hệ thống thưởng cho chủ nhân một lần trung cấp vòng quay may mắn.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thiên hạ

Giang Minh ngăn người ra. Quay điên cuồng vậy? Bất quá ta thích.

Giang Minh miệng nở nụ cười, lựa chọn tiếp tục quay. Vòng quay trung cấp lại hiện ra, vẫn ba hộp quà, bốn ô tăng điểm, một ô trống.

Giang Minh thò tay vào quay. Hôm nay hẳn cảm giác đã có đủ kinh hi rồi, vì vậy lần này hẳn quay tâm lý rất thoải mái.

Vòng quay chậm chậm dừng lại. Kim chỉ vào ô tăng một vạn điểm.

Thở phào một cái, Giang Minh cũng không thất vọng lắm. Hẳn hôm nay đã được tiền đưa quá nhiều kinh hi rồi.

Lúc này đã gần trưa, đã đến thời gian ăn bữa trưa, Giang Minh trong lòng cảm thấy hôm nay tâm tình mình không tệ, quyết định chiêu đãi bốn nữ Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử, Vương Ngữ Yên một bữa thịnh soạn.

Giang Minh đích thân xuống bếp khiến cho mấy tỳ nữ nấu cơm ở dưới bếp loạn một bầy. Ban đầu các nàng nhất quyết không để Giang Minh đụng vào đồ nấu ăn, muốn chính thân nấu ăn cho hắn, nhưng sau một hồi Giang Minh mạnh mẽ yêu cầu, các nàng không có cách nào hơn là đứng sang một bên, tò mò nhìn cung chủ trẻ tuổi anh tuấn chính tay làm thức ăn.

Giang Minh tay làm thoan thoắt vô cùng chuyên nghiệp, khiến các tỳ nữ trở mắt si mê, đồng thời hâm mộ bốn vị cung chủ phụ nhân hạnh phúc.

Chưa đến nửa canh giờ, Giang Minh đã làm xong được mười món ăn nóng hổi. Nhìn các tỳ nữ thỉnh thoảng nhìn đĩa thức ăn nuốt nước bọt, Giang Minh cười cười, hẳn chia ra một phần nhỏ để mấy vị tỳ nữ ăn, còn lại dọn mang lên phòng ăn.

Không để ý đến ánh mắt sáng như sao vui mừng của các tỳ nữ, Giang Minh ra ngoài sân, sau đó khinh công về phía bốn nữ.

Cảm giác của Giang Minh bây giờ rất mạnh, phạm vi hai cây số có thể cảm giác được người khác ở vị trí nào. Tất nhiên không thể so sánh với thần thức quét qua, nhưng xác định người khác ở vị trí nào cũng có thể làm được dễ dàng.

Bốn nữ đang ngồi một chỗ ngắm Phiêu Miểu Sơn, hoàn toàn không để ý thấy Giang Minh đã đến. Bản thân Giang Minh khinh công cũng đã vô cùng cao minh, bốn nữ công lực chưa đến, hiển nhiên không thể phát hiện ra hắn.

Giang Minh cười cười đi nhẹ nhàng đến phía sau Chung Linh nói:

“Các ngươi nhìn cái gì đấy?”

Bốn nữ giật mình quay lại, trông thấy nụ cười âm áp của Giang Minh, cả bốn nhất thời đỏ mặt lên. A Tử liền thoáng:

“Giang đại ca, chúng ta đang ngắm cảnh thôi.”

Giang Minh nhìn A Tử, mặt ý vị:

“Thật chỉ ngắm cảnh thôi sao? Không phải đang nói xấu đại ca chứ?”

Chung Linh và A Tử vội vàng xua xua tay:

“Không, không phải.”

Mộc Uyển Thanh và Vương Ngữ Yên thì lại đỏ mặt cúi đầu.

Thật là chưa đánh đã khai a. Giang Minh trong lòng buồn cười, hẳn cũng không muốn tìm hiểu phụ nữ tán gẫu với nhau cái gì, đứng dậy nói:

“Đến giờ cơm rồi, đi cơm trưa thôi.”

“Vâng”

Bốn nữ đồng thanh đáp. Bốn người nhìn nhau thở phào, sau đó lại nhìn Giang Minh, vội vàng theo Giang Minh đi.

Nhìn bàn thức ăn thơm lừng, bốn nữ không tự chủ nuốt nước miếng ực một cái. Các nàng đưa ánh mắt nhìn Giang Minh. Giang Minh cười nói:

“Đến, lại đây ăn thử xem ta làm có bằng đồ nướng hay không?”

Chung Linh hỏi:

“Giang đại ca, người thật làm hết bàn thức ăn này?”

Giang Minh buồn cười, gật đầu đáp:

“Đừng có đứng đấy, tới đây ăn cơm đi.”

Bốn nữ ngồi xuống, mỗi người ném thử một món ăn. Sau đó cả bốn mắt sáng lên, bắt đầu sự nghiệp “nữ thực như long” của mình. Giang Minh vì quá quen cảnh người bên cạnh mình ăn như rồng cuốn, chậm chạp ăn tận hưởng mỹ vị. Hắn làm món ăn nhiều lắm, các nàng muốn ăn hết e rằng cũng khó.

Thế nhưng rất nhanh Giang Minh biết mình đã hoàn toàn sai lầm, chưa đầy mười phút bữa ăn đã kết thúc, toàn bộ mười đĩa thức ăn không còn một cái gì. Có lẽ cái còn lại duy nhất chính là nồi cơm, cũng chỉ còn một bát cơm nhiều.

Nhìn trước mặt mình bốn phụ nữ có thai, Giang Minh không nhịn được cười ha hả.

Bốn nữ thấy Giang Minh cười, bốn khuôn mặt đỏ bừng. Chung Linh nói:

“Giang đại ca, người cười cái gì? Cái này là lỗi của người!”

Cái gì? Sao lại biến thành lỗi của ta rồi? Giang Minh ngẩn người.

A Tử cũng gật đầu phụ họa:

“Phải đấy, tại Giang đại ca tất cả. Ai bảo người nấu ăn ngon như vậy. Chúng ta sẽ bị người chặn thành trư a.”

Mộc Uyển Thanh phì cười nói:

“Cái gì mà trư, người mới chính là trư a.”

Vương Ngữ Yên cũng che miệng cười nói:

“Ta nhớ A Tử ăn nhiều nhất.”

Giang Minh mắt mở to, thật đúng là phụ nữ, mới có vài ngày đã thân nhau như khuê mật. Giang Minh cười cười nói:

“Các người sợ thành trư thì ăn ít đi một chút. Nhìn xem, ai nấy cũng to bụng rồi.”

“To bụng” từ này rất trêu trọc, khiến cho bốn nữ mặt đỏ bừng bừng, bốn cặp ánh mắt sắc bén lườm nguyền Giang Minh.

Bữa ăn kết thúc rất nhanh, tiếng nói cười của bốn vị thiếu nữ khiến cho không khí tràn ngập thanh xuân. Giang Minh thảnh thơi lại chêm vào trêu chọc

các nàng, để đến cuối cùng hẳn trở thành nạn nhân bị bốn nàng bắt ép đàn một bài.

Bất đắc dĩ, Giang Minh giả vờ đi vào trong phòng lấy ra Chấn Thiên Cầm, năm người ngồi một chỗ, bốn nữ chăm chú nhìn Giang Minh.

Giang Minh đặt hai tay lên cầm, bắt đầu gảy. Hẳn gảy đàn là một bài hát thế giới hiện đại tên là “Thiên hạ”. Giọng Giang Minh cất lên:

“Tình yêu như sóng xô bờ cát giữa khói lửa chiến tranh

Gặp được nàng tựa như xuân thủy ánh lê hoa

Vùng kiếm đoạn thiên nhai tương tư nhẹ buông

Giấc mộng nào ta vương vấn si mê

...

Một đời hữu tình nào sợ bão táp phong ba

Phiền nào đầu nào giữ được tình hoa

Vứt cả giang sơn như họa

Đổi lấy nụ cười tựa như hoa

Để suốt đời không vương bận

Lòng không hờn trách, ái hận cất bước theo nàng

Thiên địa bao la đường tình vô biên

Chỉ vì nàng mà không màng thiên hạ...”

(tác giả: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Thien-Ha-Truong-Kiet/TW60W0DI.html>)

Bởi vì Chấn Thiên Cầm nguyên cố, cùng với cảnh giới cao nhất cầm kỳ thi họa, Giang Minh chìm đắm trong diễn tấu tạo ra tiếng đàn vô cùng hấp dẫn. Bốn nàng lúc đầu chăm chú nghe, sau đó trên từng khuôn mặt si mê chìm đắm trong tiếng đàn và lời ca.

Nhất là Vương Ngữ Yên, biểu ca nàng Mộ Dung Phục luôn luôn theo đuổi nghiệp phục quốc. Nàng nghe bài hát này cảm nhận được tình cảm Giang Minh đưa vào trong đó. Trong lòng cảm động vô cùng, ánh mắt nhìn Giang Minh tràn đầy nhu tình và say mê.

Bài hát kết thúc, Giang Minh hai tay dừng lại nhìn bốn nữ. Thấy bốn cặp ánh mắt say mê ngẩn ngơ nhìn mình, Giang Minh ngạc nhiên, nhưng sau đó cười cười ngăm nhìn bốn nữ.

Bốn nữ ngẩn ngơ nhìn Giang Minh chốc lát, sau đó giật mình thanh tỉnh, trông thấy Giang Minh đang nhìn mình cười, nhất thời luống cuống không biết nói câu gì.

Thấy bốn nữ thanh tỉnh, Giang Minh cười hỏi:

“Hay không?”

Bốn nữ gật đầu. Chung Linh nói:

“Giang đại ca, bài này nghe thật lạ, nhưng cũng thật hay. Nhất là lời bài hát, rất có ý nghĩa.”

Nói xong cùng Mộc Uyển Thanh, A Tử len lén nhìn Vương Ngữ Yên.

Cảm nhận được bốn cặp mắt nhìn mình, Vương Ngữ Yên đỏ mặt, đầu cúi xuống thật thấp.

Giang Minh trông thấy Vương Ngữ Yên như vậy, đặt Chấn Thiên Cầm sang một bên, nói:

“Trên đời có những người muốn dành cả đời sáng lập thiên thu sự nghiệp, có những người muốn dành cả đời đời lại những gì đã mất. Có người lại dành cả đời để nghiên cứu võ nghệ, đứng ở đỉnh cao võ lâm...”

Chung Linh bên cạnh chợt hỏi:

“Giang đại ca, người thì sao?”

Giang Minh nghe vậy cười nói:

“Ta? Ta không có hứng thú sáng lập thiên thu sự nghiệp, ta cũng không muốn là đỉnh cao võ lâm. Mục tiêu của ta chính là được đi khắp mọi nơi, thoải mái tiêu dao bên cạnh những người mà ta yêu quý.”

Nói xong nhìn bốn nữ mỉm cười. Bốn nữ nghe ra lời nói của Giang Minh, trong lòng đều ngọt ngào, bất tri bất giác tâm hồn đã theo gió Phiêu Miêu Sơn chu du tứ phương.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Gặp lại Kiều Phong

Cuộc sống ở Linh Thử Cung cứ bình dị như vậy, mỗi ngày Giang Minh cùng bốn nữ lại ngắm phong cảnh, ăn thức ăn Giang Minh làm, tập luyện võ công. Chớp mắt đã qua bảy ngày, Giang Minh thăm tính cũng đã đến lúc khởi hành đi về Thiếu Lâm tự.

Sáng hôm sau, Giang Minh cùng bốn nữ ngồi trong một cỗ xe ngựa, bên cạnh là bốn người Mai Lan Cúc Trúc cười ngửa bên cạnh xe. Giang Minh từng nói không cần bốn người Mai Lan Cúc Trúc đi cùng, nhưng bốn nàng quý xuống mãi không chịu đứng dậy, khiến cho Giang Minh cuối cùng không có cách nào đành phải để bốn nàng đi theo.

Trên đường đi, Giang Minh đám người nghe phong phanh được Cái Bang hạ chiến thư đến Thiếu Lâm Tự, mục đích là muốn tranh đoạt chức minh chủ võ lâm Trung Nguyên.

Giang Minh trong lòng cười lạnh, Cái Bang nếu còn có Kiều Phong tại vị, muốn làm minh chủ võ lâm cũng không phải là không thể. Nhưng bây giờ, trong Cái Bang, chiến lực cao nhất chắc cũng chỉ có sáu vị trưởng lão, muốn áp đảo Thiếu Lâm Tự? Chính là mơ giữa ban ngày.

Chính là Giang Minh tò mò, không biết hiện tại bang chủ Cái Bang là ai. Không giống như tiểu thuyết, Du Thán Chi là bang chủ Cái Bang, bởi vì Du thị anh hùng cũng không chết trong tay Kiều Phong, Du Thán Chi sẽ không lâm phải cảnh nhà tan cửa nát, phải lưu lạc tới tận phương bắc gặp A Tử.

Càng chưa nói A Tử hiện tại đi theo mình, Du Thán Chi thẳng này lúc ở Tự Hiền Trang nấp sau một cái cột nhìn mọi người đánh nhau với Kiều Phong. Nhất gan như vậy, Giang Minh không tin hẳn sẽ đi ra bên ngoài tới tận núi Côn Luân để võ được Côn Luân Băng Tầm, học được Dịch Cân Kinh.

Nói đến Dịch Cân Kinh, Giang Minh lại giật mình nhớ đến A Châu, tiểu thuyết nói A Châu cải trang xâm nhập Thiếu Lâm tự lấy ra Dịch Cân Kinh. Lúc trước Kiều Phong mang A Châu về, Giang Minh cũng không nhớ ra, không biết lúc này quyền sách lưu lạc ở đâu. Trong đầu hẳn cũng có một bản Dịch Cân Kinh đầy đủ, nhưng hẳn cũng không có đi tu luyện.

Mười ngày tới được dưới chân núi Tung Sơn, Giang Minh chín người đi đến nhà Kiều Phong.

Còn cách một dặm, Giang Minh đã cảm thấy có bốn người đang ở quanh nhà Kiều Phong, hẳn mỉm cười biết đại ca mình đã an toàn về nhà.

Kiều Phong đang luyện tập võ nghệ sau nhà, chợt hẳn thấy có một đám người đang tiến tới nhà của mình. Một chiếc xe ngựa và bốn nữ nhân cưỡi ngựa song song. Kiều Phong nhìn kỹ, thì thấy người đánh xe ngựa chính là Giang Minh huynh đệ kết nghĩa của hắn. Kiều Phong mừng rỡ, khinh công về phía xe ngựa.

Giang Minh thấy Kiều Phong lao đến, cũng xuống xe cười với Kiều Phong. Kiều Phong khinh công đến trước mặt Giang Minh, hai tay vỗ vai hắn, cười ha hả nói:

“Hiền đệ, cuối cùng thì ngươi cũng đã đến rồi!”

Giang Minh cũng cười đáp:

“Tiểu đệ trên đường có nhiều chuyện xảy ra, khiến cho đến gặp đại ca chậm mất một đoạn thời gian.”

Mai Lan Cúc Trúc lúc này đã xuống ngựa, bốn nữ Chung Linh, Vương Ngữ Yên, Mộc Uyển Thanh, A Tử cũng ra khỏi xe.

Nhìn đàn nữ tám người, Kiều Phong ngẩn người ra, sau đó quay ra hỏi Giang Minh:

“Hiền đệ, một thời gian không gặp, ngươi đã kiếm cho ta tám vị đệ muội?”

Nghe đến Kiều Phong nói mình là “đệ muội”, tám người lập tức đỏ mặt. Giang Minh cười ha hả nói:

“Đại ca đừng trêu tiểu đệ, đệ còn chưa định lập gia đình đây.”

Giang Minh cảm thấy có người đang chạy đến, đổi hướng nhìn tới, thì ra là A Châu. A Châu bây giờ đầu buộc khăn thiếu phụ, Giang Minh thấy vậy nở nụ

cười nhìn về phía Kiều Phong.

Kiều Phong ho một tiếng, tay cầm lấy tay A Châu nói:

“Ta cũng định đợi hiền đệ về chứng kiến ta và A Châu hôn lễ, nhưng có một số việc không thể đợi được.”

Giang Minh nhìn A Châu một lần nữa, sau đó mỉm cười chấp tay với Kiều Phong nói:

“Chúc mừng đại ca, đại tẩu có tin vui.”

“Ha ha, chẳng qua là đám cưới nhỏ... Gì? Ngươi vừa nói cái gì?”

Kiều Phong đang cười ha ha, đột nhiên nhận ra ý Giang Minh nói, trợn mắt hỏi lại.

Giang Minh cười cười đáp:

“Ta nói là A Châu đại tẩu đã có tin vui, đại ca ngươi sắp được làm phụ thân rồi.”

Kiều Phong ngạc nhiên nhìn về phía A Châu hỏi:

“A Châu, thật sự thế sao?”

A Châu cũng ngạc nhiên nhìn Giang Minh hỏi:

“Sao Giang Minh đệ lại biết? Ta mới phát hiện hôm trước thôi.”

Kiều Phong nghe A Châu khẳng định vậy, trong lòng vui sướng, ngửa mặt lên trời cười ha ha. Sau đó vỗ vai Giang Minh nói:

“Đi, hôm nay chúng ta không say không về.”

Giang Minh nghe Kiều Phong nói vậy, trong lòng buồn cười. Đây là nhà của đại ca ngươi có được không? Còn về đâu nữa? Giang Minh cũng không bắt bẻ, hẳn biết Kiều Phong đây là quá vui nên nói lẫn lộn. Đồng thời cũng cảm thán, vị đại ca này hạ thủ thật nhanh a. Giang Minh gật đầu, cùng Kiều Phong đi vào trong nhà.

Chào Kiều Tam Hộc vợ chồng xong, Giang Minh cùng Kiều Phong ra căn nhà nhỏ mà Kiều Phong cùng A Châu mới dựng ở, mặc kệ chín người phụ nữ tự chủ nói chuyện với nhau, hai người mang rượu ra uống.

Bốn nữ Mộc Uyển Thanh, Chung Linh, A Tử, Vương Ngữ Yên biết ý, cũng biết tử lượng của Giang Minh cực kỳ khủng bố, cùng với A Châu một chỗ ngồi nói chuyện. Mai Lan Cúc Trúc thì ra sau bếp làm món nhắm mang lên cho Giang Minh và Kiều Phong.

Kiều Phong tò mò nhìn Mai Lan Cúc Trúc bốn người, nói:

“Hiền đệ, bốn cô nương này cũng không tệ, ngươi cũng chưa giới thiệu cho đại ca biết mấy vị đệ muội mới nhé.”

Giang Minh cười khỏ nói:

“Đại ca, ta bây giờ còn chưa có thành hôn, các nàng cũng không phải là thê tử của ta.”

Sau đó kể lại cho Kiều Phong biết quá trình mình đã trải qua.

Mai Lan Cúc Trúc nghe Kiều Phong gọi là đệ muội cũng xấu hổ không thôi, nhưng nghe Giang Minh đính chính, lại cảm thấy trong lòng mát mẻ. Nhưng các nàng cũng rất nhanh hồi phục tâm trí, vì dù không có Giang Minh công nhận các nàng, các nàng cũng chỉ có Giang Minh là chủ nhân, không thay đổi. Nhưng bốn nàng cũng nhìn sang đám Vương Ngữ Yên, ánh mắt toát ra một tia hâm mộ.

Wang Ngữ Yên, Chung Linh, A Tử, Mộc Uyển Thanh bốn nàng nói chuyện với A Châu, các nàng đều hâm mộ A Châu và Kiều Phong nhanh chóng kết hôn như vậy. A Châu mỉm cười, năm người nói chuyện mãi tới khi trời gần tối. Lúc này Giang Minh cùng Kiều Phong đã dừng uống rượu.

Mai Lan Cúc Trúc các nàng đã cười đùa đến thị trấn gần nhất mua sáu mươi cân thịt bò mang về. Quá trình đi cùng Giang Minh, các nàng cũng đã được ngắm tay nghề của tân cung chủ, ngày nào cũng chỉ hào hứng bữa tối được ăn ngon.

Giang Minh cũng không nề hà, tự mình xuống bếp. Một lát sau, sáu mươi cân thịt bò biến thành năm đĩa thức ăn bốc mùi thơm ngào ngạt. Mọi người cùng ngồi một chỗ bếp lửa bên ngoài nhà cùng ăn uống.

Cuối cùng, sáu mươi cân thịt bò đã hết mất tiêu, Kiều Phong ăn nhiều nhất, bụng căng phồng ra nói:

“Hiền đệ, ta phục ngươi rồi, ngươi không những võ công cao, lại còn nấu ăn ngon như vậy, thật không hiểu ngươi học thế nào ra đấy.”

Giang Minh cười cười đáp:

“Đại ca cứ trêu đùa, ta chẳng qua tiện tiện tay học vài món giải sầu, không có gì đáng kể đâu.”

Đám người trò chuyện một hồi, sau đó Giang Minh lại đi vào trong xe, lấy từ trong Động Tiên ra hai cái lều to, khiến cho bốn nữ Chung Linh kinh ngạc không thôi. Các nàng ở trong xe suốt, tuyệt không thấy cái lều to này cất ở đâu đây. Nhưng bốn nữ cũng không ai hỏi, Giang Minh có thể bí mật lấy đồ đạc từ một chỗ nào đó ra, các nàng đã sớm biết, chỉ đợi hắn nói ra mà thôi.

Đêm đó, Giang Minh cũng Kiều Phong uống rượu bên ngoài, tám nữ ngủ ở hai cái lều to, còn A Châu có bầu ngủ trong nhà

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Minh chủ võ lâm (thượng)

Kiều Phong mỉm cười ý vị nhìn Giang Minh nói:

“Hiện đệ, ngươi định bao giờ tiến tới? Ngươi hiểu?”

Giang Minh dở khóc dở cười, hắn cũng không phải dạng gà mờ không biết một cái gì. Chưa ăn qua heo còn chưa thấy heo chạy sao? Nhưng Giang Minh đã có chủ ý khác, hắn biết giữ thân trong sạch có thể khiến cho sau này Chung Linh các nàng tu tập pháp môn tu chân nhanh hơn đã thất thân nhiều. Đây cũng là nhờ Tiểu Linh nói cho tin tức, nếu không thân là xử nam dương khí vương Giang Minh, ở bên Chung Linh và Mộc Uyển Thanh lâu như vậy vẫn chưa làm gì các nàng sao?

Giang Minh lắc đầu nói:

“Tiểu đệ hiện tại còn có nhiều dự tính, sau này tiểu đệ thành hôn, lúc đó cũng không muộn.”

Kiều Phong cười ha ha, nâng chén rượu uống rồi nói:

“Ngươi thành hôn phải làm thật to, dù sao có đến bốn vị lận.”

Giang Minh cũng cười ha ha, sau đó uống cạn một chén.

Bốn nữ nằm trong lều gần đó mặt đỏ bừng bừng, ai nấy cũng đều mỉm cười hạnh phúc.

Giang Minh hỏi:

“Đại ca, ngươi biết việc Cái Bang khiêu chiến Thiếu Lâm Tự đi?”

Kiều Phong gật đầu đáp:

“Hai ngày nữa, người Cái Bang và anh hùng các lộ sẽ tiến tới Thiếu Lâm Tự.”

“Đại ca, bang chủ Cái Bang hiện tại là ai?”

Kiều Phong đáp:

“Là Toàn Quán Thanh a. Hắn được Từ Trường Lão ủng hộ, lên làm bang chủ Cái Bang.”

Giang Minh gật đầu. Nếu không phải Du Thán Chi xuất hiện, thì với thủ đoạn của Toàn Quán Thanh, hắn hoàn toàn có thể lên làm bang chủ Cái Bang, chỉ là các vị trưởng lão Cái Bang còn được mấy cái, cái này cũng khó có thể nói.

Giang Minh trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

“Đại ca, ngươi có lên Thiếu Lâm Tự tham gia đợt huyền náo này không?”

Kiều Phong gật đầu nói:

“Thiếu Lâm dù sao cũng là nơi ta học nghệ, cũng là Thiếu Lâm bảo vệ cha mẹ ta. Ta sẽ tham gia, xem có thể giúp một hai.”

Giang Minh cười nói:

“Vậy ta cũng tham gia, náo nhiệt lớn thế này không tham dự thật là uổng phí.”

Giang Minh lại hỏi tiếp:

“Đại ca, người cũng biết Huyền Từ chính là vị đại ca kia, người định thế nào?”

Kiều Phong lắc đầu đáp:

“Hiện đệ, chuyện này oan có đầu, nợ có chủ. Huyền Từ phương trượng không phải là chân chính hung thủ, ta cũng không phải loại người mù quáng theo đuổi báo thù.”

Giang Minh gật đầu. Đây mới là Kiêu Phong đại nam tử đỉnh thiên lập địa, khí phách, kiêu hùng.

Kiều Phong cùng Giang Minh hai sâu rượu tiếp tục uống tới tận đêm tối mịt, hai mươi cân rượu hết sạch, lúc này mới dừng.

Kiều Phong vào nghỉ cùng A Châu, Giang Minh tựa vào gốc cây vận công.

Hai ngày rất nhanh qua, Kiêu Phong, A Châu cùng Giang Minh với tám nữ lên Thiếu Lâm Tự.

Lúc này bên ngoài cửa Thiếu Lâm Tự tụ tập rất nhiều người. Trước cửa Thiếu Lâm Tự là một nhóm hòa thượng đang chấp tay đứng ngăn cản có người tiến vào Thiếu Lâm Tự. Cái Bang người hiện tại vẫn chưa tới.

Giang Minh cùng Kiêu Phong lẳng lặng chọn một chỗ đứng sau đám đông, cũng không ai phát hiện Giang Minh nhóm cả.

Được một lúc, Cái Bang người bắt đầu đến. Hơn trăm ăn mày từ bảy túi trở lên tụ tập tạo thành một nhóm lớn tiến đến sân rộng trước cửa Thiếu Lâm Tự.

Toàn Quán Thanh đi đầu, tiếp theo là Từ Trường Lão cùng ba vị trưởng lão khác. Còn mặt khác các vị trưởng lão không đến, e rằng không có kết quả tốt. Giang Minh lắc đầu, Cái Bang vì tranh đoạt nội bộ, cuối cùng nội tình càng lúc càng kém. Đừng nói Thiếu Lâm Tự không giống như tiểu thuyết chết mất mấy vị hòa thượng võ công cao cường, hiện tại Thiếu Lâm Tự ngoài Huyền Khổ, Huyền Bi đã chết ra, còn lại vẫn còn sống.

Giang Minh cũng không có thấy Hư Trúc, từ sau khi Giang Minh tiết lộ thông tin Hư Trúc cho Diệp Nhị Nương, hẳn căn bản cũng không thấy hai người này xuất hiện trên giang hồ. Có lẽ là Diệp Nhị Nương đã chính thức nhận con, hai người cũng đã rời đi Thiếu Lâm Tự. Chuyện này Giang Minh quả thật không muốn quan.

Đám người Cái Bang vừa đến đã gây ồn ào, các lộ anh hùng bàn tán xôn xao về chuyện Cái Bang lần này đến đoạt minh chủ võ lâm của Thiếu Lâm Tự.

Bỗng một tiếng từ xa vang tới:

“Cô Tô Mộ Dung Phục xin được bái kiến các vị thần tăng Thiếu Lâm.”

Giang Minh khước miệng mỉm cười, đồng thời quay lại nhìn Vương Ngữ Yên. Vương Ngữ Yên nhất thời khuôn mặt trở nên phức tạp. Nhưng nàng rất nhanh bình tĩnh lại, ánh mắt tiếp tục theo dõi.

Giang Minh gật đầu, Vương Ngữ Yên tuy vẫn còn chút lưu luyến Mộ Dung Phục, nhưng bây giờ căn bản đã không còn chút mù quáng si mê như cũ. Điều này khiến Giang Minh rất hài lòng. Tuy Giang Minh cũng không phải người hẹp hòi, nhưng nếu Vương Ngữ Yên tỏ thái độ yêu thích Mộ Dung Phục, hẳn cũng không mặt dày đến mức tiếp tục mang theo nàng bên cạnh.

Mộ Dung Phục đoàn người tiến đến, ngoài Mộ Dung Phục, A Bích cùng nhóm gia tướng, còn có Cưu Ma Trí.

Giang Minh nhìn Cưu Ma Trí cười lạnh, tới đúng lúc lắm, ta cũng đang định thanh lý môn hộ.

Cưu Ma Trí học được Tiểu Vô Tướng Công chính là lén lấy bí kíp từ tay Lý Thanh La, con gái Lý Thu Thủy. Giang Minh bản thân là chương môn phái Tiêu Dao, không chấp nhận Cưu Ma Trí thẳng này đi ra ngoài hồ ngôn loạn ngữ dùng Tiểu Vô Tướng Công lừa bịp thiên hạ.

Tiếp theo là đoàn người Đại Lý do Đoàn Chính Thuần đứng đầu. Đoàn Chính Thuần lão tiện nghi cha vợ này của Giang Minh không biết khác với trong tiểu thuyết như thế nào, lần này mang theo đoàn thê tử của mình là Đào Bạch Phụng, Tần Hồng Miên, Nguyễn Tinh Trúc, Cam Bảo Bảo. Đi cạnh Đoàn Chính Thuần chính là Đoàn Dự, từ sau khi biết thân biết phận, không còn mơ tưởng Vương Ngữ Yên nữa, Đoàn Dự sắc mặt trở nên tốt hơn rất nhiều.

(tác giả: cuối cùng Chung Vạn Cừ cũng có tên chính thức là Chung Vạn Sùng. . .)

Toàn Quán Thanh lúc này đứng ra nói:

“Các vị, giờ trong bái thiếp đã đến. Ta là Toàn Quán Thanh, bang chủ Cái Bang, hiện tại cùng anh em Cái Bang đến đây gặp chư vị anh hùng để bàn bạc về chuyện võ lâm minh chủ.”

Mọi người giờ đã trật tự, Toàn Quán Thanh tiếp tục nói:

“Bởi vì Đại Liêu ngày càng lớn mạnh, đã có xu hướng ngấp nghé Đại Tổng ta. Ta nhận được tình báo rằng, sắp tới, Đại Liêu sẽ mang hơn mười vạn đại quân tiến đánh Đại Tổng...”

“Vì để ngăn cản quân địch, chúng ta cần có một vị minh chủ đứng ra lãnh đạo quần hùng chống lại giặc ngoại xâm. Thân là Cái Bang bang chủ, ta muốn các vị anh hùng ở đây đề cử người xứng đáng, tất cả chung sức tiêu diệt quân Liêu.”

Phải nói Toàn Quán Thanh thẳng thắn này có tài ăn nói, mọi người nghe xong gật gù khen phải. Một kẻ trong đám người đứng ra hỏi:

“Toàn bang chủ, theo như người nói, chúng ta cần một người xứng đáng lãnh đạo quần hùng, vậy thì võ lâm minh chủ hiện tại chính là Thiếu Lâm Tự, hiển nhiên phương trượng Thiếu Lâm Tự Huyền Từ sẽ là người lãnh đạo. Ta thấy căn bản không cần phải đề cử a.”

Toàn Quán Thanh cười khẩy nói:

“Vị huynh đệ này nói không sai, vốn là Huyền Từ phương trượng sẽ là người lãnh đạo quần hùng chống lại người Liêu. Nhưng mà ...”

Toàn Quán Thanh đem thuật lại chuyện Huyền Từ tấn công đám người Liêu, bảo vệ Kiều Phong... để làm lý do không đồng ý Thiếu Lâm Tự nắm chức minh chủ võ lâm

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Minh chủ võ lâm (hạ)

Huyền Từ phương trượng Thiếu Lâm Tự đứng ra nói:

“A đi đà phật, ta xác thực không đủ tư cách làm minh chủ võ lâm. Toàn thí chủ nói không sai.”

Mọi người nhao nhao lên, rất nhanh có một người đứng ra nói:

“Ta cho rằng minh chủ võ lâm phải là một người võ công xuất chúng, danh vọng cao. Nếu không ta không phục.”

“Ta cũng không phục...”

Đám người ầm ĩ nói.

Một kẻ ở Cái Bang đứng ra nói to:

“Cái Bang đề cử Toàn bang chủ chức minh chủ võ lâm.”

Bên Mộ Dung Phục gia tướng, Phong Ba Ác nói:

“Chúng ta đề cử Mộ Dung công tử chức minh chủ võ lâm.”

Đám người nhao nhao đề cử, thậm chí có kẻ chuyên đi làm phi còn đề cử chính bản thân mình, khiến cho quần hùng phi báng không thôi.

A Từ nghe đám người đề cử, tức mình hét to:

“Ta đề cử Giang đại ca làm minh chủ võ lâm.”

Giang Minh ngẩn người, sau đó dờ khóc dờ cười nhìn A Từ. Tiểu cô nương này đây là muốn gây chuyện cho hắn đến giải quyết hay sao?

Đám người dạt ra làm lộ vị trí Giang Minh nhóm. Không còn cách nào khác, Giang Minh nhóm đành phải tiến tới.

Mộ Dung Phục nhìn thấy Vương Ngữ Yên thì hừ lạnh một cái, sau đó nhìn chăm chăm vào Giang Minh. Giang Minh mặc kệ ánh mắt của Mộ Dung Phục, miệng vẫn treo nụ cười mỉm.

“A Châu, A Từ...”

“Uyển Thanh...”

“Linh nhi...”

Đám tiện nghi cha mẹ vợ của Giang Minh thấy con gái lớn tiếng gọi.

Chung Linh các nàng cũng chạy về phía cha mẹ mình.

Giang Minh bắt đầu đi cũng đến chào hỏi Đoàn Chính Thuần nhóm. Đoàn Dự nhìn thấy Vương Ngũ Yên, mặt rất không tự nhiên.

Chung Linh cùng Cam Bảo Bảo kéo ra nói chuyện riêng. Giang Minh biết là Chung Linh bây giờ sẽ được nghe về thân thế của nàng.

Mộc Uyển Thanh cũng cùng với Tần Hồng Miên nói chuyện, A Tử và A Châu thì cùng Nguyễn Tinh Trúc nói chuyện.

Kiều Phong và Giang Minh cùng đứng trước Đoàn Chính Thuần cái này tiện nghi cha vợ. Hai người cũng làm lễ hậu bối bái kiến tiền bối đối với Đoàn Chính Thuần.

Với Kiều Phong, Đoàn Chính Thuần cũng không ý tứ gì, hấn căn bản là hài lòng vì Kiều Phong cái này con rể. Còn về Giang Minh, ngoại trừ Vương Ngũ Yên, ba nữ nhi của hấn ý tứ đều đặt ở Giang Minh, cái này hấn đã biết. Đoàn Chính Thuần bản thân phong lưu, nhưng cũng không muốn con gái mình đều chung một chồng a. Nhưng hấn đi lại trên giang hồ, đều nghe thông tin về vị con rể này. Cuối cùng Đoàn Chính Thuần quyết định nhắm một con mắt, chấp nhận vị Bạch Y Công Tử Giang Minh này đến với các nữ nhi của mình.

Đoàn Chính Thuần chỉ nói với Kiều Phong và Giang Minh:

“Ta nữ nhi lựa chọn các ngươi, ta thân làm cha ủng hộ nữ nhi của mình. Nhưng nếu các ngươi đối xử không tốt với nữ nhi của ta, ta dù võ công yếu hơn các ngươi cũng sẽ liều chết đòi lại công bằng cho nữ nhi ta.”

Kiều Phong và Giang Minh vui mừng với Đoàn Chính Thuần một cái thật sâu.

Đám quần hùng lúc này vẫn nhìn về phía Đoàn Chính Thuần toàn gia.

Toàn Quán Thanh đứng ra nói:

“Giang công tử dĩ nhiên có đủ tư cách tham gia đề cử võ lâm, chính là huynh đệ kết nghĩa của hấn Kiều Phong là người Khiết Đan, thân phận có chút không tốt.”

Giang Minh cười khẩy nói:

“Toàn bang chủ, ta huynh đệ tuy xuất thân Khiết Đan, nhưng là nhìn anh hùng không hỏi xuất thân. Đại ca ta chân chính là anh hùng, ai không phục bước ra đây lý lẽ với ta.”

Không ai dám đứng ra. Đối với Kiều Phong, trong lòng mọi người đều có nhất định trấn áp, nhất là lúc Kiều Phong uy mãnh tại Tự Hiền Trang. Còn đối với Giang Minh, một chương diệt Đình Xuân Thu lão quái, điều này lại càng không cần phải nghi ngờ. Hơn nữa câu Giang Minh nói, Anh hùng không hỏi xuất thân, điều này quả thật là quá đúng đắn. Hơn nữa Kiều Phong lại là đại anh hùng, đã từng lập bao nhiêu công lao cho Đại Tống.

Toàn Quán Thanh nói:

“Không phải không thể chấp nhận, chỉ cần Giang công tử có thể dùng võ công của mình áp đảo chúng ta, chúng ta sẽ nguyện theo điều khiển của công tử.”

Giang Minh mỉm cười hỏi lại:

“Võ công áp đảo các ngươi? Là các ngươi từng người lên hay vẫn là tất cả người được đề cử lên?”

Toàn Quán Thanh vô si đáp:

“Dĩ nhiên với thực lực của Giang công tử, chúng ta từng người đều không phải đối thủ. Mộ Dung công tử, các vị, chúng ta liên thủ, thế nào?”

“Tốt”

Mộ Dung Phục và đám người đề cử biết mình bản thân cũng không thể thắng được Giang Minh, lúc này gật đầu đáp ứng.

Những người khác chỉ tay mắng đám người Toàn Quán Thanh vô si, nhưng lúc này đám Toàn Quán Thanh cũng không để ý, tất cả rút vũ khí ra nhìn về phía Giang Minh.

Kiều Phong định ra giúp, nhưng Giang Minh giơ tay cản. Hấn sử dụng khinh công đi ra giữa sân, mỉm cười nói:

“Đến đây đi!”

Đám người lao về phía Giang Minh. Giang Minh vẫn mỉm cười, đến khi hơn mười món vũ khí đâm gần tới người, Giang Minh động.

Nhìn đám vũ khí xuyên qua người Giang Minh, Vương Ngũ Yên bốn nữ đều kêu lên “Không!”, sau đó lao ra nhưng bị Kiều Phong cản lại. Đám Mộ Dung Phục thì ngăn người ra, chẳng lẽ Giang Minh cứ như vậy bị giết?

“Thế nào? Tiếp tục chứ?”

Giang Minh lúc nào xuất hiện phía sau đám người. Hình ảnh Giang Minh bị vũ khí đâm xuyên qua người cứ vậy quỳ dị biến mất.

Một người kêu lên:

“Yêu thuật, nhất định là yêu thuật!”

Giang Minh mỉm cười, hần giờ ngón tay vẫy vẫy lại phía đám Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục mặt ngưng trọng, hần biết Giang Minh rất mạnh, nhưng không ngờ hơn mười món vũ khí phong tỏa khắp nơi, vậy mà không thể tổn thương Giang Minh một cái vạt áo.

Đám người lại tiếp tục vung vũ khí về phía Giang Minh. Giang Minh lúc này đứng yên tại chỗ, dùng di động phạm vi ít nhất né tránh từng món vũ khí đâm chém đến người của mình.

Vừa né, Giang Minh vừa nói:

“Nếu mà các ngươi không muốn tấn công, ta sẽ bắt đầu tấn công đấy.”

Đám người càng điên cuồng đâm chém, Giang Minh thân pháp càng lúc càng nhanh, nháy mắt tránh thoát khỏi toàn bộ các chiêu đánh tới.

Thân Pháp của Giang Minh lúc này đã không còn bóng dáng của Lăng Ba Vi Bộ, mà là một loại khinh công Giang Minh mới ngộ ra, hần gọi là Tiểu Dao Bộ, tùy tâm sở dụng, phiêu miểu xuất trần.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Vô Danh Tăng

“Giang Minh, ngươi có giỏi thì đứng một chỗ đánh.”

Một kẻ đề cử hét lên.

Không biết đã bao nhiêu chiêu, nhưng kẻ cả Mộ Dung Phục, Toàn Quán Thanh, không ai có thể chạm đến vạt áo của Giang Minh.

Giang Minh mỉm cười đáp:

“Đùa với các ngươi vậy đủ rồi, kết thúc thôi.”

Sau đó hần biến thành bóng trắng loang loáng bay qua đám người, đến lúc Giang Minh xuất hiện lại, trừ Mộ Dung Phục và Toàn Quán Thanh không có bị Giang Minh tấn công, toàn bộ đám người đều gục xuống.

Giang Minh lúc này nhìn Mộ Dung Phục, Toàn Quán Thanh, cười cười nói:

“Còn có hai người a.”

Mộ Dung Phục lúc này gân trán nổi lên. Hần quả thực rất không cam lòng. Hần cũng muốn đạt được minh chủ võ lâm, sau đó lợi dụng quần hùng vào mục đích khôi phục Đại Yên của hần. Đồng dạng là Toàn Quán Thanh, lúc này hần vừa không cam lòng vừa sợ hãi. Một hồi tấn công Giang Minh đã cho Toàn Quán Thanh thấy rõ, Giang Minh không phải là hần có thể đánh bại đấy.

Toàn Quán Thanh ánh mắt đảo điên, nhanh chóng tính kế. Hần lén lén lấy ra một cái quạt, sau đó dùng quạt tấn công Giang Minh. Giang Minh vừa né cái quạt, Toàn Quán Thanh thò tay nhấn vào cơ quan trên quạt, nhất thời một luồng bột phun bao trùm Giang Minh.

“Toàn Quán Thanh cái thằng cầu tạp chúng này, dám chơi độc?”

Đám đông ào ào chửi rửa.

Toàn Quán Thanh nhìn đám bụi phía trước mặt, mặt mày hớn hờ. Đây là hần con bài chưa lật, đám bột phấn độc này đã khiến hần phí mất gần mười năm trời tìm kiếm. Nếu không phải Giang Minh quá mạnh, hần căn bản cái món này cũng chỉ dành để phòng thân lúc nguy hiểm.

Toàn Quán Thanh ngửa mặt lên trời cười ha ha. Bỗng bên tai hần vang lên tiếng của Giang Minh:

“Có vẻ ngươi rất vui à?”

Toàn Quán Thanh giật mình quay lại đằng sau, thì Giang Minh đã đánh một chưởng vào gáy hắn. Toàn Quán Thanh không cam lòng gục xuống bất tỉnh.

Giang Minh nhìn về phía Mộ Dung Phục cười nói:

“Mộ Dung công tử, còn mỗi ngươi thôi.”

Mộ Dung Phục tìm đập thỉnh thịch, hắn nhìn quanh đám người lúc này giống như đang chế giễu hắn. Nhất thời Mộ Dung Phục nhìn thấy Chung Linh nhóm, mặt hắn sáng lên, vội vàng lấy trong người ra hai cái phi tiêu phi về hướng Chung Linh nhóm.

“Muốn chết!”

Giang Minh tức giận lướt về phía phi tiêu, giờ tay gạt phi tiêu xuống đất. Mộ Dung Phục đây chính là động vào nghịch lân của hắn. Mộ Dung Phục phải chết, Giang Minh trong lòng làm ra quyết định.

Giang Minh bóng trắng lại lóe lên, xuất hiện trước mặt Mộ Dung Phục. Hắn giờ chân lên đá đầu gối phải của Mộ Dung Phục, một tiếng rắc vỡ xương vang lên.

Mộ Dung Phục gào lên, ngã xuống đất, hai tay ôm gối.

Giang Minh nhìn Mộ Dung Phục, sát khí tỏa ra, lạnh lùng nói:

“Mộ Dung Phục, chạm phải của ta điểm máu chốt người, chết!”

Sau đó đá tiếp vào đầu gối trái của Mộ Dung Phục. Một tiếng rắc, sau đó là tiếng gào thê thảm của Mộ Dung Phục. Tất cả mọi người đều thấy trong lòng ón lạnh. Vị Giang công tử này trước đây thái độ đều rất ôn hòa, vậy mà giờ đây toàn thân tỏa ra sát khí lạnh lẽo khiến cho mọi người phát sợ.

Vương Ngữ Yên lúc này thấy Mộ Dung Phục phi ám khí về phía mình, trong lòng đã lạnh lẽo, nàng không ngờ Mộ Dung Phục này lại tuyệt tình đến như vậy. Vương Ngữ Yên quay đi, không nhìn. Nàng không có ý định cầu xin cho hắn.

Đám gia tướng nhà Mộ Dung và A Bích định xông lại, nhưng đã bị Giang Minh khí thế chấn trụ rồi.

Giang Minh lại nhìn Mộ Dung Phục, trong lòng sát khí dâng lên, hắn đang định nâng chưởng lên tiến đưa Mộ Dung Phục sớm, một âm thanh vang lên:

“Dừng lại!”

Giang Minh cũng dừng tay lại, hắn cũng đang muốn dụ người đứng đằng sau ra mặt.

Một người mặc áo đen, che mặt đen từ xa khinh công tới, rất nhanh đến trước mặt Giang Minh, hắn tung một quyền đánh về phía Giang Minh.

Giang Minh lập tức né tránh. Người mặc áo đen kia lao tới chỗ Mộ Dung Phục, ý định mang hắn đi. Bỗng có một người mặc áo đen che mặt khác xuất hiện, tấn công người trước. Hai người tung chiêu qua lại.

Giang Minh không xen vào hai người này, hắn còn đợi chân chính boss ra dẹp loạn đây này.

Người mặc áo đen trước, Giang Minh biết chắc là Mộ Dung Bác đến cứu Mộ Dung Phục. Người mặc áo đen sau vậy là Tiêu Viễn Sơn rồi.

Mộ Dung Bác một tay nâng Mộ Dung Phục, hiển nhiên không phải đối thủ của Tiêu Viễn Sơn. Mộ Dung Bác cũng biết cần phải rời đi nhanh, bèn một tay nâng Mộ Dung Phục, một tay cản trở Tiêu Viễn Sơn, khinh công bay về phía tàng kinh các Thiếu Lâm Tự, mục đích định lợi dụng kiến trúc Thiếu Lâm Tự trốn tránh.

Giang Minh, Kiều Phong cùng các hòa thượng chùa Thiếu Lâm đuổi theo, lúc này Mộ Dung Bác đã dính một chưởng của Tiêu Viễn Sơn, cả người rớt xuống hậu viện Thiếu Lâm Tự, học ra một ngụm máu.

Tiêu Viễn Sơn cười ha hả nói:

“Mộ Dung Bác, cuối cùng ngươi cũng chết về tay ta. Ta nhất định sẽ mang thủ cấp ngươi và con ngươi đến tế hiến thê dưới suối vàng.”

Nói xong tung chưởng đánh về hướng Mộ Dung Bác. Bỗng một tiếng gào cả vang lên:

“A di đà phật, buông đao thành phật. Thí chủ cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?”

Đồng thời một bàn tay cản lại chưởng của Tiêu Viễn Sơn.

“Là ngươi?”

Tiêu Viễn Sơn không ngờ căn lại mình chính là vị hòa thượng quét rác trong tàng kinh các. Hắn cùng Mộ Dung Bác trước đây đã lên vào đọc trộm võ công, cũng đã thấy qua vị hòa thượng này. Đám hòa thượng Thiếu Lâm cũng không ngờ vị lão hòa thượng quét rác này võ công lại cao như vậy.

Vô Danh Tăng giọng già nua lại vang lên:

“Thí chủ, người cùng người này vào đọc trong tàng kinh các bấy lâu nay, Thiếu Lâm Tự không truy cứu. Chính là muốn hai vị sát nghiệp quá nặng, lão nạp muốn hai vị lưu lại Thiếu Lâm Tự, để phật giải sát nghiệp của hai vị.”

Tiêu Viễn Sơn cả kinh, hóa ra hành tung của hắn đã bại lộ lâu lắm rồi. Tiêu Viễn Sơn âm trầm một lúc, sau đó lột khăn bịt mặt ra. Kiều Phong thấy Tiêu Viễn Sơn, lập tức nhận ra vị này chính là phụ thân của hắn, cùng hắn ngoại hình gần như không sai biệt lắm, chỉ là già hơn thôi.

Tiêu Viễn Sơn cởi khăn ra, sau đó tung khăn về phía Vô Danh Tăng, rồi tung chưởng. Vô Danh Tăng không rời không loạn giơ tay lên cản chưởng của Tiêu Viễn Sơn, sau đó bằng một tốc độ khó thấy, đánh trúng gáy của Tiêu Viễn Sơn.

“Phụ Thân!”

Kiều Phong hét lên, tung Giáng Long Thập bát chưởng chiêu mạnh nhất Phi Long Tại Thiên đánh về phía Vô Danh Tăng.

Vô Danh Tăng không cử động, mặc cho chưởng của Kiều Phong đánh lên lưng. Kiều Phong lúc này muốn thu tay lại cũng đã muộn, nhưng chưởng của hắn đánh vào lưng Vô Danh Tăng như đánh vào một bức tường bằng thép, khiến cho tay Kiều Phong bị chấn động ra.

Vô Danh Tăng đi ra đánh gục Mộ Dung Bác rồi nói với Kiều Phong:

“Thí chủ, lão nạp không có ý định hại phụ thân người. Chẳng qua là để hắn ở lại Thiếu Lâm Tự tụng kinh, giải trừ tội nghiệt mà thôi.”

Kiều Phong nghe vậy ngẩn người, nhất thời không biết làm thế nào.

Vô Danh Tăng nhìn về phía Giang Minh nói:

“Thí chủ, người có muốn đến Thiếu Lâm Tự nghiên cứu vài bộ kinh phật?”

Giang Minh mỉm cười nói:

“Đa tạ, ta không có hứng thú với kinh phật cho lắm.”

Vô Danh Tăng gật đầu:

“Cũng phải, thí chủ võ học không thuộc về phật mà thuộc về đạo, là người theo đạo. Đáng tiếc a...”

Nói xong vác Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn lên vai, đi mất.

Giang Minh ngoài ý muốn nhìn về phía Vô Danh Tăng, có thể nhìn ra hắn công pháp chủ yếu là đạo pháp, Vô Danh Tăng không hổ là Vô Danh Tăng, cao thủ số một của thế giới Thiên Long a.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mộ Dung Phục kết cục

Nhìn trên mặt đất bất tỉnh Mộ Dung Phục, Kiều Phong hỏi Giang Minh:

“Hiện đệ, thằng này xử lý thế nào?”

Giang Minh lạnh lùng nhìn Mộ Dung Phục, sau đó nhấc hắn lên, đi ra bên ngoài Thiếu Lâm Tự.

Cái Bang nhóm đã rời đi lúc nào không biết, không rõ là ngại đối diện Kiều Phong hay vì bang chủ vô sỉ mà mắt mặt phải rời đi.

“Giang đại ca! Kiêu đại ca!”

Mọi người chạy lại phía Giang Minh và Kiều Phong.

“Công tử!”

Đám gia tướng và A Bích thấy Mộ Dung Phục trong tay Giang Minh vội vàng xông tới tấn công Giang Minh. Giang Minh hừ lạnh, tay vung một cái, đám gia tướng cùng A Bích lập tức bị điểm huyết đứng yên tại chỗ. Đây chính là Đản Chi Thần Thông đạt tới cảnh giới đại thành.

Nhìn Mộ Dung Phục đang bất tỉnh trong tay Giang Minh, Vương Ngữ Yên cũng không đành lòng, mắt đẹp nhìn Giang Minh ý muốn xin Giang Minh tha cho Mộ Dung Phục.

Giang Minh nhìn Vương Ngữ Yên hỏi:

“Hắn phóng phi tiêu tấn công ngươi, ngươi không hận hắn sao?”

Vương Ngữ Yên trầm ngâm rồi thở dài trả lời:

“Ta cũng không ngờ hắn tuyệt tình như vậy. Nhưng dù sao hắn cũng là biểu ca của ta. Hắn có thể tuyệt tình nhưng ta thì không thể. Giang đại ca, mong ngươi cho hắn một đường sống.”

Giang Minh thở dài, hắn biết nếu chân chính giết Mộ Dung Phục, e rằng sẽ để lại bóng ma trong lòng Vương Ngữ Yên, vì vậy hắn cũng không xuống tay. Giang Minh đưa tay đưa nội lực vào người Mộ Dung Phục, chốc lát Mộ Dung Phục đã mở mắt ra.

Mộ Dung Phục ngơ ngác nhìn quanh, sau đó nhìn thấy Giang Minh, hắn vẻ mặt trở nên sợ hãi, dùng tay đưa cơ thể lùi ra xa Giang Minh rồi run rẩy nói:

“Không được... lại gần ta. Ba ba cứu ta...”

Nói xong rồi khóc òa lên.

“Công tử!”

Mộ Dung gia tướng cùng A Bích đám người hoảng hốt nhìn Mộ Dung Phục.

Giang Minh đám người ngăn ra, Mộ Dung Phục điên rồi? Giang Minh lắc đầu, thằng này cuối cùng tâm lý quá yếu, vừa thất bại một cái đã phát điên?

Giang Minh không biết, hắn xuất hiện phá hỏng bao kế hoạch của Mộ Dung Phục, vốn đã khiến Mộ Dung Phục trong lòng có bóng ma. Hiện tại trước mắt tất cả mọi người lại đánh gãy chân hắn, lại còn suýt giết hắn, khiến cho Mộ Dung Phục tâm thần tuyệt vọng, liền sụp đổ trở về thời nhi đồng.

Thở dài một cái, Giang Minh giải huyết cho đám gia tướng Mộ Dung gia cùng A Bích, đám người vội vã lại gần nâng Mộ Dung Phục lên.

“Công tử, ngươi thế nào?”

A Bích lo lắng hỏi.

Mộ Dung Phục ngơ ngác hỏi lại:

“Ngươi là ai a?”

A Bích càng cuống:

“Công tử, ta là A Bích đây mà.”

“A Bích? A Bích tỷ tỷ, ngươi đưa ta đi tìm ba ba đi, ba ba ta hứa sẽ cho ta làm hoàng đế!”

“Được, được rồi, ta đưa công tử đi tìm ba ba!”

Nói xong cùng đám gia tướng Mộ Dung vội vàng khiêng Mộ Dung Phục xuống núi. Vừa đi vừa đề phòng Giang Minh cản trở.

Đám người này cũng đủ cẩn thận, Giang Minh lắc đầu. Nếu hắn muốn cản trở, sớm đã đem đám người này mỗi người phế một chân, để lại nơi này tự sinh tự diệt rồi.

Vương Ngữ Yên bốn nữ cũng nhìn Mộ Dung Phục đám người, tâm tình cảm khái không thôi.

Kiều Phong tâm tình cũng phức tạp, ngày xưa hắn và Mộ Dung Phục được gọi là Bắc Kiêu Phong, Nam Mộ Dung. Bây giờ thấy Mộ Dung Phục bị thất bại mà điên, cảm thấy nhân sinh vô thường.

Giang Minh thấy Cưu Ma Trí định rời đi, hắn lắc mình xuất hiện trước mặt Cưu Ma Trí, mỉm cười nói:

“Cưu Ma Trí, chúng ta còn có chuyện chưa tính toán xong đâu.”

Cưu Ma Trí sầm mặt, lạnh lùng nói:

“Giang công tử, ta nhớ là ta với ngươi không có thù oán gì đâu!”

Giang Minh lắc đầu đáp:

“Ta và ngươi đúng là không có thù oán gì.”

“Vậy tại sao...”

“Nhưng Tiểu Vô Tướng Công không thể để người ngoại môn như ngươi nắm giữ được.”

Curu Ma Trí mặt biến sắc, hẳn đã biết Giang Minh thuộc môn phái nào. Ngay lập tức hắn ngón tay thi triển Đa La Diệp Chi đánh tới Giang Minh.

Giang Minh mặt vẫn mỉm cười, âm thầm vận nội công, tay phải giơ lên sử dụng Nhất Dương Chỉ mang theo năm trăm năm nội công đánh tới ngón tay của Curu Ma Trí. Hai ngón tay chạm vào nhau, nội kinh Nhất Dương Chỉ mang theo năm trăm năm công lực dễ dàng phá được nội kinh của Đa La Diệp Chi, sau đó xông vào kinh mạch của Curu Ma Trí.

Nội kinh Nhất Dương Chỉ tàn phá kinh mạch Curu Ma Trí, sau đó đánh thẳng xuống đan điền của hắn. Curu Ma Trí nghe một tiếng “rắc” phát ra từ bụng mình, hẳn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy công lực của mình liên tục xói mòn.

Mặt Curu Ma Trí dần dần già nua đi. Hắn run run hỏi:

“Ngươi... đã làm gì?”

Giang Minh lạnh nhạt trả lời:

“Phế ngươi mà thôi!”

Sau đó Giang Minh phẩy tay, Curu Ma Trí bị hất ra ngoài. Curu Ma Trí lồm cồm bò dậy, ánh mắt tràn đầy sợ hãi và phẫn hận, sau đó lần trốn xuống núi.

Đoàn Dự phức tạp nhìn Vương Ngữ Yên, lại nhìn Giang Minh, sau đó đến trước mặt Giang Minh chấp tay nói:

“Giang công tử, à không, ta phải gọi ngươi là muội phu mới phải.”

Lại một cái tiện nghi anh vợ, Giang Minh nghĩ thầm trong lòng. Hắn chợt nghĩ ra một điều, hướng Đoàn Dự nói:

“Đại cữu ca, ngươi có nghe nói đến công chúa Tây Hạ sắp tuyển phò mã?”

Đoàn Dự ngạc nhiên hỏi:

“Có chuyện này?”

Giang Minh gật đầu nói:

“Ta thấy Đại cữu ca cùng vị công chúa Tây Hạ này chính là xứng đôi, hơn nữa nếu đại cữu ca ngươi có thể lấy được Tây Hạ công chúa về, đối với Đại Lý trăm lợi không có hại.”

Đoàn Chính Thuần gật gù nói:

“Cũng phải, Đoàn Dự, ngươi lập tức khởi hành đi Tây Hạ cầu hôn, nhất định phải mang được vợ về nhà đấy.”

Đoàn Dự nghe xong, tinh thần có chút khởi sắc, nói:

“Phụ thân, ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ mang nàng về.”

Giang Minh trong lòng thở dài. Hừ Trúc a, ta có lỗi với ngươi.

Đám người lên Thiếu Lâm Tự bắt đầu lục tục đi về. Huyền Từ phương trượng cử người ra tiễn khách, đồng thời tự mình ra tiễn Giang Minh nhóm người.

Từ biệt Huyền Từ cùng đám người hòa thượng, Giang Minh nhóm cùng nhau xuống núi.

Đoàn Chính Thuần nhóm từ biệt Giang Minh về Đại Lý. Trước khi Đoàn Chính Thuần đi, Giang Minh kín đáo tiễn đưa một lọ thuốc giải bi tó thành phong cướp được từ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường đám người, cộng thêm một bình giải độc đan do chính hắn tự chế. Nguyên liệu chỉ là các vị thuốc bắc, thậm chí cũng không tính là hạ phẩm đan dược, nhưng thiết nghĩ với cái thế giới Võ Hiệp như Thiên Long, vậy là đủ để Đoàn Chính Thuần phòng độc thủ rồi.

Huống gì mối nguy hiểm là Mộ Dung Phục cùng Đoàn Diên Khánh đã bị Giang Minh dọn dẹp từ lâu, căn bản đối với Đoàn Chính Thuần cũng không có gì nguy hiểm.

Đoàn Diên Khánh cũng không công khai quan hệ giữa hắn với Đoàn Dự, dù sao cuối cùng chính là Đoàn Dự mang dòng máu của hắn lên ngôi hoàng đế,

cũng coi như hấn đã cướp lại được tất cả, không cần thiết phải công bố bí mật ra để làm sự việc thêm rắc rối.

Tối đến, cùng Kiều Phong đánh chén một hồi, Kiều Phong chợt hỏi:

“Hiền đệ, người sau này dự định thế nào?”

“Ta dự định đi về Phiêu Miểu cung ở ẩn. Dù sao du lịch cũng đã nhiều, hiện tại muốn dừng một thời gian ổn định lại đã.”

Nói xong nhìn sang bốn nữ đang cùng A Châu nói chuyện trong phòng. Theo như lời Tiểu Linh nói, Giang Minh có thể rời đi thế giới Thiên Long bất cứ lúc nào hấn thích, bởi vì nhiệm vụ chính tuyến đã xong, hấn cũng có thể lựa chọn dừng thời gian ở thế giới này lại hoặc chỉnh thời gian theo một tỷ lệ nhất định. Giang Minh cũng muốn tăng lên thực lực, vì vậy hấn cần sang một thế giới khác, đồng thời dừng thời gian ở thế giới này lại. Đợi đến khi hấn đột phá tiên thiên, học được tu chân công pháp, đồng thời dành dụm đủ tiền mua thẻ ra vào thế giới Thiên Long vĩnh viễn trị giá một trăm vạn điểm, lúc đó hấn sẽ quay lại đón Chung Linh các nàng đi thế giới khác.

Kiều Phong cười ha hả nói:

“Lần trước đại ca thành thân, không có người tham dự. Nhưng người thành thân, nhất định phải mời ta đấy!”

Giang Minh cái này hơi khó nói, hấn vốn định mang Chung Linh các nàng đi thế giới khác. Nhưng nghĩ qua nghĩ lại vẫn gật đầu đáp:

“Nhất định, đến lúc đó chúng ta uống trăm hiệp.”

“Tốt, ta nghe nói rượu trên Phiêu Miểu Cung thật sự ngon, nhất định uống rất thoải mái.”

Bỗng một tiếng ngựa hí, một tên Cái Bang phi ngựa đến, xuống ngựa và quỳ xuống trước mặt Kiều Phong nói:

“Kiều bang chủ, xin người hỗ trợ Trương Dương!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bạch Y Chiến Thần

Kiều Phong vội vàng đỡ tên cái bang kia dậy hỏi:

“Người mau đứng dậy, ta cũng không phải là bang chủ của các người. Có chuyện gì mau nói, nếu ta giúp được thì sẽ cố gắng giúp.”

Tên cái bang kia vốn là một người vô cùng ngưỡng mộ Kiều Phong, hấn trong thâm tâm luôn coi Kiều Phong là bang chủ. Mặc dù Kiều Phong phủ nhận bang chủ, hấn vẫn nói:

“Bang chủ, quân Liêu hơn mười vạn người đã kéo tới cách Trương Dương hai mươi dặm, tình hình vô cùng nguy hiểm. Mọi người đã đi thông báo cho các lộ anh hùng chuẩn bị liều chết cùng người Liêu.”

Kiều Phong mặt âm trầm, hấn vốn là người yêu nước. Tuy hiện tại biết mình người Khiết Đan, nhưng thâm tâm hấn vẫn muốn bảo vệ Đại Tống, Kiều Phong quay lại nhìn A Châu, hấn biết hiện tại hấn còn có gia đình nhỏ cần bảo vệ nữa.

Giang Minh đứng dậy nói:

“Đại ca, ta đi cùng người.”

“Chúng ta cũng đi!”

Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử, Vương Ngừ Yên cùng Mai Lan Cúc Trúc đồng thanh nói.

Giang Minh nhìn các nàng, hấn không lên tiếng ngăn cản, bởi vì hấn hiểu được ý muốn của các nàng. Nếu hấn có chuyện gì, các nàng chắc chắn sẽ không chịu sống một mình.

Giang Minh gật đầu nói:

“Đi!”

Nói xong chuẩn bị xe ngựa cùng Kiều Phong cưỡi ngựa đi tới Trương Dương.

Tương Dương ngoài, lúc này đã tụ tập hơn mười vạn quân Liêu, cả dải đất phía trước Tương Dương đông nghịt quân địch. Gia Luật Hồng Cơ cười ngửa nhìn phía trước Tương Dương thành.

Chiến thư hần đã phát ra, quân sĩ nghỉ ngơi một ngày rồi sẽ tấn công hạ gục Tương Dương thành. Lúc này Tương Dương thành ánh sáng chiếu ra có thể thấy toàn thành hỗn loạn, có thể dễ dàng công chiếm.

Giang Minh cùng Kiều Phong cười ngửa đi một ngày cuối cùng cũng đã đến Tương Dương. Nhìn hơn một vạn anh hùng hảo hán đang tập kết trong thành, Giang Minh gật đầu nghĩ: Thời này anh hùng dùng sĩ quả thật rất nhiều.

Theo Giang Minh cùng Kiều Phong cười ngửa tiến tới, rất nhiều người nhận ra bọn họ, nhiều tiếng hô vang lên:

“Kiều Phong, là Kiều Phong.”

“Bên cạnh hần là Bạch Y Công Tử Giang Minh. Bọn hần cũng đến thủ thành...”

“Có Kiều bang chủ, chúng ta lần này nhất định thắng...”

Một cái bang gào lên. Sau đó là một tiếng đồng thanh hô:

“Kiều bang chủ, Kiều bang chủ!”

Giang Minh cảm khái, Kiều Phong danh vọng vẫn cực kỳ lớn, bất chấp thân phận của hần có là người Khiết Đan hay không.

Quan thủ thành của Tương Dương đã trốn từ khi nào, Giang Minh cau mày, hần đối với đám quan lại thời Tống Liêu vốn hết sức rõ ràng. Đến lúc có chuyện thì chạy thật nhanh, nhưng đến khi xong chuyện lại quay ra vợ hết công lao.

Tương Dương bây giờ hết sức nguy hiểm. Giang Minh mọi người lên phía trên tường thành quan sát tình hình quân địch. Chỉ thấy phía xa đông nghịt quân địch.

Giang Minh nói:

“Đại ca, tình hình quân địch chỉ sợ sẽ chuẩn bị tấn công ngay đây.”

Kiều Phong gật đầu, hần cùng Cái Bang rất nhiều lần bảo vệ thành trì, vốn cũng không lạ gì chuyện này.

Kiều Phong quay lại đối với đám anh hùng nhân sĩ tụ tập, hét to:

“Các huynh đệ, hôm nay chúng ta cùng nhau giết giặc Liêu!”

Quần hùng cùng hét to:

“Giết!”

Giang Minh nói với các nữ:

“Các ngươi ở lại đây!”

Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Từ lắc đầu không chịu:

“Chúng ta cũng muốn xông ra giết địch!”

Giang Minh lắc đầu nói:

“Không được, ta không có nắm chắc bảo vệ các ngươi!”

Chung Linh nói:

“Nhưng...”

Giang Minh cắt đứt:

“Không nhưng gì cả. Bốn người các ngươi đều là nữ nhân của ta, đều là người rất quan trọng với ta. Ta không thể để các ngươi bị thương tổn dù chỉ là một chút.”

Nói xong quay sang nhìn Mai Lan Cúc Trúc nói tiếp:

“Còn các ngươi nữa, nhiệm vụ của các ngươi là bảo vệ bốn vị chủ mẫu, đó là mệnh lệnh của ta.”

Mai Lan Cúc Trúc không cam lòng đành phải đồng ý.

Giang Minh nhìn Chung Linh bốn nữ, cười cười nói:

“Đừng lo, không ai có thể đánh bại Giang đại ca của các ngươi, quân Liêu càng không phải.”

Vương Ngữ Yên nghiêm túc nói:

“Giang đại ca, nếu ngươi có vấn đề gì, ta sẽ tự vẫn.”

Ba nữ còn lại đồng thanh đáp:

“Ta cũng vậy.”

Giang Minh bất ngờ, hắn không ngờ các nàng đối với hắn lại quyết liệt như vậy. Mỉm cười hạnh phúc, Giang Minh gật đầu đồng ý với bốn nữ.

Hướng Kiều Phong gật đầu. Hai người nhảy xuống thành, dẫn theo hơn một vạn võ lâm nhân sĩ chuẩn bị tiến công quân Liêu.

Kiều Phong mặt nhìn mười vạn quân Liêu trước mặt, nói với Giang Minh:

“Hiền đệ, cảm ơn ngươi!”

Giang Minh nở nụ cười nói:

“Đại ca, ngươi còn chưa thấy năng lực thật sự của ta đâu.”

“Tốt, bây giờ cho ta thấy năng lực thật sự của hiền đệ ngươi đi.”

Kiều Phong ha hả cười, sau đó hô to:

“Giết!”

Rồi cùng Giang Minh khinh công phi về phía mười vạn quân Liêu.

Quân Liêu cũng bắt đầu tiến công hướng Trương Dương.

Giang Minh lúc này không giấu diếm gì, trực tiếp vận công thi triển Tiêu Dao Bộ. Chớp mắt hình thành một làn sáng trắng, vượt Tiêu Phong cùng một vạn võ lâm nhân sĩ đám người hơn một dặm. Đến phía trước mười vạn quân địch, Giang Minh dừng lại, cả người hắn dần dần lơ lửng cách mặt đất nửa mét. Giang Minh giờ bàn tay phải lên phía trước, nói:

“Các ngươi là cống phẩm đầu tiên từ khi ta ngộ kiếm ý. Chết!”

Theo từ trong người Giang Minh, vô số vô hình vô thanh kiếm ý xuất ra bay về phía quân Liêu. Kiếm ý đi đến đâu, quân Liêu ngã ra đến đấy. Chưa đầy mười hơi thở, đã có hơn một ngàn quân Liêu thân hình chia năm xẻ bảy ngã xuống.

Một số quân Liêu hoảng sợ ghì lại đã tiến công, gào lên:

“Quái vật, hắn là cái quái vật!”

“Dừng lại, hắn không phải là người!”

...

Vô số quân Liêu vẫn liều chết xông tới, Giang Minh mỉm cười tiếp tục bước tới, hắn như tử thần mặc áo trắng gạt hái sinh mệnh quân Liêu.

Kiều Phong cùng một vạn võ lâm nhân sĩ lúc này đã dừng lại, há hốc mồm ra. Kiều Phong không ngờ Giang Minh lại kinh khủng đến mức như thế này. Một thân đồ trắng, cùng mái tóc buộc lại bay bay trong gió, bàn tay khinh bạc giờ lên, tiếng quân địch gào thét, tiếng thi thể chia năm xẻ bảy. Đây chính là đồ sát, một mình Giang Minh đồ sát mười vạn quân Liêu.

Nháy mắt đã có hơn một vạn quân Liêu ngã xuống, không một kẻ có thể lại gần Giang Minh hai trăm mét. Ở trong mắt mọi người, Giang Minh đã là thần.

“Bạch Y Chiến Thần!”

Một kẻ gào to lên.

Sau đó một vạn người cùng gào to:

“Bạch Y Chiến Thần!”

“Bạch Y Chiến Thần!”

...

Bốn nữ si mê nhìn Giang Minh bóng hình oai hùng phấp phới. Giờ phút này trong mắt các nàng chỉ có hình ảnh của Giang Minh tiêu sái mà mạnh mẽ. Tim các nàng đập thình thịch, mặt các nàng đỏ bừng phấn khích. Các nàng vì Giang Minh mà tự hào.

A Từ kêu to:

“Giang đại ca, ta yêu ngươi chết mất!”

Chung Linh cùng Mộc Uyển Thanh cũng phấn khích kêu lên:

“Giang đại ca!”

“Phu quân!”

Vương Ngữ Yên ngẩn ngơ hoa si nhìn Giang Minh không chớp mắt. Với nàng, hôm nay đã trở thành ngày mà nàng sẽ không bao giờ quên, kể cả sau này cùng Giang Minh đứng tại đỉnh cao nhất của các thế giới.

Chưa đầy năm phút, bốn vạn quân Liêu đã gục ngã. Gia Luật Hồng Cơ vội vàng ra lệnh rút lui. Hãn kinh hoàng nhìn Giang Minh, sau đó quay ngựa chạy mất. Giang Minh trở thành con ác mộng của hãn, khiến đời này hãn cũng không dám mang quân đi đánh Đại Tông, cho tới khi bị Kim Quốc tiêu diệt.

Nhìn quân Liêu rút khỏi, Giang Minh thở phào dừng phát kiếm ý, hãn cảm thấy tinh thần thoát lực. Tinh thần lực của Giang Minh chỉ đủ duy trì hãn phát ra gần năm phút kiếm ý mà thôi. Theo tinh thần lực của Giang Minh càng cao, thời gian hãn phát kiếm ý càng nhiều, đồng thời uy lực kiếm ý càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Rời khỏi Thiên Long

Giang Minh trở về trong sự hò reo của tất cả mọi người trong thành. Hãn nhanh chóng cùng tám nữ từ biệt Kiều Phong, sau đó khinh công rời đi. Giang Minh không thích ồn ào. So sánh với việc được vạn người tung hô, hãn thích yên bình ở Phiêu Miểu Sơn hơn.

Một tháng sau.

Giang Minh đang ngồi đọc các báo cáo về tình hình võ lâm hiện tại. Bên cạnh Giang Minh là bốn nữ Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Từ, Vương Ngữ Yên.

“Ồ, Đoàn Dự đã thành công cưới được Tây Hạ công chúa, Đại Lý đang ăn mừng.”

“Đoàn Dự đại ca thật là giỏi.”

Chung Linh tươi cười nói. Nàng cùng Mộc Uyển Thanh, Vương Ngữ Yên cuối cùng đã biết mình chính là con gái của Đoàn Chính Thuần. Lúc Vương Ngữ Yên cùng mọi người biết nàng là con gái Đoàn Chính Thuần, bốn nàng nhìn Giang Minh với ánh mắt kỳ lạ.

Giang Minh lúc đó hỏi:

“Các ngươi nhìn gì ta?”

Chung Linh cười khúc khích nói:

“Giang đại ca, ngươi thật là giỏi, rõ ràng lừa đến bốn người thân tỷ muội nha.”

Mộc Uyển Thanh gật đầu:

“Phải đấy, tiện nghi cho phu quân ngươi.”

Giang Minh: nếu ta nói cho các ngươi, ta từ đầu đã biết các ngươi là thân tỷ muội, không biết các ngươi sẽ nghĩ gì. Tất nhiên điều này Giang Minh sẽ không bao giờ nói, kể cả sau này nói cho các nàng bí mật về hệ thống, Giang Minh cũng không nói ra bí mật hãn nắm giữ cốt truyện Thiên Long Bát Bộ.

“Ồ, Mộ Dung Phục điên không khỏi, giờ này đành phải ở Yên Tử Ổ, mỗi ngày cùng A Bích chơi bịt mắt bắt dê.”

Giang Minh: số hần chính là không thoát khỏi bị điên, trong tiểu thuyết cũng thế, bây giờ cũng thế.

“Này, Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác cuối cùng bãi Vô Danh Tăng làm sư phụ, quyết tâm tu thành chánh quả.”

Giang Minh: cái này không thay đổi, bọn hần vốn cũng có tuệ căn...

“Vô Nhại Tử đồng thời cùng Thiên Sơn Đồng Lão, Lý Thu Thủy về chốn nông thôn ẩn dật.”

Giang Minh: tiện nghi cho Vô Nhại Tử, cuối cùng ba vị sư tỷ muội, hần tóm cả ba. Đồng Lão bây giờ lại trông như thiếu nữ hai mươi tuổi nữa chứ, thật sự rất tiện nghi cho hần. Ách, ta thế nào đầu óc lại đen tối như vậy?

“Đoàn Chính Thuần cùng các vị phu nhân cuối cùng đã chấp nhận sống chung.”

Giang Minh: tiện nghi cha vợ thật là giỏi, cuối cùng cũng đã dọn dẹp xong những gì hần reo rắc ra.

“Hư Trúc và Diệp Nhị Nương đã tìm thấy, bọn hần ở một thôn trang. Hư Trúc đã hoàn tục, cùng một cô nương địa phương kết hôn.”

Giang Minh: phù, ít nhất Hư Trúc nguoi không thành quang côn, cũng tránh cho ta phải một phen áy náy.

“Du Thán Chi vẫn sống tại Tụ Hiền Trang. Tụ Hiền Trang giờ đổi tên thành Du Thị Sơn Trang.”

Giang Minh: ta nghĩ có lẽ hần có thể thoát khỏi kiếp quang côn. Có lẽ...

“Cái Bang giờ do Ngô Trường Phong làm bang chủ, Từ trường lão cùng Toàn Quán Thanh bị lật đổ, phế vô công.”

Giang Minh: quả báo a. Mưu mô lật đổ, cuối cùng cũng không giữ lại được chức bang chủ.

Kiều Phong bên kia cũng thường thư từ, hần cùng A Châu hai vợ chồng rất khỏe. Đứa con trong bụng mới chưa đầy ba tháng, Kiêu Phong đã nghĩ đặt tên cho con, còn hỏi ý kiến Giang Minh nữa. Giang Minh cũng thư lại, nói hần quả thật dốt đặc trong chuyện đặt tên, nhưng Kiêu Phong cứ nhất quyết yêu cầu hần đặt tên. Kiêu Phong nói, con hần được Bạch Y Chiến Thần đặt tên là một sự kiện vinh dự, khiến Giang Minh cười khổ, thư về hai cái tên: con trai đặt tên là Kiêu Vô Song, con gái đặt tên là Kiêu Minh Nguyệt.

Giang Minh không có nghĩ, khi hần mang Chung Linh bốn nữ đi khỏi thế giới này, Kiêu Phong quả thật vì nhớ đến nghĩa đệ mà đặt tên cả con trai cả con gái của mình theo ý Giang Minh. Kiêu Vô Song sau này trở thành bang chủ Cái Bang, còn Kiêu Minh Nguyệt được Vô Nhại Tử cùng Đồng Lão, Lý Thu Thủy chân truyền Tiêu Dao phái võ công, chính thức trở thành Tiêu Dao chương môn, chủ nhân Linh Thửu cung.

Hình như mình còn quên một cái gì đó. Giang Minh cau mày, hần nghĩ mãi không ra.

Tặc lưỡi cho rằng sự tình mình quên chính là sự tình không quan trọng, Giang Minh nhanh chóng quên mất chuyện này.

Nhìn Chung Linh bốn nữ, Giang Minh mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng ôm từng người một. Bốn nữ mặt đỏ bừng, tận hưởng Giang Minh ôm ấp. Các nàng không biết, Giang Minh gặp lại các nàng sẽ là rất lâu sau này. Nhưng vì thời gian dừng lại, các nàng cũng sẽ chẳng cảm thấy gì hết.

Giang Minh ôm các nàng xong, trực tiếp yêu cầu Tiểu Linh đưa mình về Không gian hệ thống.

“Chủ nhân!”

Tiểu Linh hưng phấn bay vòng vòng quanh người Giang Minh.

Giang Minh mỉm cười nói:

“Tiểu Linh, ta muốn đi thế giới khác. Thiên Long Thế giới thời gian đóng băng.”

“Chủ nhân, có một điều nguoi cần chú ý.”

“Điều gì?”

“Bởi vì hệ thống được kích hoạt, sẽ có một số lượng người cũng theo đó mà trọng sinh đến các thế giới khác.”

“Lại có chuyện này?”

“Àn, tuy rằng số lượng cực kỳ ít, nhưng một hai người có thể sẽ có.”

“Thế bọn họ có hệ thống như ta không?”

“Không có, bọn họ chỉ là những linh hồn ngẫu nhiên vào một thế giới mà thôi. Họ không như chủ nhân, được hệ thống hỗ trợ hết mức. Họ từ vong nghĩa

là chính thức tử vong, hoặc có thể xuyên việt hoặc trọng sinh sang thế giới khác. Không như chủ nhân có thể tự do lựa chọn thế giới, thế giới bọn họ xuyên việt hoặc trọng sinh là ngẫu nhiên.”

“Nếu chỉ có một hai người thì không sao. Còn gì nữa không?”

“Không có, chủ nhân, mời chọn thế giới tiến vào đi.”

“Để ta xem, tiếp tục Xạ Điều Thế Giới đi!”

“Xạ Điều Thế Giới, điểm yêu cầu miễn phí, đẳng cấp yêu cầu không. Chủ nhân xác định?”

Giang Minh gật đầu đáp:

“Ân, tiến tới đi.”

“Được rồi, chủ nhân chuẩn bị! Thiên Long Thế Giới đóng băng! Hệ thống khởi động, Xạ Điều Thế Giới!”

Một hố đen xuất hiện dưới chân Giang Minh, do đã có lần đầu, lần này Giang Minh cũng không có hét lên như lần trước.

Tiểu Linh thì thảo:

“Chủ nhân đã tiến vào rồi, kiểm tra thông tin!”

Một màn hình hiện lên phía trước mặt Tiểu Linh, ngón tay nhỏ chỉ vào màn hình, nói ra tiếng:

“Xem nào, Xạ Điều Thế Giới,

Gia tộc: Phùng gia.

Hình thức: Trọng Sinh.”

Bỗng Tiểu Linh tròn tròn mắt ra nhìn, sau đó khoe miệng nở nụ cười.

Một lúc sau, tiếng Giang Minh từ hệ thống vang lên:

“Ta XXX hệ thống đây!”

(Hết quyển một – Thiên Long Bát Bộ)

Lời tác giả: vậy là quyển một đã kết thúc, cũng đã đi được một tháng chặng đường. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Thiên Long thế giới thuần túy là dựa theo cốt truyện Thiên Long Bát Bộ mà diễn tả ra. Thế giới tiếp theo sẽ không như vậy.

Như theo đã nói ở cuối chương bốn mươi tám trên là mỗi ngày sắp tới sẽ chỉ ra một chương, mong mọi người thông cảm.

Quên mất, tác giả xin phép nghỉ ngơi hai ngày để ổn định cốt truyện

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Mộ Dung Song Song

“Này, nữ nhi cũng đã lớn rồi, ta xem cũng đã đến lúc phải đàm hôn sự rồi đó.”

Trong một văn phòng sang trọng, một thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp, bộ váy trên người đắt tiền tôn thêm vẻ cao quý nói.

Ngồi cạnh nàng, một trung niên mặt mũi thanh lịch, trên mặt thể hiện rõ sự trầm ổn. Trung niên trầm ngâm rồi gật đầu đáp:

“Cũng được. Nhân tiện sáng nay có Lục Khánh Nguyên đến đây cầu hôn, muốn chúng ta gả Song Song cho con trai thứ hai của hắn là Lục Triều Vũ.”

Thiếu phụ cau mày nói:

“Tiểu tử Lục Triều Vũ kia, nghe nói là một hoa hoa công tử chính hiệu, người muốn gả nữ nhi cho hắn?”

Trung niên lắc đầu đáp:

“Hoa hoa công tử thì thế nào? Tập đoàn Lục Phát rất lớn, Song Song gả cho hần sẽ không phải lo lắng cho tương lai. Hơn nữa, đàn ông nào trước khi lấy vợ chẳng có một vài mối tính vặt vại?”

Thiếu phụ trầm ngâm một lúc, thờ dài nói.

“Chúng ta nên hỏi qua ý Song Song đã.”

Trung niên xua tay nói:

“Không cần, cứ quyết định như vậy đi.”

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, xinh đẹp trẻ trung bước vào. Thiếu nữ mặt đỏ bừng tức giận nói:

“Ba, ta không có lấy tên hôn đản kia.”

Trung niên cau mày nói:

“Song Song, ta chấp nhận hôn sự này chỉ vì tốt cho ngươi.”

“Tốt cho ta? Ngươi có biết tên hôn đản kia đã hại bao nhiêu người không? Đến bạn cùng lớp của ta cũng có mấy người là nạn nhân của hần. Ta nhất quyết không đồng ý.”

“Song Song, chuyện này không phải do ngươi quyết định.”

Thiếu nữ tức giận nói to:

“Ta biết ngươi là vì Lục Khánh Nguyên đầu tư khoản tiền rất lớn nên mới đồng ý đáp ứng hần. Ta trong mắt ngươi còn không bằng vài cọc tiền đâu!”

Bộp! Trung niên tức giận, giơ tay tát thiếu nữ một cái.

“Ba, ngươi đánh ta?”

Nói xong thiếu nữ nước mắt chảy dài, chạy ra cửa.

Thiếu phụ thấy vậy mắng trung niên:

“Ngươi sao lại đánh nữ nhi? Ngươi làm cha mà lại đối xử với nữ nhi như vậy sao?”

Trung niên mặt đỏ bừng tức giận nạt lại:

“Ngươi tốt nhất im lặng!”

Thiếu phụ nghe trung niên nạt nộ, sững sờ một lúc, sau đó lắc đầu nói:

“Ngươi thay đổi quá nhiều. Trước kia ngươi đâu có thế.”

Nói xong thiếu phụ quay người định đi ra cửa. Đứng ở trước cửa, thiếu phụ nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Hôn sự này ta không đáp ứng. Nếu ngươi nhất quyết đáp ứng, vậy kiếm người sinh thêm một đứa con gái khác đi.”

Rồi thiếu phụ bước ra ngoài, cửa đóng lại.

Trung niên rút ra một điều thuốc, rít một hơi rồi thì thào:

“Ta thay đổi thật rồi sao?”

Một lúc sau, cửa phòng đột nhiên mở ra, một thư ký chạy vào nói:

“Không tốt, ông chủ, tiểu thư bị tai nạn xe cộ.”

Trung niên cả kinh bật dậy:

“Cái gì?”

Mộ Dung Song Song khóc lóc bỏ chạy ra ngoài. Nàng không chấp nhận cuộc đời mình cứ bị sắp đặt như thế. Nhất thời nàng quyết định không về nhà,

để trốn tránh hôn sự kia đã rồi tính sau.

Nhấc điện thoại lên gọi cho khuê mật của mình, Mộ Dung Song Song nhanh chóng được chấp nhận sống ở nhà khuê mật một thời gian.

(Khuê mật = bạn gái thân thiết)

Đứng ở ngã tư đường, Mộ Dung Song Song đợi đèn xanh cho phép đi bộ rồi mới xuống đường. Nàng không biết, từ xa có một chiếc xe đang lao nhanh tới.

Lái xe mất đồ bùng bùng, hiển nhiên là uống rượu say khướt. Tốc độ chạy trong thành phố mà tới hơn một trăm km/h. Có lẽ lái xe nhìn đèn xanh người đi bộ thành đèn xanh cho phép phương tiện giao thông đi lại nên hấn tốc độ không hề giảm.

Mộ Dung Song Song đi tới giữa đường, mới phát hiện ra một chiếc xe đang lao như điên về phía mình. Hốt hoảng, Mộ Dung Song Song vội vàng chạy nhanh về phía trước.

Lái xe đột nhiên ý thức được có người ở phía trước, vội vàng nhấn phanh. Chiếc xe do tốc độ quá nhanh bèn theo quán tính quay ngang ra. Đuôi xe quật vào Mộ Dung Song Song, khiến nàng va đầu vào cột đèn phía trước.

Đau, ánh mắt mờ dần, đó là tất cả những gì Mộ Dung Song Song cảm nhận được, sau đó tất cả chìm vào bóng tối.

(Tác giả: số nàng này cũng quá là đen đi)

“Vô Song, người đang ở đâu?”

Một vị thiếu phụ ăn mặc phong cách cổ xưa gọi to.

“Mẫu thân, ta đang ở đây.”

Một tiếng non nớt phát ra từ trong phòng.

“Vô Song, người đang làm cái gì vậy?”

Thiếu phụ đi vào phòng, thấy một tiểu hài tử khoảng bốn tuổi đang ngồi trên bàn.

Tiểu hài cười nhe răng, tay quơ quơ cái bút lông nói:

“Ta đang tập viết chữ!”

Thiếu phụ cười dịu dàng nhìn tiểu hài hỏi:

“Vô Song, hôm nay người có muốn đi chơi?”

Tiểu hài đôi mắt trong suốt nhìn thiếu phụ hỏi lại:

“Mẫu thân, người định đưa ta đi đâu?”

“Chúng ta hôm nay đi gặp Phùng bá mẫu.”

“Ân”

Tiểu hài gật đầu, sau đó đặt bút lông xuống.

Thiếu phụ nhìn tiểu hài ngoan ngoãn, trong lòng rất hài lòng.

Tiểu hài tên gọi Mộ Dung Vô Song, năm nay vừa tròn năm tuổi. Nhưng hấn còn có một thân phận khác, một bí mật mà hấn không nghĩ sẽ nói cho bất cứ ai thuộc cái thế giới này, hấn vốn chính là Mộ Dung Song Song thiếu nữ.

(Về phần có liên quan đến Mộ Dung Phục ở Cô Tô hay không, tác giả cũng không rõ, đừng hỏi tác giả.)

Mộ Dung Song Song tỉnh lại, chỉ thấy quanh mình tối om, thân hình không thể cử động. Sau đó xung quanh chuyển động, nàng thấy được ánh sáng, thấy rất nhiều người khổng lồ đang nhìn mình, một thiếu phụ xinh đẹp đang bế mình. Nàng mở miệng cất tiếng, nhưng lại phát hiện rằng mình không có, chỉ có thể phát ra tiếng oe oe. Nàng giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã đầu thai sao?

Trọng sinh, cái khái niệm này đối với người hay đọc tiểu thuyết võ hiệp internet cũng không xa lạ gì. Nhưng đối với con gái ruột của một tổng giám đốc công ty lớn như Mộ Dung Song Song, quả thật nàng cũng không thích đọc tiểu thuyết cho lắm.

Mộ Dung Song Song nhanh chóng chấp nhận sự thật. Nàng được đặt tên là Mộ Dung Vô Song, cũng dòng họ Mộ Dung giống nàng kiếp trước. Kiếp này của nàng, thân phận chính là một thiếu gia nhà Mộ Dung ở Giang Nam. Mộ Dung Song Song cũng có ngạc nhiên, nàng đầu thai lại chính là Trung

Quốc bối cảnh thời cổ đại. Thời đại này là thời đại nhà Tống, lúc này người Nữ Chân đã bắt đầu tấn công Bắc Trung Quốc. Không phải đầu thai luôn là tương lai sao? Mộ Dung Song Song có chút khó hiểu. Nhưng năng tính thích nghi cũng rất cao, dễ dàng tặc lưỡi bỏ qua điều này.

(Quyển sách chuyển hướng gọi Mộ Dung Song Song thành Mộ Dung Vô Song, trực tiếp thay đổi ngôi xưng hô cho phù hợp giới tính)

Mộ Dung Vô Song có một ca ca và một tỷ tỷ. Vì là út, cha hắn là Mộ Dung Vũ vì không muốn cho con thành nhị thế tử, nhất quyết từ nhỏ bắt hắn đọc sách. Vô Song vốn từ hiện đại đại học khoa ngữ văn tốt nghiệp, hiển nhiên đọc sách đối với hắn không thành vấn đề.

Đi thay đổi quần áo, Mộ Dung Vô Song thở dài một hơi. Kiếp trước là nữ, kiếp này là nam, nói thế nào cũng rất khó chấp nhận a. Nghĩ đến sau này lại phải lấy vợ sinh con, Vô Song cảm thấy rất khó có thể tiếp nhận.

Có lẽ, nên đi báii một môn phái, làm một đại hiệp a. Vô Song âm thầm tính toán. Hắn cũng biết được thời này có rất nhiều võ lâm môn phái, thậm chí hắn nghe hạ nhân tán gẫu, còn có cả giáo phái Toàn Chân. Toàn Chân Giáo trong tiểu thuyết Kim Dung kiếm hiệp không hề xa lạ, Vô Song cũng không biết trên đời có những môn phái nào. Nếu không, hắn trực tiếp gia nhập Toàn Chân Giáo, cả đời làm đạo sĩ, không lấy vợ là được.

Lên xe ngựa cùng mẫu thân, Mộ Dung Vô Song mãi đắm chìm trong suy tính. Đến khi hắn bừng tỉnh, xe ngựa đã dừng lại trước cửa một trang viên rất lớn. Bên ngoài cửa đề ba chữ: “Phùng gia trang”.

Hạ nhân trong trang rất nhanh chạy ra đón Vô Song cùng mẫu thân hắn. Hai người đi theo hạ nhân, tiến tới một khu nhà rất lớn. Một vị thiếu phụ xinh đẹp bước ra, tươi cười nói với Vô Song mẫu thân:

“Tiểu Khả, ta đợi ngươi đã lâu. Đây là Vô Song đi? Thật đáng yêu tiểu hài tử.”

Vô Song lễ phép đáp lại thiếu phụ. Sau đó ba người vào trong phòng tiếp khách uống trà nói chuyện. Vô Song nghe qua hai người nói chuyện thì biết, thiếu phụ này là Đại phu nhân Phùng gia, là khuê mật của mẫu thân mình đã được hai mươi mấy năm. Tiếp sau đó là một chuỗi nhảm chán câu chuyện mà Vô Song không có hứng thú nghe tiếp. Hắn nhảy xuống ghế, xin phép hai người cho đi dạo ngắm cảnh xung quanh.

Đại phu nhân Phùng gia sáng khoái gật đầu, sau đó phân phó hạ nhân đưa Vô Song đi dạo, nhưng Vô Song trực tiếp từ chối, muốn tự mình đi dạo. Nghĩ đến nhà mình cũng không có cái gì nguy hiểm, Đại phu nhân Phùng gia cũng gật đầu, sau đó tiếp tục nói chuyện với Vô Song mẫu thân.

Vô Song hào hứng đi ngắm cảnh xung quanh trang viên. Phải nói Phùng gia trang phong cảnh thiết kế vô cùng đẹp mắt, không khí lại thật trong lành khiến Vô Song rất thoải mái.

Đi dạo được mười lăm phút, Vô Song chợt nghe thấy có tiếng đàn phát ra từ khu rừng trúc. Vô Song không tự chủ được tiến về hướng tiếng đàn. Mũi hắn bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm, là mùi hoa bách hợp. Một tiếng trong trẻo non nớt vang lên, Vô Song nghe lời ca chợt ngẩn người.

Không phải vì lời ca hay, không phải là vì lời ca kỳ quái, mà là lời ca này hắn biết, là một bài hát ở thế giới hiện đại của hắn, “Hoa rơi” của Đồng Lê.

Vội vàng chạy về hướng tiếng hát, Vô Song vượt qua rừng trúc, tới một tiểu đình. Ở đây, hắn thấy một tiểu cô nương mặc váy áo trắng chừng bốn tuổi, đang quay lưng về phía hắn, gảy đàn và hát.

Đang say sưa ca hát, tiểu cô nương vẫn tiếp tục đàn ca. Tới khi hết bài hát, tiểu cô nương buông đàn, quay lại nhìn Vô Song mỉm cười. Nàng khuôn mặt mũm mĩm xinh xắn đáng yêu, nụ cười khiến cho Vô Song cảm thấy rất ấm áp.

Vô Song hít một hơi, hắn lắp bắp hỏi:

“Ngươi, ngươi cũng là từ hiện đại tới?”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phùng Ngọc Yến

Giang Minh đến thế giới Xạ Điều này đã được bốn năm rồi.

Võ Hiệp Tiêu Dao hệ thống đưa ra hai cách để chủ nhân hệ thống tham gia vào một thế giới đó là xuyên việt hoặc là trọng sinh.

Xuyên việt ý tứ là bản thân chủ nhân hệ thống bao gồm cả linh hồn và thể xác đều tiến vào thế giới. Như ở Thiên Long thế giới, Giang Minh xuyên việt trở lại thời mình năm tuổi.

Trọng sinh là bản thân chủ nhân hệ thống chỉ có linh hồn tiến vào thế giới, dưới dạng bào thai mà ra đời. Chủ nhân hệ thống trọng sinh không có cách nào lựa chọn giới tính của mình.

Giang Minh lần này gặp đúng trường hợp xấu nhất, hấn ra đời đã thiếu mất tiểu jj, chính là thành một tiểu nha đầu.

Gia tộc của Giang Minh ở thế giới này là Phùng gia, một gia tộc nhỏ gần Giang Nam nhưng có một lượng tài phú khá khá. Cha hấn ở thế giới này là Phùng Danh, là một địa chủ và thương nhân. Giang Minh bản thân ở thế giới này cũng có một cái tên mới rất nữ tính: Phùng Ngọc Yến.

Bốn năm trôi qua, Giang Minh cũng đã tạm thời chấp nhận thân thế này. Hấn cũng không nghĩ tự sát, vì theo Tiểu Linh nói, hấn bị giết không có trừng phạt, nhưng tự sát thì trừng phạt rất nặng, tùy tình cảnh mà lên tới hơn ngàn năm công lực. Giang Minh tu luyện cũng không dễ dàng, đành tặc lưỡi, thôi thì sống thử thân phận nữ xem nó có gì khác, cũng là một cơ hội hiếm có.

Giang Minh sang thế giới này đã có sẵn hai ngàn năm công lực. Đây là thành quả của hấn đạt được tại Thiên Long thế giới. Theo Tiểu Linh nói, cốt truyện sẽ bắt đầu, tức là thời điểm xảy ra tỷ võ chiêu thân của Mục Niệm Từ sau mười sáu năm. Vậy là hấn có thêm mười sáu năm để tu luyện.

Nhưng điều khiến Giang Minh đau đầu nhất là người hấn tỏa ra hương bách hợp tự nhiên, chính thức tuyên bố hấn không bao giờ có thể lên lút xuất nhập bất cứ nơi nào nếu có người đề phòng. Giang Minh cười khổ, đã vào thân nữ nhi thì chớ, lại còn hương thơm ngào ngạt.

Phùng Danh đã có một nhi tử nối dõi tông đường. Hiện tại nhi tử đã làm quan trong triều, chức quan cũng không cao, nhưng nhờ đó công việc kinh doanh của Phùng Danh khá thuận lợi. Vì nhi tử luôn xa nhà, tất cả tình thương của Phùng Danh đều dành cho tiểu nữ nhi mới bốn tuổi của mình.

Điều khiến Phùng Danh vui mừng là Phùng Ngọc Yến cực kỳ thông minh, bốn tuổi đã học hết chữ của gia sư, cầm kỳ thi họa chỉ cần gia sư giáo một lần là có thể thành thạo.

Phùng Danh bản thân có một thân tỷ tỷ, nhưng đã lấy chồng nơi xa. Bản thân hấn cũng không biết tỷ phu hấn là ai, tỷ tỷ hấn từ khi thông báo lấy chồng cũng không trở lại thăm gia đình. Chỉ biết lúc vợ hấn có mang Phùng Ngọc Yến, tỷ tỷ hấn có gửi một phong thư về nói cũng đã mang thai. Bốn năm qua hấn cũng không có chút tin tức gì về tỷ tỷ, cũng không thể liên lạc được qua thư từ khiến hấn cũng sốt ruột nhưng không có biện pháp.

Một hôm, Phùng Danh nghe thê tử mình nói, có khuê mật của nàng sắp đến chơi. Bản thân Phùng Danh cũng biết khuê mật của thê tử, nhưng hấn đã nhận được một lời mời của bằng hữu đi một chuyến xa nhà nên Phùng Danh cũng không cùng thê tử ở nhà.

Như thường ngày, Giang Minh (Phùng Ngọc Yến) ngồi ở rừng trúc gảy đàn. Hấn thật thích cảm giác ngồi giữa rừng trúc đánh đàn, cảm thấy thật thoải mái. Mỗi lần đánh đàn, Giang Minh đều có cảm giác không khí xung quanh di chuyển, múa may theo tiếng đàn, khiến hấn trở nên nghiện, ngày nào buổi sáng cũng lấy đàn ra đánh.

Giang Minh tâm chìm trong thiên nhiên sáng khoái. Hấn bỗng nhớ mình hiện tại có giọng nữ, có thể bắt chước hát một bài giọng nữ ở hiện đại đi. Ngẫm nghĩ một lúc, Giang Minh quyết định hát bài “Hoa rơi” của Đồng Lệ.

Giang Minh rất mừng, giọng hát của hấn tuy còn non nớt, nhưng nghe vẫn rất hay.

Chợt Giang Minh cảm thấy có người xông vào rừng trúc, theo cảm nhận thì không phải hạ nhân mà là một tiểu hài tử.

Giang Minh mặc kệ, tiếp tục gảy đàn và hát. Với công lực của hấn lúc này lên tới hai ngàn sáu trăm năm, cái gì đánh lên tại xạ điều thế giới này hấn cũng không sợ.

Kết thúc, Giang Minh buông đàn, quay lại nhìn tiểu hài tử kia. Tiểu hài tử trông xinh xắn thông minh, chính là đang nhìn mình có vẻ kích động. Giang Minh mỉm cười nhìn tiểu hài tử một lúc, nhưng rất nhanh hấn ngạc nhiên, tiểu hài tử cư nhiên hỏi hấn:

“Ngươi, ngươi cũng là từ hiện đại tới?”

Mộ Dung Vô Song lúc này hỏi hấn nhìn tiểu cô nương trước mặt mình. Tiểu cô nương trên mặt thoáng hiện nét ngạc nhiên, sau đó lại nở nụ cười hỏi:

“Ngươi từ năm nào tới đây?”

Vô Song trong lòng kinh hãi, hấn không ngờ ở thời đại này hấn lại có thể tìm được người giống như hấn, cũng là người từ hiện đại tới. Vô Song vội nói:

“Ta từ năm hai ngàn mười bốn đấy. Còn ngươi?”

Tiểu cô nương trên mặt vẫn nụ cười ấm áp trả lời:

“Ta trước ngươi một năm, hai ngàn mười ba đấy.”

“Ta trước ở thành phố X, còn ngươi?”

“Ta cũng ở thành phố X.”

“Thật trùng hợp, ngươi trước đây là thế nào đến nơi này?”

Tiểu cô nương thờ dãi nói:

“Ta bị côn đồ đâm chết a!”

Vô Song nghe tiểu cô nương nói vậy, âm thầm đồng tình, thành phố X của hắn xác thực quá không an toàn, phụ nữ đi đường bị côn đồ quấy rối là chuyện thường. Tiểu cô nương này thật xui xẻo, bị côn đồ quấy rối còn bị đâm chết, tám phần là nhà nghèo không chịu nổi bị cướp hết tiền nên ra tay ngăn cản bọn cướp.

Vô Song buồn rầu nói:

“Ta thì bị ô tô gây tai nạn, tỉnh dậy thì đã đến thế giới này rồi...”

Nhưng lập tức hắn nhe răng cười nói:

“Không sao, dù sao chúng ta cũng là đồng hương cùng thời. Ta gọi là Mộ Dung Song Song, kiếp trước là nữ nha, hai mươi hai tuổi, kiếp này tên là Mộ Dung Vô Song, chúng ta có thể làm hảo tỷ muội.”

Tiểu cô nương thoáng ngạc nhiên, không biết có liên quan gì đến Mộ Dung Phục cái tên điên kia không? Nhưng nàng cũng không hỏi mà mỉm cười gật đầu với Vô Song nói:

“Tốt, ta kiếp trước tên Giang Minh, hai mươi lăm tuổi, kiếp này gọi là Phùng Ngọc Yến.”

“Vậy ta kêu ngươi là Ngọc Yến tỷ, được không?”

Vô Song hớn hờ hỏi. Tiểu cô nương gật đầu cười đáp:

“Cũng được, vậy ta gọi ngươi Vô Song đi.”

Vô Song liền thoáng kể lại chuyện kiếp trước của hắn. Kiếp trước hắn là Mộ Dung Song Song, tính cách cũng khá thoáng đạt, lại dễ gần, hơi nói nhiều. Sang đến kiếp này do không có người chia sẻ, lại ngại nói chuyện sợ lộ ra cái gì đó sẽ không tốt nên trong nhà Mộ Dung, Vô Song căn bản là không nói chuyện mấy. Nay gặp Phùng Ngọc Yến đồng hương, bất tri bất giác cảm giác vô cùng thân thiết, tựa như cùng khuê mật kiếp trước, không giấu gì kể ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Kế hoạch chế tạo anh hùng

(Từ giờ trực tiếp xưng hô theo tên thế giới này, xưng hô cũng thay đổi theo giới tính thế giới này, hết quyền hai tính sau)

Phùng Ngọc Yến nghe Mộ Dung Vô Song kể lại mình bị ép hôn, sau đó vì sao lại tới thế giới này mà thờ dài. Cái tiểu nha đầu này, à không, bây giờ là tiểu hải tử này kiếp trước qua đời thật là khổ. Theo lý mà nói, nếu tài xế kia không phanh gấp khiến cho đuôi xe lao về phía trước thì hắn cũng không có bị làm sao. Nhưng thật là quá đen đủi lại bị đuôi xe quệt trúng, đầu lại va vào cột đèn mà chết.

Phùng Ngọc Yến cũng kể vắn tắt cho Mộ Dung Vô Song về kiếp trước của mình. Điều khiến nàng dở khóc dở cười là Mộ Dung Vô Song hình như thật sự coi nàng kiếp trước là nữ giới, hắn lên án lũ côn đồ đối xử với phụ nữ thế này thế nọ. Phùng Ngọc Yến cũng không buồn đính chính, thế giới này, nàng chính là thân nữ nhi.

Vô Song hỏi:

“Ngọc Yến tỷ, ngươi biết thế giới này cũng có võ lâm môn phái đi?”

Phùng Ngọc Yến hơi nao nao hỏi lại:

“Vô Song, ý ngươi là sao?”

“Mấy tháng trước, ta nghe hạ nhân trong nhà nói, trên giang hồ có cả Toàn Chân Giáo trong Xạ điều truyện nữa. Ta muốn đi bái sư, kiếm một cái thật lợi hại sư phụ! Sau đó trở thành một thế hệ đại hiệp.”

Phùng Ngọc Yến nhìn Vô Song ánh mắt sáng rực, trong lòng toát ra chủ ý. Nàng hỏi:

“Vô Song, ngươi muốn học võ công sao?”

“Muốn. Ta từ nhỏ hâm mộ Quách Tĩnh và Hoàng Dung đấy.”

“Ngươi có muốn đi gặp hai người bọn họ không?”

Vô Song sáng mắt lên, vội hỏi:

“Ngọc Yến tỷ, Quách Tình và Hoàng Dung có thật?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp:

“Có thật chứ!”

“Muốn, ta muốn gặp bọn hần!”

Phùng Ngọc Yến cười cười nói:

“Ở đây ta có một bộ công pháp, ngươi ở đây học thuộc lòng, sau đó có thể ở nhà luyện luyện. Luyện tốt liền có thể đi gặp bọn hần rồi.”

Phùng Ngọc Yến mặt nghiêm lại nói tiếp:

“Công pháp này là của sư phụ ta, không cho ngươi truyền ra ngoài, hiểu không?”

Mộ Dung Vô Song gật đầu lia lịa đồng ý. Phùng Ngọc Yến liền truyền cho hần khẩu quyết quyền một của Cửu Dương Chân Kinh. Gần một giờ sau, Mộ Dung Vô Song rút cuộc đã thuộc lòng. Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Rất tốt, ngươi về nhà luyện tập, có gì không hiểu có thể sang đây hỏi ta.”

Lúc này Vô Song mẫu thân cùng Đại phu nhân Phùng gia đi tìm Mộ Dung Vô Song đã tới khu rừng trúc. Nhìn thấy con trai mình đứng cạnh một tiểu cô nương dễ thương, Vô Song mẫu thân hỏi Đại phu nhân:

“Tỷ, tiểu cô nương kia là tiểu Ngọc Yến?”

“Ân, chính là nha đầu Ngọc Yến.”

“Tỷ, ta thấy tiểu Ngọc Yến xinh xắn, ta rất ưa thích. Tiểu Vô Song nhà ta cũng không tệ, không bằng...”

Đại phu nhân ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

“Cái này ta không phản đối, nhưng ngươi cần bàn bạc với phu quân của ngươi một chút. Ta cũng cần hỏi qua ý kiến phu quân ta. Vấn đề này chúng ta sẽ thư từ qua lại đi.”

Vô Song mẫu thân tươi cười gật đầu đồng ý.

Đáng thương Mộ Dung Vô Song và Phùng Ngọc Yến hai kẻ xuyên việt mong muốn cả đời đi ti (Forever Alone), hôn sự cứ như vậy được sắp đặt.

Đạt thành mong muốn, Vô Song mẫu thân cất tiếng gọi con:

“Vô Song! Chúng ta về thôi!”

“Vâng!”

Vô Song ngoái lại nói to, sau đó quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến nói:

“Ngọc Yến tỷ, ta sẽ thường xuyên qua chơi với ngươi!”

“Ân.”

Phùng Ngọc Yến tươi cười gật đầu đáp. Trong đầu nàng là một kế hoạch chế tạo anh hùng đã hình thành.

Vậy là từ đó về sau, mỗi ngày tiểu Vô Song lại chạy qua Phùng gia trang tán gẫu với Phùng Ngọc Yến, và hôn sự hai bên cũng được hai đấng trưởng phu chính thức gặt đầu.

“Ngọc Yến tỷ, ta tu luyện ra nội lực!”

“Ngọc Yến tỷ, sao người ngươi lại thơm vậy? Hương thơm tự nhiên? Ta ghen tỵ a.”

“Ngọc Yến tỷ, ngươi biết nấu ăn? O_O”

“Ngọc Yến tỷ, ngươi làm cách nào nấu ăn ngon như vậy? No chết ta rồi!”

“Ngọc Yến tỷ, đây là môn võ công gì? Càn Khôn Đại Na Di? Sao nghe giống trong phim Ý Thiên Đồ Long Ký?”

“Ngọc Yến tỷ, người nấu ăn ngon vậy, mỗi ngày ta chỉ ăn của người nấu!”

Ba năm sau...

“Ngọc Yến tỷ, ta qua ăn kè!”

“Ngọc Yến tỷ, ta cuối cùng đã luyện thành nội công người đưa cho và Càn Khôn Đại Na Di tầng thứ hai rồi. Cái gì? Còn có mấy quyển nội công tiếp theo?”

Ba năm tiếp theo...

“Ngọc Yến tỷ, người dạy ta đánh đàn đi!”

“Ngọc Yến tỷ, ta không học đánh đàn nữa, khó muốn chết. Ta vẫn là dành thời gian luyện công đi.”

“Ngọc Yến tỷ, ta luyện thành quyển hai nội công rồi, người đưa ta luôn quyển ba và bốn đi.”

Bốn năm sau.

Phùng gia trang.

Một thiếu niên anh tuấn, toàn thân cao một mét sáu mươi, mặc đồ bó đen hờ hờ chạy về phía rừng trúc gọi to.

“Ngọc Yến tỷ!”

Rừng trúc tiểu đình, một thiếu nữ áo trắng thướt tha quay đầu lại. Nàng khuôn mặt tuyệt mỹ, làn da trắng nõn. Rừng trúc tỏa ra mùi hoa bách hợp, nhưng lại không hề có bóng dáng của hoa bách hợp.

Phùng Ngọc Yến giờ đã mười bốn tuổi, đã bắt đầu phát dục trở thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Vốn là tâm hồn nữ nhi trong xác nam nhân Mộ Dung Vô Song lúc này cũng không khỏi ngẩn ngơ một trận.

“Vô Song, người đã đến rồi!”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói.

Vô Song lúc này thanh tỉnh lại, vội vàng khoe:

“Ngọc Yến tỷ, ta đã luyện thành công quyển bốn nội công rồi! Cả Càn Khôn Đại Na Di, ta cũng đã luyện thành tầng cuối cùng!”

“Tốt lắm, người tới thử thử đánh vào tảng đá này xem.”

Phùng Ngọc Yến nói xong, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào một tảng đá to cỡ vòng tay người lớn ôm.

“Tốt!”

Mộ Dung Vô Song vận công, tung chưởng đánh thẳng vào tảng đá, tảng đá vỡ ra làm năm phần.

Phùng Ngọc Yến gật đầu, Mộ Dung Vô Song công lực lúc này khoảng chừng hai trăm năm. Tu vi này tính ra ở Xạ Điều thế giới hoàn toàn không tệ, ít nhất ăn đứt cùng thế hệ, thậm chí công lực có thể thắng truy Âu Dương Phong nếu hắn không dùng Cáp Mô Công. Dựa theo Tiểu Linh phân tích, thế giới Xạ Điều đẳng cấp có thể nói thua xa Thiên Long Thế giới. Cao thủ như Vô Danh Tăng không hề có, thậm chí mạnh như Kiều Phong có hay không cũng khó nói. Ngũ Tuyệt so công lực với Kiều Phong không bằng, dĩ nhiên tầm khoảng hai trăm, ba trăm năm công lực gì đó.

“Ngọc Yến tỷ, người thấy thế nào?”

Mộ Dung Vô Song hớn hờ hỏi.

Phùng Ngọc Yến tươi cười hỏi:

“Từ giờ đến khi chúng ta đi ra giang hồ gặp Quách Tĩnh và Hoàng Dung còn khoảng hai năm nữa. Vô Song, có hai môn võ công là Giáng Long Thập Bát Chương và Nhất Dương Chỉ, người muốn học môn nào?”

Vô Song không do dự trả lời:

“Giáng Long Thập Bát Chương a. Ta hâm mộ nhất môn này. Di, Ngọc Yến tỷ, người sao lại biết Giáng Long Thập Bát Chương? Chẳng lẽ người là đệ tử của Hồng Thất Công?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu đáp:

“Chuyện này ngươi không cần phải quan tâm, huống hồ Giáng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công cũng không có uy mãnh như Giáng Long Thập Bát Chương ta dạy cho ngươi.”

“Thật sự? Còn uy mãnh hơn cả Hồng Thất Công? Ta muốn, ngươi cho ta đi!”

Phùng Ngọc Yến đầu hất tuyền, sao lại có thể nói mờ ám như vậy được chứ? Ít nhiều kiếp trước ngươi cũng là nữ được không?

Lắc lắc đầu, Phùng Ngọc Yến lại tiếp tục dạy Mộ Dung Vô Song Giáng Long Thập Bát Chương.

Giáng Long Thập Bát Chương theo cái chết của Kiều Phong mà thất truyền. Mỗi một trường lão hoặc người có công với Cái Bang chỉ biết có một chiêu. Hồng Thất Công dựa theo những gì còn sót lại trong Cái Bang, tụ tập lại được mười lăm chiêu Giáng Long Thập Bát Chương, sau đó dựa vào mười lăm chiêu trước, tự chế thêm ba chiêu còn lại để đánh đủ mười tám chương. Phải nói Hồng Thất Công cũng là kỳ tài võ học, dĩ nhiên sáng chế ra Giáng Long Thập Bát Chương hậu ba chiêu có thể kết hợp được với mười lăm chiêu trước, so sánh với nguyên bản Giáng Long Thập Bát Chương trải qua mười mấy đời Cái Bang đúc kết sáng tạo kém cũng chỉ khoảng một hai thành uy mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nhiệm vụ xuất hiện

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nháy mắt đã gần hai năm trôi qua.

“Ngọc Yến tỷ!”

Thiếu niên năm nào giờ đã cao lớn. Khuôn mặt trắng trẻo anh tuấn, nụ cười tự tin nở trên môi. Mộ Dung Vô Song hiện tại đã mười bảy tuổi, cao một mét bảy mươi lăm, một thân quần áo màu đen.

Thiếu nữ năm nào cũng đã trưởng thành. Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, làn da trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh buộc hai sợi buộc tóc màu trắng, một thân quần áo màu trắng như thiên sứ.

Phùng Ngọc Yến mỉm cười hỏi:

“Vô Song, ngươi đã luyện thành công sao?”

“Ân, ta đã luyện thành công!”

Vô Song cao hứng gật đầu. Cuối cùng hắn cũng đã luyện thành võ công mà Phùng Ngọc Yến dạy cho.

“Ngọc Yến tỷ, chúng ta đi gặp Quách Tĩnh và Hoàng Dung đi!”

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Ngươi về chuẩn bị, cũng nói cho phụ thân mẫu thân ngươi đi. Chúng ta đi ra ngoài chắc cũng phải mất một khoảng thời gian dài đấy.”

“Ngọc Yến tỷ, võ công của ngươi rốt cuộc cao đến mức nào?”

Vô Song chột hỏi. Hắn bản lĩnh đều là vị tỷ tỷ này chỉ giáo, mặc dù hai người chưa chính thức so tài với nhau, nhưng hắn luôn luôn có cảm giác Ngọc Yến tỷ tỷ rất mạnh, nội lực tu luyện càng lâu, hắn càng có cảm giác này.

Hai năm qua, Vô Song dựa vào Cửu Dương Chân Kinh đã nâng mức nội lực của mình lên hai trăm chín mươi lăm năm, thẳng vượt qua Âu Dương Phong. Kèm theo Càn Khôn Đại Na Di, Giáng Long Thập Bát Chương, Tiêu Dao Bộ chân truyền từ Phùng Ngọc Yến, ngũ tuyệt căn bản khó có thể là đối thủ của Vô Song.

Phùng Ngọc Yến thì càng kinh khủng. Nàng ra đời đã có hai ngàn năm nội lực, mười sáu năm qua chưa một ngày nghỉ ngơi tập luyện. Hiện tại nội lực Phùng Ngọc Yến đã kinh khủng đạt tới bốn ngàn bốn trăm năm công lực, chỉ cần một thời gian tích lũy có thể đạt tới năm ngàn năm công lực, tiến tới đột phá vào Tiên Thiên Chi Cảnh.

Nhưng khi dạy võ cho Vô Song, Phùng Ngọc Yến chưa bao giờ ra tay, nhiều lắm là chỉ thi triển Tiêu Dao Bộ né tránh, khiến cho Vô Song không cách nào biết được thực lực chân chính của Phùng Ngọc Yến. Vô Song chỉ biết, tỷ tỷ của hắn sâu không lường được, khiến hắn không tự chủ được mà vô cùng ngưỡng mộ nàng.

Phùng Ngọc Yến nghe Mộ Dung Vô Song hỏi, nàng nở nụ cười khuynh thành rồi nói:

“Ta kỳ thật cũng không biết a. Nhân chuyện này đi xem thử xem.”

Vô Song nhìn Phùng Ngọc Yến cười mà ngẩn người một lúc. Phùng Ngọc Yến bắt đầu nói:

“Ngươi tại sao lại ngẩn người? Ngươi đã biến thành chân chính đại nam hài chăng?”

Vô Song xấu hổ nói:

“Ngọc Yến tỷ, ngươi thật đẹp. Ta là nữ mà còn không thể kiềm chế khi nhìn ngươi.”

Phùng Ngọc Yến cười khỏ, xem ra đi ra ngoài phải che mặt lại. Đồng thời cảm thấy ngày xưa Mộc Uyển Thanh che mặt là chí lý lắm. Phùng Ngọc Yến bây giờ khuôn mặt thậm chí có thể so ngang ngửa Vương Ngữ Yên. Do tu luyện nội công rất cao nên làn da thậm chí còn đẹp mịn màng hơn cả Vương Ngữ Yên. Đây là còn chưa chính thức bước vào tiên thiên, nghe nói võ giả tiến vào tiên thiên, toàn thân được tẩy tủy hoàn toàn, khiến cho ưu điểm còn thể hiện ra rõ ràng hơn nữa.

Tối hôm đó, Phùng Ngọc Yến nói ý muốn cùng Mộ Dung Vô Song đi dạo chơi giang hồ một đoạn thời gian. Mộ Dung Vô Song võ công cao, Phùng Danh biết. Chính hắn đã nhìn thấy Mộ Dung Vô Song một chiêu đập bay gốc cây có đường kính ba tấc. (ba mươi cm)

Phùng Danh cùng Đại phu nhân ủng hộ Phùng Ngọc Yến nhiệt tình khiến chính Phùng Ngọc Yến bản thân nghi ngờ không biết có chuyện gì khiến phụ mẫu lại gật đầu đồng ý nhanh như vậy. Trong đầu Phùng Ngọc Yến cũng toát ra một lý do, nhưng nàng nhanh chóng lắc đầu cười bỏ qua.

Đồng dạng xin phép có Mộ Dung Vô Song nhà Mộ Dung. Mộ Dung Vũ nghe con trai muốn mang mỹ nhân Phùng Ngọc Yến đi du lịch giang hồ, tuy không muốn, nhưng nghĩ bản lĩnh của con trai từ khi học võ thuật với cao nhân bí ẩn, hiện tại cao hơn mình nhiều lắm, căn bản đảm bảo an toàn cho cả hai người, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Đồng thời Mộ Dung Vũ cũng dặn dò con trai bảo vệ Phùng Ngọc Yến thật cẩn thận, sớm về nhà kéo trẻ nãi, khiến Mộ Dung Vô Song trong lòng cũng kỳ quái, không biết trẻ nãi cái gì. Nhưng cuối cùng hắn cũng không mở miệng ra hỏi.

Thế nhưng cả hai bên gia đình đều không biết, đôi trẻ căn bản sẽ không xảy ra cái gì gọi là lừa gạt rom hay tình thanh mai trúc mã ở đây cả, và người không cần bảo vệ nhất ở đây lại chính là thiếu nữ xinh đẹp thoát nhìn cực kỳ vô hại và yếu đuối Phùng Ngọc Yến.

Sáng hôm sau, Phùng Ngọc Yến cùng Mộ Dung Vô Song hai người cười ngửa song song hướng Trung đô Bắc Kinh tiến tới.

Hành trình thật ra cũng thuận lợi, chính là trên đường thỉnh thoảng có vài tên cướp xông ra định cướp sắc Phùng Ngọc Yến, cuối cùng bị Mộ Dung Vô Song một chiêu đánh chết. Lần đầu giết người Mộ Dung Vô Song cũng nôn thốc nôn tháo, Phùng Ngọc Yến nhìn lắc đầu, đúng là bề ngoài đàn ông nhưng linh hồn vẫn là cô gái ngây thơ, cần rèn luyện nhiều lắm.

Tối ngày thứ bảy, Phùng Ngọc Yến chợt nghe thông báo có nhiệm vụ, vội vàng mở bảng nhiệm vụ ra. Quả nhiên có hai nhiệm vụ chính tuyến và một nhiệm vụ phụ tuyến:

Nhiệm vụ chính tuyến:

[Đảm bảo Quách Tĩnh và Hoàng Dung không chết.]

Phần thưởng: một vạn điểm hệ thống, danh vọng thưởng một ngàn điểm, một vòng quay sơ cấp.

Thất bại: danh vọng về linh.

[Đảm bảo Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công không chết tại Lâm An]

Phần thưởng: một vạn điểm hệ thống, danh vọng thưởng một ngàn điểm, một vòng quay sơ cấp.

Thất bại: danh vọng về linh.

Phùng Ngọc Yến nhủ mày, Quách Tĩnh và Hoàng Dung ở thế giới này lại có thể có nguy hiểm trí mạng? Càng kỳ quái là Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công cũng có nguy hiểm trí mạng? Điều này rất không hợp lý.

Nhưng trong đầu Phùng Ngọc Yến lúc này đột nhiên hiện ra lời Tiểu Linh đã từng nói: “sẽ có một số lượng người cũng theo đó mà trọng sinh đến các thế giới khác.”

Hiện tại bên cạnh Phùng Ngọc Yến đã có một người trọng sinh là Mộ Dung Vô Song rồi, rất có thể còn có một kẻ khác có khả năng gây nguy hiểm cho bốn người vừa nói, hơn nữa rất có thể không chỉ có một kẻ.

Phùng Ngọc Yến cũng không thật sự lo sợ có tu chân cường giả ở thế giới này. Thế giới này linh khí căn bản không có, có vắc công pháp hỗn độn cấp ra luyện ngàn năm cũng chẳng ra nổi giọt chân khí nào, đừng nói đột phá tới luyện khí kỳ tức tiên thiên kỳ cường giả.

“Ngọc Yến tỷ!”

Phùng Ngọc Yến chợt nghe Vô Song gọi. Nàng hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Không có, ta thấy ngươi tự nhiên ngăn người.”

“Ta không sao, chỉ là có chuyện suy nghĩ.”

“Ngọc Yến tỷ, chúng ta sắp tới Bắc Kinh, ngươi nên đeo mạng che mặt, tránh cho phiền toái.”

“Ân.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó mang lên mạng che mặt. Nàng biết sức tấn công của khuôn mặt mình. Trên đường đi đã tiêu diệt vài tên cướp. Khả năng vào trong thành sẽ kéo theo rắc rối nhiều hơn, chẳng bằng trực tiếp che lại.

Nhìn xuống nhiệm vụ phụ tuyến, Phùng Ngọc Yến tiếp tục cau mày.

[Dùng y thuật cứu một trăm người]

Phần thưởng: một vạn điểm hệ thống, danh vọng thường một vạn, một vòng quay sơ cấp.

Thất bại: cứu không được một người coi như thất bại, trừ một ngàn danh vọng.

Cái này rất mất thời gian nha. Phùng Ngọc Yến lắc đầu. Nàng phải đi theo bảo vệ Quách Tĩnh và Hoàng Dung, hơn nữa ở Lâm An lại phải bảo vệ thêm Hoàng Dược Sư và Hồng Thất Công. Xem ra chỉ có thể hoàn thành sau khi kết thúc nhiệm vụ chính tuyến. Phùng Ngọc Yến nhẹ thở ra, tay đóng màn hình hệ thống lại.

Trời dần ngả tối, cuối cùng hai người đã tới Trung Đô Bắc Kinh, hai người rất nhanh tìm một khách điểm thuê hai phòng ngủ lại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tỷ võ chiêu thân (Thượng)

Sáng sớm, Mộ Dung Vô Song đã gõ cửa phòng Phùng Ngọc Yến.

“Ngọc Yến tỷ, chúng ta đi tìm Quách Tĩnh đi!”

Phùng Ngọc Yến đeo lên mạng che mặt, gật đầu. Hai người đi ra ngoài khách điểm.

Trung Đô Bắc Kinh là kinh thành nước Đại Kim, là nơi danh thắng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy giờ, dù là cự kinh Biện Lương hay tân đô Lâm An nhà Tống cũng không bằng.

Lầu hồng gác vẽ, cửa đỏ rèm thêu, xe ngựa phóng huyên nào phi thường. Quầy cao tiệm lớn, đều bày hàng hóa quý báu, trà đình tửu điểm chỉ thấy khách khứa giàu sang. Đúng là màu sắc đầy ngô, đàn sáo vang trời, ánh vàng chói mắt, gấm lụa bay hương.

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song đi trên đường cũng gây hấp dẫn người đi đường. Không chỉ vì hai người ăn mặc tương phản nhau, Vô Song một thân đồ đen, Phùng Ngọc Yến một thân đồ trắng, mà còn là vì Phùng Ngọc Yến tuy đeo mạng che mặt, nhưng dáng người quả thật mỹ nhân thướt tha, thêm nữa thân mình luôn tỏa ra hương bách hợp.

Nhưng Bắc Kinh trị an cũng không tệ, hai người cũng hông đeo kiếm, không có bị quấy rối cản đường đi. Hai người cũng tranh thủ mua sắm một ít đồ thường dùng và một ít lương khô.

Đi dạo gần nửa ngày, hai người tiến đến một chỗ có tiếng người huyên náo, một đám đông xúm xít lại quây xung quanh một bãi đất trống lớn, dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn Tỷ Võ Chiêu Thân màu vàng.

“Đến rồi! Có thật, Ngọc Yến tỷ, tỷ võ chiêu thân có thật!”

Vô Song mừng rỡ kêu lên, hai người nhanh chóng tiến tới gần. Phùng Ngọc Yến ánh mắt đảo qua, thấy một thiếu niên mặc quần áo phong cách Mông Cổ, liền chỉ cho Vô Song:

“Vô Song, ngươi xem có phải Quách Tĩnh không?”

Vô Song sáng mắt nhìn qua, lập tức vẻ thất vọng hiện trên khuôn mặt. Hắn nói:

“Ai da, cũng biết là Quách Tĩnh không đẹp trai, nhưng nhìn thật mới thấy thất vọng a.”

Thật ra cũng không trách Quách Tĩnh, hắn tuy mày rậm, mũi hơi to một chút, nhưng ánh mắt rất trong sáng, khuôn mặt nghiêm nghị khá nam tính, da thì hơi ngăm đen một chút, nhìn chung là khỏe mạnh. Rất tiếc là với tiêu chuẩn đẹp trai của Mộ Dung Vô Song tại thế giới hiện đại, Quách Tĩnh cũng không phải là đẹp trai.

Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Quách Tĩnh tuy không đẹp trai nhưng hắn làm người chân thật. Người nếu chỉ thích ngắm đẹp trai có thể ngắm Hoàn Nhan Khang hoặc Âu Dương Khắc, chắc sẽ không làm cho người thất vọng.”

Vô Song hừ một cái nói:

“Hai cái đây không một cái tốt, một cái là phản quốc cầu vinh, bất trung bất nghĩa bất hiếu, một cái là đại đâm tặc. Nói chung là kết cục chết tốt, nếu không chết ta cũng phải tiễn hai cái xuống dưới âm phủ.”

“Nhưng nghe nói nhiều chị em thích Âu Dương Khắc đấy, một nghiên cứu trên mạng, lựa chọn Âu Dương Khắc, Hoàng Dược Sư và Quách Tĩnh thì Âu Dương Khắc và Hoàng Dược Sư chiếm đa số.”

Phùng Ngọc Yến hí mắt cười nói. Vô Song bực mình đáp:

“Mấy nàng đó nói làm gì, dù sao ta là ta, các nàng là các nàng. Hôn nữa, dù ta có thích, hiện tại cũng không được cái tác dụng gì, ta vẫn là sống một mình thôi.”

Bỗng Vô Song quay sang Phùng Ngọc Yến cười nhe răng nói:

“Không, ta vĩnh viễn sống cùng Ngọc Yến Tỷ!”

Phùng Ngọc Yến lắc lắc đầu, sau đó cùng Vô Song chen lên phía trước.

Một thiếu nữ áo đỏ đứng dưới ngọn cờ, thiếu nữ mặt có vẻ phong trần nhưng mắt sáng răng trắng, dung mạo xinh đẹp.

“Nàng hẳn là Mục Niệm Từ a, so ra vẫn kém Ngọc Yến tỷ.”

Phùng Ngọc Yến nghe Vô Song thì thảo mà dở khóc dở cười. Có lẽ người được khen xinh đẹp mà không vui nổi ở trong thế giới này chỉ có Phùng Ngọc Yến mà thôi.

Chỉ thấy Mục Niệm Từ và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Phùng Ngọc Yến dĩ nhiên đoán được hán tử kia chính là Mục Dịch – Dương Thiết Tâm. Phùng Ngọc Yến cũng toát ra trong đầu bản khoả, không biết có nên cứu vợ chồng Dương Thiết Tâm không. Nàng quyết định nhìn sang Mộ Dung Vô Song hỏi:

“Vô Song, người biết số phận Dương Thiết Tâm, người có định cứu hắn không?”

Vô Song ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

“Chúng ta nếu không ở đây thì không giúp được bọn hắn, nếu đã ở đây thì chúng ta nên giúp. Ta cảm thấy vợ chồng hắn rất đáng thương.”

Thật là tốt cô nương, Phùng Ngọc Yến âm thầm gật đầu.

Mục Dịch nói chuyện với Mục Niệm Từ, sau đó gật đầu, chấp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói:

“Tại hạ họ Mục tên Dịch, người Sơn Đông, đi ngang quý địa, một là không cầu danh, hai là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có người mai mối. Nó từng có một lời thề là không mong chồng giàu sang, chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu quần, vì vậy lớn mật tỷ võ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống, hiện chưa có vợ, có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cuộc thì tại hạ sẽ lập tức gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc, trải qua bảy lộ, chỉ vì các bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ, mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không chịu hạ cố, nên thủy chung vẫn không tìm được lương duyên.”

Nói đến đó, Mục Dịch dừng lại một lúc rồi ôm quyền nói:

“Bắc Kinh là nơi ngựa hổ tàng long. Ất có nhiều cao nhân hiệp sĩ, tại hạ hành sự hoang đường, xin các vị rộng lòng bỏ qua.”

Vô Song quay ra nói nhỏ:

“Đi bao nhiêu nơi mà vẫn không ai đánh thắng được Mục Niệm Từ, chứng tỏ Mục Niệm Từ này thân thủ rất khá. Nhưng sao ta nhìn không thấy khá?”

Phùng Ngọc Yến nghe xong lại một phen dở khóc dở cười. Sau đó cũng nhẹ nhàng giải thích:

“Vô Song, ngươi cũng đừng nghĩ như vậy. Ngươi được học công phu của sư phụ ta, võ công hiện tại cảnh giới cũng đã rất cao. Mục Niệm Từ nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, lại không có danh sư, không có võ công tốt. Đạt được tâm như vậy cũng đã là không sai.”

Mộ Dung Vô Song cảnh giới bây giờ cũng thuộc hàng võ học tông sư, ánh mắt có nội công Cửu Dương Chân Kinh, Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp nâng cao, dĩ nhiên có thể nhìn ra Mục Niệm Từ thân thủ sơ hở.

Vô Song gật đầu, sau đó cũng không nói gì.

Mục Dịch không thấy ai dám bước ra động thủ, quay người rút ngọn cờ lên, đang định cuốn lá cờ có bốn chữ tỷ võ chiêu thân lại, chợt hai phía đông tây trong đám đông đồng thời có tiếng kêu lớn:

“Khoan đã.”

Hai bóng người nhất tề nhảy ra. Mọi người xung quanh nhìn thấy bất giác cười phá lên. Phía đông là một ông già to béo, râu quai nón đầy mặt, quá nửa đã hoa râm, tuổi tác ít nhất trên năm mươi. Phía tây là một hòa thượng đầu trọc.

Người béo mập nói với mọi người:

“Cười cái gì? Tỷ võ chiêu thân, ta còn chưa có vợ, chẳng lẽ không được tỷ võ à?”

Hòa thượng kia mặt mày rạng rỡ nói:

“Lão công công, cho dù ngươi thắng thì một khuê nữ dung mạo như hoa thế kia mà bất nằng vừa lấy chồng đã phải làm quả phụ sao?”

Người béo mập tức giận nói:

“Vậy ngươi tới đây làm gì?”

Hòa thượng đáp:

“Được một người vợ xinh đẹp như thế thì hòa thượng ta sẽ lập tức hoàn tục.”

Mọi người xung quanh cười ầm.

Mục Niệm Từ trên mặt lộ vẻ tức giận, mày liễu dựng ngược, cởi chiếc áo khoác vừa khoác vào, định bước lên động thủ. Mục Dịch kéo tay con gái một cái, bảo nàng tạm ẩn nhẫn đừng nóng nảy, rồi tiện tay lại cầm ngọn cờ xuống đất.

Bên kia hòa thượng và người béo mập tranh nhau muốn tỷ võ trước với cô gái, mỗi bên một câu, đã cãi vã ầm ầm đến mức không sao can được. Rồi hai người lao vào đánh nhau, một lúc sau lại lòi cả vũ khí ra.

Mục Dịch bước tới cạnh hai người, cao giọng nói:

“Xin hai vị dừng tay, nơi đây là kinh sư, không thể vùng đảo động thượng.”

Hai kẻ kia đang đánh hăng máu, đời nào đếm xỉa đến Mục Dịch? Mục Dịch chợt nghiêng người sấn vào phóng chân đá tung ngọn giới đao trên tay hòa thượng, rồi tiện tay chụp luôn đầu ngọn thiết tiễn đẩy một cái khiến người béo mập đánh phải buông tay.

Hai người hòa thượng và béo mập thấy vậy không dám nói gì nhiều, đều nhặt vũ khí của mình rồi lùi vào đám đông bỏ đi.

Đám đông cười ầm lên, chợt nghe tiếng nhạc ngựa leng keng, mười mấy tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa tới.

“Dương Khang a, trông cũng trắng trẻo đẹp trai.”

Vô Song nói nhỏ. Phùng Ngọc Yến buồn cười mặc kệ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Tỷ võ chiêu thân (hạ)

Hoàn Nhan Khang xuống ngựa bước vào đám đông, nhìn Mục Niệm Từ nói:

“Tỷ võ chiêu thân có lẽ là vị cô nương này phải không?”

Mục Niệm Từ đỏ mặt quay đầu đi không đáp. Vô Song thờ dài nói:

“Oan gia a!”

Phùng Ngọc Yến cũng gật đầu đồng ý. Mục Niệm Từ chính là bị Dương Khang chinh phục từ lúc mới gặp, có thể nói là nhất kiến chung tình.

Mục Dịch bước lên ôm quyền nói:

“Tại hạ họ Mục, công tử gia có gì dạy bảo?”

Hoàn Nhan Khang đáp:

“Quy củ tỷ võ chiêu thân là thế nào?”

Mục Dịch nói qua một lượt. Vô Song lúc này quay sang hỏi Phùng Ngọc Yến:

“Ngọc Yến tỷ, ta có nên lên cản trở hần không?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Người muốn lên bây giờ cũng đã muộn, hơn nữa sau này cũng sẽ không có Dương Quá ra đòi làm thần điều đại hiệp đâu.”

“Thôi vậy.”

Vô Song thờ dài có chút không đành lòng. Phùng Ngọc Yến biết Vô Song muốn cứu cuộc đời Mục Niệm Từ, nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

“Thật ra cũng có một hướng đi.”

Vô Song ngạc nhiên hỏi:

“Hướng đi gì?”

“Người cưới Mục Niệm Từ, ta tìm cho Dương Khang một cô nương, gặt hần tạo ra Dương Quá.”

Vô Song đỏ mặt nói:

“Ngọc Yến tỷ, người đừng trêu ta, ta cả đời này không lấy vợ, chỉ ở bên người thôi.”

Kế hoạch chết từ vòng gửi xe a. Phùng Ngọc Yến có chút tiếc hận.

Lúc này Hoàn Nhan Khang và Mục Niệm Từ đã chuẩn bị động thủ. Mục Niệm Từ nói:

“Công tử, xin mời.”

Vô Song nhìn hai người động thủ, lắc đầu nói:

“Dương Khang này võ công thực nát. Ít nhiều hần là đệ tử Toàn Chân Giáo, nhưng nội công luyện bao nhiêu mà hiệu quả thực ít.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, nhìn Dương Khang ra đòn có thể đại khái đoán trong người hần có khoảng mười năm nội lực. Một kẻ mười tám tuổi lại được học võ từ nhỏ, chân truyền của Khuru Xử Cơ mà lại chỉ có khoảng mười năm nội lực, chiêu thức thì đầy sơ hở, thật sự rất nát. Đồng thời Phùng Ngọc Yến đối với ánh mắt của Mộ Dung Vô Song rất hài lòng, không uống công năng bao năm chỉ đạo hướng dẫn.

Mục Niệm Từ chụp trúng tay áo dài của Hoàn Nhan Khang, giật đứt một nửa. Mục Niệm Từ nhảy lui ra một bên, ném mảnh tay áo lên không.

Mục Dịch kêu lên:

“Công tử gia, chúng ta đắc tội rồi.”

Rồi nhìn Mục Niệm Từ nói:

“Đi về thôi!”

Hoàn Nhan Khang sa sầm mặt quát:

“Còn chưa phân thắng bại mà!”

Sau đó lại động thủ. Lúc này hần không nhường nhịn nữa, cuồng phong vù vù, Mục Niệm Từ không sao sấn vào cách hần ba thước.

Mục Dịch biết Mục Niệm Từ không bằng Hoàn Nhan Khang, luôn miệng kêu lớn bảo hai người dừng tay.

Hoàn Nhan Khang đang đánh hăng, dĩ nhiên không chịu dừng. Đột nhiên Hoàn Nhan Khang chưởng biến thành trào móc lên nắm được cổ tay trái Mục Niệm Từ. Mục Niệm Từ hoảng sợ lập tức giật mạnh ra, Hoàn Nhan Khang thuận thế đẩy nhẹ một cái, Mục Niệm Từ liền chân đứng không vững, sắp ngã lảo đảo ra đất.

Hoàn Nhan Khang tay trái choàng qua ôm Mục Niệm Từ vào lòng. Mặc cho Mục Niệm Từ nói buông ra, Hoàn Nhan Khang cũng không buông, sau đó cười lớn. Mục Niệm Từ nóng ruột phi chân đá vào huyệt thái dương của hắn. Hoàn Nhan Khang đành phải buông tay, giờ tay gạt một cái, cổ tay móc lại nắm được chân phải của Mục Niệm Từ. Mục Niệm Từ càng nóng ruột, cố sức rút chân lại, chiếc hài thêu hoa hồng trên bàn chân tuột ra, rơi vào tay Hoàn Nhan Khang. Hoàn Nhan Khang cười hi hi, đưa hài lên mũi làm ra vẻ ngửi ngửi. Đám vô lại bên ngoài cũng kêu lên: Thom quá!

Vô Song nóng mặt, định ra tay, nhưng bị Phùng Ngọc Yến cản lại. Vô Song bực tức nói:

“Ngọc Yến tỷ, người để ta một chưởng thịt hắn, cái đồ hỗn trướng này giữ lại làm gì?”

Phùng Ngọc Yến dở khóc dở cười, thịt Dương Khang thì còn đâu Xạ Điều cốt truyện nữa, thật sự thành hồng huyệt.

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng nói:

“Nếu người chấp nhận kết hôn với Mục Niệm Từ, ta sẽ để người đánh hắn. Nhưng giết hắn bây giờ thì chưa được.”

Giết Hoàn Nhan Khang, hai người sẽ bị truy nã khắp nơi, không thể đi theo bảo vệ Quách Tĩnh và Hoàng Dung được. Mộ Dung Vô Song nghe vậy lại đành buông tay.

Mục Dịch lúc này đang muốn cùng Hoàn Nhan Khang định ra hôn sự. Hoàn Nhan Khang tỏ ý lơ đãng, định đi về. Mục Dịch tức xanh mặt, chỉ vào Hoàn Nhan Khang không nói lên lời.

Mục Dịch quát:

“Con gái ta cũng không thể gả cho kẻ tiểu nhân khinh bạc như người. Trả chiếc hài lại đây!”

Hoàn Nhan Khang cười nói:

“Đó là cô ta tình nguyện tặng ta, có liên can gì tới người?”

Mục Dịch tức giận phát run, quát:

“Ta liều mạng với người!”

Sau đó hai người động thủ. Hoàn Nhan Khang rơi vào thế bại liền sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo chụp lên mu bàn tay của Mục Dịch, sau đó nhảy ra phía sau, mười ngón tay đã nhuộm màu đỏ. Mục Dịch mu bàn tay máu chảy ròng ròng. Mục Niệm Từ vừa giận vừa sợ, vội bước lên đỡ cha. Bỗng cho Mục Dịch xong, Mục Dịch đẩy con gái một cái nói:

“Tránh ra, hôm nay không liều mạng với y không xong.”

Mục Niệm Từ mặt hoa âm thầm, nhìn chăm chăm Dương Khang, rồi đột nhiên rút trong bọc ra một ngọn chủy thủ đâm vào ngực mình. Mục Dịch cả kinh, bất kể bị thương đưa tay cản. Mục Niệm Từ thu thế không kịp, nhát kiếm đâm vào tay Mục Dịch.

Lúc này Phùng Ngọc Yến đã buông tay để mặc Vô Song, thì Quách Tĩnh nhảy lên. Một hồi chất vấn Hoàn Nhan Khang, hai người xông vào động thủ. Quách Tĩnh rõ ràng kém hơn Hoàn Nhan Khang một đoạn, liên tục bị ăn đòn.

Phùng Ngọc Yến rất nhanh phát hiện ra bọn Bành Liên Hồ trong đám đông, liền chỉ cho Vô Song.

Một lúc sau, Hoàng Dung xuất hiện, Hầu Thông Hải đám người lập tức đuổi theo, cuối cùng bị Hoàng Dung dùng thân pháp né tránh quấy rối.

Vô Song nói nhỏ:

“Thân pháp của Hoàng Dung cũng tốt, nhưng mà nội lực hơi kém. Chỉ là vẫn thua xa Tiêu Dao Bộ của Ngọc Yến tỷ.”

Phùng Ngọc Yến cười thầm, Tiêu Dao Bộ là năng dựa vào Lăng Ba Vi Bộ phát triển thêm, dĩ nhiên là ăn đứt thân pháp Đào Đào Hoa của Hoàng Dung rồi.

Một lúc sau, Hoàng Dung cùng Hầu Thông Hải chạy mất hút, không thấy bóng dáng.

Vương Phi tới, Hoàn Nhan Khang lập tức ra nịnh nọt mẫu thân.

Sau đó Hoàn Nhan Khang và Quách Tĩnh lại động thủ, Hoàn Nhan Khang liên tiếp ra sát thủ nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc, lại có luyện nội công,

bị trúng mấy quyền vẫn không hề gì. Mà Hoàn Nhan Khang tuy chiêu thức khéo léo, công lực lại hạn chế, nhất thời không đả thương được Quách Tĩnh.

Vương Phi nhìn Hoàn Nhan Khang một mắt đầy mồ hôi, hai người Quách Tĩnh và Hoàn Nhan Khang lúc này đã động tới binh khí, nhất thời sợ hãi kêu: “Dừng tay, đừng đánh nữa!”

Bành Liên Hồ nghe Vương Phi nói, sải chân bước vào bãi đất, tay trái rung lên đập vào cán cò. Quách Tĩnh hồ khẩu đau buốt, cán cò rời tay bay lên.

Vô Song nhìn thấy vậy tức mình lao vào, một chưởng vận năm mươi năm công lực đánh tới Bành Liên Hồ.

Bành Liên Hồ tự nhiên thấy có người tấn công mình, hừ một cái giờ chưởng lên đỡ. Nhưng chưởng chạm nhau, Bành Liên Hồ mặt lập tức biến sắc, cả người lùi lại hai bước, mặt ngưng trọng nhìn người vừa tấn công mình.

Phùng Ngọc Yến thờ dài, vẫn đứng yên một chỗ.

Bành Liên Hồ trầm giọng hỏi:

“Ngươi là ai? Dám quản chuyện của ta?”

Vô Song hừ một tiếng nói:

“Lão n... Ta thích quản ngươi đấy, ngươi tính sao? Hai người đang đo sức, ngươi thò chân chó vào đánh trộm, còn gọi cái gì là hảo hán?”

Đám đông cũng không dám lên tiếng, dù sao đây cũng là người của Vương phủ, bọn họ thật sự không muốn dính dáng vào.

Một tiếng vỗ tay từ đám đông, một đạo sĩ trung niên mặc đạo bào màu xám tiến tới. Phùng Ngọc Yến biết rằng đây là một trong Toàn Chân Thất Tử Vương Xử Nhất.

Vương Xử Nhất cất tiếng:

“Vị thiếu hiệp này nói rất hay, đánh trộm còn gọi là anh hùng hảo hán sao? Đây rõ ràng là hành vi của lũ trộm cướp.”

Nói xong nhìn sang Bành Liên Hồ tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Ồ, đúng là Bành trại chủ, oai danh lừng lẫy. Hôm nay được gặp thật là may mắn.”

Vương Xử Nhất trình độ đá xoáy cũng gọi là cao, Bành Liên Hồ nhất thời mặt đỏ bừng nhưng cũng không phản bác, chỉ nói:

“Không dám, xin thỉnh giáo phái, pháp hiệu của đạo trưởng.”

Vương Xử Nhất không đáp, co chân trái lên đập xuống một cái rồi thu chân lại. Chỉ thấy dưới đất in một vết chân sâu gần một thước.

Bành Liên Hồ rung động nói:

“Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương Tử Vương chân nhân được người ta gọi là Thiết cước tiên?”

“Bành trại chủ quá lời rồi, bản đạo chính là Vương Xử Nhất, còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận.”

Vô Song tò mò nhìn Vương Xử Nhất, sau đó cũng giờ chân đập nhẹ một cước xuống, chỉ thấy dưới đất lại in thêm một vết chân sâu một thước. Đây là Vô Song còn chưa vận quá hai thành nội lực.

Đám người hít một hơi. Vương Xử Nhất cùng Bành Liên Hồ vô cùng ngạc nhiên nhìn Vô Song. Giang hồ từ khi nào xuất hiện một thanh niên có cước lực cao đến mức này?

Vương Xử Nhất ôm quyền hỏi Vô Song:

“Xin hỏi thiếu hiệp quý tính đại danh?”

Vô Song quay mặt sang Phùng Ngọc Yến ý muốn hỏi ý kiến. Phùng Ngọc Yến dờ khóc dờ cười đành gật đầu. Vương Xử Nhất cùng đám người Bành Liên Hồ cũng trông thấy Phùng Ngọc Yến, nhất thời không biết vị thiếu nữ đáng người thương tha này là ai, địa vị thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Sinh cơ tán

Vô Song lúc này mới trả lời:

“Ta là Mộ Dung Vô Song.”

Vương Xử Nhất vội hỏi:

“Ra là Mộ Dung thiếu hiệp, xin hỏi Mộ Dung thiếu hiệp sư thừa nơi nào?”

Vô Song ánh mắt lại đánh sang Phùng Ngọc Yến. Hết cách, Phùng Ngọc Yến lại phải lắc đầu.

Vấn đề ý Phùng Ngọc Yến, Vương Xử Nhất cùng Bành Liên Hồ có thể đoán được Vô Song sẽ từ chối.

“Ta không thể nói được!”

Vương Xử Nhất cũng không làm khó Vô Song, quay sang hỏi Hoàn Nhan Khang:

“Ngươi tên gì? Sư phụ ngươi là ai?”

Hoàn Nhan Khang vốn nghe tên Vương Xử Nhất, lòng đã sớm run sợ, đang muốn lùi đi cho mau. Không ngờ vẫn bị hỏi, đành đứng lại đáp:

“Ta tên Hoàn Nhan Khang, còn tên sư phụ thì ta không thể nói với ngươi được.”

Vô Song hừ một tiếng nói:

“Hắn là đệ tử Khuru Xử Cơ trong Toàn Chân Thất Tử, mỗi tội là một kẻ vô si.”

Hoàn Nhan Khang nghe vậy biến sắc hỏi:

“Sao ngươi biết?”

Bành Liên Hồ nghe vậy tức mình hỏi lại:

“Ngươi là ai, dám nói tiểu vương gia như thế?”

Vô Song nghe rồi cười hỏi:

“Ta nói thế thì sao? Ngươi có thể làm thế nào?”

“Ngươi... ngươi...”

Bành Liên Hồ biết mình trước mặt Vô Song rất khó chiếm tiện nghi, hơn nữa có vẻ vừa rồi Vô Song còn lưu thủ. Hắn cũng không dám quá phận.

Đám người Linh Trí Thượng Nhân lúc này nhìn Vô Song ánh mắt tức giận. Bọn hắn rất muốn động thủ nhưng lại ngại Vương Xử Nhất và ngại cả võ công của Vô Song.

Vương Xử Nhất nhìn Hoàn Nhan Khang nói:

“Ta đã đoán ngươi là đệ tử của Khuru sư huynh. Hừ, sư phụ ngươi trước khi truyền thụ võ công cho ngươi đã nói những gì?”

Hoàn Nhan Khang hoảng sợ, nhanh chóng xoay chuyển ý mà cười nói với Vương Xử Nhất:

“Đạo trưởng đã quen biết gia sư, ắt là bậc tiền bối. Mời đạo trưởng giá lâm tề xá để văn bối được học hỏi.”

Vương Xử Nhất hừ một tiếng cũng chưa trả lời. Hoàn Nhan Khang lại quay sang Quách Tĩnh vái một cái, cười khề nói:

“Ta và Quách huynh không đánh nhau không quen biết. Võ nghệ của Quách huynh, tiểu đệ vô cùng khâm phục, mời Quách huynh, đạo trưởng và Mộ Dung huynh cùng tới tề xá, chúng ta kết làm bạn bè, nên chăng?”

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói:

“Chuyện kết thân của ngươi tính thế nào?”

Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói:

“Chuyện này thông thả sẽ bàn sau.”

Mục Dịch kéo tay áo Quách Tĩnh nói:

“Quách tiểu ca, chúng ta đi thôi, không cần đếm xỉa tới y nữa.”

Bành Liên Hồ quay về phía Phùng Ngọc Yến hỏi:

“Vị cô nương này có lẽ là bạn hữu của Mộ Dung thiếu hiệp, xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?”

Phùng Ngọc Yến lắc lắc đầu, không định đáp.

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xử Nhất vãi một vãi rồi nói:

“Vân bối xin chờ ở tệ xá. Người cứ hỏi Triệu Vương Phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh, đúng là lúc ngồi quanh lò sưởi thưởng tuyết, xin mời tới uống vài chén.”

Sau đó lên ngựa chạy thẳng, Bành Liên Hồ vốn định hỏi Phùng Ngọc Yến thêm mấy câu nhưng thấy mọi người rời đi, bên cạnh lại có Mộ Dung Vô Song nhìn chăm chăm, rốt cuộc đành từ bỏ, cũng rời đi.

Vương Xử Nhất nhìn Quách Tĩnh nói:

“Tiểu ca, ngươi đi theo ta.”

Quách Tĩnh nói:

“Ta phải chờ một người bạn thân.”

Nói xong, chợt thấy Hoàng Dung trong đám đông nhảy ra cười nói:

“Ta không có việc.”

Hoàng Dung chợt nhìn sang Vô Song, sau đó nhìn sang Phùng Ngọc Yến gần đấy, ánh mắt biến thành ngạc nhiên. Sau đó Hoàng Dung tiến tới gần Phùng Ngọc Yến hít hít vài cái, lại càng tỏ ra ngạc nhiên, sau đó hỏi:

“Vị tỷ tử này, ngươi dùng túi thơm gì mà thơm vậy?”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên, sau đó cũng lắc đầu đang định mở miệng thì Mộ Dung Vô Song chen ngang vào:

“Ngọc Yến tỷ thơm tự nhiên, không dùng túi thơm đấy.”

Hoàng Dung hai mắt tròn tròn, Quách Tĩnh không phản ứng, Vương Xử Nhất nhìn Phùng Ngọc Yến nhiều hai mắt, dù sao người tỏa mùi thơm tự nhiên cũng là rất hiếm thấy đấy.

Lúc này Tam đầu giao Hầu Thông Hải đuổi tới, Hoàng Dung vội vàng thi triển khinh công, nhanh chóng chạy đi mất.

Quách Tĩnh ôm quyền cảm ơn Vô Song, Vô Song khách khí ôm quyền đáp lại. Vô Song tuy chê Quách Tĩnh xấu trai, nhưng thật ra cảm tình với Quách Tĩnh chân thật tính cách không sai.

Vương Xử Nhất lúc này đột nhiên tóm lấy tay Quách Tĩnh, chen ra khỏi đám đông, chân không bám đất chạy chạy mau ra ngoài thành.

Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến thấy vậy cũng thi triển khinh công, giữ khoảng cách bám theo.

Vương Xử Nhất cước bộ rất mau, không bao lâu đã ra tới ngoài thành, lại chạy thêm vài dặm, tới phía sau một ngọn núi. Y không ngừng gia tăng cước bộ, cố ý muốn dò xét võ công của Quách Tĩnh, càng chạy càng mau. Thế nhưng y không biết cách đẩy một dặm, Phùng Ngọc Yến và Vô Song cũng đang giữ khoảng cách đi theo hai người. Dù sao với công lực và thân pháp của Phùng Ngọc Yến và Vô Song, Vương Xử Nhất dù cách một trăm mét cũng không cách nào phát hiện.

Vốn chỉ đi theo đề phòng an toàn cho Quách Tĩnh, Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến cũng không định lại gần nghe hai người nói gì. Một lúc sau, hai người Quách Tĩnh và Vương Xử Nhất quay về, Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến cũng đi về theo.

Quách Tĩnh và Vương Xử Nhất đi thẳng tới khách sạn Cao Thăng phía tây thành, tới cổng khách sạn thấy bên trong có mười mấy tên thân binh áo bạc khom lưng làm lễ, nói với Vương Xử Nhất:

“Bọn tiểu nhân vâng lệnh tiểu chủ, mời đạo trưởng và Quách gia tới phủ ăn tiệc”

Nói xong dâng lên hai tấm thiếp màu đỏ. Sau đó bưng hộp bước lên, trong hộp mười hai cái xếp đầy các loại bánh trái tươi ngon, mười phần tinh tế.

Vương Xử Nhất thấy Quách Tĩnh tỏ vẻ vui mừng bèn thu nhận, sau đó bước vào khách điểm tìm phòng Mục Dịch.

Mộ Dung Vô Song và Phùng Ngọc Yến cũng theo sau. Đến phòng của Mục Dịch, Vô Song đang không biết có nên vào hay không thì Phùng Ngọc Yến bước đến gõ cửa. Mục Niệm Từ ra mở cửa, thấy Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến, mặt vui mừng mời cả hai người vào.

Vương Xử Nhất thấy Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song, cũng đứng dậy khách sáo chào.

Phùng Ngọc Yến cũng chỉ gật đầu không nói gì thêm, nhìn vết thương do Cửu Âm Bạch Cốt Trảo gây ra trên tay Mục Dịch. Hai mu bàn tay có năm lỗ ngón tay sâu tới xương, như bị đao kiếm đâm vào, hai tay sưng vù, trên vết thương rịt thuốc kim sang.

Phùng Ngọc Yến thờ phào nói:

“Cũng không nặng lắm”

Vương Xử Nhất nghe Phùng Ngọc Yến nói vậy, cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ cô nương này biết y thuật?

Mục Niệm Từ nghe vậy vội hỏi:

“Vị tỷ tỷ này, người có thể chữa cho cha ta được không?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, lấy ra một lọ thuốc bột. Lọ thuốc này là Phùng Ngọc Yến dựa vào sinh cơ đan cải tiến một chút, có thể dễ dàng điều chế hơn, công hiệu yếu hơn nhưng thắng ở cầm máu và rẻ. Phùng Ngọc Yến đơn giản gọi nó là Sinh cơ tán.

Phùng Ngọc Yến lấy một chút vải lau sạch kim sáng được đi, đổ thuốc bột vào, sau đó lại dùng vải bọc lại. Nhìn Mục Niệm Từ đang khẩn trương, Phùng Ngọc Yến nói:

“Không sai biệt lắm, một giờ sau có thể tháo vải.”

Vương Xử Nhất nghe vậy không cho là đúng. Thuốc gì mà lại một giờ sau có thể lành được vết thương sâu như vậy chứ? Hắn cau mày hỏi:

“Cô nương, ta biết cô nương rất tự tin vào thuốc của mình, nhưng một giờ đã tháo vải, e rằng...”

Phùng Ngọc Yến nhìn Vương Xử Nhất một cái rồi nói:

“Muốn biết thì đợi một giờ tốt rồi.”

Sau đó nàng ra ghế, ngồi cạnh Vô Song.

Vô Song vô cùng tin tưởng Phùng Ngọc Yến, không hỏi bất cứ một câu gì. Mọi người đợi đúng một giờ rồi tất cả nhìn chăm chú vào đôi tay của Mục Dịch. Mục Niệm Từ được Phùng Ngọc Yến đồng ý, bắt đầu tháo vải. Tất cả mọi người nhìn tay Mục Dịch lúc này đã hoàn toàn lành vết thương, năm lỗ sâu hoắm ngón tay đã thu nhỏ đến mức nhìn chỉ như năm vết chai to mà ngạc nhiên.

Ngạc nhiên nhất vẫn là Vương Xử Nhất, kinh nghiệm giang hồ bao lâu nay của hắn cũng chưa bao giờ chứng kiến một loại thuốc thần kỳ như vậy. Hắn mở miệng hỏi:

“Cô nương, thuốc của cô nương tên gọi là gì?”

Phùng Ngọc Yến cũng không keo kiệt trả lời:

“Ta gọi nó là sinh cơ tán.”

“Cô nương, có thể bán cho bản đạo một ít?”

Phùng Ngọc Yến đối với vị Vương Xử Nhất này cũng không có thành kiến, cũng muốn giao hảo với Toàn Chân Thất Tử, trực tiếp đưa cho Vương Xử Nhất lọ Sinh Cơ Tán vừa dùng rồi nói:

“Tiền không cần, đạo trưởng có thể dùng bình này.”

Vương Xử Nhất mở lọ sinh cơ tán ra, thấy vẫn còn khá khá, vội mừng rỡ cảm ơn, sau đó cất vào tay áo. Có thuốc này hắn như có thêm một cái mạng.

Phùng Ngọc Yến đứng dậy nói:

“Các người nghỉ ngơi, ngày mai vết thương sẽ hoàn toàn biến mất.”

Nói rồi không đợi Mục Niệm Từ và Mục Dịch cảm ơn, cùng Vô Song đi ra ngoài.

Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh cũng để lại hai nén bạc, sau đó chào từ biệt Mục Dịch cùng Mục Niệm Từ, sau đó đi ra khách điểm. Lúc xuống dưới thì Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song đã biến đâu mất. Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh đi ra khỏi khách điểm thì thấy bốn tên thân binh áo bạc bước tới đón.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Âu Dương Khắc

Vương Xử Cơ cùng Quách Tĩnh hai người đi theo bốn tên thân binh tới thẳng Vương Phủ, hoàn toàn không hay biết Phùng Ngọc Yến cùng Mộ Dung Vô Song vẫn theo dõi mình.

Vương phủ trước cửa lớn sơn đỏ, có hai ngọn cờ cao vút, hai con sư tử làm bằng ngọc thạch oai vệ ngồi hai bên. Một dãy bậc thềm đá trắng dẫn thẳng tới tiền sảnh, khí phái rất hào hoa. Giữa cửa lớn có viết ba chữ đại tự màu vàng: Triệu vương phủ.

Mộ Dung Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến đứng trên một cái cây to trong phủ, nhìn Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh đi vào trong hoa sảnh. Vô Song nhìn sang Phùng Ngọc Yến hỏi:

“Ngọc Yến tỷ, chúng ta không theo vào liệu có vấn đề gì sao?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu đáp:

“Chúng ta ở đây là được, nếu thật sự Quách Tĩnh có gì nguy hiểm, phản ứng vẫn kịp. Nhưng có lẽ Vương Xử Nhất sẽ bị tính kế theo như cốt truyện. Nhớ là chúng ta chỉ cần Quách Tĩnh không bị làm sao, còn lại tất cả thuận theo tự nhiên đi.”

Vô Song gật đầu nói:

“Phải đấy, nhưng ta nghĩ là chúng ta sẽ bị lộ sớm thôi.”

Phùng Ngọc Yến khó hiểu quay sang hỏi:

“Tại sao?”

Vô Song nhẹ nhàng ra cười trả lời:

“Tại vì trước sau đối phương cũng nghĩ thấy mùi trên người Ngọc Yến tỷ.”

Phùng Ngọc Yến cười khổ, thật đúng là bất tiện đủ kiểu a. Bỗng nàng nhớ tới một người, liền liếc Mộ Dung Vô Song cười nói:

“Người thích đẹp trai, có thể vào nhìn Âu Dương công tử bên trong hoa sảnh kia kìa.”

Vô Song bực bội phản đối:

“Ta nhìn thì được tác dụng gì? Ta cũng không muốn tán tỉnh hần.”

Nghĩ đến bản thân hai đàn ông tán tỉnh nhau, Phùng Ngọc Yến và Vô Song cùng rùng mình. Phùng Ngọc Yến vội nói:

“Coi như ta chưa nói gì.”

Nói xong quay sang một phía khác nói:

“Cha con Mục Dịch bị đưa vào phủ rồi.”

Vô Song cau mày hỏi:

“Chúng ta có đi cứu không?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Để cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới làm đi. Chúng ta hạn chế can thiệp chút nào hay chút đó.”

Đợi một lúc, cuối cùng cũng có một tên lính nhờ vào mùi hương bách hợp của Phùng Ngọc Yến mà phát hiện ra hai người, bị Vô Song đánh ngất, giấu đi. Vô Song cười nói:

“Sắp không giấu được nữa rồi.”

Phùng Ngọc Yến lắc lắc đầu.

Mười mấy phút sau, một người đi từ hoa sảnh đi ra, y phục toàn thân màu trắng, áo nhẹ đai lỏng, thần thái vô cùng tiêu sái, khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, hai mắt xếch lên, diện mạo tuấn tú, khí thế bức người.

Phùng Ngọc Yến thờ dài, cuối cùng thì cũng bị lộ rồi. Vô Song nói nhỏ:

“Âu Dương Khắc thẳng này có phải mũi chó? Từ trong hoa sảnh mà người được ra tận đây?”

Chỉ thấy Âu Dương Khắc nhìn quanh, sau đó lại hít hít mấy hơi, rồi đi thẳng tới gần gốc cây Vô Song và Phùng Ngọc Yến đang ẩn nấp.

Âu Dương Khắc ôm quyền nói vọng lên:

“Xin hỏi vị nào đến thăm vương phủ? Tại hạ Âu Dương Khắc mạo phép thay mặt chủ nhân đến tiếp đón.”

Âu Dương Khắc ngồi trong hoa sảnh, mọi người đang tính kế Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh. Bỗng hán ngửi thấy một mùi thơm thoang thoang tiến vào mũi. Mùi hương bách hợp như có như không, nhưng chắc chắn không phải hương hoa. Bắc Kinh không có hoa bách hợp, cũng như thời tiết này không có hoa bách hợp.

Cực phẩm mỹ nữ, thân thể hương thơm loại hình! Kinh nghiệm bao năm đùa giỡn nữ nhân nhanh chóng cho Âu Dương Khắc một cái kết luận. Hắn liền lập tức đối với Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh mất hết hứng thú, mặc kệ đám người ngồi trong, đứng dậy truy tìm mỹ nhân.

Phùng Ngọc Yến vô cùng bất đắc dĩ, liếc nhìn Vô Song gật đầu một cái, hai người cùng nhảy xuống.

Âu Dương Khắc giật mình, hắn biết có người ở trên cây, nhưng lại không ngờ có hai người. Nhưng khi hắn nhìn thấy Phùng Ngọc Yến đằng sau Mộ Dung Vô Song, hai mắt hắn sáng lên.

Mỹ nữ, tuyệt đối là cực phẩm mỹ nữ. Mặc dù Phùng Ngọc Yến đeo mạng che mặt, nhưng Âu Dương Khắc thông qua dáng người yêu kiều kèm một chút khuôn mặt lộ ra mà dự đoán. Một hương thơm bay vào mũi Âu Dương Khắc khiến hắn không tự chủ hít vào một hơi dài.

Vô Song thấy vậy cực kỳ phản cảm, hắn vốn coi Phùng Ngọc Yến như thân tỷ tỷ, bây giờ lại thấy Âu Dương Khắc mắt nhìn Phùng Ngọc Yến như sói đói nhìn cừu non, nội tâm rất tức giận. Vô Song không nói không rằng kéo Phùng Ngọc Yến che lại phía sau.

Âu Dương Khắc thấy Vô Song che phía trước Phùng Ngọc Yến, cũng không tỏ ra tức giận mà tươi cười nói:

“Xin hỏi quý tính đại danh của hai vị?”

Lúc này thấy Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh chạy ra ngoài. Vương Xử Nhất thấy Mộ Dung Vô Song thì mừng rỡ kêu lên:

“Mộ Dung thiếu hiệp, xin giúp đỡ chúng ta.”

Vô Song quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến, chỉ thấy Phùng Ngọc Yến gật đầu, Vô Song liền để Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh chạy ra ngoài phủ, mình đứng ra cản lại đám người Sa Thông Thiên.

Âu Dương Khắc không đuổi theo Vương Xử Nhất, hắn hứng thú đặt ở Phùng Ngọc Yến trên người.

Sa Thông Thiên đám người bị Vô Song cản lại, Bành Liên Hồ đứng ra nói:

“Mộ Dung thiếu hiệp, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ngươi nhất định cùng vương gia đối nghịch?”

Vô Song thấy Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh đã chạy thoát, cười khẩy nói:

“Giờ hoà, ta chỉ là không quen nhìn các ngươi nên cản lại một chút mà thôi. Bây giờ xin cáo từ.”

Nói xong kéo tay Phùng Ngọc Yến hai người quay người lại chạy. Trong lòng Vô Song âm thầm nói: Nhất quyết không thể để Ngọc Yến tỷ ở gần tên sắc lang này.

Âu Dương Khắc vội nói:

“Cô nương, xin lưu lại tính danh!”

Nói xong liền thi triển khinh công đuổi theo. Nhưng Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song khinh công không phải Âu Dương Khắc thân pháp nát có thể so sánh được đấy. Vì vậy đến khi Âu Dương Khắc chạy ra ngoài cửa, bóng dáng giai nhân đã biến đâu mất.

Ngẩn ngơ nhìn bốn phía, Âu Dương Khắc lắc lắc đầu, sau đó mặc kệ đám Sa Thông Thiên chạy ra, bản thân đi vào trong hoa sảnh.

Nhưng Âu Dương Khắc không biết, từ xa có một ánh mắt dõi theo bước của hắn.

Vương Xử Nhất cùng Quách Tĩnh trốn về khách sạn nhỏ. Vương Xử Nhất đã bị trúng độc, cần Quách Tĩnh chăm sóc. Phùng Ngọc Yến và Vô Song đã thuê hai phòng ngay bên cạnh, Phùng Ngọc Yến muốn đảm bảo rằng Quách Tĩnh không thể xảy ra sơ suất nào. Dù sao toàn bộ danh vọng giang hồ của mình đang phụ thuộc vào Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Quách Tĩnh cũng không biết Phùng Ngọc Yến ở ngay bên cạnh mình, hắn đưa Vương Xử Nhất vào trong thùng nước giải độc

Vương Xử Nhất dùng khoảng một bữa cơm để bức độc, sau đó muốn Quách Tĩnh đi mua thuốc.

Quách Tĩnh chạy đi mua nhưng không mua được thuốc, vì Hoàn Nhan Khang đã sai người thu mua hết sạch thuốc rồi. Quách Tĩnh đành thất thểu về khách điểm nói với Vương Xử Nhất. Vương Xử Nhất thở dài, sắc mặt ảm đạm. Quách Tĩnh không nhận được, nằm phục xuống bàn bật tiếng khóc lớn.

Vô Song phòng bên đang ngồi cùng Phùng Ngọc Yến, cảm thấy tội nghiệp Quách Tĩnh nói:

“Quách Tĩnh thật là người tốt a.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Mỗi tội người tốt thường khó sống, người tốt thường thiệt thòi, đây cũng là một lẽ thường. Tuy nghe rất là vô lý, nhưng sự thật thì đúng là như vậy đấy.

Quách Tĩnh đang khóc, chợt nhớ ra điều gì, vội ngẩng lên nói:

“Đạo trưởng, chúng ta có thể tìm Mộ Dung đại hiệp, vị kia cô nương chắc có thể giúp ngài giải độc.”

Vương Xử Nhất lắc đầu nói:

“Ta cũng không biết tung tích hai vị kia ở đâu, chỉ sợ họ đã rời đi Bắc Kinh rồi.”

Quách Tĩnh mặt ỉu xiu, sau đó mặc Vương Xử Nhất ngồi vận khí điều tức, đi rón rén ra ngoài. Chợt có tiểu nhị đưa cho hắn một phong thư. Đọc xong phong thư, Quách Tĩnh hỏi tiểu nhị vài câu, sau đó quay lại nói cho Vương Xử Nhất rồi chạy ra ngoài.

Vô Song biết Quách Tĩnh chạy ra, bèn hỏi Phùng Ngọc Yến:

“Ngọc Yến tỷ, chúng ta đi theo chứ?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, hai người thì triển khinh công bám theo Quách Tĩnh. Tuy Phùng Ngọc Yến biết Quách Tĩnh là đi gặp Hoàng Dung, nhưng không thể để hai người có vấn đề gì được.

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song bám theo Quách Tĩnh, đến khi Hoàng Dung và Quách Tĩnh lên thuyền, hai người chỉ lên đi dọc bờ sông, tránh cho Hoàng Dung và Quách Tĩnh phát hiện.

Nhìn Hoàng Dung hát cho Quách Tĩnh nghe trên thuyền, Vô Song ước ao:

“Quách Tĩnh và Hoàng Dung tình yêu thật lãng mạn!”

Phùng Ngọc Yến cười hỏi:

“Hối hận vì không được đến Hoàng Dung sao?”

Vô Song lắc đầu nói:

“Ta không muốn phao Hoàng Dung.”

Nói xong ý vị nhìn Phùng Ngọc Yến, cười nói:

“Nhưng Ngọc Yến tỷ có vẻ đã phao thành công Âu Dương Khắc.”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu thở dài. Chỉ hi vọng tới nay Âu Dương Khắc chuyển hướng sang thích Hoàng Dung, bằng không mọi sự sẽ rồi tinh rồi mù lên.

Phùng Ngọc Yến không thể đoán được, tới hôm nay lại thật sự thành một tối rồi tinh rồi mù.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trình Y Y

Qua một lúc rất lâu, Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng nhau đi tới hậu viện Triệu vương phủ, hoàn toàn không biết Phùng Ngọc Yến và Mộ Dung Vô Song theo sát sau.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung lần lượt đi xem Mục Dịch cùng Mục Niệm Từ, nhìn thấy Hoàn Nhan Khang, Vương Phi. Hai người không hề hay biết Phùng Ngọc Yến và Vô Song vẫn đứng ở trên cành cây theo dõi hai người.

Vô Song nói:

“Lát nữa bọn họ chia ra, chúng ta đi theo ai?”

Phùng Ngọc Yến trầm ngâm một chút, rồi quyết định:

“Đi theo Hoàng Dung đi.”

Quách Tĩnh căn bản chỉ là đi uống máu rắn, không có gì nguy hiểm đấy. Còn Hoàng Dung lại cùng đám Sa Thông Thiên động thủ, theo trong tiểu thuyết thì cũng không có gì nguy hiểm, nhưng phải đề phòng. Huống hồ Phùng Ngọc Yến luôn có cảm giác tối nay sự việc sẽ có liên quan tới Hoàng Dung.

Lúc này Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đã phân ra, Hoàng Dung ở lại nghe lén đám Sa Thông Thiên, còn Quách Tĩnh đi lấy thuốc cho Vương Xử Nhất.

Lần này để tránh cho bên trong có thể ngửi mùi từ người mình, Phùng Ngọc Yến quyết định đứng xa xa một chút, lựa hướng gió tránh cho mùi thơm bay vào trong phòng.

Hoàng Dung đang nghe lén, đột nhiên có một tên đồng tử chạy vào thông báo cho Lương Tử Ông. Hoàng Dung hoảng sợ, dùng chiêu Nhạ lạc bình sa nhẹ nhàng đáp xuống, nhưng trong sảnh cao thủ đều đã phát hiện.

Phùng Ngọc Yến đột nhiên cau mày, nàng phát hiện có một người nữa cũng từ xa quan sát, mà người này nội lực không thua gì Vô Song. Phải biết Vô Song là nàng đào tạo đi ra đấy, hiện tại kẻ cả Âu Dương Phong cũng không phải đối thủ của Vô Song về mặt nội lực. Không thể ngờ lại có người không hề thua kém hẳn.

Phùng Ngọc Yến chỉ cho Vô Song biết, khiến cho Vô Song mặt nghiêm túc nhìn sang. Phùng Ngọc Yến nói:

“Tình hình có lẽ sẽ có vấn đề. Vô Song, ngươi nhìn chăm chăm bảo vệ Hoàng Dung. Nếu tên kia có ý định đánh lên nàng, trực tiếp dùng lực mạnh nhất tấn công.”

Vô Song gật đầu. Hắn cũng biết, ở thế giới này, người đến đây cũng không chỉ có hắn và Phùng Ngọc Yến. Rất có thể kẻ kia chính là một người đầu thai lại đây, có ý muốn không tốt đối với Hoàng Dung.

Hoàng Dung đùa giỡn với đám người Sa Thông Thiên, cuối cùng Âu Dương Khắc đứng ra cản lại nàng.

Chỉ thấy Âu Dương Khắc thông thả bước ra, cười khẽ một tiếng nói:

“Tại hạ bất tài, muốn thỉnh giáo cô nương vài chiêu.”

Hoàng Dung hỏi:

“Các cô nương xinh đẹp cười lạc đà trắng đều là người nhà của người phải không?”

Âu Dương Khắc cười nói:

“Cô gặp họ rồi à? Tất cả họ gộp lại cũng không xinh đẹp bằng cô.”

Vô Song nghe thấy xong, bĩu môi:

“Mới lúc ban ngày còn đuổi theo Ngọc Yến tý đầu rồi, giờ lại đi phao Hoàng Dung.”

Phùng Ngọc Yến dờ khóc dờ cười nói:

“Vô Song, ngươi nói cái gì thế? Bản tính của hắn ngươi còn lạ sao?”

“Phải đấy, thằng này cậy thế Âu Dương Phong, tính hiếu sắc đã thành thói rồi. Thật không hiểu tại sao nhiều người lại thích hắn thế?”

Có lẽ là thích bị ngược chăng? Phùng Ngọc Yến lắc đầu không nói chuyện nữa.

Âu Dương Khắc giờ trong lòng đang rất vui mừng. Chuyến này đi xuống Bắc Kinh lại có thể thấy được hai vị tuyệt sắc mỹ nữ. Cô nương áo trắng ban ngày gặp mặt tuy chưa biết rõ mặt, nhưng tiểu cô nương trước mặt cũng rất xinh đẹp. Nếu có thể tới tay được cả hai thì rất tốt.

Hoàng Dung bầy Âu Dương Khắc, trốn ra đi tìm Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lúc này đang bị Mai Siêu Phong chế trụ. Hoàng Dung ở trong bụi hoa nghe Quách Tĩnh không quan tâm đến tính mạng hần mà lại sót ruột không quên an nguy của nàng, trong lòng cảm kích, hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Hoàng Dung nhìn Mai Siêu Phong quát:

“Mai Nhược Hoa, buông tay ra mau!”

Mai Siêu Phong run giọng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Hoàng Dung cao giọng nói:

“Hoa đào bóng rụng bay thần kiếm. Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu! Ta họ Hoàng.”

Hoàng Dung nhanh chóng làm cho Mai Siêu Phong tin rằng mình là con gái Hoàng Dược Sư, lúc này Âu Dương Khắc đuổi tới.

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh nấp sau lưng Mai Siêu Phong, chỉ chờ Mai Siêu Phong động thủ với Âu Dương Khắc, liền lập tức thừa cơ bỏ chạy. Âu Dương Khắc thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất, tóc xõa rũ rượi, toàn thân đen bóng một khối, không coi ra gì, khẽ vung chiếc quạt bước thẳng tới định bắt Hoàng Dung.

Đột nhiên Âu Dương Khắc cảm thấy có một luồng kinh phong đánh vào giữa ngực, hần vội vung quạt đánh vào cổ tay Mai Siêu Phong, đồng thời đạp chân mau nhảy tránh qua một bên. Chỉ nghe mấy âm thanh nổi lên, Âu Dương Khắc vạt áo trước đã bị xé toạc một mảnh lớn, chiếc quạt gãy đôi, bốn người tỳ thiếp ngã vật ra đất mất mạng.

Mai Siêu Phong không bỏ qua cơ hội, thi triển Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đánh tới Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc đang hoảng sợ, mắt thấy sắp chết, đột nhiên có một bóng đen lao tới, tay cũng thi triển trào cản lại Mai Siêu Phong.

“Cửu Âm Bạch Cốt Trảo!”

Mai Siêu Phong mặc dù mù, nhưng vẫn ngay lập tức nhận ra chiêu thức cản trở mình.

Bóng đen cản thành công Mai Siêu Phong, lập tức huy trào đánh Hoàng Dung.

Vô Song từ lúc nãy nhìn chăm chăm vào bóng đen, nhanh chóng phi lại gần dùng Càn Khôn Đại Na Di hất tay của bóng đen đi. Bóng đen lộn một vòng trở về phía sau, bên cạnh Âu Dương Khắc.

Phùng Ngọc Yến cũng nhảy xuống, lại gần Hoàng Dung. Hoàng Dung trông thấy Phùng Ngọc Yến và Mộ Dung Vô Song, vui mừng nói:

“Tỷ tỷ, cảm ơn ngươi cứu mạng!”

Phùng Ngọc Yến nhìn Hoàng Dung gật đầu, sau đó nhìn lại hắc y nhân. Nàng cất tiếng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Hắc y nhân giọng trong trẻo cất lên:

“Trình Y Y!”

Phùng Ngọc Yến cau mày hỏi tiếp:

“Tại sao lại định giết Hoàng Dung?”

“Vi tiện nhân kia đáng chết!”

Vô Song tức mình mắng to:

“Ngươi mới là tiện nhân, ta dám cá ngươi là một “Khắc Khắc” nào tàn phẫn!”

Trình Y Y hừ một tiếng rồi nói:

“Các ngươi muốn cản trở?”

Vô Song tức mình nói:

“Ta ở đây xem ngươi giết được ai?”

Vô Song vừa dứt, Trình Y Y đã dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đánh tới. Vô Song cũng thi triển Càn Khôn Đại Na Di ngăn trở.

Phải nói Càn Khôn Đại Na Di công kích không tốt lắm, nhưng để cản trở hay phản kích thì lại là số một. Rất nhanh Vô Song liền chiếm thế thượng phong.

Phùng Ngọc Yến vẫn quan sát, nàng nghĩ nghĩ một chút liền biết Trình Y Y lấy Cửu Âm Chân Kinh ở đâu. Chắc chắn là ở Cổ Mộ chỗ kia. Vì Trình Y Y là nữ nên không thể lấy Cửu Dương Chân Kinh trong chùa Thiếu Lâm được, mà Cổ Mộ lại dễ dàng đột nhập bằng cửa hậu.

Trình Y Y càng đánh, sắc mặt càng ngưng trọng. Nguyên bản nàng xuyên qua Xạ Điều Thế Giới này, học tập Cửu Âm Chân Kinh cũng đã hơn mười hai năm, những tướng ngũ tuyệt cũng không phải đối thủ của mình, không ngờ lại toát ra một thiếu niên võ công cao như vậy. Xem chiêu thức của hắn, thì phải là Đầu Chuyển Tinh Di hoặc Càn Khôn Đại Na Di, nội lực của hắn cực nóng. Trình Y Y trong đầu toát ra một cái tên: Cửu Dương Chân Kinh.

Nghĩ vậy Trình Y Y vội tách ra rồi hỏi:

“Ngươi là ai, tại sao biết Cửu Dương Chân Kinh và Càn Khôn Đại Na Di?”

Đám người Hoàng Dung không biết Càn Khôn Đại Na Di là cái gì, nhưng Cửu Dương Chân Kinh thì lại nghe na ná Cửu Âm Chân Kinh, nhất thời đầu hồ đồ. Âu Dương Khắc nghe Trình Y Y biết Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, hai mắt đã sáng lên, bây giờ nghe danh Cửu Dương Chân Kinh, có thể đánh ngang tay với Trình Y Y Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, liền biết không phải là tầm thường. Trên thực tế, Hoàng Dung cũng có đồng suy nghĩ này.

Vô Song cười lạnh nói:

“Ta là Mộ Dung Vô Song. Hôm nay ngươi muốn giết người, vậy để mạng lại đi.”

Lúc này đột nhiên có người cao giọng gọi:

“Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.”

Mọi người nhìn lại, thì có sáu người đứng lơ lửng trên tường, trong bóng đêm không thấy rõ diện mạo.

Hai người trên tường nhảy xuống, một người huy động nhuyễn tiên, một người vung đòn gánh sắt xông vào tấn công Âu Dương Khắc. Người béo lùn sử nhuyễn tiên quát:

“Thằng giặc hái hoa, phen này ngươi chạy đi đâu?”

Trình Y Y hừ một cái, tung chưởng ngăn cản. Hai người vũ khí lập tức bị đánh bay. Vô Song vội bay ra đỡ hai người, nhân tiện hóa giải chưởng lực. Vô Song bản thân rất thích sáu vị Giang Nam lục quái này, hắn cũng không muốn có vị nào bị thương.

Phùng Ngọc Yến lạnh nhạt nói:

“Trình Y Y, ngươi làm vậy có đáng không? Ngươi nên biết tính cách của hắn, không phải là ngươi có thể thay đổi đấy.”

Trình Y Y hừ một tiếng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Phùng Ngọc Yến cũng không tức giận trả lời:

“Ta là Phùng Ngọc Yến, ta và Vô Song đều giống ngươi.”

Trình Y Y không cho là đúng nói:

“Đó là chuyện của ta, không liên quan gì đến các ngươi!”

Vô Song tức mình hừ lạnh:

“Ngu xuẩn nữ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Phùng Ngọc Yến ra tay

Quách Tĩnh lúc này đã thấy sáu người mới đến, hẳn vui mừng gọi to:

“Sư phụ!”

Sáu người vừa mừng vừa sợ, nhưng lại thấy Mai Siêu Phong đứng đằng trước Quách Tĩnh, vội vàng rút vũ khí đánh tới Mai Siêu Phong. Vô Song vội kêu lên:

“Dừng lại!”

Nói xong vung Càn Khôn Đại Na Di hất vũ khí của sáu người ra.

Bành Liên Hồ lúc này vận nội lực kêu lên:

“Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.”

Kha Trấn Ác vội nói:

“Mọi người khoan hãy động thủ.”

Đám Hàn Bảo Cầu nghe đại ca gọi, đều lui cả lại.

Hoàng Dung bước tới nói với Mai Siêu Phong:

“Lần này ngươi lập công không nhỏ, nhất định cha ta sẽ vui lắm.”

Phùng Ngọc Yến biết Hoàng Dung muốn kéo Mai Siêu Phong chú ý để giải thoát cho Quách Tĩnh, cũng trực tiếp lại gần Mai Siêu Phong, nhẹ nhàng nâng Mai Siêu Phong ra khỏi vai Quách Tĩnh. Mai Siêu Phong vẫn không hề hay biết gì, mà Quách Tĩnh thì vội né ra. Đến khi Mai Siêu Phong cảm giác Quách Tĩnh đã rời khỏi mình rồi, lúc này mới định vung roi đánh ra, thì lại phát hiện tay mình không cầm roi nữa rồi, nhất thời hoảng loạn kêu lên:

“Roi ta đâu?”

Đám người vốn thấy Phùng Ngọc Yến có vẻ vô hại, tập trung chú ý trên người Vô Song và Trình Y Y nên không ai thấy Phùng Ngọc Yến là làm thế nào đấy, chỉ trừ mỗi Hoàng Dung và Quách Tĩnh và đám lục quái là còn thấy. Hoàng Dung hai mắt sáng ngời, vội vàng kéo Quách Tĩnh lại gần Phùng Ngọc Yến nói nhỏ:

“Phùng tỷ tỷ, ngươi thật lợi hại.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu với Hoàng Dung, sau đó tay cầm roi nhét lại vào tay Mai Siêu Phong rồi truyền âm:

“Tốt nhất muốn sống thì đừng vung loạn. Lần sau trước mặt ta vung roi, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp phu quân ngươi.”

Mai Siêu Phong nghe xong, thành thật cầm roi ngồi yên một chỗ.

Chu Thông đám người thấy Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng nhắc Mai Siêu Phong, nhẹ nhàng lấy vũ khí của Mai Siêu Phong, đang cả kinh. Kha Trấn Ác không nhìn thấy gì nên không cảm giác được cái gì. Sau đó năm người Chu Thông lại thấy Phùng Ngọc Yến trả lại roi cho Mai Siêu Phong, đang định đề phòng thì Mai Siêu Phong lại rất thành thật ngồi một chỗ.

Quách Tĩnh lúc này đã lại gần sáu vị sư phụ, Chu Thông hạ giọng hỏi:

“Quách Tĩnh, tại sao họ đánh nhau? Sao ngươi lại giúp đỡ muội yêu phụ ấy? Còn có, cô nương áo trắng kia là ai?”

“Họ muốn giết ta, nhờ có muội ta cứu ta. Cô nương kia ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết cô nương ấy tên là Phùng Ngọc Yến.”

Bọn Chu Thông đều ngạc nhiên không hiểu. Bành Liên Hồ lúc này kêu lên:

“Người mới tới để lại tên họ đi, nửa đêm xông vào vương phủ có chuyện gì vậy?”

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói:

“Ta họ Kha, người trên giang hồ gọi bảy anh em bọn ta là Giang Nam thất quái.”

Bành Liên Hồ nói:

“A, Giang Nam Thất Hiệp, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Sau đó nhìn sang Phùng Ngọc Yến và Vô Song vẫn đứng đấy hỏi:

“Mộ Dung công tử, Phùng cô nương, xin hỏi hai vị lần thứ hai đến vương phủ có chuyện gì chỉ giáo?”

Phùng Ngọc Yến giọng trong trẻo cất lên:

“Cũng không có gì, chỉ là muốn xem náo nhiệt một lúc. Chúng ta cũng không có định hiện thân, chẳng qua có một chút ngoài ý muốn.”

Nói xong nhìn sang Trình Y Y.

Âu Dương Khắc thấy tình hình bất lợi, đột nhiên triển khai khinh công đánh lên Kha Trấn Ác. Vô Song lập tức song chưởng cản lại, một chưởng đập bay Âu Dương Khắc về. Trình Y Y đón lấy Âu Dương Khắc, sau đó cũng lao vào đánh nhau với Vô Song.

Đám người Bành Liên Hồ cũng vội vàng ra tay với Giang Nam lục quái, Lương Tử Ông vung tay chụp tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh đánh không lại liền quay lại cứu Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến một ngón tay đưa ra phía trước, nháy mắt điểm trúng huyệt của Lương Tử Ông, khiến hắn ngã lăn ra đất.

Hoàng Dung vỗ tay:

“Phùng tỷ tỷ, người thật là lợi hại!”

Đám Bành Liên Hồ thấy Phùng Ngọc Yến không tổn hơi sức, một chiêu chế trụ Lương Tử Ông, nhất thời choáng váng lùi lại.

Vô Song lúc này càng lúc càng chiếm thế thượng phong. Càn Khôn Đại Na Di quả là khác tính của Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, toàn bộ thể công của Trình Y Y bị đánh lệch hướng, không gây sát thương gì. Trong khi đó, chưởng của Vô Song lại có mấy cái đánh trúng tay của Trình Y Y, khiến càng đánh, Trình Y Y càng cảm giác tay có chút không ổn, đánh phải nhảy lùi lại.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Khang vội vào nói vương phi bị người bắt đi, sau đó đám Bành Liên Hồ đành phải mang Lương Tử Ông rút đi. Trình Y Y cũng đi theo Âu Dương Khắc. Vô Song thấy vậy lắc đầu. Phùng Ngọc Yến không có biểu cảm gì.

Quách Tĩnh thấy Lương Tử Ông bị bê đi thì vội nói:

“Này, trả thuốc lại cho ta!”

Phùng Ngọc Yến liền vứt cho hắn bao thuốc mà nàng đã lấy được từ trong bọc của Lương Tử Ông. Bản thân độc của Vương Xử Nhất, nàng cũng có thể trị hết, nhưng cứ đưa thuốc cho Quách Tĩnh vẫn tốt hơn.

Hàn Tiểu Oanh chỉ Mai Siêu Phong nói:

“Đại ca, tính sao?”

Kha Trấn Ác nói:

“Chúng ta đã đáp ứng lời Mã đạo trưởng, tha mạng cho thị.”

Hoàng Dung vội vàng rời đi. Mai Siêu Phong biết bị sư muội lừa, nhất thời đuổi theo. Nhưng do luyện công bị chân khí cản trở, hơi nóng bốc lên tâm khẩu, đi được vài bước liền ngã xuống ngất đi.

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song đi theo đám người Quách Tĩnh về khách điểm xem Vương Xử Nhất.

Vương Xử Nhất cũng rất nhanh chóng được giải độc. Phùng Ngọc Yến chỉ đơn giản là dùng thuốc vừa mang về, lại thêm vài châm là có thể bức hết độc ra.

Lúc này ngoài trời đột nhiên xuất hiện một làn khói màu lam sáng. Vương Xử Nhất vừa định cảm ơn Phùng Ngọc Yến thì biến sắc, vội lấy pháp hiệu của mình, chạy ra cửa sổ phóng lên.

Vương Xử Nhất cùng đám người Quách Tĩnh liền xuống phía dưới. Không bao lâu thì thấy Khuru Xử Cơ, Mã Ngọc đám người chạy tới.

“Khuru sư huynh!”

Khuru Xử Cơ và Mã Ngọc nhìn Vương Xử Nhất đáng vẻ tiều tụy, giật nảy mình, liền kêu lên:

“Chạy vào trong khách điểm!”

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười ngựa phía sau quát:

“Đưa vương phi ra đây sẽ tha cho các người khỏi chết!”

Khuru Xử Cơ chỉ:

“Ai cản gã cầu tặc nước Kim nhà người tha mạng?”

Nói xong định lao ra liều mạng.

Vô Song không đành lòng, liền không hỏi ý kiến Phùng Ngọc Yến, tự đứng ra trước cửa căn Khuru Xử Cơ lại.

“Thiếu hiệp, người đây là...”

Khuru Xử Cơ không hiểu hỏi Vô Song. Vô Song nói:

“Chỗ này để ta xử lý.”

Xong không đợi Khuru Xử Cơ nói thêm gì, trực tiếp đứng trước cửa khách điểm, rõ ràng nói:

“Ta ở chỗ này, ai khả năng cứ tiến tới bắt người.”

Phùng Ngọc Yến nhìn Vô Song, âm thầm gật đầu. Bản lĩnh Vô Song không kém, nhưng muốn thành đại hiệp chân chính, cần phải có đại hiệp tâm. Chính là thấy chuyện bất bình thì can thiệp.

Đám người Bành Liên Hồ không ai dám lên, bọn hắn đã thấy Vô Song đánh với Trình Y Y, liền biết võ công Vô Song không phải bọn hắn có thể địch đây.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhìn thấy không có vị cao thủ nào dám xông lên đánh với người trẻ tuổi trước mắt, mặt cũng ngưng trọng, biết người này bản lĩnh rất cao.

Hắn liền cho vài tên lính lên đánh, chưa đầy hai cái nháy mắt đã thấy đám lính ngã hết ra.

Phùng Ngọc Yến biết nếu không giải quyết nhanh, thì mọi người rất khó thoát, bèn lấy ra một viên độc đan, trực tiếp dùng khinh công lao ra nhanh như tia chớp tóm lấy Hoàn Nhan Hồng Liệt, sao đó nhét thuốc vào mồm hắn, một điểm ở cổ, viên thuốc chui thẳng xuống bụng Hoàn Nhan Hồng Liệt. Sau đó nàng như chớp khinh công trở về.

Mọi người nhìn Phùng Ngọc Yến mà tròn tròn mắt, không ngờ một cô gái trông yếu đuối thướt tha mà khinh công lại cao như vậy. Nhất thời phe Hoàn Nhan Hồng Liệt thì cực kỳ khó coi, bọn hắn biết với cái khinh công như thế kia, bọn hắn chưa kịp phản ứng thì đầu đã một nơi, thân một nẻo rồi. Đám người Quách Tĩnh thì lại vô cùng vui mừng, Khuru Xử Cơ, Vương Xử Nhất, Mã Ngọc vô cùng ngạc nhiên. Còn Hoàn Nhan Hồng Liệt thì vội kêu lên:

“Người... người vừa cho ta uống cái gì?”

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng nói:

“Một điểm độc dược mà thôi.”

“Cái gì?”

Đám Bành Liên Hồ kinh hãi, Bành Liên Hồ vội chấp tay nói:

“Phùng cô nương, chúng ta nguyện ý không mang vương phi về nữa, chỉ mong người cho vương gia giải dược.”

Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng sợ hãi, vội nói:

“Phải, ta không mang vương phi về nữa.”

Phùng Ngọc Yến nói:

“Giải dược cho hai vị đạo trưởng này.”

Bành Liên Hồ vội vàng đưa giải dược cùng nói cách dùng cho Khuru Xử Cơ.

Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhượng nhìn sang Hoàn Nhan Khang mà vô cùng đau khổ. Hoàn Nhan Khang không dám nhìn hai người, vội quay mặt đi.

Phùng Ngọc Yến vút ra một lọ thuốc giải, sau đó nói cách dùng, rồi nói:

“Các người lập tức rút đi!”

Hoàn Nhan Hồng Liệt cắn răng nhìn Bao Tích Nhượng một cái rồi ra lệnh rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ước hẹn nửa năm

Khuru Xử Cơ lên tiếng nói to:

“Sau nửa năm nữa, ngày Trung thu tháng tám, chúng ta vừa thưởng trăng vừa bàn võ công. Bành trại chủ người thấy thế nào?”

Bành Liên Hồ gật đầu nói:

“Trung thu lấy võ hợp bạn. Khuru đạo trưởng quả thật rất phong nhã, nhưng cũng phải tìm được một nơi phong nhã mới hay, hay cứ hẹn ở quê cũ của Giang Nam thất hiệp đi.”

Khuru Xử Cơ gật đầu nói:

“Hay lắm, hay lắm. Chúng ta sẽ gặp nhau trên lầu Yên Vũ tại Nam Hồ phủ Gia Hưng, các vị mời thêm vài người bạn cho vui.”

“Một lời đã định, cứ thế mà làm.”

Đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt rời đi, đoàn người Quách Tĩnh thở ra một hơi.

Khuru Xử Cơ, Mã Ngọc, Vương Xử Nhất vài Phùng Ngọc Yến một cái rồi nói:

“Cám ơn cô nương đã ra tay tương trợ.”

Phùng Ngọc Yến vội nói:

“Các vị, xin đừng làm thế!”

Sau đó đứng sang một phía né tránh ba người vài mình. Ba đạo sĩ bất đắc dĩ đành phải đứng thẳng dậy.

Khuru Xử Cơ tức giận nói:

“Tất cả tại thằng tiểu tử Hoàn Nhan Khang, không ngờ hắn lại khốn nạn như thế.”

Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược khuôn mặt âm đạm, cúi đầu nắm tay nhau không nói gì.

Khuru Xử Cơ quay sang nhìn Giang Nam lục quái, sau đó chấp tay vài một cái rồi nói:

“Hôm nay ta chút nữa bỏ mạng về tay nghịch đồ. Nghịch đồ của ta nhân phẩm khốn nạn như thế, thua xa lệnh hiền đồ. Chúng ta người tập võ, phẩm hạnh, tâm thuật là hàng đầu. Võ công chỉ là thứ hai. Bản đạo thu nhận đệ tử như thế, thật vô cùng hổ thẹn. Cái hẹn tỷ võ ở Lầu Túy Tiên Phủ Gia Hưng hôm nay đã kết thúc. Bản đạo can tâm chịu thua, xin đảm đương việc loan truyền giang hồ, nói Khuru Xử Cơ đã thua trắng dưới tay Giang Nam thất hiệp, xin tâm phục khẩu phục.”

Giang Nam lục quái nghe y nói thế đều cực kỳ đặc ý thấy mất mười tám năm trên sa mạc rốt lại cũng đã có kết quả mỹ mãn, lúc ấy Kha Trần Ác cũng khiêm tốn vài câu. Nhưng lục quái lập tức nhớ tới Trương A Sinh chết thảm ở sa mạc, đều bất giác buồn bã, tiếc cho y không thể đích thân nghe được lời nhận thua của Khuru Xử Cơ.

Khuru Xử Cơ quay sang Dương Thiết Tâm hỏi:

“Dương lão đệ, người bây giờ có suy tính gì không?”

Dương Thiết Tâm chưa xót nói:

“Vợ chồng ta bây giờ không có mặt mũi nào trên giang hồ nữa, chúng ta định xuống một tỉnh phương Nam sống ẩn dật hết đời.”

Nói xong quay sang nhìn Mục Niệm Từ, tiếp tục:

“Chỉ là ta có hứa với Quách đại ca, cả hai sinh nhi tử thì nhi tử kết làm huynh đệ, sinh nữ nhi thì kết làm tỷ muội, một nam một nữ thì kết làm phu thê. Hiện ta cái kia bất hiếu nhi tử không nhìn mặt cha, chỉ còn một đứa con gái nuôi này, hi vọng cùng Quách đại ca nhi tử kết duyên.”

Quách Tĩnh nghe xong hoảng hồn vội nói:

“Không được, ta không lấy nàng đâu.”

Dương Thiết Tâm sùng sốt hỏi:

“Tại sao?”

Hàn Tiểu Oanh vội giải thích hộ đồ đệ:

“Chúng ta biết hậu nhân Dương gia là con trai, chỉ phúc vì hôn không cần giữ, vì vậy đã bàn định việc chung thân cho Tĩnh nhi ở Mông Cổ, Đại Hãn Mông Cổ Thành Cát Tư Hãn đã phong hãn làm Kim Dao Phò Mã.”

Khuru Xừ Cơ nghe xong tức mình nói:

“Hay lắm, người ta là công chúa, lá ngọc cành vàng, làm sao đem so với bách tính tầm thường được? Lời trăn trối của tiền nhân ngươi không thèm đếm xỉa tới chứ gì? Loại người tham phú quý như ngươi, mắt gốc phụ nghĩa, có khác gì thằng tiểu tử Hoàn Nhan Khang? Cha ngươi năm xưa đã nói những gì?”

Quách Tĩnh vô cùng hoảng sợ, khom lưng nói:

“Đệ tử trước nay chưa từng thấy mặt cha. Không biết cha con có di ngôn thế nào, mẹ con cũng chưa từng nói qua, xin đạo trưởng chỉ giáo.”

Khuru Xừ Cơ sắc mặt trở nên hòa hoãn, sau đó đem kể lại sự việc mười tám năm trước.

Quách Tĩnh lúc này mới biết thân thế của mình, bất giác nằm phục xuống đất khóc lớn, nghĩ tới việc cha mình chết thảm, thù lớn chưa trả, lại nghĩ tới bảy vị sư phụ on nặng như núi, đúng là tan xương nát thịt cũng không đền đáp được.

Hàn Tiểu Oanh dịu dàng nói:

“Đàn ông ba thê bốn thiếp cũng là chuyện thường. Sắp tới ngươi cứ đem mọi chuyện báo lại với đại hãn, một chồng hai vợ trọn vẹn đôi đường, có gì không được? Ta thấy Thành Cát Tư Hãn có hơn một trăm vợ cũng còn chưa chịu thôi.”

Quách Tĩnh gạt nước mắt nói:

“Ta cũng không cưới công chúa Hoa Tranh đâu.”

Hàn Tiểu Oanh ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao?”

Quách Tĩnh nói:

“Ta không thích cưới nàng.”

“Không phải ngươi đã đính hôn với cô ta rồi sao?”

“Ta chỉ coi nàng là muội muội, là bạn tốt chứ không muốn cưới nàng.”

Khuru Xừ Cơ mừng rỡ nói:

“Thằng nhỏ giỏi, có chí khí, có chí khí. Bất kể y là đại hãn, công chúa gì gì, ngươi cứ theo lời cha ngươi và Dương thúc thúc cưới Mục cô nương thôi.”

Quách Tĩnh lại lắc đầu:

“Ta cũng không cưới Mục cô nương.”

Hàn Tiểu Oanh hạ giọng hỏi:

“Ngươi thích người khác rồi phải không?”

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, sau đó hồi lâu mới gạt đầu. Hàn Bảo Câu và Khuru Xừ Cơ đồng thanh hỏi:

“Ai thế?”

Hàn Tiểu Oanh hỏi:

“Là tiểu cô nương mặc áo trắng hôm nọ đứng cạnh ngươi phải không?”

Ở đây cũng có một tiểu cô nương mặc áo trắng...

Phùng Ngọc Yến vẫn đứng đấy hồi lâu nói:

“Là Hoàng Dung, con gái Hoàng Dược Sư, sư muội Mai Siêu Phong.”

Mọi người nhất thời im bất. Hàn Tiểu Oanh hỏi nhỏ Quách Tĩnh:

“Thật không?”

Quách Tĩnh gật đầu nói:

“Nàng đúng là Hoàng Dung.”

“Cha nàng hứa gả nàng cho người?”

“Ta chưa gặp cha nàng, cũng không biết cha nàng là ai.”

Chu Thông lại hỏi:

“Vậy là các người tự ý đính hôn?”

Quách Tĩnh tròn mắt tỏ ý không hiểu, Chu Thông nói:

“Người nói với nàng nhất định cưới nàng, nàng cũng nói sẽ lấy người, có đúng không?”

Quách Tĩnh nói:

“Chưa nói gì cả.”

Một lúc sau lại nói:

“Chẳng cần nói nữa, ta không thể không có nàng. Dung nhi cũng không thể không có ta. Hai người chúng ta đã biết rõ thế rồi.”

Chu Thông nhẹ nhàng nói:

“Cha nàng là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, người có biết không? Nếu y biết người lên yêu thương con gái y thì người còn sống được sao? Mai Siêu Phong học chưa đến một phần mười bản lãnh của y mà đã lợi hại như thế. Lão Đào Hoa đảo chủ này mà muốn giết người thì ai cứu nổi?”

Vô Song lập tức khinh thường, nghĩ: Ngọc Yến tỷ mà ra tay thì Đông Tà cũng không giết nổi ai. Nhưng hắn cũng không nói ra miệng.

Quách Tĩnh hạ giọng nói:

“Dung nhi tốt như thế, ta nghĩ..., ta nghĩ cha nàng cũng không phải là người xấu.”

Hàn Bảo Câu mắng:

“Nói thôi lắm! Hoàng Dược Sư xấu tàn xấu tệ tại sao không phải là người xấu? Người mau phát thệ từ nay về sau vĩnh viễn không gặp mặt con tiểu yêu nữ ấy nữa.”

Giang Nam lục quái vì Hắc Phong song sát hại chết Tiểu Di đà Trương A Sinh, có mối huyết hải thâm thù với song sát nên cũng giận sư phụ họ thấu xương, đều nghĩ vô công mà Hắc Phong song sát dùng để giết chết Trương A Sinh là do Hoàng Dược Sư truyền cho, nếu trên đời không có lão đại ma đầu Hoàng Dược Sư ấy thì Trương A Sinh cũng không đến nỗi phải chết phí mạng.

Quách Tĩnh trong lòng khó xử, nhất thời quỳ xuống, nước mắt chảy ròng ròng.

Hàn Bảo Câu bước lên một bước, cao giọng nói:

“Nói mau lên! Nói là sẽ không gặp con tiểu yêu nữ ấy nữa.”

Đột nhiên ngoài song cửa có một giọng con gái trong trẻo vang lên:

“Các người làm gì mà ép hắn như thế? Thật không biết xấu hổ.”

Mọi người đều sùng sốt. Cô gái kia lại nói:

“Tĩnh ca ca, mau ra đây!”

Quách Tĩnh vừa nghe chính là Hoàng Dung, vừa sợ vừa mừng, sải chân chạy ra, chỉ thấy nàng đang đứng giữa sân, tay trái cầm cương con Hãn huyết bảo câu.

Con tiểu hồng mã nhìn thấy Quách Tĩnh, hí vang mừng rỡ, nhảy cẫng lên. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát. Chu Thông. Khuru Xử Cơ bốn người theo ra. Quách Tĩnh nói với Hàn Bảo Câu:

“Tam sư phụ, đây là nàng. Nàng là Dung nhi. Dung nhi không phải là yêu nữ!”

Hoàng Dung mắng:

“Lão béo lùn khó coi nhà ngươi tại sao lại chửi ta là tiểu yêu nữ? Còn gã tú tài xấu xa dơ dáy ngươi tại sao lại chửi cha ta, nói ông là đại ma đầu giết người không chớp mắt?”

Hàn Bảo Câu búng búng nổi giận, vênh cả râu lên quát:

“Cút mau, cút mau!”

Hoàng Dung vỗ tay hát:

“Quả dưa lùn, trái cầu da, đá một cước, bắn tung ra, đá hai cước...”

Quách Tĩnh quát:

“Dung nhi không được bướng bỉnh? Mấy vị này là sư phụ của ta.”

Hoàng Dung lè lè lưỡi, làm ra vẻ mặt nhát ma. Hàn Bảo Câu sải chân bước tới vươn tay đẩy nàng. Hoàng Dung lại hát:

“Quả dưa lùn, trái cầu da...”

Đột nhiên đưa tay kéo hông Quách Tĩnh, dùng sức nhấc một cái, hai người cùng vọt lên con tiểu hồng mã. Hoàng Dung kéo cương một cái, con ngựa đã như tên rời khỏi dây bắn thẳng đi. Hàn Bảo Câu thân pháp có nhanh hơn cũng làm sao đuổi theo được con Hãn huyết bảo câu phi như chớp ấy.

“Phốc xích!”

Vô Song nhin cười từ lúc nãy đến giờ, cuối cùng đã cười thả dãn.

Phùng Ngọc Yến cũng buồn cười, Hoàng Dung này thật tình nghịch.

Vô Song nhìn Phùng Ngọc Yến một lúc, rồi nói:

“Ngọc Yến tỷ, không hiểu sao ta thấy Hoàng Dung cùng ngươi có nét giống nhau.”

Phùng Ngọc Yến cũng thấy vậy, nhưng không biết tại sao, chỉ gật đầu. Mọi người nghe vậy cũng quay sang nhìn Phùng Ngọc Yến. Chỉ là nàng đeo mạng che mặt, ai cũng không nhìn ra được cái gì.

Phùng Ngọc Yến cũng không muốn lưu lại nơi này, liền nói:

“Các vị, sau này có cơ hội gặp lại.”

Rồi không đợi mọi người nói chuyện, quay sang nói với Vô Song:

“Vô Song, chúng ta đi.”

Nói rồi xoay người đi ra ngoài, mặc kệ đám người Khuru Xử Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Phùng Tiểu Tiểu

Khuru Xử Cơ đám người vội ra ngoài đưa tiễn Phùng Ngọc Yến, thì hai người Phùng Ngọc Yến và Vô Song đã biến mất. Khuru Xử Cơ lắc đầu nói:

“Thật cao minh khinh công a, không biết là hậu nhân của ai, bộ dáng thật trẻ tuổi.”

Vương Xử Nhất nói:

“May là nhờ có Phùng cô nương và Mộ Dung thiếu hiệp giúp đỡ, bằng không chúng ta thật thảm.”

...

Phùng Ngọc Yến và Mộ Dung Vô Song cũng không phải thật sự đi mà đơn giản nấp một chỗ đợi Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung về.

Một lúc sau mọi người rời đi hết, sau đó Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng quay về, rồi lại lên đường đi.

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song cứ bám theo hai người. Một đoạn thời gian, Vô Song cuối cùng cũng không kiên nhẫn:

“Ngọc Yến tỷ, ta không muốn đi theo hai người kia nữa.”

Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Là ngươi ghen tỵ với bọn họ đi.”

Vô Song bắt đầu nói:

“Suốt ngày hai người âu yếm bên nhau, ta có chút chịu không nổi.”

“Chúng ta có lẽ sẽ phải theo bọn họ một thời gian đấy.”

Phùng Ngọc Yến nhìn Quách Tĩnh và Hoàng Dung đằng xa nói. Vô Song ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao?”

“Tại vì có người muốn giết bọn họ.”

Vô Song tròn mắt, rồi hỏi:

“Là ai?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ta cũng không rõ ràng. Chính là có cảm giác như vậy.”

Hệ thống nhiệm vụ không thể giải thích. Vô Song hồ đồ một trận, không hỏi nữa, thành thành thật thật đi theo Quách Tĩnh và Hoàng Dung hai người.

Một ngày, Hoàng Dung ăn trộm gà, một người ăn mày trung niên xuất hiện.

Vô Song hứng thú nói nhỏ:

“Ngọc Yến tỷ, Hồng Thất Công đến rồi.”

Phùng Ngọc Yến vờn vai nói:

“Chúng ta có một tháng nghỉ ngơi. Vô Song, ngươi thích đi làm gì thì làm đi.”

Vô Song lắc đầu nói:

“Ta theo Ngọc Yến tỷ, ngươi đi đâu ta đi theo đấy.”

Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Vậy theo ta.”

Nói xong thì triển khinh công đi một khu làng cạnh đó. Vô Song vội vàng đuổi theo. Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song đã đi qua ngôi làng này tối hôm trước để mua thức ăn. Phùng Ngọc Yến đến đây vì một người.

Ở một góc đường, một đám trẻ con đang chơi đùa. Tuy vậy đối diện là một đứa nhỏ khoảng sáu tuổi ăn mặc vô cùng rách rưới, hai tay ôm gối cúi gầm mặt xuống. Phùng Ngọc Yến đi thẳng tới trước mặt đứa nhỏ, cất tiếng hỏi:

“Tiểu muội muội, ngươi tên là gì?”

Tiểu khuất cái giật mình ngẩng lên, thấy một cô nương che mặt, nhưng có thể thấy vô cùng xinh đẹp, nhất thời ngẩn ra một chút. Phùng Ngọc Yến mỉm cười hỏi tiếp:

“Tiểu muội muội, có thể nói cho tỷ tỷ biết tên của ngươi?”

Tiểu Khuất cái lúc này mới thanh tỉnh, vội đáp:

“Ta... tên là Tiểu Tiểu...”

Nói xong, đứng lúc bụng reo ừng ục. Tiểu Khuất cái nhất thời xấu hổ, lại cúi gầm mặt xuống.

Phùng Ngọc Yến dịu dàng nói:

“Đi, tỷ mời người ăn.”

Nói xong kéo tay Tiểu Tiểu đến khách sạn gần nhất.

Nhìn Tiểu Tiểu ăn như rồng cuốn, Vô Song cảm thấy rất chua xót, hần hoi:

“Tiểu Tiểu, người đã bao ngày không ăn rồi?”

Tiểu Tiểu miệng đầy thức ăn nói:

“Ta đã ba ngày không ăn rồi, đây là lần đầu tiên ta được ăn cơm ngon như thế này đây.”

Tiểu cô nương này chính là người mà Phùng Ngọc Yến đề ý. Nàng có một đôi mắt trong sáng, thông minh, khiến cho Phùng Ngọc Yến nảy ý muốn thu nhận nàng làm đồ đệ.

Vô Song không đành lòng hỏi:

“Ba mẹ người đâu?”

Tiểu Tiểu lắc đầu nói:

“Ta không có ba mẹ.”

Một lúc nói chuyện, Phùng Ngọc Yến và Vô Song mới hiểu được tình cảnh của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu sinh ra đã không có ba mẹ, chỉ sống với một người bà ngoại già nua. Không lâu trước đây, bà ngoại Tiểu Tiểu ốm bệnh qua đời, tiểu cô nương đành phải chạy tới thôn này xin ăn. Bình thường ba ngày cũng có một bữa cơm thừa điền bụng.

Phùng Ngọc Yến kiên nhẫn đợi Tiểu Tiểu ăn no, nhẹ nhàng hỏi:

“Tiểu Tiểu, người có muốn đi theo ta sao?”

Tiểu Tiểu sáng mắt lên, vội hỏi:

“Ta có thể đi theo tỷ tỷ sao? Ta có thể mỗi ngày được ăn cơm chứ? Đừng lo, mỗi ngày ta ăn rất ít, chỉ là vừa rồi đói quá...”

Nói xong xấu hổ cúi xuống. Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Người đi theo ta, mỗi ngày bao ăn no. Người có muốn học bản sự không?”

Tiểu Tiểu đôi mắt nhỏ trong sáng mở to ngạc nhiên hỏi:

“Bản sự là cái gì?”

“Ta có thể dạy người y thuật, người có thể trở thành thầy thuốc. Muốn hay không theo ta?”

“Muốn, muốn. Xin tỷ tỷ nhận lấy ta.”

Nói xong, Tiểu Tiểu vội quỳ gối lạy Phùng Ngọc Yến mấy lạy. Vô Song đang định cản lại Tiểu Tiểu thì Phùng Ngọc Yến giơ tay ngăn hãm lại. Vô Song hiểu ý, ngồi yên một chỗ.

Tiểu Tiểu lạy xong chín lạy, Phùng Ngọc Yến nâng nàng dậy, sau đó thuê một căn phòng, bảo tiểu nhị mang nước vào cho Tiểu Tiểu tắm. Bản thân thì đi ra ngoài mua vài bộ quần áo trẻ con.

Tiểu Tiểu tắm xong, mặc quần áo mới vào. Nhìn thân hình gầy nhom chỉ thấy xương sườn, Phùng Ngọc Yến lắc đầu, xuất ra một viên sinh cơ tán giúp Tiểu Tiểu tiêu trừ hết bệnh tật kén khi đi ăn xin.

Tối hôm đó, Phùng Ngọc Yến dạy cho Tiểu Tiểu biết chữ, nàng biết mình vớ được bảo. Tiểu Tiểu có khả năng nhìn qua là không quên được, vô cùng thích hợp đi hướng y thuật.

Vậy là trong thời gian gần một tháng, Phùng Ngọc Yến mang hết khả năng về y thuật của mình chỉ dạy cho Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu đã nhớ được tất cả kiến thức, chỉ là chưa bao giờ được thực hành.

Gần một tháng qua, Tiểu Tiểu người cũng trở nên đầy đặn hơn, không còn gầy trơ xương như trước. Tuy vẫn còn hơi đen một chút, nhưng một thời gian nữa sẽ khác hẳn.

“Sur phụ, ta đã nhớ hết rồi.”

Tiểu Tiểu nụ cười giòn tan nhìn Phùng Ngọc Yến nói. Phùng Ngọc Yến gật đầu khen ngợi:

“Tốt lắm. Ngươi bây giờ đã nắm được tất cả kiến thức y thuật ta có thể dạy ngươi, phía sau phải trông cậy vào ngươi rồi.”

Tiểu Tiểu đột nhiên khấn trương:

“Sur phụ, ngươi định bỏ lại ta một mình?”

Phùng Ngọc Yến buồn cười hỏi lại:

“Khi nào ta nói sẽ bỏ ngươi lại?”

Tiểu Tiểu mừng rỡ vội ôm lấy Phùng Ngọc Yến nói:

“Ta biết sur phụ tốt nhất, sẽ không bao giờ bỏ lại ta.”

Vô Song giả vờ ghen tỵ nói:

“Ta còn chưa được ôm Ngọc Yến tỷ đâu rồi, nha đầu ngươi đã chiếm tiện nghi Ngọc Yến tỷ!”

“Vô Song đại ca, ngươi không cần ghen tỵ sur phụ sẽ bỏ ngươi đi lấy người khác đấy.”

Phùng Ngọc Yến nghe xong dở khóc dở cười.

Phùng Ngọc Yến hỏi Tiểu Tiểu:

“Tiểu Tiểu, ngươi họ gì?”

Tiểu Tiểu lắc đầu đáp:

“Ta không biết. Bà ngoại qua đời cũng không nói gì cho ta.”

Phùng Ngọc Yến hỏi:

“Ngươi có muốn mang cùng họ với ta không?”

Tiểu Tiểu sáng mắt lên, vội gật đầu:

“Sur phụ, ta muốn.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Tốt, vậy từ bây giờ ngươi tên là Phùng Tiểu Tiểu.”

Phùng Tiểu Tiểu hai mắt hai dòng nước, ôm chặt lấy Phùng Ngọc Yến. Cuối cùng thì nàng cũng đã có gia đình a.

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng xoa đầu Phùng Tiểu Tiểu, nàng cũng không ngờ lại thu hoạch thêm một đồ đệ ở cái thế giới này.

Phùng Ngọc Yến liền dạy Tiểu Tiểu Vô Tướng Công, kèm theo công phu Nhất Dương Chỉ của họ Đoàn Đại Lý. Dù sao đồ đệ nàng không phải ai cũng có thể khi dễ được đấy.

Không hề Phùng Ngọc Yến thất vọng, Phùng Tiểu Tiểu trong một ngày tu luyện đã có một chút nội lực trong người.

Vô Song nghe nói Phùng Tiểu Tiểu tu luyện ra nội công, cũng vội nói:

“Ngọc Yến tỷ, nhân ngày tiểu Tiểu tu luyện ra nội công, ngươi xuống bếp mời chúng ta vài món ăn chứ?”

Phùng Tiểu Tiểu tròn mắt hỏi:

“Sư phụ, người biết nấu ăn sao?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, xuống mượn bếp khách điểm làm một bữa ăn thịnh soạn.

Phùng Tiểu Tiểu trên lầu hỏi Vô Song:

“Vô Song đại ca, tại sao sư phụ luôn mang mạng che mặt?”

“Là do Ngọc Yến tỷ quá đẹp, nếu không mang mạng che mặt thì sẽ gây rắc rối, hiểu chưa?”

“Khuôn mặt xinh đẹp thì có rắc rối gì?”

Vô Song lắc đầu nói:

“Khuôn mặt xinh đẹp sẽ hấp dẫn nhiều kẻ đến đánh chủ ý cướp đi Ngọc Yến tỷ, người không muốn sư phụ người bị cướp đi chứ?”

Phùng Tiểu Tiểu lắc đầu liên tục nói:

“Không, ta không muốn.”

Rồi tay nắm chặt lại nói:

“Ta sẽ trở nên thật mạnh mẽ để bảo vệ sư phụ.”

Vô Song ánh mắt trở nên nhu hòa, xoa đầu Phùng Tiểu Tiểu nói:

“Tiểu nha đầu người cần phải cố gắng nhiều. Hơn nữa bản lĩnh sư phụ người rất cao.”

“Sư phụ bản lĩnh cao đến mức nào?”

Vô Song ước chừng nói:

“Có lẽ là trên đời thiên hạ vô địch.”

“Oa, thật vậy chăng?”

“Ta chưa trông thấy Ngọc Yến tỷ dùng hết sức bao giờ.”

...

Một lúc sau, hương thơm nồng nàn từ dưới khách điểm bay lên tận tầng hai.

Phùng Tiểu Tiểu không nhịn nổi vội hỏi:

“Vô Song đại ca, sư phụ làm thức ăn có ngon không?”

Vô Song nuốt nước bọt nói:

“Người chỉ cần biết Ngọc Yến tỷ cái gì cũng giỏi, từ y thuật cho tới nấu ăn, cầm kỳ thi họa cái gì cũng biết. Đặc biệt là nấu ăn, ta chưa bao giờ ăn người nào nấu ngon hơn Ngọc Yến tỷ. Chỉ là Ngọc Yến tỷ không phải lúc nào cũng chịu nấu.”

Phùng Tiểu Tiểu hai mắt long lanh sùng bái.

Phùng Ngọc Yến bưng đồ ăn lên phòng, trong ánh mắt thêm thường đồ ăn của đám thực khách phía dưới. Rất nhiều người đòi khách điểm làm cho một đĩa, nhưng khách điểm cũng chịu thua.

Lúc này có một bóng người đi theo mùi thức ăn tiến tới phòng ba người.

Đang định bắt đầu ăn, cửa phòng vang lên tiếng gõ. Phùng Tiểu Tiểu vội chạy ra mở. Phùng Ngọc Yến nhìn người đến có chút ngạc nhiên, thì ra là Hồng Thất Công đến, nhất thời dờ khóc dờ cười. Vị này vừa chia tay Quách Tĩnh và Hoàng Dung lại đến đây ăn chực?

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngoài ý muốn nghĩa huynh

Chỉ thấy Hồng Thất Công đứng ở cửa gãi đầu, hỏi:

“Cái kia, có thể cho ta ném thử một chút thức ăn được không?”

Vô Song và Phùng Tiểu Tiểu đều quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến gật đầu, một bên ghế nhường lại cho Hồng Thất Công.

Mặc dù Phùng Ngọc Yến làm nhiều hơn hai phần người ăn, cuối cùng thức ăn đến cuối vẫn là hết sạch. Đương nhiên Hồng Thất Công ăn vẫn là nhiều nhất.

“Quá tuyệt vời!”

Hồng Thất Công thốt lên.

“Sư phụ, người làm quá ngon rồi.”

Phùng Tiểu Tiểu vỗ nhẹ cái bụng phình lên nói.

Phùng Ngọc Yến không nói gì, chỉ lấy một tách trà nhấp nháp.

Hồng Thất Công gãi đầu nói:

“Xin lỗi, nhưng thức ăn quả thật quá ngon rồi. Ta tháng vừa rồi tưởng là được ăn rất ngon rồi, không ngờ lại có thể được ăn một bữa ngon như thế này.”

Nói xong nhìn Phùng Ngọc Yến nói:

“Ta nghĩ dùng võ công để trao đổi một bữa ăn ngon thế này, nhưng bất luận võ công gì đều so ra kém bữa ăn này.”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Hồng lão tiền bối, người không cần khách sáo. Gặp gỡ là có duyên, còn trao đổi cái gì thì không cần. Ta mời người ăn cơm, không phải là vì võ học của người, mà vì người làm người ngay thẳng chính trực.”

Hồng Thất Công nghe Phùng Ngọc Yến nói vậy ngẩn người ra, sau đó đột nhiên nói một câu:

“Cô nương, chúng ta kết nghĩa huynh muội đi.”

Ba người cùng ngẩn ra nhìn Hồng Thất Công như nhìn sinh vật ngoài hành tinh. Hồng Thất Công bao nhiêu tuổi? Phùng Ngọc Yến bao nhiêu tuổi? Còn kết nghĩa huynh muội sao?

Hồng Thất Công thấy ba người nhìn mình, ho khan một cái nói:

“Ta cũng chỉ muốn nhận thức người làm muội muội, nếu sau này có kẻ bắt nạt người, người cứ báo tên ta ra là được.”

“Phốc xích”

Ba người Phùng Ngọc Yến cười ồ lên. Nhất là Vô Song cười nghiêng ngả. Hồng Thất Công trên mặt hơi buồn bực. Các người cười cái gì vậy?

Phùng Ngọc Yến cười nhẹ một lúc rồi gật đầu nói:

“Hồng đại ca đã như vậy, tiểu muội xin mạn phép.”

Giờ lại đến phiên ba người kia ngạc nhiên nhìn Phùng Ngọc Yến rồi.

Phùng Ngọc Yến bất đắc dĩ hỏi:

“Các người nhìn gì ta?”

Hồng Thất Công hỏi lại:

“Người đồng ý?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Chỉ là kết nghĩa huynh muội mà thôi.

Hồng Thất Công cười ha ha, sau đó cùng Phùng Ngọc Yến bái trời đất nhận huynh muội.

“Phùng muội, người sao lại phải che mặt?”

Phùng Ngọc Yến nói:

“Ta đi trên đường gặp mấy rắc rối, che mặt chỉ là tạm thời.”

Nói xong giờ tay tháo mạng che mặt xuống.

Hồng Thất Công nhìn xong ngẩn ngơ. Phùng Tiểu Tiểu trông thấy mặt Phùng Ngọc Yến liền kêu to:

“Sur phụ, người quá đẹp, chẳng trách lại phải che mặt lại.”

Hồng Thất Công thì thảo:

“Giống... giống quá... Chẳng lẽ... không thể nào...”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi:

“Đại ca, chuyện gì vậy?”

Hồng Thất Công lắc lắc đầu thanh tỉnh lại:

“Không có gì, ta thấy người rất giống một người quen của ta.”

Vô Song chợt nói:

“Ngọc Yến tỷ cùng Hoàng Dung có sáu phần tương tự.”

Hồng Thất Công gật đầu, sau đó đánh trống lảng:

“Phùng muội, hiện tại ta có việc phải rời đi. Sau này người có chuyện, tới Cái Bang tìm ta.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, nhân tiện nói:

“Đại ca, người đi lại trên giang hồ, nếu gặp người không đánh lại, tốt nhất là không đánh.”

Hồng Thất Công nghe không hiểu ý Phùng Ngọc Yến, nhưng cũng gật đầu đáp ứng, sau đó rời đi.

Phùng Ngọc Yến ngồi xuống uống xong hớp trà, sau đó đeo lại mạng che mặt, nói:

“Chúng ta có lẽ cũng nên lên đường.”

“Sur phụ, chúng ta định đi đâu?”

“Thái Hồ.”

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song, Phùng Tiểu Tiểu ba người cưỡi ngựa đến Lục gia trang. Lúc này Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đã đến đây trước, Mai Siêu Phong đã gửi một cái hộp sọ đến đây định đến giải cứu Hoàn Nhan Khang, không khí tại Lục gia trang lúc này rất trầm trọng.

Một thanh niên trẻ tuổi đứng ra chấp tay hỏi:

“Xin hỏi các vị là...?”

Vô Song theo thống nhất từ trước, là người đứng ra trả lời:

“Tại hạ Mộ Dung Vô Song, cùng biểu tỷ và biểu muội đi ngang qua đây. Xin hỏi quý trang có thể cho chúng ta tá túc lại mấy ngày?”

Thanh niên nghe xong khuôn mặt buồn rầu nói:

“Nếu ngày thường Mộ Dung huynh đệ tới, chúng ta Lục gia trang sẽ lấy lễ nhiệt tình đối đãi. Chỉ là sắp tới chúng ta sẽ phải đón một kẻ địch rất lợi hại, chi e rằng sẽ liên lụy đến Mộ Dung huynh đệ cùng hai vị cô nương.”

Lúc này một thanh niên khác dẫn theo hai người đi ra, thì ra là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung. Hoàng Dung trông thấy Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song liền chạy lại gần kêu lên:

“Phùng tỷ tỷ, các người sao lại đến đây?”

Phùng Ngọc Yến đối với Hoàng Dung tính cách hết sức thích, bèn trả lời:

“Ta cùng Vô Song đi qua đây dạo chơi nha. Các người cũng vậy đi.”

Hoàng Dung từ khi gặp Phùng Ngọc Yến, luôn cảm thấy vị tỷ tỷ luôn che mặt, người tỏa hương thơm này có cái gì đó rất gần gũi với mình. Lần trước gặp nhau, do điều kiện không cho phép mà không thể nói chuyện được lâu. Hoàng Dung vội nói với thanh niên kia:

“Lục thiếu trang chủ, người rất là may mắn, ở đây có hai cường lực trợ giúp cho Lục gia trang.”

Lục Quán Anh nghe vậy, ánh mắt nghi ngờ, Vô Song còn quá trẻ, Phùng Tiểu Tiểu quá bé, còn Phùng Ngọc Yến lại trông không hề biết võ công.

Hoàng Dung thông minh biết ý Lục Quán Anh, vội nói:

“Lục thiếu trang chủ, đừng nhìn bề ngoài mà bắt hình dong, hai người bọn họ hết sức lợi hại.”

Lục Quán Anh nghe xong cũng không tin tưởng Hoàng Dung lắm, nhưng vẫn chấp tay chào hỏi:

“Tại hạ Lục Quán Anh, gia phụ là chủ nhân Lục gia trang, xin hoan nghênh hai vị đến thăm trang.”

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song cũng đáp lễ, Hoàng Dung liền ở bên kéo Phùng Ngọc Yến đi vào Lục gia trang.

Lục trang chủ thấy Hoàng Dung quay lại, đang định hỏi Lục Quán Anh. Lục Quán Anh kể lại chuyện vừa rồi, khiến Lục trang chủ ánh mắt nhìn Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến có chút bất đồng.

Lục Quán Anh sau đó để Lục trang chủ tiếp đãi khách, bản thân đi ra ngoài quản lý trang viên.

Lục trang chủ hỏi:

“Hai vị, Lục gia trang chúng ta sắp phải nghênh đón một đại địch, chỉ sợ sẽ nguy hiểm cho các vị.”

Vô Song chợt hỏi:

“Xin hỏi địch nhân của Lục trang chủ là ai?”

Lục trang chủ trả lời:

“Chính là Hắc Phong Song Sát.”

Vô Song cười cười đáp:

“Vậy chúng ta ở lại đây giúp các vị.”

Hoàng Dung và Quách Tĩnh liền biết bản lĩnh của Vô Song, cũng gật đầu nói:

“Mộ Dung đại ca võ công cực kỳ cao, hơn hẳn Hắc Phong Song Sát.”

Lục trang chủ nghe xong mừng rỡ, vội ngồi tại chỗ vái Vô Song một cái rồi nói:

“Nếu thiếu hiệp đã đồng ý trợ giúp, chúng ta Lục gia trang vô cùng cảm kích.”

Lúc này Lục Quán Anh lại chạy vào nói to:

“Cha, có một vị tiền bối đến trợ giúp chúng ta.”

Nói xong thì có một lão già râu tóc bạc trắng bước vào.

Vô Song ghé Phùng Ngọc Yến hỏi nhỏ:

“Ngọc Yến tỷ, có vắng tên lừa đảo này luôn không?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu. Có thêm kẻ này ở đây, sau này mới có chuyện Hoàng Dung bị thương chứ.

Lục trang chủ rất nhanh sắp xếp phòng nghỉ cho Cừ Thiên Nhận. Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đi xem hán luyện công rồi chạy về.

Đến tối, mọi người cùng tập trung lại ăn tiệc. Cừ Thiên Nhận tranh thủ chiêu hàng Lục gia trang theo quân Kim.

Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song không nói một câu nào.

Sau đó Cừ Thiên Nhận lợi dụng thân phận, mang Hoàn Nhan Khang lên phòng khách. Lúc này bên ngoài hạ nhân báo có Giang Nam Lục Quái đến.

Quách Tĩnh thấy sáu người thì mừng rỡ chạy ra quỳ xuống dập đầu rồi kêu lên:

“Đại sư phụ, Nhị sư phụ, Tam sư phụ, Tứ sư phụ, Lục sư phụ, Thất sư phụ, các vị đều tới rồi, thật là tốt quá.”

Hàn Bảo Câu mừng:

“Tiểu tử, con tiểu yêu tinh của ngươi đâu?”

Hàn Tiểu Oanh tỉnh mắt, đã thấy Hoàng Dung mặc nam trang ngồi trong tiệc, bèn kéo áo Hàn Bảo Câu nhẹ giọng nói:

“Chuyện đó thông thả hãy nói.”

Lục trang chủ vốn cho rằng là kẻ đối đầu tới, nhưng thấy sáu người hoàn toàn không quen. Quách Tĩnh lại gọi họ là sư phụ, lập tức yên tâm, chấp tay nói:

“Tại hạ ở chân có bệnh, không thể đứng lên, xin các vị tha lỗi.”

Vô Song liền đứng dậy chào hỏi:

“Sáu vị, chúng ta lại gặp.”

Lục quái nhìn thấy Vô Song cũng tiến tới chào hỏi. Phùng Ngọc Yến cùng Phùng Tiểu Tiểu đóng vai phụ đứng sau. Nhưng Chu Thông cùng Kha Trần Ác vẫn chào hỏi nằng:

“Phùng cô nương, lần trước vẫn chưa cảm ơn cô nương.”

Phùng Ngọc Yến đáp lễ, sau đó lắc đầu nói:

“Chuyện nhỏ tiện tay, các vị không cần cảm ơn.”

Cừu Thiên Nhận sau đó lại đứng ra muốn chiêu dụ đám người vì Đại Kim hiệu lục. Lục trang chủ và lục quái tức quá mắng lại, cuối cùng thành Cừu Thiên Nhận đánh với Quách Tĩnh.

Cừu Thiên Nhận dĩ nhiên là lời bộ mặt thật, bị Quách Tĩnh đánh bay.

Ở cửa đột nhiên có một người xuất hiện, vươn tay chụp cổ áo Cừu Thiên Nhận, sải chân bước vào trong sảnh buồng y xuống đất, ngưng thần đứng yên, trên mặt lạnh lùng không có chút gì tươi cười. Mọi người nhìn tới người ấy chỉ thấy tóc xỏa ngang vai, ngẩng đầu lên trời, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong.

Mọi người trong lòng đều lạnh buốt, lại thấy sau lưng y thị còn có một người thân hình cao gầy, mặc áo bào vải xanh, vẻ mặt rất cổ quái, hai tròng mắt dường như còn hơi động đậy chứ ngoài ra da thịt mũi miệng đều cứng đờ như gỗ đá, giống hệt một cái đầu người chết gắn vào thân người sống, khiến người ta vừa nhìn thấy đã lập tức thấy lạnh buốt sống lưng, ánh mắt của mọi người vừa chạm vào khuôn mặt y đều không dám nhìn thêm lần nữa, đều lập tức ngoảnh đi, tìm dịp thành thình.

Vô Song vội nói nhỏ:

“Là Hoàng Dược Sư đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chuyện tại Lục gia trang

Lục trang chủ chấp tay nói:

“Mai sư tỷ, xa cách nhau hai mươi năm, hôm nay mới được gặp lại. Trần sư ca khỏe không?”

Lục quái và Quách Tĩnh nghe y gọi Mai Siêu Phong là sư tỷ, lập tức ngó mặt nhìn nhau, ai cũng kinh hoàng.

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói:

“Người nói có phải là Lục Thừa Phong Lục sư đệ không?”

“Chính là huynh đệ, sư tỷ từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ?”

“Nói chuyện từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe làm gì? Hai mắt ta đã mù, nguoi không nhìn thấy sao? Sur ca Huyền Phong đã bị người ta hại chết rồi, như thế nguoi có vừa ý không?”

Lục Thừa Phong thở dài nói:

“Người hại chết Trần sư ca là ai? Sư tỷ báo thù được chưa?”

“Ta đang tìm họ khắp nơi đây.”

“Tiểu đệ có thể giúp một tay, sau khi rửa mối thù của bản môn rồi chúng ta sẽ tính nợ cũ.”

Mai Siêu Phong hừ một tiếng. Hàn Bảo Câu đập bàn đứng dậy quát lớn:

“Mai Siêu Phong, kẻ thù của nguoi đang ở đây.”

Rồi định nhảy xổ tới, nhưng Toàn Kim Phát đã vươn tay kéo y lại Mai Siêu Phong nghe thấy ngăn nguoi, nói:

“Nguoi.., nguoi...”

Cừ Thiên Nhận bị Quách Tĩnh đánh một chưởng đau thấu tim gan, lúc ấy mới bót đau, cao giọng nói:

“Cái gì mà trả thù tính nợ, ngay cả sư phụ mình bị người ta hại chết cũng không biết, còn khoe khoang là anh hùng hảo hán gì nữa?”

Mai Siêu Phong lật tay một cái chụp trúng cổ tay y, quát:

“Nguoi nói gì?”

Cừ Thiên Nhận nói:

“Đạo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư đã bị người ta hại chết rồi!”

Lục Thừa Phong hoảng sợ kêu lên:

“Nguoi nói thật đấy chứ?”

Cừ Thiên Nhận nói:

“Sao lại không thật. Hoàng Dược Sư bị Toàn Chân thất tử đồ đệ của Vương Trùng Dương vây đánh giết chết rồi!”

Y nói ra câu ấy Mai Siêu Phong và Lục Thừa Phong cùng bật tiếng khóc lớn. Hoàng Dung rú lên một tiếng, cả người lảo nhễ ra phía sau ngất đi luôn. Mọi người vốn không tin Hoàng Dược Sư võ công tuyệt thế lại bị người ta giết chết, nhưng nghe nói bị Toàn Chân thất tử vây đánh, lúc ấy cũng không thể không tin. Với võ công của cả bọn Mã Ngọc, Khuru Xử Cơ, Vương Xử Nhất mà hợp lực đối phó, thì Hoàng Dược Sư có quá nửa là khó lòng chống lại.

Quách Tĩnh vội bế Hoàng Dung lên, liền tiếp gọi:

“Dung nhi, tỉnh lại đi!”

Vô Song cau mày nói:

“Các nguoi vẫn tin lão già lừa đảo này sao?”

Quách Tĩnh vội bế Hoàng Dung đến trước mặt Phùng Ngọc Yến nói:

“Phùng cô nương, xin nguoi cứu nàng.”

Mọi người lúc này đều quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến, Phùng Ngọc Yến nhìn qua một chút Hoàng Dung, chỉ thấy mặt mũi Hoàng Dung trắng bệch, hơi thở yếu ớt. Phùng Ngọc Yến nói:

“Không có vấn đề gì đâu, chỉ là nhất thời đau đớn quá độ nên ngất đi thôi.”

Nói xong điểm nhẹ hai huyệt của Hoàng Dung, đồng thời cho nàng uống một viên thanh tâm đan, vốn để ổn định tinh thần.

Tất cả mọi người đều nhìn Hoàng Dung, trừ một trường hợp ngoại lệ, là Đông Tà Hoàng Dược Sư, cả người run run.

Hoàng Dung mở mắt tỉnh dậy, Quách Tĩnh mừng quá kêu lên:

“Dung nhi, nguoi tinh rồi.”

Hoàng Dung tỉnh dậy khóc lóc:

“Cha đâu? Cha ơi, con cần cha mà!”

Vô Song nói:

“Hoàng Dung, cha nguoi cũng đâu có chết.”

Hoàng Dung nghe xong ngơ ngác hỏi lại:

“Mộ Dung đại ca, nguoi nói gì?”

Vô Song đáp:

“Cha nguoi nếu dễ bị người ta đánh chết thế thì đã chết từ lâu rồi. Hơn nữa nguoi tin được lão già già dối này sao?”

“Nhưng lúc này hấn...”

Vô Song cười nói:

“Luyện công dùng khối thuốc để người nhìn trộm thấy mình công lực cao thâm. Đeo chiếc nhẫn có đá kim cương để cắt chén. Mang hai chiếc vại rỗng có chút nước ở đầu để chứng tỏ khinh công. Nói có đúng không?”

Cừu Thiên Nhận lấp bắp:

“Nguoi... nguoi nói bậy.”

Chu Thông vỗ vai Cừu Thiên Nhận nói:

“Cừu lão tiền bối, nguoi không sao chứ?”

Sau đó mở bàn tay ra, đúng là một chiếc nhẫn. Chu Thông vứt cho Quách Tĩnh chiếc nhẫn, Quách Tĩnh đeo vào cảm chén xoay 1 cái, đúng là bị cắt mặt trên ra.

Vô Song cười nói tiếp:

“Cái trò diễn xiếc cũng mang ra dọa người.”

Nói xong cũng cầm một cái chén, vận công lực xoay một cái, miệng chén lập tức bị cắt rời qua.

Nếu nói Cừu Thiên Nhận là dùng nhẫn kim cương cắt, thì Vô Song là chính tông nội lực cắt. Mọi người trở mắt ra nhìn, không ngờ một thanh niên trẻ lại có bản lĩnh cao như vậy.

Chu Thông từng món từng món móc ra đặt lên trên bàn, thấy là hai viên gạch, một mớ cỏ tranh khô buộc túm vào nhau, một cái ống dẫn lửa, một con dao đánh lửa và một hòn đá lửa.

Cừu Thiên Nhận sợ hãi phát áo một cái định bỏ đi, Mai Siêu Phong lật tay túm chặt y ném xuống đất quát:

“Nguoi nói ân sư của ta qua đời, rốt lại là thật hay giả?”

Cái ném ấy kinh lực rất mạnh. Cừu Thiên Nhận đau quá rên hừ hừ, suốt nửa bữa cơm không nói được câu nào.

Hoàng Dung đến gần Cừu Thiên Nhận, vươn tay kéo y đứng dậy, đột nhiên tay trái khẽ vung lên, đã dùng Lan hoa phát huyết thủ phát trúng huyệt Thần đạo dưới đốt xương sống thứ năm trên lưng y, quát:

“Rốt lại cha ta đã chết chưa? Nguoi nói cha ta chết thì ta sẽ lấy mạng nguoi đấy.”

Lật tay một cái, ngọn Nga mi cương thích sáng lấp lóe đã kề vào ngực y.

Cừu Thiên Nhận chỉ thấy trên người tê một trận lại ngứa một trận, không sao chịu nổi, run giọng nói E là chưa chết cũng chưa biết chừng. Hoàng Dung cười rạn rở, nói:

“Nói thế còn nghe được, tha cho nguoi đấy.”

Rồi búng vào huyệt Khuyết bồn của y mấy cái, giải khai huyệt đạo cho y.

Lục Thừa Phong hỏi:

“Ngươi nói sư phụ ta bị Toàn Chân thất tử hại chết là ngươi chính mắt nhìn thấy hay nghe tin đồn?”

Cừ Thiên Nhận đáp:

“Là nghe người ta nói lại.”

“Ai nói?”

“Là Hồng Thất công.”

Hoàng Dung vội hỏi:

“Nói hôm nào?”

“Cách đây một tháng.”

“Thất Công nói với ngươi ở đâu?”

“Trên đỉnh Thái Sơn, ta tỷ võ với y, y thua ta, lúc vô ý nói ra chuyện này.”

Mọi người lúc này cười ồ lên.

Hoàng Dung đánh Cừ Thiên Nhận túi bụi rồi nói:

“Cho ngươi chết, một tháng trước Thất Công còn ở chung một chỗ với ta cùng Tĩnh ca ca. Tĩnh ca ca, ngươi đánh cho y một chưởng.”

Đánh cho Cừ Thiên Nhận mặt mày sưng húp, xong Hoàng Dung vút hất ra ngoài cửa, không đếm xỉa tới hắn. Cừ Thiên Nhận cảm đầu chạy mau.

Mai Siêu Phong trầm ngâm một lúc rồi trầm giọng nói:

“Lục Thừa Phong, ngươi để đồ đệ ta đi, thì nể mặt sư phụ, chuyện trước đây của chúng ta không hỏi tới nữa. Chuyện ngươi đuổi vợ chồng ta qua Mông Cổ trước đây... Ồ, cũng là số phận như thế.”

Lục Thừa Phong thở dài nói:

“Ngươi dắt đồ đệ ngươi đi là được. Mai sư tỷ, ngày mai tiểu đệ lên đường tới đảo Đào Hoa nghe ngóng tin tức ân sư, ngươi có đi cùng không?”

Mai Siêu Phong run run hỏi:

“Ngươi dám đi à?”

Lục Thừa Phong nói:

“Không được lệnh ân sư mà dám đặt chân lên đảo Đào Hoa thì vốn là đã phạm quy củ, nhưng mới rồi lão họ Cừ kia xoen xoét bịa đặt nói bậy một hồi khiến ta lại nhớ tới ân sư, không sao yên tâm được.”

Hoàng Dung nói:

“Mọi người cùng tới thăm cha đi, ta sẽ cầu xin cho các ngươi là được.”

Mai Siêu Phong ngăn người ra hỏi lâu, từ hốc mắt có hai hàng lệ chảy xuống rờn rờn, nói:

“Ta còn mặt mũi nào đi gặp lão nhân gia? Ân sư thương ta cô khổ, dạy ta nuôi ta, ta lại nổi dấm tâm phản bội sư môn...”

Đột nhiên cao giọng quát:

“Chỉ khi nào đã trả thù chồng rồi, ta sẽ tự kết liễu. Giang Nam thất quái, có giỏi thì bước ra, hôm nay lão nương sống chết với các ngươi. Lục sư đệ, tiểu sư muội, các ngươi cứ tự thù bàng quan, không giúp bên nào, bất kể ai sống ai chết cũng không được xen vào khuyên giải, đã nghe rõ chưa?”

Kha Trấn ác rảo bước ra tới giữa sảnh, dần ngọn thiết trượng xuống nền gạch, choang một tiếng ngân nga không dứt, trầm giọng nói:

“Mai Siêu Phong, ngươi không nhìn thấy ta, ta cũng không nhìn thấy ngươi. Đêm ấy đánh nhau trên núi hoang, chồng ngươi chết phi mạng. Trương ngũ đệ của bọn ta cũng bị các ngươi giết chết, ngươi có biết không?”

Mai Siêu Phong nói:

“Ồ, chỉ còn có lục quái.”

Kha Trần ác nói:

“Bọn ta đáp ứng lời của Mã Ngọc Mã đạo trưởng không tìm người trả thù làm khó nữa, hôm nay là người tìm tới bọn ta. Được lắm, trời đất tuy rộng nhưng rốt lại chúng ta cũng có duyên, chỗ nào cũng gặp nhau. Ông trời không cho lục quái và Mai Siêu Phong người cùng chung sống trên đời, ra chiêu đi.”

Mai Siêu Phong cười nhạt nói:

“Sáu người các người cùng lên đi.”

Bọn Chu Thông đã sớm đứng bên cạnh đại ca để đề phòng Mai Siêu Phong đột nhiên ra độc thủ, lúc ấy đều rút binh khí ra. Quách Tĩnh vội nói:

“Xin đại đệ đệ tử đánh trận đầu.”

Mai Siêu Phong cười nhạt nói:

“Chẳng lẽ ta lại có thể động thủ với bọn tiểu bối vô danh à?”

Quách Tĩnh kêu lên:

“Chồng người là chính tay ta giết đấy, có quan hệ gì với các vị sư phụ của ta chứ?”

Mai Siêu Phong vừa thương tâm vừa tức giận, quát:

“Đúng thế? Phải giết thẳng tiểu tặc nhà người trước đã.”

Nghe tiếng xét hình, tay trái vùng mau ra, năm ngón chụp vào thiên linh cái của Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội nhảy ra tránh, quát:

“Mai tiền bối, năm ấy vẫn bối không biết gì, lỡ tay giết chết Trần lão tiền bối, ai làm người ấy chịu, người chỉ cần hỏi ta là được. Hôm nay người muốn giết muốn mổ gì ta cũng quyết không chạy trốn. Nhưng nếu về sau người vẫn còn lằng nhằng gây rối với sáu vị sư phụ của ta thì thế nào?”

Mai Siêu Phong hỏi:

“Đúng là người không chạy chứ?”

Quách Tĩnh nói:

“Không chạy.”

Mai Siêu Phong nói:

“Được! Chuyện giữa ta và Giang Nam lục quái cũng chỉ mọi lời là xong. Hào tiểu tử, đi theo ta!”

Hoàng Dung kêu lên:

“Mai sư tỷ, hần là hảo hán, người lại để cho anh hùng trên giang hồ cười à?”

“Cái gì?”

Hoàng Dung nói:

“Y là đệ tử đích truyền của Giang Nam lục hiệp. Võ công của lục hiệp mấy nam nay đã khác xa ngày trước, nếu họ muốn lấy mạng người thì dễ như trò bàn tay, hôm nay tha cho người là giữ thể diện cho người, người lại không biết hay dờ còn mở miệng huênh hoang.”

Mai Siêu Phong tức giận nói:

“Phì, ta lại cần họ tha mạng à? Lục quái, võ công của các người tiến bộ lắm hả? Vậy thì lại đây thử xem!”

Hoàng Dung nói:

“Họ cần gì phải đích thân động thủ với người. Chỉ một mình đệ tử của họ người cũng chưa chắc đã thắng được.”

Mai Siêu Phong quát lớn:

“Nếu trong ba chiêu mà ta chưa giết được y thì ta sẽ tự tử tại đây.”

Hoàng Dung nói:

“Được, những người ở đây đều làm chứng nhé. Ba chiều ít quá, mười chiều đi.”

Quách Tĩnh nói:

“Ta bồi tiếp Mai tiền bối mười lăm chiều.”

Hoàng Dung nói:

“Vậy xin Lục sư ca và vị khách bầu bạn với người tính toán làm chứng.”

Mai Siêu Phong ngạc nhiên nói:

“Ai bầu bạn với ta? Ta một mình vào trang, cần gì ai bầu bạn?”

Hoàng Dung nói:

“Thế vị đứng sau lưng người là ai?”

Hoàng Dược Sư vẫn như cũ đứng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hoàng Dược Sư

Mai Siêu Phong nghe Hoàng Dung nói, sợ run lên hỏi:

“Người là ai? Theo ta dọc đường làm chi?”

Người kia vẫn như chưa nghe thấy gì, không hề đếm xỉa. Mai Siêu Phong nhảy xổ về phía trước, người kia tựa hồ thân hình chưa động đậy nhưng phát chụp ấy của Mai Siêu Phong đã đánh trượt. Mọi người cả kinh đều thấy người này công phu cao tới mức xuất kỳ, đúng là bình sinh chưa từng nhìn thấy.

Lục Thừa Phong nói:

“Các hạ từ xa tới đây, vẫn bồi chưa kịp nghênh đón, xin mời ngồi cùng uống một chén nên chăng?”

Người kia quay người bỏ đi, lãng đãng ra khỏi sảnh.

Qua một lúc. Mai Siêu Phong lại hỏi:

“Bậc tiền bối cao nhân đêm trước thổi sáo có phải là các hạ không? Mai Siêu Phong rất cảm kích.”

Hoàng Dung nói:

“Mai sư tỷ, hấn đi rồi.”

Mai Siêu Phong hoảng sợ nói:

“Hấn đi ra rồi à? Ta.., tại sao ta không nghe thấy gì cả?”

Hoàng Dung nói:

“Người mau đi tìm y đi, đừng ở đây ra oai nữa.”

Mai Siêu Phong ngăn người ồ lên, trên mặt lại hiện ra vẻ thê thảm quất:

“Thằng tiểu tử họ Quách, tiếp chiêu đây!”

Quách Tĩnh nói:

“Ta ở đây này.”

Quách Tĩnh cùng Mai Siêu Phong chiêu qua chiêu lại, lục quái rất ngạc nhiên về bản lĩnh của Quách Tĩnh.

Hoàng Dung lớn tiếng kêu lên:

“Mai sư tỷ, đã tám mươi chiêu rồi, ngươi còn chưa nhận thua sao?”

Mai Siêu Phong không trả lời tiếp tục đánh. Hoàng Dung gợi ý bảo Quách Tĩnh nấp ra sau cột nhà đánh. Mai Siêu Phong không nhìn thấy, chỉ có thể tấn công trúng cột.

Quách Tĩnh lần này không thừa thế tấn công, kêu lên:

“Mai tiền bối võ công của ta thua xa ngươi, xin ngươi thủ hạ lưu tình.”

Mai Siêu Phong lạnh lùng nói:

“Nếu là tỷ thí võ công mà trong ba chiêu ta không thắng được ngươi thì đã sớm nhận thua rồi, nhưng hôm nay không phải là tỷ võ mà là trả thù. Ta đã thua ngươi rồi, nhưng không giết ngươi không được!”

Mai Siêu Phong song chưởng đẩy ra, nhất thời cột nhà gãy ngang đoạn giữa. Quách Tĩnh cùng mọi người bất đắc dĩ phải chạy ra ngoài.

Mai Siêu Phong toàn thân tập trung vào Quách Tĩnh, nghe thấy y từ trong sảnh phi thân ra ngoài lập tức nhảy xổ theo.

Quách Tĩnh nhất thời sợ y bị Mai Siêu Phong ngón tay chọc thủng mu bàn tay, chảy ra ba dòng máu đen, kêu lên:

“Dung nhi, ta trúng độc rồi.”

Bọn Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nói, ai cũng cả sợ. Kha Trấn ác vung thiết trượng một cái, lục quái và Hoàng Dung bảy người vây tròn Mai Siêu Phong vào giữa. Hoàng Dung quát:

“Mai sư tỷ, ngươi đã sớm thua rồi tại sao còn đánh? Mau đưa thuốc giải ra cứu hần.”

Phùng Ngọc Yến vội nói:

“Vô Song, kéo hần về đây.”

Vô Song ngay lập tức nhảy ra kéo Quách Tĩnh về, Phùng Ngọc Yến lấy giải độc đan ra cho Quách Tĩnh uống. Một lúc sau, Quách Tĩnh bàn tay đã không còn chảy máu đen nữa. Phùng Ngọc Yến lau độc đi rồi bôi sinh cơ tán vào, sau đó băng lại tay cho Quách Tĩnh.

Lục quái vẫn vây quanh Mai Siêu Phong, Hoàng Dung thì đã lại chỗ Phùng Ngọc Yến từ lúc nào, đang chăm chú nhìn Quách Tĩnh.

Phùng Ngọc Yến thở phào nói:

“Không sao rồi.”

Hoàng Dung, Quách Tĩnh cùng lục quái vui mừng hiện trên mặt. Hoàng Dung vội nói:

“Cảm ơn Phùng tỷ tỷ.”

Mai Siêu Phong nghe thấy vậy vội kêu lên:

“Không thể nào, độc của ta ngoài ta ra không ai có thể giải được.”

Vô Song khinh thường nói:

“Đừng cho ngươi là đệ nhất thiên hạ, không có bệnh gì là tỷ tỷ của ta không thể chữa được.”

Phùng Tiểu Tiểu bên cạnh phụ họa:

“Phải đây, sư phụ là đệ nhất thiên hạ.”

Phùng Ngọc Yến bất đắc dĩ nói:

“Các ngươi bớt thói da trâu ta có được không?”

Mai Siêu Phong hét lên:

“Bất kể thế nào, hôm nay thằng nhóc ngươi phải chết.”

Nói rồi xông về phía Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh sợ ảnh hưởng tới Phùng Ngọc Yến cùng Phùng Tiểu Tiểu, vội xông lên. Một chưởng nhẹ nhàng chạm tới Mai Siêu Phong, đột nhiên phát kinh.

Mai Siêu Phong sơ suất trúng chiêu, ngã vật xuống. Hàn Bảo Câu và Nam Hi Nhân vũ khí đánh xuống, Quách Tĩnh can lại kêu:

“Sư phụ, tha mạng cho nàng...”

Rồi cùng Giang Nam lục quái nhất tề nhảy lùi ra. Mai Siêu Phong tung người nhảy lên, biết Quách Tĩnh dùng lối đánh ấy thì mình mất đã bị mù rất khó đón đỡ, chỉ đành rút ngọn Độc long ngân tiên hộ thân để y không thể tới gần.

Quách Tĩnh nói:

“Bọn ta cũng không làm khó ngươi, ngươi đi đi!”

Mai Siêu Phong thu ngọn ngân tiên lại nói:

“Vây trả kính vẫn lại cho ta.”

Chu Thông sừng sốt, nói:

“Ta không lấy kính văn của ngươi. Giang Nam thất quái trước nay không bịa đặt.”

Mai Siêu Phong biết Giang Nam thất quái tuy có thâm cừu đại oán với y thị nhưng ai cũng nói một là một, nói hai là hai, quyết không đặt chuyện lừa người, vậy ắt mới rồi đánh nhau với Quách Tĩnh đã bị roi mất, trong lòng vô cùng hoảng sợ, khom người mò mẫm trên mặt đất, mò nửa ngày chẳng thấy tung tích kính văn đâu. Mọi người thấy y thị là một người đàn bà mù lòa mò mẫm trong đám gạch ngói hấp tấp giờ đông lạnh tuyết đều bắt giặc nảy lòng thương xót. Lục Thừa Phong nói:

“Lục Quán Anh, ngươi tìm giúp Mai sư bá.”

Liên hắng giọng hai tiếng. Lục Quán Anh hiểu ý gật gù đầu. Quách Tĩnh cũng tới tìm giúp, nhưng có thấy kính văn gì đâu? Lục Thừa Phong nói:

“Mai sư tỷ ở đây quyết không có đâu, chỉ sợ ngươi làm rơi trên đường rồi.”

Mai Siêu Phong không đáp, hai tay vẫn mò mẫm dưới đất.

Đột nhiên trước mắt mọi người hoa lên, chỉ thấy hắc quái nhân áo xanh lại xuất hiện sau lưng Mai Siêu Phong. Hắc thân pháp vô cùng mau lẹ, mọi người đều không thấy hắc rờ hắc vọt vào thế nào, chỉ thấy hắc vron tay một cái đã chụp trúng lưng Mai Siêu Phong nhấc lên, trong chớp mắt đã chạy khuất vào khu rừng ngoài trang viện. Mai Siêu Phong một thân võ công mà bị hắc chụp lấy lại không động đậy gì được. Mọi người vừa giật mình thì chỉ còn thấy bóng hai người thấp thoáng, ngơ mặt nhìn nhau hồi lâu không nói gì, chỉ nghe tiếng sóng trên hồ vỗ vào bờ ì oạp.

Kha Trấn Ác xin lỗi Lục Thừa Phong mấy câu khách sáo. Hoàng Dược Sư đã mang Mai Siêu Phong quay lại. Mai Siêu Phong quát:

“Gã tiểu tử họ Quách kia, ngươi dùng Hàng long thập bát chưởng Hồng Thất công dạy cho để đánh ta, ta hai mắt bị mù, vì thế không thể chống cự. Họ Mai này còn sống không lâu, thắng phụ cũng không lưu tâm, nhưng nếu giang hồ đồn đại ra, nói Mai Siêu Phong không thắng được truyền nhân của lão ăn mày, há chẳng phải là làm mất oai danh ân sư của ta ở đảo Đào Hoa sao? Nào nào nào, ta với ngươi đánh nhau trận nữa.”

Quách Tĩnh nói:

“Ta vốn không phải là đối thủ của ngươi, chỉ nhờ ngươi bị kém mắt nên mới giữ được tính mạng thôi. Ta đã nhận thua rồi.”

Mai Siêu Phong hỏi:

“Hàng long thập bát chưởng tất cả có mười tám chưởng, sao ngươi không sử dụng hết?”

Quách Tĩnh nói:

“Chỉ vì ta đầu óc ngu xuẩn cho nên Hồng tiên bối chỉ dạy cho ta mười lăm chưởng.”

“Hay lắm, ngươi chỉ biết mười lăm chưởng mà Mai Siêu Phong lại bại dưới tay ngươi, lão ăn mày Hồng Thất công ấy lợi hại đến thế kia đấy? Không được, không đánh trận nữa không được.”

“Hoàng cô nương còn nhỏ tuổi mà ta còn không phải là đối thủ, huống chi là ngươi? Võ công của đảo Đào Hoa trước nay ta rất khâm phục.”

Hoàng Dung nói:

“Mai sư tử, người còn nói gì nữa, trong thiên hạ chẳng lẽ còn có ai thắng được cha ta sao?”

Mai Siêu Phong nói:

“Không được, không đánh trận nữa không được!”

Rồi không chờ Quách Tĩnh ưng thuận, vươn tay chụp tới. Quách Tĩnh bị ép không sao tránh được, nói:

“Nếu đã như thế thì xin Mai tiên bối chỉ giáo.”

Rồi vùng chường võ ra. Mai Siêu Phong lật cổ tay biến thành trào, quát:

“Cứ đánh vô thanh chường, chứ có tiếng thì người không phải là đối thủ của ta đâu.”

Quách Tĩnh nhảy ra mấy bước, nói:

“Đại sư phụ của ta cũng kém mất, nếu người khác dùng chường pháp vô thanh để lừa dối ông ắt ta sẽ cảm hận thấu xương. Lấy đó mà so, thì ta há lại có thể đối xử với người như thế sao? Mới rồi ta bị trúng độc trào của người, lúc sinh tử quan đầu bất đắc dĩ phải dùng vô thanh chường để giữ mạng, chứ nếu tỷ thí so tài thì như thế rất không quang minh lỗi lạc, vẫn bối không dám vâng lệnh.”

Mai Siêu Phong cao giọng quát:

“Ta đã bảo người đánh vô thanh chường thì tự nhiên có cách phá, còn lải nhải cái gì thế?”

“Được, ta lại tiếp Mai tiên bối mười lăm chiêu.”

Mai Siêu Phong cùng Quách Tĩnh lại giao thủ, lần này nhờ Hoàng Dược Sư dùng Đàn Chỉ Thần Thông cảnh báo, Mai Siêu Phong đón được hết những chiêu vô thanh của Quách Tĩnh.

Phùng Ngọc Yến cau mày nói nhỏ:

“Vô Song.”

Vô Song hiểu ý, nói to:

“Này, đây là hai người đang đánh một người sao? Hoàng Dược Sư, người cũng đừng khi dễ người khác như vậy chứ!”

Hoàng Dung nghe vậy tỉnh táo nhìn sang Hoàng Dược Sư một lúc, rồi kêu lên:

“Cha?”

Nàng nhảy bổ vào lòng Hoàng Dược Sư khóc lớn kêu lên:

“Cha, mặt của cha, mặt của cha... Tại sao lại biến thành thế này?”

Quách Tĩnh quay lại, thấy Mai Siêu Phong đang đứng trước mặt mình lắng tai nghe ngóng tiếng đạn đá cơ hội thoáng qua này làm sao bỏ qua được, lập tức giờ chường từ từ đẩy vào vai Mai Siêu Phong, một chường này dùng hết mười thành công lực, chường phải hết sức đánh ra, chường trái tiếp theo một đòn, lực đạo vô cùng trầm mãnh. Mai Siêu Phong bị trúng liên tiếp hai chường lộn nhào một vòng ngã luôn xuống đất, không bò lên được.

Lục Thừa Phong nghe Hoàng Dung gọi người kia là cha, buồn vui lẫn lộn, quên mất hai chân mình tàn phế, đột nhiên đứng lên định bước tới, nhưng cũng lập tức ngã xuống.

Hoàng Dược Sư tay trái ôm lấy Hoàng Dung, tay phải từ từ vuốt lên mặt một cái. Khuôn mặt thật của hắn vừa lộ ra, chỉ thấy hắn tướng mạo thanh cù, phong tư tuấn tú ung dung tiêu sái, khí vũ hiên ngang. Hoàng Dung mắt còn nhắm lệ, lớn tiếng reo mừng, giật lấy cái mặt nạ chụp lên mặt mình rồi nhào vào lòng hắn, ôm chặt cổ hắn, vừa cười vừa nhảy nhót.

Hoàng Dung cười nói:

“Cha, người làm sao tới được đây? Mới rồi lão già họ Cừu kia rửa cha, sao cha không dạy dỗ hắn?”

Hoàng Dược Sư sa sầm mặt nói:

“Tại sao ta tới đây à? Tôi tìm người!”

Hoàng Dung mừng rỡ nói:

“Cha, cha hoàn thành tâm nguyện rồi phải không? Vậy thì tốt quá, tốt quá?”

Hoàng Dược Sư nói:

“Hoàn thành cái gì? Vì đi tìm con nha đầu nguoi, còn kể gì hoàn thành với không hoàn thành.”

“Cha, từ nay trở đi, con sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, đến chết cũng nghe lời cha mà.”

Phùng Ngọc Yến nghe xong lắc đầu, nguoi nói mềm như vậy nhưng cuối cùng chẳng phải cha nguoi nhượng bộ cho nguoi cưới Quách Tĩnh?

Hoàng Dược Sư thấy con gái yêu khỏe mạnh, vốn đã rất mừng, lại nghe nàng nói thế, trong lòng rất khoan khoái, nói:

“Đỡ sư tỷ nguoi dậy.”

Hoàng Dung bước qua đỡ Mai Siêu Phong dậy. Lục Quán Anh cũng đã đỡ cha dậy, song song lạy rạp xuống đất.

Hoàng Dược Sư thở dài một tiếng nói:

“Thừa Phong, nguoi tốt lắm, đứng dậy đi. Năm ấy ta nóng nảy, trách lầm nguoi rồi.”

Lục Thừa Phong nghẹn ngào nói:

“Sư phụ, lão nhân gia người khỏe chứ?”

Hoàng Dược Sư nói:

“Cũng chưa bị người ta chọc giận mà chết.”

Hoàng Dung cười nói:

“Cha, không phải là cha nói con chứ?”

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng nói:

“Nguoi cũng có phần.”

“Cha, con giới thiệu cha với mấy người bạn, đây là Giang Nam lục quái nổi tiếng trên giang hồ, là sư phụ của Tĩnh ca ca.”

Rồi chỉ Phùng Ngọc Yến nói:

“Đây là Phùng tỷ tỷ, Mộ Dung đại ca và...”

Phùng Tiểu Tiểu bổ sung:

“Ta là Phùng Tiểu Tiểu, là đệ tử số một của sư phụ ta.”

Hoàng Dung lúc này mới tròn mắt hỏi:

“Phùng tỷ tỷ, nguoi nhận đệ tử từ bao giờ?”

Phùng Ngọc Yến nói:

“Ta mới nhận cách đây một tháng.”

Xong vuốt ve đầu Phùng Tiểu Tiểu. Phùng Tiểu Tiểu lim dim mắt hưởng thụ.

Hoàng Dung nói:

“Phùng tỷ tỷ, ta còn chưa thấy mặt nguoi đâu, nguoi có thể cho ta xem mặt sao?”

Phùng Ngọc Yến bất đắc dĩ nói:

“Mặt ta cũng không có gì tốt xem đây.”

Nhưng vẫn giơ tay lên tháo mạng che mặt.

“Oa!”

Hoàng Dung ồ lên níu tay Phùng Ngọc Yến nói:

“Phùng tỷ tỷ, người thật đẹp!”

Mọi người đang ngạc nhiên nhìn Phùng Ngọc Yến, đột nhiên có người xông lên ôm lấy Phùng Ngọc Yến nói:

“A Hành, người đã trở lại sao? Ta rất nhớ người.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ta là Phùng Ngọc Yến

Cả đại sảnh im ắng. Lục quái sững sờ, Mai Siêu Phong sững sờ, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung tròn mắt sững sờ, Vô Song sững sờ, Phùng Tiểu Tiểu sững sờ, Phùng Ngọc Yến vô cùng ngạc nhiên sững sờ. Chỉ thấy Hoàng Dược Sư ôm chặt Phùng Ngọc Yến.

Vô Song phản ứng nhanh nhất, quát lên:

“Buông ngay Ngọc Yến tỷ!”

Nói xong tung chưởng đánh tới.

Hoàng Dược Sư thấy chưởng đánh tới, không dám khinh thường vận công một tay đỡ chưởng. Nhưng Vô Song công lực không tầm thường, Hoàng Dược Sư bị chấn lùi lại ba bước.

Phùng Tiểu Tiểu vội chạy đến trước mặt Phùng Ngọc Yến, đối diện với Hoàng Dược Sư, hai tay giang ra che Phùng Ngọc Yến lại phía sau.

Hoàng Dược Sư đứng nhìn Vô Song và Phùng Tiểu Tiểu chắn trước Phùng Ngọc Yến, vội nói:

“A Hành, người đây là...”

Phùng Ngọc Yến cau mày nói:

“Hoàng Dược Sư, người nhận lầm người đi.”

Phùng Ngọc Yến chợt nghĩ đến tại sao trước đây Hồng Thất Công lại kêu mình giống quá. Và tại sao Hoàng Dung cùng mình lại có sáu phần tương tự. Chỉ vì mình giống Phùng Hành sao?

Hoàng Dược Sư lắc đầu nói:

“Không thể, giọng nói của người, lúc ta tiến vào nghe đã nhận ra. Khuôn mặt người ta không bao giờ có thể quên. A Hành, theo ta về đi.”

Phùng Ngọc Yến trầm ngâm. Vô Song và Phùng Tiểu Tiểu cũng ngờ ngợ nhìn Phùng Ngọc Yến.

Hoàng Dung run run nói:

“Phùng tỷ tỷ, người... là mẹ của ta?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ta không phải.”

Hoàng Dược Sư vội kêu lên:

“A Hành...”

Phùng Ngọc Yến cắt ngang:

“Hoàng Dược Sư, ta nghĩ có chuyện hiểu nhầm ở đây. Ta là Phùng Ngọc Yến, không phải là của người Phùng Hành.”

Vô Song lúc này mới ngó người ra. Hẳn trước giờ xem phim truyền hình, rất ít nghe thấy cái tên Phùng Hành, đến giờ nghe Phùng Ngọc Yến nói mới nhớ ra.

“Nhưng mà...”

“Phùng Hành mà nói, rất có thể là thân cô cô ta. Cha ta là Phùng Danh.”

“Không thể nào lại giống nhau đến như vậy.”

Vô Song ngắt lời:

“Giống nhau nhưng Ngọc Yến tỷ không phải vợ của nguoi.”

Hoàng Dung vội hỏi:

“Nói như vậy, Ngọc Yến tỷ, nguoi là của ta biểu tỷ?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp:

“Có lẽ là như vậy.”

Hoàng Dược Sur thở dài một cái, hít sau một hơi ổn định lại tâm tình rồi nói:

“Đắc tội rồi.”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu đáp:

“Cô Trọng không cần xin lỗi, ta có thể lý giải.”

Đám người lục quái ai cũng không dám nói gì. Dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta.

Hoàng Dung nói:

“Ngọc Yến tỷ, vậy trên người nguoi mùi thơm...”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ta sinh ra đã như vậy, không có biện pháp chi cho nguoi đấy.”

Hoàng Dược Sur lúc này mới nhớ tới mùi hương bách hợp khi ôm Phùng Ngọc Yến, lại nhớ tới người ngọc mềm mại, bất giác mặt đỏ lên một chút.

Hoàng Dung vẫn để ý cha, thấy vậy kêu lên:

“Cha, nguoi bị thương?”

Rồi quay sang Phùng Ngọc Yến nói:

“Ngọc Yến tỷ, nguoi chữa cho cha ta đi.”

Đối với Phùng Ngọc Yến, Hoàng Dung vô cùng tín nhiệm, trước đây không hiểu vì sao, bây giờ nàng đã hiểu rồi, đây là tín nhiệm từ trong huyết mạch. Ngược lại đối với Hoàng Dung, Phùng Ngọc Yến quả thực để ý đến nàng, Phùng Ngọc Yến cảm thấy mình rất khó có thể từ chối khi Hoàng Dung cầu xin.

Phùng Ngọc Yến nhìn Hoàng Dược Sur chăm chú một lúc. Hoàng Dược Sur không chịu nổi ánh mắt Phùng Ngọc Yến, bại trận quay mặt đi. Hắn đã biết Phùng Ngọc Yến không phải Phùng Hành, nhưng nàng cùng Phùng Hành quá giống, trừ hương thơm trên người ra, còn lại đều giống, từ ánh mắt cho tới giọng nói, khuôn mặt, dáng người...

Hoàng Dung thấy cha như vậy, khóe miệng nhếch lên một cái, rồi trở lại bình thường hỏi:

“Ngọc Yến tỷ, cha ta có vấn đề gì?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Cha nguoi rất khỏe, không có vấn đề gì hết. Chính là bị kích động một chút thôi.”

Đám người lục quái cũng rất hiểu, nếu giả sử có một người giống y hệt Tiểu di đà Trương ngũ hiệp ở chỗ này, bọn họ mấy phần cũng đều kích động như vậy.

Hoàng Dược Sur lúc này đánh trống lảng:

“Nguoi còn cần lấy cái gì không? Chúng ta về nhà thôi.”

Nói xong ánh mắt không tự chủ được vẫn nhìn sang Phùng Ngọc Yến. Hoàng Dung trả lời:

“Chẳng có gì cần lấy cả, nhưng có cái này phải trả lại Lục sư ca.”

Rồi lấy trong bọc ra bao thuốc Cửu hoa ngọc lộ hoàn đưa Lục Thừa Phong, nói:

“Lục sư ca, số được hoàn này điều chế không dễ, trả lại cho người đây.”

Lục Thừa Phong xua tay không nhận, nói với Hoàng Dược Sư:

“Đệ tử hôm nay được gặp ân sư, quả thật vô cùng mừng rỡ, nếu ân sư có thể nghỉ lại ở tệtrang thêm vài giờ, thì đệ tử càng..”

Hoàng Dược Sư không đáp, chỉ Lục Quán Anh hỏi:

“Hắn là con người à?”

Lục Thừa Phong đáp:

“Vâng.”

Lục Quán Anh không chờ cha gọi, vội bước lên cung kính dập đầu bốn cái nói:

“Đồ tôn xin ra mắt sư tổ.”

Hoàng Dược Sư nói:

“Thôi đi.”

Sau đó vươn tay nắm lấy hậu tâm y nhấc lên một cái, chưởng phải đã đập mạnh xuống vai y. Lục Thừa Phong cả kinh kêu lên:

“Ân sư, đệ tử chỉ có một đứa con trai ấy...”

Hoàng Dược Sư một chưởng ấy kinh lực không nhẹ. Lục Quán Anh đầu vai trúng chưởng đứng không vững bắn lại bảy tám bước rồi ngã ngửa, nhưng không hề bị tổn thương gì, sừng sốt đứng lên. Hoàng Dược Sư nói với Lục Thừa Phong:

“Người tốt lắm, không truyền công phu cho y. Thằng nhỏ này là đồ đệ của phái Tiên Hà phải không?”

Lục Thừa Phong lúc ấy mới biết sư phụ một nhấc một đẩy như thế là để thử xem gia số võ công của con mình, vội nói:

“Đệ tử không dám trái với quy củ sư môn, không được ân sư ưng thuận quyết không dám đem võ công của ân sư dạy cho người khác. Thằng nhỏ này là đệ tử của Khô Mộc đại sư phái Tiên Hà.”

Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng, nói:

“Một chút công phu nhỏ nhoi của Khô Mộc mà đại sư cái gì? Sở học của người còn cao hơn y gấp trăm lần, bắt đầu từ hôm nay, người tự mình dạy võ cho con trai đi. Võ công phái Tiên Hà thì xách dép cho chúng ta cũng không đáng.”

Lục Thừa Phong cả mừng, vội bảo con trai mau tạ ân điển của tổ sư gia. Lục Quán Anh lại tới dập đầu bốn cái trước mặt Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn trời không thêm để mắt tới.

Hoàng Dược Sư nhìn Lục Thừa Phong mừng rỡ như vậy, tay trái khẽ vung, hai trang giấy trắng bay về phía Lục Thừa Phong rồi nói:

“Cái này cho người.”

Mọi người thán phục công phu Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung vô cùng đặc ý, hạ giọng nói với Quách Tĩnh:

“Ca ca, công phu của cha ta thế nào?”

Quách Tĩnh nói:

“Võ công của lệnh tôn xuất thần nhập hóa. Dung nhi, người về tới nhà rồi đừng ham chơi, nên chăm chỉ theo cha người học võ.”

“Người cũng đi chứ, chẳng lẽ người không đi à?”

“Ta phải theo sư phụ ta. Qua một thời gian ta sẽ tới thăm người.”

Hoàng Dung nóng ruột, nắm chặt tay hắn, kêu lên:

“Không, không ta không chia tay với người đâu.”

Hoàng Dược Sư nói:

“Cước pháp này so với lúc ta sáng chế lúc trẻ có rất nhiều chỗ khác nhau, chiêu số tuy cũng là một nhưng cước pháp này phải bắt đầu luyện với nội công. Ngươi mỗi ngày theo khẩu quyết luyện công mà vận khí, nếu nhanh thì sau năm sáu năm có thể đi lại không cần chống gậy.”

Nhìn Hoàng Dược Sư có chút áy náy đối với đồ đệ, Phùng Ngọc Yến nói:

“Cô Trọng, ta đưa ngươi một món quà gặp mặt đi.”

Nói xong đưa ra một lọ sinh cơ đan gồm sáu viên. Hoàng Dược Sư cầm lọ đan dược, mở ra hít một hơi rồi cau mày hỏi:

“Thuốc này là thuốc gì?”

Phải nói trên đời, thuốc mà Hoàng Dược Sư không biết không nhiều lắm, một vài loại độc dược có lẽ là một trong số ít đó.

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng nói:

“Sinh cơ đan, nổi lại gân cốt, chữa trị được các vết thương không trí mạng.”

Hoàng Dược Sư ngạc nhiên hỏi lại:

“Có loại thuốc thần kỳ như vậy?”

Nói xong cũng không đợi Phùng Ngọc Yến nói thêm, lấy ra một viên đưa cho Lục Thừa Phong.

Lục Thừa Phong thấy sư phụ đưa thuốc, không chần chờ gì uống liền. Với hắn, dù Hoàng Dược Sư có đưa độc dược, hắn cũng uống.

Phùng Ngọc Yến cầm chén trà, tao nhã uống một hớp. Hoàng Dược Sư ngẩn người, đến uống trà cũng giống như vậy?

Bỗng nhiên Lục Thừa Phong gục xuống ôm lấy chân, hai chân vốn đã dần gầy gò lại lúc này nổi gân xanh lên. Phùng Ngọc Yến thấy vậy nói:

“Chân đang được chữa trị, không cần để ý.”

Đám người Lục Quán Anh đang lo lắng, nghe Phùng Ngọc Yến nói vậy cũng tạm thời đứng yên một chỗ.

Chưa đầy năm phút sau, Lục Thừa Phong hai chân rõ ràng béo mập lên, dấu vết cắt gân chân cũng mờ dần, biến mất. Hai chân như chưa từng bị làm sao.

Hoàng Dung kêu lên:

“Thật thần kỳ đan dược.”

Xong nhìn Phùng Ngọc Yến mắt tỏa sáng. Phùng Ngọc Yến bất đắc dĩ lấy ra một bình sinh cơ đan sáu viên, đưa cho Hoàng Dung rồi nói:

“Ta cũng chỉ có thể đưa cho ngươi ngần này.”

“Biểu tỷ, ngươi thật tốt.”

Hoàng Dung vui mừng cất bình đan dược đi.

Vô Song cùng Phùng Tiểu Tiểu oán nhìn Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến lại càng bất đắc dĩ nói:

“Các ngươi suốt ngày theo ta, cầm riêng để làm gì?”

Phùng Tiểu Tiểu nói:

“Sư phụ, ta là người đệ tử ruột, ngươi không thể đối xử bất công như vậy a.”

Vô Song chêm vào:

“Phải đấy, ta ít nhiều gì cũng là người đệ đệ, ngươi cũng không thể bỏ qua ta a.”

Phùng Ngọc Yến nhúc nhích, vội đưa cho hai người mỗi người một bình cho yên chuyện. Vô Song và Phùng Tiểu Tiểu cầm xong giấu biệt vào trong áo.

Phùng Tiểu Tiểu quan sát Phùng Ngọc Yến, chỉ thấy người nàng mảnh mai, liền hỏi:

“Sư phụ, ngươi thuốc để ở đâu, sao ta không nhìn thấy.”

Nói xong ánh mắt nhìn xuống tay áo Phùng Ngọc Yến, xong lại nhìn lên ngực nàng. Phùng Ngọc Yến dờ khóc dờ cười hỏi:

“Ngươi nhìn cái gì đấy?”

Đám đàn ông trong phòng trừ Quách Tĩnh liếc mắt qua một cái rồi lập tức quay đi, mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Toàn trường chấn kinh

“Sư phụ, người giấu mấy bình thuốc này ở đâu?”

Phùng Tiểu Tiểu hai con mắt long lanh tròn xoe nhìn Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến nhìn tiểu cô nương mà buồn cười, tiểu nha đầu này từ bao giờ học được cách trang nghiêm?

Lắc lắc đầu, Phùng Ngọc Yến tỏ ý không nói, mặc cho Phùng Tiểu Tiểu nín áo năn nỉ. Đừng giỡn, cái này bí mật không thể bị lộ ra bây giờ được.

“Keo kiệt!”

Phùng Tiểu Tiểu bĩu môi nói. Vô Song không nói gì, hẳn biết nếu Phùng Ngọc Yến không nói cho hắn, chính là không thể nói cho hắn. Đối với Phùng Ngọc Yến, Vô Song giờ đã thành nãi tửn phần không sai biệt lắm.

“Khụ khụ”

Hoàng Dược Sư ho nhẹ một cái, sau đó nói với Lục Thừa Phong:

“Ngươi tìm ba sư đệ về cả đây, đem thuốc này cho họ uống.”

Lục Thừa Phong cung kính đáp:

“Vâng.”

Rồi nói:

“Hành tung của Khúc sư đệ và Phùng sư đệ thì trước nay đệ tử chưa từng nghe ngóng được. Vũ sư đệ thì đã chết lâu rồi.”

Hoàng Dược Sư hai mắt sáng quắc chiếu thẳng vào Mai Siêu Phong, lạnh lùng nói:

“Siêu Phong, ngươi làm điều ác lớn, cũng gặp chuyện khổ lớn. Mới rồi lão họ Cừu kia rửa ta chết, ngươi cũng còn khóc được mấy giọt nước mắt, còn muốn trả thù cho ta. Xét tới mấy giọt nước mắt ấy, ta để cho ngươi sống thêm vài năm.”

Mai Siêu Phong không bao giờ ngờ rằng sư phụ lại tha mạng cho mình dễ dàng như thế, vô cùng vui mừng, lạy rạp xuống đất.

Hoàng Dược Sư nói:

“Tốt lắm, tốt lắm.”

Rồi vươn tay vỗ nhẹ lên lưng Mai Siêu Phong ba chưởng.

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy hậu tâm hơi đau, lần này hoảng sợ suýt ngất, run giọng nói:

“Ân sư, đệ tử tội đáng muôn chết, xin người ra ơn xử tử ngay lập tức, tha cho con không phải chịu khổ hình Phụ cốt châm.”

Mai Siêu Phong biết chỉ cần trúng một mũi châm ấy là đã bước vào địa ngục ở nhân gian, huống hồ lại trúng tới ba mũi? Bèn rút ngọn Độc long ngân tiên đập mạnh lên đầu.

Hoàng Dược Sư vươn tay một cái đã đoạt được ngọn Độc long tiên, lạnh lùng nói:

“Có gì mà gấp? Muốn chết cũng không dễ đâu!”

Mai Siêu Phong muốn chết cũng không được, nhất thời cười thảm một tiếng, sau đó nói với Quách Tĩnh:

“Đa tạ ngươi đã một đao đâm chết chồng ta, thằng chồng giặc ấy chết cũng được ung dung tự tại!”

Hoàng Dược Sư nói:

“Được tính trên Phụ cốt châm sau một năm mới phát tác. Trong một năm ấy có ba việc cho ngươi làm, ngươi làm xong thì tới đảo Đào Hoa gặp ta, sẽ có cách lấy châm ra cho ngươi.”

Mai Siêu Phong cả mừng, vội nói:

“Đệ tử có gặp đầu sỏ lửa bỏng cũng sẽ làm tròn việc ân sư giao.”

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói:

“Ngươi biết ta sai ngươi đi làm chuyện gì không mà đáp ứng mau lẹ như thế?”

Mai Siêu Phong không dám nói gì, chỉ còn cách đập đầu lay lục.

Hoàng Dược Sư nói:

“Việc thứ nhất là ngươi để mất Cửu âm chân kinh thì phải đi tìm về, nếu ngươi ta đã đọc qua thì giết họ đi, một người đọc qua thì giết một người, một trăm người đọc qua thì giết một trăm người, nếu mới giết chín mươi chín người thì đừng tới gặp ta vội.”

“Bốn sư huynh đệ Khúc, Lục, Vũ, Phùng của ngươi đều vì ngươi mà bị liên lụy, ngươi đi tìm Linh Phong, Mặc Phong về đây. Rồi đi hỏi thăm tìm người nhà con cái Nhân Phong đưa cả tới Quy Vân trang. Đó là việc thứ hai.”

Mai Siêu Phong nhất nhất vâng dạ.

Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn trời, nhìn nhìn sao Bắc đẩu ở chân trời, thông thả nói:

“Cửu âm chân kinh là các ngươi tự ý lấy đi công phu trong kinh ta không sai các ngươi luyện tập nhưng các ngươi tự luyện, chắc ngươi cũng phải biết nên làm thế nào.”

Vô Song lúc này nói nhỏ với Phùng Ngọc Yến:

“Đông Tà này thật đúng là tà.”

Phùng Ngọc Yến không nói gì, đôi mắt trong sáng nhìn Mai Siêu Phong như đang suy nghĩ cái gì đó.

Mai Siêu Phong nhất thời không hiểu rõ ý sư phụ, cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới sực hiểu ra, run lên nói:

“Khi nào làm xong hai việc đầu đệ tử sẽ hủy hết công phu Cửu âm bạch cốt trào và Tội tâm chương.”

Phùng Ngọc Yến thở dài một cái, sau đó đứng dậy đi tới chỗ Mai Siêu Phong. Rồi dưới sự ngạc nhiên của mọi người, vỗ vào lưng Mai Siêu Phong ba cái, chỗ bị Hoàng Dược Sư vỗ ba cái.

Mai Siêu Phong lập tức cảm thấy trong người mất đi một vài thứ gì đó, sau đó cảm thấy khó chịu của Phụ Cốt Châm biến mất. Nàng ngo ngoe tay nói:

“Phụ cốt châm... biến mất rồi...”

Mọi người cả kinh rồi. Phải biết Phụ cốt châm một khi phóng vào thân thể, phải cần đao cụ đặc biệt mới lấy được ra. Mà đao cụ này thì ở đây chỉ có Hoàng Dược Sư biết. Vậy mà Phùng Ngọc Yến chỉ đơn giản vỗ ba cái lập tức giải được phụ cốt châm, khiến cho đến cả Hoàng Dược Sư cũng phải ngẩn người ra.

Thật ra Phùng Ngọc Yến vừa rồi chỉ là thu phụ cốt châm vào động tiên, hoàn toàn không phải kỹ thuật cao siêu gì. Nhưng trong mắt người khác, Phùng Ngọc Yến địa vị lập tức phóng đại lên vô số lần.

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng nói:

“Ngươi tội ác tày trời, ngươi chắc chắn phải trả giá cho sai lầm của ngươi. Nhưng ngươi cũng là một con người đáng thương. Ta giải phụ cốt châm cho ngươi chỉ vì muốn ngươi dùng cách khác để trả giá sai lầm, mà không phải dùng đau đớn trả giá sai lầm.”

Hoàng Dược Sư cau mày nói:

“Ngọc Yến, ngươi...”

Phùng Ngọc Yến ngắt đứt lời Hoàng Dược Sư:

“Cô Trọng, ba việc ngươi giao cho Mai sư tỷ, có việc đầu tiên Mai sư tỷ không thể hoàn thành.”

Hoàng Dược Sư ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao?”

Phùng Ngọc Yến không trả lời, đi ra một cái cột gỗ, tay co thành trảo, thi triển Cửu Âm Thần Trảo nhẹ nhàng đánh thẳng vào cột. Phùng Ngọc Yến nhấc tay ra, chỉ thấy năm lỗ sâu hoắm xuất hiện.

“Cửu Âm Bạch Cốt Trảo!”

Mọi người lại chấn kinh rồi. Không ngờ Phùng Ngọc Yến lại có thể biết Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, thậm chí nhìn uy lực còn hơn Mai Siêu Phong mấy lần. Môn võ công này vô cùng tà ác, luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo thì đôi bàn tay tẩm máu bao con người, ai cũng có thể nghĩ. Cứ nhớ tới Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong thì rõ. Lục quái nhìn Phùng Ngọc Yến, ánh mắt nhiều ra một tia ngưng trọng và đề phòng.

Phùng Ngọc Yến lắc lắc đầu nói:

“Cửu Âm Thần Trảo, võ công âm độc nhất trong Cửu Âm Chân Kinh.”

Hoàng Dược Sư đang ngạc nhiên, nghe thấy Phùng Ngọc Yến nói vậy vội hỏi:

“Cửu Âm Thần Trảo? Không phải Cửu Âm Bạch Cốt Trảo?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp:

“Cửu Âm Bạch Cốt Trảo là Mai sư tỷ luyện công thiếu mất công pháp, đi hướng không đúng.”

Mai Siêu Phong lúc này đã hiểu tại sao Phùng Ngọc Yến nói nàng không thể hoàn thành được việc đầu tiên rồi. Phùng Ngọc Yến công phu cao hơn nàng nhiều lắm. Đừng nói đánh chết Phùng Ngọc Yến, nàng xuất thủ với Phùng Ngọc Yến, còn toàn mạng hay không đều khó nói.

Hoàng Dược Sư hỏi tiếp:

“Vậy ngươi có Cửu Âm Chân Kinh? Ngươi lấy Cửu Âm Chân Kinh từ đâu?”

Phùng Ngọc Yến hỏi lại:

“Nếu ta nói ta từ khi sinh ra đã biết Cửu Âm Chân Kinh, cô trọng có tin không?”

“Ta tin!”

Hoàng Dược Sư không do dự gật đầu nói.

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao ngươi lại tin?”

Hoàng Dược Sư trả lời:

“Bởi vì ta tin ngươi. Ngươi là A Hành chuyển sinh!”

Phùng Ngọc Yến dờ khóc dờ cười hỏi:

“Sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Hoàng Dược Sư đáp:

“Cửu Âm Chân Kinh là do A Hành dùng trí nhớ ghi lại. Ngươi là A Hành chuyển sinh, có được Cửu Âm Chân Kinh từ lúc sinh ra là như vậy.”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Cô trọng, ta không phải Phùng Hành cô cô.”

Hoàng Dược Sư nóng nảy nói:

“Ngươi là!”

“Ta biết y thuật từ khi mới sinh ra, Phùng Hành cô cô có biết?”

Đám người lại chấn kinh rồi. Biết y thuật từ khi mới sinh ra, đây là cái gì khái niệm?

Hoàng Dược Sư ngó người. Hắn biết Phùng Hành không biết y thuật đấy. Hoàng Dược Sư lắp bắp:

“Nhưng... nhưng mà...”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Cô trọng, ta biết người thương yêu cô cô. Nhưng người không thể tìm một người giống cô cô để thay thế nàng đi.”

Lời nói của Phùng Ngọc Yến như tiếng sét đánh thẳng trong đầu Hoàng Dược Sư. Hắn ngẩn người ra một lúc, sau đó buồn rầu nói:

“Người nói rất đúng...”

Hoàng Dung đám người vẫn đứng một bên, bọn họ hôm nay đã đủ ngạc nhiên rồi. Đám lục quái lúc đầu nhìn Hoàng Dược Sư với ánh mắt không tốt, hiện tại đã nhiều thêm một phần đồng tình.

Phùng Ngọc Yến nhìn sang Quách Tĩnh và Hoàng Dung, rồi gọi hai người:

“Quách Tĩnh, Hoàng Dung, hai người ra đây.”

Hoàng Dung ngoan ngoãn kéo Quách Tĩnh đến trước mặt Phùng Ngọc Yến.

Phùng Ngọc Yến rút trong tay áo ra hai chiếc bảo vệ cổ tay. Hai chiếc bảo vệ cổ tay này là do Phùng Ngọc Yến lên chế tác hồi nàng mười tuổi đấy. Công năng cùng với cái bảo vệ cổ tay của Chung Linh các nàng giống nhau, đều là chịu đựng được một ngàn hai trăm năm công lực.

“Cho.”

Đưa cho Hoàng Dung và Quách Tĩnh hai cái bảo vệ cổ tay, Hoàng Dung hỏi:

“Biểu tỳ, cái này là...”

“Người đeo vào đi rồi sẽ rõ.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều ngoan ngoãn đeo bảo vệ cổ tay vào. Phùng Ngọc Yến gọi Vô Song:

“Vô Song, người dùng lực mạnh nhất đánh Quách Tĩnh.”

Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngạc nhiên rồi, tại sao lại để Vô Song đánh Quách Tĩnh?

Chỉ thấy Vô Song không hỏi han gì, lập tức thi triển mạnh nhất Giáng Long Thập Bát Chương chiêu Phi Long Tại Thiên đánh tới Quách Tĩnh. Vô Song ra tay quá nhanh, đến cả Hoàng Dược Sư cũng không kịp cản lại, đừng nói lục quái, lúc này đang tròn mắt nhìn Quách Tĩnh bị Vô Song tấn công.

Ngay khi chương của Vô Song đánh tới người Quách Tĩnh, một quang sáng màu vàng nhạt rất khó nhìn thấy bao bọc lấy Quách Tĩnh. Vô Song liền cảm thấy hẫng như đang tấn công một cái đệm to, hoàn toàn không có cảm giác mình đánh trúng Quách Tĩnh mà cảm giác chương của mình như vô lực đánh trúng một vật gì đó mềm mại.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Quách Tĩnh. Nhất là Vô Song lúc này tưởng mình bị mất công lực, liền chạy ra một cây cột, vận hết sức đánh vào. Chỉ thấy cây cột lập tức nổ tung, ba trăm năm công lực kèm theo Giáng Long Thập Bát Chương há là tầm thường?

Mọi người lúc này trở mắt ra nhìn, Vô Song cũng ngẩn người, sau đó tất cả quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến đợi một câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đoàn Thiên Đức

Phùng Ngọc Yến chỉ mỉm cười không nói gì. Vô Song nóng nảy hỏi:

“Ngọc Yến tỳ, vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

Rồi nhìn cái vòng trên tay Quách Tĩnh, mắt sáng rực hỏi:

“Là do cái vòng kia?”

Mọi người lúc này đã hiểu cái vòng có năng lực đến mức nào rồi, ai nấy ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào chiếc vòng trên tay Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Phùng Tiểu Tiểu vội chạy lại nắm tay áo sư phụ nũng nịu:

“Sư phụ, ta là đệ tử duy nhất của người...”

Phùng Ngọc Yến giờ tay cản lại nói:

“Dừng, ta trước đây cũng có vài cái đệ tử!”

Phùng Tiểu Tiểu ngạc nhiên hỏi:

“Sư phụ, người mới bao nhiêu tuổi nha? Vậy mà có vài cái đệ tử?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười đáp:

“Không phải Vô Song cũng là đệ tử ta sao? Ta còn có một cái đệ tử nhận trước Vô Song nữa nha.”

Mọi người hôm nay từ Phùng Ngọc Yến nhận được bao chấn kinh rồi, giờ lại tiếp tục ngạc nhiên. Cô nương này nhiều nhất cũng chỉ là mười bảy tuổi đi, vậy mà đã có tới ba cái đệ tử. Tiểu cô nương tên gọi Phùng Tiểu Tiểu thì không nói, bản lĩnh không ai rõ, nhưng Vô Song thì rõ ràng thực lực rất mạnh, đến Hoàng Dược Sư độ chừng với Vô Song còn bị đẩy lùi lại hai bước. Đây là Vô Song còn chưa dùng toàn lực, thử hỏi vị kia đại đệ tử của Phùng Ngọc Yến sẽ có trình độ như thế nào?

Đám người càng nghĩ càng thấy run. Đệ tử mà đã như vậy, thì sư phụ trình độ lại càng không phải nói. Nhất thời ánh mắt mọi người lại nhìn Phùng Ngọc Yến thêm mấy lần. Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy một cô nương mười bảy tuổi yếu đuối thút tha, nhìn thân thể yếu đuối kia liệu chứa được bao nhiêu sức mạnh?

Nhưng có một điều mọi người không thể nào biết được, đệ tử đầu tiên của Phùng Ngọc Yến lại là Nam Hải Ngạc Thần, người cách bọn họ thời gian cũng phải trăm năm, công phu thậm chí còn kém cỏi hơn Vô Song rất nhiều...

Vô Song ngạc nhiên hỏi:

“Ta có sư huynh? Ngọc Yến tỷ, sư huynh ta là ai?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Sư huynh người không ở thế giới này.”

Ý Phùng Ngọc Yến là Nhạc Lão Tam rõ ràng không ở thế giới Xạ Điều này, nhưng vào trong tai mọi người, Nhạc Lão Tam đã bất hạnh qua đời...

Vô Song hỏi:

“Ngọc Yến tỷ, sư huynh sao lại qua đời?”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên, nhưng ngẫm nghĩ lại một lúc liền hiểu ra, cũng không giải thích, chỉ nhìn lên trời nói:

“Con người ai sinh ra mà chẳng phải có lúc sẽ chết đi...”

Miệng nói như vậy nhưng lòng Phùng Ngọc Yến lại nghĩ đến bốn nữ tại thế giới Thiên Long. Trong lòng âm thầm thề, nhất định phải tích lũy đủ điểm đốn các nàng.

Mọi người nghe Phùng Ngọc Yến nói như vậy, nhất thời không khí trầm xuống. Hoàng Dược Sư lại càng nhớ đến Phùng Hành lúc lâm chung, nhất thời quay mặt đi lén gạt lệ. Phùng Tiểu Tiểu vốn định vò Phùng Ngọc Yến một cái bao tay, lúc này cũng chỉ cúi đầu, tay nắm chặt lấy tay Phùng Ngọc Yến.

Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của Phùng Tiểu Tiểu, Phùng Ngọc Yến mỉm cười vuốt tóc nàng, sau đó lấy ra một cái bảo vệ cổ tay, đeo cho Phùng Tiểu Tiểu.

Phùng Tiểu Tiểu cảm động, mắt ngấn nước nói:

“Sư phụ, ta...”

Phùng Ngọc Yến vuốt đầu Phùng Tiểu Tiểu mỉm cười nói:

“Không cần nói, ta biết.”

Phùng Tiểu Tiểu gạt nước mắt gạt đầu. Sau đó khuôn mặt lập tức vui vẻ ngắm nhìn cái bảo vệ cổ tay có khắc hình cây đàn, yêu thích không thôi.

Hoàng Dung chạy lại ôm tay Phùng Ngọc Yến, thân thiết nói:

“Đa tạ biểu tỳ, ngươi lại cho chúng ta món đồ quý như vậy.”

Hoàng Dung đối với Phùng Ngọc Yến vừa gặp đã có hảo cảm, lúc này đã biết Phùng Ngọc Yến lại là biểu tỳ, liền coi nàng như người thân, cảm tình rất sâu đậm. Nhất là Phùng Ngọc Yến cho Quách Tĩnh vòng bảo vệ cổ tay, tác dụng Hoàng Dung vừa chứng kiến khiến nàng yêu thích món này không dứt, lại vì Quách Tĩnh bình an mà càng cảm kích Phùng Ngọc Yến.

Phùng Ngọc Yến cũng coi Hoàng Dung như tiểu muội muội, giờ tay vuốt nhẹ đầu Hoàng Dung nói:

“Ngươi không cần đối với ta khách sáo.”

“Àn.” Hoàng Dung ngoan ngoãn gật đầu. Cảm nhận bàn tay Phùng Ngọc Yến vuốt ve trên đầu rất thoải mái, nhất thời đưa hình tượng Phùng Ngọc Yến thế vào vị trí Phùng Hành...

Quách Tĩnh cũng vội vàng tiến lên cảm ơn Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến vốn định hỏi hắn xử lý chuyện Hoa Tranh như thế nào, nhưng vừa định hỏi đến nơi lại nuốt xuống. Nàng biết, tình cảm hai người là không thể chia cắt được đây, vậy thì không cần thiết phải tác động vào.

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp lại Quách Tĩnh một lần, sau đó chỉ chỉ một võ quan vẫn đứng cạnh Hoàn Nhan Khang nói:

“Quách Tĩnh, ở đây có một người, có lẽ ngươi rất muốn gặp.”

Quách Tĩnh nhìn võ quan kia ngạc nhiên hỏi:

“Là ai a?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Ngươi hỏi tên hắn chẳng phải biết rồi?”

Hoàng Dung nghe xong hiểu ý, liền tiến tới trước mặt võ quan hỏi:

“Này, ngươi tên là gì?”

Tên võ quan kia run rẩy đáp:

“Vị... Vị này nữ hiệp, ty chức tên là Đoàn Thiên Đức.”

Quách Tĩnh nghe thấy ba chữ Đoàn Thiên Đức, chợt thấy đầu ong lên một tiếng, run giọng hỏi:

“Ngươi... Ngươi là Đoàn Thiên Đức?”

Đoàn Thiên Đức nói:

“Đúng vậy, vị thiếu hiệp này có gì chỉ giáo?”

Quách Tĩnh hỏi:

“Mười tám năm trước, ngươi làm quan ở Lâm An phủ có đúng không?”

Đoàn Thiên Đức ngạc nhiên hỏi:

“Phải, sao thiếu hiệp lại biết được?”

Nói xong quay sang nhìn Lục Quán Anh nói:

“Ta là cháu của Khô Mộc đại sư, chúng ta nói ra còn là người một nhà đây, hà hà!”

Quách Tĩnh nhìn Đoàn Thiên Đức từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, thủy chung không nói câu nào. Đoàn Thiên Đức chỉ cười lấy lòng. Qua một lúc, Quách Tĩnh nhìn qua Lục Thừa Phong nói:

“Lục trang chủ, tại hạ muốn mượn hậu sảnh của quý trang làm một việc.”

Lục Thừa Phong nói:

“Đĩ nhiên là được, đĩ nhiên là được.”

Quách Tĩnh kéo Đoàn Thiên Đức bước vào phía sau. Giang Nam lục quải ai cũng mặt mày rạng rỡ, nghĩ thầm lưới trời lồng lộng, lại chạm mặt gã ác tặc này ở đây, nếu y không tự nói ra tên họ thì làm sao biết y chính là người mà năm xưa bảy anh em họ vạn dặm. Mọi người nhớ ra Phùng Ngọc Yến vừa rồi ám chỉ Đoàn Thiên Đức, nhất thời nhìn Phùng Ngọc Yến một ánh mắt, chỉ thấy cô nương kia vẫn lặng lẽ ngồi thưởng thức trà, nhất thời cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Chỉ có Vô Song là biết Phùng Ngọc Yến biết cốt truyện tiểu thuyết, có thể chỉ ra Đoàn Thiên Đức, còn lại mọi người đều phải nhìn lại Phùng Ngọc Yến.

Phùng Tiểu Tiểu hỏi:

“Sur phụ, người biết tên võ quan kia?”

Hoàng Dung vốn quan tâm Quách Tĩnh, lúc này cũng nhìn Phùng Ngọc Yến đợi câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Rời đi

“Ân.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp.

Vô Song cười cười nói:

“Ngọc Yến tỷ chính là bách sự thông, trong thế giới này có gì không biết cứ hỏi Ngọc Yến tỷ.”

Phùng Ngọc Yến dở khóc dở cười nói:

“Ta nào có như người khoa trương như vậy?”

Bởi vì trong sảnh sẽ rất máu me, cho nên Phùng Ngọc Yến cũng không có vào. Dù sao nhìn người khóc lóc, chặt đầu này nọ cũng không có cái gì đáng xem đấy.

Phùng Tiểu Tiểu ôm chặt lấy Phùng Ngọc Yến nói:

“Sur phụ, người thật là lợi hại.”

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng vuốt tóc Phùng Tiểu Tiểu, ngồi đợi bên trong giải quyết xong Đoàn Thiên Đức.

Hoàng Dung cũng biết vị biểu tỷ này nhiều bí mật, không hỏi gì, chỉ theo Quách Tĩnh đi vào bên trong sảnh. Bên ngoài sảnh chỉ còn Phùng Ngọc Yến, Vô Song, Phùng Tiểu Tiểu và Hoàng Dược Sư ngồi uống trà.

Phùng Ngọc Yến mở miệng hỏi:

“Cô trượng, người thấy Quách Tĩnh thế nào?”

Hoàng Dược Sư ánh mắt phức tạp nhìn vào trong sảnh rồi đáp:

“Hắn không xứng với con gái ta.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Người với người không thể xem xứng hay không xứng, mà phải xem duyên phận. Cô trượng, người với cô cô chẳng phải vì duyên phận mà đến với nhau đó sao?”

Hoàng Dược Sư nghe nhắc đến Phùng Hành, ánh mắt lại âm trầm. Bình thường, nếu có một người không quen nào nhắc đến Phùng Hành, kẻ đó chắc chắn chết dưới tay của Hoàng Dược Sư. Kể cả Hoàng Dung nếu nhắc đến Phùng Hành cũng bị Hoàng Dược Sư trừng mắt. Nhưng trước mặt Phùng Ngọc Yến giống Phùng Hành như hai giọt nước, Hoàng Dược Sư có muốn phát uy cũng không thể. (Tác giả: mà kẻ cả phát uy với Phùng Ngọc Yến cũng chẳng thể làm được cái gì)

Hoàng Dược Sư trầm lặng một lúc, sau đó hỏi Phùng Ngọc Yến:

“Làm sao ngươi lại biết nhiều như vậy?”

Phùng Ngọc Yến uống một ngụm trà, chậm rãi nói:

“Ta có một cái đặc thù năng lực...”

“Đặc thù năng lực?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Ta năng lực có thể cho ta biết trước một số điều.”

Hoàng Dược Sư cau mày, hẳn cũng không lý giải được Phùng Ngọc Yến ý tứ. Dù sao cái năng lực đặc biệt vào cái thời đại này cũng thật vô cùng khó tin.

Phùng Ngọc Yến cầm cốc trà, suy nghĩ một lúc rồi lấy ra hai cái bình ngọc nhỏ, đưa cho Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dược Sư nhìn hai chiếc bình, có chút tò mò.

“Đây là hai viên Sinh mệnh đan, mỗi viên có thể cứu được một người, chỉ cần còn một hơi thở là có thể.”

Hoàng Dược Sư hít một hơi lạnh, đây chẳng phải chính là tiên đan dược sao? Có thể cứu người thập tử vô sinh trở về, trên đời có loại đan dược như vậy?

“Cô trọng, ta có một số việc muốn làm. Chúng ta đi trước.”

Phùng Ngọc Yến cảm thấy hiện tại Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều an toàn, Hoàng Dược Sư thì phải đợi hẳn cùng Hồng Thất Công tới Lâm An mới có thể xảy ra nguy hiểm. Hiện tại nên đi tranh thủ thực hiện nhiệm vụ phụ tuyến.

Lúc này Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh, Hoàn Nhan Khang và mọi người đã đi ra ngoài. Quách Tĩnh mất đồ hoe, tay cầm thủ cấp của Đoàn Thiên Đức.

Hoàng Dung thấy Phùng Ngọc Yến chuẩn bị đi ra ngoài, vội hỏi:

“Biểu tỳ, ngươi định đi đâu?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Ta có một chút chuyện phải hoàn thành. Ngươi và Quách Tĩnh bảo trọng. Nhớ không được tháo vòng bảo vệ tay xuống.”

Hoàng Dung và Quách Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu. Quách Tĩnh nhìn sang Vô Song một lúc, rồi hỏi hẳn:

“Mộ Dung đại ca, vừa rồi ngươi sử dụng Giáng Long Thập Bát Chương?”

Vô Song mỉm cười gật đầu nói:

“Chính là Phi Long Tại Thiên trong Giáng Long Thập Bát Chương.”

Hoàng Dược Sư lúc này mới nhớ ra Vô Song thi triển Giáng Long Thập Bát Chương, vội hỏi:

“Ngươi là đệ tử lão khiếu hóa?”

Vô Song lắc đầu nói:

“Không phải.”

“Ta xem Phi Long Tại Thiên của ngươi có phần uy mãnh hơn của Hồng Thất Công, Giáng Long Thập Bát Chương của ngươi rốt cuộc là từ đâu đến?”

Vô Song cười cười chỉ Phùng Ngọc Yến nói:

“Ta thân võ công đều là Ngọc Yến tỷ giáo đấy.”

Hoàng Dung vội hỏi:

“Ta nghe Trình Y Y kia nói ngươi tuyệt học là Cửu Dương Chân Kinh và Càn Khôn Đại Na Di, sao giờ lại có cả Giáng Long Thập Bát Chương? Còn có, biểu tỳ, ngươi từ đâu đến được võ công đấy?”

Hoàng Dược Sư nghi hoặc hỏi lại:

“Cái gì Cửu Dương Chân Kinh? Cản Khôn Đại Na Di?”

Hoàng Dung liền giải thích:

“Cha, chúng ta ở Triệu Vương Phủ gặp được một kẻ cũng biết Cửu Âm Chân Kinh. Kẻ đó đánh với Vô Song đại ca bị Vô Song đại ca đã bại.”

“Cái gì? Lại còn có người nữa biết Cửu Âm Chân Kinh? Là ai?”

“Là một người tên gọi Trình Y Y. Vô công ả cực cao, chỉ thua Vô Song đại ca một chút.”

Hoàng Dược Sư hít một hơi. Vô Song bản lĩnh hần đã lãnh giáo, hiện tại lại từ đâu ra một cái Trình Y Y, trình độ chỉ kém Vô Song một chút. Đây chẳng phải nói là hoàn toàn có thể đánh ngang tay với mình? Thiên hạ từ bao giờ ra nhiều cao thủ như vậy? Nhất thời ánh mắt nhìn về phía Phùng Ngọc Yến.

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Trình Y Y võ công không tệ, cô trọng giáp nàng phải cẩn thận. Nàng cùng đi với Âu Dương Khắc, đoán chừng Cửu Âm Chân Kinh cũng đã rơi vào tay Âu Dương Khắc và Âu Dương Phong.”

“Cái gì?”

Hoàng Dược Sư cả kinh, nếu vậy thì sự việc quả thật rất phiền phức.

Phùng Ngọc Yến nói tiếp:

“Bất quá, cô trọng cũng đừng lo, đánh không lại nhưng thoát thân cũng không thành vấn đề. Trình Y Y để ta và Vô Song giải quyết. Hơn nữa Trình Y Y học Cửu Âm Chân Kinh chỉ một phần, hoàn toàn không đáng sợ. Đáng ngại chỉ có Âu Dương Phong, một phần Cửu Âm rơi vào tay hắn tuyệt đối không phải chuyện tốt. Cô trọng cẩn thận trọng.”

Hoàng Dược Sư gật đầu, ngáp ngừng một lúc sau đó hỏi:

“Ngươi đi như vậy rất nguy hiểm...”

Hoàng Dung cũng phụ họa:

“Biểu tỷ, ngươi cùng ta đi Đào Hoa Đảo đi, đảm bảo không ai dám đến khi để ngươi.”

Phùng Ngọc Yến xoa đầu Hoàng Dung nói:

“Ta đi xử lý một số chuyện, một thời gian nữa liền tới Đào Hoa Đảo tìm ngươi đi.”

“Biểu tỷ, ngươi nhất định phải đến thăm ta, ta sẽ dẫn ngươi đi chơi quanh đảo.”

Hoàng Dung lưu luyến không muốn xa Phùng Ngọc Yến.

“Được rồi, bảo trọng.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó cùng với Vô Song đi khỏi Lục gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Theo dõi

Hoàng Dược Sư ánh mắt nhìn bóng Phùng Ngọc Yến không rời. Hoàng Dung vội nhắc cha:

“Cha, biểu tỷ đã đi rồi.”

Hoàng Dược Sư thở dài một hơi, sau đó quay người đi tới bàn uống trà.

Hoàng Dung hai mắt híp lại cười nói nhỏ:

“Cha, ngươi thấy biểu tỷ thế nào?”

Hoàng Dược Sư trợn mắt nhìn Hoàng Dung, có chút không biết nói gì với cô gái nhỏ này.

Hoàng Dung như không để ý nói:

“Cha, người nếu thích thì phải nắm chặt, cơ hội chỉ có một lần...”

Hoàng Dược Sư lắc lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Chợt nhớ ra một điều, Hoàng Dược Sư hỏi:

“Dung nhi, cái kia Cửu Dương Chân Kinh và Càn Khôn Đại Na Di là chuyện gì xảy ra?”

Hoàng Dung liền kể cho Hoàng Dược Sư về sự tình ở Triệu vương phủ. Hoàng Dược Sư nghe xong cau mày không nói gì. Hoàng Dung có kết luận:

“Biểu tỷ thật sự rất thần bí...”

Hoàng Dược Sư trong đầu lại nhớ tới bóng dáng Phùng Hành...

....

Rời đi Thái Hồ, Phùng Tiểu Tiểu hỏi:

“Sư phụ, Trình Y Y kia thật sự lợi hại?”

Phùng Ngọc Yến tính tính một chút rồi nói:

“Trăm chiêu, Trình Y Y kia có thể so ngang tay với Vô Song. Quá trăm chiêu, Vô Song sẽ chiếm tiên cơ. Ngàn chiêu, Trình Y Y tất bại.”

“Oa, Vô Song đại ca thật lợi hại.”

Vô Song đắc ý nói:

“Còn phải nói, nhìn xem ta là ai.”

“Người chẳng phải là đệ tử của sư phụ sao? Mà sao người không gọi sư phụ là sư phụ?”

Vô Song lắc đầu nói:

“Ngọc Yến tỷ với ta chính là thanh mai trúc mã.”

“Thật sự? Vậy chẳng phải hai người sau này...”

Phùng Ngọc Yến nghe đến đây liền gõ đầu Phùng Tiểu Tiểu một cái.

“Sư phụ, sao người gõ ta?”

Phùng Tiểu Tiểu ôm đầu kêu to. Vô Song cười ha hả nói:

“Người nói năng linh tinh vậy ăn đòn là đúng rồi.”

Phùng Tiểu Tiểu bĩu môi nói:

“Chẳng lẽ người muốn sư phụ đi lấy người khác?”

Phùng Ngọc Yến trán nổi hắc tuyến nói:

“Đừng, không thì hôm nay cả hai đều nhịn bữa tối.”

“Đừng, sư phụ đừng như vậy, ta sai rồi không được sao?”

Vô Song che miệng lại cười. Ba người tiếp tục cười ngựa đi. Trời lúc này đã tối, ba người đến Kim Đàn, tìm được một khách điểm nghỉ chân lại.

Phùng Ngọc Yến lần này đi cũng không mang mạng che mặt nữa. Thành thử đi trên đường cũng khiến cho nhiều người chú ý, nhưng không kẻ nào dám tiến tới gây sự.

Khách điểm bên trong, Phùng Ngọc Yến cùng Phùng Tiểu Tiểu ở một phòng, Vô Song ở một phòng. Phùng Tiểu Tiểu rất ưa thích ôm Phùng Ngọc Yến ngủ, mà Phùng Ngọc Yến cũng không phản đối, nằng trước đó cũng không có huynh muội gì, thành ra rất cưng chiều Phùng Tiểu Tiểu.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Ngọc Yến chợt cảm thấy có mây tên Cái Bang cười ngựa chạy về phía rừng rậm. Chợt nhớ tới có thể gặp Âu Dương Khắc, tiện tay xử lý chuyện Trình Y Y, Phùng Ngọc Yến liền gọi Vô Song, sau đó ba người lên theo sau mấy người Cái Bang.

Một tên Cái Bang vừa đi vừa nói:

“Ta đã hỏi rõ phòng của Trình đại tiểu thư, là trong hoa viên phía sau cửa hiệu Đồng Nhân đường.”

Một người khác già nua hơn đáp:

“Được rồi, đêm nay chúng ta hành sự.”

Phùng Tiểu Tiểu nội công dù thấp, nhưng cũng miễn cưỡng nghe lọt tai hai người kia nói, trong lòng háo hức, nói nhỏ:

“Sư phụ, mấy tên này định đi cướp sắc?”

Phùng Ngọc Yến nghe xong ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi từ đâu nghe nói tới cướp sắc?”

Phùng Tiểu Tiểu nhe răng cười đáp:

“Cái này ta nghe mấy lão gia kể chuyện trong tú lầu nói đấy.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Cái này ta cũng không biết, chỉ bằng chú ý theo sau bọn họ đi. Có chuyện gì chúng ta ra tay cứu người là được.”

Phùng Tiểu Tiểu vuốt cằm, trông như cụ non nói:

“Không biết hai người ăn mày này có phải là thủ hạ của Thất Công không?”

“Chúng ta cứ đi theo không phải biết rồi?”

“Đi!”

Theo dõi nửa ngày, cuối cùng thấy Lê Sinh đám người cùng Trình đại tiểu thư bàn bạc một hồi. Lê Sinh cái bang giả làm Trình đại tiểu thư, chui vào trong chăn. Còn Trình đại tiểu thư thì trốn mất.

“Cái chăn kia vậy là bỏ. Người kia trên người toàn ghê...”

Phùng Tiểu Tiểu tặc lưỡi tiếc cho cái chăn. Vô Song liền trêu ghẹo:

“Cách đây một tháng, ngươi cũng có khác gì đâu?”

Phùng Tiểu Tiểu đỏ mặt vội nói:

“Ta lúc đó đã tẩy rửa rồi đấy thôi.”

Qua khoảng một canh, nghe đám tuần canh trước cửa hiệu cóc cóc cóc keng keng keng báo hiệu qua canh ba, kẻ đó chất một tiếng, một hòn đá ném vào trong hoa viên. Qua một lúc, bên ngoài có tám người vọt qua tường nhảy vào, lên thẳng trên lầu, đánh hỏa tập lên, bước tới trước giường tiểu thư, kẻ lại thổi tắt hỏa tập.

“Nha, là đám nữ đệ tử của Âu Dương Khắc.”

Vô Song vừa trông thấy liền nhận ra.

Bốn người bước tới trước giường, vén màn ra, lấy chăn chụp lên người Lê Sinh bó chặt, hai người khác lấy ra một cái bao vải lớn, cho Lê Sinh vào thắt chặt miệng lại. Đám thiếu nữ này chụp chăn lên đầu, mở bao trói người vô cùng thành thực, chắc trước nay đã làm quen tay, trong màn đêm tối om mà chớp mắt đã làm xong, không một tiếng động. Bốn thiếu nữ mỗi người cầm một góc bao nhấc lên nhảy xuống lầu.

Đám người Cái Bang liền đuổi theo. Phùng Ngọc Yến ba người liền theo sát phía sau. Vô Song bĩu môi nói:

“Không hiểu cái thằng Âu Dương Khắc này có gì tốt mà nữ nhân của hắn sẵn sàng đi bắt nữ nhân khác về cho hắn hưởng lạc.”

Phùng Ngọc Yến đối với Âu Dương Khắc thằng này cũng không hiểu biết nhiều lắm, chỉ là ấn tượng đối với hắn vô cùng kém, liền lắc đầu tỏ ý không rõ.

Vô Song cười hắc hắc nói:

“Hay ta giúp hắn đủ điều kiện tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển đi. Ngọc Yến tỷ, ngươi có Quỷ Hoa Bảo Điển công pháp không?”

Phùng Ngọc Yến cũng không nhịn được cười nói:

“Có sẵn đây. Nhưng ngươi có sợ hấn luyện thành liền yêu thượng ngươi?”

Vô Song chợt rung mình nói:

“Vậy ko cho hấn luyện.”

Phùng Tiểu Tiểu vẫn bám sau lưng Vô Song bất mãn hỏi:

“Sư phụ, hai người đang nói cái gì ta nghe không hiểu.”

Vô Song nạt:

“Đại nhân nói chuyện, tiểu thí hải chen vào làm gì?”

Phùng Tiểu Tiểu bĩu môi nói:

“Ta cũng đã bảy tuổi nha.”

Vô Song cười ha hả nói:

“Đội ngươi mười lăm tuổi, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Phùng Tiểu Tiểu ngó sang Phùng Ngọc Yến, thấy Phùng Ngọc Yến chỉ mỉm cười, liền biết mình có hỏi cũng vô dụng, phồng má giận dữ không nói câu nào.

Lúc này tám thiếu nữ đưa cái bao vào trong một gian nhà lớn, đám ăn mày chia ra bốn phía vây quanh ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Lại gặp Âu Dương Khắc

Phùng Tiểu Tiểu chợt đưa mũi lại ngửi ngửi xung quanh Phùng Ngọc Yến, sau đó ngạc nhiên hỏi:

“Sư phụ, ngươi bao nhiêu ngày không tắm, cơ thể mùi thơm rồi?”

Phùng Ngọc Yến dở khóc dở cười. Đây là nàng sau khi bị lộ tại Triệu vương phủ liền nghĩ ra biện pháp phòng tránh mùi thơm trên cơ thể mình có thể khiến địch nhân nhận ra. Biện pháp này cũng khá đơn giản, trực tiếp dùng nội lực hình thành một tầng trảo ngăn cho mùi hương bay xa khỏi cơ thể. Chính là biện pháp này có chút tiêu hao nội lực, đặt trường hợp Vô Song có lẽ không đủ nội lực đấy. Tuy nhiên đối với Phùng Ngọc Yến có hơn bốn ngàn bốn trăm năm nội lực, căn bản chính là chín trâu mất một sợi lông, nội lực vừa hao đã được lập tức bổ đầy, cũng coi như không hề tiêu hao gì. Nhưng có một cái nhược điểm, đó là khi nàng dùng nội lực hình thành tầng trảo, nếu ai tiếp xúc sẽ bị nội lực nàng đã thương.

Vô Song cũng lấy làm kỳ quái, liền hướng hít hít vài hơi rồi nói:

“Không đúng nha, nếu hôm nào Ngọc Yến tỷ không tắm, mùi thơm còn khuếch tán dữ dội. Thế nào mà ngồi gần như vậy lại chỉ thấy có một chút?”

Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Là ta có biện pháp ngăn chặn, các ngươi cũng đừng chạm vào người của ta, kéo bị thương đấy.”

Vô Song và Phùng Tiểu Tiểu đều là Phùng Ngọc Yến nào tàn phẫn, dĩ nhiên hai người đều nghe nàng rậm rập.

Ba người lén lén đến gần, chỉ thấy một ngôi từ đường, bên trong là rất nhiều bài vị. Trên sân có bốn năm ngọn nến đỏ cháy sáng rực, ở giữa có một người ngồi, khẽ phe phẩy chiếc quạt.

“Là Âu Dương Khắc. Không thấy Trình Y Y đâu cả.”

Vô Song nói nhỏ. Phùng Tiểu Tiểu mặc dù thắc mắc Âu Dương Khắc là ai, nhưng cũng không dám hỏi.

Chỉ thấy tám thiếu nữ mang cái bao vào đại sảnh nói:

“Công tử gia, đã đón Trình đại tiểu thư về đây rồi.”

Âu Dương Khắc cười nhạt hai tiếng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sảnh nói:

“Các vị bằng hữu, đã tới đây rồi sao không vào gặp nhau?”

Phùng Tiểu Tiểu lại tưởng bị Âu Dương Khắc phát hiện, đang định cử động thì bị Vô Song kéo lại.

Đám ăn mỳ núp ở đầu tường góc nhà biết đã bị hắt phát giác, nhưng chưa có hiệu lệnh của Lê Sinh đều im lặng không lên tiếng. Âu Dương Khắc nghiêng đầu nhìn cái bao vải một cái, cười nhạt nói:

“Không ngờ lại có thể mời được đại giá mỹ nhân dễ dàng như thế.”

Rồi thông thả bước lên, chiếc quạt khê vung một cái đã biến thành một ngọn thiết bút.

Chợt nghe vèo vèo hai tiếng, chỗ song cửa có hai ngọn tụ tiễn phóng mau tới bồi tâm Âu Dương Khắc, nguyên là người trong Cái bang đã thấy rõ tình thế nguy hiểm nên động thủ trước.

Âu Dương Khắc lật tay trái lại, ngón trỏ và ngón giữa cặp cứng một ngọn, ngón út và ngón vô danh cặp cứng một ngọn, lách cách hai tiếng, hai mũi tụ tiễn đã gãy thành bốn đoạn. Quân cái thấy công phu của hắn như thế ai cũng hoảng sợ.

Một người ăn mỳ quát:

“Lê Sư thúc, ra mau đi.”

Câu nói chưa dứt, soạt một tiếng, cái bao vải đã bị xé tung, hai ngọn phi đao bắn mau ra, trong ánh đao Lê Sinh lăn tròn ra kéo tấm bao vải che trước ngực nhảy vọt lên.

Âu Dương Khắc cười nói:

“Mỹ nhân lại biến thành ăn mỳ, trò ảo thuật bằng bao vải này cao minh thật?”

Lê Sinh quát:

“Trong ba ngày nay ở vùng này liên tiếp có bốn cô nương bị mất tích, đều là việc hay của các hạ phải không?”

Âu Dương Khắc cười nói:

“Huyện Bảo ứng còn chưa nghèo mà, tại sao bỏ khoái lại biến thành xin cơm thế?”

“Ta vốn không xin cơm ở đây, tối qua nghe đám ăn mỳ nhỏ nói lại ở đây đột nhiên có bốn đại cô nương bị người ta bắt cóc, lão khiêu hóa nhất thời cao hứng nên qua xem thử.”

Âu Dương Khắc hồ hững nói:

“Mấy cô nương ấy cũng chẳng có gì đẹp, nếu người muốn thì chúng ta đều là người võ lâm, đã gặp người thì giao cho người luôn. Đám ăn mỳ ăn một cái chân của chết cũng khen ngon, có quá nửa là người đã coi bốn cô nương ấy như bảo bối rồi.”

Tay phải vung một cái, mấy nữ đệ tử của y vào trong đất bốn cô gái ra, người nào cũng áo quần xốc xếch, thần sắc tiều tụy, khóc sưng cả mắt.

“Thằng khốn nạn này!”

Vô Song nghiêng răng, rồi quay sang Phùng Ngọc Yến nói nhỏ:

“Tỷ, nhất định phải đề ta thiên hấn.”

Phùng Ngọc Yến lúc này mặt cũng toát sương lạnh, gật đầu. Nàng bản thân liền ghét cay ghét đắng thằng này, biết vậy hồi ở Triệu vương phủ, trực tiếp phế hấn tiểu đệ đệ, miễn cho hắn đi gieo họa khắp nơi.

Lê Sinh thấy tình hình như thế lửa giận bốc lên, quát:

“Bằng hữu cao tính đại danh là gì? Là đồ đệ môn phái nào?”

Âu Dương Khắc vẻ mặt vẫn nhon nhon như vô sự, nói:

“Ta họ Kép là Âu Dương, lão huynh người có gì dạy bảo?”

Lê Sinh quát:

“Ta với người tỷ thí một phen.”

Âu Dương Khắc nói:

“Vây thì tốt quá, ra chiêu đi.”

Lê Sinh tay phải giơ lên, đang định ra chiêu, đột nhiên trước mắt bóng trắng chớp lên, sau lưng có tiếng gió rít, vội vàng nhảy vọt lên phía trước, sau cổ đã bị người ta đánh trúng, may mà y nhảy rất nhanh, nếu không thì yếu huyệt trên cổ đã bị chụp rồi. Lê Sinh là đệ tử tám túi trong Cái bang, vai vế rất cao, võ công lại giỏi, quân cái ở vùng Lương Chiết đều do y quản lĩnh, là nhân vật nổi tiếng trong Cái bang, nào ngờ vừa ra tay đã gặp nguy hiểm, mặt đột nhiên nóng bừng, không kịp quay lại đã lật tay chém ngược lại một chiêu.

Âu Dương Khắc thấy y trà đòn trầm mãnh, không dám thẳng thắn đón tiếp, nhảy ra một bên tránh khỏi. Lê Sinh lúc ấy mới quay lại, sải chân sấn lên ra chiêu, hai tay ôm hồ trước bụng, vù một tiếng về thành một vòng tròn.

Âu Dương Khắc thấy y bộ pháp trầm ổn, thủ kinh cương mãnh, chiêu Số tinh kỳ cũng không dám coi thường, cầm chiếc quạt lên gáy, tránh qua phát quyền của đối phương, ra quyền như chớp đánh vào vai phải Lê Sinh.

Lê Sinh dùng chiêu Phạn lai thân thủ trong Tiêu dao du quyền pháp gạt ra. Âu Dương Khắc quyền trái ngoặc lại, đối đối phương giơ tay gạt ra, trong chớp mắt lách ra sau lưng hắn, năm ngón hai tay chụm lại cùng đánh vào yếu huyệt trên lưng Lê Sinh.

Lúc ấy quân cái bên ngoài nhìn thấy Lê Sinh và địch nhân động thủ đều ào ạt sấn vào sảnh, dưới ánh đèn vừa thấy Lê Sinh gặp nguy hiểm muốn xông lên giúp đỡ nhưng đã không kịp.

Lê Sinh nghe thấy tiếng gió sau lưng, đã cảm thấy đòn chạm tới áo, trong chớp mắt ấy lật tay chém ngang ra, vẫn là chiêu Thần long bá vĩ trong Hàng long thập bát chương vừa sử dụng. Âu Dương Khắc không dám đón đỡ chương ấy của hắn, thân hình lui mau lại phía sau tránh ra.

Võ công của Lê Sinh kém xa Âu Dương Khắc, đánh được ba bốn mươi chiêu đã năm sáu lần liên tiếp gặp nguy hiểm, lần nào cũng dùng chiêu Thần long bá vĩ giải nạn thoát hiểm.

Âu Dương Khắc sải chân bước lên, từng bước từng bước ép Lê Sinh vào góc sảnh. Lê Sinh hiểu rõ dụng ý của địch nhân, dời bước xoay người, muốn từ góc sảnh xoay ra giữa sảnh, nhưng mới lùi một bước Âu Dương Khắc đã buông tiếng cười dài, vung quyền sấn vào, bùng một tiếng đánh trúng trán.

Lê Sinh bị đau trong lòng hoảng sợ, vờn tay đón đỡ, địch nhân quyền trái đã đánh tới, trong chớp mắt trên đầu liên tiếp bị trúng năm sáu quyền, lập tức đầu văng chân nhũn, loạng choạng mấy cái ngã lăn ra đất.

Quân cái ào lên cứu viện, Âu Dương Khắc quay người lại chụp lấy hai người sấn lên đầu tiên ném ra ngoài tường, hai người đập mạnh vào tường lập tức ngất đi, số còn lại nhất thời không dám xông tới.

Âu Dương Khắc cười nhạt nói:

“Công tử gia là hạng người nào mà lại làm theo ý bọn ăn mày thói tha các người? Ta cho các người gặp một người!”

Rồi vỗ hai tay vào nhau một cái, hai nữ đệ tử của y đẩy một cô gái trong nội đường ra, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, thần thái bơ phờ, nước mắt không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt trắng như ngọc, chính là Trình đại tiểu thư.

Âu Dương Khắc xua xua tay phải, đám nữ đệ tử lại dắt Trình đại tiểu thư trở vào nội đường. Hắn đắc ý ngênh ngang nói:

“Lão ăn mày trên lầu mai phục nhưng không biết tại hạ đã giữ dưới cầu thang, lập tức mời Trình đại tiểu thư rồi về trước chờ đón đại giá của các người.”

Phùng Ngọc Yến dĩ nhiên biết Trình đại tiểu thư đã bị Âu Dương Khắc tóm được, nhưng để dẫn ra Trình Y Y cùng Âu Dương Khắc, không cách nào khác đành phải để hắn đắc thủ.

Âu Dương Khắc phe phẩy chiếc quạt, nói:

“Cái bang danh vọng không phải nhỏ, nhưng hôm nay gặp nhau quả thật khiến người ta cười hờ cả răng. Thân kê mô cầu quyền, Yếu phạn tróc xà chương gì gì đều đánh ra cả rồi. Từ nay trở đi còn dám cản trở công việc của công tử gia không? Nể mặt Hồng bang chủ của các người, ta tha mạng cho lão ăn mày này chỉ là muốn mượn y hai con mắt để ghi nhớ.”

Nói xong chìa hai ngón tay ra đâm thẳng vào mắt Lê Sinh.

Lê Sinh nhắm chặt mắt lại, không cam lòng chờ đợi mình mất bị móc. Chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Lê Sinh lập tức mở mắt ra, liền thấy Âu Dương Khắc toàn thân bay ngược lại phía sau. Lê Sinh thấy bên cạnh mình từ lúc nào xuất hiện một thanh niên anh tuấn trẻ tuổi, rõ ràng Âu Dương Khắc bị đánh bay chính là kiệt tác của vị thiếu hiệp này đây.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trình Y Y tâm tư

Âu Dương Khắc toàn thân đập vào bức tường, ngã xuống. Khi hắn đứng dậy đã thấy một bóng dáng khá quen đứng trước mặt mình, bên cạnh tên Cái Bang Lê Sinh. Âu Dương Khắc liền nhớ tới đây là người vẫn đi theo vị mỹ nữ che mặt có thân thể tỏa hương thơm.

Vô Song lạnh lùng nhìn Âu Dương Khắc. Đám thê thiếp của Âu Dương Khắc liền rút kiếm chắn trước người hắn, khiến Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến một trận ngạc nhiên, đồng thời cũng âm thầm phục Âu Dương Khắc thẳng này.

Âu Dương Khắc tuy bị bay ngược, nhưng lại bị thương không nặng. Đây cũng là do Vô Song nương tay, muốn hắn chịu nhiều đau khổ hơn, một chiêu phé hắn quả thực cũng quá tiện nghi cho Âu Dương Khắc.

Phùng Ngọc Yến cùng Phùng Tiểu Tiểu lúc này cũng dắt nhau vào trong sảnh đường. Đám người Cái Bang cùng Âu Dương Khắc nhìn Phùng Ngọc Yến, ánh mắt ngẩn ngơ. Phùng Ngọc Yến xinh đẹp như một tiên nữ giáng trần, mùi hoa bách hợp thoang thoảng càng khiến nàng trở nên mông lung. Âu Dương Khắc cả đời háo sắc, hại không biết bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp, nhưng một người đẹp như Phùng Ngọc Yến cũng chưa từng được thấy, lại còn là cực phẩm thân thể hương thơm nữa. Vốn hắn đã tưởng Trình Y Y cùng Hoàng Dung là xinh đẹp nhất đây, không ngờ được Phùng Ngọc Yến lại hơn hai nàng một nửa cấp bậc. Nhất là ở khí chất phiêu miểu, xuất trần trên người Phùng Ngọc Yến khiến cho Trình Y Y cùng Hoàng Dung vô pháp so sánh.

Vô Song nhìn quanh, sau đó nhìn vào một cánh cửa nói to:

“Trình Y Y, ra đây đi, không ta sẽ thịt thẳng này.”

Cánh cửa lập tức vỡ thành từng mảnh nhỏ, một bóng đen lao về phía Vô Song. Bóng đen bàn tay trái co lại thành trảo, nhắm đầu Vô Song đánh tới.

Vô Song hừ lạnh một cái, tay phải vung lên thi triển Càn Khôn Đại Nã Di hất bóng đen bay ngược lại.

“Thả hắn ra!”

Bóng đen hiện rõ một thân hình nữ tính, toàn thân mặc hắc y tôn lên vẻ khiêu gợi. Khuôn mặt trắng trẻo và xinh đẹp mang theo vẻ lo lắng nhìn về phía Âu Dương Khắc. Chỉ là lúc này Âu Dương Khắc đang bị Phùng Ngọc Yến hoàn mỹ khuôn mặt cùng dáng người hấp dẫn.

Vô Song lớn tiếng hỏi:

“Trình Y Y, ngươi là một nữ nhân, vậy mà dung túng thẳng này đi khắp nơi hãm hại con gái nhà lành như vậy sao?”

Trình Y Y ánh mắt thoáng có chút âm đạm, nhưng vẫn cắn răng nói:

“Ngươi trước thả hắn ra!”

Vô Song quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến, ý muốn hỏi nàng quyết định. Phùng Ngọc Yến tay trái hất ra một cái, nhất thời Âu Dương Khắc vốn đang trầm mê ngắm nhìn Phùng Ngọc Yến, giật mình tỉnh lại. Cảm thấy trong người có thêm một vật gì đó, Âu Dương Khắc hoảng sợ kêu lên:

“Ngươi... ngươi đã làm gì ta?”

Phùng Ngọc Yến lạnh nhạt nói:

“Một cái Phụ cốt châm mà thôi.”

“Cái gì?”

Trình Y Y và Âu Dương Khắc cùng hoảng sợ kêu lên. Âu Dương Khắc danh nghĩa là cháu Âu Dương Phong, phụ cốt châm đặc biệt tàn độc dĩ nhiên hắn biết. Trình Y Y thì vì cũng là người xuyên việt, đối với Phụ cốt châm cũng không hề lạ lẫm gì.

Trình Y Y nóng nảy vội vàng thi triển Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đánh về phía Phùng Ngọc Yến. Vô Song hừ lạnh, buông Âu Dương Khắc ra, toàn thân chắn trước mặt Phùng Ngọc Yến, tay biến thành chưởng, toàn lực đánh một chưởng Long Chiến Vu Dã đối chọi trảo của Trình Y Y.

Trình Y Y vốn nếu dựa vào Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cứng rắn tính kỳ có thể du đấu với Vô Song, nhưng nếu cứng đối cứng với Giáng Long Thập Bát Chưởng nổi tiếng ngoại gia công phu, kèm theo nội lực Vô Song vượt trội nàng, hiển nhiên sẽ bị ăn thiệt thòi. Ngay khi Trình Y Y trảo công chạm vào chưởng của Vô Song, Trình Y Y đột nhiên cảm thấy một luồng nội lực nóng tràn vào thể nội, sau đó tay trái đau đớn vô cùng, toàn thân không thể kim chế bay ngược lại phía sau.

Âu Dương Khắc trông thấy Trình Y Y cũng không phải là đối thủ của Vô Song, vô cùng hoảng sợ. Hơn một tháng đi cùng Trình Y Y, hắn biết bản lĩnh thiếu nữ này cao vô cùng, thậm chí có thể nhìn hơn thúc thúc của hắn Tây Độc Âu Dương Phong. Vậy mà Trình Y Y cũng không thể chịu nổi một chưởng của Vô Song, nhất thời Âu Dương Khắc mặt tái xanh.

Trình Y Y bay ngược lại, lộn một vòng đáp xuống đất, khoe miệng rỉ máu. Nàng đã bị thương khá nặng khi đối chưởng với Vô Song. Trình Y Y tâm hoảng sợ, nàng từ lúc năm tuổi đã đến thế giới này, mười hai năm liên tục luyện Cửu Âm Chân Kinh, cứ nói Cửu Âm Chân Kinh bản của Vương Trùng Dương lưu lại tại Cổ Mộ là bản không đầy đủ, nhưng tu luyện nội công chính quy và Cửu Âm Bạch Cốt Trảo vẫn có. Vậy mà đứng trước mặt Vô Song thật sự không đủ xem. Huống hồ Trình Y Y còn nhìn ra rằng, Phùng Ngọc Yến võ công, thậm chí còn không ở Vô Song phía dưới. Tuy Phùng Ngọc Yến không triển lộ thân thủ, nhưng Trình Y Y dựa vào trực giác của mình, cảm thấy Phùng Ngọc Yến so với Vô Song đáng sợ hơn rất nhiều.

Âu Dương Khắc lúc này hoảng sợ, vội lao về phía Phùng Ngọc Yến, muốn bắt lấy nàng làm con tin uy hiếp Vô Song. Ngay khi hắn vừa định lao đến, một bóng dáng bé nhỏ đánh về phía hắn. Bàn tay nhỏ bé đưa ra một ngón tay, lơ mơ có thể thấy một đoàn khí lưu ở phía trước. Âu Dương Khắc trông thấy vậy vô cùng hoảng sợ, hắn nhận ra đây chính là một chiêu có thể khắc vỡ công của hắn, Nhất Dương Chỉ. Âu Dương Khắc vội thu chiêu lùi lại phía sau, chỉ thấy tấn công hắn là tiểu cô nương đi cùng với Phùng Ngọc Yến và Vô Song.

Phùng Tiểu Tiểu thấy Âu Dương Khắc không dám đỡ Nhất Dương Chỉ của mình, nội tâm vô cùng đắc ý. Đây là nàng lần đầu tiên thi triển Nhất Dương Chỉ đối địch.

Trình Y Y vốn thấy Âu Dương Khắc lao về phía Phùng Ngọc Yến, lòng đang khản trương. Sau đó lại thấy Phùng Tiểu Tiểu tấn công Âu Dương Khắc, nàng nhìn chỉ pháp của Phùng Tiểu Tiểu, sau đó lại nhìn Âu Dương Khắc lùi về phía sau, nhất thời đầu ong lên một tiếng, một cái tên hiện ra trong đầu nàng: Nhất Dương Chỉ. Tiểu cô nương kia lại biết Nhất Dương Chỉ? Đây có phải là thế giới Xạ Điều không vậy? Tại sao lại có một Vô Song võ công hơn hẳn nàng, một tiểu cô nương biết sử dụng Nhất Dương Chỉ, một cô nương vô cùng xinh đẹp lại có vô cùng thần bí thực lực khiến nàng phải e ngại?

Trình Y Y run rẩy hỏi:

“Các người... Các người là ai?”

Nghe lời này, Vô Song bĩu môi, ánh mắt nhìn Trình Y Y như hệt nhìn náo tào, sau đó trào phúng nói:

“Đánh nhau bao lâu rồi, người bây giờ mới muốn hỏi chúng ta là ai?”

Trình Y Y nhìn Âu Dương Khắc ngã người trên sàn nhà, nhất thời nội tâm lại càng thất vọng. Hắn lừa nàng đi chuyển giao bức thư cho thúc thúc hắn Âu Dương Phong, sau đó tại chỗ này làm hại bốn thiếu nữ. Vốn nàng xem phim Anh Hùng Xạ Điều bản mới xong, thấy Âu Dương Khắc là một con người cô độc, lại chung tình với Hoàng Dung, đối với hắn có rất nhiều hảo cảm. Vậy mà bây giờ nhìn thấy Âu Dương Khắc bộ dạng sợ hãi, nhớ tới bốn thiếu nữ vừa bị hắn làm nhục, lại nhớ tới những lời lẽ ngon ngọt hắn nói cho mình suốt một tháng qua, Trình Y Y tâm tư đặt ở Âu Dương Khắc đã chết.

Trình Y Y vốn tưởng nàng có thể thế chỗ Hoàng Dung trong phim, Âu Dương Khắc sẽ yêu nàng, chung thủy với nàng. Nàng vốn định sẽ dạy hắn Cửu Âm Chân Kinh, để hắn cùng thúc thúc của hắn sẽ không bị Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đánh lừa, cũng không có kết cục kỳ thế thảm kịch. Một tháng qua, Âu Dương Khắc bằng lời lẽ ngon ngọt cũng chiếm được của nàng không ít hảo cảm. Nàng cũng chỉ dẫn hắn võ công, khiến võ công hắn cao hơn một bước. Nàng cũng không phải cô gái ngu ngốc, Âu Dương Khắc không ít lần định đẩy ngã nàng, nhưng nàng đều khéo léo cự tuyệt. Đến giờ nàng cảm thấy thật là may mắn khi mình không có ngu như vậy, trao hết cho hắn. Nếu không nàng thật sự sẽ chỉ như những nữ nhân của hắn, cùng lắm được hắn sủng ái hơn mà thôi. Con người này, không đáng! Trình Y Y nội tâm mãnh liệt nói.

Trình Y Y nghĩ vậy, tuy nhiên vẫn mở miệng nói:

“Xin các người đừng giết hắn...”

Nàng tuy thất vọng về Âu Dương Khắc, nhưng hảo cảm đối với hắn một tháng qua cũng khiến nàng không đành lòng để Âu Dương Khắc chết trước mặt mình.

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Người yên tâm, chúng ta không giết hắn.”

Vô Song tiếp lời:

“Chúng ta chỉ là muốn hắn có đủ điều kiện tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điện...”

“Phốc” Phùng Ngọc Yến phì cười.

Vô Song nói tiếp:

“Còn hắn đã có phụ cốt châm, trước sau rồi cũng sẽ phải trả giá thôi.”

“Nể mặt ta, tha cho hắn một mạng, thế nào?”

Một âm thanh từ phía trên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Giảng Long về nguyên chủ

Phùng Ngọc Yến nhìn lên mỉm cười nói:

“Đại ca, ngươi còn ở trên đây đến bao giờ?”

Phía trên xà nhà phát ra tiếng cười vang, Hồng Thất Công nhảy xuống, đứng cạnh Phùng Ngọc Yến, cười nói:

“Phùng muội, ngươi vẫn xinh đẹp.”

Phùng Ngọc Yến nụ cười hơi có chút cứng ngắc. Hồng Thất Công không để ý, chỉ vào Âu Dương Khắc nói:

“Thằng này tội lỗi tuy trầm trọng, nhưng ngu ca vẫn xin Phùng muội giải cho hắn phụ cốt châm...”

Phùng Ngọc Yến không nói gì, đi tới Âu Dương Khắc, ngón tay điểm nhẹ vào vai hắn.

Hồng Thất Công trông thấy vậy vô cùng ngạc nhiên, muốn mở miệng ra hỏi, nhưng lại nuốt vào.

Phùng Ngọc Yến giọng thanh thoát cất lên:

“Ta đã giải phụ cốt châm cho ngươi. Tội chết có thể tha, nhưng tội sống không thể tha được.”

Nói xong cũng không giải thích, quay lại đứng cạnh Phùng Tiểu Tiểu và Hồng Thất Công.

Âu Dương Khắc ngẩn ngơ nhìn Phùng Ngọc Yến tuyệt mỹ khuôn mặt. Vô Song tức giận nói:

“Còn chưa hết?”

Âu Dương Khắc giật mình tỉnh lại, vội vàng mang đám nữ nhân rời đi. Đi ra cửa, Âu Dương Khắc quay lại nhìn Trình Y Y, chỉ thấy Trình Y Y lắc đầu nói:

“Đi đi, ta với ngươi từ giờ không liên quan gì nữa.”

Âu Dương Khắc cũng đã ba mươi tuổi làm người, dĩ nhiên biết tại sao nàng lại như thế, ánh mắt ảm đạm rồi đi. Trước khi đi còn không quên quay lại nhìn Phùng Ngọc Yến một lần.

Trình Y Y thở dài. Vô Song kỳ quái hỏi:

“Ngươi không đi theo hắn sao? Ngươi không phải là “Khắc Khắc” nào tàn phẫn sao?”

Trình Y Y đỏ mặt nói:

“Cái gì mà nào tàn phẫn? Ta cũng là nạn nhân có được không?”

Vô Song cười hắc hắc nói:

“Ngươi một tháng trước toàn ở ngoài Triệu Vương Phủ ngắm Âu Dương Khắc, còn định giấu diếm sao?”

Trình Y Y nấp ngắm Âu Dương Khắc, điều này là Phùng Ngọc Yến nói cho Vô Song biết sau sự kiện Triệu vương phủ đầy.

Trình Y Y mặt càng đỏ, Vô Song vậy mà lại biết đến chuyện như vậy, khiến nàng chỉ muốn có một cái lỗ nẻ để chui vào.

Hồng Thất Công ở bên nghe, càng nghe càng không hiểu. Nhưng hắn vốn tính tình phóng khoáng, cũng không muốn biết nhiều chuyện như vậy.

Phùng Tiểu Tiểu lúc này mới nhìn Phùng Ngọc Yến nói:

“Sư phụ, vừa rồi ta ra tay có được không?”

Phùng Ngọc Yến biết Phùng Tiểu Tiểu muốn mình khen ngợi, nhưng lại giữ tay gỡ Phùng Tiểu Tiểu đầu một cái mắng:

“Ngươi người này làm việc quả thật quá sức liều lĩnh. Ngươi mới tu luyện nội công bao lâu? Còn chưa được một tháng a. Vậy mà định tấn công Âu Dương Khắc? Nếu hắn thật sự tiếp chiêu lại, ngươi liền trọng thương. Nếu hắn ra tay nặng một chút, vậy cái mạng nhỏ của ngươi nhất định không còn.”

Phùng Tiểu Tiểu nghe Phùng Ngọc Yến mắng, hai mắt dâng lên luồng thủy vụ, áp ứng nói:

“Ta... Ta là lo hấn tấn công sư phụ...”

Phùng Ngọc Yến nghe xong, thở dài một hơi, tay nhẹ xoa đầu Phùng Tiểu Tiểu nói:

“Tốt rồi, lần sau không được lặp lại như vậy nữa. Sư phụ ngươi cũng không phải ăn chay. Hiểu chưa?”

Phùng Tiểu Tiểu lau nước mắt gạt đầu. Sau đó ôm chăm lấy Phùng Ngọc Yến hít vào một hơi. Phùng Ngọc Yến cũng để mặc nàng ôm mình. Trên danh nghĩa nàng là sư phụ Phùng Tiểu Tiểu, nhưng thật ra Phùng Ngọc Yến coi Phùng Tiểu Tiểu như một người tiểu muội.

Hồng Thất Công nhìn hai người sư phụ đệ tử cũng hâm mộ. Hắn đột nhiên hỏi:

“Phùng muội, vừa rồi tiểu nha đầu này sử dụng có phải Nhất Dương Chi?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Chính là Nhất Dương Chi.”

“Vậy nàng không phải đệ tử thuộc dòng Nam Đế sao? Sao lại gọi ngươi là sư phụ? Chẳng lẽ ngươi cũng là hậu nhân của lão Hoàng Đế kia? Không được, vậy chẳng lẽ bối phận của ta lại kém hẳn?”

Hồng Thất Công rất nhanh toát ra một loạt câu hỏi. Phùng Ngọc Yến nghe xong mà buồn cười. Đại ca a, đây là ngươi lúc đầu muốn kết nghĩa huynh muội với ta có được không, sao lúc đó không hỏi kỹ thân phận ta.

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ta không có quan hệ gì với Nam Đế cả.”

“Vậy sao ngươi lại biết Nhất Dương Chi?”

Hồng Thất Công nói xong quay ra nhìn Vô Song hỏi:

“Còn nữa, sao tiểu tử ngươi lại biết Giáng Long Thập Bát Chương?”

Vô Song cười cười nói:

“Biết Giáng Long Thập Bát Chương thì rất lạ sao?”

Phùng Ngọc Yến trả lời:

“Đại ca, ngươi cũng đừng hỏi hắn. Hắn chương pháp cùng Tiểu Tiểu Nhất Dương Chi đều là ta dạy đấy.”

Hồng Thất Công trở mặt ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi? Tại sao ngươi lại biết Giáng Long Thập Bát Chương? Không đúng, chiêu Long Chiến Vu Dã kia uy lực đều muốn vượt qua ta bốn thành, tại sao lại thế?”

Phùng Ngọc Yến trả lời:

“Vì Vô Song chương pháp, vốn chính là Long Chiến Vu Dã chính thức. Đại ca chương pháp là do ngươi dựa vào hình thức chiêu thức tự sáng chế thêm, có đúng không?”

Hồng Thất Công vội nắm lấy vai Phùng Ngọc Yến lắc lắc nói to:

“Ngươi... ngươi có Giáng Long Thập Bát Chương bản chính thức? Mau nói cho ta. Mau nói cho ta.”

Đám cái bang còn lại cũng chấn kinh rồi, hóa ra võ công của Hồng Thất Công lại là do hắn tự nghĩ ra. Thật ra chuyện Hồng Thất Công sáng tác ba chiêu cuối của Giáng Long Thập Bát Chương cũng không có mấy người biết, chủ yếu là các vị trưởng lão chín túi biết chuyện này.

Phùng Ngọc Yến bị lắc, cười khổ nói:

“Đại ca, ngươi có thể trước tiên buông ta ra?”

Hồng Thất Công biết mình thất thố, vội vàng buông Phùng Ngọc Yến ra, gãi đầu nói:

“Xin lỗi, ta quá phấn khích rồi.”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Đại ca, cái này không trách người. Ta về quán trọ sẽ ghi ra lại cho người.”

Hồng Thất Công gật đầu, vui mừng nói:

“Vây đa tạ muội muội rồi.”

Phùng Ngọc Yến nhìn Trình Y Y, thấy nàng ánh mắt buồn rầu, bèn mỉm cười nói:

“Trình Y Y, người đi theo chúng ta đi, chúng ta cũng có chuyện nói cho người.”

Trình Y Y nghe xong vui mừng gật đầu. Ánh mắt lén lén nhìn Vô Song, chỉ thấy Vô Song ánh mắt chỉ nhìn Phùng Ngọc Yến, nhất thời có chút thất vọng.

Phùng Ngọc Yến thấy ánh mắt Trình Y Y, dĩ nhiên là biết nàng nghĩ gì. Nhưng Phùng Ngọc Yến cũng không nói, chỉ là mỉm cười quay sang hỏi Lê Sinh:

“Người tên Lê Sinh?”

Lê Sinh nghe Hồng Thất Công gọi Phùng Ngọc Yến là Phùng muội, nhất thời không biết Phùng Ngọc Yến thân phận, ánh mắt quay sang hỏi ý Hồng Thất Công. Hồng Thất Công ho khan một tiếng rồi chỉ Phùng Ngọc Yến giới thiệu:

“Đây là nghĩa muội của ta, Phùng Ngọc Yến. Các người lần sau nhìn thấy nàng như nhìn thấy ta!”

“Vâng!”

Đám Cái Bang đồng thanh nói. Lê Sinh chấp tay nói với Phùng Ngọc Yến:

“Phùng cô nương, tại hạ chính là Lê Sinh.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, lấy ra một lọ sinh cơ tán, đưa cho Lê Sinh rồi nói:

“Người vừa rồi bị nội thương, chỉ cần một móng tay thuốc là có thể lành lại trong hai ngày. Thuốc còn lại cho người, phòng trường hợp cần thiết.”

Lê Sinh nghe xong ánh mắt ngạc nhiên nhìn lọ thuốc trong tay mình, sau đó dùng móng tay hơi bị dơ của mình lấy ra một móng tay thuốc, cho vào trong miệng. Phùng Ngọc Yến xem xong cũng có chút rung mình, Cái Bang này cái nổi tiếng nhất có lẽ là dạ dày a, bản như vậy mà ăn cũng không sợ đau bụng...

Thuốc vừa xuống cổ họng, Lê Sinh cảm thấy trong người một luồng thanh mát. Nội thương vừa bị Âu Dương Khắc gây ra, nháy mắt đã dịu nhẹ đi nhiều. Lê Sinh lập tức cảm kích cúi đầu với Phùng Ngọc Yến nói:

“Đa tạ.”

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng dùng một bàn tay nâng Lê Sinh dậy. Lê Sinh cảm thấy một luồng ấm áp tràn vào cơ thể, khiến hắn không tự chủ được đứng lên. Đến khi Phùng Ngọc Yến rời tay, Lê Sinh cảm giác luồng ấm áp trong cơ thể biến mất, thương thể mình đã khôi phục được phân nửa, không sai biệt lắm ngày mai sẽ bình phục hoàn toàn.

Lê Sinh cúi đầu vái Phùng Ngọc Yến một vái dài. Phùng Ngọc Yến chỉ nhẹ nhàng đứng qua một bên rồi đứng đó mỉm cười. Lê Sinh biết nàng không muốn nhận vái này của hắn, cũng bất đắc dĩ ôm quyền cảm ơn Vô Song. Vô Song khách khí một phen, sau đó cùng Hồng Thất Công, Phùng Ngọc Yến, Phùng Tiểu Tiểu, Trình Y Y rời đến khách điểm.

Phùng Ngọc Yến tốn nửa ngày ghi lại đủ Giáng Long Thập Bát Chương bí kíp, sau đó giao cho Hồng Thất Công. Hồng Thất Công vui vẻ cầm Giáng Long Thập Bát Chương rời đi, quên mất tại sao Phùng Ngọc Yến lại biết Nhất Dương Chỉ, lại càng quên mất ước muốn gặp lại tiểu muội kết nghĩa mong nàng nấu cho một bữa cơm ăn...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tiểu muội

Nhìn Hồng Thất Công hớn hờ rời đi, Phùng Ngọc Yến cười cười lắc đầu một cái, sau đó cùng Vô Song gõ cửa phòng Trình Y Y.

Trình Y Y cửa phòng mở ra, Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song bước vào.

Trình Y Y hồi hộp nhìn Vô Song và Phùng Ngọc Yến hai người bước vào, sau đó ngồi xuống ghế chờ đợi, quên mất cả việc mời hai người ngồi xuống.

Vô Song rất vô tư, tự nhiên ngồi xuống. Phùng Ngọc Yến trông vậy cũng chỉ cười cười, nhẹ nhàng ngồi ở một bên.

Phùng Ngọc Yến mở miệng:

“Giới thiệu lại một chút, ta là Phùng Ngọc Yến, đến từ thành phố X, năm hai ngàn mười ba thì đến đây.”

Vô Song cũng cười nói:

“Ta là Mộ Dung Vô Song. Ta cũng từ thành phố X, năm hai ngàn mười bốn thì đến đây.”

Là một người xuyên việt, Trình Y Y dĩ nhiên hiểu hai người nói gì. Nàng thấy hai người thẳng thắn giới thiệu, cũng liền giới thiệu bản thân:

“Ta là Trình Y Y. Ta đến từ thành phố Y đấy, ta năm hai ngàn mười bốn đến đây. Các người có thể gọi ta là Y Y.”

“Y Y, người kiếp trước bao nhiêu tuổi?”

Vô Song chợt hỏi. Trình Y Y cũng không giấu diếm trả lời:

“Ta là mười sáu tuổi...”

Nghe Trình Y Y tường thuật lại, Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song đã nắm được tại sao nàng lại đến cái thế giới này.

Trình Y Y mười sáu tuổi, đang học trung học lớp mười. Vốn là một người mê phim kiếm hiệp, Trình Y Y tâm hồn cũng hết sức hiệp nghĩa. Một ngày nhìn thấy một đứa bé băng qua đường, nàng liền tiến tới hỗ trợ. Mặc dù tuân thủ rất đúng luật lệ giao thông, Trình Y Y lại bị một tài xế tông trúng. Nàng tỉnh dậy liền bản thân đã ở thế giới này. Không như Vô Song cùng Phùng Ngọc Yến, nàng tỉnh dậy thấy bản thân đã năm tuổi. Trình Y Y dựa theo trí nhớ về Thần Điều Đại Hiệp, tìm đến Chung Nam Cổ Mộ sơn, lên theo đường hầm bí mật lên vào Cổ Mộ, học trộm Cửu Âm Chân Kinh. Sau đó nàng vừa lưu lạc trên giang hồ, vừa tu luyện nội công. Một ngày nàng nghe được hai người nói chuyện với nhau, một người con gái kêu gọi Niệm Từ, nàng liền đoán rằng đây chính là Mục Niệm Từ. Từ đó nàng đi theo hai người, đến khi tới tận kinh thành Bắc Kinh của Đại Kim. Ở đây, nàng phát hiện ra Âu Dương Khắc...

Nghe xong câu chuyện của Trình Y Y, Phùng Ngọc Yến cùng Vô Song không khỏi toát ra thương cảm. Nàng mới có một chút tuổi như vậy a. Vậy mà phải đối diện với biết bao nguy hiểm.

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng lấy tay vuốt đầu Trình Y Y. Trình Y Y lúc đầu hơi ngạc nhiên một chút, xong vẫn cứ để Phùng Ngọc Yến tùy ý vuốt đầu nàng. Trình Y Y chợt cảm thấy trong lòng ấm áp, nước mắt không nhịn được cứ trào ra, rớt xuống bàn tay nhỏ nhắn.

Phùng Ngọc Yến vẫn nhẹ nhàng vuốt ve đầu Trình Y Y. Trình Y Y khóc càng lúc càng to, cuối cùng nhào vào lòng Phùng Ngọc Yến khóc lớn lên.

Vô Song nhìn Trình Y Y với ánh mắt đồng tình. Hẳn đến thế giới này còn có gia đình, cha mẹ, huynh muội, còn có Ngọc Yến tỷ luôn ở bên hẳn chia sẻ mỗi lúc buồn. Không như Trình Y Y, một cô bé mới có mười sáu tuổi, lại phải chịu đến một thế giới lạ lẫm, gồng mình một mình chịu đựng bao nhiêu điều.

Trình Y Y khóc một hồi, ánh mắt đỏ cả lên. Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. Nước mắt của Trình Y Y làm ướt cả ngực áo của Phùng Ngọc Yến, làm nàng nhớ lại Thiên Long thế giới, Vương Ngữ Yên cũng ở trong lòng nàng khóc lớn như vậy.

Trình Y Y tay sờ nhẹ lên vết ướt trước ngực Phùng Ngọc Yến, cúi đầu cất giọng nói nhỏ:

“Xin... Xin lỗi...”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu, lấy ra một cái khăn tay, lau nhẹ khuôn mặt toàn nước mắt của Trình Y Y. Sau đó nhẹ nhàng nói:

“Người từ sau đi theo chúng ta. Chúng ta sẽ là người một nhà.”

Vô Song nghe rồi cười nói:

“Y Y, từ nay trở đi, người là tiểu muội của ta và Ngọc Yến tỷ!”

Trình Y Y hạnh phúc gật đầu. Nàng chịu đựng cô đơn biết bao nhiêu năm, đến giờ gặp Vô Song và Phùng Ngọc Yến người cùng thời, nàng nhất thời không giữ được hình tượng.

Trình Y Y tò mò hỏi nhỏ:

“Các người bao nhiêu tuổi?”

Vô Song đáp:

“Ta hai mươi hai tuổi qua đây, hiện mười bảy tuổi. Ngọc Yến tỷ trước là hai mươi lăm tuổi, hiện mười sáu tuổi.”

Trình Y Y gật đầu. Nàng hiện là mười bảy tuổi, nhưng tính tuổi tồn tại, nàng đúng là nhỏ tuổi nhất đây. Một tiếng gọi Phùng Ngọc Yến là tỷ vẫn là nên đây, huống hồ nàng quả thật thấy Phùng Ngọc Yến trầm ổn, xứng đáng làm tỷ tỷ nàng.

Nhớ đến tiểu cô nương bên cạnh Phùng Ngọc Yến, Trình Y Y hỏi:

“Tiểu cô nương bên kia...”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Nàng là đệ tử của ta, người có thể giống như Vô Song, không cần để ý bối phận khi nói chuyện với nàng. Trên thực tế, ta coi nàng như muội muội.”

Nhìn Trình Y Y gật đầu, Vô Song lại tươi cười ға ẵm:

“Ngọc Yến tỷ, hôm nay chúng ta có thêm một tiểu muội, không bằng người xuống bếp...”

Trình Y Y tròn mắt hỏi:

“Ngọc Yến tỷ biết nấu ăn sao?”

Vô Song hớn hờ khoe:

“Ngọc Yến tỷ nấu ăn là ngon nhất thế giới đây. Đến Hồng Thất Công ăn xong còn phải khen ngợi.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười, gật đầu đi xuống mượn bếp của khách điểm.

Phùng Tiểu Tiểu nghe thấy Vô Song nói Phùng Ngọc Yến nấu ăn, hai mắt sáng lên hỏi:

“Thật? Sư phụ nấu ăn?”

Vô Song cười gật đầu xác nhận khiến Phùng Tiểu Tiểu vui mừng, nhảy nhót quanh phòng.

Trình Y Y nhìn Phùng Tiểu Tiểu mà tò mò về bữa ăn sắp tới.

Rất nhanh, mùi thức ăn bay khắp khách điểm. Rất nhiều thực khách chạy dài hít lấy hít để mùi thơm quyến rũ. Một thực khách hỏi:

“Tiểu nhị, các người làm món gì mà thơm thế? Mang cho ta một đĩa!”

“Tiểu nhị, nhà bếp đang làm món gì? Mang lên cho ta!”

Một người còn chạy thẳng vào phòng bếp, người này liền thấy Phùng Ngọc Yến khuôn mặt xinh đẹp đang nấu ăn, nhất thời ngẩn người ra. Đến khi hấn tỉnh táo lại thì bóng dáng mỹ nữ đã biến mất, kèm theo mùi thức ăn.

“Thật phiền phức a!”

Phùng Ngọc Yến thở dài nghĩ thầm. Đây là lý do mà nàng khi đi lịch lãm không thường xuyên triển khai nấu ăn.

Phùng Ngọc Yến mang hộp đựng com đi lên phòng, bỏ lại cho tiểu nhị cùng chủ quán một đồng rắc rồi thực khách đòi món ăn...

“Đến, thức ăn có rồi đây.”

Phùng Ngọc Yến vào phòng, đặt các món ăn ra bàn. Hộp đựng vừa mở ra, một mùi thức ăn hấp dẫn tràn ngập căn phòng. Phùng Tiểu Tiểu và Vô Song lúc này nước dãi đã chảy ra khỏi khóe miệng. Trình Y Y cũng phải nhẹ nhàng nuốt nước bọt.

Bữa ăn diễn ra rất nhanh chóng, Phùng Tiểu Tiểu cùng Vô Song phải nói là ăn với tốc độ của trư. Trình Y Y lúc đầu còn nhỏ nhẹ ăn uống, về sau nhìn tốc độ biến mất của thức ăn, cũng vội vàng triển khai đánh chén, bỏ đi thái độ của thực nữ.

Nhìn ba tên ma đói trước mặt mình, Phùng Ngọc Yến cười cười lắc đầu, sau đó chậm rãi ăn uống. Đến khi Phùng Ngọc Yến buông bát, các đĩa thức ăn đã sạch sẽ, bên cạnh nàng xuất hiện ba phụ nữ có thai, à không, là một phụ nữ có thai, một đàn ông có bầu và một la lị có em bé...

Phùng Tiểu Tiểu đánh một cái ợ, vỗ vỗ bụng nói:

“Sư phụ, giá mà mỗi ngày được ăn món ăn người nấu, ta dù đi ăn xin cũng được.”

Vô Song cười nói:

“Người mà đi ăn xin, còn được ăn Ngọc Yến tử nấu sao?”

“Đúng nha, cho nên ta sẽ chỉ ở bên sư phụ suốt đời, vĩnh viễn không rời xa!”

Nói xong ôm lấy tay Phùng Ngọc Yến, đầu ngả lên vai nàng.

Đột nhiên thấy cửa phòng mở ra, Hồng Thất Công hấp tấp chạy vào nói:

“Ta quên mất, để lại cho ta một chút.”

Nhưng nhìn mấy đĩa thức ăn trống rỗng trước mặt, kèm theo ba tên bụng phình lên, Hồng Thất Công rất nhanh đã hiểu rõ, mình đã đến quá muộn. Nhất thời khuôn mặt âm trầm xuống, không ngờ mình vì một quyển võ học mà bỏ lỡ mất đại tiệc do tiểu muội đích thân nấu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Gặp lại Hoàng Dung

Vô Song đám người nhìn Hồng Thất Công úy khuất khuôn mặt mà không thể nhịn được cười phá lên. Hồng Thất Công nói:

“Ta nói Phùng muội, dầu gì cũng là huynh muội kết nghĩa, có thể hay không tiến cho ta một ít thức ăn?”

Phùng Ngọc Yến dở khóc dở cười, Hồng Thất Công đây là đang định thật sự đi làm cái bang xin cơm? Nàng thở dài đứng dậy lấy từ hộp đựng ra một cặp lồng thức ăn chuẩn bị sẵn. Tất nhiên từ hộp đựng là giả đấy, cái cặp lồng này là nàng chuẩn bị sẵn, từ động tiên không gian lấy ra. Trong lòng âm thầm thở dài, xem ra phải làm thêm một chút thức ăn, không chút nữa đi ra ngoài sẽ phải nhịn đói đấy.

Hón hờ cảm theo cặp lồng thức ăn chào từ biệt Vô Song đám người, Hồng Thất Công vui vẻ rời đi, vẫn quên mất hỏi tại sao Phùng Ngọc Yến lại biết Nhất Dương Chỉ. Dù sao quên càng tốt, Phùng Ngọc Yến không có thừa năng lượng đi nhắc hân.

Quay lại nhìn Vô Song, Phùng Tiểu Tiểu và Trình Y Y úy khuất ánh mắt, Phùng Ngọc Yến cười cười nói:

“Các người có gì bất mãn, cứ nói ra đi!”

Vô Song nói:

“Ngọc Yến tử giữ lại thức ăn không đem ra cho bọn ta...”

Phùng Tiểu Tiểu ánh mắt như tiểu cầu long lanh óng ánh ra vẻ đáng thương nói:

“Sư phụ, người còn thức ăn nữa không? Chúng ta...”

Phùng Ngọc Yến gãi tay ngắn:

“Dừng, các người nhìn bụng các người xem có ăn được nữa không?”

Ba người Vô Song xấu hổ cúi đầu xuống. Phùng Ngọc Yến buồn cười nói:

“Vừa rồi là bữa tối đấy, xem ra các người bữa tối phải xuống ăn cơm khách điểm rồi.”

Phùng Tiểu Tiểu nóng nảy nói:

“Sư phụ, người không thể như vậy được...”

Bỏ mặc ngoài tai ba người ý kiến, Phùng Ngọc Yến một mình đi ra ngoài.

Vô Song đám người rất nhanh chạy theo, Phùng Ngọc Yến cảm thấy bay giờ mình giống như đang dưỡng ba con tiểu cầu hấu ăn, hết sức bất đắc dĩ.

“Biểu tỳ!”

Một tiếng gọi lạnh lạnh cất lên. Phùng Ngọc Yến quay lại nhìn thì thấy Hoàng Dung và Quách Tĩnh. Từ khi nàng cho hai người hai cái hộ uyển, tin chắc Hoàng Dược Sư muốn đánh Quách Tĩnh cũng không được, dĩ nhiên hai người nhất quyết đi cùng nhau.

Nghĩ đến Hoàng Dung tiểu biểu muội, Phùng Ngọc Yến có chút nhức đầu. Không biết phải xử lý Quách Tĩnh thế nào đây. Dù sao nàng biết đề đó thì hai

người cũng sẽ quay lại được với nhau, nhưng mà nàng thật sự rất không thích việc Quách Tĩnh sau này cùng gia đình từ thủ Trương Dương a.

Không có biện pháp, thôi thì thuận theo tự nhiên đi. Trước khi rời thế giới này, dặn dò Vô Song bọn họ chiếu cố Quách Tĩnh người nhà là được. Dù sao đến lúc đó, tin chắc Vô Song, cũng như Tiểu Tiểu, Trình Y Y đều là vô địch tồn tại, cứu cả nhà Quách Tĩnh cũng không phải là vấn đề.

“Biểu muội, ngươi không theo cô trượng về Đào Hoa Đảo sao?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười hỏi. Hoàng Dung chạy ra ôm tay nàng nũng nịu nói:

“Biểu tỷ, ta không muốn xa Tĩnh ca ca.”

Nói xong lén liếc Quách Tĩnh.

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó hỏi:

“Các người định đi đâu?”

“Chúng ta cùng Dương Khang đang ở lại tại một khách điểm gần đây. Biểu tỷ, ta có chuyện muốn nhờ người.”

Hoàng Dung ghé tai Phùng Ngọc Yến nói nhỏ. Phùng Ngọc Yến gật đầu tỏ ý đồng ý, Hoàng Dung tiếp tục nói nhỏ:

“Ta thấy Dương Khang cùng Âu Dương Khắc lén nói chuyện với nhau. Có lẽ sắp tới Hoàn Nhan Hồng Liệt liền tới đây, lúc đó hi vọng biểu tỷ có thể giúp ta bắt hán.”

Phùng Ngọc Yến cười híp mắt nói:

“Bắt hán là chuyện nhỏ, nhưng ta nghĩ giúp người tiểu tình nhân mới là chính xác a.”

Hoàng Dung đỏ mặt e thẹn cúi đầu. Quách Tĩnh mặt vẫn vắng ngắt đứng cạnh hai người, không hiểu gì cả.

Phùng Ngọc Yến nói nhỏ cho Hoàng Dung:

“Bắt Hoàn Nhan Hồng Liệt không phải là vấn đề lớn, nhưng Quách Tĩnh diệt xong Hoàn Nhan Hồng Liệt sẽ phải quay về Mông Cổ, người bỏ được hán sao?”

Hoàng Dung hoảng hồn rồi. Người ta nói đang yêu nữ nhân có chỉ số IQ gần bằng không, Hoàng Dung tuy thông minh nhưng khi yêu Quách Tĩnh thì thỉnh thoảng cũng có lúc không suy xét hết được tình huống.

Hoàng Dung lúc này mới liếc mắt thấy Trình Y Y phía sau Vô Song, giật mình chỉ Trình Y Y nói:

“Người chẳng phải là Trình Y Y? Biểu tỷ, nàng sao lại cùng các người một chỗ?”

Phùng Ngọc Yến cười cười cầm tay Trình Y Y kéo tới nói với Hoàn Dung:

“Y Y bây giờ là ta cùng Vô Song tiểu muội, các người cũng không cần khi dễ nàng, hiểu chưa?”

Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh gật đầu. Trình Y Y trong nội tâm vô cùng ám áp, nhất thời tay cầm chặt Phùng Ngọc Yến tay nhỏ. Cảm nhận được Trình Y Y tay, Phùng Ngọc Yến giờ tay vuốt nhẹ đầu nàng. Ài, cảm giác có tiểu muội thật là tốt, Phùng Ngọc Yến cảm thán. Trình Y Y xấu hổ cúi đầu tận hưởng Phùng Ngọc Yến vuốt tóc.

(Tác giả: ta rất mong có em gái, mỗi tội không có, haiz...)

Nhìn Hoàng Dung hai mắt hăm mộ, Phùng Ngọc Yến mỉm cười, tay còn lại cũng giờ lên vuốt tóc Hoàng Dung.

Sao ta cảm thấy giống như hai con sùng vật... Phùng Ngọc Yến cười trộm.

“Biểu tỷ, người sắp tới định đi đâu?”

Phùng Ngọc Yến suy nghĩ rồi trả lời:

“Đi Lâm An một chút, ta cũng muốn mở một y quán.”

Hoàng Dung tròn mắt nói:

“Y quán sao? Người định ở một chỗ làm thần y?”

“Cái gì mà thần y, ta muốn cho Tiểu Tiểu tăng thêm kinh nghiệm chữa bệnh mà thôi.”

“Nga, đến lúc đó chúng ta sẽ lại ủng hộ người.”

Phùng Ngọc Yến cười lắc đầu nói:

“Cái gì cần ủng hộ, chứ y quán thì ta cầu mong các người không bao giờ phải đến chỗ ta chữa bệnh.”

Hoàng Dung cảm động, lại ôm chặt lấy tay Phùng Ngọc Yến nói:

“Biểu tỳ đối với ta tốt nhất!”

Phùng Tiểu Tiểu bên cạnh không đồng ý nói:

“Sư phụ đối với ta mới là tốt nhất!”

Nói xong cũng ôm lấy tay bên cạnh của Phùng Ngọc Yến, rồi làm mặt quỷ với Hoàng Dung. Hoàng Dung và Phùng Tiểu Tiểu nhìn nhau ánh mắt như tóe lửa.

Phùng Ngọc Yến vừa bực mình vừa buồn cười với hai cái tính cách nhĩ đồng này. Sau đó cùng Hoàng Dung, Quách Tĩnh nói vài câu rồi chia tay.

Dẫn theo ba người Vô Song đi dạo phố, Phùng Ngọc Yến đặc biệt mua thêm một bộ dạ hành màu đen, cũng sửa sửa cho Trình Y Y, Phùng Tiểu Tiểu, Vô Song một thân quần áo cùng đồ dùng hàng ngày.

“Ngọc Yến tỷ, người tiền đâu nhiều thế?”

Vô Song đi cùng Phùng Ngọc Yến, lúc nào cũng thấy nàng có tiền. Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Tiền ta tích mười mấy năm bây giờ lấy ra tiêu đây.”

Bên tai vang lên tiếng hừ của Tiểu Linh. Rõ ràng là ta biến hóa ra vàng bạc có được hay không? Chủ nhân đến xin tiền Phùng gia còn chưa bao giờ mở miệng lấy một đồng nha.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Từ thiện y quán

Sáng hôm sau, bốn người hướng Lâm An thành rời đi.

“Ngọc Yến tỷ, ta muốn về thăm nhà một chút.”

Vô Song đột nhiên nói ra. Xa nhà đã lâu, hắn cũng muốn về thăm cha mẹ.

“Àn, vậy ta đi qua Lâm An trước.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Nàng biết nàng ở thế giới này cũng không lâu lắm, trước khi rời đi về thăm Phùng gia một chuyến, bây giờ còn chưa phải lúc.

Vô Song gật đầu, hắn không lo cho an toàn của Phùng Ngọc Yến, bởi vì hắn biết, Phùng Ngọc Yến bản lĩnh hơn hắn nhiều lắm.

Ba cô gái tạm biệt Vô Song, theo hướng Lâm An thẳng tiến.

Năm ngày sau.

“Oa, thật lớn thành thị!”

Phùng Tiểu Tiểu hai mắt rực sáng ngó nghiêng xung quanh. Phùng Ngọc Yến cùng Trình Y Y chậm rãi cười ngửa đằng sau nhìn ngắm phường thị.

Trình Y Y cười nói:

“Lâm An thành tuy là thành thị lớn, nhưng mức độ phồn vinh còn kém Bắc Kinh nhiều lắm. Khi nào có dịp, chúng ta lại lên Bắc Kinh một chuyến.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười gật đầu. Nhìn cuộc sống dân chúng tấp nập, nàng lại nhớ lại đến thời hiện đại mà mình sống, trong lòng cũng có chút hoài niệm.

Tìm một tử điểm, ba người thuê hai phòng nghỉ tạm một ngày. Phùng Ngọc Yến cùng Tiểu Tiểu ngủ chung, Trình Y Y ngủ riêng. Tiểu Tiểu nhất định đòi ngủ cùng phòng với sư phụ, khiến Phùng Ngọc Yến không nỡ từ chối.

Vào trong phòng, bỏ trên mặt mạng che đi, Phùng Ngọc Yến thở phào một cái. Còn hơn hai tháng nữa mới đến cuộc hẹn của nhóm Toàn Chân thất tử. Trong thời gian này, nàng dự định hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến của mình.

Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh bên kia đã có vòng tay bảo vệ, không cần phải lo lắng. Hai người có lẽ giờ này đang ở trên Đào Hoa đảo đi.

Phùng Tiểu Tiểu một mình nằm trên giường ngủ thiếp đi, Phùng Ngọc Yến không nỡ đánh thức nàng, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Dặn dò Trình Y Y bảo vệ Tiểu Tiểu, Phùng Ngọc Yến đi ra ngoài kiểm một cửa hàng định thuê xuống.

Mang lên mạng che mặt, Phùng Ngọc Yến xuống lầu, trước hỏi tiểu nhị về cửa hàng muốn thuê. Tiểu nhị thấy vị cô nương khí chất cao quý, nhiệt tình giới thiệu một cửa hàng gần đây.

Cửa hàng này vốn trước kia bán thuốc bắc, lão bản có hai người con, một trai một gái. Gần đây con trai lão bản bị giặc cướp bên ngoài giết mất, khiến hắn không còn tâm trí nào kinh doanh nữa. mấy ngày nay rao bán toàn bộ cửa hàng, mong có người am hiểu về thuốc tiếp quản, hắn bán xong sẽ chuyển tới ở cùng gia đình con gái.

Phùng Ngọc Yến nghe xong, cho tiểu nhị năm lượng bạc. Tiểu nhị thấy vậy nhiệt tình dẫn nàng đi qua cửa hàng thuốc bắc kia.

Nhìn cửa hàng sạch sẽ, rộng rãi, Phùng Ngọc Yến rất ưa thích. Nàng không kè kè mặc cả, trực tiếp trả cho lão bản mười lượng vàng.

(Phùng Ngọc Yến: dĩ nhiên, tại sao lại phải cò kè mặc cả khi mà ta giàu! Tiểu Linh: ...)

Khế ước mua bán hoàn tất, từ giờ Phùng Ngọc Yến chính là chủ nhân của cửa tiệm. Nhìn biển hiệu có chút cũ kỹ, Phùng Ngọc Yến cau mày, đưa cho tiểu nhị năm lượng bạc nhờ hắn mua giùm một khối gỗ, một chút sơn đen để làm biển hiệu. Một khối gỗ to làm biển hiệu lúc này giá vô cùng rẻ, chỉ khoảng mười tiền đồng. Tiểu nhị sung sướng cầm tiền chạy đi, chưa đầy nửa giờ đã mang một khối gỗ đủ để làm biển hiệu về.

Nhẹ nhàng đuổi đi tiểu nhị, Phùng Ngọc Yến đóng cửa tiệm thuốc, sau đó đứng trước tấm gỗ to kia suy nghĩ một lúc.

Gật nhẹ đầu một cái, nàng giơ ngón tay nhỏ nhắn lên, kiểm khí vô hình toát ra theo ngón tay, uyển chuyển múa lượn quanh ngón tay một lúc, sau đó lao về phía tấm gỗ. Kiểm khí múa vòng quanh tấm gỗ, từng miếng gỗ rời ra, mặt cắt bóng loáng hình thành một tấm biển hiệu được trang trí đẹp mắt và bốn chữ nổi đẹp mắt: “Từ thiện y quán”.

Tiếp tục gật đầu, Phùng Ngọc Yến lật tay, sơn đen bên trong thùng bay lên, lao về phía biển hiệu. Nháy mắt, biển hiệu toàn thân đã đen bóng, Phùng Ngọc Yến gật đầu hài lòng, tự nhủ:

“Còn tốt hơn cả sơn tĩnh điện ấy chứ nhỉ.”

Nàng tay lại lật, trên tay liền xuất hiện mười lượng vàng ròng. Phùng Ngọc Yến ánh mắt hơi ngưng một chút, toàn thân nội lực Cửu Dương vận lên, mười lượng vàng ròng lơ lửng giữa không trung. Không khí chung quanh tăng dần, mười lượng vàng ròng sáng lên, sau đó dần dần tan chảy.

Nếu Tiểu Tiểu và Trình Y Y ở chỗ này, hai người không há hốc mồm không thể, vì những gì Phùng Ngọc Yến đang làm quá sức tưởng tượng rồi.

Mười lượng vàng ròng hoàn toàn tan chảy thành chất lỏng trước mặt Phùng Ngọc Yến, nàng hất tay một cái, đám chất lỏng liền trát ở trên bốn chữ nổi một cách hoàn hảo. Phùng Ngọc Yến ánh mắt chợt có chút lạnh, không khí xung quanh nhiệt độ lại hạ dần, mà vàng nóng chảy ở trên biển hiệu đã ngưng lại, bám thật chặt vào bốn chữ.

“Hoàn thành.”

Mỉm cười nhìn tấm biển hiệu đen bóng với bốn chữ vàng, Phùng Ngọc Yến vô cùng hài lòng. Nàng đặt biển hiệu ở trong tiệm, sau đó đóng cửa tiệm lại đi về khách điểm.

Tiểu Tiểu đã tỉnh dậy, nàng cùng Trình Y Y đang ngồi uống trà trong phòng. Thấy Phùng Ngọc Yến trở về, Tiểu Tiểu vui mừng chạy lại.

“Nhìn giống tiểu cầu...” Phùng Ngọc Yến nhìn Tiểu Tiểu lon ton chạy lại nghĩ thầm.

“Sư phụ, người đã tìm được cửa tiệm?”

“Àn, ngay gần đây, chúng ta qua đây một chút dọn dẹp đi.”

Phùng Ngọc Yến rất vui về lời hai công nhân miễn phí đi sang cửa hàng mới. Sau khi dụ dỗ hai tiểu nha đầu làm việc bằng một bữa cơm tối, Phùng Ngọc Yến liền xuống bếp.

Mùi thức ăn bốc lên thơm lừng, khiến Phùng Tiểu Tiểu và Trình Y Y nước dãi nuốt ừng ực. Còn bên ngoài tiệm thuốc, một lượng lớn dân chúng đang đứng hít lấy hít để. Rất không khó để nhận thấy mùi thơm bốc ra từ tiệm thuốc đã đóng cửa, đám người không hi vọng xông vào, chỉ dám đứng ngoài ngửi mùi.

Lúc Phùng Ngọc Yến đi ra sảnh, tiệm thuốc đã được dọn dẹp không sai biệt lắm. Nhìn một lúc, sau đó mỉm cười hài lòng, Phùng Ngọc Yến quay lại bếp mang thức ăn ra bàn ăn rồi gọi hai nữ.

Một cuộc chiến đấu quen thuộc lại diễn ra, khi Phùng Ngọc Yến buông đũa là bên cạnh nàng người đầu biến thành phụ nữ có thai...

“No chết mất...”

Tiểu Tiểu thờ không ra hơi. Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Ai bảo ngươi ăn như trư đây?”

“Sư phụ, ngươi nói như vậy là vũ nhục thức ăn ngươi nấu. Ngươi có thể nói ta ăn mạnh khỏe chẳng hạn...”

Trình Y Y no bụng không thể nhịn nổi cười.

Nhìn trời tối bên ngoài, Phùng Ngọc Yến cùng hai nữ mang biển hiệu ra thay thế.

Nhìn biển hiệu, Tiểu Tiểu cùng Trình Y Y đều trầm trồ khen đẹp. Phùng Ngọc Yến chỉ mỉm cười, sau đó vào kiểm tra lại thuốc bắc.

Phải nói lão bản cũ cũng thật tốt, trước khi đi đều đã nạp đầy đủ thuốc bắc cho đầy các học, khiến Phùng Ngọc Yến bớt đi một phen công sức.

Đến khi toàn bộ mọi thứ đều ổn, Phùng Ngọc Yến vươn vai một cái, sau đó cùng Tiểu Tiểu, Trình Y Y mỗi người một gian phòng trong tiệm ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Khám bệnh miễn ph

Phùng Ngọc Yến dành một ngày luyện chế đan dược. Nàng yêu cầu Tiểu Tiểu cùng mình khi luyện chế để Tiểu Tiểu có thể học tập luyện chế những đan dược cơ bản này.

Phùng Tiểu Tiểu không hổ danh là khả năng nhìn một lần nhớ vĩnh viễn, Phùng Ngọc Yến quả thật chỉ cần làm mẫu một lần, Phùng Tiểu Tiểu không sai lệch đến lần thứ hai thử nghiệm đã hoàn toàn chế ra được đan dược. Tuy chất lượng so với Phùng Ngọc Yến đan dược dĩ nhiên không bằng, nhưng Phùng Ngọc Yến tin chắc rằng, cho Tiểu Tiểu vài năm, Tiểu Tiểu chắc chắn có thể làm ra được đan dược cực phẩm.

Phùng Tiểu Tiểu bỏ một ngày học cùng sư phụ, nàng càng được Phùng Ngọc Yến chỉ dạy, càng thêm sùng bái sư phụ nàng. Trong thâm tâm Phùng Tiểu Tiểu, Phùng Ngọc Yến là một mẫu người hoàn hảo, là một tấm gương mà nàng muốn noi theo. Hơn nữa, Tiểu Tiểu trong thâm tâm thật sự coi Phùng Ngọc Yến như thân nhân, nàng hết sức kính trọng sư phụ, bởi vậy, sư phụ nàng dạy cái gì, nàng cần phải cố gắng hết sức.

Phùng Ngọc Yến nhìn Tiểu Tiểu thân hình bé nhỏ đang chăm chú luyện chế đan dược, không tự chủ giật đầu một cái. Tiểu Tiểu là người thông minh nhất mà Phùng Ngọc Yến từng chỉ dẫn. Nàng cũng đã dự định, sau khi mình rời đi thế giới này, Tiểu Tiểu sẽ thay nàng ở cái thế giới này để lại dấu ấn.

Trình Y Y hôm nay căn bản không ra ngoài, nàng được Phùng Ngọc Yến chỉ dẫn cho hoàn toàn bản Cửu Âm Chân Kinh, mỗi ngày rảnh rỗi đều cố gắng luyện tập. Nàng muốn nàng mạnh hơn, có ích hơn với Phùng Ngọc Yến và Vô Song, không để cho hai người phải bảo vệ mình.

Tối hôm đó, Phùng Ngọc Yến lại đặc biệt xuống bếp, khiến cho Trình Y Y cùng Tiểu Tiểu mừng rỡ không thôi, đồng thời vì Vô Song rời đi vài phút chia buồn.

Phùng Ngọc Yến ăn xong, liền viết một tờ giấy với nội dung là Từ thiện y quán khám chữa bệnh miễn phí một tháng. Sau khi tắm rửa liền, về phòng nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Phùng Ngọc Yến chợt cảm thấy có người tiến đến trước cửa phòng mình, xem khí tức thì là tiểu nha đầu Tiểu Tiểu. Phùng Ngọc Yến giả vờ như không biết, tiếp tục nhắm mắt thờ đều đều. Chỉ thấy Tiểu Tiểu nhẹ nhàng đi vào phòng, đóng cửa, sau đó lén leo lên giường, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Vài phút sau, Tiểu Tiểu tiếng thở đều đều, chứng tỏ đã ngủ.

Phùng Ngọc Yến vừa bực vừa buồn cười, nhưng cũng không đánh thức Tiểu Tiểu. Tiểu nha đầu này là sợ cô đơn a. Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng đắp chăn cho Tiểu Tiểu, sau đó mặc cho Tiểu Tiểu ôm mình, cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng dậy, Phùng Ngọc Yến quyết định hôm nay bắt đầu khai trương. Tờ thông báo được dán lên tường bên ngoài tiệm, rất nhanh có nhiều người đọc.

Phùng Ngọc Yến cùng Phùng Tiểu Tiểu ngồi ở bàn khám bệnh giữa sảnh. Trình Y Y do không có việc gì làm, dứt khoát ở lại phòng mình tu luyện.

Một lão nhân run rẩy bước vào trong y quán, cất giọng hỏi nhỏ:

“Xin hỏi, y quán có thật là khám chữa bệnh miễn phí sao?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười gật đầu. Nàng tuyệt sắc khuôn mặt, ăm ắp khí tức, còn có mùi thơm hoa bách hợp làm mọi người đều có cảm giác thư thái, nhất thời tin tưởng tăng lên không ít.

“Mọi người khám bệnh liền xếp hàng đi. Mời vị này lão gia gia khám đầu tiên.”

Phùng Ngọc Yến thanh âm trong trẻo cất lên. Lão nhân hai chân run rẩy tiến tới ghế ngồi, Phùng Ngọc Yến quan sát sắc mặt lão nhân, sau đó yêu cầu lão nhân đưa tay bắt mạch. Phùng Ngọc Yến bắt mạch khoảng mười giây, sau đó nói:

“Hai chân run rẩy khó đứng vững, toàn thân hay bị lạnh vào lúc trời tối...”

Phùng Ngọc Yến nêu lên hàng loạt triệu chứng, lão nhân càng nghe càng thán phục, liền hỏi:

“Xin hỏi, bệnh của lão có thể chữa được không?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười đáp:

“Lão gia gia chỉ cần châm cứu một lần, sau đó uống thuốc chừng ba lần là khỏi hẳn.”

Lão gia nghe xong mừng rỡ hỏi lại:

“Thật sự?”

Lão gia bị bệnh này đã lâu năm, mỗi lúc trời tối lại như cực hình. Con cái chăm sóc lão cũng rất khổ cực, nhưng không ai dám lên tiếng. Thương con cháu, lão định đi dạo thành Lâm An một ngày, sau đó đi một nơi nào đó chờ chết. Không ngờ đi qua Lâm An lại gặp được thần y có thể chữa bệnh cho mình.

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó dùng lửa tẩy trùng kim châm cứu. Nàng yêu cầu lão nhân cởi áo, nháy mắt mười tám châm đâm xuống. Những người ở đằng sau không thể nhìn rõ tay nàng châm cứu như thế nào, tất cả đều trở mắt ra nhìn.

Phùng Ngọc Yến vừa châm cứu vừa giảng giải cho Phùng Tiểu Tiểu yếu quyết. Y học bác đại tinh thâm, chỉ có đầy đủ kiến thức mới hiểu được, thành ra Phùng Ngọc Yến cũng không sợ có ai lên học.

Phùng Tiểu Tiểu nghiêm túc theo dõi Phùng Ngọc Yến trị liệu. Ngày đầu tiên khai trương miễn phí vậy mà đã khám chữa bệnh cho hơn ba mươi người. Cứ theo đà này, việc khám chữa bệnh cho một trăm người sẽ chỉ mất khoảng ba bốn ngày là xong.

Hai ngày tiếp theo, Phùng Ngọc Yến vẫn tiếp tục khám chữa bệnh. Lúc này bệnh nhân bệnh nặng ngày đầu tiên đã có người hoàn toàn khỏi bệnh, khiến cho danh tiếng Phùng Ngọc Yến chỉ có ba ngày mà đã vang xa toàn thành Lâm An.

Kết thúc ngày thứ ba khám bệnh miễn phí, Phùng Ngọc Yến mở bảng nhiệm vụ ra tra cứu, đã thấy mình hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến khám chữa bệnh một trăm người. Hai nhiệm vụ chính tuyến vẫn chưa được đánh dấu hoàn thành, khiến Phùng Ngọc Yến cau mày là nàng đã cho Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh hai cái bảo vệ cổ tay, vậy thì hai người an nguy hẳn phải là không có vấn đề mới đúng. Nếu vậy tại sao nhiệm vụ lại chưa được đánh dấu hoàn thành?

Phùng Ngọc Yến có chút suy nghĩ không ra, dứt khoát không suy nghĩ nữa. Nàng nói cho Tiểu Tiểu và Trình Y Y tự chuẩn bị bữa tối, sau đó trở về phòng nghiên cứu thu hoạch.

Nhận phần thưởng, Phùng Ngọc Yến được thêm một vạn điểm hệ thống, một vạn danh vọng, kèm theo một lần vòng quay sơ cấp. Nàng quyết định sử dụng luôn vòng quay sơ cấp này.

“Chủ nhân, đã lâu không thấy ngài dùng vòng quay may mắn!”

“À, tiểu Linh, cho ta quay nhận thưởng đi!”

Vòng quay may mắn hiện ra, bởi vì là vòng quay sơ cấp, lúc này các ô phần thưởng phân biệt là một ngàn điểm, hai ngàn điểm, năm ngàn điểm, một vạn điểm, ba ô không có gì và một ô hộp quà.

Thò tay vào quay, Phùng Ngọc Yến có chút hồi hộp nhìn kim chỉ phần thưởng...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thiên phú năng lực

Hộp quà, vậy mà lại là hộp quà, Phùng Ngọc Yến sung sướng, thiếu chút nữa không kìm được hò reo. Dù sao vận khí cái này phát huy quả thật luôn làm cho con người ta hạnh phúc.

“Chúc mừng chủ nhân nhận được thiên phú năng lực Không Phong, hệ thống thiên phú năng lực mở ra!” Tiểu Linh vui mừng thông báo cho Phùng Ngọc Yến.

“Không Phong là cái năng lực gì?”

“Không Phong chính là điều khiển gió đấy, chủ nhân cũng không cần IQ thấp như vậy chứ!”

Phùng Ngọc Yến mặt đen rồi, nàng ý thức được nàng vừa hỏi một câu IQ thật sự thấp.

Để đánh trống lảng, Phùng Ngọc Yến hỏi:

“Vậy ta có thể tự do khống chế toàn bộ không khí và gió?”

“Nào có đơn giản như vậy. Chủ nhân nhận được thiên phú năng lực Không Phong chỉ ở cấp bậc thấp nhất mà thôi. Chủ nhân có thể khống chế được gió, có thể tạo thành gió nhưng cấp bậc của chủ nhân bây giờ không thể khống chế không khí được.”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi:

“Ta tưởng hệ thống cho năng lực là tự động đến mức cao nhất chứ? Như luyện khí, luyện đan vậy.”

“Không phải như vậy, hệ thống chỉ cho chủ nhân kiến thức. Còn chủ nhân kỹ năng vẫn phải tự thực hành đấy thôi. Thiên phú năng lực cũng như vậy, hệ thống cho chủ nhân năng lực, nhưng để nâng cao năng lực đó thì đòi hỏi chủ nhân phải rèn luyện.”

“Rèn luyện thế nào?”

“Không Phong năng lực có tặng kèm cách thức rèn luyện. Chủ nhân nguyện ý nhận thiên phú năng lực này sao?”

“Đợi đã, một người có thể có bao nhiêu thiên phú năng lực?”

“Cái này phụ thuộc vào tinh thần lực của chủ nhân, cứ mỗi hai tiểu cảnh giới tinh thần lực thì có thể học được thêm một thiên phú năng lực. Tinh thần lực của chủ nhân càng mạnh, thiên phú năng lực cũng càng mạnh. Tất nhiên một số năng lực lại liên quan đến thể chất hoặc chân khí của chủ nhân, vậy những năng lực đó uy lực sẽ tăng theo thể chất hoặc chân khí của người.”

“Hiểu rồi, ta nguyện ý nhận năng lực này.”

Một luồng sáng xuất hiện giữa phòng, nhanh như chớp chui vào mi tâm Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến liền cảm giác thấy sự khác biệt, nàng phát hiện ra rằng nàng có thể cảm nhận được từng chuyển động của gió trong phạm vi một trăm mét. Phùng Ngọc Yến giờ ngón tay nhỏ lên, tinh thần khẽ động. Lập tức có một luồng gió yếu ớt xuất hiện ở phía trên đầu ngón tay, luồng gió xoay tròn tạo thành xoắn ốc vô hình, nhưng Phùng Ngọc Yến lại có thể cảm nhận được một cách rõ ràng. Bất cứ chuyển động nào của không khí xung quanh nàng, nàng đều có thể nắm bắt được.

“Thật thần kỳ!”

Phùng Ngọc Yến hưng phấn thốt lên. Nàng trong đầu lúc này cũng đã có phương pháp rèn luyện khống phong năng lực, liền mặc kệ mọi thứ, tập trung vào tiêu hóa thông tin.

Một lúc sau, Phùng Ngọc Yến thở dài một hơi, nàng lúc này đã hiểu làm thế nào để tu luyện khống phong năng lực, đồng thời cũng biết được các cảnh giới của thiên phú năng lực.

Không phong có tất cả sáu cảnh giới:

Cấp một: khống chế gió có thể tạo ra một cơn gió cấp năm trở xuống (gió nhẹ).

Cấp hai: khống chế gió có thể tạo ra một cơn gió cấp tám trở xuống (gió mạnh).

Cấp ba: khống chế gió có thể tạo ra một cơn gió cấp mười trở xuống (gió rất mạnh).

Cấp bốn: khống chế gió hình thành lốc xoáy cấp sức gió cấp mười hai.

Cấp năm: khống chế không khí theo ý muốn.

Cấp sáu: khống chế nguyên tử theo ý muốn.

Nhưng Phùng Ngọc Yến đọc đến cảnh giới cấp sáu, chợt nàng trong đầu nảy ra một câu hỏi: liệu có thể khống chế gió khiến cho mình bay lên được không?

Nghĩ đến điều này, Phùng Ngọc Yến lại càng hưng phấn. Bay a, ước mơ của nhân loại a. Nhân loại ước mơ luôn luôn là bằng vào chính bản thân mình, có thể tự do bay lượn trên bầu trời. Mặc dù hiện đại thế giới đã có máy bay, có tàu lượn, nhưng chung quy không thể thay thế được ước mơ kia. Kể cả kiếm tiền dùng nợ kiếm phi hành, cũng không thể bằng được bản thân tự do bay lượn mà không cần ngoại vật.

“Chủ nhân, catalogue đã cập nhật thêm thiên phú năng lực nhé!”

Tiểu Linh cắt đứt luồng suy nghĩ của Phùng Ngọc Yến, khiến cho Phùng Ngọc Yến trong tưởng tượng tỉnh lại. Bằng vào cái năng lực khống chế phong cấp một của nàng, còn lâu lắm mới có thể chân chính bay lên.

Phùng Ngọc Yến lập tức tinh thần tiến vào catalogue.

Catalogue được cập nhật đã có thêm phần thiên phú kỹ năng. Phùng Ngọc Yến lập tức tra cứu, chỉ thấy trước mắt nàng là một danh sách khá dài.

“Xem nào, thiên phú kỹ năng, cái gì?”

Giải Đáp Giả

Điểm yêu cầu: một tỷ (mười vạn vạn – mười ức)

Miêu tả: biết tuốt năng lực, cảnh giới chủ nhân phải không thấp hơn đối phương mười đại cảnh giới.

Độc tâm thuật

Điểm yêu cầu: mười triệu (một ngàn vạn)

Miêu tả: đọc được suy nghĩ của người khác, cảnh giới chủ nhân phải không thấp hơn đối phương mười đại cảnh giới.

...

“Một... một tỷ!”

Phùng Ngọc Yến lắp bắp nói. Nàng vốn tưởng “Nhân Bản” là cái đắt nhất trong catalogue, không ngờ lại có thể có một thứ còn gấp một trăm lần “Nhân Bản” xuất hiện.

“Chủ nhân muốn hỏi Giải Đáp Giả tại sao lại giá trị một tỷ đúng không?”

Phùng Ngọc Yến chỉ biết nói ừ, Tiểu Linh liền giải thích:

“Giải Đáp Giả là thiên phú năng lực nghịch thiên nhất mà Sáng Thế Thần có thể tạo ra. Giải Đáp Giả còn có tên gọi là Biết Tuốt năng lực. Chủ nhân nếu có Giải Đáp Giả năng lực, chỉ cần muốn biết một điều gì, lập tức sẽ biết, muốn biết ai ở đâu, chỉ cần tự hỏi người ta ở đâu, lập tức sẽ biết được người mà chủ nhân muốn tìm ở đâu.”

“Cái này chẳng phải Answer Talker trong Gash Bell?”

Phùng Ngọc Yến hai mắt sáng lên, thậm chí nuốt nước miếng một cái. Năng lực này nàng biết, tuy có chút hạn chế, nhưng thật sự là vô cùng nghịch thiên. Có điều một tỷ quả thật nằm ngoài tầm với của nàng. Nàng còn chưa đủ điểm mua về xuất nhập thế giới miễn phí đâu.

Nhìn một lượt thiên phú kỹ năng, cũng có các năng lực dị năng như khống hỏa, khống thủy, khống phong... nhưng giá cả quả thật cao dọa người, thấp nhất cũng năm trăm vạn. Các năng lực giá thấp hơn như thuận di, bay lượn... cũng không thấp hơn một trăm vạn.

Phùng Ngọc Yến tiếp tục quan sát, có rất nhiều thiên phú liên quan tới một bộ phận của thân thể, như mũi thính giá một ngàn, lưỡi nhạy cảm giá một ngàn...

Đặc biệt các thiên phú về mắt, cực kỳ nhiều:

Âm Dương Nhân

Điểm yêu cầu: mười vạn.

Miêu tả: thấu âm dương, nhìn rõ bản chất của sự vật sự việc.

Từ Cục Ma Đòng

Điểm yêu cầu: năm vạn.

Miêu tả: nhiếp hồn, thôi miên, nhìn thấu chiều thức.

Dự Đoán Nhân

Điểm yêu cầu: một vạn.

Miêu tả: có thể trông thấy trước một giây xảy ra sự việc.

...

Các thiên phú thể chất:

Hỗn độn thân thể

Điểm yêu cầu: một trăm vạn.

Miêu tả: thân thể tối ưu cho việc tu luyện pháp quyết hỗn độn cấp.

Thái Dương thân thể

Điểm yêu cầu: bảy mươi vạn.

Miêu tả: thân thể tối ưu cho việc tu luyện hỏa/quang thuộc tính pháp quyết.

Thái Âm thân thể

Điểm yêu cầu: bảy mươi vạn.

Miêu tả: thân thể tối ưu cho việc tu luyện thủy/băng thuộc tính pháp quyết.

...

Phùng Ngọc Yến đọc một lượt mà cảm thấy nhức hết cả đầu, nhất quyết để tiểu Linh giúp nàng lựa chọn thiên phú nàng cần. tiểu Linh rất nhanh gọi ý:

Âm Dương Nhân – mười vạn điểm.

Hỗn Độn thân thể - một trăm vạn.

Thiên nhiên khí tức – năm vạn điểm, có thể thông qua thiên nhiên khí tức để đạt được thiện cảm của các sinh vật khác nhân loại.

Thuyết phục – giúp cho việc thuyết phục thông qua ngôn ngữ nói đạt hiệu quả rất lớn, một vạn điểm.

Kèm theo là các loại dị năng như khống hỏa, khống thủy, khống phong...

Nhìn danh sách các thiên phú nên mua, Phùng Ngọc Yến âm thầm ghi nhớ. Nàng cũng không vội vã đổi, cái khống phong năng lực của nàng còn chưa rèn luyện đâu. Đổi bây giờ chỉ khiến cho lãng phí thời gian mà thôi.

Bởi vì hưng phấn, Phùng Ngọc Yến cảm thấy khó có thể tập trung tu luyện, nàng dứt khoát lên giường đi ngủ. Mai nàng còn có nhiều việc cần làm đây.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Rắc rối đến cửa

Mặt trời chưa lên, Phùng Ngọc Yến đã tỉnh dậy, nàng háo hức đi ra sân nhỏ tận hưởng không khí trong lành. Vận dụng khống phong năng lực, Phùng Ngọc Yến tạo ra những cơn gió mang không khí thanh mát đến thổi bay những chiếc lá rụng vào một góc.

“Không tệ.”

Hài lòng với năng lực mới, Phùng Ngọc Yến có chút sốt ruột, mong mình tu luyện cho tới khống phong cấp năm, chính thức có thể ngự khí phi hành. Nàng cũng biết đó là chuyện không thể một sớm một chiều hoàn thành, nhưng không ai cấm ước mơ a.

Từ thiện y quán mở ra, Phùng Ngọc Yến đã thấy khoảng mười người đứng chờ. Nàng từ hôm nay không dự định bản thân khám bệnh nữa, mà bảo

Phùng Tiểu Tiểu khám bệnh, còn nằng thì chỉ ra những cái sai của Tiểu Tiểu, giúp cho Tiểu Tiểu có nhiều kinh nghiệm hơn.

Cứ như vậy, một tuần trôi qua, danh tiếng Phùng Ngọc Yến và Phùng Tiểu Tiểu lúc này đã lan đến các vùng lân cận. Rất nhiều người từ xa đến đây khám bệnh, y thuật của Tiểu Tiểu cũng đã được củng cố rất nhiều, Phùng Ngọc Yến tính toán, Tiểu Tiểu chỉ cần ba đến năm năm là có thể có y thuật tốt nhất thế giới này.

Hiện tại người dân rất nhiều người đặt cho Phùng Ngọc Yến một cái ngoại hiệu là Bạch Ngọc Tiên Tử, còn Phùng Tiểu Tiểu thì cũng được xưng là tiểu thần y đấy. Tiểu Tiểu chưa được có ngoại hiệu, nằng dù sao cũng chỉ là một cô bé bảy tuổi mà thôi.

Ngày thứ tám khám bệnh miễn phí, thuốc men trong nhà đã phải nhập thêm một chút. Phùng Tiểu Tiểu luyện vài loại đan dược lúc này cũng đã được mang ra dùng, khiến cho việc khám chữa bệnh trở nên nhanh chóng hơn rất nhiều. Dù sao những cái kia đan dược, tuy cấp bậc thật sự rất thấp, nhưng không phải thuốc bắc có thể so sánh được đấy.

Phùng Ngọc Yến vừa chỉ dẫn Phùng Tiểu Tiểu châm cứu cho một bệnh nhân xong, bên ngoài truyền tới một trận ồn ào.

Phùng Ngọc Yến cau mày, đứng dậy ra cửa để xem có chuyện gì. Trình Y Y cùng Phùng Tiểu Tiểu cũng đi theo Phùng Ngọc Yến.

Chỉ thấy bên ngoài, một đám hạ nhân, theo sau là một cái kiệu, đang đi tới trước cửa y quán. Đám hạ nhân đang lớn tiếng đuổi những người xếp hàng ra để bọn hắn tiến tới.

Kiệu vừa dừng trước cửa y quán, Phùng Ngọc Yến cũng không nhìn, trực tiếp nói:

“Ai không xếp hàng, không khám!”

Sau đó quay lưng đi vào trong bàn khám bệnh.

“Đội đã!”

Một người đứng bên cạnh kiệu, trông lối ăn mặc có lẽ là nhà giàu quý gia, bước lên nói:

“Chủ nhân chúng ta là Triệu Tuấn, thế tử của Triệu Vương gia, đến khám bệnh ở chỗ các người chính là các người phúc khí.”

Người vừa nói xong, rèm che kiệu được vén lên, một thanh niên gầy gò bước xuống, hai tay phe phẩy quạt trông rất cao cao tự tại, khuôn mặt hơi xanh, hai chân không vững, chứng tỏ tình dục quá độ. Thanh niên nhìn thấy Trình Y Y đang đứng ở cửa, mắt liền sáng lên. Hắn cười cười tiến tới chấp tay nhã nhặn hỏi:

“Vị này xinh đẹp cô nương, chẳng hay quý tính đại danh là gì?”

Trình Y Y bản thân vừa gặp Âu Dương Khắc, vốn đối với những kẻ hoa hoa công tử này ghét cay ghét đắng, nay gặp Triệu Tuấn đến gần mình với ý không tốt, liền không thèm trả lời, quay người đi vào y quán. Nàng cũng không muốn bản tay đánh người này.

Tiểu Tiểu ánh mắt nhìn Triệu Tuấn như nhìn người ngớ ngẩn, sau đó quay ra nói với những người đang xếp hàng bên cạnh:

“Tiếp tục khám bệnh, bắt đầu từ vị lão thái thái này.”

Nói xong cũng quay vào trong bàn khám bệnh. Vị lão thái thái đang bực mình vì bị Triệu Tuấn kiệu chen ngang, lúc này vui mừng đi vào trước, để lại Triệu Tuấn khuôn mặt âm trầm đứng bên ngoài.

Triệu Tuấn hơn hai chục năm nhĩ thế tổ kinh nghiệm, trước giờ có bao giờ chịu nhục đến mức này? Hắn liền tức mình, cùng đám hạ nhân ầm ầm người đang xếp hàng ra, tiến vào bên trong.

Vừa tiến vào cửa, một mùi thơm hoa bách hợp đập vào mũi hắn, sau đó hắn nhìn thấy một khuôn mặt khuynh sắc khuynh thành.

Quá đẹp! Triệu Tuấn trước giờ chưa bao giờ gặp được người con gái nào đẹp như thế. Đã vậy mùi hương bách hợp át cả mùi thuốc bắc trong phòng, chắc chắn là mùi thơm từ người thiếu nữ tuyệt sắc này toát ra. Ở cái chốn này, từ nơi nào toát ra hai thiếu nữ cực phẩm như vậy mà mình không biết? Triệu Tuấn trong đầu lập tức tràn đầy dục vọng, muốn hôm nay mang cả hai người đẹp về động phòng ngay lập tức.

Quên mất mục tiêu của mình hôm nay đến là để xem bệnh, Triệu Tuấn lập tức gỡ bài quen thuộc của mình. Hắn cho rằng ở cái chỗ tồi tàn này khám bệnh, chắc chắn thế lực sau lưng cũng không đến nơi nào. Hắn là vương gia nhi tử, đến lúc gạo nấu thành cơm, có ai dám làm gì hắn?

Triệu Tuấn tiến đến nói:

“Hai vị cô nương, tại hạ Triệu Tuấn, nhi tử của Triệu Vương Gia. Ta muốn mời hai vị đến tể xá thăm quan một chuyến, được chăng?”

Không ai thèm trả lời Triệu Tuấn, Phùng Tiểu Tiểu khám cho vị lão thái thái kia, sau đó trầm ngâm một lát rồi kê đơn lấy thuốc. Phùng Ngọc Yến lặng lẽ kiểm tra lại bệnh tình người bệnh, rồi kiểm tra đơn thuốc Phùng Tiểu Tiểu viết, gật đầu một cái. Trình Y Y thì trực tiếp nhắm mắt lại ngồi một góc bên cạnh giường bệnh.

Triệu Tuấn lần thứ hai bị bỏ quên, hấn cắn tức nói:

“Các ngươi không đi cũng phải đi! Người đâu, mang hai cô gái này về cho ta!”

Chỉ thấy tám tên hạ nhân cao to lực lưỡng xông tới Trình Y Y và Phùng Ngọc Yến. Phùng Ngọc Yến đứng đưng như không có chuyện gì. Lúc này Trình Y Y động.

Dáng người xinh đẹp tiến tới, tám chàng chớp mắt xuất ra đánh vào ngực tám đại hán. Tám tên hạ nhân lập tức bay ra ngoài cửa, lao thẳng vào bức tường bên ngoài.

“Ngươi... ngươi...”

Triệu Tuấn hoảng sợ lùi lại hai bước.

“Cút!”

Trình Y Y lạnh nhạt buông một câu, sau đó quay trở về ghế ngồi, nhắm mắt lại.

Phùng Ngọc Yến cùng Phùng Tiểu Tiểu một chút để ý tới Triệu Tuấn cũng không có, hai người vẫn tập trung vào kiểm tra thuốc.

Đưa gói thuốc cho vị lão thái thái, sau đó dặn dò vài câu. Phùng Tiểu Tiểu hướng cửa cất giọng non nớt:

“Người kè tiếp!”

Hoàn toàn không coi Triệu Tuấn ra cái gì.

Triệu Tuấn sắc mặt lúc hồng lúc tím, sau đó cắn răng mang theo quần gia đi ra kiệu rồi đi. Đám hạ nhân cũng lồm cồm bò dậy đuổi theo, chứng tỏ Trình Y Y ra tay đều vô cùng có phân tặc, hoàn toàn không hại nhân mạng hay khiến bọn hấn trọng thương. Nàng cũng không muốn gây rắc rối cho Phùng Ngọc Yến ở chỗ này, dù sao Triệu Tuấn kia cũng là Vương gia nhi tử đấy.

Thế nhưng, rất nhanh, Trình Y Y biết mình đã lầm, có những việc phải xử lý triệt để thì mới không có rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiều Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Xử lý rắc rối

Chưa đầy nửa giờ sau, một đám binh lính chừng năm mươi người kéo tới vây quanh y quán. Đi đầu là tên quân gia vừa lúc nãy rồi đi cùng Triệu Tuấn, còn Triệu Tuấn đứng sau đám người, ánh mắt tràn đầy tham lam nhìn vào hai thân ảnh kiều diễm trong y quán.

“Thật sự rất nhàm chán.”

Tiểu Tiểu có chút khó chịu nói. Trình Y Y mặt lạnh gặt đầu. Nàng bây giờ đang nghĩ nên làm thế nào thì bên cạnh đã vang lên tiếng của Phùng Ngọc Yến:

“Y Y, đuổi chúng đi đi! Đừng gây ra án mạng!”

Phùng Ngọc Yến chẳng qua không thích có người chết trước cửa y quán của nàng thôi. Hậu quả là có kéo nhiều lính tới nữa, trước mặt Phùng Ngọc Yến cũng không đủ xem. Nàng nhưng là Bạch Y Chiến Thần, tự tay giết quá năm vạn binh lính. Huống hồ hiện tại nàng mạnh hơn xưa nhiều lắm, một cái thành Lâm An nho nhỏ, kéo hết binh lính đến đây cho nàng giết có khi cũng không đủ.

Trình Y Y nhẹ nhàng gật đầu. Nàng từ từ đi ra ngoài.

Bên ngoài Triệu Tuấn có chút sợ sệt Trình Y Y, bản lĩnh của nàng, hấn đã được chứng kiến rồi. Trước mặt vị thiếu nữ xinh đẹp này có thể nói là một cao thủ.

Đám lính trai tráng nhũ mảy, tính tình của Triệu tiểu vương gia này bọn họ không lạ lắm gì. Nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của hai vị cô nương trong y quán này, dễ dàng đoán ra tại sao bọn họ lại phải ở chỗ này. Bọn họ quả thật rất không cam lòng, nhưng ai bảo bọn họ là binh lính Triệu vương phủ đây.

“Bắt lấy các nàng!”

Quần gia Triệu phủ hô to, hai mươi tên lính tiến tới định tóm lấy Trình Y Y. Chỉ thấy khoe miệng Trình Y Y nhấc lên một nụ cười nhạt, nàng rút ra một cái roi nhỏ quất tới đám lính. Roi này chẳng qua là Trình Y Y tự mình mua từ sau khi được Phùng Ngọc Yến tặng cho nguyên bộ Cửu Âm Chân Kinh đấy, đến lúc này sử dụng mới là lần đầu tiên.

Chưa đầy mười hơi thở, hai mươi tên lính đã lăn ra đất, mũ giáp có mấy vết roi quật rách. Bản thân Trình Y Y nội lực rất cao, kèm theo tiên pháp của Cửu Âm Chân Kinh rất mạnh, mũ giáp bằng đồng thường quả thật không đáng nhắc tới.

Nhìn thấy Trình Y Y múa roi uy vũ, đám dân thường đứng ngoài nhiệt liệt vỗ tay. Bọn họ vốn căm ghét đám nhà giàu phách lối bắt nạt dân thường, hơn nữa chỗ này lại chính là nơi Bạch Ngọc Tiên Từ khám chữa bệnh miễn phí. Đối với vị thần y xinh đẹp này, đám dân thường vô cùng sùng bái nàng đây. Từ khi nàng đến nơi này khám chữa bệnh, các chứng bệnh chữa rất nhanh chóng, lại còn không tái phát, khiến cho người dân nghèo vốn lo lắng bệnh tật lúc này đã thoát khỏi một nỗi lo lắng lớn.

Năm mươi lính mạng đến, lúc này đã tổn hại mất hai mươi lính. Triệu Tuấn sắc mặt thật sự khó coi. Hắn có thể điều động cũng chỉ là ngân này người mà thôi. Nhiều hơn nữa thì phụ thân hắn sẽ không cho phép. Nhưng nhìn hai tuyệt sắc mỹ nữ trước mặt mà bảo hắn trở về tay không, hắn thật sự không cam lòng.

Ba mươi tên lính còn lại hoảng sợ, lùi lại mấy bước, để lại quân gia đứng đầy sợ hãi.

Trình Y Y liếc mắt đẹp khinh bỉ đám người, lạnh lùng nói:

“Muốn bắt thì đến đây mà bắt đi.”

“Ngươi... ngươi dám đánh trả? Ngươi biết chúng ta là ai không?”

Trình Y Y khinh bỉ nói:

“Ngu xuẩn! Các ngươi là ai ta cần gì phải biết? Muốn bắt thì nhanh lên, không thì biến đi.”

Đám đông hò reo lên:

“Biến đi!”

“Biến đi!”

...

Đám người Triệu Tuấn xanh mặt, vội vã cúp đuôi chạy mất.

Trình Y Y xoay người đi vào trong y quán, Tiểu Tiểu ngược lại có chút lo lắng hỏi:

“Sư phụ, chuyện như thế liệu có kết thúc không?”

“Tốt nhất là hắn nên biết điều, nếu không ta thật sẽ cho hắn đoạn tử tuyệt tôn.”

Trình Y Y tức giận nói.

“Được rồi, hôm nay các ngươi vất vả, tối ta xuống bếp một chuyến.”

Phùng Ngọc Yến cười cười nói.

“Sư phụ vạn tuế!”

Tiểu Tiểu vui mừng nói, rồi lao ra ôm lấy cổ Phùng Ngọc Yến.

“Được rồi, khám bệnh tiếp đi.”

“Người tiếp theo!”

...

Nói qua nói lại, Trình Y Y cùng Tiểu Tiểu có chút muốn cảm ơn Triệu Tuấn, nếu không bữa tối hai nàng cũng không có một bữa ăn ngon như vậy. Thậm chí Tiểu Tiểu trong lòng còn thầm ước rằng ngày mai, Triệu Tuấn sẽ mang theo nhiều nhiều người nữa đến đây tìm rắc rối, đến lúc đó nàng sẽ lại được hưởng mỹ vị sư phụ nấu rồi.

Hai ngày tiếp theo trôi qua rất bình thường, số lượng người khám chữa bệnh lúc này duy trì ở mức năm mươi người. Phùng Ngọc Yến một bên chỉ dẫn Phùng Tiểu Tiểu, một bên cũng tham gia khám bệnh.

“Người tiếp theo!”

Phùng Ngọc Yến đang ghi chép lại nhật ký khám bệnh, chợt thấy một người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng ngồi xuống đối diện. Nàng buông bút nhìn khuôn mặt người trẻ tuổi này. Đây là một thanh niên thân hình có chút ốm yếu, nhưng ánh mắt có tia uy quyền, mặc dù che dấu khá kỹ nhưng cũng không qua

được mắt Phùng Ngọc Yến. Đằng sau hán là một người khoảng ba mươi tuổi, mặt mũi cương nghị, có lẽ là người bảo vệ thanh niên trẻ tuổi này.

“Người đưa tay ra.”

Người trẻ tuổi giơ tay trái ra đặt lên bàn. Bàn tay trắng trẻo, có chút chai sạn giống như người luyện qua kiếm, hiển nhiên cũng là một người tập võ, tuy vậy khuôn mặt lại có chút tái xanh. Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng đặt tay lên bắt mạch, chỉ thấy trong kinh mạch người này có một chút độc tố.

“Thân thể có một chút độc tố, thời gian trúng độc chưa lâu, khoảng hai ngày. Người rất may mắn khi đến đây khám, bằng không nếu nhờ trúng thêm một lượng nhỏ nữa thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa chất độc để một thời gian sau liền gây suy yếu thân thể người, dẫn đến sau này có khả năng liệt nửa thân.”

“Cái gì? Người xác định?”

Thanh niên cả kinh, vội hỏi lại.

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng gật đầu. Chỉ thấy khuôn mặt thanh niên trầm xuống, sau đó hán hỏi:

“Xin hỏi, người có thể chữa khỏi cho ta?”

Phùng Ngọc Yến không nói gì, lẳng lặng ghi ra một đơn thuốc đặt lên bàn cho hán, sau đó đứng dậy lấy ra ba gói thuốc kèm một viên giải độc đan.

“Đây là giải độc đan kèm theo ba gói thuốc uống bồi bổ thân thể. Cách dùng ghi trên giấy, người mang về dùng mỗi nửa ngày một gói, sau hai ngày có thể hoàn toàn bình phục.”

“Nhanh như vậy?”

Thanh niên có chút bất ngờ hỏi lại.

“Được rồi, người cầm thuốc đi về đi.”

Phùng Ngọc Yến cũng không muốn mất nhiều thời gian, trực tiếp mời người rời đi. Nàng nhìn qua cũng biết người này thân phận không tầm thường, mình không muốn rắc rối thì tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều.

...

“Chủ nhân, ngài định thế nào?”

Người cận vệ hỏi thanh niên trẻ tuổi. Thanh niên trẻ tuổi cầm viên thuốc suy nghĩ một chút, sau đó đưa tất cả thuốc cho người cận vệ rồi nói:

“Người cầm về mang cho Thạch Xương nghiên cứu xem uống cái này có nguy hiểm gì hay không.”

“Vâng.”

Người cận vệ kính cẩn cầm lấy đám thuốc, sau đó cùng người thanh niên trẻ tuổi rời đi.

Thanh niên trẻ tuổi quay lại nhìn y quán một chút, sau đó cười nói nhỏ:

“Thật là có ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Triệu Húc tính toán

“Vi thần Thạch Xương khấu kiến hoàng thượng!”

Một lão nhân mặc quan phục quý ngồi trước một thanh niên mặc hoàng bào. Nếu để Phùng Ngọc Yến ở chỗ này, nàng ắt hẳn sẽ rất ngạc nhiên. Vì người thanh niên này chính là người thanh niên trúng độc hôm qua đã đến chỗ nàng khám. Triệu Húc, thiên tử của đất nước đại Tống.

“Đứng dậy đi!”

Triệu Húc lạnh nhạt nói. Lão nhân vội vàng đứng dậy.

“Nói kết quả đi!”

“Bẩm hoàng thượng, viên thuốc này thành phần cùng cách làm có chút kỳ quái, vì thần cũng không thể nhìn ra được thành phần của nó. Tuy nhiên viên thuốc này sẽ không mang độc tính gì, điều này vì thần có thể đảm bảo. Còn ba gói thuốc chỉ là thuốc bồi bổ cơ thể, tuy vậy phối chế người có kiến thức y thuật cực kỳ cao siêu, vì thần không thể sánh bằng.”

“Ồ, nói thử một chút xem.”

“Bẩm hoàng thượng, các vị thuốc trong gói thuốc hòa hợp với nhau một cách hoàn hảo. Bình thường khi kê thuốc, dù có thêm các vị trung hòa vào, đơn thuốc cũng có một số thành phần không tốt cho sức khỏe. Người ta có nói mười phần được có ít nhất ba phần độc là ý này.”

Triệu Húc gật đầu, Thạch Xương tiếp tục nói tiếp:

“Thế nhưng đơn thuốc phục hồi sức khỏe này, hoàn toàn hòa hợp với nhau. Điều này cũng nói lên rằng, khi người sử dụng, sẽ không có các tác dụng phụ, mà được lực lại hoàn toàn phù hợp để cho cơ thể hấp thu.”

“Nói như vậy, là cô gái kia có y thuật rất cao?”

“Cái này thần không dám nói, có thể đơn thuốc là do tổ tiên của cô gái đấy truyền lại cũng không biết chừng.”

“Vậy thuốc có thể uống?”

“Có thể uống. Kể cả không giải được độc trong người bệ hạ nhưng cũng không gây hại gì.”

“Không gây hại gì, người không biết thành phần sao biết nó không gây hại gì?”

“Thần đã lấy thân thử nghiệm một chút, quả thật không có vấn đề gì.”

Triệu Húc nghe vậy yên tâm, dứt khoát cầm lấy viên thuốc uống vào, sau đó ra lệnh cho thái giám hâm thuốc. Đối với vị thái y Thạch Xương này, Triệu Húc cũng yên tâm vì lòng trung thành của hắn.

Cho Thạch Xương lui, Triệu Húc ngón tay đập đập nhẹ vào tay vịn của long tọa, trầm tư suy tính.

“Hoàng thượng.”

Hắn từ hôm qua bảo vệ quỹ xuống cầu kiến. Người này tên gọi Tư Mã Viên, là một cao thủ. Tư Mã Viên là đệ tử ngoại gia của Huyền Không thần tăng, thủ tịch Đạt Ma Đường chùa Thiếu Lâm. Vốn hắn học thành nghề xong liền xuất sư, bản lĩnh xuất sắc khiến sư phụ của hắn khen ngợi không thôi.

Tư Mã Viên thuộc Tư Mã gia, vì chịu ân điển của Triệu Húc, tránh cho việc Tư Mã gia bị kẻ xấu hãm hại nên Tư Mã Viên thề tận trung báo đáp Triệu Húc. Có thể nói ngoài Thạch Xương vốn chỉ ham mê y thuật ra, Tư Mã Viên là người duy nhất mà Triệu Húc tin tưởng.

“Chuyện ta sai người thế nào rồi?”

“Tất cả đã bắt hết, là âm mưu của Tây Hạ, muốn lợi dụng đánh thuốc độc hoàng thượng.”

Triệu Húc gật đầu, rồi hỏi tiếp:

“Đã điều tra lai lịch của Từ thiện y quán chưa?”

“Thần đã điều tra ra được, cô nương áo trắng tên là Phùng Ngọc Yến, con gái của Phùng Danh ở ... Năm nay mười sáu tuổi. Còn cô nương áo đen tên là Trình Y Y, thân phận không biết, tuổi tác khoảng mười bảy tuổi.”

“Có tra được cô nương áo đen sư thừa nơi nào không? Còn có, tiểu cô nương kia tên gì?”

“Không thể tra được. Tiểu cô nương bảy tuổi tên gọi Phùng Tiểu Tiểu, gọi Phùng Ngọc Yến là sư phụ. Y thuật nàng cũng rất cao siêu, có vẻ y thuật Phùng Tiểu Tiểu là do Phùng Ngọc Yến cô nương chỉ dạy.”

“Cô nương áo đen so với người thế nào?”

“Mạnh hơn thần rất nhiều!” Tư Mã Viên nghiêm túc bẩm báo.

Triệu Húc cau mày, bản lĩnh của Tư Mã Viên hắn biết rất rõ ràng. Tư Mã Viên tuy trên giang hồ không nổi danh, nhưng thực lực chân thật đạt tới nhất lưu võ lâm cao thủ đấy.

“Người nói, ba người này tới đây làm gì?”

“Theo thần đoán, ba người này do Phùng Ngọc Yến làm chủ, đến nơi này quả thật chỉ để khám bệnh miễn phí.”

“Nói thử chút xem.”

“Ba người này, Trình Y Y cùng Phùng Tiểu Tiểu luôn luôn nghe lời Phùng Ngọc Yến. Từ khi bọn họ xuất hiện ở Lâm An, Phùng Ngọc Yến liền ngay lập tức mua lại y quán, sau đó chỉ tập trung vào chữa bệnh miễn phí.”

Triệu Húc gật đầu nghe tiếp.

“Hai hôm trước, Triệu Tuấn, đại nhi tử của Triệu vương gia có đến y quán khám bệnh. Hắn tham lam sắc đẹp Trình Y Y cùng Phùng Ngọc Yến muốn bắt hai nàng về, nhưng lần đầu có tám hạ nhân bị Trình Y Y một chiêu đánh bay, lần thứ hai mang năm mươi lính đến thì hai mươi người bị Trình Y Y dùng roi đá thương trong chớp mắt.”

Triệu Húc mặt sáng lên.

“Triệu Tuấn mấy ngày nay cầu xin Triệu vương gia mang người đi bắt, nhưng Triệu vương gia cự tuyệt, cấm túc Triệu Tuấn ở nhà. Y quán bên kia hoạt động vẫn bình thường, mỗi ngày chữa cho khoảng bốn mươi tới năm mươi bệnh nhân. Đại đa số đều khỏi chỉ trong vài ngày.”

“Một người võ nghệ cao cường, một người y thuật siêu phàm. Nhân tài như vậy, không dùng quả thật đáng tiếc.”

“Ý hoàng thượng là?”

“Ngày mai, tuyên chỉ phong chức cho Phùng Ngọc Yến chức vị Thái Y, Trình Y Y chức Ngự sử.”

“Hoàng thượng, thứ cho thần cả gan nói. Hai vị cô nương kia chưa chắc đã đồng ý nhận chức. Hơn nữa các quan trong triều phản ứng sẽ rất mãnh liệt.”

“Hừ, dùng người là việc của trẫm, kẻ nào dám ý kiến?”

“Hoàng thượng, thần có nghĩ đến một cách.”

“Cách gì?”

“Hoàng thượng thể hiện bản lĩnh, khiến cho cả hai tiến cung, chẳng phải sẽ thuận tiện cả đôi đường sao? Hơn nữa hai cô gái kia đều rất đẹp.”

Triệu Húc thật ra không phải không có ý gì với Trình, Phùng hai người. Nhưng hắn cũng không phải người lỗ mãng. Huống hồ như Trình Y Y cô gái, không phải dựa vào cái thân phận Hoàng thượng là có thể muốn cho nàng tiến cung được. Người trên giang hồ, mấy ai coi trọng triều đình đâu. Nàng chỉ cần tùy tiện tìm một nơi ở ẩn, vậy là hắn cái gì cũng sẽ không chiếm được.

“Được rồi, ta nghĩ một chút.”

Triệu Húc không nghĩ ép buộc hai nàng, hắn xem ra là phải tự mình đi một chuyến nữa, xem có cơ hội mang về người đẹp không. Dù chỉ một người cũng đã là có lời rồi. Còn nói hắn muốn à? Thật sự thì đàn ông ai cũng mang lòng yêu thích cái đẹp rồi, mà cái đẹp thì Phùng Ngọc Yến quả thật là người đẹp nhất hắn từng được thấy. Hơn nữa, mùi thơm trên người nàng khiến hắn nhớ mãi không quên...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Triệu Húc quyết tâm

Ngày hôm sau, như thường lệ, y quán sáng sớm lại mở ra. Hơn hai mươi người đã xếp hàng đứng ở bên ngoài. Khám được cho vài người, Phùng Ngọc Yến vừa buông bút ghi chép xuống, nàng liền phát hiện người thanh niên hôm trước đến khám đang ở trước mặt mình. Nhìn khuôn mặt lúc này hồng hào, không còn xanh xao như hôm nọ, Phùng Ngọc Yến gật đầu, nụ cười xinh đẹp nở trên môi, nhẹ nhàng nói:

“Độc trong người ngươi đã hoàn toàn được giải trừ, chẳng qua còn một thang thuốc, ngươi nên uống hết. Uống hết xong có thể an tâm ở nhà, không cần đến đây nữa.”

Triệu Húc nhìn Phùng Ngọc Yến nụ cười xinh đẹp không kìm được, nhất thời ngẩn người ra. Phùng Tiểu Tiểu trông thấy vậy hừ một tiếng, sau đó gào to:

“Người kè tiếp!”

Triệu Húc bị Tiểu Tiểu hô đánh thức, nhất thời xấu hổ, vội vàng nói:

“Cô nương, đa tạ người đã giúp ta giải độc.”

Triệu Húc trong lòng cũng rất ngạc nhiên, hắn không ngờ Phùng Ngọc Yến chỉ nhìn qua hắn đã biết hắn chỉ uống hai thang thuốc. Nhất thời y thuật của

nàng trong lòng hần liền thẳng vài cấp bậc.

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ngươi không cần cảm ơn. Ta cũng không nghĩ gặp lại ngươi ở đây nữa. Nếu ngươi đã không có bệnh, ngươi nên rời đi.”

Trắng trợn thất bại từ vòng gửi xe, Triệu Húc không ngờ lại bị mỹ nhân đuổi khéo sớm như vậy. Hần cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi thất bại.

Không còn cách nào khác, Triệu Húc cả tên cũng chưa kịp nói ra, đành phải cáo từ đi về.

Nhìn Triệu Húc ra khỏi cửa, Tiểu Tiểu nói:

“Lại một kẻ muốn đến tranh giành sự phụ của ta. Mơ tưởng!”

Phùng Ngọc Yến phì cười, lắc đầu rồi gọi người tiếp theo vào khám.

Hôm sau.

“Lại ngươi? Ngươi đến đây làm gì a?”

Tiểu Tiểu bức mình nói với Triệu Húc. Triệu Húc mặt ủ mày chau nói:

“Ta đến đây khám bệnh a.”

Tiểu Tiểu ngạc nhiên nhìn lại Triệu Húc, cảm thấy sắc mặt hắn có chút tái xanh, liền nói:

“Sự phụ ta không khám cho ngươi, để ta khám cho ngươi.”

Giờn hoai, sự phụ là của nàng, nàng nhất định không để ai cướp sự phụ đi mất.

Triệu Húc cũng để Tiểu Tiểu khám bệnh, tranh thủ nói chuyện hỏi han Phùng Ngọc Yến. Nhưng vừa nói được vài câu, Tiểu Tiểu lập tức nạt hắn im lặng, khiến Triệu Húc vô cùng ảm ức.

Liên tục ba ngày đến xin chữa bệnh, Triệu Húc hầu như không có tiến triển gì đáng kể, ngoài một vài câu nói chuyện phiếm ra, Phùng Tiểu Tiểu căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện riêng với Phùng Ngọc Yến.

...

Hoàng cung.

“Làm thế nào bây giờ?”

Triệu Húc quả thật rất đau đầu. Chưa bao giờ hắn cảm thấy được việc bắt được tâm lòng của cô gái lại khó đến như vậy. Hắn bản thân là thiên tử của một nước, bình thường là các cô gái đến quyến rũ hắn, hắn chưa bao giờ phải nhọc công đi tán gái.

Hết cách, Triệu Húc đành phải bán kiến mẫu thân mình, thái hậu.

Thái hậu nghe Triệu Húc nghiêm túc nói, nàng cũng rất bất ngờ đồng thời cũng rất buồn cười. Không ngờ nhi tử đã là vua một nước, vậy mà không có biện pháp lấy được trái tim của một thiếu nữ.

Thái hậu đành phải khuyên:

“Nếu ngươi thật lòng với nàng, nên trực tiếp đối với nàng theo đuổi, chứ không nên hành hạ bản thân như vậy. Sẽ khiến cho nàng thêm coi thường ngươi.”

Triệu Húc người trong cuộc, đương nhiên rất khó suy nghĩ, chỉ thấy mẫu hậu khuyên bảo rất đúng, lúc này mới hạ quyết tâm xuống, nhất định phải được đến người đẹp.

...

“Sự phụ, thật sự ta khâm phục tên kia. Mỗi ngày hắn đến là lại có một vấn đề, hôm thì trúng độc, hôm thì bị thương.”

Phùng Tiểu Tiểu có chút bó tay nói.

“Ngươi cứ mặc kệ hắn là được rồi. Cứ coi như hắn chỉ là bệnh nhân bình thường mà thôi.”

“Nhưng hắn cứ lượn lờ tán tỉnh sự phụ, ta không nhịn được.”

Trình Y Y một bên cười cười nói:

“Tiểu Tiểu, ngươi tính để sư phụ ngươi cô đơn cả đời hay sao?”

“Sư phụ là của ta, không ai có thể cướp!”

Tiểu Tiểu chống nạnh lớn tiếng.

Phùng Ngọc Yến trông mà buồn cười, giọng vuốt nhẹ đầu Tiểu Tiểu.

Hôm nay là một ngày hiếm có, bệnh nhân chỉ có hơn mười lăm người. Đến gần trưa, không còn một bóng dáng người nào nữa xếp hàng. Phùng Ngọc Yến cầm trên tay cốc trà, nhấp một ngụm tận hưởng.

Liếc mắt một chút Tiểu Tiểu, thấy nàng vẫn đang cắm đầu vào đọc những ghi chép mấy ngày qua, Phùng Ngọc Yến gật đầu hài lòng. Một đồ đệ có thiên phú, lại chăm chỉ khắc khổ, tôn sư trọng đạo, đó là ước mơ của tất cả các sư phụ trên thế gian này.

Tiểu Tiểu bây giờ đã có gần bốn năm nội lực, đây là thành quả của Tiểu Vô Tướng Công sau hơn một tháng luyện công. Lúc này Tiểu Tiểu căn bản có thể dùng nội lực khi châm cứu, đạt được hiệu quả tốt hơn nhiều rồi.

Trình Y Y cũng không hề lui là, nội lực tăng lên rất nhiều. Trước kia so với Vô Song, nội lực của nàng thật kém một khoảng lớn. Hiện tại thì khoảng cách này đã rút ngắn một chút. Chẳng bao lâu sau Trình Y Y cũng có thể so với Vô Song được rồi.

Phùng Ngọc Yến có chút nhớ Vô Song, dù sao cùng chung một chỗ mười mấy năm, lần này cách xa lâu như vậy, không khỏi có chút tưởng niệm. Còn có thể giới hiện đại, Phùng Ngọc Yến quả thật rất nhớ, nhất thời thất thần...

Đột nhiên, một bó hoa hồng đưa đến trước mặt Phùng Ngọc Yến khiến nàng giật mình. Nhìn phía trước Triệu Húc đang quỳ gối đưa cho mình bó hoa, Phùng Ngọc Yến tâm trạng dờ khóc dờ cười.

“Phùng cô nương, ta thích ngươi!”

Triệu Húc sắc mặt nghiêm túc nói.

“Cái tên khốn kiếp này!”

Tiểu Tiểu đập một cái, bó hoa bay vào góc tường. Bốn năm nội lực Tiểu Tiểu dĩ nhiên hơn hẳn không võ công Triệu Húc rồi.

Triệu Húc ngỡ ngàng nhìn bó hoa bay vào góc tường, nhất thời bất động.

Phùng Ngọc Yến cũng thấy Tiểu Tiểu có chút quá khích, cần phải chấn chỉnh, nếu không sau này nàng lại nghĩ sử dụng võ lực thay cho suy nghĩ thì hỏng bét. Nhưng trước mặt Triệu Húc, Phùng Ngọc Yến cũng không nói gì, dù sao phải cho Tiểu Tiểu một chút mặt mũi đấy.

“Tiểu Tiểu, tại sao ngươi lại đá bó hoa của ta?”

Triệu Húc lúc này kìm nén không được, tức giận nói.

“Ngươi gọi ai là Tiểu Tiểu?”

“Ngươi không phải tên là Tiểu Tiểu sao?”

“Bỏ cô nương tên gọi, không phải ngươi có thể gọi đấy. Thỉnh gọi ta là Phùng cô nương hoặc Phùng tiểu thần y!”

Vẫn đứng một bên xem trò vui Trình Y Y, lúc này đang ôm miệng cười...

“Được rồi, Phùng tiểu thần y, tại sao ngươi lại đá bó hoa của ta?”

Triệu Húc ủy khuất hỏi.

“Ngươi, suốt ngày quần quít lấy sư phụ ta. Ta không cho phép!”

Tiểu Tiểu hung dữ đáp.

“Nhưng ta thật sự thích Phùng cô nương, hơn nữa nam nhân theo đuổi nữ nhân hoàn toàn là bình thường đi.”

“Sư phụ là của ta, ngươi không có cửa đâu! Hơn nữa, sư phụ ta đã có vị hôn phu rồi, ngươi từ bỏ ý đồ đi thôi!”

Phùng Ngọc Yến nghe đến đây thì trán đầy hắc tuyến. Nàng từ lúc nào có vị hôn phu đây?

“Cái gì? Phùng cô nương, ngươi có vị hôn phu rồi?”

Triệu Húc cả kinh, nhưng đầu óc rất nhanh suy nghĩ. Xinh đẹp như Phùng Ngọc Yến, bị gia đình định ước là chuyện bình thường đấy.

Phùng Ngọc Yến thấy Triệu Húc hỏi mình, nàng cau mày không biết nên gật đầu hay lắc đầu, chợt thấy một người bước vào y quán, giọng vui mừng gọi to:

“Ngọc Yến tỷ, ta đã trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Nam Cung Nguyệt

Nam Cung Nguyệt “Vô Song!”

“Vô Song đại ca!”

Trình Y Y cùng Tiểu Tiếu vui mừng chạy ra chào đón Vô Song. Vô Song nhe răng cười chào hỏi:

“Y Y, Tiểu Tiếu, ta đã trở lại.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Vô Song, ngươi có thể giới thiệu với ta, ai ở sau lưng ngươi không?”

Vô Song gãi gãi đầu. Trình Y Y và Phùng Tiểu Tiếu lúc này mới để ý đến ngoài cửa có một người đang rụt rè nhìn vào y quán. Đó là một cô nương trẻ tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, có thể sánh ngang với Trình Y Y. Phùng Ngọc Yến có chút ngỡ ngàng, Xạ Điều thế giới từ bao giờ lại nhiều người đẹp đến vậy?

“Nguyệt Nhi, ngươi vào đây.”

Vô Song quay ra vẫy vẫy tay gọi ngoài cửa cô nương. Cô nương tên gọi Nguyệt Nhi cũng đi vào, nhưng lại núp sau lưng Vô Song, tò mò nhìn những người trong y quán.

“Ngọc Yến tỷ, đây là Nam Cung Nguyệt, ta trên đường đi gặp nàng bị bọn cướp bắt lấy, tiện tay giải cứu.”

Phùng Ngọc Yến cẩn thận quan sát Nam Cung Nguyệt, chỉ thấy nàng là một cô gái không có võ công, hơn nữa khí chất lại đoan chính, không phải người có tâm địa xấu gì, lúc này gật đầu cười chào hỏi:

“Nguyệt Nhi muội muội, ngươi không cần phải sợ. Chúng ta ở đây hoan nghênh ngươi đấy.”

Nói xong quay lại bảo Y Y:

“Y Y, ngươi sắp xếp cho Vô Song và Nguyệt Nhi muội muội phòng ngủ nhé. Nguyệt Nhi sẽ ở phòng của Tiểu Tiếu, còn Tiểu Tiếu sẽ sang ngủ với ta.”

Tiểu Tiếu vốn lâu ngày phải ngủ tách riêng sư phụ, lúc này nghe thấy sư phụ đồng ý cho mình ngủ chung, hưng phấn lao đến ôm Phùng Ngọc Yến.

Thật ra chủ yếu là Tiểu Tiếu ngủ giường, Phùng Ngọc Yến đa phần đều là ngồi tu luyện, nhưng Tiểu Tiếu luôn thích ở bên cạnh sư phụ.

Vô Song rất tự nhiên, cùng Nguyệt Nhi đi vào khu phòng phía sau.

Triệu Húc lúc này vẫn đang ngạc nhiên, hắn không ngờ mới đi ra ngoài có một thoáng, mà bản thân đã gặp ba vị mỹ nữ. Người nào cũng quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành. Đồng thời nhìn Phùng Ngọc Yến, Triệu Húc có một trận cảm thán, nghĩ đến mình khó khăn mà nhất thời có chút nản chí.

“Ngươi còn ở đây?”

Tiểu Tiếu không khách khí muốn đuổi khách. Nàng biết rõ, Vô Song đại ca trở về, Phùng Ngọc Yến chắc chắn sẽ xuống bếp làm một bữa thịnh soạn. Nếu không đuổi đi cái tên đáng ghét này, nhờ để hắn ném thử sư phụ nàng làm món ăn, sợ hắn sẽ càng quyết tâm theo đuổi sư phụ nàng. Đến lúc đó, muốn cho con ruồi này biến mất, sợ rằng chỉ còn cách cho hắn vài bệnh không cách nào cứu chữa...

Triệu Húc nhìn Tiểu Tiếu ánh mắt lạnh, có chút rùng mình, hắn làm sao không biết ý tứ Tiểu Tiếu muốn đuổi hắn đi. Nhưng bảo hắn đi, hắn cũng không cam lòng a.

“Vừa rồi người nói Phùng cô nương có vị hôn thê, là ai vậy?”

Triệu Húc cố gắng đánh trống lảng.

“Là người vừa đi vào a.”

Tiểu Tiểu quay ra phía hậu viện chỉ chỉ.

Phùng Ngọc Yến không nói gì, nàng tốt nhất lúc này nên im lặng, nếu không sẽ gây ra phản tác dụng, tạo cho Triệu Húc một lý do dây dưa.

Triệu Húc cúi đầu buồn bã, thất thểu đi ra khỏi cửa.

“Nha, thật phiền hà.”

Tiểu Tiểu lắc lắc cái đầu nhỏ, buông một tiếng thờ dài.

Phùng Ngọc Yến bực mình nói:

“Ai nói với người là ta có vị hôn phu đấy?”

Tiểu Tiểu cười hi hi đáp:

“Sư phụ, Vô Song đại ca chẳng phải vị hôn phu của người sao?”

“Ta nói với người, Vô Song và ta thuần túy là tỷ đệ tình cảm, làm sao lại có hôn ước gì ở đây?”

Tiểu Tiểu le lưỡi đáp:

“Nhưng nếu ta không nói vậy, tên kia sẽ còn dây dưa sư phụ suốt. Ta không chấp nhận hấn cướp sư phụ đi!”

Phùng Ngọc Yến dở khóc dở cười nói:

“Người cái này tiểu nha đầu, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Người cũng không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Vì dù sao, ta ở cái thế giới này cũng không lâu nữa... Phùng Ngọc Yến âm thầm nói trong lòng như vậy.

“Được rồi, Vô Song trở về, cũng nên làm chút tiệc chiêu đãi khách.”

Phùng Ngọc Yến cũng không trách mắng Tiểu Tiểu nữa mà mỉm cười nói. Tiểu Tiểu vui mừng hoan hô:

“Sư phụ vạn tuế!”

Phùng Ngọc Yến mặt nghiêm lại, dặn dò:

“Lần sau người làm việc gì nên lưu lại cho nhân chút mặt mũi, không thể tùy ý sử dụng bạo lực, nghe chưa?”

Tiểu Tiểu biết vừa rồi mình đá bó hoa, khiến sư phụ không hài lòng, lúc này cúi đầu nhận lỗi:

“Sư phụ, ta biết lỗi rồi, người đừng giận nha. Lần sau sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

“Được rồi, đi đóng cửa đi, chúng ta trưa nay cũng không có bệnh nhân.”

Phùng Ngọc Yến cũng có chút kỳ quái, tại sao hôm nay lại ít người bệnh đến khám như vậy? Nàng không biết, tất cả là do Triệu Húc tùy tùng Tư Mã Viên sắp xếp, muốn cho Triệu Húc có cơ hội nói chuyện với Phùng Ngọc Yến, nên đã chặn đám người muốn khám bệnh từ xa. Nhưng với thất bại của Triệu Húc, Tư Mã Viên người đã rút đi, bệnh nhân sẽ tới rất đông vào buổi chiều.

Nhìn bàn đầy áp món ăn, Vô Song nuốt nước bọt ừng ực rồi nói:

“Ngọc Yến tỷ, ta rời đi chính là nhớ nhất món ăn người nấu đấy.”

Trình Y Y cười nói:

“Người rời đi, Ngọc Yến tỷ còn nấu cho chúng ta mấy bữa nữa cơ.”

“Thật? Ngọc Yến tỷ, người cũng không thể bên trọng bên khinh như vậy chứ?”

Phùng Ngọc Yến cười đáp:

“Được rồi, ăn đi. Nguyệt Nhi muội muội, người cứ ăn thoải mái nhé, hôm nay ta làm rất nhiều.”

Nam Cung Nguyệt e lệ gật đầu, trong lòng tò mò nhìn Phùng Ngọc Yến. Nàng thấy vị Ngọc Yến tỷ tỷ này không những cực kỳ xinh đẹp, lại còn nấu ăn giỏi như vậy, món ăn quá thơm đi. Nhìn Vô Song bên cạnh sáng mắt, Nam Cung Nguyệt có chút tự vị không phải, nàng vốn rất tự tin vào sắc đẹp bản thân, nhưng đến giờ tự tin của nàng đã bị đánh bại, nàng trước mặt Phùng Ngọc Yến lại sinh ra một chút tự ti...

Vô Song đám người bắt đầu đánh chén. Vô Song, Trình Y Y cùng Tiểu Tiểu liên tục gấp, ăn như rồng cuốn khiến Nam Cung Nguyệt vừa gấp món ăn vào bát, chưa kịp cho vào miệng, ngạc nhiên há hốc mồm. Nàng nhìn Phùng Ngọc Yến một chút, sau đó ăn một miếng thức ăn trong bát. Miếng thức ăn vừa vào miệng, một mùi vị thơm lừng dâng lên trong miệng, đầu lưỡi cảm nhận được mỹ vị khiến nàng chỉ muốn liên tục ăn. Không nhìn được, Nam Cung Nguyệt cũng liên tục gấp.

Phùng Ngọc Yến tất cả điều này đã quá quen thuộc, nàng bình thản ăn, tận hưởng hương vị món ăn. Đến lúc nàng cảm thấy no, cũng là lúc toàn bộ thức ăn trên bàn đã đánh sạch sẽ. Phùng Ngọc Yến có chút giật mình, nàng lần này nấu chính là cho chín người ăn a, vậy mà đã hết sạch rồi.

“Minh phải chăng đang nuôi heo?” Phùng Ngọc Yến nhìn bốn người trước mặt phình bụng, có chút nghĩ như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Sắc phong

Nam Cung Nguyệt thân là đại nhi nữ của Nam Cung thế gia. Nam Cung thế gia là một gia tộc lớn, cô cô của Nam Cung Nguyệt chính là thê tử của Triệu vương gia, gia chủ Nam Cung Văn là tể tướng đương triều.

“Một bạch phú mỹ a...” Phùng Ngọc Yến có chút cảm khái, hoàn toàn quên mất mình cũng chính là điển hình một bạch phú mỹ.

“Tại sao người lại rơi vào tay bọn cướp?” Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

Nam Cung Nguyệt cúi đầu có chút khó nói. Phùng Ngọc Yến thấy vậy hỏi:

“Người bị cha người gả cho người không thích, nên người bỏ nhà đi phải không?”

Còn có chuyện gì khiến cho thiếu nữ thiên kim trốn nhà đi nữa đây? Phùng Ngọc Yến trải qua mấy chục năm cuộc sống, đại khái có thể đoán được đấy.

Nam Cung Nguyệt gật đầu, sắc mặt ảm đạm nói:

“Phụ thân ta muốn ta tiến cung...”

Không khí có chút trầm mặc, nếu Nam Cung Nguyệt nói bị gả cho một nhĩ thế tử nào đó, chỉ đơn giản là trốn đi một thời gian. Thế nhưng tiến cung lại là một khái niệm hoàn toàn khác. Trừ khi Nam Cung Nguyệt không về nhà, nếu không nàng trở về thì chỉ có một hậu quả là tiến cung mà thôi.

Thờ dài một hồi, Phùng Ngọc Yến nói:

“Người không muốn tiến cung, trở về nhà e rằng không thể nào. Nếu vậy thì cùng Vô Song một chỗ đi, hắn sẽ bảo vệ người.”

Nói xong nhìn sang Trình Y Y, thấy nàng cũng không có biểu hiện gì ra trên khuôn mặt. Phùng Ngọc Yến trong tâm nghĩ: “Xin lỗi Y Y muội muội...”

“Được, người từ giờ đi theo ta, ta sẽ bảo vệ người an toàn.” Vô Song sáng khoái vỗ ngực đáp ứng. Tính hắn vốn hào sảng, thật sự thích hợp với kiếp này đàn ông đấy. Thật ra tính cách Vô Song cũng có chút ảnh hưởng từ Cửu Dương Chân Kinh, Hàng Long Thập Bát Chương, đều là dương cương chiêu số đấy. Bản thân Vô Song cũng không biết là mình càng ngày càng giống một nam tử hán đại trượng phu đích thực. Hắn cũng không biết là Nam Cung Nguyệt có cảm tình với hắn. Tất cả những điều này, Phùng Ngọc Yến đều biết, nàng cũng không có tác động gì, tất cả để tự nhiên đi.

Nam Cung Nguyệt nghe Vô Song nói vậy, nhất thời mặt đỏ bừng lên. Hắn đây là cầu hôn với ta sao? Nhưng ta với hắn gặp nhau chưa lâu. Ta nên làm thế nào? Từ chối hay đồng ý đây?...

Đầu óc của cô gái mới lớn, không thể nghĩ ngợi là vô cùng đa dạng đấy, tất nhiên là trừ Vô Song một dạng. Nếu Vô Song biết được Nam Cung Nguyệt nghĩ gì, sợ rằng hắn sẽ cố tình cách xa nàng...

Mặc dù Vô Song đã trở về, mỗi ngày Triệu Húc đều đến tỏ tình cùng Phùng Ngọc Yến. Lần đầu thấy Triệu Húc tỏ tình với Ngọc Yến tỷ, Vô Song có chút bất ngờ. Song không giống như Tiểu Tiểu phản ứng kịch liệt, Vô Song chỉ đứng đứng ngồi một chỗ xem kịch cùng với Trình Y Y và Nam Cung Nguyệt.

Phùng Ngọc Yến có chút đau đầu, nàng luôn luôn từ chối Triệu Húc, nhưng có vẻ càng từ chối, Triệu Húc càng tấn công tợn. Đến bây giờ mỗi ngày Triệu Húc đều ngồi tại y quán mấy canh giờ. Phùng Ngọc Yến chỉ có thể lựa chọn kệ hán, nàng luôn tập trung vào khám chữa bệnh. Tiểu Tiểu luôn luôn tìm mọi cách đuổi Triệu Húc đi, nhưng nàng càng lúc càng cảm thấy bất lực đối với con người mặt dày này.

Một tuần lại trải qua.

Y quán bây giờ công việc khám bệnh vẫn như cũ đông đúc, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến khám bệnh. Phùng Ngọc Yến cũng đã dạy cho Tiểu Tiểu rất nhiều kiến thức. Hiện tại, Phùng Ngọc Yến có thể yên tâm giao việc khám bệnh cho Tiểu Tiểu, bản thân nàng chỉ là ngồi một chỗ thưởng thức trà mà thôi.

Hôm nay Triệu Húc không có đến, khiến cho mọi người vốn quen thuộc với sự có mặt của hắn không thể không ngoài ý muốn cảm thấy có một chút trống vắng. Đến mức Tiểu Tiểu ngoài mặt có chút há hê:

“Tên kia cuối cùng cũng bỏ cuộc.”

Tiểu Tiểu trong lòng tất nhiên mừng rỡ, nàng đối với tên mặt dày kia không có biện pháp. Vì sự phụ đã dặn, không đến lúc cần thiết, không được sử dụng bạo lực. Đối với Triệu Húc, nàng cũng chỉ mắng hắn, đuổi hắn đi. Triệu Húc thân là hoàng đế đương triều, trước giờ bị ai mắng như vậy đâu. Nhưng hắn lòng dạ quả thật rất rộng rãi, hưởng hồ bây giờ hắn đang có mục tiêu theo đuổi, trước khi được đến tay, có chút người là hắn không thể đắc tội được đấy.

Bỗng có tiếng ồn ào bên ngoài, ít nhất ba mươi tên binh lính áo giáp sắt bọc kín toàn thân. Phùng Ngọc Yến nháy mắt nhận ra đây chính là ngự lâm quân. Nàng cũng không vội vã, chậm rãi đặt chén trà xuống, đứng dậy đi ra ngoài. Theo sau nàng là Vô Song, Nam Cung Nguyệt và Trình Y Y.

Một vị thái giám đứng ở cửa, cao giọng nói:

“Phùng Ngọc Yến tiếp chi!”

Phùng Ngọc Yến cau mày, nhưng cũng quỳ xuống hành lễ. Nàng dù sao cũng là người sinh ra thời này, ở đây nàng cũng có phụ mẫu, đối với quân vương hành lễ cũng là phải đấy.

“Phụng thiên thừa vận. ...

Phùng Ngọc Yến y thuật cao siêu, nay phong cho làm Ngự Y, hưởng chức quan tam phẩm. ...

Khâm thủ.”

Này, đây là chuyện gì xảy ra? Phùng Ngọc Yến đám người có chút ngạc nhiên. Các nàng chữa bệnh từ thiện, tại sao lại có thể được làm đến ngự y? Nói vậy chẳng phải làm ngự y có chút quá đơn giản sao?

Phùng Ngọc Yến không biết là nàng đã quá coi thường mị lực của mình, cũng không biết rằng đương kim thánh thượng lại chính là mặt dày Triệu Húc công tử, suốt ngày lẻo đẻo chạy đến y quán ngồi lý tán tình mình.

Đón lấy thánh chỉ, Phùng Ngọc Yến có chút mờ mịt. Vị thái giám kia nói:

“Phùng cô nương, người ngày mai sẽ có người đưa vào cung để tiếp nhận sắc phong.”

...

Triệu Húc có chút bất đắc dĩ, hắn đã li lợm hai tuần rồi, vậy mà không hề có chút tiến triển. Bản thân ngoài những thông tin điều tra thu được từ Tư Mã Viên ra, hắn cũng không thu được bất cứ thông tin gì khác. Không còn biện pháp, hắn đành phải dùng thánh chỉ để có cơ hội được nói chuyện với Phùng Ngọc Yến. Dù sao nếu không có được nàng bản thân, thì có được y thuật của nàng cũng là điều đáng vui mừng. Nhưng Triệu Húc trong thâm tâm vô cùng không cam lòng, hắn không nghĩ mình sẽ bỏ cuộc.

...

Hôm sau, Phùng Ngọc Yến lên kiệu tiến vào hoàng cung. Nàng không mang ai đi theo cả, kể cả Tiểu Tiểu.

Đến cửa hoàng cung, kiệu bị chặn lại, vị thái giám đi theo tiến tới lễ phép nói:

“Đã đến cửa hoàng cung, mời Phùng cô nương đi theo ta.”

Hắn nhìn Phùng Ngọc Yến tuyệt mỹ gương mặt, trong lòng cũng có thể đoán ra tâm tư của hoàng thượng đấy. Vậy nên hắn càng không dám đắc tội cô nương đã được hoàng thượng để mắt đến này. Ai biết đến lúc nào, Phùng Ngọc Yến có thể tiến cung, là chủ nhân của hắn đấy?

Phùng Ngọc Yến gật đầu đi theo thái giám tiến vào hoàng cung. Tới một khu nhà, sau khi nói cho một thái giám khác vào thông báo, thái giám nói:

“Đây là thư phòng, hoàng thượng đang đợi ở bên trong, cô nương xin hãy tiến vào.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, theo cửa mở tiến vào phòng. Nàng vừa nhìn đến người ngồi đằng sau cái bàn, nhất thời mày liễu có chút cau lại.

Không ngờ lại là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Từ chối

“Phùng cô nương, chúng ta lại gặp lại.”

Triệu Húc nở nụ cười nhìn Phùng Ngọc Yến đang đứng trước mặt mình.

Phùng Ngọc Yến thi lễ đáp:

“Khấu kiến hoàng thượng.”

“Ngươi đứng dậy đi.”

Phùng Ngọc Yến đứng dậy, ánh mắt bình thản chờ đợi xem Triệu Húc sẽ làm gì.

Triệu Húc cười khỏ nói:

“Thật vất vả mới có thể nói chuyện riêng với Phùng cô nương. Ta cũng không có biện pháp nào khác.”

Phùng Ngọc Yến im lặng, nàng đối với vị Triệu Húc này không có cảm tình, nhưng cũng không có ghét bỏ, vì hắn từ trước đến giờ đều không sử dụng quyền lực đạt được mục đích của hắn. Đối với hành động của Triệu Húc, Phùng Ngọc Yến thật ra có chút tán thưởng.

Triệu Húc nghiêm túc nói:

“Phùng cô nương, gả cho ta đi.”

Phùng Ngọc Yến thờ dãi đáp:

“Hoàng thượng, chuyện này không cần bàn thêm nữa. Ta sẽ không gả cho bất kỳ người nào, dù ngươi là hoàng thượng cũng không ngoại lệ. Ngươi không cần phải phí công như vậy.”

“Tại sao? Ta có thể cho ngươi tất cả mọi thứ ngươi muốn!”

Triệu Húc thật sự nóng nảy, hắn lần đầu tiên đối với một cô gái động tâm, vậy mà đã dùng đến thủ đoạn này rồi vẫn không đả động được Phùng Ngọc Yến.

Phùng Ngọc Yến nở nụ cười khuyh sắc khuyh thành nói:

“Cái ta cần không ở thế giới này.”

Cái nàng cần, là cùng những người nàng yêu quý, cùng nhau chu du đi khắp các thế giới. Huống hồ, bản thân nàng không có chuyện yêu một người đàn ông nào.

Triệu Húc buồn rầu hỏi:

“Ta không có một cơ hội nào sao?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ngươi không cần phải cố chấp như vậy. Xinh đẹp nữ tử trên đời có rất nhiều. Còn nữa, ngươi cũng thu hồi lại chức Ngự y đi, ta không có ý định làm ngự y.”

Triệu Húc ngăn người hỏi:

“Tại sao? Ngự y có gì không tốt?”

Phùng Ngọc Yến thờ dãi một cái rồi nói:

“Không phải không tốt, chính là thời gian của ta cũng không có nhiều.”

Triệu Húc nghe Phùng Ngọc Yến nói như vậy, mờ mịt không hiểu. Hắn suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Ngươi không sợ ta dùng thánh chỉ ép ngươi?”

Phùng Ngọc Yến nụ cười nở trên môi nói:

“Việc đó, đại khái ngươi có thể thử một chút.”

Nàng nói xong, không khí xung quanh chợt căng thẳng, trên người Phùng Ngọc Yến toát ra một cỗ cường đại khí thế. Triệu Húc bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, hắn không thể cử động. Triệu Húc không thể ngờ, vị cô nương xinh đẹp như tiên thiên này lại là một cao thủ, thậm chí mạnh mẽ gấp nhiều lần Trình Y Y. Tư Mã Viên đang ở bên ngoài, cảm nhận cỗ khí thế này, mặt hắn lập tức trắng bệch, vội chạy vào thư phòng.

“Hoàng thượng, ngài không sao chứ?” Tư Mã Viên trông thấy Triệu Húc đáng vẻ sợ hãi, mặt tái xanh, bất chấp tất cả đứng ra cản trước mặt Triệu Húc.

Phùng Ngọc Yến thu lại khí thế, nàng lạnh lùng nói:

“Ngươi đã hiểu chưa?”

Triệu Húc khuôn mặt tái xanh lúc này nhìn Phùng Ngọc Yến, càng lộ ra vẻ không cam lòng. Người đẹp như vậy, lại lợi hại như vậy, tại sao lại không vì trăm mã phục vụ? Thật sự không cam lòng a. Nhưng Triệu Húc cũng biết, cấp số cao thủ như Phùng Ngọc Yến, không ai có thể cản lại nàng. Tư Mã Viên chắc chắn không thể, thậm chí thân tăng Thiếu Lâm mạnh nhất cũng không thể có cái khí thế cường đại vừa rồi.

Triệu Húc đành phải gật đầu. Hắn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh như băng trước mặt, khuôn mặt mà hắn chắc chắn rằng, sau này hắn không thể nào quên nàng. Ấn tượng nàng để lại cho hắn quá mạnh mẽ.

Triệu Húc phân phó cho Tư Mã Viên:

“Hủy bỏ phong chức ngự y cho Phùng cô nương, ngươi đưa nàng ra khỏi hoàng cung.”

Tư Mã Viên làm sao không biết Triệu Húc nghĩ gì, thăm nghĩ vị minh quân này quả thực biết tiến thoái. Cấp số cao thủ như Phùng Ngọc Yến, đến sư phụ hắn cũng không thể trực diện chống đỡ. Chỉ bằng khí thế nàng vừa tỏa ra đã khiến hắn tim đập chân run, thực lực nếu thi triển ra cũng chỉ đạt tới ba thành, chắc chắn sẽ bị một chiêu giết chết.

Tư Mã Viên dẫn Phùng Ngọc Yến đi ra ngoài cung. Phùng Ngọc Yến từ chối đi kiệu về, nàng khinh công còn nhanh hơn kiệu nhiều lắm. Trực tiếp trước ánh mắt sững sờ của Tư Mã Viên, Phùng Ngọc Yến bóng hình biến mất vô tung vô ảnh.

...

“Sư phụ đi vào cung một mình như vậy không biết có vấn đề gì không?” Tiểu Tiểu vừa lo lắng, vừa ghi chép bệnh tình của bệnh nhân.

“Yên tâm đi, không ai có thể làm hại được Ngọc Yến tỷ đâu.” Vô Song cười đáp. Hắn là người ở bên Phùng Ngọc Yến lâu nhất. Tuy không biết chân thực Phùng Ngọc Yến tốt cùng mạnh đến mức nào, nhưng Vô Song biết, trên đời này có thể giữ lại Phùng Ngọc Yến người còn chưa ra đời đâu.

Trình Y Y cùng Nam Cung Nguyệt đã ra ngoài đi chợ rồi. Hai nàng lứa tuổi và tính cách vừa hợp, trò chuyện rất thoải mái, thật như hai tỷ muội. Có Trình Y Y bên ngoài bảo vệ, Vô Song cũng không lo lắng cho an toàn của Nam Cung Nguyệt.

“Ta không lo lắng sư phụ không ra ngoài được, ta chỉ lo là tên hoàng đế kia háo sắc, thấy sư phụ xinh đẹp như vậy, lại giờ trò theo đuổi mà thôi. Một tên Triệu gì đó đã đủ mệt mỏi rồi.”

Tiểu Tiểu bĩu môi một cái. Nàng có biết đâu, tên háo sắc hoàng đế mà nàng vừa nói, lại chính là tên Triệu gì đó vẫn theo đuổi sư phụ nàng.

Vô Song nghe nói vậy cũng cau mày. Đối với việc Triệu Húc theo đuổi Phùng Ngọc Yến, Vô Song cũng không có gì kỳ quái. Kiếp trước hắn cũng là một đại mỹ nữ, nam tử theo đuổi vô số, hắn cũng không có gì phản cảm việc này. Nhưng nếu để dính tới hoàng quyền, việc này có chút đau đầu. Nhưng rất nhanh Vô Song mặt lại trở lại bình thường. Hoàng đế thì thế nào? Đến lúc ép buộc nhau, hắn sẽ cùng Phùng Ngọc Yến bỏ đi là xong. Đánh mấy ngàn người hắn không thể, nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề.

...

Phùng Ngọc Yến cũng không lập tức trở về y quán, nàng đi dạo quanh khu buôn bán một lúc. Mặc dù đã mang mạng che mặt, Phùng Ngọc Yến dáng người cùng phong thái vẫn không thể giấu diếm, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt trông theo.

Phùng Ngọc Yến cũng không để ý, có lẽ nàng cũng đã quen việc này. Nàng đi dạo một vòng, cảm thấy không có gì đáng mua, liền quay người trở về. Nhưng vừa định rời đi, Tiểu Linh tiếng nói vang lên trong đầu:

“Chủ nhân, người nhìn bên trái, có một cái ngọc bội màu đen xi.”

Phùng Ngọc Yến nhìn lại phía bên trái mình, nàng quả thật thấy một người bán hàng rong, trước mặt bày biện một số đồ đặc bán. Các món đồ trông có vẻ cổ kính, trong đó có một cái ngọc bội màu đen xỉ, không chút nổi bật, nhìn như hàng rẻ tiền.

Phùng Ngọc Yến đi tới phía người này, hỏi:

“Ngọc bội này bán thế nào?”

Người bán rong ngẩng đầu lên thì thấy một vị cô nương bộ dáng thướt tha, dù đã mang mạng che mặt nhưng chắc chắn là một tuyệt đại mỹ nhân. Hơn nữa nàng trên người toát ra hương thơm hoa bách hợp tự nhiên, nhất thời hân thần hồn bị câu đi.

Phùng Ngọc Yến nhìn thấy người bán rong ngăn người nhìn mình, bắt đắc dĩ hỏi lại:

“Ngọc bội này người bán thế nào?”

“A, cái gì? Cô nương muốn mua miếng ngọc bội này?” Người bán rong thanh tỉnh, vội vàng hỏi lại.

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Người bán rong nói:

“Cái này ngọc bội ta mua được giá rẻ từ một tên trộm, cô nương muốn mua, một lượng bạc tốt lắm.”

Một lượng bạc cho một cái ngọc bội trông rẻ tiền, tuyệt đối không đáng giá. Tuy nhiên Phùng Ngọc Yến là ai? Nàng là chân chính bạch phú mỹ a.

Sáng khoái trả tiền, Phùng Ngọc Yến liền rời đi. Nàng vừa bước ra khỏi khu buôn bán, trước mặt đã bị sáu người chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tính toán rời đi

Phùng Ngọc Yến nhìn sáu tên mặt mày hung dữ đứng chặn đường mình. Cầm đầu là một thanh niên trẻ tuổi, bộ dáng bánh bao. Có điều hạ thân lực lượng phù phiếm, chứng tỏ tửu sắc quá độ mà thành. Nàng rất nhanh nghĩ ra tại sao bọn người này lại chặn đường mình.

“Cô nương, tại hạ muốn mời cô nương một ly rượu, được chăng?”

Tên cầm đầu cười cười tiến tới gần Phùng Ngọc Yến hỏi.

Phùng Ngọc Yến chưa kịp làm gì, chợt nghe tiếng gọi từ phía sau:

“Ngọc Yến tỷ, người sao lại ở đây?”

Phùng Ngọc Yến quay lại, thì ra là Trình Y Y cùng Nam Cung Nguyệt. Hai nàng vừa đi dạo phố về, tay vẫn còn xách một số món đồ đây.

Trình Y Y cùng Nam Cung Nguyệt hôm nay mua sắm thức ăn cùng một số món thường dùng. Vừa định quay về thì nàng thấy một bóng dáng rất quen thuộc đang đứng cùng sáu tên thanh niên. Trình Y Y quan sát một chút, liền nhận ra Phùng Ngọc Yến. Thấy Phùng Ngọc Yến bị mấy tên kia chặn đường, Trình Y Y cũng biết nàng rơi vào tình huống thế nào. Trình Y Y vội tiến tới gọi, quả nhiên Phùng Ngọc Yến quay lại.

“Ngọc Yến tỷ, đây là thế nào?”

Trình Y Y ánh mắt lạnh lẽo nhìn sáu tên thanh niên trước mặt. Dám đụng đến Ngọc Yến tỷ của cô nãi nãi, các người thật sự chán sống.

Đám thanh niên thấy có thêm hai cô gái cực kỳ xinh đẹp tiến tới, thăm nghĩ hôm nay thật là may mắn, có thể có ba người đẹp bầu bạn. Thanh niên cầm đầu nói:

“Ồ, ở đây còn có hai vị cô nương xinh đẹp nữa, tại hạ mời cả ba vị uống một ly rượu đi.”

Nói xong cười ha ha, giờ tay định tóm lấy tay của Phùng Ngọc Yến.

Trình Y Y thấy vậy, ánh mắt lộ vẻ băng hàn. Nàng mười hai năm lưu lạc trên giang hồ, những sự việc thế này không lạ gì. Lập tức giờ tay lên thành trào, Cửu Âm Bạch Cốt trào đánh tới bàn tay của thanh niên cầm đầu.

Cánh tay của thanh niên lập tức nhiều hơn ba cái lỗ, máu tươi từ đó chảy ra ngoài. Thanh niên sợ hãi kêu lên, tay lạnh lặn ôm tay kia, ngã xuống đất.

“Đại ca!”

Đám thanh niên còn lại hoảng sợ kêu lên. Bọn chúng biết lần này đã phải thiết bản rồi.

“Cút!” Trình Y Y lạnh nhạt nói. Đám người kia được xá tội, vội vã mang thanh niên kia rời đi.

Trình Y Y quay sang nhìn Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Ngọc Yến tỷ, ngươi không phải đi hoàng cung sao? Tại sao lại ở đây?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Mọi chuyện đều đã giải quyết xong. Hai ngươi vừa đi dạo phố sao?”

Trình Y Y gật đầu đáp:

“Ta cùng Nguyệt Nhi muội muội đang định quay về thì gặp ngươi.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“VẬY CHÚNG TA VỀ NHÀ THÔI.”

“Àn.” Trình Y Y nghe Phùng Ngọc Yến nói về nhà, nàng rất vui vẻ, nàng ở thế giới này cũng có gia đình, có tỷ tỷ, ca ca.

Nam Cung Nguyệt đối với Phùng Ngọc Yến càng lúc càng tò mò. Nàng cảm thấy vị Ngọc Yến tỷ này là đối thủ lớn nhất của nàng. Địa vị của Phùng Ngọc Yến trong lòng Vô Song vô cùng nặng. Vô Song cũng hay kể cho nàng nghe về Phùng Ngọc Yến.

Nam Cung Nguyệt có từng hỏi Vô Song:

“Vô Song ca ca, ngươi thích Ngọc Yến tỷ đúng không?”

Vô Song ngạc nhiên hỏi lại:

“Người như Ngọc Yến tỷ có ai mà không thích?”

Nam Cung Nguyệt có chút không phục, nhưng đến giờ nhìn tận mắt Phùng Ngọc Yến, Nam Cung Nguyệt hoàn toàn phục rồi. Phùng Ngọc Yến xinh đẹp như vậy, y thuật giỏi như vậy, tính cách lại hiền lành. Mấy ngày qua ngồi ở phòng khám, Nam Cung Nguyệt nhìn Phùng Ngọc Yến đối xử với bệnh nhân là biết. Kiên nhẫn, nhã nhặn, dịu dàng, quả thật chính là tiên tử. Nam Cung Nguyệt không nghĩ được là lại thấy một người như Phùng Ngọc Yến ở trần thế, quả thật là không ăn khối bụi tiên tử.

Ba người vừa bước vào y quán, liền thấy Tiểu Tiểu chạy lại ôm chầm lấy Phùng Ngọc Yến, nũng nịu nói:

“Sư phụ, ngươi không bị tên háo sắc hoàng đế kia làm gì chứ?”

Phùng Ngọc Yến nghe xong, đầu lập tức có ba sợi hắc tuyến. Làm gì là làm cái gì? Háo sắc thì làm cái gì? Đứa nhỏ này bao nhiêu tuổi? Mới bảy tuổi đi, sao ta trông thế nào cũng là một tiểu yêu nữ tuổi cập kê?

Lập tức tặng cho Tiểu Tiểu một gõ đầu, Tiểu Tiểu kêu đau, sau đó ủy khuất nói:

“Đau! Sư phụ, ngươi cứ gõ đầu ta như vậy, Tiểu Tiểu sẽ biến đàn.”

Ngươi biến đàn mọi người mới được an nhàn. Phùng Ngọc Yến vừa bực vừa buồn cười xoa xoa đầu nhỏ của Tiểu Tiểu, mặc cho nàng ôm mình.

Mọi người đang khám bệnh và xếp hàng cũng chào hỏi:

“Tiên tử, ngài đã về.”

“Thần y, ngài trở về.”

Nhìn khuôn mặt vui mừng thật sự của những người này, Phùng Ngọc Yến trong lòng rất vui vẻ.

Một tháng khám bệnh miễn phí sắp hết, Phùng Ngọc Yến biết thời gian mình còn ở lại thế giới này không lâu nữa. Còn hai nhiệm vụ chính tuyến mình vẫn chưa làm xong. Kỳ hẹn gặp ở Gia Hưng cũng đã sắp đến rồi, có lẽ phải chuẩn bị rồi đi.

Tối hôm đó, Phùng Ngọc Yến sau bữa cơm nói:

“Tiểu Tiểu, sắp tới ta sẽ phải rời đi một thời gian. Ngươi cùng Vô Song ở lại đây khám bệnh.”

Tiểu Tiểu nóng nảy nói:

“Ta không ở, sư phụ đi đâu ta đi đó!”

Phùng Ngọc Yến nói:

“Thế nhưng những người cần khám bệnh thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Tiểu nói:

“Chúng ta hiện tại mỗi ngày chỉ có khoảng mười người khám bệnh, huống hồ đã nói là một tháng khám bệnh miễn phí, vậy cũng không thể ở một chỗ này cả đời đi. Sư phụ, người không được bỏ ta ở lại.”

Trong thâm tâm âm thầm nói thêm: Nếu người đi một mình, rủi gặp tên nào háo sắc câu dẫn người thành công, ta biết phải làm sao?

Vô Song cũng không đồng ý nói:

“Ngọc Yến tỷ, ta cũng không muốn ở lại. Dù sao kịch hay lại thiếu mất ta là không được.”

Trình Y Y cũng nói:

“Ta cũng muốn đi xem.”

Nam Cung Nguyệt không hiểu gì, vội hỏi:

“Y Y, Kịch gì vậy?”

Vô Song bèn đem cuộc hẹn Gia Hưng kể lại cho Tiểu Tiểu và Nam Cung Nguyệt nghe. Nghe xong hai người đều đồng thanh nói:

“Ta cũng muốn đi!”

Phùng Ngọc Yến hết cách, đành phải gật đầu.

Vô Song, Trình Y Y, Tiểu Tiểu đều không biết, lần này đi sẽ là lần cuối cùng bọn họ được ở bên Phùng Ngọc Yến...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiều Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Gặp Châu Bá Thông cùng Hồng Thất Công

Tối đến, Phùng Ngọc Yến có chút băn khoăn, nàng nhớ lại nhiệm vụ thứ hai của mình: bảo vệ Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công khỏi chết ở Lâm An.

Đến giờ đã sắp đến hết cốt truyện chính rồi, vậy mà Lâm An vẫn chưa có gì xảy ra. Nàng băn khoăn không biết mình có nên rời Lâm An đi không. Theo cốt truyện, thời gian này đúng thật Hồng Thất Công cùng Hoàng Dược Sư cũng ở Lâm An, nhưng mà nàng đã cho Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đôi bảo vệ cổ tay, hiển nhiên kịch tình cũng nên thay đổi mới phải.

Hơn nữa, Phùng Ngọc Yến có chút thắc mắc, với lịch duyệt cùng võ công của Hoàng Dược Sư và Hồng Thất Công, trừ khi có người trọng sinh ở thế giới này gặp được kỳ ngộ, còn không làm gì có ai có thể đã thương bọn họ? Mà người trọng sinh thì đã có ba người là mình, Trình Y Y, Vô Song hiện tại đều đã ở đây rồi.

Phùng Ngọc Yến bỗng nhiên có chút bất an. Tiểu Linh chỉ nói có “khoảng” một hai người trọng sinh, mà tính cả mình, hiện tại đã biết được ba người trọng sinh rồi, vậy có thể có người thứ tư lắm chứ. Nếu kẻ này lại có võ công từ kiếp trước, vậy thì không phải không thể gây nguy hiểm cho Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công rồi.

Phùng Ngọc Yến không an lòng, dặn dò Vô Song bảo vệ y quán, sau đó không trả lời mọi người hỏi đi đâu mà trực tiếp biến mất. Nàng có một linh cảm rằng tối nay kiểu gì cũng có thể xảy ra chuyện. Tuy linh cảm chỉ là linh cảm, nhưng Phùng Ngọc Yến vẫn thi triển khinh công đi tới hoàng cung để đề phòng bất trắc.

Đứng trên một nóc nhà của hoàng cung, Phùng Ngọc Yến cảm giác trải ra toàn bộ hoàng cung. Nàng muốn cảm nhận xem Lão Ngoan Đồng cùng Hồng Thất Công có ở trong cung ần vụng như cốt truyện hay không.

Chợt nàng phát hiện một người có mức nội lực không tầm thường. Lập tức Phùng Ngọc Yến khinh công về phía người kia.

Đến cách người kia một trăm mét, Phùng Ngọc Yến dừng lại, ẩn nấp sau một gốc cây. Nàng quan sát thấy một lão già râu bạc dài, mặt hồng hào phương phi đang khinh công tìm kiếm một cái gì đó.

Phùng Ngọc Yến cau mày, nàng chưa gặp người này nhưng nhìn bộ dáng thì hẳn là Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông không thể nghi ngờ. Tại sao Châu Bá Thông lại ở đây? Nếu vậy thì Hồng Thất Công hẳn phải cũng ở quanh đây. Phùng Ngọc Yến tiếp tục trải cảm giác, nhưng nàng không phát hiện bất cứ một người nào đáng nghi.

Phùng Ngọc Yến cau mày, nàng nghĩ ngợi một chút, sau đó quyết định chặn đường Châu Bá Thông lại hỏi.

Lắc mình một cái, thân thể Phùng Ngọc Yến biến mất, bóng dáng nàng xuất hiện trước mặt Châu Bá Thông, khiến lão ngoan đồng giật mình thủ thế.

Phùng Ngọc Yến hỏi nhỏ:

“Châu Bá Thông?”

Châu Bá Thông giật mình, hốt nhiên thấy một nữ nhân áo trắng ở trước mặt mình, xinh đẹp thoát tục.

“Quý a!”

Châu Bá Thông lập tức hét lên một tiếng, sau đó quay đầu chạy.

Quý cái đầu nguoi. Phùng Ngọc Yến mắng thầm trong lòng, thân hình hốt nhiên biến mất, sau đó xuất hiện chặn đầu Châu Bá Thông.

“Đừng sợ, ta là người a.”

Phùng Ngọc Yến nhẹ nhàng nói. Châu Bá Thông đang định chạy đi, nhưng nghe Phùng Ngọc Yến nói vậy liền dừng lại. Hắn nhìn ngó một hồi rồi nói:

“Cũng phải, nguoi có bóng, không phải quý.”

Phùng Ngọc Yến không thích nhiều lời lúc này, nàng trực tiếp hỏi:

“Hồng lão ca có phải cũng ở bên trong hoàng cung?”

Châu Bá Thông giật mình hỏi:

“Nguoi nói Hồng Thất Công là lão ca? Nguoi là ai?”

“Ta là Phùng Ngọc Yến, nghĩa muội của Hồng Thất Công.”

Châu Bá Thông a lên một tiếng, rồi nói:

“Nguoi là Phùng Ngọc Yến? Hồng lão ăn mày kia luôn nhắc tới thức ăn nguoi nấu, khiến cho nha đầu Hoàng Dung kia bức tức không nấu ăn cho chúng ta nữa.”

Phùng Ngọc Yến cười khở một cái, nàng chẳng qua là có cái hệ thống bug thôi. Nếu quả thật chỉ học nấu ăn, còn lâu mới nấu ngon như Hoàng Dung.

“Hồng lão ca hiện đang ở đâu?”

Châu Bá Thông rầu rĩ nói:

“Không biết a.”

Phùng Ngọc Yến cau mày hỏi lại:

“Nguoi không biết? Vậy Hoàng Dung và Quách Tĩnh đâu?”

“Quách Tĩnh bị thương, Hoàng Dung bế Quách Tĩnh đi đâu không biết. Ta đang đi tìm lão ăn mày đây.”

“Cái gì?”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi lại. Nàng rõ ràng đã cho Quách Tĩnh bao tay bảo vệ, vậy mà vẫn bị thương? Ai có thể làm cho hắn bị thương?

Phùng Ngọc Yến rất nhanh suy nghĩ, lúc này quan trọng nhất là phải tìm ra Hồng Thất Công cùng Hoàng Dược Sư. Theo như cốt truyện, nếu Quách Tĩnh bị thương, vậy họ sẽ trở về Ngưu Gia Thôn. Hoàng Dược Sư cũng sẽ xuất hiện ở Ngưu Gia Thôn. Phùng Ngọc Yến trải cảm giác một lần nữa, nàng đã năm mươi năm không nhìn cốt truyện, hiện tại cũng không nhớ ra được Hồng Thất Công đang ở đâu. Phùng Ngọc Yến chủ yếu tập trung cảm giác ở gần phòng bếp. Nàng cuối cùng cũng tìm thấy Hồng Thất Công ở kho đông lạnh.

“Đi.”

Phùng Ngọc Yến cùng Châu Bá Thông phóng về phía kho đông lạnh. Châu Bá Thông vừa đi vừa nghỉ ngơi, không biết tại sao Phùng Ngọc Yến lại đi về hướng này. Hắn đã tìm hướng này lâu rồi mà không có kết quả. Đến khi Phùng Ngọc Yến đẩy cửa kho lạnh, hai người vào nhìn thấy Hồng Thất Công. Châu Bá Thông lúc này mới há hốc mồm ngạc nhiên.

“Đại ca!”

Nghe tiếng Phùng Ngọc Yến, Hồng Thất Công ngạc nhiên hỏi:

“Phùng muội, tại sao ngươi lại ở đây?”

“Chuyện dài lắm, chúng ta đi trước đã. Võ công của ngươi...” Phùng Ngọc Yến đang nói bỗng nhiên cau mày. Nàng phát hiện võ công của Hồng Thất Công giảm sút một cách nghiêm trọng, trong thân thể còn dư lại một chút độc tố.

Hồng Thất Công cười khổ nói:

“Ta trúng lão độc vật ám toán, võ công bị phế rồi.”

Phùng Ngọc Yến lấy ra hai viên thuốc, đưa cho Hồng Thất Công rồi nói:

“Ngươi ăn vào trước đi.”

Hồng Thất Công cầm lấy hai viên thuốc, sau đó trực tiếp uống. Đối với vị nghĩa muội này, Hồng Thất Công rất có niềm tin rằng sẽ không hại mình. Đây là cảm giác của Hồng Thất Công, nó chưa bao giờ gây cho hắn thất vọng.

Thuốc vừa vào miệng đã tan trôi xuống cổ họng, một cổ thanh thuần khí tức từ trong cổ họng chui xuống dạ dày, sau đó lan ra toàn thân. Hồng Thất Công ngạc nhiên nói:

“Đây là sinh cơ đan?”

Phùng Ngọc Yến có chút ngạc nhiên hỏi lại:

“Ngươi biết?”

Hồng Thất Công gật đầu nói:

“Nha đầu Hoàng Dung có đưa cho ta sáu viên, ta uống hết mới cảm cực được nọc độc rắn của lão độc vật.”

Cái này cũng là do Phùng Ngọc Yến xuất hiện, khiến cho Âu Dương Phong nghe Âu Dương Khắc mô tả xong liền thay đổi xà trượng, tăng thêm một chút kịch độc. Hồng Thất Công may mắn có sáu viên sinh cơ đan của Hoàng Dung mới trụ lại được cái mạng, bức ra phần lớn độc rắn. Thế nhưng võ công không thể phục hồi, nọc rắn trong người tuy rằng đã áp chế, nhưng vẫn có nhất định tỷ lệ nguy hiểm.

Nhìn thần sắc của Hồng Thất Công dần dần sáng lên, chứng tỏ độc tố hoàn toàn bị loại bỏ, Phùng Ngọc Yến lúc này mới hỏi Hồng Thất Công xem chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chữa thương cùng gặp lại

Phùng Ngọc Yến vừa nghe vừa cau mày. Sau đó âm thầm thở dài một cái.

Quách Tĩnh bị thương, căn bản chính là do hắn tự tiện mang bảo vệ cổ tay ra tặng cho Hoa Tranh công chúa để nàng tránh khỏi bị đuổi giết trên đường về. Điều này khiến Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung xung đột với nhau một thời gian.

Điều khiến Phùng Ngọc Yến chú ý chính là sự xuất hiện của một kẻ tên là Long Vũ Phi. Nghe Hồng Thất Công nói, kẻ này mạnh mẽ phi thường, kể cả hắn lúc trạng thái tốt nhất e rằng cũng không thể chống nổi mười chiêu của Long Vũ Phi. Long Vũ Phi tuy đi cùng đám Âu Dương Phong nhưng lại không ra tay. Chỉ đến lúc đã thương Quách Tĩnh là do hắn dùng nội lực đẩy Hoàng Dung ra, khiến cho Dương Khang thừa thế đâm trọng thương Quách Tĩnh đây.

Lại là người chuyển kiếp sao? Phùng Ngọc Yến cau mày, sau đó trách cứ Tiểu Linh:

“Tiểu Linh, người nói người chuyển kiếp chỉ có một đến hai người, hiện tại thì sao?”

“Chủ nhân, cái này ta cũng không có biện pháp dự đoán. Quả thực một thế giới chỉ có một tới hai kẻ chuyển kiếp đã là nhiều lắm rồi. Người nghĩ xem với hàng triệu thế giới, mỗi cái có hai người chuyển kiếp đã là nhiều lắm rồi. Người chuyển kiếp cần cơ duyên đặc biệt mới có thể chuyển kiếp sống lại. Mà cơ duyên thì ở đâu nhiều như vậy chứ? Tất cả có lẽ chỉ là một sự trùng hợp.”

Phùng Ngọc Yến thở dài, trùng hợp gì mà cũng quá nhiều đi.

Hồng Thất Công thử vận công một chút, cảm thấy công lực không đình trệ do độc tố nữa. Hắn biết mình đã hoàn toàn được giải độc, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Phùng muội, viên giải độc của người đưa cho ta là loại gì mà đến độc mạnh nhất của lão độc vật cũng có thể hóa giải?”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Đây là bách độc giải độc đan, do chính tay ta luyện chế. Đại ca cầm một ít để phòng thân đi.”

Nói xong đưa ra một lọ sáu viên sinh cơ đan cùng hai mươi viên giải độc đan đưa cho Hồng Thất Công. Hồng Thất Công hí hửng cầm lấy, cất trong túi áo ngực dơ bẩn như sợ ai cướp lấy của mình.

Phùng Ngọc Yến nói:

“Ta muốn đi gặp Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung. Đại ca muốn đi theo hay ở lại hoàng cung?”

Hồng Thất Công có chút rầu rĩ đáp:

“Ta cũng muốn đi theo người. Nhưng công lực của ta vì thời gian dài trúng độc mà hiện tại rút xuống thê thảm. Đi theo người e rằng cũng chỉ cản chân người. Không bằng ngồi đây một đoạn thời gian, đợi bình phục rồi hẵng nói.”

Phùng Ngọc Yến suy nghĩ một chút, sau đó một ngón tay điểm vào vai của Hồng Thất Công. Hồng Thất Công đang ngạc nhiên thì cảm thấy một luồng ấm áp nội lực tràn vào thân. Luồng ấm áp này di chuyển trong kinh mạch hắn, sau đó chữa trị lại những đoạn kinh mạch bị thương, đồng thời mở rộng thêm kinh mạch của hắn một chút.

Hồng Thất Công hoàn toàn quên mất ngoại giới, đắm chìm vào cảm giác sáng khoái khi kinh mạch được chữa trị. Mãi đến tận khi Phùng Ngọc Yến hoàn toàn thu tay về, hắn mới chợt bừng tỉnh. Lúc này nội lực của Hồng Thất Công đã đột phá mức ba trăm năm, phá tan bình cảnh trước kia của hắn. Vốn Hồng Thất Công nội lực đạt tới bình cảnh, tu luyện cũng chỉ dậm chân tại chỗ, thậm chí theo thời gian tuổi tác gia tăng mà giảm dần. Hiện tại đột phá khiến hắn cảm giác thân thể thật thoải mái, đồng thời cũng có cảm giác không thực. Rõ ràng chỉ là một tiểu cô mười sáu tuổi, tại sao lại có thể có một thân nội lực mạnh mẽ đến như vậy? Đến cả Long Vũ Phi cực mạnh kia, e rằng nội lực cũng không có kinh khủng như vậy đi.

Phùng Ngọc Yến gật đầu một cái rồi nói:

“Nội lực của người đã khôi phục, tốt nhất đi theo ta một chuyến. Ta cũng không muốn Hoàng Dung tiểu nha đầu kia lại phải đến đây tìm người một lần nữa. Cả Châu Bá Thông cũng cùng đi đi.”

Hồng Thất Công gật đầu. Ba người khinh công về hướng Ngu gia Thôn.

...

Ngu gia Thôn, Khúc Linh Phong mặt thất.

“Quách ca ca, người cảm thấy như thế nào rồi?”

“Ta đã đỡ nhiều rồi. Dung nhi, cảm ơn người.”

“Người cảm ơn cái gì? Nếu mà còn sinh cơ đan hay có biểu tỳ ở đây thì tốt quá.”

“Bên ngoài có người! A, là Dương Khang cùng Mục Niệm Từ tỷ tỷ!”

...

Phùng Ngọc Yến ba người rất nhanh đi đến Ngu gia Thôn. Đến gần Khúc Linh Phong gia, Phùng Ngọc Yến không trực tiếp vọt vào trong mà lựa chọn đứng ngoài quan sát. Nàng liền phát hiện thấy Hoàng Dược Sư đã ở đó, đang chủ trì đám cưới cho Lục Quán Anh cùng Trình Dao Gia.

Hồng Thất Công thấy thế bấu môi nói:

“Cái thằng Đông Tà này, rõ ràng là thiên vị đồ tôn đi, lợi dụng thân phận kiếm cho đồ tôn một cô vợ đẹp.”

Phùng Ngọc Yến cười cười không để ý. Ba người cũng không cố ý ầm nấp, tự nhiên là bị Hoàng Dược Sư phát giác, chỉ thấy khuôn mặt mang mặt nạ

như cương thi quay sang nhìn chỗ ba người đứng nhìn.

Hoàng Dược Sư nhìn thấy Hồng Thất Công trước, thấy Hồng Thất Công đứng cạnh Châu Bá Thông, đang ngạc nhiên thì lại nhìn thấy Phùng Ngọc Yến nấp sau gốc cây. Lập tức Hoàng Dược Sư khinh công tiến tới chỗ ba người.

Mặc kệ cho Hồng Thất Công đang ngạc nhiên vì hành động của mình, Hoàng Dược Sư đến trước mặt Phùng Ngọc Yến, nhìn khuôn mặt nàng rồi ngăn người ra mấy giây.

Hồng Thất Công thấy Hoàng Dược Sư nhìn chăm chăm tiểu muội kết nghĩa, cảm thấy rất bức mình. Hắn cảm thấy Đông Tà thằng cha này tuy cổ quái, nhưng làm người cũng không tệ, tuy tà nhưng cũng có chừng mực. Tuy nàng rất giống Phùng Hành, nhưng vô lễ nhìn chăm chăm cô nương như vậy cũng không tốt lắm đâu?

Hồng Thất Công đang định lên tiếng, Phùng Ngọc Yến đã cất tiếng:

“Cô phụ!”

Hoàng Dược Sư ngăn người ra, hắn lại lắc đầu cười khổ. Dù sao hắn đứng trước mặt Phùng Ngọc Yến đều không có lực chống cự. Có thể là do khuôn mặt nàng quá giống Phùng Hành, cũng có thể là do mùi hương bách hợp trên người nàng...

“Ngươi nói cái gì? Hắn là cô phụ ngươi?”

Hồng Thất Công thất thố kêu lên, vậy chẳng phải Hoàng Dược Sư hơn hắn một bồi phận đây?

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Hoàng Dược Sư e hèm một cái, sau đó khinh công quay lại trong nhà. Ba người Phùng Ngọc Yến cũng tiến vào theo.

Lục Quán Anh thấy Phùng Ngọc Yến tiến vào cũng vội bước lên chào hỏi:

“Cô cô!”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười đáp lễ. Trình Dao Gia vì là vợ của Lục Quán Anh, lúc này cũng tiến đến chào. Phùng Ngọc Yến lấy ra một cái ngọc bội nhỏ, đưa cho Trình Dao Gia rồi nói:

“Ta cũng không có lễ vật gì tốt, cái ngọc bội này có thể khiến tinh thần tỉnh táo, coi như làm quà chúc mừng hôn lễ hai người đi.”

Trình Dao Gia cùng Lục Quán Anh vội vàng cảm ơn. Trình Dao Gia không tin Phùng Ngọc Yến cho lắm, nhưng Lục Quán Anh thì lại hết sức tin tưởng Phùng Ngọc Yến. Hắn chính mắt thấy vị tiểu cô cô này thần kỳ đến mức nào. Từ đan dược thần kỳ, cho tới thần kỳ bao cổ tay đều là vị tiểu cô cô này cho đây.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chữa thương, ngộ

Hoàng Dung đang ngồi trong mật thất cùng Quách Tĩnh, nghe thấy tiếng của Phùng Ngọc Yến, vội vàng vui mừng lên tiếng gọi:

“Biểu tỷ!”

Hoàng Dược Sư là người đầu tiên nhận ra tiếng con gái, vội nhìn quanh kêu lên:

“Dung nhi, ngươi ở đâu?”

Phùng Ngọc Yến đi vào bếp, đưa tay xoay chiếc bát mở cơ quan, lập tức mật thất hiện ra. Mọi người đều ngạc nhiên không rõ tại sao Phùng Ngọc Yến lại biết, nhưng cũng không ai mở miệng ra hỏi, tất cả theo chân nàng đi vào mật thất.

Trong mật thất, Hoàng Dung hai tay vẫn áp sát vào hai tay Quách Tĩnh, nàng khuôn mặt có chút mệt mỏi, lại có nét vui mừng.

Mọi người đều biết Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đang dùng nội lực chữa thương bằng một phương pháp rất cao minh. Phùng Ngọc Yến quan sát Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đôi chút, sau đó gật đầu nói:

“Nếu cứ thế này, Quách Tĩnh sẽ nhân họa đắc phúc, công lực tăng cao một bước. Ta tiễn hai người một hồi tạo hóa đi.”

Nói xong tiến tới bên cạnh hai người, tay trái đặt lên vai Hoàng Dung, tay phải đặt lên vai Quách Tĩnh rồi nhẹ nhàng nói:

“Loại trừ tạp niệm, cẩn thận chú ý.”

Nói xong vận nội lực Cửu Âm cùng Cửu Dương giao hòa, truyền vào cơ thể Hoàng Dung và Quách Tĩnh. Nội lực một âm một dương giao hòa thành một tia nội lực trung tính, hết sức ôn hòa lại bền bỉ chạy quanh kinh mạch hai người.

Quách Tĩnh từ bé đến tận khi gặp Mã Ngọc chỉ chú ý luyện ngoại công, thân thể có ám thương ngầm, không thể nào chữa khỏi, tiến độ tu luyện chậm rãi.

Hoàng Dung từ bé không ham võ công, chỉ tập chút võ công gia truyền, kinh mạch đã định hình, kể cả nắm trong tay tuyệt thế nội công cũng rất khó tiến xa.

Luồng nội lực âm dương giao hòa đi quanh cơ thể hai người, không những chữa lành vết thương, lại còn uốn nắn kinh mạch của cả Quách Tĩnh và Hoàng Dung, khiến cho tư chất luyện võ của hai người lên rất cao. Nếu cho hai người năm năm, hoàn toàn có thể đạt đến mức như Hồng Thất Công trước khi đột phá. Còn về phần được như Vô Song hay không, đây lại là phụ thuộc vào ngộ tính hai người có thể phá tan được bình cảnh hay không.

Đám người Hoàng Dược Sư hai mắt vẫn chăm chăm nhìn vào ba người Hoàng Dung, Không ai ngoài Hồng Thất Công, Hoàng Dung, Quách Tĩnh biết Phùng Ngọc Yến nội lực cao đến mức nào, nhưng nhìn nàng mặc dù hỗ trợ hai người Quách Tĩnh vẫn bình thản, thậm chí không chảy ra một giọt mồ hôi là biết nội lực của nàng đã đạt đến mức cao thâm.

“Tiểu cô nương này là như thế nào tu luyện vậy?” Trong đầu mọi người đều dâng lên một câu hỏi.

Khoảng một giờ trôi qua, Phùng Ngọc Yến thu công lại, thân nhiên đứng lên. Lúc này Quách Tĩnh và Hoàng Dung vẫn đang nhắm mắt tận hưởng cái cảm giác vừa rồi. Hai người đều có cảm giác hiểu ra rất nhiều thứ, bất tri bất giác đắm chìm vào trong cảm giác đó.

Phùng Ngọc Yến căn lại mọi người định hỏi gì, sau đó ám chỉ mọi người ra ngoài.

Ra đến phòng khách, Phùng Ngọc Yến mới nói:

“Quách Tĩnh cùng Dung nhi đang ‘ngộ’. Đây là cơ duyên khó đạt được, đừng làm phiền bọn họ.”

Mọi người khiếp sợ rồi. Đạt đến cảnh giới tông sư như Hoàng Dược Sư, Hồng Thất Công hai người cũng không lạ gì “ngộ” cả. Phải nói đây là cơ duyên vô cùng đặc biệt, chỉ có thể gặp, không thể cầu. Một khi võ giả “ngộ” được ra, thường sẽ tiến dài trong võ đạo, về sau hoàn toàn có thể đạt đến mức độ đại tông sư cảnh giới. Tất cả đều nhìn gian mật thất có chút hâm mộ.

Phùng Ngọc Yến chột cau mày, sau đó thân nhiên nói:

“Đại ca, cô phụ, Châu Bá Thông, chúng ta ra ngoài tiếp khách đi.”

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài. Hai người Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư nhìn nhau một cái, bọn họ không biết Phùng Ngọc Yến nói như vậy là có ý gì, nhưng mọi người vẫn theo nàng đi ra ngoài.

Khoảng một phút sau, có một đám người tiến tới, đi đầu là Hoàn Nhan Hồng Liệt, theo sau là đám người Bành Liên Hồ, Sa Thông Thiên, còn có Âu Dương Phong và một kẻ mặt mũi thanh tú, ước chừng ba mươi tuổi, trông hết sức thoát tục. Phùng Ngọc Yến nhìn người kia, đoán thầm hắn chính là Long Vũ Phi, quả nhiên nghe Hồng Thất Công nói:

“Người trẻ tuổi mặt mũi thanh tú kia chính là Long Vũ Phi.”

Phùng Ngọc Yến nhìn Long Vũ Phi, Long Vũ Phi cũng đang quan sát đám người Hoàng Dược Sư. Hắn cũng rất bất ngờ, không biết vị thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp kia là ai.

Phùng Ngọc Yến không thấy Âu Dương Khắc, đoán chừng là đã bị Dương Khang làm thịt. Đồng thời nàng cũng biết được tại sao hệ thống lại có nhiệm vụ bảo vệ Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư khỏi chết tại Lâm An. Bởi vì nàng nhìn ra Long Vũ Phi thực lực, không dưới năm trăm năm. Với mức nội lực này, Long Vũ Phi thậm chí có thể thuận sát Hồng Thất Công trước khi đột phá.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vốn truy tung theo Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, cuối cùng dựa vào thám tử biết được Quách Tĩnh và Hoàng Dung trốn đến thôn này. Hắn liền mang tất cả cao thủ đến đây, mục đích tranh đoạt Võ Mục Di Thư.

Hồng Thất Công nhìn thấy Âu Dương Phong, bĩu môi nói to:

“Lão độc vật, ngươi bây giờ chuyển nghề từ chăn nuôi rắn sang làm cầu cho Kim quốc?”

Âu Dương Phong tức giận nói:

“Thối lắm, ta chỉ đi tìm Khắc nhi, các việc khác ta không quan tâm.”

Nói xong liếc mắt nhìn qua đám người Hoàng Dược Sư, ôm quyền giả tạo chào hỏi:

“Hoàng huynh đã ở đây rồi sao?”

Hoàng Dược Sư cũng gật đầu đáp lễ. Hắn vốn cũng chẳng ưa gì Âu Dương Phong.

“Xin hỏi Hoàng huynh, người có thấy cháu ta Âu Dương Khắc ở nơi nào?”

Hoàng Dược Sư lắc đầu đáp:

“Ta từ khi rời khỏi đảo đến bây giờ cũng chưa có gặp cháu người.”

Âu Dương Phong tuy làm người nham hiểm, nhưng cũng biết Hoàng Dược Sư không nói láo. Hắn cau mày một chút, trong lòng không ngừng suy tính cách tìm được cháu trai.

Âu Dương Khắc vốn chính là con tư sinh của hắn với chị dâu, đây là bí mật mà Âu Dương Phong không bao giờ nói cho ai. Âu Dương Khắc được hắn thương yêu hết mực, âu cũng là do Âu Dương Phong đã đào tạo ra một kẻ nhị thể tổ võ công cao cường, hoang dã vô độ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Câu chuyện của Long Vũ Phi

Hồng Thất Công cất tiếng hỏi:

“Các người đến đây là tìm Quách Tĩnh?”

Hoàn Nhan Hồng Liệt gật đầu nói:

“Không sai, nếu vị lão tiền bối này biết Quách Tĩnh ở đâu, xin hãy giao cho chúng ta. Chúng ta chỉ cần một vật, sẽ không ảnh hưởng gì đến hắn cùng những người khác.”

“Là Võ Mục Di Thư đi?”

Phùng Ngọc Yến tiếng nói thanh thoát cất lên hỏi. Hoàn Nhan Hồng Liệt lúc này mới nhận ra người này đã từng bắt giữ hắn ở Bắc Kinh, lập tức run run nói:

“Cô nương là...”

Hắn lập tức lùi về phía sau đám người Bành Liên Hồ. Đám người này cũng toàn thân toát mồ hôi lùi lại vài bước.

Long Vũ Phi cau mày, hắn nhận ra đám người này sợ hãi tiểu cô nương phía trước. Chẳng lẽ vị tiểu cô nương cực kỳ xinh đẹp này lại là một người đáng sợ như vậy? Là dụng cụ hay là võ công cực cao? Long Vũ Phi âm thầm đề phòng, bởi vì Phùng Ngọc Yến đã đạt tới phản phác quy chân cảnh giới, trông nàng như một thiếu nữ vô hại, nhưng Long Vũ Phi vẫn không hề coi thường.

“Các người rời đi, tháng sau gặp lại tại Gia Hưng.”

Phùng Ngọc Yến lạnh lùng nói. Hoàn Nhan Hồng Liệt lúc này nhìn sang Long Vũ Phi, mong muốn hắn ra tay.

Long Vũ Phi tiến một bước hỏi:

“Cô nương, tại hạ Long Vũ Phi, xin hỏi quý tính đại danh của cô nương?”

Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng, tay bắn một hòn đá hướng Long Vũ Phi. Hòn đá tốc độ rất nhanh, nhưng Long Vũ Phi còn nhanh hơn, hắn đơn giản nghiêng người né qua.

Hoàng Dược Sư sắc mặt nghiêm nghị lại, hắn biết kẻ này võ công không tầm thường. Hồng Thất Công vốn biết thực lực Long Vũ Phi rất mạnh, cũng đứng trước Phùng Ngọc Yến một bước. Hắn dù sao cũng là đại ca, không thể để cho tiểu muội bảo vệ mình đi.

“Phùng Ngọc Yến.” Phùng Ngọc Yến lạnh nhạt đáp.

“Phùng cô nương, chúng ta muốn có Võ Mục Di Thư từ tay Quách Tĩnh, chỉ cần người giao ra Võ Mục Di Thư, chúng ta sẽ không làm phiền các người nữa.”

“Người là từ năm nào tới?” Phùng Ngọc Yến chợt hỏi một câu.

Long Vũ Phi cau mày hỏi lại:

“Năm nào là sao? Chẳng phải là năm ... thứ mười sao?”

Phùng Ngọc Yến chợt gật đầu, nàng đã xác định được một điều, Long Vũ Phi lại là hàng thật giá thật siêu cấp thiên tài ở thế giới xạ điêu, mà không phải là ngẫu nhiên tài chuyển thế mang kiếp trước ký ức. Đồng thời nàng cũng hết sức ngạc nhiên, vậy mà lại có một kẻ thậm chí có thể so với Kiều Phong trong Thiên Long Bát Bộ ở nơi này.

“Vô Mục Di Thụ, Quách Tĩnh không có, không thể cho người.”

Phùng Ngọc Yến thanh âm để nghe lại vang lên.

“Hơn nữa, dù có cũng không cho người.”

Long Vũ Phi đang định hỏi tiếp, đã nghe câu sau của Phùng Ngọc Yến. Hắn cau mày, do dự không biết có nên ra tay hay không.

Hoàng Dược Sư đang định tiến lên, Phùng Ngọc Yến đã kéo áo hắn lại rồi nói:

“Cô phụ, kẻ này hết sức nguy hiểm, người cầm cái này.”

Nói xong đưa cho Hoàng Dược Sư một cái bảo vệ cổ tay. Hoàng Dược Sư dĩ nhiên là biết bảo vệ cổ tay của Phùng Ngọc Yến có công dụng bảo vệ, liền gật đầu đeo vào. Hắn cũng tự mình biết Long Vũ Phi cực kỳ nguy hiểm, bản thân rất có thể không phải là đối thủ của Long Vũ Phi.

Hồng Thất Công ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hoàng Dược Sư đeo bao tay, nhưng có một kẻ còn ngạc nhiên hơn Hồng Thất Công, đó chính là Long Vũ Phi, chỉ thấy hắn kêu lên:

“Pháp khí?”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên nhìn Long Vũ Phi, không ngờ một kẻ không phải chuyển kiếp lại biết pháp khí? Chẳng lẽ hắn là tu chân thế gia? Không đúng, ở cái thời linh khí không có này, căn bản không thể nào đột phá luyện khí kỳ, đừng nói đến luyện chế pháp khí.

Long Vũ Phi trầm giọng hỏi:

“Phùng cô nương, tại sao người lại có trong tay pháp khí?”

Phùng Ngọc Yến lạnh nhạt đáp:

“Đào được, cũng không liên quan gì đến người đi?”

Long Vũ Phi quay lại nói với đám Hoàn Nhan Hồng Liệt:

“Các người rời đi trước, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt vội vàng rời đi, Phùng Ngọc Yến không có cản, nàng không cần phải tham gia sửa đổi cốt truyện như vậy.

Đám người Hoàng Dược Sư chăm chú quan sát Long Vũ Phi, chỉ thấy hắn lấy từ trong bọc sau lưng ra một thanh kiếm.

Phùng Ngọc Yến ánh mắt tất nhiên nhận ra đây là một thanh hạ phẩm pháp khí. Nàng ngạc nhiên nhìn Long Vũ Phi cầm hạ phẩm pháp khí trên tay. Không ngờ lại có thể có pháp khí ở thời đại này.

Long Vũ Phi cầm thanh kiếm nâng niu, trân trọng nói:

“Ta có thể nói chuyện riêng với người được chăng?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó quay lại nhìn không tình nguyện Hoàng Dược Sư và Hồng Thất Công nói:

“Cô phụ, đại ca, phiền hai người vào trong nhà ngồi đi.”

Hoàng Dược Sư gật đầu, nhẹ nhàng nói:

“Cẩn thận.”

Hồng Thất Công cũng gật đầu, đám người liền tiến vào trong nhà.

Phùng Ngọc Yến lúc này mới nói:

“Người có gì muốn nói thì nói đi.”

Long Vũ Phi nói:

“Ta vốn là hậu nhân của tiên nhân.”

Phùng Ngọc Yến tròn mắt. Tiên nhân ở đây chắc chắn không phải là tiên, mà là chỉ người tu chân rồi. Vậy Long Vũ Phi chính là hậu nhân của người tu chân.

“Đây là Minh Nguyệt kiếm. Ta cảm thanh thần kiếm này đi khắp nơi đã bảy năm, đến bây giờ mới tìm được sự tồn tại của món pháp khí thứ hai, là món Phùng cô nương đưa cho Hoàng Dược Sư kia.”

Phùng Ngọc Yến lẳng lặng đứng nghe. Long Vũ Phi tiếp tục nói:

“Tổ tiên ta vì linh khí của thế giới này đột nhiên biến mất, từ ngàn năm nay đã không còn có thể tu hành được nữa.”

“Ta có một nữ nhi, nữ nhi của ta đã mười tuổi rồi.”

“Năm nàng sinh ra, có một trận âm hàn thổi qua nhà của chúng ta, lao thẳng vào người nữ nhi của ta. Từ đó nàng từ một bé gái khỏe mạnh, lại trở nên đau yếu thường xuyên.”

“Chúng ta đã tìm thầy thuốc khắp nơi trong ba năm, không hề có một chút tiến triển nào. Nữ nhi của ta lúc ba tuổi không thể tự đi lại được.”

“Một lần tình cờ, ta tìm được một quyển sách của tổ tiên lưu lại, mới biết được ta là hậu nhân của tiên nhân. Quyển sách cũng có đề cập đến những thứ âm tà trong thế giới này, mà ta nghĩ là nữ nhi của ta đã dính phải một thứ âm tà.”

“Quyển sách chỉ nói đến như vậy, nhưng là ta biết, chỉ có tiên nhân thủ đoạn mới có thể chữa lành bệnh cho nữ nhi của ta. Vì vậy ta mang Minh Nguyệt kiếm đi tìm tiên nhân.”

“Thế nhưng ta đã đi bảy năm rồi, không thể tìm thấy được tiên nhân động phủ, cũng không thấy được bóng dáng của tiên nhân. Tất cả những gì mạnh mẽ chỉ là nhận biết được một chút dấu hiệu của pháp bảo mà thôi.”

“Cho đến khi ta gặp được Phùng cô nương pháp khí vòng tay...”

Phùng Ngọc Yến tò mò hỏi:

“Nghe nói người gặp Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, vậy mà không biết ta cũng cho Hoàng Dung một cái pháp khí vòng tay sao?”

Long Vũ Phi nghĩ nghĩ lại rồi lắc đầu nói:

“Ta chỉ nghe thấy cô nương Hoàng Dung kia có duyên vị giáp nên mới dùng nội công đẩy nàng ra, không ngờ có kẻ tấn công Quách Tĩnh khiến hắn bị thương. Ta cũng chỉ nhận ủy thác của Hoàn Nhan Hồng Liệt, lợi dụng xem có cơ hội nhìn thấy mạnh mẽ nào không mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Vui mừng gặp mặt, trở về

Long Vũ Phi nói xong vái Phùng Ngọc Yến một cái rồi nghiêm túc nói:

“Phùng cô nương, cô nương đã có thể lấy được đến món pháp khí kia, xin hãy cho ta biết nơi cô nương tìm được nó, ta sẽ đi một chuyến để xem có thể tìm được thứ gì có thể cứu được nữ nhi của ta. Những thứ khác ta tuyệt đối sẽ không đụng đến, mong cô nương giúp đỡ.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Người mang nữ nhi người tới đây, ta ở Từ Thiện Y Quán tại Lâm An thành. Vốn ta chuẩn bị rồi đi nhưng vì người ta sẽ lưu lại mười ngày.”

“Cái này...”

Long Vũ Phi có chút chần chừ, hẳn cũng không biết y thuật của Phùng Ngọc Yến vô cùng cao minh.

Phùng Ngọc Yến dĩ nhiên biết tại sao hắn chần chừ, nàng nói:

“Pháp khí kia là ta tự tay luyện chế.”

“Là Phùng cô nương luyện chế?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu.

Long Vũ Phi cả kinh, hần vốn chỉ ôm hi vọng tìm được một viên linh đan hay một quyển cổ thư nói đến cách chữa bệnh cho nữ nhi hần. Không ngờ pháp khí kia lại là do vị cô nương đứng trước mặt mình luyện chế. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Phùng Ngọc Yến, cộng thêm khí chất của nàng, hần chợt nảy sinh ra một ý nghĩ trong đầu: “chẳng lẽ vị cô nương trước mặt lại chính là tiên nhân?”

Long Vũ Phi vội hỏi:

“Phùng cô nương, chẳng lẽ... cô nương là tiên nhân?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Ta không phải là tiên nhân.”

Long Vũ Phi chợt có chút thất vọng, nếu Phùng Ngọc Yến thật sự là tiên nhân, vậy thì nữ nhi của hần trăm phần trăm là được cứu rồi.

“Nhưng ta có lẽ biết được bệnh của nữ nhi ngươi là từ đâu mà ra, hơn nữa cũng có thể chữa được.”

Phùng Ngọc Yến khá tự tin, nàng dù sao cũng là y thuật đỉnh cao của cái thế giới này. Dù là Hoa Đà tái thế, e rằng cũng không thể cao hơn nàng. Ít nhất phạm tặc giới bệnh, Phùng Ngọc Yến không nghĩ là có một bệnh nào có thể làm khó được nàng. Từ khi người bệnh đã chết, nếu không nàng cũng có thể lôi hần từ Quỷ môn quan trở về.

Long Vũ Phi hít một hơi, hần cũng biết đây là cơ hội cuối cùng của hần. Theo bức thư nhà gần nhất gửi về, nữ nhi của hần bệnh tình đã có chút chuyển biến xấu, e rằng không thể chịu đựng thêm một hai năm nữa. Mà hần thì đã đi khắp mọi nơi, từ Mông Cổ, Đại Liêu, Đại Tống cho tới Đại Lý, Phùng Ngọc Yến đích thực là hi vọng cuối cùng.

Long Vũ Phi gật đầu nói:

“Vậy ta sẽ nhanh nhất đem nữ nhi đến. Phiền toái Phùng cô nương rồi.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó quay vào trong nhà. Long Vũ Phi lập tức rời đi, hần dùng tốc độ nhanh nhất khinh công hướng nhà mình tiến tới..

Phùng Ngọc Yến vừa vào trong nhà, đã thấy Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đi ra khỏi mật thất. Hoàng Dung vừa thấy Phùng Ngọc Yến lập tức nhào tới ôm nàng một cái, mặc kệ bên cạnh Hoàng Dược Sư đang đứng ở đây. Tuy nhiên Hoàng Dược Sư trong lòng lại không hề thấy khó chịu, trái lại ánh mắt hần hiện lên vẻ mong lung, như nhìn thấy Phùng Hành cùng Hoàng Dung một chỗ.

“Biểu tỷ, ta nhớ ngươi lắm.”

Hoàng Dung nũng nịu ôm lấy Phùng Ngọc Yến, hít vào một hơi hương bách hợp.

Phùng Ngọc Yến mỉm cười xoa xoa đầu tiểu nha đầu, sau đó nhìn sang Quách Tĩnh, nhẹ nhàng hỏi:

“Ngươi bình phục?”

Quách Tĩnh gật đầu cảm kích, hần cũng biết rõ nhờ có Phùng Ngọc Yến cho cơ duyên kia mà thân thể mình không những nhanh chóng bình phục, mà còn cảm thấy vô cùng khoan khoái, nội lực vận chuyển thông suốt, hùng hồn. Hơn nữa hần cùng Hoàng Dung vừa trải qua một lần “ngộ”, khiến thực lực bản thân tăng lên rất nhiều. Rất nhiều thứ không hiểu trước kia nay đã có bước đầu hiểu ra. Quách Tĩnh vô cùng tự tin rằng, hiện tại hần có thể chân chính so sánh với Khuru Xử Cơ, Mã Ngọc các vị Toàn Chân Thất Tử. Nếu cho hần thêm vài năm, hần hoàn toàn có thể đạt được cảnh giới như sư phụ hần Hồng Thất Công.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung mới ra khỏi mật thất chỉ nhìn thấy Phùng Ngọc Yến, lúc này mới nhìn thấy Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công mấy người. Hoàng Dung vội chạy sang ôm tay Hoàng Dược Sư, còn Quách Tĩnh chạy ra quỳ gối chào Hồng Thất Công, sau đó bái kiến nhạc phụ hần.

Nhờ có Phùng Ngọc Yến nguyên nhân, Hoàng Dược Sư cũng khách sáo gật đầu với Quách Tĩnh, đây cũng là vô cùng khó gặp hành động của Hoàng Dược Sư, khiến Hồng Thất Công cũng có chút lau hai mắt nhìn.

Chợt Trình Dao Gia cười một tiếng khiến mọi người quay lại nhìn nàng. Lục Quán Anh có chút không hiểu hỏi:

“Dao Gia, ngươi cười cái gì vậy?”

Trình Dao Gia thấy mọi người nhìn mình, cũng có chút xấu hổ, ấp úng nói:

“Phùng cô nương là biểu tỷ của Hoàng cô nương, Phùng cô nương lại là nghĩa muội của Hồng tiên bối, Quách Tĩnh lại là đồ đệ của Hồng tiên bối, cái này chẳng phải...”

Nói đến đây mọi người đều hiểu ý, cũng thâm đầu đầu về mối quan hệ xưng hô này, tất nhiên trừ Phùng Ngọc Yến, Hoàng Dược Sư cùng Hoàng Dung.

Phùng Ngọc Yến vốn không quan tâm đến lễ giáo phong kiến bó buộc cho lắm. Hoàng Dược Sư cùng Hoàng Dung thì hai người này vốn vô pháp vô thiên, chữ Tà không phải tự nhiên nó sinh ra đây.

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Ngươi cũng không cần để ý nhiều như vậy. Nếu người kia quan trọng với ngươi, quản chi bồi phạt này nọ? Hạnh phúc chính là tự mình tranh thủ a.”

Trình Dao Gia cùng Lục Quán Anh cái hiểu cái không. Phùng Ngọc Yến cũng không hi vọng hai người hiểu được. Tuy nhiên Hoàng Dung, Quách Tĩnh hiểu rất rõ, hai người ánh mắt nhìn về phía nhau đầy nhu tình. Hoàng Dược Sư trong đầu lại suy nghĩ gì đó, ánh mắt chợt trở nên nghiêm túc.

Hồng Thất Công cười ha hả nói:

“Phùng muội, có phải nên mời chúng ta một bữa ăn mừng ngày tụ họp?”

Hoàng Dung vốn suốt ngày nghe Hồng Thất Công khen biểu tỳ nấu ăn ngon hơn nàng, vốn có chút không phục. Nhân cơ hội này nàng cũng muốn ném thử biểu tỳ tài nghệ, vội vàng nói:

“Biểu tỳ, ngươi chưa đãi người biểu muội này một bữa ăn nào đây này. Hôm nay ngươi phải làm chủ a.”

Rồi rồi, tiểu Đông Tà đã lên tiếng, Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Vậy mọi người đi cùng ta đến Từ Thiện Y Quán đi.”

Phùng Ngọc Yến nhất quyết đi Võ Mục Di Thư, nàng biết dù sao Đại Tổng có chống vậy chứ chống nữa cũng chỉ như thế mà thôi. Nàng không hề muốn Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung từ trung bảo quốc, việc này để cho người khác đi làm đi. Võ Mục Di Thư bản chính nằm trên cấm địa của Thiết Chương Bang, vô cùng an toàn, không cần thiết phải đi tìm trước.

Đoàn người cùng nhau về tới Từ Thiện Y Quán, lúc này trời đã bắt đầu hoàng hôn. Phùng Ngọc Yến từ lúc rời đi đã gần một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tụ tập

Phùng Ngọc Yến vừa về tới cửa, chưa kịp nói một câu “Ta đã về”, một bóng người đã lao ra ôm chầm lấy nàng. Phùng Ngọc Yến đương nhiên biết rõ người này là ai, chính là tiểu nha đầu Tiểu Tiếu. Tiểu Tiếu lúc này ôm lấy Phùng Ngọc Yến, đầu chui vào ngực nàng, hít lấy một hơi rồi nói:

“Sư phụ, ta tưởng ngươi bỏ chúng ta lại...”

Nói xong hai mắt rung rung nước mắt.

Phùng Ngọc Yến thương tiếc, lấy tay áo trắng lau nước mắt cho Tiểu Tiếu rồi cười hiền hòa nói:

“Làm sao ta lại bỏ lại ngươi được?”

Nhưng trong lòng nàng lại thêm một câu: “Ít nhất là bây giờ. Một tháng sau thì không biết được.” Nghĩ xong âm thầm thở dài một cái.

Phùng Tiểu Tiếu nhìn thấy đoàn người phía sau liền ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy Hoàng Dược Sư, lập tức Tiểu Tiếu quay người chắn trước mặt sư phụ, ánh mắt nhìn Hoàng Dược Sư cảnh giác.

Phùng Ngọc Yến buồn cười, gỡ nhẹ trán Tiểu Tiếu một cái rồi kéo nàng vào nhà. Tiểu Tiếu le lưỡi, sau đó tiếp tục đi khám bệnh.

Đám bệnh nhân thấy Phùng Ngọc Yến, vội vàng chào hỏi. Phùng Ngọc Yến cũng mỉm cười đáp lễ với bọn họ.

Vô Song cùng Trình Y Y, Nam Cung Nguyệt cũng tới chào hỏi mọi người.

Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công nhìn thấy Trình Y Y liền cau mày, cao thủ nhận biết nhau qua khí tức khá dễ dàng, chỉ cần không giấu diếm là ai cũng có thể nhìn ra được. Trình Y Y võ công cực cao, lại không giấu diếm, dĩ nhiên Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công nhận ra được cô nương này là một cao thủ.

“Từ bao giờ cao thủ cấp bậc tông sư nhiều đến như vậy? Lại có thể trẻ đến như vậy?” Hoàng Dược Sư và Hồng Thất Công đồng thời xuất hiện câu hỏi trong lòng. Bọn họ đến bây giờ đã gặp qua Vô Song, Trình Y Y, Phùng Ngọc Yến, Long Vũ Phi bốn vị cao thủ cấp bậc tông sư, trong đó Long Vũ Phi thậm chí còn là cấp bậc Đại Tông Sư. Đại Tông Sư chính là vượt lên trên năm trăm năm công lực khủng bố vô lâm cao thủ. Về phần Phùng Ngọc Yến

cảnh giới gì, bởi vì Phùng Ngọc Yến phản phác quy chân nguyên do, quả thật bọn họ không biết, nhưng chắc chắn nàng rất mạnh mẽ.

Phùng Ngọc Yến giới thiệu:

“Đây là Trình Y Y, nàng là ta muội muội. Y Y, đây là Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công, ngươi cũng nghe qua rồi đi.”

Trình Y Y gật đầu, nàng không lạ gì hai vị tông sư này.

“Hoàng Dược Sư là ta cô phụ, cô cô của ta là Phùng Hành. Hồng Thất Công là nghĩa huynh của ta.”

Trình Y Y há hốc mồm, nàng không ngờ Phùng Ngọc Yến lại lịch lại lớn đến như vậy.

Nhìn biểu hiện của Trình Y Y, Phùng Ngọc Yến cười cười rồi giới thiệu tiếp:

“Vị này là Nam Cung Nguyệt, là bằng hữu của Vô Song.”

Nam Cung Nguyệt tuy không biết hai người Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công, nhưng cũng rất lễ phép dùng lễ hậu bồi chào hỏi.

Giới thiệu xong, Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Vô Song, ngươi sắp xếp phòng cho mọi người nghỉ lại. Nếu không đủ thì lấy phòng của ta nữa.”

“Như vậy sao được, tối nay để ta cùng với biểu tỷ một phòng đi.”

Hoàng Dung nhanh nhẩu yêu cầu. Tiểu Tiểu giật mình vội ôm chặt tay Phùng Ngọc Yến nói:

“Sư phụ ngủ với ta.”

Hoàng Dung cười tà, nói:

“Trẻ con bám người lớn như vậy không lớn lên được đâu.”

Phùng Tiểu Tiểu mặt đỏ phừng phừng, tức giận nhìn Hoàng Dung.

Phùng Ngọc Yến có chút đau đầu, xoa xoa đầu Tiểu Tiểu nói:

“Tối nay sư phụ ngươi cần luyện chế một số thứ, không cần dùng phòng. Ngươi cùng Hoàng Dung ở chung phòng của ta đi.”

“Không được!” Hai tiểu nha đầu đồng thanh hô, sau đó lườm nguýt nhau.

“Được rồi, vậy Hoàng Dung cùng Y Y, Nguyệt Nhi ở cùng một phòng, cứ như vậy đi. Tiểu Tiểu ở phòng mình như cũ.”

Chăm dứt hai nha đầu rắc rối, Phùng Ngọc Yến quay đầu hướng bếp đi xuống.

“Sư phụ xuống bếp?” Tiểu Tiểu vội hỏi.

Phùng Ngọc Yến gật đầu. Sau đó tiếp tục đi xuống bếp. Trong phòng vang lên tiếng của Tiểu Tiểu:

“Sư phụ xuống bếp! Vạn tuế!”

Nhìn Tiểu Tiểu vui vẻ, đám người Hoàng Dược Sư nhìn nhau tò mò. Chỉ có Hồng Thất Công lúc này đang nuốt nước bọt liên tục.

Nửa giờ sau, một mùi thơm nức mũi từ bếp bốc lên. Khiến cho đám người Hoàng Dược Sư lúc này bực kéo ừng ực, nhất là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung mấy ngày nay chỉ ăn dưa hấu, lúc này rất khó cưỡng lại.

Phùng Ngọc Yến mang thức ăn lên, tổng cộng có hơn hai mươi món ăn, tất cả là cho hai mươi người ăn. Nàng rút kinh nghiệm lần trước, nếu chỉ làm vừa đủ thì e rằng bốn tiểu heo nhà mình sẽ ăn hết mất phần của khách.

Mọi người chưa cần gọi đã chạy ra phòng khách tụ tập. Nhìn bàn tiệc trước mắt, kể cả Hoàng Dược Sư cũng che dấu nuốt nước bọt một cái, đừng nói Hồng Thất Công cùng Quách Tĩnh lúc này đã có nước dãi bên mép.

“Ăn thôi.”

Phùng Ngọc Yến vừa nói một câu, đám người Hồng Thất Công, Vô Song, Tiểu Tiểu đã nhảy vào bàn cầm bát. Hoàng Dung cùng Hoàng Dược Sư lúc này cũng từ từ đi tới ngồi vào ghế.

Bữa ăn diễn ra rất nhanh kèm theo đủ loại âm thanh:

“Vô Song đại ca, sao ngươi lại cướp của ta!” Tiểu Tiểu âm thanh.

“Hắc hắc, cái này không thể để cho ngươi, ngươi ăn món rau đi, trẻ con ăn nhiều thịt không tốt.” Vô Song âm thanh.

“Ghê tởm, cái lý nào nói trẻ con ăn nhiều thịt không tốt? Ân, món rau cũng ngon!” Tiểu Tiểu âm thanh.

...

Hoàng Dung cùng Hoàng Dược Sư ngăn người nhìn mọi người ăn như cọp, hai người cũng vội nhét miếng thịt vào miệng.

“Cái này...”

Hoàng Dung thốt lên. Nàng bản thân cũng được tính là siêu cấp đầu bếp, nhưng Phùng Ngọc Yến món ăn quả thật quá nghịch thiên rồi.

Rốt cuộc hai người cũng gia nhập quân đoàn ăn hàng cùng với Lục Quán Anh, Trình Dao Gia...

Phùng Ngọc Yến đã quá quen với chuyện này, nàng lẳng lặng ăn. Đến khi buông đũa, nàng ngăn người nhìn bàn ăn lúc này trống trơn. Rõ ràng Phùng Ngọc Yến lại có chút đánh giá thấp sức ăn kinh khủng của đám người này. Phùng Ngọc Yến mỉm cười, nàng thời gian ở lại cái thế giới này còn rất ít, có lẽ sau này nàng không còn có thể tận hưởng được không khí ấm áp như vậy nữa.

Trình Dao Gia cùng Hoàng Dung vừa rồi đánh mất phong vị thực nữ, lúc này thấy Phùng Ngọc Yến mỉm cười, hai người đỏ bừng mặt cúi gằm xuống.

Hoàng Dược Sư tay cầm chén trà đang bốc khói thơm lừng, hần nhấp một ngụm, sau đó vội hỏi:

“Ngọc Yến, cái trà này là trà gì?”

“Cái này là ta dùng một số dược thảo chế biến thành, nếu cô phụ thích, ta có thể cung cấp trà phương kèm một chút chế biến sẵn.”

Phùng Ngọc Yến hào sảng đáp.

“Thật?”

Hoàng Dược Sư vui mừng hỏi lại, hần vốn cũng là một người mê trà, nay được một loại trà ngon, uống vào lại có mơ hồ nội lực tăng trưởng. Hoàng Dược Sư càng nghĩ càng thấy Phùng Ngọc Yến thần kỳ, nhất thời lại nhớ tới lúc ôm nàng vào lòng, nhớ tới mùi hương bách hợp trên người nàng..

Bạn đang đọc truyện *Vô Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Cấp hai

Phùng Ngọc Yến lặng yên ngồi ngắm trăng ở giữa sân. Nàng nhớ lại thời hiện đại, bỗng chốc thờ dài một cái.

“Có tâm sự gì sao?” Tiếng của Hoàng Dược Sư vang lên.

Phùng Ngọc Yến lắc đầu, sau đó mỉm cười nói:

“Chỉ là có chút nhớ nhà.”

Hiển nhiên “nhà” ở đây không phải là Phùng gia trang, nhưng Hoàng Dược Sư không hiểu.

“Nếu nhớ nhà có thể về nhà.” Hoàng Dược Sư khó hiểu nói.

Phùng Ngọc Yến chỉ cười, không nói gì.

“Sư phụ!” Tiểu Tiểu chạy ra ôm chầm lấy Phùng Ngọc Yến, sau đó trừng mắt với Hoàng Dược Sư. Hừ hừ, thật ghê tởm, vừa mới đuổi đi một Triệu Húc, bây giờ lại đến một Hoàng Dược Sư. Sư phụ là của ta!

Phùng Ngọc Yến dịu dàng xoa đầu Tiểu Tiểu rồi hỏi:

“Ngươi không đi ngủ, ra đây làm gì?”

“Ta lo ngươi không có ai phụng bồi...” Tiểu Tiểu nhe răng trắng ra cười nói, trực tiếp đem Hoàng Dược Sư thành không khí.

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Muộn rồi, ngươi về phòng nghỉ ngơi, ta có chuyện cần làm.”

Sau đó quay sang nhìn Hoàng Dược Sư nói:

“Cô phụ, ngươi cũng nên đi nghỉ.”

Sau đó đứng dậy đi ra đại sảnh khám bệnh.

Phùng Ngọc Yến đêm nay có nhiều chuyện phải làm, luyện chế thêm đan dược, một số vũ khí để lại cho Vô Song đám người. Nàng bắt đầu từ luyện chế đan dược trước.

Từ giữa sân, Hoàng Dược Sư lặng yên ngồi nhìn đại sảnh sáng ánh nến, âm thầm thở dài một tiếng...

Sáng hôm sau.

Phùng Ngọc Yến như thường lệ, ra giữa sân luyện tập một chút dị năng.

Phong hệ dị năng của nàng đã tiến bộ khá, bây giờ miễn cưỡng có thể tạo ra một luồng gió nhỏ.

Tay Phùng Ngọc Yến động, nàng giơ một ngón tay lên, cảm thụ từng luồng không khí bay quanh ngón tay, sau đó luồng không khí từ từ khuếch trương.

Luồng gió xoay tròn quanh đầu ngón tay, sau đó khuếch trương thành xoay tròn quanh Phùng Ngọc Yến.

Từng chiếc lá khô cũng theo đó bay thành vòng tròn quanh nàng, dần dần nhanh dần, bay lên trời thành hình xoáy. Phùng Ngọc Yến bây giờ đứng ở trung tâm của những chiếc vòng lá, trông như một tiên tử giáng trần.

(Giang Minh: có thể bớt bớt miêu tả ta giống như tiên tử được không? Tác giả: hay để ta biến ngươi thành nữ luôn cho đẹp cốt truyện? Giang Minh: ...)

Chìm đắm vào trong cảm thụ dị năng, Phùng Ngọc Yến cũng quên mất đề phòng xung quanh. Nàng không biết động tĩnh của nàng khiến cho mọi người tỉnh giấc.

Cảm thụ giữa sân có sự lạ, mọi người bao gồm cả Tiểu Tiểu cũng chạy ra xem.

Nhìn cảnh tượng giữa sân, mọi người đều tròn tròn mắt. Đây là cái chuyện gì đang xảy ra? Phùng Ngọc Yến nội lực hình thành xoáy? Đây là cái cảnh giới đạt đến mức nào mới có thể được như vậy?

Vòng xoáy từ từ chậm lại, Phùng Ngọc Yến vẫn đứng ở giữa, lặng yên cho đến khi vòng xoáy hoàn toàn biến mất. Nàng mỉm cười, bởi vì nàng biết, phong dị năng của mình đã từ cấp một tăng lên đến cấp hai.

Phong dị năng, hay chính xác hơn là Không Phong thiên phú năng lực, được chia thành sáu cấp:

Cấp một: không chế gió có thể tạo ra một cơn gió cấp năm trở xuống (gió nhẹ).

Cấp hai: không chế gió có thể tạo ra một cơn gió cấp tám trở xuống (gió mạnh).

Cấp ba: không chế gió có thể tạo ra một cơn gió cấp mười trở xuống (gió rất mạnh).

Cấp bốn: không chế gió hình thành lốc xoáy cấp sức gió cấp mười hai.

Cấp năm: không chế không khí theo ý muốn.

Cấp sáu: không chế nguyên tố theo ý muốn.

Phùng Ngọc Yến năng lực đã lên cấp hai, đồng nghĩa với việc nếu nàng thi triển hết sức, sẽ tạo ra một cơn gió cấp tám. Đừng khinh thường gió cấp tám, phải biết khi xưa Gia Cát Lượng lập tế đàn hô mưa gọi gió, cơn gió đến cũng chỉ có cấp tám mà thôi. Tất nhiên Phùng Ngọc Yến tạo gió cấp tám chỉ ở một khoảng cách mười dặm mà thôi, xa hơn nữa thì nàng không đủ sức.

Gật đầu hài lòng, Phùng Ngọc Yến quay người, chợt thấy Vô Song đám người đang trở mắt nhìn mình. Nàng lúc này chỉ biết cười khổ, không ngờ mình chìm vào “ngộ” có một chút, vậy mà quên mất hoàn toàn mọi người xung quanh.

Hoàng Dược Sư tiến lên hỏi trước:

“Ngọc Yến, vừa rồi là ngươi dùng nội lực tạo thành vòng xoáy?”

Mọi người đều hồi hộp nhìn Phùng Ngọc Yến.

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Không phải, cái này không phải là nội lực.”

“Vậy thì sao người lại có thể làm được như vậy?” Hồng Thất Công cất tiếng hỏi.

Phùng Ngọc Yến mỉm cười đáp:

“Bởi vì ta chính là Phong chi sủng nhi.” (đứa con yêu của gió)

“Cái gì?” Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công kêu lên.

Phùng Ngọc Yến cũng không có nói dối, nàng đặt đến năng lực Không Phong, chính là Phong chi sủng nhi.

Tiểu Tiểu tò mò hỏi:

“Sư phụ, Phong chi sủng nhi nghĩa là sao?”

Hoàng Dược Sư bên cạnh giải thích:

“Truyền thuyết có nói, vạn vật đều có linh. Thiên địa có âm dương, có ngũ hành, sau còn có ngoại ngũ hành như băng, phong, lôi. Phong chi sủng nhi là người được Phong lựa chọn, có thể tự do khống chế Phong.”

Hồng Thất Công cũng gật đầu bổ sung:

“Một khi là Phong chi sủng nhi, khống chế phong không cần phải sử dụng nội lực. Thật không ngờ truyền thuyết Phong chi sủng nhi lại xuất hiện trước mắt ta. Lại còn là ta nghĩa muội. Ha ha!”

“Sư phụ, vậy là người có thể bay?” Tiểu Tiểu sáng mắt hỏi.

Phùng Ngọc Yến lắc đầu, từ bây giờ cho tới khi nàng dị năng có thể bay, còn lâu lắm đây. Ít nhất ở thế giới này, nàng sẽ không bay.

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nói:

“Được rồi, mọi người tụ tập đầy đủ, ta có mấy thứ muốn đưa cho các người.”

Sau đó đi ra đại sảnh.

Phùng Ngọc Yến từ trong người lấy ra rất nhiều bình ngọc đan dược khiến mọi người lại một phen trở mắt. Tiểu Tiểu lại càng to gan, trực tiếp chạy ra ôm lấy Phùng Ngọc Yến, lấy tay sờ soạng bụng của Phùng Ngọc Yến, khiến nàng bất đắc dĩ phải cho Tiểu Tiểu một gở đầu.

“Đau...” Tiểu Tiểu ôm đầu kêu lên.

“Người không được làm như vậy.” Phùng Ngọc Yến nghiêm mặt dạy dỗ.

“Sư phụ, người từ đâu lấy ra những thứ này? Không thể giấu ở trên người đi?” Tiểu Tiểu vừa ôm đầu vừa tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tặng

Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Ta có cái túi bảo bối, có thể chứa được rất nhiều đồ.”

Tiểu Tiểu sáng mắt hỏi:

“Thật sự? Vậy sư phụ để túi đấy trong người?”

Nói xong ánh mắt lại tập kích ngực Phùng Ngọc Yến.

Không riêng gì Tiểu Tiểu, ánh mắt mọi người cũng không tự chủ nhìn về ngực nàng, khiến cho Phùng Ngọc Yến vốn không để ý người ta nhìn gì mình,

bất giác cũng hết sức ngại ngùng, hung hăng liếc Tiểu Tiểu một cái.

“Này, các ngươi nhìn cái gì? Cả Vô Song ca nữa, đến giờ ta mới biết ngươi cũng là một đại sắc lang!” Tiểu Tiểu bực mình hô to.

Vô Song đám nam nhân đỏ mặt, lập tức ho khan rồi không nhìn Phùng Ngọc Yến nữa. Nhưng trong đầu Vô Song lại nghĩ: “Ngọc Yến tỷ, ít nhất phải D cup...”. Nếu Phùng Ngọc Yến biết Vô Song nghĩ gì, không đập cho hắn một trận không được.

“Được rồi, bình dán nhãn đỏ là sinh cơ đan, mỗi bình có sáu viên. Dán nhãn xanh là giải độc đan, mỗi bình có mười viên. Dán nhãn vàng là tinh tâm đan, mỗi bình có mười viên. Mỗi người lấy mỗi loại một bình đi.”

Phùng Ngọc Yến vừa dứt lời, đám Vô Song, Tiểu Tiểu đã vội vàng lấy đi phần của mình. Dù sao Phùng Ngọc Yến đưa ra cái gì cũng đều là thứ tốt cả, nhất là sinh cơ đan, có thể cứu vớt được một cái mạng. Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh cũng rất nhanh lấy phần của mình. Hai người cùng Hồng Thất Công đều biết công dụng của sinh cơ đan, vừa đúng lúc Hoàng Dung đã sử dụng hết sinh cơ đan trên người Hồng Thất Công. Hồng Thất Công cùng Hoàng Dược Sư thì tỏ rõ phong độ tiền bối, để cho lũ trẻ lấy hết, sau đó mới đến phiên mình.

Thấy thuốc đã được phân phối xong, Phùng Ngọc Yến cười nói:

“Sinh cơ đan cùng giải độc đan không có gì kỳ lạ, mọi người đều biết công dụng. Còn tinh tâm đan là để mọi người khi đánh sâu vào bình cảnh tránh cho tẩu hỏa nhập ma. Chỉ cần một viên tinh tâm đan liền giúp tâm thần thanh sáng, tập trung tăng cao trong vòng một tháng.”

“Cái gì? Còn có tác dụng tốt như vậy?” Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công kêu lên. Đợi đã, cái gì mà sinh cơ đan cùng giải độc đan không có gì kỳ lạ? Nửa năm trước chúng ta còn chưa bao giờ thấy hai loại thần dược này, một loại chỉ cần vết thương không chí mạng là có thể cứu lại, thậm chí không để lại sẹo. Một loại lại giải bách độc, đến cả độc nhất Tây Độc cũng không khó khăn. Ngươi lại bảo không có gì kỳ lạ? Gọi là tiên đan cũng không quá đáng.

Thật ra Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công không biết, đây chẳng qua chỉ là phẩm đan. Chân chính tiên đan, không phải Phùng Ngọc Yến bây giờ có thể chế luyện được.

Phùng Ngọc Yến đã dạy Tiểu Tiểu chế tác ba loại này, nhưng tỷ lệ thành đan và chất lượng thì không thể so sánh được. Cho nên Phùng Ngọc Yến mới phải để lại một nhóm đan dược, đề phòng lúc nguy cấp.

“Được rồi, còn một số thứ nữa.” Phùng Ngọc Yến tiếp theo lấy ra một cái bọc. Lần này nàng không che dấu, trực tiếp từ ống tay áo lấy ra. Cái bọc khá to, khiến cho đám người lại một phen kỳ quái về cái túi bảo bối của Phùng Ngọc Yến.

Mở chiếc bọc để trên bàn, mọi người nhìn thấy trong chiếc bọc toàn là vũ khí, bảo vệ cổ tay, khuyên tai. Tất cả đều hết sức mới và đẹp đẽ.

Cầm lên một thanh kiếm màu đỏ, Phùng Ngọc Yến đưa cho Vô Song rồi nói:

“Kiếm tên Vô Song, ngươi đừng phụ danh hiệu của nó.”

Vô Song mặt nghiêm túc gật đầu nói:

“Ngọc Yến tỷ yên tâm, ta sẽ khiến cho tên kiếm vang khắp mọi nơi.”

Vô Song cầm lấy kiếm, nhẹ nhàng rút ra. Kiếm vang lên tiếng trong veo, thân kiếm sáng bóng, mơ hồ có một lớp ánh sáng bao bên ngoài lưỡi kiếm.

Thần Kiếm! Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công khiếp sợ. Vô Song đám người trẻ tuổi có thể không biết giá trị của cây kiếm này, nhưng Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công đều rất rõ ràng. Kiếm kia chắc chắn là thần kiếm chém sắt như chém bùn. Không biết so với Thái A, Hiên Viên thì thế nào, nhưng chắc chắn là một món thần cấp vũ khí.

Nếu để Phùng Ngọc Yến biết Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công so sánh hạ phẩm pháp khí với Thái A hay Hiên Viên, nàng nhất định sẽ cười một tiếng. Một món hạ phẩm pháp khí, lại mang ra so với cực phẩm phẩm khí, dĩ nhiên hạ phẩm pháp khí sẽ không tồn sắc chặt hai thanh kiếm kia ra làm đôi. Dù sao người phạm lầm đến cực phẩm phẩm khí cũng là giới hạn, không có kiến thức đặc biệt về trận pháp, luyện khí là không thể tạo ra pháp khí đấy.

Mọi người ánh mắt hâm mộ nhìn Vô Song cầm Vô Song kiếm, sau đó tất cả ánh mắt rục rịch nhìn những món đồ trên bàn. Phùng Ngọc Yến cũng rất nhanh chóng phân phát. Đến cả Nam Cung Nguyệt cũng có một món đồ.

Tiểu Tiểu nhận được một thanh kiếm có màu bạc, được đặt tên là Băng Tâm. Tiểu nha đầu còn nhận được thêm một bộ kim châm đặc biệt nữa, bộ kim châm được đặt tên Huyền Vũ.

Trình Y Y nhận được một chiếc roi màu đen nhánh, được đặt tên là Tu La.

Nam Cung Nguyệt nhận được một chiếc vòng tay bảo vệ.

Hoàng Dung nhận được một đôi khuyên tai cực kỳ xinh đẹp, khiến đám nữ nhân ghen tỵ không thôi. Khuyên tai này có thể tỵ thủy, tỵ hỏa, tỵ độc kèm theo tinh tâm hiệu quả. Khuyên tai tên Tĩnh Nguyệt.

Quách Tĩnh nhận được hai đôi vòng tay bảo vệ, một thay cho cái mà hắn đã đưa cho Hoa Tranh, một là để tăng sức chiến đấu cho hắn. Cái tăng sức chiến đấu cho Quách Tĩnh trực tiếp khiến tay hắn bao phủ bởi một làn hào quang, đao thương bất nhập, chỉ cần truyền một chút nội lực vào là được. Vòng tay tên Bạo Long.

Hồng Thất Công được một bộ phi châm có thể sử dụng với vạn thiên hoa vũ. Đặc điểm của bộ phi châm này là khi phóng ra, chỉ cần đi qua vị trí phóng châm sẽ tự động thu hồi châm đã phóng, phạm vi là mười mét. Đây cũng là một món rất nghịch thiên châm, ít nhất là ở cái thời đại này. Hơn nữa khi phóng ra sẽ vô ảnh vô tung, rất khó phòng tránh. Châm tên Vô Ảnh.

Hoàng Dược Sư được một chiếc sáo ngọc. Đây là một món pháp khí tăng cường âm công, kèm theo khi truyền nội lực có thể hình thành lưỡi và mũi kiếm, vô cùng thần kỳ. Sáo đặt tên là Minh Ngọc.

Về phần Lục Quán Anh, Trình Dao Gia chỉ nhận được một chiếc vòng tay có thể chống đỡ năm trăm năm công lực. Nhưng đối với hai người, vậy là quá đủ rồi. Phùng Ngọc Yến cũng không thân quen hai người cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Long Thanh Thanh

Phân phát tốt rồi, mọi người ai nấy về phòng nghiên cứu thử mình mới được tặng. Chỉ còn dư lại Tiểu Tiểu cùng Trình Y Y tiếp tục mở y quán chữa bệnh.

Y quán hiện tại hoạt động rất tốt, mỗi ngày đều có hơn hai mươi người đến khám bệnh miễn phí. Mặc dù đã hết hạn khám bệnh miễn phí, nhưng Phùng Ngọc Yến vẫn không thu tiền của người nghèo. Có phải bốc thuốc cũng trực tiếp thu một hai đồng để làm tượng trưng mà thôi. Phùng Ngọc Yến mang một lượng lớn vàng bạc đi đổi hơn trăm vạn ngân phiếu đưa cho Tiểu Tiểu, dặn tiểu nha đầu sau này có việc cứ trực tiếp chi dùng. Tiểu Tiểu cũng vui vẻ nhận lấy. Nàng biết với bản lĩnh của sư phụ, trăm vạn này cũng chẳng coi vào đâu, dễ dàng kiếm ra.

(Tiểu Linh: Uy, cái này bạc là do ta làm ra có được hay không?)

...

Trong phòng Hoàng Dược Sư, Hoàng Dược Sư, Hồng Thất Công, Quách Tĩnh và Hoàng Dung đang ngồi nghiên cứu những thứ vừa được Phùng Ngọc Yến tặng.

“Thật thần kỳ!”

Hoàng Dược Sư càng nghiên cứu càng thấy không thể tin được.

“Các ngươi nói, Phùng tiểu muội có phải tiên nữ hay không?” Hồng Thất Công chợt hỏi.

Đám người Hoàng Dược Sư trầm ngâm. Nếu trước đây có ai nói như vậy, Hoàng Dược Sư chắc chắn sẽ cười hất, nói là trên đời làm gì có tiên nữ. Nhưng bây giờ cầm trên tay Minh Ngọc Dịch, Hoàng Dược Sư không khỏi suy nghĩ lại.

Nếu nàng không phải là tiên nữ, vậy những món đồ thần kỳ này từ đâu ra? Còn có những viên đan dược nghịch thiên kia nữa? Chẳng lẽ đó lại là sự thật?

Đám người im lặng suy nghĩ, chợt Hoàng Dung nói:

“Dù có thật là tiên nữ cũng vẫn là ta biểu tỳ!”

Quách Tĩnh một bên cũng gật đầu phụ họa. Hắn vốn tâm tư đơn giản, trước giờ không có bao giờ suy nghĩ quá nhiều.

“Đi, chúng ta đi kiếm một chỗ thử những thứ này.” Hồng Thất Công chuyển chủ đề.

...

Phùng Ngọc Yến lặng yên ngồi nhìn Tiểu Tiểu khám bệnh, trong lòng âm thầm hài lòng. Tiểu Tiểu bây giờ đã có thể tự mình đảm đương y quán. Tuy có những lúc khó khăn chuẩn đoán những ca bệnh khó, nhưng tựu chung lại là đã đạt đến mức Phùng Ngọc Yến yêu cầu.

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa, Phùng Ngọc Yến trông thấy Long Phi Vũ xuống xe, sau đó bế theo một tiểu cô nương khoảng chừng mười tuổi.

Phùng Ngọc Yến vừa trông thấy tiểu cô nương, thần sắc lộ vẻ ngạc nhiên.

“Chủ nhân, là huyền âm thể chất!” Tiếng Tiểu Linh vang lên.

Phùng Ngọc Yến dĩ nhiên biết huyền âm thể chất, đây là một loại thể chất vô cùng hiếm thấy. Điều kiện để hình thành lại càng hiếm có hơn, đó là bắt buộc phải thụ thai vào lúc thiên địa âm khí nhiều nhất, sống trong một môi trường tràn đầy âm hàn khí trong thời gian mang thai, ngoài ra còn cần một điều kiện hết sức đặc thù, đó là khi ra đời, phải có một luồng âm hàn khí kích thích thể chất.

Phải nói thể chất này vô cùng hiếm thấy, đồng thời cũng là không có thuốc chữa, chỉ có thể phối hợp với công pháp tốt thuộc tính âm hàn mới có thể chế ngự được thể chất này. Có thể nói đây là một món quà trời ban nếu có công pháp tốt, và là một nụ hôn tử thần nếu không có công pháp. Người mang thể chất này chỉ có thể là nữ, nếu không chế ngự được thì sẽ chết khi tròn mười sáu tuổi.

Long Phi Vũ bế tiểu cô nương đến trước mặt Phùng Ngọc Yến rồi nói:

“Phùng cô nương, ta mang Thanh Thanh đến đây, phiền cô nương ra tay cứu giúp.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, yêu cầu Long Phi Vũ bế Thanh Thanh vào phòng Tiểu Tiểu, sau đó kiểm tra tình hình Thanh Thanh thật tỉ mỉ. Bên cạnh là Tiểu Tiểu cùng Trình Y Y cũng tò mò đi theo.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn để Phùng Ngọc Yến kiểm tra, sau đó cất giọng non nớt:

“Xinh đẹp tỷ tỷ, Thanh Thanh có phải không còn thuốc chữa không?”

Phùng Ngọc Yến ngăn người một chút, sau đó mỉm cười nói:

“Thanh Thanh ngoan, nhất định nguoi sẽ khỏi bệnh mà.”

Long Phi Vũ đứng bên cạnh cũng hồi hộp, nhưng không lên tiếng làm phiền Phùng Ngọc Yến.

Thanh Thanh nói:

“Xinh đẹp tỷ tỷ, các đại phu mà phụ thân mời đều nói là Thanh Thanh không thể chữa. Thanh Thanh sẽ sớm gặp được mẫu thân ở trên trời.”

Long Phi Vũ nghe đến đây, hai mắt rung rung. Hắn trải qua mười năm cực khổ cũng không thể tìm được cách cứu chữa nữ nhi.

Phùng Ngọc Yến xoa đầu Thanh Thanh rồi nói:

“Tỷ tỷ có thể trị được bệnh cho Thanh Thanh, rồi Thanh Thanh có thể cùng phụ thân đi khắp nơi nhé.”

Long Phi Vũ nghe đến đây, vội hỏi:

“Phùng cô nương, bệnh của Thanh Thanh có thể chữa sao?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó nói:

“Có thể chữa.”

Long Phi Vũ vội hỏi:

“Thật sao? Vậy cần những dược liệu gì?”

Phùng Ngọc Yến nói tiếp:

“Thanh Thanh bệnh là do tiên thiên hình thành, nhưng cũng có thể nói không phải là một loại bệnh.”

“Không phải là bệnh?” Long Phi Vũ cùng Tiểu Tiểu, Trình Y Y ngăn người.

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Thanh Thanh vốn không có bệnh, nàng bị yếu ớt như vậy là do thể chất của nàng. Nàng thể chất là huyền âm thân thể!”

“Huyền âm thân thể?” Long Phi Vũ cau mày hỏi.

“Huyền âm thân thể là một thể chất đặc thù, điều kiện để hình thành là bắt buộc phải thụ thai vào lúc thiên địa âm khí nhiều nhất, sống trong một môi trường tràn đầy âm hàn khí trong thời gian mang thai. Ngoài ra khi ra đời, phải có một luồng âm hàn khí kích thích thể chất.”

Long Phi Vũ vội hỏi:

“Liệu có cách nào cứu chữa không?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp:

“Có thể chữa, chỉ cần tìm cho nàng một công pháp âm hàn đủ để trấn áp huyền âm khí trong cơ thể, sau đó luyện hóa huyền âm khí trở thành bản thân khí là được.”

“Vậy ý Phùng cô nương, phiền toái là phải tìm công pháp âm hàn đủ mạnh mẽ?”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Thật ra công pháp ta sẵn có, chỉ có điều không truyền cho người ngoài. Nàng nếu muốn học phải bái ta vi sư! Một khi bái ta vi sư, chỉ được lấy danh nghĩa của ta đi hành hiệp trên giang hồ, không được phép dùng danh nghĩa của gia tộc hay bất cứ môn phái nào khác.”

Long Phi Vũ không chút do dự, gật đầu đáp ứng:

“Ta chỉ cần Thanh Thanh khỏe mạnh, các cái khác ta sẽ thay mặt nàng đáp ứng.”

Phùng Ngọc Yến mỉm cười hỏi Thanh Thanh:

“tiểu Thanh Thanh, có muốn làm đệ tử của ta?”

Thanh Thanh tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất thông minh, vội vàng nói:

“Xinh đẹp tỷ tỷ, nếu Thanh Thanh bái người làm sư phụ, Thanh Thanh có thể khỏi được bệnh?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu.

Thanh Thanh nói tiếp:

“Xinh đẹp tỷ tỷ, à không, xinh đẹp sư phụ, Thanh Thanh nguyện ý bái người vi sư.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó chỉ Tiểu Tiểu giới thiệu:

“Đó là sư tỷ của người, Phùng Tiểu Tiểu. Người tên đầy đủ là gì?”

“Ta tên là Long Thanh Thanh!”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó quay sang Long Phi Vũ, Trình Y Y cùng Tiểu Tiểu nói:

“Được rồi, các người ra ngoài, ta truyền cho Thanh Thanh một bộ công pháp.”

Đám người kéo nhau ra ngoài. Công pháp bí mật truyền dĩ nhiên ai cũng hiểu, không cần phải nói nhiều.

Phùng Ngọc Yến đọc cho Thanh Thanh một bộ công pháp tên gọi là Minh Ngọc công. Đây là một bộ công pháp âm hàn rất cao cấp, có thể sánh ngang với Cửu Dương chân kinh về mức độ hùng hồn và tinh khiết của nội lực.

Thanh Thanh thân thể tuy yếu, nhưng trí nhớ rất tốt. Chỉ cần đọc lại ba lần là đã có thể nhớ không sai một chữ. Tuy không như Tiểu Tiểu trông qua không thể quên biến thái, nhưng cũng là nhất đẳng thiên tài.

Phùng Ngọc Yến hướng dẫn Thanh Thanh vận công lần đầu tiên, trực tiếp dùng nội lực uốn nắn kinh mạch lại cho nàng, đồng thời mở rộng kinh mạch cho Thanh Thanh khiến nàng có thể tu luyện nhanh hơn. Đây cũng là do Thanh Thanh ốm yếu quá dài, khiến cho kinh mạch có chút hẹp.

Nửa ngày nhanh chóng trôi qua, Long Phi Vũ đang sốt ruột ngồi chờ bên ngoài đại sảnh, chợt thấy Long Thanh Thanh cùng Phùng Ngọc Yến đi từ bên trong ra. Long Thanh Thanh lúc này đã có thể tự đi lại, mặc dù còn hơi miễn cưỡng một chút.

“Thanh Thanh...”

Long Phi Vũ vui mừng ôm chặt lấy nữ nhi, hai dòng lệ chảy dài trên má.

“Phụ thân, người làm ta nghẹt thở...”

Long Thanh Thanh vội kêu lên.

“Ta quên, xin lỗi. Ha ha.”

Long Phi Vũ hai mắt cảm kích nhìn Phùng Ngọc Yến nói:

“Phùng cô nương, cảm ơn người.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó có chút bất đắc dĩ nói:

“Ngươi và Thanh Thanh tối nay cần phải thuê phòng ở khách điểm, chỗ của ta cũng không còn phòng trống. Thanh Thanh mới bước vào tu luyện, cần có một thời gian thích ứng. Mỗi sáng ngươi dẫn nàng qua đây, ta có thể vừa kiểm tra thân thể nàng, vừa giúp nàng tu luyện.”

Phùng Ngọc Yến có chút không biết, nàng nhận hai người đồ đệ này, sau này lại là những tồn tại tối cao của võ lâm, Minh Ngọc tiên tử Long Thanh Thanh, Ngọc Diện y tiên Phùng Tiểu Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Long gia trang

Phùng Ngọc Yến cùng mọi người nán lại một tuần lễ. Thanh Thanh lúc này đã có thể vận động chơi đùa được rồi. Cô gái nhỏ tuy tuổi lớn hơn Tiểu Tiểu một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi Tiểu Tiểu một tiếng sư tỷ, khiến vị tiểu nha đầu Tiểu Tiểu vui vẻ không thôi.

Phương diện tu luyện của Thanh Thanh cũng khiến cho Phùng Ngọc Yến hài lòng, cùng Phùng Tiểu Tiểu cũng không sai biệt lắm, đều là nhân tài tuyệt vời. Long Thanh Thanh ngộ tính tuy so với Phùng Tiểu Tiểu yếu hơn một chút, nhưng lại thắng ở phương diện thể chất đặc thù. Có thể nói, Phùng Tiểu Tiểu sinh ra có tố chất của thần y, còn Long Thanh Thanh lại mang trong người tiềm năng của tuyệt thế cao thủ. Đây cũng không phải là nói Phùng Tiểu Tiểu phương diện tu luyện yếu, trái lại Phùng Tiểu Tiểu tu luyện cũng rất nhanh, nhờ vào ngộ tính tốt và trí nhớ tuyệt đối, nàng có thể dễ dàng vượt qua những cửa ải khó khăn, đột phá bình cảnh.

Phùng Tiểu Tiểu tu luyện tiểu vô tướng công vốn là nội lực mang tính ôn hòa, thắng ở chỗ biến hóa ảo diệu. Long Thanh Thanh tu luyện minh ngọc công thắng ở chỗ nội lực dồi dào liên miên không dứt. Hai công pháp có thể nói là một chín một mười, đều là đỉnh cao công pháp nội lực.

Phùng Ngọc Yến mấy ngày này ngược lại cũng không thúc giục hai tiểu nha đầu tu luyện. Nàng chỉ mang vài bộ võ công yêu cầu hai nàng ghi nhớ khẩu quyết, còn sau này hai nàng tiến cảnh đến đâu vậy thì là ở hai tiểu nha đầu tạo hóa mà thôi. Phùng Ngọc Yến dạy Phùng Tiểu Tiểu các loại chỉ pháp, thủ pháp có ích cho việc học tập y thuật như Lục Mạch Thần Kiếm, Thiên Phật Thủ, Bạo Vũ Lê Hoa Châm... Long Thanh Thanh thì được dạy các phương diện chưởng pháp, phù hợp với nội công nàng đang học như Minh Ngọc Thần Chưởng, Hàn Băng Miên Chưởng... Hai tiểu nha đầu say mê học tập, cũng không ngừng dùng nhau thử chiêu khiến cho cả hai tiến cảnh thần tốc, chỉ trong một tuần đã nắm giữ sơ bộ cách phát huy võ công.

Việc có thêm tiểu nha đầu Long Thanh Thanh cùng Long Phi Vũ cùng tới làm khách khiến cho mọi người rất vui mừng, vì trong tám ngày này, Phùng Ngọc Yến đều xuống bếp. Long Thanh Thanh đối với sự phụ cang thêm sùng bái, cũng lon ton xuống bếp học cách nấu ăn. Phùng Ngọc Yến vô tư dạy hết cho nàng kỹ xảo vài món nấu nướng, tiểu cô nương cũng làm thử mấy món, tuy nhiên lúc đầu làm cũng chỉ có Long Phi Vũ can đảm ăn hết. Điều này cũng khiến cho Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên, cũng là một lượng nguyên liệu nấu ăn, một lượng phụ gia vị, không hiểu Long Thanh Thanh chế biến kiểu gì thành một món mà trừ Long Phi Vũ ra, nhìn qua cũng chẳng ai dám đụng đũa. Tất nhiên, Long Phi Vũ cố gắng ăn hết khiến cho Long Thanh Thanh vô cùng cao hứng, nguyện ý mỗi ngày nấu cho ba ba tội nghiệp của nàng một món ăn thật nhiều để bù đắp cho hãn bao năm qua cực khổ. Long Phi Vũ nghe xong thiếu chút nữa ngất xỉu, đám đàn ông ánh mắt nhìn hãn với vẻ đồng tình...

Ngày thứ bảy, Phùng Ngọc Yến tụ tập mọi người lại rồi nói:

“Mọi người, cái hẹn ở Gia Hưng đã sắp đến rồi. Chúng ta cũng nên bắt đầu khởi hành đi là vừa.”

Nói xong quay sang hỏi Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công:

“Cô phụ, đại ca, hai người cũng đi cùng chứ?”

Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công hai người vốn nhàn rỗi không có việc gì làm, dĩ nhiên nguyện ý đi theo xem náo nhiệt.

“Vậy ngày mai mọi người khởi hành đến Gia Hưng trước. Ta cùng Long đại ca sẽ đuổi theo mọi người sau.”

Lời của Phùng Ngọc Yến khiến mọi người trừ Long Phi Vũ giật mình.

“Biểu tỷ, ngươi định đi đâu?” Hoàng Dung cất tiếng hỏi, cô gái nhỏ này vẫn luôn mong vị biểu tỷ xinh đẹp này có thể tới tay phụ thân mình, nay Phùng Ngọc Yến đi cùng Long Phi Vũ, khiến cho nàng cảm thấy một nguy cơ.

Phùng Ngọc Yến không biết Hoàng Dung mưu tính, cười cười nói:

“Ta đến thăm Long gia trang, truy tìm nguyên nhân âm khí.” Nói xong quay sang nhìn Long Thanh Thanh.

Mộ Dung Vô Song liền nói:

“Ngọc Yến tỷ, ta đi với ngươi!”

Phùng Ngọc Yến lắc đầu nói:

“Người đi bồi tiểu Nguyệt, tiện trông chừng cho ta hai cái tiểu nha đầu này, tránh các nàng gây họa.”

Phùng Tiểu Tiểu cùng Long Thanh Thanh nghe xong, khuôn mặt nhăn nhó, đang định phản bác thì Phùng Ngọc Yến nói tiếp:

“Ta cũng chỉ đi có hai ngày, sẽ đến trước khi tỷ vô bắt đầu đấy.”

Mọi người nghe vậy cũng không tiện phản bác. Mọi việc cứ như vậy định xuống.

Sáng hôm sau, đoàn người chia làm hai đường, Long Phi Vũ cùng Phùng Ngọc Yến cưỡi ngựa đến Long gia trang, còn lại khởi hành tiến tới Gia Hưng.

Bởi vì Long gia trang cũng không xa lắm, hai người cưỡi ngựa nửa ngày liền tới nơi. Phùng Ngọc Yến nhìn Long gia trang, mày liễu có chút cau lại.

“Hào thuần sắc âm hàn khí.” Tiểu Linh ngạc nhiên thốt lên.

Phùng Ngọc Yến quay sang Long Phi Vũ hỏi:

“Các người sống ở nơi âm hàn khí này thật sao?”

Long Phi Vũ cười khò gật đầu nói:

“Gia tộc ta sống ở đây từ rất lâu, nhưng cũng không có vấn đề gì đặc biệt cả.”

Phùng Ngọc Yến đoán rằng Long gia có thể chất rất đặc biệt mới có thể ở lại địa phương này. Đến đời Long Thanh Thanh, chẳng qua vì sinh đúng thời cơ cho nên thể chất mới đặc biệt như vậy.

Phùng Ngọc Yến cùng Long Phi Vũ đi vào, rất nhanh đến một cái giếng cổ, nơi âm hàn khí mãnh liệt nhất.

“Đây là Hàn giếng, nơi gia tộc lấy hàn thủy để luyện kiếm.” Long Phi Vũ giải thích.

Phùng Ngọc Yến gật đầu, cảm ứng hàn khí ở dưới giếng toát ra, sau đó không nói không rằng nhảy xuống giếng khiến Long Phi Vũ thót tim. Phải biết là giếng này dù bản thân hần cũng không dám nhảy xuống, nếu dính phải khí âm hàn dưới giếng có thể khiến cho hàn khí nhập thể, rất khó khu trừ.

Long Phi Vũ vội nhìn xuống. Hần nhìn thấy Phùng Ngọc Yến lơ lửng ở giữa giếng, liền há hốc mồm. Đây là cái gì cảnh giới có thể ngự không? Chẳng lẽ nàng là truyền thuyết tiên nhân? Một loạt các câu hỏi vang lên trong đầu Long Phi Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Biến cố Gia Hưng

Vẫn trong lúc Long Phi Vũ há hốc mồm, Phùng Ngọc Yến theo sự chỉ dẫn của tiểu Linh, một tay đưa về phía trước, xuyên qua thành giếng, sau đó cả người chui vào thành giếng biến mất.

Long Phi Vũ tiếp tục kinh ngạc. Gia tộc hần ở nơi này không biết bao nhiêu năm, cũng không thể ngờ được lại có chuyện như vậy. Hần đang định thả dây leo xuống thì Phùng Ngọc Yến đã phi thân ra, đập một bước vào thành giếng rồi lao ra khỏi miệng giếng. Một phi này chính là hơn hai mươi mét, lại khiến Long Phi Vũ kinh ngạc. Phải biết hần nếu phi như vậy, hết sức cũng chỉ bảy mét một bước. Đây là phi lên chứ không phải phi sang ngang. Nếu phi sang ngang thì công lực hần có thể được hai mươi mét không thành vấn đề. Huống hồ Phùng Ngọc Yến còn làm hết sức nhẹ nhõm.

Phùng Ngọc Yến lúc này đang chăm chú nhìn chiếc hộp ngọc màu đỏ trong tay nàng. Chiếc hộp này chất liệu vô cùng trân quý huyết ngọc, phẩm chất lại cực cao, thuần một màu sắc đỏ. Được tiểu Linh khẳng định an toàn, Phùng Ngọc Yến chậm rãi mở ra. Lúc này một luồng hàn khí tỏa ra, chiếc hộp bên trong chứa một khối đá nhỏ màu đen to bằng nắm tay đàn ông trưởng thành. Điều đáng ngạc nhiên là một khối đá nhỏ này lại có khối lượng kinh ngạc, hơn trăm kg.

Dựa theo kiến thức Phùng Ngọc Yến có được khi luyện khí, nàng có thể dễ dàng nhận biết được đây là một khối trân quý khoáng thạch có tên là Hàn Nguyệt Thạch. Hàn Nguyệt Thạch ở thế giới này so với Huyền Thiết còn hiếm có gấp bội. Nếu coi độ phổ biến của Huyền Thiết là tương đương sắt thường thì độ phổ biến của Hàn Nguyệt Thạch chính là độ hiếm có của Huyền Thiết.

Tất nhiên đây là đối với người khác, còn đối với Phùng Ngọc Yến, chỉ cần nàng đột phá tiên thiên, mở ra nguyên liệu hệ thống là có thể dễ dàng kiếm được.

Nguyên liệu hệ thống chính là sáng thế thần mạnh mẽ nhất một loại hệ thống. Chỉ cần có đủ điểm hệ thống, cái gì nguyên liệu cũng có thể có. Trân quý

như Hàn Nguyệt Thạch, bất quá chỉ đạt tới một ngàn điểm hệ thống một mét khối, hết sức tiện nghi.

Bởi vậy, Phùng Ngọc Yến cũng không hề suy nghĩ nhiều, ngay sau khi được sự đồng ý của Long Phi Vũ được toàn quyền xử lý khoáng thạch, liền mượn phòng rèn của Long gia trang rồi ở trong đấy một ngày. Hiếm khi có được một nguyên liệu vừa ý, Phùng Ngọc Yến không nhận được cảm giác chế tạo.

Một ngày qua đi, Phùng Ngọc Yến vui vẻ nhìn trước mặt một cây kiếm màu bạc và một đôi găng tay màu bạc. Đây là hai món nạm mới dùng Hàn Nguyệt Thạch chế tạo ra. Lần này để khôi lãng phí nguyên liệu tốt, Phùng Ngọc Yến mượn nhờ năng lực của tiểu Linh, cuối cùng ra mắt hai món thượng phẩm pháp khí. Đây cũng là cực hạn của Hàn Nguyệt Thạch.

Kiểm màu bạc có lưỡi kiếm tinh kỳ, chuôi kiếm khảm thượng một khối huyết ngọc, toàn thân toát ra hàn khí. So với hàn khí tỏa ra từ kiếm bạc, găng tay lại tỏ ra hiền hòa hơn, sờ vào có cảm giác mát, mềm mại.

“Không tệ, kiếm năng lực chính là tăng phúc chân khí, chuyển hóa chân khí hoặc nội khí thành hàn khí đã kích đối phương. Bao tay thủy hỏa bất xâm, tăng phúc chân khí, triệt tiêu công kích của đối phương.”

Phùng Ngọc Yến hài lòng gật đầu, thu lại hai món vào Động Tiên rồi đi ra đại sảnh Long gia trang.

Long Phi Vũ đối với việc đưa cho Phùng Ngọc Yến một khối khoáng thạch cũng không có gì hối tiếc. Long Thanh Thanh trong lòng hấn nặng hơn bất cứ thứ gì. Bởi vậy, nghe ý tứ Phùng Ngọc Yến muốn hòn đá kỳ lạ kia, Long Phi Vũ không suy nghĩ, lập tức đáp ứng. Có điều hấn đánh giá thấp hứng thú của Phùng Ngọc Yến, không ngờ nàng lập tức mượn phòng rèn, vừa chui vào chính là một ngày. Thế nhưng Long Phi Vũ biết việc rèn là mất rất nhiều thời gian, bởi vậy khi thấy Phùng Ngọc Yến ra ngoài, hấn cho là nàng không chế tạo được thứ gì mà chỉ là xem xét khối đá kia mà thôi. Nếu để Long Phi Vũ biết Phùng Ngọc Yến chẳng những một ngày có thể chế tạo xong, lại là ra những hai món, không biết sẽ có suy nghĩ như thế nào.

Phùng Ngọc Yến cùng Long Phi Vũ liền rời đi Long gia trang, tiến về Gia Hưng.

Phùng Ngọc Yến trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác bất an. Nàng không biết nó là cái gì, chỉ biết nàng cần phải nhanh chóng đến Gia Hưng. Vì vậy, nói với Long Phi Vũ một câu, Phùng Ngọc Yến liền từ lưng ngựa bay vút ra, nháy mắt biến mất trong tầm mắt của Long Phi Vũ, khiến Long Phi Vũ trong lòng bất khả tư nghị. Vẫn biết cô gái nhỏ này thân mang kinh người bản lĩnh, không ngờ mình vẫn còn đánh giá thấp năng lực của nàng a.

Phùng Ngọc Yến dùng tốc độ ba trăm dặm một giờ, phóng như bay về hướng Gia Hưng. Một canh giờ sau đã thấy cửa thành, nàng không giảm tốc, lại hướng về Yên Vũ lâu phóng đến.

Ngay khi Phùng Ngọc Yến xuất hiện, lập tức hóa khí trong người nàng bốc lên, bởi vì trước mắt nàng là một tình cảnh khiến nàng không thể kiềm chế.

Một người đàn ông trung niên ngao nghể đứng vung một tay tay giữa sân, tay kia mang Long Thanh Thanh bất tỉnh, đang giao đấu với hấn chính là Mộ Dung Vô Song cùng với Trình Y Y, trông hai người vô cùng chật vật. Trung niên nhân nhẹ nhõm gạt công kích của Vô Song và Y Y, như đang đùa giỡn với trẻ con đồng dạng. Cách đó không xa là Hoàng Dược Sư đám người, Hoàng Dược Sư, Châu Bá Thông cùng Hồng Thất Công đang nằm không biết sống chết, bên cạnh là Giang Nam Thất Quái, Toàn Chân Thất Tử đang trọng thương ôm ngực, cùng Hoàng Dung, Quách Tĩnh đang khóc lóc bên cạnh ba người. Tiểu Tiểu đang dùng đan dược kềm chân cứu cho ba người Hoàng Dược Sư. Đối diện là đám người Bành Liên Hồ, Âu Dương Phong,

Trung niên nhân đánh bay Mộ Dung Vô Song và Trình Y Y. Vô Song và Y Y vội vàng dậy định lao tới thì một tiếng nói tức giận cất lên:

“Vô Song, chuyện gì xảy ra?”

Vô Song và Trình Y Y vui mừng nhìn về phía tiếng nói phát ra, đồng thời kêu lên:

“Ngọc Yến tỷ, người đã đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Sinh cơ luân chuyển công

Phùng Ngọc Yến bước vào thu hút sự chú ý của mọi người. Trung niên nhân kia nhìn Phùng Ngọc Yến cau mày một cái.

Phùng Ngọc Yến nhìn sang trung niên nhân đang cầm Long Thanh Thanh trên tay, lạnh lùng hỏi một câu:

“Người muốn chết như thế nào?”

Trung niên nhân nghe vậy ngẩn ngơ một lúc rồi cười phá lên nói:

“Nha đầu, người đến rất đúng lúc. Hôm nay ta thật là may mắn, không những có thể bắt gặp ngàn năm huyền âm thể, lại còn gặp được một cực phẩm lô đỉnh tiên thiên hương thể. Đến, theo ta đi thôi.”

Trung niên đang định tiến tới, đột nhiên cảm thấy tay mình nhẹ đi một chút. Hắn vội cúi đầu nhìn thì thấy trong tay mình Long Thanh Thanh, từ lúc nào đã biến mất. Vợ nhìn sang Phùng Ngọc Yến, hắn đã thấy nàng đưa Long Thanh Thanh cho Phùng Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu vội xem xét trạng thái Long Thanh Thanh, sau đó thở phào tự nhủ: thì ra là sư phụ đã biết tiểu Thanh không sao, thì ra bản lĩnh của sư phụ lợi hại đến như vậy.

Phùng Tiểu Tiểu trước giờ chưa bao giờ được nhìn Phùng Ngọc Yến xuất thủ, nay thấy nàng nhanh như chớp mang Long Thanh Thanh từ tay tên ác ma kia ra, Phùng Ngọc Yến trong mắt Tiểu Tiểu đã lên một tầng khác.

Liếc nhìn qua Hoàng Dược Sư, Hồng Thất Công cùng Châu Bá Thông trọng thương nằm đấy, Phùng Ngọc Yến rút ra ba viên Hồi Sinh đan nhét vào miệng ba người.

Nhìn qua Phùng Ngọc Yến không để mình trong mắt, trung niên nhân trán nổi gân xanh, khí thế hùng mạnh từ người hắn phát ra khiến mọi người run rẩy.

Phùng Ngọc Yến lạnh lùng nhìn trung niên nhân. Một ngàn sáu trăm năm, trung niên nhân vậy mà có những một ngàn sáu trăm năm công lực. Tuy nhiên công lực của hắn pha tạp, đoán chừng là công pháp tà môn. Cộng thêm hắn mong muốn lộ đỉnh cùng huyền âm thể, Phùng Ngọc Yến có thể khẳng định, kẻ này tu tà môn thái độ công pháp.

Thái độ công pháp là công pháp ác độc, tiến cảnh nhanh chóng, chỉ cần kiếm đại lượng xử nữ, làm hại đời các nàng, công lực cứ như vậy tiến lên. Nạn nhân sau khi bị chà đạp thường sẽ vì âm khí thiếu hụt mà bệnh tật nghiêm trọng, sau đó dần dần chết đi. Công pháp tà ác như vậy ngày xưa đã bị vô lâm cả chính và tà liên thủ tiêu diệt, không ngờ vẫn còn tại hậu thế.

Đối với trung niên nhân trước mặt, Phùng Ngọc Yến đã phán cho hắn án tử hình. Đây là lần đầu tiên Phùng Ngọc Yến từ lúc học võ công đến nay trở nên tức giận như vậy.

Trung niên nhân vận công lực, lạnh lùng nói:

“Cô nương, tuy ngươi có thân pháp rất nhanh, nhưng cũng không phải là đối thủ của ta. Không bằng đưa ta huyền âm thể tiểu nha đầu, chúng ta ngừng chiến, thế nào?”

Phùng Ngọc Yến cũng chẳng buồn nói nhảm với hắn, thân hình thoáng cái biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt trung niên nhân xuất một chưởng. Ngày xưa Thiên Sơn Lục Dương chưởng mạnh mẽ, cương mãnh nhất thiên hạ, ngay cả Giáng Long Thập Bát chưởng cũng kém sắc một phần về độ cương mãnh, bây giờ lại tái hiện trước mặt mọi người. Phùng Ngọc Yến xuất thủ hơi hệt như vậy, nhưng nhanh đến mức không thể phản ứng tránh né được, cả một chưởng ấn lên lồng ngực trung niên nhân.

“Ngươi nói quá nhiều.” Phùng Ngọc Yến lạnh lùng thu tay, buông một câu nói rồi quay lại nhìn mọi người.

Vô Song cùng Y Y đang định lên tiếng khuyên Phùng Ngọc Yến cẩn thận, chợt thấy trung niên nhân dị trạng. Lúc này trung niên nhân đứng yên tại chỗ, lồng ngực dần dần hõm sâu vào, hiện hình bàn tay thanh mảnh, sau đó thất khiếu xuất huyết, nói một câu:

“Không... thể... nào...”

Sau đó từ từ gục xuống.

Một chiêu mất mạng!

Trung niên nhân một mình chống lại năm tông sư cảnh, trọng thương ba tông sư cảnh, trong đó một tiếp cận đại tông sư cảnh Châu Bá Thông, cứ như vậy chết?

Vô Song và Y Y tròn mắt, nhưng Vô Song rất nhanh lấy lại tinh thần. Hắn biết Ngọc Yến tỷ của hắn là lợi hại nhất!

Đám người Bành Liên Hồ vốn đang hí hửng xem trung niên nhân tấn công đám Vô Song, bây giờ thấy khủng bố trung niên nhân cứ như vậy một chưởng chết đi, hoảng sợ vội vàng bỏ chạy. Phùng Ngọc Yến cũng không cản lại bọn hắn. Đối với nàng, bọn hắn cũng không phải là những kẻ có thể uy hiếp được Vô Song đám người.

Tiểu Tiểu chợt kêu to:

“Sư phụ, Hoàng Dược Sư cùng Sư bá không được!”

Phùng Ngọc Yến cả kinh, nàng đã phải đem Hồi Sinh đan ra cũng không thể vẫn hồi lại mạng sống của hai người? Không được, phải tìm cách khác.

Phùng Ngọc Yến vội vàng hỏi tiểu Linh:

“Tiểu Linh, có cách nào cứu bọn họ không?”

Tiểu Linh trả lời:

“Bọn họ trúng âm khí nhập nội tạng. Đan dược phẩm giới không thể cứu, trừ khi chủ nhân có thể luyện chế tu chân đan dược sơ cấp. Hiện tại biện pháp có thì cũng có, nhưng chủ nhân phải trả một cái giá khá cao!”

Phùng Ngọc Yến cau mày, nhưng rất nhanh làm ra quyết định:

“Ta muốn cứu bọn họ!”

Ngay lúc đấy, trong đầu Phùng Ngọc Yến nhiều ra một đoạn khẩu quyết, đoạn khẩu quyết này có tên gọi: Sinh cơ luân chuyển công.

Sinh cơ luân chuyển công, là pháp môn đặc biệt của tu chân giả, sử dụng bản thân sinh lực truyền cho đối phương, qua đó có thể vẫn hồi lại sinh cơ. Kể cả người vừa chết một ngày cũng có thể tự tin cứu lại.

Cái giá phải trả ở đây chính là bản thân sinh lực. Phùng Ngọc Yến mỉm cười. Tuy đối với người khác, cái giá phải trả thật sự rất cao, nhưng đối với Phùng Ngọc Yến, chẳng qua chỉ là bỏ thể xác của thể giới này mà thôi. Nàng không chân chính chết đi, hưởng hồ nàng trở về hệ thống không gian cũng sẽ mất đi thân thể này mà trọng sinh.

Đã quyết như vậy, Phùng Ngọc Yến hai tay đặt lên ngực của Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công, sau đó vận chuyển sinh cơ luân chuyển công.

Chỉ thấy Phùng Ngọc Yến toàn thân phát sáng, sau đó Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công sắc mặt từ tái nhợt dần dần hồng hào lên.

Đám người Quách Tĩnh mừng rỡ nhìn hai người Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công, không để ý thấy mái tóc Phùng Ngọc Yến đang dần dần biến thành màu bạc trắng. Chỉ đến khi Vô Song thốt lên:

“Ngọc Yến tỷ, tóc của ngươi...”

Lúc này mọi người cả kinh nhìn lại, Phùng Ngọc Yến đã trở thành nữ nhân đầu bạc.

Phùng Ngọc Yến buông tay, thờ nhẹ ra một hơi rồi nói:

“Căn bản là không có việc gì. Cô trọng cùng Hồng đại ca nghỉ ngơi một ngày sẽ tỉnh lại.”

“Biểu tỷ, ngươi không sao chứ?” Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đám người lo lắng nhìn Phùng Ngọc Yến.

“Ta không sao.” Phùng Ngọc Yến mỉm cười đáp lại.

“Chủ nhân, căn cứ sinh cơ của ngươi, ngươi còn có thể ở lại thế giới này nửa canh giờ, nếu ngươi không về không gian hệ thống, thân thể ngươi sẽ thật sự chết đi. Ngươi sẽ vì vậy mà mất một ngàn năm công lực.”

Phùng Ngọc Yến giật mình, sau đó quay sang Vô Song, nói:

“Vô Song, ngươi cùng YY, Tiểu Tiểu, Thanh Thanh đi theo ta!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Rời đi

Vô Song cùng YY đám người liền đi theo Phùng Ngọc Yến vào trong một căn phòng nhỏ. Phùng Ngọc Yến tóc bạc mỉm cười nhìn bốn người nói:

“Ta sắp phải rời khỏi đây một thời gian!”

Vô Song đám người liền trầm mặc. Chỉ có Tiểu Tiểu lên tiếng:

“Sư phụ, ngươi là về tiên giới đi?”

Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên nhìn Tiểu Tiểu, không ngờ tiểu nha đầu này có thể đoán được một phần. Phùng Ngọc Yến không trả lời nàng, chỉ mỉm cười nói:

“Ta cùng các ngươi duyên phận chỉ đến đây, kể tiếp cuộc sống thế nào thì phải do các ngươi rồi.”

Thanh Thanh lúc này đã tỉnh lại, cùng Tiểu Tiểu nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, ôm chặt lấy Phùng Ngọc Yến khóc nói:

“Sư phụ, đừng bỏ chúng ta lại một mình. Ngươi đi đâu, chúng ta liền đi đấy...”

Phùng Ngọc Yến cũng không nỡ, ánh mắt nhìn hai nàng cung chiêu nói:

“Sư phụ cần phải đi, các người ở lại tu luyện. Nếu còn duyên phận sẽ có thể gặp lại nhau.”

Vô Song cùng Y Y nhìn nhau, sau đó hỏi:

“Ngọc Yến tỷ, người định đi đâu?” Hai người trưởng thành, dĩ nhiên không như hai nha đầu tin vào việc Phùng Ngọc Yến đi về tiên giới.

Phùng Ngọc Yến cũng không trả lời, nhẹ nhàng lấy ra hai món đồ vật, chính là cây kiếm bạc cùng bao tay bạc rồi đưa cho Tiểu Tiểu cùng Thanh Thanh. Sau đó nói:

“Sư phụ cũng chẳng có gì cho hai người, hai món này, bao tay cho Thanh Thanh, kiếm cho Tiểu Tiểu, nhận lấy a.”

Hai tiểu nha đầu thút thít cầm lấy lễ vật, sau đó không bỏ được ánh mắt đắm nước nhìn Phùng Ngọc Yến.

Phùng Ngọc Yến biết, mình càng kéo dài, e rằng sẽ không buông được hai tiểu nha đầu này để trở về không gian hệ thống, đành dặn dò một vài câu, sau đó nhìn Vô Song nói:

“Vô Song, kiếp trước chỉ là kiếp trước. Người số mạng đã như vậy, chấp nhận thực tế kiếp này a. Đừng để mọi người bên người người đợi chờ. Còn nữa, nhìn hộ ta hai cái này tiểu nha đầu!”

Vô Song hiểu ý Phùng Ngọc Yến, hai mắt cũng đã rung rung nước, nhìn Phùng Ngọc Yến gật đầu.

“Y Y, người cũng vậy, ở đây hiện tại cũng là thế giới của người. Ta thấy Vô Song không tệ, không bằng người lo lắng một chút?” Phùng Ngọc Yến khoe miệng cười một cái trêu trọc Trình Y Y.

Trình Y Y hai mắt cũng nhòe lệ, lúc này phì cười một cái nói:

“Tỷ, ta thấy người gả cho hán còn không sai biệt lắm.”

Đám người cười ồ lên.

Phùng Ngọc Yến mỉm cười nhìn bốn người, sau đó nói:

“Vây, tạm biệt.”

Nói xong toàn thân nàng dần dần mờ đi.

Vô Song cùng Y Y há miệng ngạc nhiên. Vô Song phản ứng kịp, vội hỏi:

“Tỷ, chúng ta bao giờ gặp lại?”

Phùng Ngọc Yến bóng dáng mờ dần, vang vang một tiếng thanh thoát:

“Có duyên ắt sẽ gặp lại.”

“Sư phụ!” Hai tiểu nha đầu nhìn bóng dáng Phùng Ngọc Yến biến mất, vội gào lên.

Đám người Quách Tĩnh ở ngoài nghe thấy hai tiểu nha đầu tiếng kêu, vội vàng chạy vào phòng, chỉ thấy bốn người Vô Song nước mắt chảy dài. Hoàng Dung vội hỏi:

“Biểu tỷ ta đâu?”

Vô Song cùng Y Y lặng yên không nói, chỉ có Tiểu Tiểu quay đầu lại mắng:

“Còn cái gì biểu tỷ? Tất cả là tại các người!”

Nói xong kéo Thanh Thanh chạy ra ngoài.

Vô Song vội vàng nói:

“Đề ta theo hai nha đầu.”

Nói xong không đợi mọi người hỏi liền khinh công rời đi.

Y Y không có đi, nàng biết cần phải cấp cho mọi người một câu trả lời, lúc này nhìn khuôn mặt căng thẳng của đám Quách Tĩnh, nàng có chút buồn cười nói:

“Được rồi, chẳng qua Tiểu Tiểu là hiểu nhầm, không sao cả.”

Nói xong, tùy tiện tìm lý do Phùng Ngọc Yến rời đi tìm một vị thuốc, rất lâu không trở về làm cái cố giải thích cho mọi người...

.....

Phùng Ngọc Yến về tới không gian hệ thống, nhìn khuôn mặt xinh xắn của tiểu Linh, trong lòng trở nên tĩnh lặng.

“Chủ nhân, chào mừng trở về.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, nàng biết lần này chia tay chính là không bao giờ xuất hiện lại trước mặt đám người Vô Song, ít nhất là dưới hình dạng Phùng Ngọc Yến. Tuy vậy, nhân tình ấm áp, nàng cũng không đành lòng rời bỏ đám người Tiểu Tiểu.

Biết tâm trạng của Phùng Ngọc Yến, tiểu Linh cố gắng làm nàng quên đi cảm giác thất lạc:

“Chủ nhân, lần đầu thành phụ nữ cảm giác thế nào?”

Phùng Ngọc Yến thờ dãi nói:

“Thật tệ, nhất là mỗi tháng đều cảm thấy bất an tâm hồn, người không thoải mái.”

Đây là Phùng Ngọc Yến nói giảm nói tránh, sự thật làm người phụ nữ, mặc dù công lực cao, nhưng chưa phải tiên thiên cảnh thì vẫn phải chịu “thân thích” hành hạ.

Tiểu Linh ôm bụng cười nói:

“Chủ nhân, sau này ngươi sẽ dần quen thôi.”

Phùng Ngọc Yến cười khổ, cái giới tính này cũng là do hệ thống ngẫu nhiên quyết định, nàng vô phương thay đổi. Chỉ có cách tốt nhất là tu luyện đến tiên thiên cảnh giới mà thôi.

“Chủ nhân, có 2 tin tức, một vui ít, một vui nhiều, ngươi muốn nghe cái nào?”

“Vui ít” Phùng Ngọc Yến không suy nghĩ nói.

“Bởi vì kịch bản có thay đổi, dẫn đến tà tu Lâm Hào trọng sinh cùng tương lai xạ điều thế giới hoàn toàn khác, hệ thống quyết định bồi thường cho chủ nhân một lần quay thưởng trung cấp.”

“Ồ, thế còn vui nhiều thì sao?”

“Hệ thống mở ra chức năng lựa chọn trọng sinh ngẫu nhiên, tuy nhiên lại có thể lựa chọn giới tính.”

“Trọng sinh ngẫu nhiên là thế nào?” Phùng Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi.

“Trọng sinh ngẫu nhiên là hệ thống tùy tiện tạo một thế giới, đưa chủ nhân trọng sinh vào.”

Phùng Ngọc Yến có chút bó tay, vậy mà cũng gọi là vui nhiều?

Nhìn ra Phùng Ngọc Yến không biết, tiểu Linh cười khúc khích nói:

“Ít nhất chủ nhân có thể thoải mái lựa chọn làm tiểu cô nương hay là đại nam tử rồi, chẳng phải vui lớn sao?”

Phùng Ngọc Yến bó tay!

Nhớ tới mình còn phần thưởng, Phùng Ngọc Yến vội vàng mở bảng nhiệm vụ:

[Đảm bảo Quách Tĩnh và Hoàng Dung không chết.] Hoàn thành[Đảm bảo Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công không chết tại Lâm An] Hoàn thành

Nhận cả hai phần thưởng, điểm hệ thống của Phùng Ngọc Yến lúc này đã đạt đến mười lăm vạn, hơn một vạn danh vọng.

Cách một trăm vạn còn rất xa a.

Còn hai lần quay sơ cấp và một lần quay trung cấp, Phùng Ngọc Yến quyết định quay luôn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Kết thúc, vẫn chỉ là bắt đầu

“Tiểu Linh, sử dụng một lần quay thưởng sơ cấp!” Phùng Ngọc Yến háo hức nói.

Vòng quay sơ cấp lại hiện ra, Phùng Ngọc Yến liền đưa tay quay. Vòng quay rất nhanh dừng lại tại vị trí một vạn điểm.

Không tệ. Phùng Ngọc Yến gật đầu. Dù sao xác suất trúng hộp quà quá thấp, được một vạn điểm cũng tính là may mắn rồi.

Hiện tại tổng số điểm của Phùng Ngọc Yến là mười sáu vạn, cách quãng được một trăm vạn còn rất xa.

Phùng Ngọc Yến quyết định sử dụng một lần quay thưởng sơ cấp còn lại. Chỉ tiếc là lần này chỉ được có một ngàn điểm.

Vẫn còn hơn là không có gì đi. Tự an ủi mình, Phùng Ngọc Yến tiếp tục chọn sử dụng quay thưởng trung cấp.

Vòng quay thưởng trung cấp cũng có tám ô, nhưng phần thưởng là ba ô hộp quà, một ô không có gì, một ô một vạn, một ô hai vạn, một ô năm vạn, một ô mười vạn.

Hồi hộp nhìn vòng quay đang chậm dần lại, Phùng Ngọc Yến vui mừng nhìn kim chỉ cuối cùng dừng ở ô hộp quà.

“Chúc mừng chủ nhân nhận được kỹ năng sống Phân giải!”

Phùng Ngọc Yến có chút ngạc nhiên hỏi:

“tiểu Linh, sao ta nhìn trong catalogue không thấy kỹ năng sống này?”

“Có một số kỹ năng sống cần tùy duyên mới có được, chủ nhân không thể sử dụng hệ thống để trao đổi. Phân giải ý tứ tức là phân giải thành phẩm thành nguyên liệu, chủ nhân thân mang hệ thống sau này có thể dễ dàng mua được nguyên liệu, căn bản Phân giải kỹ năng không cần thiết lắm. Vì vậy kỹ năng này mới được xếp vào mục ẩn.”

Không cần thiết? Phùng Ngọc Yến đơn giản thấy Phân giải kỹ năng này chính xác là nghịch thiên. Nếu người chế đan thất bại, phân giải thành nguyên liệu tiếp tục luyện chế. Nếu người luyện khí thất bại, phân giải lại thất bại phẩm thành nguyên liệu để làm lại từ đầu. Lần đầu tiên Phùng Ngọc Yến cảm thấy, đôi lúc hệ thống này cũng không đáng tin cho lắm.

Nhận được kỹ năng Phân giải, Phùng Ngọc Yến lập tức thử nghiệm, nàng lấy ra một thanh kiếm mà mình đã chế luyện tốt, đầu thầm nghĩ “Phân giải”.

Chỉ thấy một luồng sáng từ cây kiếm lóe lên, cây kiếm biến thành một khối sắt cùng vài khối vôi.

Nếu Vô Song đám người nhìn Phùng Ngọc Yến chớp mắt hủy diệt một cây thần khí như vậy, chắc chắn sẽ đau lòng không thôi và hô to “Phá sản!”.

Chỉ thấy Phùng Ngọc Yến gật đầu hài lòng, sau đó thu khối sắt và khối vôi vào Động Tiên, dù sao thịt muối cũng là thịt, hưởng hồ sẽ có lúc cần dùng đến, không nên lãng phí nguyên vật liệu.

Xong xuôi mọi thứ, Phùng Ngọc Yến mở danh sách các thế giới ra xem qua một lượt. Nàng nhất thời không biết mình nên đi vào thế giới nào.

Tiểu Linh hiểu ý liền nói:

“Chủ nhân, người đây là đang băn khoăn đi?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu.

“Vậy sao chủ nhân không lựa chọn trọng sinh ngẫu nhiên đâu này?”

Phùng Ngọc Yến suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng hỏi:

“Nói cho ta nghe một chút.”

“Trọng sinh ngẫu nhiên, cho phép chủ nhân lựa chọn giới tính trọng sinh. Thế giới được lựa chọn một cách ngẫu nhiên. Tất nhiên hệ thống bởi vì tu vi của chủ nhân, sẽ thực hiện ngẫu nhiên quay số sức mạnh của tu sĩ thế giới đó, cao nhất vượt chủ nhân hai cái cấp độ, vậy tức là tương đương hai đại cảnh giới tu chân giả. Ví dụ người là luyện khí kỳ tu sĩ, vậy thế giới người đưa đến sẽ có thể thấp nhất là thế giới người bình thường, cao nhất chính là thế giới tu chân có Kim Đan tu sĩ.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, nàng tuy không sợ vào thế giới cao cấp, nhưng nếu thực lực quá chênh lệch, vậy không phải là hành hiệp nữa mà là hành hạ rồi.

“Vậy thế giới đó có trọng sinh người hay không?”

Tiểu Linh gật đầu đáp:

“Hiển nhiên là sẽ có trọng sinh người tiến vào. Chủ nhân cũng cần chuẩn bị tinh thần, thậm chí sẽ có cấp bậc cao tu sĩ trọng sinh vào thế giới.”

Phùng Ngọc Yến gật đầu, sau đó hỏi tiếp:

“Vậy thì các thế giới ngẫu nhiên sẽ dựa trên kịch bản có sẵn sao?”

Tiểu Linh lúc này lắc đầu nói:

“Cái này không nhất định. Trọng sinh ngẫu nhiên thì thời gian trọng sinh cũng là ngẫu nhiên. Lấy ví dụ chủ nhân vào thế giới của Lục Tiểu Phụng, nhưng chưa chắc đã gặp được hắn, vì lúc đó có thể hắn đã chết mấy đời rồi.”

Phùng Ngọc Yến có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng sinh ra hứng thú. Hậu truyện a, đây chính là có thể chân chính cảm giác hậu truyện như thế nào.

Nếu phải nói hồi tiếc nhất khi đọc một bộ truyện, vậy chính là bộ truyện kết thúc mà tương lai của nhân vật trong truyện không biết như thế nào. Nhân vật nam chính lấy nhân vật nữ chính nào, sinh con ra sao, con lớn lên thành nhị thế tổ hay lại thành một đời đại hiệp?

Phải nói rằng rất nhiều bộ đồng nhân dựa trên những gì kết thúc, viết thành một bộ truyện mới. Dĩ nhiên có truyện hay truyện dở, nhưng thế mới biết, hậu truyện là cỡ nào hấp dẫn.

Phùng Ngọc Yến gật đầu nói:

“Vậy chọn trọng sinh ngẫu nhiên thế giới một lần xem sao!”

“Chủ nhân, trọng sinh ngẫu nhiên thế giới luôn luôn là trọng sinh, nghĩa là người sẽ tới thế giới dưới dạng thai nhi. Ta nghĩ cái này không có vấn đề gì đúng không?”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy...” Nói xong quay sang nhìn Phùng Ngọc Yến cười khẩy hỏi: “Chủ nhân muốn thành tiểu cô nương hay không?”

Phùng Ngọc Yến cười khổ nói:

“Ta chịu đựng vậy là quá đủ rồi. Vẫn là thân nam nhân tốt.”

“Ta thấy chủ nhân thân nữ nhi rất tốt, rất đẹp mắt. Đến ta còn phải rung động a. Nhìn ba vòng này, khuôn mặt này, hương thơm này...”

“Dừng!” Phùng Ngọc Yến trán hắc tuyến quất.

“Ha ha, ta chỉ đùa chút. Chủ nhân đã sẵn sàng chưa?”

Phùng Ngọc Yến gật đầu đáp:

“Ân, đi thôi.”

Phùng Ngọc Yến không có ý định đóng băng thời gian Xạ Điều thế giới, nàng còn muốn trở lại thăm Vô Song bọn họ sau này như thế nào.

“Được rồi, chủ nhân chuẩn bị! Hệ thống khởi động, trọng sinh ngẫu nhiên! Giới tính chấp nhận: nam tính!”

Một hố đen xuất hiện dưới chân Phùng Ngọc Yến, cả người nàng nhanh chóng biến mất.

“Chủ nhân tiến vào, kiểm tra thông tin.”

“Thế giới: ngẫu nhiên. Niên đại: 2000.

Gia tộc: Giang gia.

Hình thức: Trọng sinh.

Giới tính: Nam”

Chương 100 Bonus: Một cái khác xạ điều hậu truyện

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thiếu niên thiếu nữ ngày xưa giờ đã lập thành gia thất, một thế hệ hậu đại lại ra đời.

Ngày xưa thiếu niên nhiệt huyết, thiếu nữ xinh đẹp, qua bóng dáng thời gian, nay đã trở thành đại anh hùng, đại hào kiệt đứng đầu quần hùng.

Từ lúc thế giới vắng đi Phùng Ngọc Yến, đã có hơn hai mươi năm.

Rất nhiều tông môn mới mọc ra, Thúy Yên Môn, Thanh Thủy Môn, Hải Kinh Phái... Thế nhưng mạnh mẽ nhất hiện nay chính là ba đại thế lực: Quách Phủ, Thần Y Môn, Băng Thanh Cốc.

Quách Phủ, chính là đại anh hùng Quách Tĩnh, cùng với thê tử của hắc hoàng Dung. Quách Tĩnh là anh hùng từng dẫn hàng vạn dũng sĩ phục kích mười vạn quân Mông Cổ, lấy thế sét đánh toàn diệt mười vạn quân, treo đầu tướng lĩnh Mông Cổ ngay ngoài Trương Dương thành. Quách Tĩnh phủ chủ cũng chính là bang chủ Cái Bang thống lĩnh hàng chục vạn khất cái, kế thừa Hồng Thất Công nay đã ngao du tứ hải.

So với Quách Phủ anh hùng uy danh đại thịnh, Thần Y Môn danh tiếng cũng hoàn toàn không thua kém.

Đã là người, ai cũng có bệnh tật. Một khi bệnh tật đến, cái người cần chính là một thầy thuốc tốt. Thần Y Môn chính là thầy thuốc tốt nhất thiên hạ!

Thần Y Môn, tông môn này mới thành lập cách đây mười năm, lấy tôn chỉ “Hành y, hành thiện”, đặt mục tiêu cứu dân chúng lên hàng đầu. Thần Y Môn môn hạ chưa bao giờ từ chối chữa bệnh cho bất cứ người dân nghèo nào, chỉ không chữa bệnh cho kẻ ác. Hơn nữa, y thuật của Thần Y Môn chính xác là vô cùng thần kỳ, đặc biệt nếu người có thể đạt được đan dược của Thần Y Môn, đồng nghĩa với mang theo được một cái mạng dự trữ.

Thần Y Môn tuy là Y Môn, nhưng thực lực cũng không cần phải hoài nghi. Môn chủ Thần Y Môn Ngọc Diện Y Tiên nghe nói vô cùng xinh đẹp, võ công thuộc dạng đỉnh cấp. Thiên hạ đồn đại nàng chưa có lập gia đình, chỉ thu hạ bảy đệ tử, người nào cũng một thân võ công mạnh mẽ.

Ngày xưa từng có một kẻ cậy mình đạt tới mức đại sư cảnh giới, lên Thần Y Môn lớn tiếng muốn cưới môn chủ Ngọc Diện Y Tiên làm tiểu thiếp. Kết cục chính là ngày hôm đó hắn bị một vị đệ tử của Ngọc Diện Y Tiên đánh cho tàn phế, vứt xuống ngay khu rừng cạnh đó.

(Tác giả: đại sư cảnh giới, tương đương trăm năm công lực, cụ thể phân chia: Vô giả: dưới mười năm công lực, võ sư: từ mười đến dưới năm mươi năm, đại sư, tông sư: trên hai trăm năm công lực, đại tông sư: trên năm trăm năm công lực)

Cùng với Thần Y Môn thời gian thành lập, còn có Băng Thanh Cốc. Băng Thanh Cốc cốc chủ cũng là mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, ngoại hiệu là Minh Ngọc Tiên Tử. Băng Thanh Cốc so với Thần Y Môn ở trên giang hồ kín tiếng hơn rất nhiều, nhưng môn hạ cực kỳ cường hãn. Băng Thanh Cốc chỉ thu nữ tử, đa phần đều xinh đẹp. Võ công bọn họ chủ yếu là trường lực âm hàn.

Lúc Băng Thanh Cốc mới thành lập được khoảng nửa năm, có một môn phái khá lớn muốn đến dung nạp Băng Thanh Cốc, ý đồ muốn môn hạ Băng Thanh Cốc về làm môn hạ của hắn, cùng với cốc chủ Minh Ngọc Tiên Tử trở thành hắc thê tử. Ngày hôm đó không những môn chủ môn phái đó bị giết ngay tại trận chỉ bằng một chiêu của Minh Ngọc Tiên Tử, mà môn phái đó trong ngày cũng bị toàn diệt.

Còn có, nghe nói Thần Y Môn cùng Băng Thanh Cốc đều là người nhà, ý tứ tức là hai vị tiên tử trường môn đều là sư tỷ muội. Nghe nói quan hệ bọn họ còn hết sức không tệ.

Ngoài ba đại thế lực này ra, trên giang hồ còn có vài vị đại hiệp độc hành, trong đó mạnh mẽ nhất vẫn là Vô Song đại hiệp Mộ Dung Vô Song. Mộ Dung Vô Song nghe nói đã đạt tới đại tông sư cảnh giới, thiên hạ vô địch thủ, một thân chống lại quần hùng ba lần ở Hoa Sơn luận võ. Người thứ hai là một vị nữ hiệp, giang hồ gọi nàng là Tu La tiên tử, sở dĩ có cái tên gọi này vì nàng từng nói vũ khí của nàng, một cây roi, có tên là tu la. Giang hồ không mấy ai biết tên thật của nàng, chỉ nghe Quách đại hiệp gọi nàng là Trình tỷ tỷ. Nghe đâu nàng với Vô Song đại hiệp quan hệ rất không tệ.

.....◆◆◆.....

Quách Phủ.

Một tiểu nữ hài bốn tuổi khoảng chừng, lén lút chạy ra ngoài phủ. Nàng cũng không biết nàng đang bị một trung niên nhân và một xinh đẹp phụ nhân theo dõi.

“Quách ca ca, người xem tiểu Trương, nàng lại trốn tu luyện chạy đi chơi rồi.”

Quách trung niên nhân, chính là Quách Tĩnh, mà bên cạnh hắc xinh đẹp phụ nhân chính là thê tử của hắc hoàng Dung. Tiểu nữ hài tên gọi Quách Trương, là thứ hai nữ nhi của hai người, từ nhỏ tính tình hiếu động. Quách Hoàng hai người kết hôn cũng đã hai mươi năm, dưới gối chỉ có hai con gái. Một chính là Quách Phủ, cuối năm nay sẽ xuất giá cho một vị thanh niên tài tử, đại đệ tử của Thần Y Môn, tên gọi Sử Vân. Sử Vân này tinh thông y thuật, võ công cũng thuộc hàng thượng thừa. Trên giang hồ hắc danh khí không tệ, cũng có thân y tiếng tăm. Quách Hoàng hai người đối với mỗi hôn sự này rất hài lòng. Nữ nhi thứ hai của hai người chính là tiểu cô nương Quách Trương này.

Quách Tĩnh hiền hòa nhìn tiểu Quách Trương rón rén rời Quách Phủ, cười nói:

“Ta thấy tiểu Trương giống nàng, ngày xưa cũng trốn nhà đi chơi một hồi.”

Hoàng Dung nghe vậy mặt ửng đỏ lườm Quách Tĩnh một cái. Nàng chính là trong lúc bỏ nhà đi gặp vị phu quân này đây.

“Đi, chúng ta đi xem.”

Với công lực cực cao của Quách Tĩnh, hiện đã đạt tới đại tông sư cảnh giới, cùng với Hoàng Dung tông sư cảnh, theo dõi một tiểu nha đầu võ công thấp kém Quách Tương, quả thật không còn gì đơn giản hơn.

Chỉ thấy Quách Tương rón rén đi theo con đường cái, sau đó lén lén nhìn xung quanh, rồi hướng một trang viện đơn sơ gỗ cửa.

Sau cửa cất ra tiếng hỏi:

“Ai vậy?”

Quách Tương đáp:

“Là ta, Quách Tương. Hộ vệ đại ca, Giang Minh có nhà không?”

Quách Tĩnh nghe vậy tò mò, chẳng lẽ thời đại giờ tân tiến đến mức Quách Tương bốn tuổi đã bắt đầu yêu đương? Hắn có chút nóng máu, định tới tra hỏi xem Giang Minh trong miệng tiểu Tương là ai. Nhưng ngay khi hắn động, Hoàng Dung kéo hắn lại rồi nói:

“Ta cứ quan sát một chút.”

Cửa trang viện mở, một thiếu niên trẻ tuổi khoảng mười tám tuổi, mặt mũi bình thường, chính là “hộ vệ đại ca” mà Quách Tương xưng hô bước ra ngoài, mỉm cười nói:

“Ra là tiểu Tương a, Giang thiếu gia có nói, nếu người đến vậy cứ đi vào thôi.”

Quách Tương liền lon ton đi vào, tới một căn phòng, nàng cứ tự nhiên đẩy cửa vào rồi gọi:

“Giang Minh!”

Trong nhà truyền ra tiếng trẻ con hỏi chuyện nhau rôm rả. Đa phần toàn là tiểu Tương hỏi:

“Giang Minh, người đang làm cái gì đây?” Quách Tương hỏi. “Ta chỉ đang chơi đùa một chút.” Một giọng trẻ con trả lời. “Giang Minh, người cái này quá đẹp, có thể cho ta một cái sao?” “Người thích gì cứ tùy tiện lấy a, dù sao cũng chỉ là một số món đồ chơi.” “Giang Minh, ta lấy cái này, cái này và cái này. Ồ, cái này cũng muốn.”

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung ở trên mái nhà có chút ngạc nhiên, không biết cái gì có thể gọi dậy hứng thú của Quách Tương đến như vậy. Nhưng mà họ cũng cười khò, tiểu Tương đến nhà người khác lại muốn nhiều thứ như vậy, đây là do mình dạy dỗ không ổn sao?

Cuối cùng sau một canh giờ, Quách Tương hài lòng cầm theo một cái túi vải xách về, trong túi nhìn qua có lẽ là nhiều hơn năm sáu món đồ vật.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng liền khinh công trở về, không biết hành tung của hai người không thoát khỏi cặp mắt non nớt của vị Giang thiếu gia kia. Nếu để hai người biết, quả thật sẽ vô cùng sợ hãi, vì họ không ngờ đến được một tiểu hài lại có thể có được ánh mắt lợi hại như vậy.

.....◆◆◆.....

Quách Phù.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đợi Quách Tương về tới cửa liền lợi dụng trẻ con non nớt, dò xem vài món đồ vật. Tiểu Tương cũng cao hứng khoe phụ nẫu đồ vật, hoàn toàn quên mất mình cũng có thể bị phụ mẫu trừng phạt vì tội trốn tu luyện bỏ nhà đi chơi.

Nhìn xem những món đồ điêu khắc gỗ tinh xảo, Quách Tĩnh ngạc nhiên khi từ miệng Quách Tương biết được những món đồ này đều do vị Giang thiếu gia kia làm ra. Các bức tượng điêu khắc vô cùng tinh xảo, Quách Tĩnh nhìn một lúc cảm giác như mình đang nhìn đồ vật thật vậy.

Tất nhiên Quách Tĩnh cũng không biết, nếu hắn trực tiếp đi vào trong phòng của vị Giang thiếu gia kia, hắn sẽ thấy được những bức tượng điêu khắc vô cùng quen thuộc. Từ thời còn trẻ của hắn và Hoàng Dung, đến hai cái tiểu nha đầu chương môn Thần Y Môn và Băng Thanh Cung lúc còn nhỏ, đến Mộ Dung Vô Song, Trình Y Y đều có ở trong đây.....◆◆◆.....

Giang trang viện.

Giang tiểu thiếu gia ngồi ngắm các bức tượng trong phòng mình, miệng mỉm cười thì thào:

“Ta đã trở lại, một ngày nào đó sẽ đến gặp lại các người...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Ra đời

Thành phố G năm 2000.

Đây là một thời đại phát triển rất nhanh chóng, một loạt các khu đô thị mọc lên, trong đó thành phố G chính là một trung tâm thương mại lớn nhất tỉnh Q. Mặc dù không thể so sánh với Thủ Đô về mức độ đông đúc, nhưng thành phố G lại hoàn toàn thắng ở môi trường tốt, năng động và hệ thống giáo dục kèm thương mại phát triển.

Thành phố G vốn từ một đô thị cổ mà phát triển lên, không thể không kể tới công sức của các đại gia tộc ở nơi này như Lý gia, Vương gia, Lâm gia... Chính nhờ những đại gia tộc này chung vai góp sức, thành phố G mới đạt đến mức phát triển như vậy. Mỗi quan hệ giữa các gia tộc này cũng khá hòa ái, chủ yếu là hợp tác để làm ăn. Không như ở Thủ Đô nơi mà cùng chung mục đích lại không thể là đồng bạn mà lại là đối thủ, ở thành phố G, hợp tác chính là phát triển.

Tất nhiên bề nổi của tầng băng luôn nhỏ hơn thể tích thực của nó. Một thành phố phát triển luôn luôn có những thế lực ở dưới thao túng. Các thế lực ngầm này cũng cạnh tranh với nhau.

Trong đó cũng không ít các gia tộc nắm trong tay các thế lực ngầm. Một số thích giương cao công bằng, một số lại muốn thu lợi nhuận tối đa. Vì vậy các khu vực tối liên bắt đầu xuất hiện.

Đầu tiên là việc quá nhiều dân lành cũng chẳng thể tránh khỏi. Tiếp theo là xuất hiện của các tệ nạn xã hội, điển hình của các khu đô thị phát triển.

Theo đó là sự phát triển của các bang phái, các võ quán, các môn phái lớn nhỏ bắt đầu rục rịch tiến về thành phố G. Những điều này được diễn ra một cách âm thầm, chậm rãi. Đến nay đã có nhiều bang hội, môn phái, võ quán thành lập trụ sở ở thành phố này.

Các bang hội môn phái và võ quán này chia nhau quản lý các khu vực của thành phố G. Phía Tây Bắc và Tây Nam là khu vực của Hắc Long hội, phía Đông Nam là khu vực của Hùng Sư bang, phía Bắc là khu vực của Hồng Diệp hội, phía Đông Bắc là khu vực của Long Hồ Môn cùng Huỳnh Đệ hội. Năm đại thế lực thì Hắc Long hội lớn nhất, có rất nhiều bang hội dưới quyền, Long Hồ Môn cùng Huỳnh Đệ hội phạm vi ảnh hưởng thấp nhất nhưng thực lực không thể coi thường. Thậm chí Hắc Long hội hội chủ còn nói, nếu hấn Hắc Long hội thực sự gây hấn với Long Hồ Môn cùng Huỳnh Đệ hội, bị diệt chính là Hắc Long hội.

Năm thế lực hình thành một thế hòa hoãn, trong đó nổi tiếng nhất dĩ nhiên là Hồng Diệp hội, không phải vì thế lực này rất mạnh, mà chủ yếu vì Hồng Diệp hội chỉ thu nữ nhân, đứng ra bảo vệ nữ nhân, do đó cũng đạt được ủng hộ của Long Hồ Môn cùng Huỳnh Đệ hội. Có thể nói trong các thế lực, Hắc Long hội ngang ngược nhất, còn Hồng Diệp hội cùng Long Hồ Môn, Huỳnh Đệ hội lại có quan hệ mật thiết.

Đông Bắc khu.

Huỳnh Đệ hội tổng bộ, Giang gia trang viện.

“Ông chủ, người đi lại như vậy cũng đã một canh giờ rồi. Không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút?” Trong một căn phòng sang trọng, một người đàn ông trung niên cùng với một đeo kính trẻ tuổi đang đứng đấy. Người đàn ông trung niên đã đi lại vòng quanh một canh giờ như vậy rồi.

“Trần Trí, ta không muốn ngồi, đã hơn một canh giờ rồi mà vẫn không thấy tin tức gì. Ta lại không thể rời nơi này đi đến bệnh viện ở bên nằg.” Trung niên nhân nóng nảy nói.

Thanh niên trẻ tuổi đeo kính tên là Trần Trí cười khỏ nói:

“Hiện tại là lúc trọng yếu, ông chủ đừng vì căng thẳng quá độ mà trễ nải chuyện của huỳnh đệ hội. Ít nhất ngồi xuống nghỉ ngơi một chút được không?”

Trung niên nhân tên gọi Giang Hữu Ba, hội chủ của Huỳnh Đệ hội, cũng chính là gia chủ của Giang gia. Huỳnh đệ hội ở trong lòng người dân Đông Bắc khu rất tốt, chủ yếu là nhờ vị hội chủ đầu óc sáng suốt này. Ngoài việc không kinh doanh hàng cấm ra, Huỳnh Đệ hội thu phí bảo hộ cũng rất hợp lý, đảm bảo đối xử công bằng với các chủ tiệm, cùng đứng ra dẹp loạn các tranh chấp cùng với bảo vệ người dân Đông Bắc khu khỏi sự xâm lấn của các bang hội khác.

Hôm nay thế tử Giang Hữu Ba đã đến lúc sinh nở, hiện đã được chuyển vào bệnh viện. Giang Hữu Ba vì hôm nay phải chỉ huy Huỳnh Đệ hội người hợp tác với Hồng Diệp hội rà soát lại khu vực phía bắc để tiêu diệt hàng cấm, không thể trực tiếp đến bệnh viện được.

Thông tin hàng cấm mới được biết hai canh giờ trước, Giang Hữu Ba cùng Hồng Diệp hội, Long Hồ Môn phân chia nhau rà soát lại khu vực, quyết không để hàng cấm tràn vào Đông Bắc cùng Bắc khu.

Thật ra Huỳnh Đệ hội cũng chủ yếu nhờ cậy Long Hồ Môn hỗ trợ. Bởi vì Long Hồ Môn là võ quán nổi tiếng, thực lực võ thuật của người trong võ quán rất mạnh, thậm chí có thể đối đầu với nhiều người dùng súng.

Trong lúc Giang Hữu Ba đang chuẩn bị nghe lời Trần Trí ngồi xuống, điện thoại của hắn vang lên. Giang Hữu Ba lập tức nghe điện thoại. Khuôn mặt hắn càng lúc càng rạng rỡ. Giang Hữu Ba vừa kết thúc cuộc gọi, một cuộc gọi khác lại đánh tới. Lần này nghe xong, Giang Hữu Ba ngửa mặt cười ha hả:

“Ta có con trai rồi! Cần quét thành công, thật đúng là song hỉ lâm môn mà!”

Hôm đó, Huỳnh Đệ hội tổ chức ăn mừng tới tận sáng hôm sau. Riêng môn chủ Giang Hữu Ba đã tiến vào bệnh viện ở bên cạnh thê tử cùng mới ra đời tiểu hài nhi.

“Hữu Ba, người thấy nên đặt tên nhi tử là gì?” phụ nhân xinh đẹp một mối nhưng hạnh phúc ôm sơ sinh tiểu hài, mỉm cười hỏi Giang Hữu Ba.

“Ta Giang Hữu Ba, cả đời này có người ở bên là hạnh phúc nhất, người chính là ánh sáng của đời ta. Vậy nhi tử đặt tên là Giang Minh đi.”

Vậy là nhân vật chính của quyển sách này, Giang Minh tiểu hài, chính thức đặt chân đến thế giới này. Dĩ nhiên không ai biết, tiểu hài đáng yêu này lại mang một thân võ công tuyệt thế.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hậu thiên đại viên mãn

Nháy mắt bốn năm trôi qua.

Giang gia trang viện nội sảnh.

“Rầm!”

Một tiếng đập bàn vang lên.

Trong căn phòng, có mười người, trung niên có, thanh niên trẻ tuổi có. Bọn họ đều có đặc điểm chung, chính là trên người mang theo nhàn nhạt hương vị huyết tinh.

Mười người này chính là cao tăng của Huỳnh Đệ hội, mà người ngồi vị trí chủ vị, cũng là người đập bàn trung niên, tên gọi Giang Hữu Ba, hội chủ Huỳnh Đệ hội.

“Hắc Long hội càng ngày càng to gan, bọn chúng dám đến tận địa bàn của chúng ta buôn bán hàng cấm!” Giang Hữu Ba nhàn nhạt nói.

Một vị trung niên, trên mặt có vết sẹo nói:

“Hội chủ, ta có hoài nghi bọn chúng đang muốn mở rộng địa bàn sang hướng bắc. Hồng Diệp hội cũng thông báo rằng đạo này rất nhiều thành viên Hắc Long hội xuất hiện trong khu vực của bọn họ.”

Thanh niên trẻ tuổi có tên là Trần Trí gật đầu nói:

“Ta nghe nói gần đây Hắc Long hội có một vị cung phụng, tên gọi Kha Lâm. Theo thông tin tình báo ban đầu, kẻ này có một thân võ nghệ không tầm thường, có lẽ ngang ngửa với Vũ Đế của Long Hồ Môn.”

“Ngang ngửa với Vũ Đế? Chuyện này là thật?” Đám người trong phòng ngạc nhiên dồn dập hỏi lại.

Trần Trí gật đầu, hần nói tiếp:

“Tuy bọn hần vẫn ngại ngần lục Đế của Long Hồ Môn, sáu vị võ sư không phải là trò đùa. Nhưng ta nghĩ một số trò ngầm chúng vẫn dám làm, chẳng hạn như lén lút tuồn hàng cấm vào khu vực của chúng ta.”

Long Hồ Môn tuy là võ quán nhưng thực lực cực mạnh, nòng cốt của võ quán này vẫn là sáu vị võ sư cảnh, lần lượt gọi: Long Đế Vũ Long, Vũ Đế Vũ Hồ, Phong Đế Vũ Phong, Xà Đế Vũ Phi, Nguyệt Đế Vũ Nguyệt, Quyền Đế Vũ Sơn. Trong đó Long Đế Vũ Long mạnh nhất, đặt rất gần mức độ đại sư cảnh.

Long Hồ Môn lục Đế tuy cùng họ Vũ, nhưng họ không phải là anh em ruột thịt, mà là các cô nhi, được võ quán thu hạ làm môn đệ. Lòng trung thành của họ là tuyệt đối đối với võ quán.

“Chuyện này không phải là chuyện đùa, chúng ta nên liên lạc với lục Đế. Không thể để hàng cấm chảy vào địa bàn của chúng ta được nữa.”

.....

Cách đó không xa, một tiểu hài đang tĩnh tọa trong phòng. Căn phòng không giống phòng của một đứa trẻ bốn tuổi một chút nào. Hoàn toàn không thấy bóng dáng của đồ chơi như các căn phòng của những đứa trẻ khác. Nếu có một câu đề diễn tả, thì chính là “Phi thường sạch sẽ”. Phải nói ngoài một

chiếc giường, kèm theo một bộ bàn ghế cùng một giá sách, trong phòng không có một thứ đồ đạc gì khác.

Chủ nhân của căn phòng, theo lời của người hầu, cũng thật kỳ quái. Từ bé đến giờ không quấy không khóc, hết sức hiểu chuyện. Học tập cực nhanh, trí nhớ rất tốt. Phần đông người làm đều tặc lưỡi khen lạ.

Hôm nay là một ngày trọng đại đối với Giang Minh. Qua bốn năm liên tục cố gắng, tu vi của hắn cuối cùng cũng đã đạt tới mức tốt cùng của hậu thiên cảnh, năm ngàn năm công lực. Lúc này Giang Minh nhìn lại đôi bàn tay bé nhỏ của mình, cảm nhận luồng sức mạnh đang du động trong kinh mạch, hắn thì thào:

“Cuối cùng cũng đạt đến hậu thiên đại viên mãn chi cảnh. Cuối cùng ta cũng có thể đạt đến một bước này, chỉ cần thêm một chút nữa là có thể đạt đến Luyện Khí Kỳ, Tiên Thiên cảnh giới.”

Vận chuyển ba công pháp, cảm nhận nội lực của mình hoàn toàn không thể tăng lên được nữa, Giang Minh quyết định dừng tu luyện lại.

“Tiểu Linh.” Giang Minh âm thầm câu thông tiểu Linh trong không gian hệ thống.

“Chủ nhân, người gọi ta có chuyện gì à? Không đúng, chủ nhân đã đạt đến hậu thiên đại viên mãn?” tiểu Linh có chút ngạc nhiên. Nàng ở trong không gian hệ thống, đối với thời gian trôi qua quá thật cũng không để ý nhiều lắm.

“Àn, cuối cùng cũng đến một bước này. Tiểu Linh, làm thế nào để đột phá Tiên Thiên cảnh?”

“Chủ nhân cần một quyển công pháp tu chân mới có thể tiến lên Tiên Thiên Cảnh được.”

“Vậy nhanh cho ta các loại bí tịch tu chân đi.” Giang Minh không chờ được vội nói.

“Không thành vấn đề.” Tiểu Linh âm thanh vang lên.

Oanh!

Trong đầu Giang Minh chợt nhiều ra rất nhiều thông tin. Hắn bỗng cảm thấy đầu đau nhức, sau đó ngất xỉu. Trước khi ngất xỉu, hắn lại nhận ra mình lại bị tiểu nha đầu kia chơi một vỏ nữa rồi.

Một lúc sau, Giang Minh tỉnh dậy. Nhìn một chút đồng hồ, Giang Minh thở phào một hơi, thời gian mới chỉ qua hai giờ đồng hồ. Còn một chút nữa mới đến giờ cơm. Nếu để người nhà biết mình ngất xỉu, chuyện này không thể nói nhẹ được rồi. Cụ thể hắn sẽ bị chăm nom kỹ càng hơn, tự do vốn có sẽ bị mất đi ít nhiều. Điều này Giang Minh hoàn toàn không muốn.

Cảm nhận được trong đầu rất nhiều thông tin, Giang Minh liền cố gắng sắp xếp một chút. Rất nhanh hắn có được ba cái nhận xét:

Một, công pháp, rất nhiều công pháp. Từ tu đầu khí, tu kiếm khí, cho tới tu thể, tu hồn đều có rất nhiều đầu công pháp, mỗi công pháp đều được đánh giá rất tỉ mỉ.

Hai, bộ phận kiến thức về luyện đan, luyện khí cao cấp nhất đã được mở ra. Trước đây vì lý do Giang Minh chỉ là Hậu thiên cảnh, luyện đan và luyện khí cấp bậc chỉ giới hạn ở những gì hắn phạm thể có thể tạo ra, trong đó cao nhất chính là pháp khí cực phẩm, cùng với phạm đan mà thôi.

Ba, các kiến thức về các chủng loại sinh vật, từ dã thú cho tới yêu thú, linh thú, ma thú, thánh thú, thần thú đều có ở trong đầu.

Đội đã, mình còn quên một cái gì nữa? Giang Minh chợt nhận ra một điều, đó là tinh thần lực của hắn tăng cường.

“Chúc mừng chủ nhân tinh thần lực đột phá, đạt đến Tuệ Minh cảnh tầng thứ ba.”

Giang Minh cũng không bắt ngờ, theo hắn thấy, với lượng kiến thức khổng lồ kia, không đạt tới Tuệ Minh cảnh tầng thứ ba thì hắn sẽ không thể chứa nổi hết lượng thông tin lớn đến mức như vậy.

Giang Minh cẩn thận cảm thụ tinh thần lực biến cường. Hắn hiện tại phạm vi cảm nhận đã đạt đến năm cây số. Tất nhiên nếu cảm nhận hết năm cây số sự vật, quả thật là một gánh nặng. Cho nên Giang Minh từ từ thu lại cảm giác lực, cho tới phạm vi ba cây số, mà theo hắn, phạm vi này đủ để không có kẻ nào dùng súng ngắm có thể uy hiếp được người bên cạnh hắn. Phải biết cái thời đại này là thời đại của súng ống. Hắn có thể không sợ súng lục, súng máy, nhưng đối với súng ngắm từ xa, thật sự rất đáng e ngại. Hắn có thể tự tin né được viên đạn súng ngắm, nhưng không tự tin cứu được người bên cạnh mình.

Ở Tuệ Minh cảnh tầng hai, Giang Minh phạm vi cảm giác cao nhất là hai cây số, thu hẹp lại chỉ là một cây số mà thôi. Súng ngắm rất nhiều loại có thể ngắm xa hơn nhiều. Giang Minh tự tin rằng phạm vi ba cây số đủ để hắn có thể kịp phản ứng mà kéo người bên cạnh thoát khỏi viên đạn súng ngắm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Phong Vân Quyết

“Chủ nhân, người có thêm một lần quay thưởng trung cấp nữa.”

Nghe Tiểu Linh nói vậy, Giang Minh vui mừng sử dụng luôn vòng quay thưởng.

Có vẻ quay thưởng trung cấp chưa bao giờ làm Giang Minh thất vọng. Hắn lại đạt được một lần hộp quà nữa.

“Chúc mừng chủ nhân học tập được chế phù kỹ năng!”

Giang Minh liền cảm nhận được trong đầu nhiều ra rất nhiều thông tin liên quan đến chế phù. Bất quá lần này tinh thần lực của hắn lại không lên cấp. Tuy vậy Giang Minh cũng không có quá thất vọng, bởi vì hắn biết tinh thần lực rất khó tiến lên.

Tiêu hóa kiến thức phù triện trong đầu, Giang Minh hỏi:

“Tiểu Linh, hiện tại ta nên tu luyện công pháp nào?”

“Chủ nhân có thể lựa chọn các công pháp tiên cấp, có thể đủ đáp ứng chủ nhân tu luyện đến Hư Tiên cảnh. Dù sao chủ nhân đạt tới Nguyên Anh kỳ, hệ thống sẽ tặng cho chủ nhân các công pháp tu luyện cấp ba, có thể giúp chủ nhân một mạch tu đến Thánh Đế cảnh.”

Tiểu Linh nghĩ một chút rồi nói:

“Theo ý ta, hiện tại chủ nhân cũng có phong hệ dị năng, không bằng trực tiếp tu luyện Phong Vân Quyết sao? Có thể giúp chủ nhân hiểu được Phong Vân pháp tắc, qua đó tăng cường người dị năng.”

Giang Minh ngẫm nghĩ một lúc, liền thấy đề nghị này không tệ. Hắn liền bắt đầu nghiên cứu Phong Vân Quyết.

Bởi vì tinh thần lực tăng cao, Giang Minh ngộ tính cũng không cần phải bàn cãi. Chỉ cần nửa canh giờ, hắn đã nắm vững hoàn toàn Luyện Khí pháp môn của Phong Vân Quyết.

Cũng là lúc nên nghỉ một chút, tối nay đột phá Tiên Thiên cảnh đi. Giang Minh hiếm thấy cho phép mình nghỉ ngơi nửa ngày.

.....

Long Hồ Môn võ quán.

Long Hồ Môn là một võ quán có bề dày hơn năm mươi năm lịch sử. Võ quán ngoài việc tu luyện võ thuật, còn curu mang giúp đỡ dân nghèo, nhận nuôi trẻ mồ côi. Vì vậy danh tiếng Long Hồ Môn võ quán cũng vang rất xa. Mặc dù võ quán không thu phí bảo hộ, nhưng hàng năm, người dân trong vùng cũng vui vẻ đóng góp duy trì võ quán. Bên cạnh đó, võ quán cũng nhận được một khoản ủng hộ từ Huỳnh Đệ hội, Hồng Diệp hội, khiến cho đời sống các võ sư trong võ quán cũng không đến nỗi nào.

Long Hồ Môn ghét ác như thù, vì thế võ sư trong quán rất nhiều lần ra tay hành thiện trừ ác. Chỉ tiếc là nhân lực có hạn, cộng thêm ý muốn tranh đấu không lớn, phạm vi ảnh hưởng của võ quán vì vậy cũng chỉ giới hạn ở khu Đông Bắc thành phố.

Lúc này tại võ quán đại sảnh, một đám người đang ngồi trong đó, sắc mặt nghiêm trọng. Ngồi vị trí chủ vị là một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt cương nghị, toàn thân tỏa ra khí thế bất phàm. Đây chính là Môn chủ Long Hồ Môn, Vũ Chiến, đại sư cấp cao thủ. Tiếp theo ngồi ở hai bên là sáu vị thanh niên nam nữ trẻ tuổi. Lớn nhất mới có hai mươi sáu, nhỏ nhất mới có mười bảy tuổi.

“Huỳnh đệ hội vừa thông báo, Hắc Long hội đang dần mang độc phiến vào đến Đông Bắc khu vực. Bọn họ muốn chúng ta cùng nhau đưa ra giải pháp, bởi vì bên Hắc Long hội vừa xuất hiện một võ sư cảnh tên là Kha Lâm.”

Thanh niên vừa nói chuyện là Vũ Đế - Vũ Hồ, một trong Lục Đế của Long Hồ Môn. Tuổi vừa hai mươi bốn, võ sư cảnh giới đạt tới tám mươi năm nội lực. Ở cái tuổi này, không thể nghi ngờ Vũ Hồ là một võ học kỳ tài.

“Cha, chúng ta trực tiếp tiêu diệt Hắc Long hội đi. Không thể để bọn chúng lộng hành như vậy được.”

Thiếu nữ ngồi hàng ghế thứ ba bên trái phần nộ lên tiếng. Nàng là võ sư trẻ nhất, tân tấn võ sư Nguyệt Đế - Vũ Nguyệt, một đời thiên kiều của Long Hồ Môn. Vũ Nguyệt hiện tại mới có mười bảy tuổi, khuôn mặt thanh tú có vài phần anh khí.

“Hắc Long hội cũng không phải dễ diệt như vậy. Dù người là võ sư cảnh, cũng không thể nào chống lại vũ khí hạng nặng đi.”

Vũ Chiến lắc đầu phản đối.

“Chẳng lẽ cứ để bọn hắn lớn lối như vậy?”

Một thanh niên khoảng mười tám tuổi, cau mày nói. Hắn chính là Quyền Đế - Vũ Sơn, một thân quyền pháp cao thâm, võ sư cảnh sáu mươi hai năm nội lực.

Mọi người đang trầm lặng, bỗng một thanh niên trẻ mặc võ phục, trông hết sức thể thao chạy vào nói:

“Môn chủ, Vũ Băng tiểu muội bị bắt đi rồi!”

“Cái gì?” – Bảy người trong phòng đồng thanh hỏi.

Thanh niên lớn tuổi nhất trong phòng vội vàng túm lấy vai áo thanh niên trẻ tuổi. Người này chính là võ sư mạnh nhất trong Long Hồ Môn, Long Đế - Vũ Long, một thân cường đại khí lực, võ sư cảnh chín mươi sáu năm nội lực. Chỉ cần thêm một năm nữa là có thể đạt tới võ sư đại viên mãn, trong vòng mười năm nhất định đạt tới đại sư cảnh giới.

“Người nào bắt Băng nhi đi?”

Vũ Long lớn tiếng hỏi. Trong Long Hồ Môn, Vũ Băng là tiểu muội mà mọi người cưng chiều nhất, nàng bốn năm trước được Vũ Chiến nhặt về khi còn trong nôi.

“Ta cũng không biết, bọn hắn trực tiếp tấn công chúng ta, sau đó bắt Vũ Băng muội muội đi. Ta vừa tỉnh dậy liền chạy về đây báo tin.” Thanh niên khỏ sở nói. Hắn cùng với bốn vị võ sinh khác dẫn Vũ Băng đi mua kem, vậy mà tất cả đều bị tấn công từ phía sau, đến ai ra tay cũng không rõ.

“Sao lại như thế?” Vũ Long tức giận, muốn chạy ra khỏi cửa truy tìm thì bị một người cản lại. Người này chính là Phong Đế - Vũ Phong, một thân khinh công tuyệt đỉnh, tốc độ nhanh nhất Long Hồ Môn.

“Vũ Phong, ngươi sao lại cản ta?”

“Đại ca, ngươi không cần chạy đi. Nếu phải đi thì là ta, bởi vì tốc độ ta nhanh nhất. Các ngươi ở lại đợi tin. Ta không tin bọn hắn bắt Vũ Băng mà không có mục đích gì. Ta nghi ngờ đây là một âm mưu nhằm chia rẽ để tiêu diệt chúng ta từng bộ phận.”

Mọi người cau mày. Xác thực có khả năng này. Nếu mọi người đều chia ra truy lùng, rất có thể sẽ trúng phải độc thủ của kẻ địch.

“Yên tâm, mình ta lúc rút chạy sẽ tiện hơn rất nhiều. Hướng hồ ta nghĩ, rất nhanh những kẻ bắt cóc kia sẽ liên lạc với chúng ta.”

Lúc này điện thoại trong võ quán vang lên. Vũ Chiến bước lại nhắc máy.

“Vị nào?”

“Hắc hắc, là Vũ Chiến võ sư đi? Các ngươi tiểu công chúa Vũ Băng đang ở trong tay chúng ta.”

Vũ Chiến sắc mặt trầm xuống hỏi:

“Các ngươi muốn gì?”

“Không có gì đặc biệt. Chúng ta muốn Long Hồ Môn bảy vị võ sư, gồm Lục Đế và ngươi, trong ba ngày không ra khỏi võ quán. Sau đó chúng ta sẽ đưa Vũ Băng tiểu thư trở về không tổn hao gì. Nếu không, hắc hắc...”

Vũ Chiến cảm thấy vô cùng không ổn, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

“Các ngươi lời nói, chúng ta tin được sao?”

“Các ngươi không có lựa chọn. Nếu ai trong số bảy vị võ sư đi ra khỏi Long Hồ Môn, chúng ta sẽ trực tiếp gửi thi thể tiểu thư Vũ Băng lại võ quán đi.”

Nói xong điện thoại trực tiếp cúp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tiên thiên chi cảnh

Giang Minh hôm nay tâm tình không tệ. Một khi tâm tình không tệ, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Loáng cái nửa ngày tự cho phép nghỉ đã kết thúc. Giang Minh dự định tối nay tiến hành đột phá Tiên Thiên. Vì theo Tiểu Linh, đột phá Tiên Thiên sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, hắn chỉ có thể lựa chọn lúc tối trời tại một khu vực hẻo lánh.

Giang Minh sau khi dùng xong bữa ăn, mượn cớ muốn ngủ sớm, liền trốn vào trong phòng giả vờ ngủ. Sau đó hắn lén lút chạy ra ngoài, sử dụng khinh công tránh né tất cả mọi người trong Huynh Đệ hội rồi chạy đến một khu vực núi rừng ở ngoại thành.

Giang Minh trực tiếp lựa chọn một đỉnh núi khá trống trải. Ở nơi này hẳn có thể tự do đột phá mà không sợ bị ai đó quấy rầy.

Tiền tay bố trí một ảo trận. Ảo trận này chỉ là cấp một, nhưng cũng hao tổn của Giang Minh một ngàn điểm nguyên liệu. Bất quá vì lý do an toàn, hẳn không thể không mua bày trận.

Đột phá Tiên Thiên, nói cách khác là từ phạm thai trở thành tiên thiên thể, loại bỏ hết những tạp chất trong cơ thể, khiến cho cơ thể trở nên thanh khiết. Sau đó khai khiếu, mở ra huyết khí để có thể hấp thu nguyên khí thiên địa. Một khi nguyên khí thiên địa nhập thể sẽ cải tổ lại thân thể, cường hóa kinh mạch. Một khi thân thể hoàn thành cường hóa, chính là lúc toàn thân nội lực biến chất, trở thành chân khí, chính thức tiến vào Luyện Khí kỳ.

Bày trận xong, Giang Minh ngồi xuống, bắt đầu theo Luyện Khí pháp môn tiến hành đột phá.

Đầu tiên chính là loại bỏ tạp chất. Giang Minh vận chuyển nội lực theo pháp môn. Nội lực đánh liên tục vào kinh mạch của hắn, khiến hắn toàn thân nổi lên từng đợt đau đớn. Bất quá Giang Minh kinh mạch cũng rắn rỏi dị thường, đây là thành quả của năm ngàn năm nội lực liên tục cải tạo. Trên người Giang Minh dần toát ra những chất bản hơi thở. Đây chính là những tạp chất trong cơ thể hắn tích tụ. Những tạp chất này, bởi vì lý do hệ thống cho trọng sinh, trở nên rất ít. Tuy vậy vẫn bị đào thải ra không ít. Giang Minh khó có thể tưởng tượng, nếu hắn một mạch tu luyện bốn mươi năm, không biết có hay không giảm một nửa trọng lượng vì chất bản không?

Hoàn tất quá trình loại bỏ tạp chất, tiếp theo là khai khiếu. Giang Minh vận chuyển theo pháp môn tầng tiếp theo, từng khiếu huyết trong người hắn rung lên, trong người ầm ầm vang lên tiếng nổ. Hoàn toàn không có gì trở ngại, một trăm linh tám khiếu huyết hoàn toàn bị khai thông. Nội lực của Giang Minh liền theo pháp môn luyện khí, áp súc lại ở giữa đan điền.

Lúc này, toàn thân Giang Minh bỗng tỏa ra những ba động từ một trăm linh tám khiếu huyết. Đây chính là khiếu huyết hô hấp hay còn được giới võ gọi là thai tức. Quanh người Giang Minh dần dần phát ra lực hút thu hút thiên địa nguyên khí về đây.

Phải nói thiên địa nguyên khí ở cái thế giới này cũng không có nhiều lắm, nhưng ở khu rừng núi này cũng đủ để cho Giang Minh tiến hành đột phá.

Trên đầu Giang Minh lúc này xuất hiện một vòng xoáy, lúc đầu mờ mờ, sau càng lúc càng rõ ràng. Độ năm phút sau, mây kéo đầy trời, che mất ánh sáng mặt trăng.

Ba động từ thân Giang Minh toát ra càng lúc càng mạnh mẽ, tham lam hấp thu thiên địa nguyên khí, tiến hành cải tạo thân thể hắn. Giang Minh có thể cảm giác được thân thể mình biến đổi. Hắn cảm thấy tươi mát từng luồng khí đang chạy trong kinh mạch mình. Giang Minh cảm thấy mình càng lúc càng trở nên mạnh mẽ. Khí thể toàn thân hắn càng lúc càng tăng cao.

Quá trình này diễn ra hơn mười phút. Sau đó khí thể của Giang Minh càng lúc càng yếu dần, vòng xoáy trên đầu hắn cũng mờ dần, sau đó biến mất.

Mây tan đi để lại bầu trời sáng ánh trăng. Giang Minh ngồi đấy, toàn thân không một cử động, không có khí thể tỏa ra.

Mười phút không có động tĩnh, bỗng nhiên Giang Minh mở mắt. Hắn chăm chú nhìn bốn phía. Chưa bao giờ Giang Minh cảm thấy thế giới rõ ràng trong mắt mình đến thế. Hắn cảm thấy từng chi tiết một, từng con giun con dế, từng cái cây ngọn cỏ, từng hòn sỏi giọt nước trong phạm vi hai cây số.

“Đây là ... tiên thiên sao?”

Đột phá đến Tiên Thiên cảnh, Giang Minh lúc này như cảm thấy mình đến một thế giới mới, có rất nhiều sự vật diệu kỳ đang phản ánh trong từng giác quan của mình.

Giang Minh nhắm mắt, hắn cảm nhận trong đan điền mình. Đan điền Giang Minh hiện tại có dung tích lớn hơn hậu thiên đại viên mãn gấp mười lần. Toàn bộ năm ngàn năm nội lực giờ đã trở thành năm trăm tia màu trắng đang trôi nổi trong đan điền. Mỗi một tia màu trắng chính là tia chân khí, do mười năm nội lực hình thành mà chất biến. Tuy chưa mang đặc tính gì, nhưng rất nhanh sẽ bị Phong Vân Quyết chuyển hóa thành Phong Vân chân khí, mang đặc tính riêng biệt. Giang Minh biết hẳn đã đột phá, trở thành tu chân giả Luyện Khí một tầng. Một khi đan điền hoàn toàn chất đầy chân khí, hắn sẽ đạt tới Luyện Khí kỳ đại viên mãn.

Mở mắt, Giang Minh vận chân khí đánh ra một chiêu Nhất Dương Chỉ. Một luồng sáng trắng nhanh như chớp xuyên qua mười hai cái cây cổ thụ đứng thẳng hàng, sau đó đập vào vách đá để lại một lỗ sâu hoắm.

Giang Minh sửng sốt, sau đó vô cùng cao hứng, ngửa cổ lên trời cười ha hả. Nếu có ai đó ở đây nhìn thấy một tiểu hài đang sáng khoái cười, có lẽ lập tức chạy xuống núi, sau đó mời thầy cũng về trừ tà vì tưởng mình nhìn thấy quỷ.

Giang Minh cười một hồi, sau đó đứng đó tận hưởng cảm giác từng đợt gió tươi mát thổi qua cơ thể mình.

Không đứng. Giang Minh chợt cảm thấy một cái gì đó, hắn liền tập trung tinh thần. Xung quanh Giang Minh nổi lên từng luồng gió to, sau đó toàn thân của hắn từ từ bay lên khỏi mặt đất. Đến khi thân thể hắn đạt đến hai mươi mét độ cao thì dừng lại, sau đó dùng vận tốc bốn mươi cây số một giờ tiến lên phía trước.

Hắn, dị năng, đạt đến cấp bốn! Trực tiếp bỏ qua cấp ba, đạt tới cấp bốn dị năng! Giang Minh bây giờ có thể tạo ra một cơn gió cấp mười hai, nâng thân thể mình để ngự không phi hành.

Phi hành a. Đây là ước mơ của mọi nhân loại!

Giang Minh cao hứng sử dụng dị năng bay lượn khắp núi rừng. Đến khi cảm thấy tinh thần hơi có chút uể oải, Giang Minh liền hạ xuống. Lúc này hắn vẫn chưa hết cao hứng, tuy nhiên đến lúc nhìn xung quanh, hắn không khỏi cười khổ.

Đây là cái chỗ nào a?

Giang Minh bay lượn lung tung mà không định vị phương hướng. Hiện giờ hắn đang ở sâu trong khu vực rừng núi.

Thôi, tốt nhất đợi tinh thần lực khôi phục rồi hẵng quay về.

Giang Minh dứt khoát ngồi tĩnh tâm một chỗ, vận dụng pháp môn tu luyện dị năng để hồi lại tinh thần lực.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Diệt sát

Tinh thần lực khôi phục không sai biệt lắm, Giang Minh lại tiếp tục ngự phong phi hành.

Lần này Giang Minh không có lộn xộn phi hành lung tung nữa mà theo phương hướng G thành quay về. Bất quá khi hắn đi được một đoạn liền thấy một nhóm người đông đảo đang đứng tụ tập xung quanh rất nhiều chiếc xe. Giang Minh có chút nghi ngờ, đáp xuống gần đó rồi lẳng lặng dùng khinh công lại gần nghe ngóng.

“Hội chủ, cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta chuẩn bị tấn công chứ?”

“Phải đấy, chuyện này chúng ta nhất định làm thịt Huỳnh Đệ hội! Đông Bắc khu vực phải là của chúng ta!”

Giang Minh nghe vậy, trong lòng nổi lên sát ý. Dám tấn công Huỳnh Đệ hội?

Trung niên nhân hội chủ lúc này giờ tay, toàn bộ hơn trăm con người lặng xuống. Trung niên nhân nói:

“Hiện tại Long Hồ Môn vì tiểu công chúa Vũ Băng của bọn hắn đang ở trong tay chúng ta nên không thể lộ diện. Chúng ta cần tranh thủ cơ hội này tiêu diệt Huỳnh Đệ hội, sau đó là bắt đám đàn bà Hồng Diệp hội phục vụ chúng ta. Lúc đó G thành sẽ là thiên hạ của Hắc Long hội chúng ta!”

Nói xong quay sang bên cạnh một vị trông tiên phong đạo cốt nói:

“Kha Lâm đạo trưởng, phiền ngài dẫn đội. Xong việc không thể thiếu ngài chỗ tốt.”

Đạo nhân gật đầu, đang chuẩn bị quay người, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng trong trẻo đầy hàn ý:

“Bằng vào các ngươi cũng xứng tiêu diệt Huỳnh Đệ Hội?”

Kha Lâm giật mình, phải biết hắn cũng là võ sư cảnh giới đấy. Vậy mà có người ở ngay bên cạnh mà hắn cũng không biết.

Toàn bộ đám người kinh ngạc quay về phía tiếng nói. Chỉ thấy một tiểu hài đang đứng ở trên cành cây gần Kha Lâm, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống.

Trung niên nhân hội trưởng Hắc Long hội cau mày, rút súng ra chỉ vào tiểu hài, định bóp cò. Bỗng hắn cảm thấy tay mát lạnh, sau đó đau đớn tột cùng từ cánh tay truyền đến. Bàn tay cầm súng của hắn từ lúc nào đã bị chặt tận cổ tay.

“A!!!!!!” Trung niên nhân ôm cổ tay cụt gào thét. Đám người ai nấy cũng kinh hoàng rút súng bắn về phía tiểu hài, chỉ có một người không động, đó là Kha Lâm.

Không phải vì Kha Lâm không muốn động, mà hắn không thể cử động. Lúc này trong lòng hắn tràn ngập nỗi sợ hãi. Không biết từ lúc nào, Kha Lâm đã nhô ra một lỗ máu ở giữa trán hắn. Võ sư cấp cao thủ Kha Lâm, cứ như vậy không động tĩnh chết đi. Đến lúc chết, hắn cũng không biết mình chết thế nào, tại sao lại có cái tiểu hài đứng ở trên cây...

Tiểu hài vẫn đứng đó, từng viên đạn bay tới, sau đó xuyên qua cơ thể nhỏ bé. Đám người vội vã vừa chạy vừa bắn, tiểu hài vẫn đứng yên một chỗ lạnh lùng nhìn xuống. Từng tên từng tên một trên đầu hiện ra lỗ máu rồi gục xuống. Đám người lúc này kinh hoàng vứt súng bỏ chạy. Đây không phải là tiểu hài. Đây chính là ác quỷ!

Phải biết Giang Minh đã từng đồ sát vài vạn quân địch trên chiến trường đấy, vài trăm tên xã hội đen quả thật không đáng để hắn phải bận tâm.

Còn một tên duy nhất run như cây sậy ngồi dựa vào xe, chất thải đã chảy hết ra quần. Giang Minh không vội giết hắn, liền thi triển Di Hồn Đại Pháp hỏi

tin tức.

Sau khi hỏi xong, đại khái Giang Minh đã nắm được cụ thể:

Hắc Long hội thèm muốn Hồng Diệp nữ nhân cùng Đông Bắc khu giàu có đã lâu. Đột nhiên có một ngày một vị võ sư tên là Kha Lâm đi đến Hắc Long hội muốn thu phục Hắc Long hội. Vị võ sư này chính là một vị chấp sự của Liệt Hỏa Giáo, một giáo phái ở nước H. Hắc Long hội không hề ngại ngần đồng ý phục vụ Liệt Hỏa Giáo, đồng thời mong muốn Liệt Hỏa Giáo giúp đỡ hấn trở thành bá chủ của G thành. Tuy nhiên sự tồn tại của Long Hồ Môn khiến việc tiêu diệt Huynh Đệ hội trở nên rất khó khăn. Vì vậy lần này Kha Lâm trực tiếp tấn công và bắt cóc Vũ Băng của Long Hồ Môn võ quán để ép võ quán không can thiệp vào việc tấn công Huynh Đệ hội. Đến khi binh lực từ Liệt Hỏa Giáo đến, Hắc Long hội sẽ cùng Liệt Hỏa Giáo tiêu diệt Long Hồ Môn, nhất thống toàn bộ G thành.

Lần này kế hoạch tiến hành thuận lợi, chỉ có điều bọn hấn không biết, dù tiến công Huynh Đệ hội, kết cục của bọn hấn cũng giống như bây giờ, đều là bị Giang Minh tiêu diệt. Có điều Huynh Đệ hội chắc sẽ có tổn thất, cùng với võ công Giang Minh bại lộ. Điều này cũng khiến Giang Minh âm thầm hồ may mà hôm nay quyết định đột phá.

Về phần Liệt Hỏa Giáo, Giang Minh ngược lại chỉ nghe mỗi tên giáo chủ bọn hấn có ngoại hiệu Hỏa Vân Tà Thần. Giang Minh cười khẩy, cái thời đại này vẫn có kẻ xưng thần, không biết tài nghệ thế nào? Giang Minh ngược lại có chút hứng thú. Thế giới này cũng không phải an tĩnh như mình nghĩ a.

Không do dự tiêu diệt nốt Hắc Long hội hội chủ cùng với tên xã hội đen kia, Giang Minh tiến tới đoàn xe cộ.

Kiểm tra một loạt xe cộ, Giang Minh thấy được không ít vũ khí. Trực tiếp thu toàn bộ vũ khí cùng xe cộ vào Động Tiên, dù sao cũng là một ít sắt thép, đồ phải đi mua. Nếu để trung niên hội chủ Hắc Long hội biết Giang Minh thu súng ống chỉ vì sắt thép, chắc sẽ trực tiếp từ âm phủ trôi lên nằng hấn là đồ phá sản.

Đến một cái xe cuối cùng, Giang Minh nhìn thấy trong xe có một tiểu nha đầu đang an lành ngủ ở ghế sau xe. Giang Minh âm thầm lắc đầu. Đây là tiểu nha đầu Vũ Băng, tiểu công chúa của Long Hồ Môn đi. Thật là một tiểu nha đầu nha, bị bắt còn ngủ ngon như vậy.

Liếc mắt nhìn lại đám thi thể, Giang Minh thở dài, khế bé Vũ Băng ra khỏi xe, thu xe vào Động Tiên, sau đó bay ra một khu vực khác.

Đến một khu vực gần khu dân cư, Giang Minh hạ xuống, sau đó bế Vũ Băng đặt xuống một gốc cây.

Tiểu nha đầu lúc này vẫn chảy nước dãi, không biết mơ gì, miệng mỉm cười. Giang Minh trông thấy vậy, có chút buồn cười, đưa tay vỗ nhẹ má Vũ Băng gọi:

“Này, tỉnh lại đi.”

Sau mấy lần lay, tiểu nha đầu mơ màng mở mắt. Trước mắt nàng là một đứa trẻ nít không lớn hơn mình được bao nhiêu.

“Ta đang ở đâu đây? Người là ai nha?”

Tiểu nha đầu dùng một giọng buồn ngủ hỏi Giang Minh.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chế phù

Giang Minh nhìn tiểu nha đầu khuôn mặt ngái ngủ nhìn mình, bất giác nhớ tới Tiểu Tiếu. Đôi mắt hấn toát lên một vẻ ôn nhu, mỉm cười nói:

“Người nằm đây ngủ cần thận cảm lạnh. Tốt nhất hiện tại trở về nhà nghỉ thôi.”

Vũ Băng ánh mắt buồn ngủ nhìn xung quanh, sau đó giật mình vội hỏi:

“Ta đang ở đâu đây? Những người kia đâu?”

Giang Minh ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

“Người nói gì a? Đây là ngoại thành. Quanh đây cũng chỉ có ta một người. Người đại gia đâu?”

Vũ Băng vẫn còn vẻ hốt hoảng trên mặt, sau khi nhìn quanh thấy phong cảnh không quen thuộc, vội vàng hỏi:

“Người có thể dẫn ta về sao? Ta không biết đường.”

Giang Minh hào phóng gật đầu nói:

“Được, nhà ngươi ở đâu? Ta dẫn ngươi về.”

Vũ Băng mừng rỡ đứng dậy nói:

“Nhà ta ở Long Hồ Môn võ quán ở Đông Bắc khu. Ta là Vũ Băng, ngươi tên gì?”

“Ngươi có thể gọi ta là Minh. Ta cũng ở Đông Bắc khu. Đến, chúng ta đi về thôi.”

“Ân.”

Hai thân hình bé nhỏ đi theo một dãy tuyến phố, cuối cùng sau một giờ đồng hồ, đã đến gần Long Hồ Môn cửa.

“Ngươi có thể đi về được rồi. Kia là cửa Long Hồ Môn.” Giang Minh mỉm cười chỉ cho tiểu Vũ Băng.

“Minh, ngươi đi cùng ta, ta muốn giới thiệu ngươi với các vị ca ca và Nguyệt tỷ.”

Giang Minh lắc đầu nói:

“Ta có việc, ngươi đi về đi thôi.”

Nói xong cũng không để Vũ Băng kịp phản ứng, quay đầu rồi đi.

Vũ Băng đang định đuổi theo hắn, một tiếng gọi sau lưng nàng vang lên:

“Băng nhi!”

Vũ Băng liền quay lại, người gọi nàng là một võ sinh của võ quán, lớn hơn nàng hai tuổi, tên gọi Diệp Lỗi.

“Diệp ca ca.”

Vũ Băng vui mừng gọi tên hắn.

“Cái gì? Băng nhi trở lại?”

Trong võ quán, rất nhiều người chạy ra ngoài, trong đó có Vũ Chiến, Lục Đế sáu người, các võ sinh khác, tất cả vây quanh Vũ Băng.

Vũ Băng nhớ đến Giang Minh, muốn giới thiệu hắn cho mọi người, tuy nhiên nơi nào nhìn thấy bóng hình tiểu nam hài kia nữa? Chỉ có mỗi cái tên khiến cho Vũ Băng ghi nhớ, Minh.

.....

Nửa ngày sau.

“Cái gì? Toàn bộ Hắc Long hội tinh anh bị giết ở ngoại thành Đông Bắc khu?”

Giang Hữu Ba cả kinh.

“Tin tức là chính xác. Tất cả Hắc Long hội tinh anh đã bị giết, bao gồm cả vị võ sư cảnh giới tên Kha Lâm. Trừ Hắc Long hội hội chủ Lưu Chấn Long là bị cắt đứt tay rồi mới bị giết, còn lại tất cả đều bị xuyên thủng trán. Một tên cũng không chạy thoát. Hiện trường chỉ có dấu vết đạn ở một cái cây gần xác Kha Lâm, ngoài ra không có gì khác.”

Trần Trí vừa buông xuống báo cáo, tổng kết lại.

“Liệu có phải Long Hồ Môn tiêu diệt bọn hắn?”

Trần Trí lắc đầu nói:

“Ta đã nhận được tin tức, Long Hồ Môn võ sư không hề ra khỏi võ quán. Tiểu công chúa Vũ Băng bị bắt cóc. Kẻ bắt cóc muốn bọn họ ở trong Long Hồ Môn ba ngày.”

“Có chuyện đấy?”

“Hội chủ, ta có một cái suy đoán như thế này.”

Trần Trí mặt nghiêm túc nói.

“Người nói.”

“Căn cứ theo tin tức chúng ta nhận được, vậy thì người bắt cóc Vũ Băng chính là Hắc Long hội. Bọn chúng muốn võ sư Long Hồ Môn không được ra ngoài, ắt hẳn là muốn làm một việc gì đó.”

“Việc gì?” Giang Hữu Ba cau mày hỏi.

“Tiêu diệt Huỳnh Đệ hội!” Trần Trí mặt ngưng trọng đáp.

“Cái gì? Bọn chúng dám làm như vậy?” Giang Hữu Ba cả kinh.

“Trước kia có thể là bọn chúng không dám. Nhưng nếu bên hắc có một vị võ sư, vậy thì bọn hắc hoàn toàn có thể lên lút tiêu diệt Huỳnh Đệ hội nếu không có Long Hồ Môn võ sư đứng ra bảo vệ chúng ta.” Trần Trí cau mày đáp.

Giang Hữu Ba trong lòng chợt lạnh. Đúng vậy, nếu quả thật Long Hồ Môn võ sư không thể xuất thủ, vậy thì Huỳnh Đệ hội sáng nay đã bị huyết tẩy rồi.

“Vậy ai đã giết bọn chúng?” Giang Hữu Ba hỏi.

Trần Trí cười khỏ đáp:

“Cái này ta cũng không biết. Có thể là một vị đại sư cảnh đi. Cũng chỉ có đại sư cảnh mới có thể giết nhiều người như vậy cùng lúc.”

Trần Trí dùng suy luận của người thường suy đoán, nhưng hắc cũng không biết, kể cả đại sư cảnh, một mình xông vào đám trăm người vũ trang vũ khí cùng với một chiêu sát địch là không thể xảy ra. Đến tông sư cảnh cũng không thể có bản lĩnh như vậy.

Giang Hữu Ba âm thầm lấy làm may mắn, đồng thời cũng dấy lên cảnh giác. Mặc dù Hắc Long hội bị diệt, nhưng biết đến lúc nào sẽ có một Hắc Long hội khác vùng lên. Rõ ràng trước tới giờ mình vẫn còn quá chủ quan.

Giang Hữu Ba không biết, cao thủ cứu vớt Huỳnh Đệ hội lại chính là nhi tử xuất sắc của hắc, Giang Minh.

Lúc này Giang Minh đang ở trong phòng, trước mặt hắc là một đồng giấy trắng cùng với một cây bút và một nghiên mực.

“Những thứ cần thiết đã đủ rồi, giờ tiến hành thôi.”

Giang Minh tay nhỏ bé cầm lên cây bút lông, sau đó quét mực, bắt đầu luyện chế phù triện.

Một tu chân giả muốn luyện chế phù triện, điều đầu tiên phải cần đó chính là giấy phù cùng với nguyên liệu vẽ phù. Nguyên liệu vẽ phù có thể là máu của yêu thú, có thể là chu sa. Nhưng Giang Minh thu được chế phù kỹ năng, hoàn toàn không cần thiết phải phiền phức nguyên liệu như vậy. Hắc có thể dễ dàng vẽ phù chỉ với những nguyên liệu bình thường. Tất nhiên công dụng khi sử dụng nguyên liệu máu yêu thú hay chu sa sẽ tốt hơn rất nhiều, nhưng hiện tại hắc cũng không cần đòi hỏi nhiều như vậy, chủ yếu là thử nghiệm.

Bàn tay nhỏ bé cầm bút khẽ vẽ trên những tờ giấy trắng. Rất nhanh, trương phù đầu tiên đã hoàn thành.

Nhìn trương phù triện trước mặt, Giang Minh âm thầm gật đầu một cái. Với nguyên liệu như vậy, hắc có thể vẽ được lá bùa đầu tiên đạt đến nhất phẩm sơ cấp phù chú, vậy rất không tệ. Chỉ có một điều là vẽ phù triện thực sự tiêu hao chân khí. Giang Minh kiểm tra thoáng một cái, đã thấy tiêu hao một phần ba lượng chân khí hiện có. Với cảnh giới Luyện Khí kỳ cấp một, Giang Minh cần một canh giờ để có thể hồi phục toàn bộ chân khí nếu tiêu hao hết.

Giang Minh tiếp tục dùng bốn giờ đồng hồ để vẽ bùa, tổng cộng hắc vẽ được mười hai lá. Việc vẽ bùa chiếm không đáng kể thời gian, chủ yếu là hồi phục chân khí quá lâu rồi. Giang Minh âm thầm suy nghĩ, có lẽ nên chế Hồi Khí Đan.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Phản ứng

Trong lúc Giang Minh đang loay hoay chế phù, tại một nơi rất xa ở nước H.

Liệt Hóa Giáo tổng bộ.

“Bẩm Giáo chủ, Hắc Long hội đã bị diệt, Kha Lâm chấp sự cũng bị sát hại rồi.”

Một trung niên nhân khuôn mặt âm trầm, quỳ trước đại điện. Người này là Phùng Khê, một trong tứ đại hộ pháp của Liệt Hóa Giáo. Liệt Hóa Giáo từ

trên xuống dưới, cao nhất chính là giáo chủ Hỏa Vân Tà Thần. Dưới giáo chủ là hai vị Tà Sứ và Hữu Sứ. Phía dưới nữa là tứ đại hộ pháp: Xà, Hùng, Báo, Điều. Cuối cùng chính là hai mươi vị chấp sự cùng với hàng vạn giáo chúng.

Về thực lực phân chia, theo giang hồ được biết, thì hai mươi vị chấp sự, vị nào cũng đạt đến cảnh giới võ sư. Tứ đại hộ pháp mạnh hơn một bậc, đạt tới đại sư đẳng cấp. Tà Sứ và Hữu Sứ đã lâu không thấy đi lại trên giang hồ, nghe đồn cách đây mười năm đã là đại sư trung kỳ. Còn về thực lực của giáo chủ Hỏa Vân Tà Thần, rốt cuộc không có mấy ai biết. Có người nói những kẻ biết được thực lực của Hỏa Vân Tà Thần đều đã chết dưới tay của hắn rồi.

Trên ghế tọa phía trên đại sảnh, một người đeo mặt nạ im lặng ngồi đó, khí thế toàn thân đáng sợ tỏa ra khiến cho phía dưới đám người không dám nói một câu nào.

Mặt nạ nhân bỗng cất tiếng nói. Dựa theo lời nói có thể thấy được tuổi của hắn không quá lớn.

“Báo hộ pháp.”

“Có thuộc hạ!” Một trung niên mặt mũi hung ác đứng ra quỳ xuống.

“Ngươi mang theo bốn chấp sự đến G thành điều tra xem kẻ nào làm. Nếu có thể, mang đầu hắn về đây.”

“Vâng, thuộc hạ sẽ mang đầu hắn về dâng giáo chủ!” Báo hộ pháp vội đáp, sau đó điểm danh bốn vị chấp sự rồi thối lui ra ngoài.

“Mọi người giải tán đi.” Hỏa Vân Tà Thần giọng âm trầm nói.

Đám người phía dưới không dám chậm trễ, vội vàng thối lui ra khỏi đại điện.

Hỏa Vân Tà Thần cầm trong tay báo cáo về cái chết của các thành viên Hắc Long hội cùng Kha Lâm. Phía dưới mặt nạ không biết có biểu cảm gì, chỉ thấy hắn âm thanh phát ra rất nhỏ:

“Một chiêu xuyên trán, có ý tứ. Không biết công lực so với ta Dịch Cân Kinh đệ ngũ cấp Hắc cấp phù đồ của ta như thế nào? Đáng tiếc ta có rất nhiều chuyện cần làm, không thể tự mình đến nơi đó tìm hắn.”

.....

Long Hồ Môn võ quán.

“Băng nhi, ngươi nói người tình dậy đã ở ngoại thành? Còn có một tiểu hài tên là Minh đưa ngươi về?”

Vũ Chiến cau mày hỏi lại.

“Àn.” Vũ Băng ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi hỏi han Vũ Băng một hồi, Vũ Chiến bảo Vũ Băng đi nghỉ ngơi. Bảy vị võ sư của Long Hồ Môn lại ngồi trong phòng nghị sự.

“Vũ Hồ, ngươi nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Môn chủ, Băng nhi tiểu muội bị bắt cóc là điều không cần nghi ngờ. Bọn chúng có lẽ dự định tấn công ai đó ở khu Đông Bắc, không muốn chúng ta nhúng tay vào. Theo ta nghĩ, rất có thể bọn chúng nhắm vào Huỳnh Đệ hội.”

“Không sai, rất có thể bọn chúng nhắm vào Huỳnh Đệ hội.” đám người trong phòng gật đầu.

“Nếu Băng nhi đã trở về, có lẽ bọn chúng đã gặp chuyện. Theo ta đoán, một lúc nữa sẽ có tin tức truyền đến.” Vũ Hồ âm thầm suy tính rồi nói.

Lúc này một vị võ sinh chạy vào sảnh hét hải nói:

“Môn chủ, các vị sư huynh, Hắc Long hội đã bị diệt!”

“Cái gì?” Đám người trong phòng vội đứng dậy hô to.

“Cách Đông Bắc thành mười cây số phát hiện Hắc Long hội hội chủ và hơn một trăm tinh anh được võ trang đầy đủ của Hắc Long hội đã bị sát hại!”

“Tình huống thế nào?”

“Tất cả đều bị một chiêu xuyên trán mà chết, có thể là ám khí cực mạnh. Hắc Long hội hội chủ bị cắt mất bàn tay, bên cạnh đó còn có vị võ sư Kha Lâm mấy ngày trước đến Hắc Long hội.”

Trong phòng không khí thoáng trầm lặng. Một lát sau, Vũ Chiến cất tiếng hỏi:

“Mọi người thấy việc này thế nào?”

“Có thể một chiêu xuyên trán võ sư, ám khí này cường đại không thể nghĩ ngờ. Nếu không phải là ám khí, vậy càng đáng sợ.” Vũ Long sắc mặt nghiêm trọng đáp.

“Phải đấy, có thể một chiêu tiêu diệt võ sư, không thể nghĩ ngờ là phía trên võ sư cường giả. Chỉ là không biết người này bản lĩnh thật sự như vậy sao?” Vũ Hồ gật đầu.

“Hi vọng không phải kẻ địch của chúng ta.” Vũ Nguyệt rung mình nói.

“Ta nghĩ là không, chúng ta Long Hồ Môn trước giờ cũng không có đắc tội với vị cường giả nào. Hắc Long hội phong cách bá đạo, sát nhân vô số, có thể vì thế mà chọc giận đến vị này cường giả.” Vũ Phong nói.

“Được rồi, mấy ngày này bảo võ sinh trong võ quán hạn chế đi ra ngoài. Nhất là Băng nhi, phải trông chừng nàng thật cẩn thận.”

“Rõ!”

.....

Cầm trên tay mười hai trương phù, Giang Minh âm thầm suy tính. Mười hai trương phù này phân biệt bốn lá Hòa cầu phù, bốn lá Băng tiễn phù, hai lá Thanh Thần phù, hai lá Hộ Thân phù. So sánh với những pháp khí mà Giang Minh đã từng luyện chế thì mười hai trương phù này mạnh hơn khá khá do được gia trì chân khí của hắn. Dĩ nhiên nếu nguyên liệu tốt một chút, uy lực có lẽ sẽ tăng thêm mấy thành. Chỉ có điều phù triệu cái này chỉ thuộc hàng dùng một lần...

Đặt phù sang một bên, Giang Minh lấy ra lô đỉnh tiến hành luyện đan. Hiện tại hắn đã có đủ năng lực luyện chế đan dược cấp một dành cho tu chân giả. Giang Minh quyết định luyện chế vài lò Hồi Khí Đan.

Hồi Khí Đan cần thiết nguyên liệu cũng dễ kiếm, chủ yếu là cần phải đưa chân khí vào khá nhiều. Giang Minh luyện chế được hai lò, mỗi lò hai mươi viên, đã cạn kiệt chân khí cần nghỉ ngơi.

“Không tệ, xác suất luyện đan gần như tuyệt đối. Dược liệu thất thoát không đáng kể. Có điều chân khí hao hơi nhiều.”

Cho bốn mươi viên Hồi Khí Đan vào trong bình ngọc. Một viên Hồi Khí Đan có thể giúp Giang Minh hồi lại ba phần tư lượng chân khí tiêu hao. Tuy nhiên Giang Minh cũng không nghĩ bỏ Hồi Khí Đan ra uống khi luyện đan, chế phù. Bởi vì dùng nhiều thuốc cũng không tốt, hơn nữa khi vận công pháp hồi chân khí, Thiên địa nguyên khí còn có tác dụng tẩy rửa cùng mở rộng kinh mạch, điều mà uống Hồi Khí Đan không thể có. Hồi Khí Đan tốt nhất là dùng khi chiến đấu, hoặc là khi luyện chế một món đồ vượt cảnh giới của mình.

Lúc này tiếng của Tiểu Linh lại vang lên trong đầu Giang Minh:

“Chủ nhân, người đã đột phá tiên thiên sao?”

“Àn.” Giang Minh xác nhận.

“Có lẽ người nên kiểm tra Động Tiên một cái, sẽ có bất ngờ nha.” Giọng Tiểu Linh trở nên bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Động Tiên tiến hóa

Giang Minh không chần chờ liền tiến vào Động Tiên. Ngay khi vừa tiến vào, một luồng thanh linh khí tức đập vào thân thể hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Đây là... linh khí?”

Giang Minh ánh mắt quan sát toàn bộ Động Tiên. Động Tiên bây giờ đã có phạm vi hơn mười cây số, dòng suối chảy ở giữa đầy rẫy những con cá to nhảy lên. Rừng cây, thảm cỏ, sinh vật đều đầy sức sống.

“Chủ nhân, người đột phá Tiên Thiên, Động Tiên thân là pháp bảo thể giới loại cũng tự động tiến hóa theo người. Bây giờ Động Tiên có khả năng tự sinh linh khí rồi.”

“Thật? Vậy nếu sau này ta đột phá tiếp tục thì sao?”

“Chủ nhân tu vi càng cao, Động Tiên càng mở rộng. Nếu chủ nhân đột phá Trúc Cơ kỳ, suối chảy ở giữa sẽ thành linh tuyến. Nếu chủ nhân đột phá Hư

Tiên, Động Tiên sẽ thật sự thành Động Tiên chân chính, tự sản sinh tiên linh chi khí.”

Giang Minh hưng phấn đi dạo quanh Động Tiên. Chợt hắn cảm nhận thấy có một chỗ linh khí tụ tập khá dày đặc.

“Tiểu Linh, chỗ này là có chuyện gì xảy ra?”

“Chủ nhân, đây là một chỗ tụ linh tự nhiên trập. Mỗi một Động Tiên đều có một cái.”

“Vậy sao những con vật kia không lại đây?”

“Động Tiên tự động ngăn cách toàn bộ sinh vật lại gần tụ linh tự nhiên trập. Chỉ duy nhất có chủ nhân của Động Tiên và những sinh vật được cho phép mới có thể tiến vào trong phạm vi năm trăm mét.”

Giang Minh xem xét một hồi, sau đó hỏi:

“Vậy nếu ta tu luyện ở trong Động Tiên, có ảnh hưởng gì không?”

“Sẽ không, Động Tiên tự sinh linh khí là vô tận đấy. Chủ nhân có thể thoải mái tu luyện trong này. Nếu chủ nhân tu luyện ở trong này, tốc độ tu luyện có thể lên gấp trăm lần. Bình thường tu luyện ngoại giới, chủ nhân cần tới bốn năm để lên luyện khí tầng hai. Nhưng trong Động Tiên, chủ nhân chỉ cần tới nửa tháng là đủ.”

“Linh khí là từ đâu sinh ra?” Giang Minh cảm giác linh khí tự sinh quá phản khoa học, không đúng nguyên lý bảo toàn năng lượng một chút nào.

“Linh khí sinh ra bởi lỗi của Động Tiên. Còn về Động Tiên lấy cái gì sinh ra linh khí, dĩ nhiên là chuyển hóa từ hỗn độn không gian rồi.”

“Hỗn độn không gian?” Lần đầu tiên Giang Minh được nghe thấy khái niệm này.

“Chủ nhân đã biết các thế giới ngời từng đến là các vị diện riêng biệt?”

Giang Minh gật đầu.

“Nếu nói các vị diện là một tờ giấy, thì hỗn độn không gian chính là một thùng giấy rất rất lớn để chứa đựng các vị diện đấy. Bản thân Động Tiên của chủ nhân cũng được tính là một vị diện, nhưng là vị diện cấp bậc cực thấp.”

Giang Minh gật đầu. Tiểu Linh tiếp tục giải thích:

“Hỗn độn không gian bản thân chứa chính là hỗn độn khí. Động Tiên có thể hấp thu hỗn độn khí chuyển hóa thành linh khí, cấp bậc cao hơn chính là tiên khí. Năng lượng thu được sau khi chuyển hóa dùng để Động Tiên duy trì và cải thiện bản thân.”

“Vậy hỗn độn khí từ đâu tới?”

“Chủ nhân, biết nhiều cũng không tốt. Tu vi ngời cũng chưa cần thiết phải biết những cái này. Ngời tốt nhất để cao tu vi lên đi. Còn nữa, nếu chủ nhân muốn vào Động Tiên tu luyện, tốt nhất ngời hãy học tập Khôi Lỗi Thông Linh thuật cùng với chế tạo khôi lỗi phù. Như vậy khi chủ nhân tiến vào Động Tiên, chủ nhân có thể thông qua khôi lỗi đối phó với người khác ở bên ngoài. Tất nhiên chiến đấu không được, đó là cấp bậc trung cấp khôi lỗi phù trở lên, nhưng để giải quyết các tình huống không chiến đấu thì vậy là đủ rồi.”

Giang Minh gật đầu. Sau đó hắn liền thôi lui ra khỏi Động Tiên.

“À, Tiểu Linh, bên trong linh khí tốt như vậy, liệu có động vật nào sinh ra linh trí không?”

“Không đơn giản như vậy. Linh trí muốn sinh ra cũng cần thời gian rất dài, ít nhất cũng muốn trăm năm tuổi thọ. Hơn nữa chủ nhân nắm trong tay Động Tiên, liền có quyền sinh sát đối với bất kỳ sinh vật nào trong đó. Vậy nên chủ nhân cũng không cần ngại bất kỳ sinh vật nào thành tinh rồi tấn công ngời.”

“Vậy hiện tại ta có thể đưa người vào trong Động Tiên sao?”

“Không thể. Động Tiên bản thân tự động bài xích bất cứ linh trí sinh vật nào. Chủ nhân tu vi chưa đủ để hoàn toàn khống chế Động Tiên, thỉnh cố gắng hơn.”

“Tu vi bao nhiêu là đủ?”

“Ít nhất phải Hư Tiên cảnh mới có thể đưa một người vào.”

“Lâu như vậy?”

“Chủ nhân cũng có thể dùng một trăm vạn điểm đổi vé xuất nhập thế giới vĩnh cửu. Chỉ cần ngời có vé này, ở một thế giới, ngời muốn đưa ai ra thì ra.”

“Cái vé đấy chỉ dùng cho một thế giới?”

“Đĩ nhiên! Chủ nhân không cần thiết phải buồn rầu. Chỉ cần tu vi chủ nhân đạt tới Nguyên Anh kỳ, hệ thống sẽ mở ra giao dịch hai chiều. Lúc đó ngươi không những có thể mua, mà còn có thể luyện chế ra để bán nha. Vậy thì điểm sẽ không còn là vấn đề nữa rồi.”

“Tóm lại là tu vi vẫn chưa đủ a.” Giang Minh thở dài một hơi.

“Chủ nhân cố gắng, Tiểu Linh coi trọng chủ nhân.”

Giang Minh cười khổ. Tĩnh, giờ vẫn là cố gắng tu luyện tốt nhất.

Giang Minh nghĩ tốt rồi, sau đó liền đi chế Khôi Lỗi Phù.

Khôi lỗi phù sơ cấp cũng không phải khó khăn gì mất hàng. Giang Minh rất nhanh chóng liền chế ra ba trương khôi lỗi phù. Đây cũng là do hạn chế tu vi hắn. Nếu hắn đột phá đến luyện khí tầng hai, đoán chừng có thể một hơi chế sáu trương khôi lỗi phù rồi.

Giang Minh lập tức nghiên cứu qua Khôi Lỗi Thông Linh Thuật. Thuật này cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là cùng Khôi Lỗi câu thông, điều khiển khôi lỗi làm theo ý mình mà thôi.

Giang Minh mở mắt ra đã là chuyện của sáng ngày hôm sau. Hắn cũng chưa vội vàng tiến hành tu luyện. Dù sao hắn cũng mới đột phá Luyện khí kỳ tầng một, mài dũa chân khí là điều nên làm nhất hiện tại chứ không phải cắm đầu tăng lên tu vi. Mà mài dũa chân khí, không có gì tốt hơn là luyện khí luyện đan chế phù rồi. Vì vậy Giang Minh lại tiếp tục miệt mài chế luyện.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Xung đột

Trong lúc Giang Minh đắm chìm trong luyện chế, ở sân bay, một đám người hung ác đã xuất hiện.

Đám người này chính là Báo hộ pháp cùng bốn chấp sự. Ngay sau khi xuống máy bay, bọn họ liền đi tới khách sạn năm sao gần đó nhất định một cái phòng

“Các ngươi tự mình chia ra, tìm cho ta tất cả thông tin liên quan đến Long Hồ môn. Tận lực không muốn khiêu khích bọn chúng.”

Báo hộ pháp lạnh lùng dặn dò bốn tên chấp sự. Bốn tên chấp sự vâng lời liền lập tức rời đi.

Báo hộ pháp mặt không biểu tình đứng nhìn xe cộ qua lại ở con đường phía dưới. Mặc dù trực tiếp hoài nghi Long Hồ Môn giết Kha Lâm, hắn không có ngu ngốc trực tiếp giết tới Long Hồ Môn. Ai biết đối phương có hay không cao thủ đứng sau đây? Nghe nói Long Hồ Môn có bảy võ sư, rồi lẽ có một đại sư cấp cao thủ ở đó, vậy thì hắn mang tới những người này liền trực tiếp không đủ nhìn.

Bên ngoài, trời u ám, hứa hẹn một hồi phong ba sắp đến...

.....

Phải nói hiệu suất làm việc của đám chấp sự khá cao. Chưa đầy một ngày, toàn bộ thông tin về Long Hồ Môn đã được thu thập. Báo hộ pháp cũng đã biết Long Hồ Môn cùng kẻ đã giết Kha Lâm có thể nói không có liên quan nhiều lắm, Long Hồ Môn cũng không có ai là đại sư cấp cao thủ cả. Bất quá hắn cũng nghi ngờ thần bí nhân kia chính là bảo vệ Vũ Băng mới xuất hiện. Nói tóm lại manh mối hiện tại hoàn toàn nằm trên người Vũ Băng tiểu nha đầu.

Xem ra phải tới Long Hồ Môn một chuyến. Báo hộ pháp âm thầm quyết định.

.....

Buổi chiều, Long Hồ Môn võ quán.

Các võ sinh vẫn đang miệt mài tập luyện trong sân, bỗng nhiên đại môn bị đập vang ra. Trong lúc các võ sinh vẫn đang ngẩn người nhìn, năm kẻ mặt mũi hung ác liền bước vào.

“Gọi môn chủ của các ngươi ra đây.” Một chấp sự tiến tới, kiêu ngạo nói với đám võ sinh. Thân là một võ sư cảnh giới, dĩ nhiên hắn không để đám võ sinh vào mắt.

Các võ sinh nhìn nhau, một người liền chạy vào thông báo. Các võ sinh khác liền quây thành hình bán nguyệt đứng đề phòng nhìn năm người Báo hộ pháp.

Phải nói võ sinh Long Hồ Môn tuy bản lĩnh không cao lắm, nhưng con mắt nhìn người không hề thấp. Bọn hắn cũng cảm giác được năm kẻ này khí tức mạnh mẽ, bản thân chưa chắc là đối thủ. Lúc này chỉ có môn chủ cùng Lục Đế tới mới có khả năng là đối thủ của bọn hắn.

“Nói Long Hồ Môn là võ quán mạnh nhất G thành, hóa ra thực lực chỉ toàn trẻ con thế này, thật đáng thất vọng.” Tên chấp sự nhìn qua một lượt, sau đó lắc đầu thờ dài.

“Ngươi nói cái gì?” Một vị võ sinh nóng tính quát lên.

“Ta nói các ngươi đều là phế vật vô dụng. Đoán chừng sáu cái Đế cũng chẳng ra cái gì. Bọn hắn dám xưng đế, vậy ta chẳng phải nên xưng thánh đây?”

“Khôn kiếp, ngươi là cái thá gì mà dám nói xấu Lục Đế?” Lần này là tất cả các võ sinh đều quát to. Lục Đế trong lòng bọn họ chính là thần tượng, là những người đáng tôn kính nhất trong Long Hồ Môn.

“Sao? Có giỏi tiến lên.”

Đám võ sinh ào ào lao lên. Chỉ thấy tên chấp sự cười khẩy một cái, sau đó cũng vận công giờ chường tấn công.

“Nha, thật là náo nhiệt.”

Trên một cành cây cách đó không xa, Giang Minh thân hình bé nhỏ ngồi đó hứng thú xem náo nhiệt.

Đối với việc Báo hộ pháp bọn người tìm tới Long Hồ Môn, Giang Minh sớm đã cảm ứng được. Hắn cả ngày chế phù luyện đan cảm thấy thật buồn chán, vì thế liền đi xem trò vui.

Chỉ chưa đầy một phút, hơn năm tên võ sinh đã bị đánh văng. Tên chấp sự đang định tiến lên thì một tiếng quát to vang lên:

“Dừng lại!”

Sau đó là bảy bóng người chạy ra từ hậu viện.

Vũ Chiến tiến lên một bước, trầm giọng hỏi:

“Các vị là ai, tại sao lại đánh người của võ quán chúng tôi?”

Báo hộ pháp liền phóng thích khí thế thị uy khiến Vũ Chiến cả kinh. Không ngờ lại có một kẻ lợi hại như vậy đến. Trông bộ dạng hung ác của bọn chúng đoán chừng cũng không phải dạng tốt lành gì. Nhưng Vũ Chiến cũng không sợ lắm. Đối phương chỉ có năm người, mình và Long Đế đã là Vô Sư hơn chín mươi năm nội lực, hoàn toàn có thể cầm chân được Báo hộ pháp. Bốn người còn lại có thể để cho năm người còn lại đối chiến, chưa chắc hươu chết về tay ai.

Tên chấp sự cười khẩy nói:

“Là các ngươi võ sinh tấn công ta trước, trách gì ta ra tay?”

Vũ Chiến cau mày quay sang đám võ sinh hỏi:

“Có chuyện này?”

Đám võ sinh bực tức nói:

“Là bọn hắn vũ nhục các sư huynh trước.”

Vũ Chiến giờ tay một cái, sau đó nói:

“Được rồi.”

Nói xong quay sang đám Báo hộ pháp hỏi:

“Các vị đến Long Hồ Môn chúng ta có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không, chúng ta muốn gặp Vũ Băng, các ngươi mang nàng ra đây. Chúng ta hỏi xong liền đi.”

Giang Minh nghe xong, khoe miệng dâng lên. Hóa ra đám người này tới tìm mình phiền toái. Vừa đúng lúc không có việc gì làm cần xả stress.

Vũ Chiến nghe vậy câu này đáp:

“Vũ Băng chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, các ngươi cần hỏi gì có thể trực tiếp hỏi chúng ta.”

Tên chấp sự nhìn sang Báo hộ pháp, thấy hắn gật đầu, liền nói:

“Không được, chúng ta cần trông thấy nàng.”

Vũ Chiến cùng Lục Đế đám người liếc nhau một cái, sau đó nói:

“Nàng không có ở trong võ quán. Hơn nữa nàng là một đứa bé, cái gì cũng không biết. Các ngươi có hỏi cũng chẳng được gì.”

“Ta đã về!”

Đúng lúc này Vũ Băng tiểu nha đầu từ ngoài võ quán chạy vào. Một tên chấp sự nhìn thấy Vũ Băng liền lập tức lao ra bắt lấy, chỉ tiếc vẫn chậm hơn Phong Đế - Vũ Phong một bước.

Vũ Phong ôm lấy Vũ Băng, sau đó trở về đứng cùng đám người Lục Đế.

Báo hộ pháp mặt âm trầm bước lên hỏi:

“Giao ra nàng, nếu không đừng trách ta động thủ.”

“Vũ Băng, ngươi lùi lại, để các ca ca và tỷ tỷ xử lý đám người này.” Nguyệt Đế Vũ Nguyệt tay nắm thành quyền nói. Đám người này muốn Long Hồ Môn giao ra Vũ Băng, đúng là mộng tưởng.

“Thiếu khôn ngoan. Giết!” Báo hộ pháp hô lên, năm người cùng lao lên tấn công. Vũ Chiến cùng Lục Đế cũng xông lên, Vũ Chiến cùng Long Đế Vũ Long đối phó Báo hộ pháp, còn lại Ngũ Đế đánh với bốn tên võ sư.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Giải cứu Vũ Băng

Ngồi trên cây, Giang Minh gật đầu nhìn đám người Long Hồ Môn chiến đấu.

“Không tệ, cư nhiên là Giáng Long Thập Bát Chương sửa đổi thành thối pháp, Giáng Long Thập Bát Thối.”

“Đi, cái kia chẳng phải là Phong Thần Cước?”

“Hình ý quyền, đã sắp lĩnh ngộ quyền ý, không tệ.”

“Minh Nguyệt Kiếm Pháp? Chỉ tiếc là thiếu sót khá nhiều, có vẻ là tàn quyền.”

“Thông bội quyền? Cái này tu vi không tệ, nhưng bản chất của phát kinh lại chưa đủ hòa hâu.”

“Ồ, hèn gì ta thấy nội công quen quen, hóa ra là Cửu Dương Công đệ nhất tầng. Không biết đám người Long Hồ Môn này từ đâu kiếm được bí kíp? Ân, so với Cửu Dương Chân Kinh thật kém không ít.”

“Kim Chung Trảo? Hòa hâu hơi thấp, mới có đệ tam tầng. Chịu cơn cước coi như miễn cưỡng, gặp lợi khí ắt thất bại.”

Giang Minh âm thầm đánh giá đám người Vũ Chiến.

Vũ Long dĩ nhiên lại tu luyện Giáng Long Thập Bát Thối. Cước lực cương mãnh và uyển chuyển như rồng.

Vũ Hồ tu luyện chính là Cửu Dương Công đệ nhất tầng cùng với Thái Cực Chương Pháp.

Vũ Phong tu luyện Phong Thần Cước.

Vũ Phi tu luyện Hình Ý Quyền.

Vũ Nguyệt tu luyện Minh Nguyệt Kiếm Pháp.

Vũ Sơn tu luyện Thông Bội Quyền.

Bởi vì lợi thế người, Long Hồ Môn rất nhanh chiếm ưu thế. Đúng lúc một tên chấp sự bị thương, Báo hộ pháp liền dùng chương hất Vũ Chiến cùng Vũ Long, sau đó rời khỏi vòng chiến, quay sang tấn công Vũ Phong.

“Cẩn thận!”

Vũ Chiến cùng Vũ Long hô lên, nhưng chưởng lực cũng đã đánh lên lưng của Vũ Phong.

Vũ Phong liền hộc máu bay đập vào tường. Hắn tu vi không đủ để chịu được một chiêu đánh lên của Báo hộ pháp.

“Vũ Phong!”

Vũ Chiến cùng Lục Đế đám người vội lui khỏi vòng chiến, sau đó chạy lại xem Vũ Phong. Chỉ thấy Vũ Phong ôm ngực, theo Vũ Sơn nâng mà đứng dậy, khóe miệng chảy một dòng máu. Đoán chừng cũng không có lực tái chiến.

“Thân là đại sư cảnh giới lại ra tay đánh lên vũ sư cảnh, các hạ da mặt thật đủ dày.”

Vũ Chiến âm trầm nói.

“Thả ta ra!” Lúc này tiếng Vũ Băng vang lên khiến đám người Lục Đế cả kinh. Bọn hắn nhìn lại thì đã thấy một tên chấp sự tóm được Vũ Băng.

Lúc này Long Hồ Môn trận đầu đánh với Liệt Hỏa Giáo đã kết thúc. Long Hồ Môn bại.

“Thả nàng ra!” Đám người Lục Đế lớn tiếng nói, định xông tới giải cứu Vũ Băng.

“Tiến lên một bước, ta giết nàng.” Tên chấp sự lạnh lùng nói, tay đặt lên cổ của Vũ Băng. Không thể nghi ngờ, chỉ cần hắn vận lực một chút, lập tức cổ Vũ Băng sẽ bị bẻ gãy.

Đám người Lục Đế vội vàng dừng lại. Bọn họ không dám làm liều. Đám người Báo hộ pháp chắc chắn không phải là người tốt lành gì.

Báo hộ pháp nhìn qua đám người Long Hồ Môn, ánh mắt lóe lên sát khí, nói:

“Ta mượn nàng một lúc, nếu các ngươi thức thời, nàng sẽ bình an trở về. Còn nếu không, đừng trách chúng ta độc ác.”

“Ngươi...”

“Chúng ta đi!”

Báo hộ pháp cùng đám chấp sự ngay sau đó liền rút lui, bỏ mặc đám người Lục Đế đang tràn đầy tức giận.

“Môn chủ, chúng ta làm gì bây giờ?”

Vũ Chiến âm trầm, sau đó nói:

“Vũ Phong, ngươi lên đi theo từ xa. Nhất định phải bảo vệ Vũ Băng an toàn.”

“Rõ.”

Vũ Phong nói xong liền nhanh chóng đi theo hướng đám Báo hộ pháp. Ngay sau khi Vũ Phong rời đi, không ai nhìn thấy một bóng người bé nhỏ trên cành cây gần đấy cũng biến mất.

.....

Báo hộ pháp đám người nhanh chóng mang Vũ Băng đến một ngôi nhà gỗ ngoại vi Đông Bắc khu. Lúc này bọn hắn mới giải huyết cầm cho Vũ Băng. Báo hộ pháp trừng mắt hỏi:

“Nha đầu, ngươi bị bắt cóc, là ai cứu ngươi ra?”

Vũ Băng tuy sợ hãi nhưng vẫn rắn rỏi:

“Ngươi là người xấu. Đừng hòng ta nói cho ngươi biết!”

“Không biết sống chết!” Một tên chấp sự giơ tay định tát Vũ Băng.

Vũ Băng sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng đợi mấy giây vẫn chưa thấy bàn tay đánh trúng mình. Nàng vội mở mắt ra nhìn, trước mắt nàng là một thân hình bé nhỏ đang cầm bàn tay run rẩy của tên chấp sự. Mặc cho tên chấp sự cố gắng thế nào đi nữa đều không thể rút tay lại.

“Buông ra!”

Báo hộ pháp bỗng nhiên thấy bóng hình cản lại tên chấp sự liền rơi vào kinh hoàng. Bất quá hắn nhanh chóng hồi tỉnh, lao vào tấn công thân hình bé nhỏ kia.

Giang Minh cảm thấy chuyện này chơi như vậy là đủ rồi, nếu kéo dài thật không có ý nghĩa. Hắn thấy Vũ Băng sắp bị đánh, liền lao ra cản lại. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to đùng của tên chấp sự, thấy Báo hộ pháp lao tới, Giang Minh khỏe miệng nhếch lên một cái, sau đó vung tay. Tên chấp sự lập tức bay về phía Báo hộ pháp.

Báo hộ pháp sợ hãi, không dám khinh thường, liền vận toàn bộ công lực cản lại tên chấp sự. Ngay khi chạm vào tên chấp sự, một luồng kinh khí cực mạnh từ thân thể tên chấp sự truyền vào tay Báo hộ pháp, khiến hắn lập tức thổ huyết, bay ngược lại phía sau.

Sự việc diễn ra nhanh chóng khiến cho đám chấp sự sững người. Không ai có thể ngờ Báo hộ pháp, đại sư cảnh giới, lại không chịu nổi một kích như vậy.

Vũ Băng tròn mắt nhìn thân hình nhỏ bé trước mặt mình. Nàng hô to:

“Minh, ngươi đến cứu ta ư?”

Giang Minh quay lại mỉm cười nói:

“Vũ Băng, ngươi không sao chứ?”

Vũ Băng vẫn tròn mắt gật đầu. Nàng tận mắt chứng kiến Báo hộ pháp một mình chống lại Vũ Chiến cùng Vũ Long. Vậy mà bây giờ chỉ một chiêu của Giang Minh, Báo hộ pháp liền không còn sức chiến đấu nữa. Điều này làm rung chuyển lòng tin của Vũ Băng, vốn nghĩ nhà mình Lục Đế chính là thiên hạ vô địch.

“Tiểu quý, ngươi là ai? Từ đâu tới?”

Một tên chấp sự sợ hãi quát to. Bọn hắn cũng không dám cho rằng mình có thể chống lại Giang Minh. Nhưng bọn hắn quả thật không tin vào con mắt của mình nữa. Một đứa trẻ mới có bốn tuổi chừng, tại sao có thể một chiêu khiến Báo hộ pháp mất khả năng chiến đấu?

“Ha ha.” Giang Minh cười nhạt đáp: “Không phải các ngươi đang muốn tìm người tiêu diệt Hắc Long hội sao?”

“Ý ngươi là ngươi chính là người tiêu diệt Hắc Long hội cùng Kha chấp sự?”

“Cái tên võ sư kia gọi là Kha chấp sự? Ta cũng chẳng biết. Hắn chưa kịp giới thiệu liền đã chết rồi.” Giang Minh giọng lạnh nhạt đáp.

“Ngươi... ngươi muốn thế nào?” Báo hộ pháp lúc này mới thì thào nói. Hắn trong lòng lúc này sợ hãi vô cùng. Vừa rồi trúng chiêu, toàn thân kinh mạch hắn liền bị chấn nát, nội lực không thể ngưng tụ. Hắn cả đời sau vậy là hủy. Dù thương thế bên ngoài có lành lại, hắn sau này cũng chỉ là phế nhân một cái.

Giang Minh nở nụ cười thân thiện, nhưng trong mắt bọn Báo hộ pháp, nụ cười của hắn chính là nụ cười của ác ma. Toàn thân đám chấp sự mồ hôi đầm đìa.

Giang Minh giơ ngón tay bé nhỏ, chỉ vào mỗi tên một lần, sau đó lẳng lặng quay lại nhìn Vũ Băng, cười nói:

“Vũ Băng, ta đưa ngươi về thôi.”

Vũ Băng vẫn trong trạng thái hồ đồ, ngoan ngoãn đi theo Giang Minh đi ra ngoài. Giang Minh ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại. Lúc này trong nhà, từng tia máu bay ra từ trần Báo hộ pháp cùng bốn tên chấp sự. Đám người rầm rầm gục xuống.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Trở về Long Hồ Môn

Lôi kéo Vũ Băng bàn tay nhỏ bé đi một đoạn đường. Ra đến đường lớn, Giang Minh chỉ hướng Đông Bắc khu rồi nói:

“Ta không tiễn ngươi nữa. Ngươi đi theo con đường này có thể về tới Long Hồ Môn. Ta nghĩ không có kẻ nào hiện tại có thể gây nguy hiểm cho ngươi.”

“Minh, ngươi là ai nha?” Vũ Băng đột ngột hỏi.

“Ta? Ta là người nha.” Giang Minh nhin cười trả lời.

“Ngươi tại sao lại có thể lợi hại như vậy?” Vũ Băng tiếp tục hỏi. Ánh mắt nàng lúc này toát ra tinh quang.

“Cái này...” Giang Minh có chút khó giải thích. Chẳng lẽ nói ta đã tu luyện hơn ba chục năm, dĩ nhiên phải lợi hại sao?

Vũ Bãng cũng không đợi Giang Minh trả lời, nàng tóm tay Giang Minh nói:

“Minh, ngươi có thể dạy ta võ công sao?”

“Dạy ngươi võ công?” Giang Minh ngẩn người. Hắn đối với tiểu nha đầu cảm giác không tệ, dạy võ cho nàng không thành vấn đề. Bất quá hắn cũng không ngờ tiểu nha đầu này lại mở miệng trước muốn hắn dạy nàng võ công.

“Àn, ta cũng muốn trở nên lợi hại như ngươi.” Ánh mắt Vũ Bãng tinh quang phát sáng, sau đó có chút ừ ừ nói tiếp: “Ta cũng không muốn làm đá cản đường các vị ca ca tỷ tỷ.”

Giang Minh nhìn tiểu nha đầu, hắn bỗng dâng lên một chút đồng tình. Giang Minh mỉm cười nói:

“Dạy cho ngươi cũng có thể...”

“Thật?” Vũ Bãng ánh mắt sáng lên, tay cầm chặt lấy tay Giang Minh.

Giang Minh gật đầu, hắn nói tiếp:

“Bất quá, ta có một điều kiện...”

“Điều kiện gì?”

“Ngươi không được nói cho ai biết ta dạy ngươi võ công, cũng như bản lĩnh của ta. Nếu ai hỏi ngươi, ngươi cứ bảo dạy ngươi là một vị cao nhân bí ẩn là được rồi.”

“Àn, ta sẽ nói dạy cho ta võ công là một vị cao nhân đại thúc bí ẩn.” Vũ Bãng gật đầu nói.

Giang Minh lập tức trên đầu xuất hiện hắc tuyến. Tại sao lại thêm chữ “đại thúc” vào? Ta trông giống đại thúc lắm sao? Mặc dù ta có hơn bốn mươi thật, nhưng hiện tại ở thế giới này ta mới có bốn tuổi đi. Bất quá, cái này làm ta nhớ đến câu chuyện đại thúc dẫn tiểu nha đầu đi ăn kẹo que chuyện xưa. Phi phi, ta đang nghĩ gì thế này?

Bất quá nhìn khuôn mặt đầy mong đợi của Vũ Bãng, Giang Minh cũng tặc lưỡi cho qua, hắn nói:

“Được rồi, vậy ngươi đi về. Sáng sớm ngày mai ra Đông Bắc công viên chỗ vòi nước đợi ta.”

Nói xong liền hướng Huỳnh Đề hội con phố đi về.

Vũ Bãng nhìn bóng lưng nhỏ bé của Giang Minh, trong lòng vô cùng háo hức. Nàng vội vã chạy về Long Hồ Môn thông báo mình bình an cho mọi người.

Giang Minh vừa đi vừa nghĩ, không biết mình bỏ quên cái gì. Bất quá sau một chuyến nao nhiệt, tâm tình hắn rất không tệ, nhanh chóng bỏ qua mà trở về nhà.

.....

Đông Bắc khu, gần ngôi nhà đám người Báo hộ pháp chết, một bóng người vẫn đang ngồi trong lùm cây.

Một giờ đồng hồ, hai giờ đồng hồ, ba giờ đồng hồ trôi qua, bóng người này cuối cùng đã động.

“Kẻ nào, kẻ nào điểm huyết ta!”

Vũ Phong vừa lo lắng cho Vũ Bãng, vừa buồn bực. Mình dù gì cũng là võ sư cấp bậc cao thủ, vậy mà vô thanh vô tức bị người điểm huyết. Điều đáng nói là một cái bóng của người ta mình còn không thấy. Kẻ điểm huyết thậm chí còn không thèm xuất hiện.

Vũ Phong vội vã chạy đến căn nhà gỗ, hắn giật mình nhìn thấy mùi máu bên trong. Vũ Phong sợ hãi, nghĩ rằng Vũ Bãng bị hại, liền đẩy cửa vào. Có điều cảnh tượng trong nhà khiến hắn ngẩn người. Đập vào mắt hắn chính là năm cái xác của đám Báo hộ pháp.

Vũ Phong ngẩn người mấy giây, sau đó giật mình tỉnh lại mà nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Vũ Bãng. Rất tiếc hắn không có nhìn thấy nàng. Biết không còn cách nào khác, Vũ Phong liền khinh công vòng quanh khu vực một lúc, sau đó quay hướng Long Hồ Môn rời đi.

.....

Long Hồ Môn.

“Ta đã về!”

Trong lúc đám người Vũ Chiến đang lo lắng ngóng trông tin tức từ Vũ Phong, một tiếng trong trẻo vang lên ngoài cửa Long Hồ Môn.

Vũ Chiến cùng Ngũ Đế chạy ra thì thấy Vũ Băng tiểu nha đầu đang tung tăng chạy vào. Lập tức tiểu nha đầu bị đám người Long Hồ Môn vây quanh.

“Băng Băng, bọn chúng có làm gì ngươi không?” Vũ Nguyệt ôm lấy Vũ Băng nhìn một lúc rồi hỏi.

Vũ Băng lắc đầu nhỏ rồi nói:

“Ta rất khỏe. Bọn người kia bị sư phụ ta đánh rồi.”

“Sư phụ? Ai là sư phụ ngươi?” Đám người Vũ Chiến ngẩn người. Vũ Nguyệt hỏi lại.

“Sư phụ ta là sư phụ ta mới nhận a. Sư phụ ta rất mạnh. Một chiêu liền đánh cho tên cầm đầu kia gục.” Vũ Băng đắc ý cười nói.

“Gi? Một chiêu đánh gục tên cầm đầu?” Đám người Vũ Chiến hít một hơi lạnh. Trải qua cuộc so đấu vừa rồi, mọi người đều biết tên cầm đầu chính là một đại sư cảnh hàng thật giá thật. Đừng nhìn vừa rồi Long Hồ Môn chiếm chút ưu thế mà khinh thường đám người Báo hộ pháp. Vũ Chiến cùng Vũ Long chẳng qua là cầm chân được Báo hộ pháp một thời gian, bọn họ hoàn toàn không có biện pháp đem Báo hộ pháp đánh bại.

“Àn.” Vũ Băng gật đầu xác nhận.

“Vũ Băng, vậy ngươi có gặp Vũ Phong ca không?” Vũ Nguyệt tiếp tục hỏi.

Vũ Băng lắc đầu nói:

“Không có. Ta được sư phó dẫn tới nội thành rồi tự mình đi về.”

Đám người Vũ Chiến nhìn nhau. Vũ Sơn lo lắng hỏi:

“Liệu Phong ca có vấn đề gì không?”

Vũ Chiến lắc đầu nói:

“Ta tin tưởng Vũ Phong không có vấn đề gì. Vũ Phong còn chưa gặp đám người kia. Có lẽ hắn bị mất dấu, đang đi tìm ở nơi nào đó.”

.....

Vũ Phong trở về tới Long Hồ Môn, liền biết tin Vũ Băng bình an trở về. Hắn cũng vội vã nói lại tình huống cho Vũ Chiến cùng Ngũ Đế.

“Ngươi nói là ngươi bị người khác điểm huyệt? Còn không thấy bóng người nào ra tay?” Vũ Chiến cau mày hỏi.

“Đúng vậy. Lúc ta sắp đến căn nhà gỗ kia thì bỗng dưng toàn thân bất động. Đến lúc cử động lại được thì đã là ba giờ sau rồi.”

“Chắc là sư phụ của Vũ Băng điểm huyệt ngươi.”

Vũ Phong nghe vậy ngẩn người:

“Sư phụ? Vũ Băng có sư phụ sao?”

“Àn, Vũ Băng được một thần bí cao thủ cứu. Nàng được vị này thần bí cao thủ nhận làm đồ đệ rồi.”

“Vậy vị thần bí cao thủ đó đâu?”

“Không biết. Vũ Băng nói nàng không được phép tiết lộ thông tin sư phụ nàng.”

“Nếu vậy chúng ta có nên tìm hiểu sư phụ nàng là ai?”

Vũ Chiến lắc đầu nói:

“Không nên. Một vị cường giả như vậy không dễ dàng để chúng ta tìm hiểu. Huống hồ người ta không có ác ý gì với Băng nhi. Đây là của nàng đại cơ duyên, không nên làm vị kia mất hứng.”

Đám người Vũ Chiến rất nhanh thống nhất ý kiến, đó là để Vũ Băng tiếp tục bái vị thần bí cao thủ kia làm sư phụ. Dù sao đối với võ quán cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Thậm chí đến lúc võ quán nguy cơ, còn có thêm một sự trợ giúp từ bên ngoài, điều này cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Minh Ngọc Thần Công

Giang Minh trở về Giang gia, hần liền tiến vào Động Tiên tu luyện. Hiện tại tu vi của hần cũng đã củng cố thành công. Mỗi ngày Giang Minh đều cố gắng bỏ một chút thời gian tu luyện Phong Vân Quyết, sau đó mới tiến hành luyện khí chế phù. Dù sao hiện tại cần mài dũa chân khí, luyện khí chế phù tốt hơn tu luyện bình thường. Nhưng tu luyện bình thường cũng không thể bỏ lỡ, điều này không tốt cho tương lai.

Tu luyện tới ba giờ sáng, Giang Minh lúc này dừng lại. Hần rời Động Tiên, sau đó lấy dụng cụ bắt đầu vẽ phù.

Qua hai ngày vẽ phù, Giang Minh trong tay số lượng phù đã đạt tới hai mươi sáu tấm. Đan dược chế ra cũng đạt tới hơn trăm viên Hồi Khí Đan, đủ để Giang Minh sử dụng lúc cần thiết. Hồi Khí Đan nguyên liệu dễ mua, cũng không cần cái gì cao cấp dược liệu, chỉ là cần Giang Minh truyền vào chân khí mà thôi.

Hai giờ đồng hồ rất nhanh qua đi. Giang Minh nhìn đồng hồ đã tới năm giờ rưỡi. Hần liền thu hết mọi thứ vào Động Tiên, sau đó đặt lại thể thân rồi lén lút chạy ra Đông Bắc công viên.

Giang Minh vừa nhìn thấy vòi nước khu vực, lập tức nhìn thấy Vũ Băng thân hình bé nhỏ đang ngồi đợi ở một cái ghế quanh khu vòi nước. Không biết tiểu nha đầu này làm thế nào mà không có một võ sinh Long Hồ Môn theo sau bảo vệ. Giang Minh nhìn thấy nàng liền âm thầm gật đầu hải lòng. Tiểu nha đầu này đối với học võ thuật nghiêm túc, đây cũng là điều Giang Minh muốn khi truyền võ thuật. Nếu một lười nha đầu, Giang Minh liền tùy tiện dạy nàng một môn võ thuật ngoại công tầm tạm mà thôi.

Hiện tại là năm giờ rưỡi sáng, trong công viên cũng có khá nhiều người đi tập thể dục. Nhưng do Đông Bắc công viên khá rộng, quanh vòi nước cũng chỉ có năm sáu người đi qua đi lại.

Nhìn Vũ Băng bồn chồn sốt ruột ngồi đợi trên ghế, Giang Minh mỉm cười đi đến. Vừa thấy Giang Minh, Vũ Băng liền nhảy xuống ghế, chạy lại mừng rỡ nói:

“Minh, người đã đến rồi!”

Giang Minh gật đầu, sau đó lẳng lặng đi ra một chỗ khu vực nhỏ gần đấy, Vũ Băng thấy vậy cũng lèo đèo theo sau.

Khu vực nhỏ này cách vòi nước một trăm mét. Bình thường rất ít người ra khu vực này tập thể dục. Đông Bắc công viên có ba hồ lớn nhỏ, một khu vực vòi nước trung tâm, ba khu cho trẻ em vui chơi. Người dân đi tập buổi sáng thường thường đi vòng quanh hồ, ít ai trực tiếp đi ra khu vực vòi nước giữa, nhất là khu vực nhỏ Giang Minh đang đứng, ở sau một khu cây cối, lại càng ít người đi tập đi vào.

Giang Minh dừng lại, nhìn Vũ Băng một lần gân cốt, sau đó bảo:

“Người trước đến giờ đã được học những gì?”

Vũ Băng có chút căng thẳng nói:

“Ta được các ca ca tỷ tỷ dạy cho một bộ quyền pháp, gọi là Thái Tổ Trường Quyền...”

Giang Minh liền yêu cầu Vũ Băng đánh một lần Thái Tổ Trường Quyền. Quyền pháp này trong Long Hồ Môn chỉ tính là quyền pháp nhập môn, đại đa số võ sinh đều có ít nhất một năm đánh bài quyền này.

Nhìn Vũ Băng vung quyền, Giang Minh cũng âm thầm gật đầu. Nha đầu này ngộ tính cũng không tệ, tư chất võ thuật cũng rất tốt, là một mầm mống có thể đào tạo tốt.

“Được rồi, người bây giờ muốn học võ thuật như thế nào?” Giang Minh dùng Vũ Băng lại rồi hỏi.

“Ta muốn đầu tiên có thể tự bảo vệ bản thân, sau đó có thể bảo vệ được mọi người.” Vũ Băng đối với mình bị hai lần bắt cóc, cảm thấy mình rất vô dụng.

Giang Minh cũng hiểu tâm tư của tiểu nha đầu, hần vuốt cằm suy nghĩ một chút, sau đó nói:

“Ta có một bộ võ công, tên gọi Minh Ngọc Thần Công. Bộ võ công này tuy rất tốt, cũng rất thích hợp người, nhưng cũng rất khó học. Người muốn học sao?”

“Muốn! Chỉ cần có thể mạnh lên, dù khó nữa ta cũng học.” Vũ Băng không nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng.

Thật ra Giang Minh đang thử ý chí Vũ Băng. Nếu nói khó khăn mà Vũ Băng liền ngại ngần, vậy Giang Minh cũng chẳng miễn cưỡng, trực tiếp truyền cho nàng một bộ võ học dễ dàng. Tất nhiên Vũ Băng có thể dùng bộ võ học đó mà trở thành một đời Võ Đế như Lục Đế tồn tại. Nhưng cao nhất trong cuộc đời nàng chỉ e là dừng ở Đại Sư cảnh giới, không thể vươn xa hơn.

Lại nói bộ Minh Ngọc Thần Công, cùng với Minh Ngọc Công của Long Thanh Thanh cũng có một chút liên quan. Minh Ngọc Công là phần công pháp

của Minh Ngọc Thần Công, được một vị nữ hiệp võ công ngộ tính cao cường, lại dựa trên huyền âm thể chất người mà sáng tạo nên. Vì thế Minh Ngọc Công vẫn lấy danh Minh Ngọc, chỉ là bỏ qua chữ Thần, bởi vì chỉ có công pháp, không có chiêu thức, kèm theo chỉ thích hợp một loại thể chất người mà thôi.

Minh Ngọc Thần Công, võ công này tuyệt đối thích hợp giới nữ sử dụng. Tương truyền là tuyệt học trấn phái của Di Hoa Cung, Minh Ngọc Thần Công bao gồm mười tầng, đi kèm là một bộ Minh Ngọc Thần Chưởng, Di Hoa Tiếp Ngọc thần công. Nghe nói một khi tu luyện thành, khi sử dụng, bàn tay da thịt cùng cơ bắp sẽ trở nên trong suốt, nhìn thấy mạch máu và xương cốt. Càng lên cấp bậc cao thì càng trong suốt. Tuy vậy chưa nghe nói ai có thể luyện đến tầng thứ mười. Ngày xưa có một vị cung chủ Di Hoa Cung ngộ tính tuyệt luân, tại hiểm cảnh mà đột phá Minh Ngọc Thần Công đệ cửu tầng. Một khi vận công lên, toàn thân da thịt đều trở nên trong suốt. Di Hoa Tiếp Ngọc thần công lại càng không cần phải bàn đến. Cùng cấp đối địch, phản lại hoàn toàn lực sát thương của địch thủ. Chỉ có chân chính cao thủ, mạnh hơn người sử dụng Di Hoa Tiếp Ngọc ít nhất ba thành mới có thể công phá Di Hoa Tiếp Ngọc phòng ngự.

Có thể nói Minh Ngọc Thần Công cũng là một môn cực phẩm công pháp, lại vô cùng thích hợp nữ hài sử dụng. Tất nhiên có Âm cũng sẽ có Dương, nam hài cũng có một bộ môn võ thuật chuyên chúc là Giá Y Thần Công. Tương truyền đệ thập tầng Giá Y Thần Công – Như Ý Chi Cảnh, vận dụng nội lực toàn thân như ý, cương mãnh bá đạo, có nhu có cương. Nghe đồn một vị đệ thập tầng Như Ý Chi Cảnh tung hết sức, thậm chí có thể để nội lực mình xâm nhập Di Hoa Tiếp Ngọc phòng ngự. Cũng giống như Minh Ngọc Thần Công, Giá Y Thần Công cũng là một loại cực phẩm võ học. Chỉ tiếc là hai loại này không thích hợp tu luyện phối hợp với các công pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Yêu sớm?

Giang Minh cũng không có nói nhiều, trực tiếp mang phần công pháp của Minh Ngọc Thần Công dạy cho Vũ Băng. Vũ Băng trí nhớ cũng rất tốt, sau nửa tiếng đồng hồ liền có thể ghi nhớ được hoàn toàn công pháp.

Giang Minh kiểm tra xong, gật đầu hài lòng, bắt đầu chỉ cho Vũ Băng những thứ quan trọng, đồng thời giải đáp Vũ Băng thắc mắc trong lòng. Mãi tới tận khi bây giờ, chuông đồng hồ điểm vang, Giang Minh mới bảo Vũ Băng về võ quán tự mình nghiên cứu. Nếu có gì thắc mắc có thể trực tiếp chạy qua Huỳnh Đệ hội tìm hân. Vũ Băng bây giờ mới biết thân phận của Giang Minh, tiểu thiếu gia của Huỳnh Đệ hội.

.....

Liệt Hòa Giáo tổng bộ.

“Cái gì? Người nói Báo hộ pháp bị giết?”

Ở trên ghế ngồi chủ vị, Hòa Vân Tà Thần lạnh giọng hỏi lại.

Thám tử quỳ ở trước điện run rẩy vì khí thế của Hòa Vân Tà Thần. Hân vội nói:

“Bầm giáo chủ, thi thể của Báo hộ pháp cùng bốn vị chấp sự đã được đưa về. Tất cả đều chết bởi một chiêu. Ngoài lỗ thủng ở giữa trán, không còn thương thế nào khác.”

“Kia năm người là Long Hồ Môn giết?”

“Bầm giáo chủ, Long Hồ Môn đám người bị Báo hộ pháp đánh bại, trực tiếp mang đi Vũ Băng. Nhưng sau đó không biết ai đã ra tay với năm người. Vũ Băng cũng trở về tới Long Hồ Môn.”

Hòa Vân Tà Thần âm trầm suy nghĩ, sau đó ra lệnh:

“Triệt tiêu mọi hoạt động liên quan đến Long Hồ Môn, đợi đại trưởng lão xuất quan rồi tính. Hiện tại chúng ta cũng không có thời gian đi lo chuyện bên đó. Lần này cạnh tranh địa bàn cùng Thông Thiên Giáo không thể khinh thường. Nếu không chúng ta sẽ thiệt hại không nhỏ.”

...

Trừ Thi phòng, Liệt Hòa Giáo.

Hòa Vân Tà Thần âm thầm quan sát thi thể đám người Báo hộ pháp, đặc biệt là vị trí giữa trán, nơi có một lỗ thủng to bằng ngón tay. Hòa Vân Tà Thần càng quan sát, ánh mắt của hân càng nghiêm túc.

“Ít nhất phải là một Tông Sư cảnh võ giả. Lấy cảnh giới hiện tại của ta cũng có thể làm được như vậy. Thật đáng tiếc, nếu không phải vì Thông Thiên Giáo, ta đã có thể đến tận nơi tìm hân.”

.....

Giang Minh từ sau khi truyền thụ Vũ Bãng công pháp, mỗi ngày đều thấy tiểu nha đầu chạy sang nhà hắn.

Đám người Huynh Đệ hội cũng nhận ra Vũ Bãng, lúc đầu nghe nàng nói đến tìm Giang Minh, cũng ngó ngò. Trước giờ có ai thấy tiểu thiếu gia đi ra ngoài làm quen với ai đâu. Bây giờ lại xuất hiện một tiểu nha đầu, chẳng lẽ tiểu thiếu gia âm thầm tán tỉnh tiểu công chúa của Long Hồ Môn? Nhất thời một số tên tiểu đệ không đứng đắn âm thầm hướng tiểu thiếu gia giơ lên ngón tay cái. Vị tiểu thiếu gia này không thể không nói là ngưu bức, mới có bốn tuổi đã trực tiếp cưa được một tiểu nha đầu.

Giang Minh cũng không ngại ngần, trực tiếp chỉ dạy cho Vũ Bãng mọi thắc mắc. Vũ Bãng rất nhanh chóng đã tu luyện ra Minh Ngọc nội lực, trực tiếp đột phá Minh Ngọc Thần Công đệ nhất tầng.

Giang Minh thấy vậy, âm thầm gật đầu. Vũ Bãng ngộ tính rất tốt, nói qua một lần liền có thể hiểu rõ. Tất nhiên cũng là do Giang Minh dạy dỗ dễ hiểu. Đòi lại một vị cao thâm cường giả cảnh giới Đại Sư, chưa chắc đã có thể khiến Vũ Bãng hiểu nhanh như vậy.

Nhìn bàn tay của mình da thịt trở nên trong suốt dần, Vũ Bãng có chút ngạc nhiên. Tuy vậy nàng cũng cảm thấy hiện tại mình mạnh hơn nhiều lắm, một quyền đi ra, dùng nội khí có thể trực tiếp đánh nát một cái ghế gỗ. Vũ Bãng quay ra nhìn Giang Minh, ý hỏi hắn thấy tiến trình tu luyện của nàng thế nào.

Giang Minh mỉm cười nói:

“Người tư chất cùng ngộ tính không tệ, Minh Ngọc Thần Công có hai môn thần công kèm theo, một là Minh Ngọc Thần Chưởng, hai là Di Hoa Tiếp Ngọc thần công. Hiện ta đem cả hai truyền cho ngươi.”

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng cái đã một tháng.

Một tháng này, ngày nào Vũ Bãng cũng chạy qua tìm Giang Minh. Tất nhiên hành động này của nàng cũng khiến mọi người ở Long Hồ Môn khó hiểu.

“Bãng Bãng hình như dạo này toàn chạy qua Huynh Đệ hội?” Vũ Nguyệt nhìn bóng dáng Vũ Bãng chạy đi ra ngoài, khẽ nói.

“Ta nghe nói nàng gần đây cùng với Giang Minh, tiểu thiếu gia Huynh Đệ hội qua lại khá gần gũi.” Vũ Phong nói.

“Cái gì? Chẳng lẽ nàng yêu sớm? Nhưng nàng mới bao nhiêu a?” Vũ Nguyệt cả kinh.

“Người cô bé này giờ đầu óc quá mức không trong sáng. Vũ Bãng có lẽ cần có một người bạn chơi cùng, mà Giang Minh tiểu tử kia lại hợp ý nàng mà thôi.” Vũ Phong liếc mắt nhìn Vũ Nguyệt, lắc đầu nói.

Điều này không chỉ Long Hồ Môn người bàn tán, mà Huynh Đệ hội người cũng không thua kém.

“Dạo gần đây tiểu công chúa Vũ Bãng của Long Hồ Môn hay sang tìm tiểu thiếu gia.” Trần Trí tay cầm tách trà nói.

“Chuyện là thế nào?” Giang Hữu Ba ngạc nhiên hỏi.

“Khoảng một tháng gần đây, ngày nào cũng thấy Vũ Bãng tiểu thư qua gặp Minh thiếu gia. Minh thiếu gia vẫn rất ít khi ra ngoài.”

“Chẳng lẽ hai đứa nó nói yêu đương? Không thể nào!”

“Hội chủ nghĩ nhiều, ta thấy Vũ Bãng tiểu thư qua là để dạy Minh thiếu gia học võ.”

“Học võ?”

“Đúng vậy, có lần ta thấy Minh thiếu gia đứng nhìn Vũ Bãng tiểu thư xuất chiêu, xem chiêu thức tinh kỳ, không biết là một bộ võ học nào của Long Hồ Môn.”

“Thật tốt quá, có lẽ mười năm nữa, Huynh Đệ hội chúng ta lại có được một vị võ sư cường giả, đến lúc đấy cũng không cần ngại những kẻ như Hắc Long hội nữa.”

Nói xong quay lại hỏi Trần Trí:

“Việc phân chia Hắc Long hội địa bàn thế nào rồi?”

“Không suôn sẻ lắm, chủ yếu địa bàn chúng ta bị vương Hồng Diệp hội nên phạm vi khống chế sẽ cách xa địa bàn, rất khó quản lý. Chúng ta cũng đã liên hiệp Hồng Diệp hội, đoán chừng có lẽ chia sẻ cùng trị là biện pháp tốt nhất. Hướng hỏ Hồng Diệp hội yêu cầu cũng không cao, chủ yếu nhắm vào nữ giới, hoàn toàn có thể cùng chúng ta hợp tác.”

“Được rồi, chuyện này giao cho ngươi.”

Cuối cùng đôi bên thống nhất mặc kệ hai đứa trẻ, việc Vũ Bãng chạy qua tìm Giang Minh chính thức hợp thức hóa.

Chương 114: Hai năm

Trong một tháng này, Vũ Băng tiến bộ rất lớn. Nội lực của nàng đã đạt đến năm năm, kèm theo Minh Ngọc Thần Công, một võ giả mười năm nội lực cũng không chắc là đối thủ của nàng.

“Minh Ngọc Thần Công đệ nhất tầng, Minh Ngọc Thần Chưởng!”

Vũ Băng kêu to, bàn tay trong suốt nhìn thấu mạch máu đánh về phía trước phát ra tiếng kêu phản phật.

“Minh Ngọc Thần Công đệ nhất tầng, Di Hoa Tiếp Ngọc!”

Vũ Băng toàn thân xuất hiện một vùng vô hình khí hình cầu, bao quanh thân thể của nàng. Giang Minh tay cầm hòn đá, vận khí tương đương bảy năm nội lực ném tới. Chỉ thấy hòn đá va vào vùng khí vô hình, lập tức phản trở lại bắn tới Giang Minh. Giang Minh không động, quanh thân hắn cũng xuất hiện một vùng khí vô hình. Có điều khi hòn đá va vào vùng khí quanh Giang Minh liền lập tức biến thành bụi rồi rơi xuống đất.

Giang Minh nhìn Vũ Băng, thấy tiểu nha đầu đang mở to ánh mắt mong đợi hắn nhận xét, liền cười nói:

“Không tệ. Ngươi cũng nắm vững Minh Ngọc Thần Chưởng cùng Di Hoa Tiếp Ngọc. Kế tiếp chúng ta cần tiến hành một số huấn luyện nâng cao năng lực của ngươi. Chỉ là huấn luyện rất cực khổ, ngươi cần chuẩn bị tâm lý.”

Vũ Băng gật đầu nói:

“Ta không sợ khổ, ta muốn biến mạnh.”

Giang Minh gật đầu, sau đó lấy ra một đôi hộ uyển màu bạc. Thoạt nhìn đôi hộ uyển giống như bằng lụa bạc, mềm mại lại mượt mà.

“Đeo lên đi.” Giang Minh đưa tới trước mặt Vũ Băng rồi nói.

Vũ Băng sáng mắt, vội thò tay cầm lấy. Đến khi cầm vào, Vũ Băng sắc mặt liền lập tức biến hóa.

Nặng, ít nhất phải ba mươi kg!

Đối với năm năm nội lực Vũ Băng, cầm lên ba mươi kg, cũng hơi cảm thấy nặng nề.

Đeo vào đôi hộ uyển, Vũ Băng liền cảm thấy sức nặng của đôi hộ uyển này phân tán ra toàn thân. Nàng ngạc nhiên nhìn hộ uyển, sau đó nhìn Giang Minh hỏi:

“Minh, tại sao ta cảm thấy sức nặng được phân đều toàn cơ thể?”

“Ngươi cũng không cần rõ. Từ giờ trở đi, ngươi hàng ngày đều phải đeo hộ uyển này, không được phép tháo xuống. Còn có, hiện tại ta dạy cho ngươi một bộ khinh công, tên gọi Nguyệt Dạ.”

Nguyệt Dạ, cao cấp khinh công thân pháp. Thân hình biến hóa khôn lường, thoát ẩn thoát hiện, khi tỏ khi mờ. Thân pháp này tuy không phải là cao cấp nhất, nhưng lại là thích hợp để Vũ Băng tu luyện nhất.

Một giờ đồng hồ trôi qua, Vũ Băng đã nắm được nhập môn thân pháp. Giang Minh lúc này mới nói:

“Ta nói, ngươi có cần đánh chiêu nào lại hô tên chiêu đó không?”

Vũ Băng hào hứng đáp:

“Vậy mới oai. Hơn nữa ta thấy hô như vậy có thể ảnh hưởng đến kẻ địch.”

Giang Minh khuôn mặt méo mó nói:

“Đàn nha đầu. Ngươi hô như vậy chỉ ảnh hưởng đến những kẻ bất nhập lưu. Cao thủ thật sự lạnh lẽo biến chiêu, chiêu chiêu bất tận khiến cho kẻ địch sợ hãi để dành thắng bại, lúc đó cái gì oai đều không có tác dụng. Hơn nữa ngươi mở mồm hô hết một chiêu, đao của người ta đã kịp đến cổ ngươi rồi, vậy thì đánh cái gì nữa?”

Vũ Băng lúc này ngó người ra, sau đó xấu hổ cúi đầu xuống nói:

“Ta biết, từ nay ta sẽ không kêu nữa.”

Nhưng lập tức ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Giang Minh nói:

“Nhưng không cho người gọi ta Đền nha đầu. Ta không đàn!”

Giang Minh phát phát tay, ra vẻ sao cũng được nói:

“Được rồi, người tiếp tục tập luyện, ta vào nhà ngồi luyện tay.”

Vào nhà ngồi luyện tay, thực chất là vào nhà ngồi vẽ phù. Giang Minh số lượng phù dự trữ bây giờ đã đạt hơn ba trăm trương. Nhưng hán mỗi ngày vẫn vẽ cho mình mười hai trương phù. Giang Minh hiện tại đã là luyện khí tầng hai. Vì vừa phân tâm dạy Vũ Băng, vừa vẽ phù, luyện đan, luyện khí cho nên hán ba mươi ngày tròn mới đột phá nổi một tầng. Đây là hán còn tu luyện trong Động Tiên. Nếu bên ngoài tu luyện, không bốn năm không thể đột phá tầng hai rồi.

Tất nhiên Giang Minh cũng không gấp. Nếu không hán cũng không phân tâm nhiều như vậy mà trực tiếp quên hết thầy mọi thứ để tu luyện rồi.

Đối với việc Giang Minh vẽ phù, Vũ Băng cũng hết sức kỳ quái. Nàng không hiểu tại sao Giang Minh cứ ngồi vẽ đi vẽ lại lên mấy mảnh giấy, sau đó lại cất đi chỗ nào mà nàng không biết. Mặc dù Giang Minh kêu hán luyện tay, nhưng Vũ Băng cũng không cảm thấy Giang Minh viết chữ mà chỉ thấy hán quệt qua quệt lại thành những đường nét quái dị.

Vũ Băng cũng không hỏi Giang Minh là hán đang làm gì. Nàng chuyên chú vào tu luyện, mong nâng cao thực lực cho mình.

Nháy mắt đã hai năm trôi qua.

Hai năm tròn, Giang Minh vẫn cùng Vũ Băng một chỗ. Hai tiểu hài bóng dáng đã trở nên quen thuộc đối với Long Hồ Môn cùng Huỳnh Đệ hội đám người.

Trong hai năm này, hóa ra lại yên bình hơn Giang Minh tưởng. Liệt Hỏa Giáo giống như biến mất hoàn toàn. Huỳnh Đệ hội cùng Hồng Diệp hội hiện tại đã hoàn toàn không chế một nửa G thành. Hiện tại phía Bắc G thành là địa bàn của Long Hồ Môn, Huỳnh Đệ hội cùng Hồng Diệp hội, phía Nam G thành là địa bàn của Hùng Sư Bang.

Hai năm trôi qua, Long Hồ Môn hai vị võ sư chín mươi năm công lực đã thành võ sư đỉnh phong, bắt đầu tìm cơ hội đột phá đại sư cảnh giới.

Một ngày đẹp trời, Giang Minh cùng Vũ Băng xuất hiện tại Đông Bắc công viên, một góc nhiều rừng cây.

Hôm nay là một ngày trọng đại đối với Vũ Băng. Trải qua hai năm tu luyện, cuối cùng nàng đã đạt đến bình cảnh võ sư đỉnh phong. Hôm nay là ngày Vũ Băng tiến vào đại sư cảnh.

Đại sư cảnh giới, dù chỉ vừa đột phá, không phải võ sư đỉnh phong có thể so sánh đây. Một đại sư cảnh cường giả cũng mạnh hơn võ sư đỉnh phong ít nhất bốn phần. Tất nhiên công pháp cùng chiêu thức không thể không kể công. Nếu công pháp và chiêu thức vượt trội, võ sư cảnh hoàn toàn có thể đánh thắng đại sư cảnh.

Vũ Băng lúc này mới có sáu tuổi, đã có gần trăm năm công lực. Vũ Long cùng Vũ Chiến tu luyện đã nhiều năm, hiện giờ mới đạt đến mức này. Có thể nói Vũ Băng hiện tại nằm trong nhóm đệ nhất thiên tài, có thể dễ dàng sánh ngang với các siêu cấp thiên tài đến từ các đại phái như Võ Đang, Thiếu Lâm. Nhưng nếu nói về độ tuổi, Vũ Băng không thể nghi ngờ là thiên tài trong thiên tài. Một sáu tuổi đại sư cảnh, nếu để võ lâm đồng đạo biết, lập tức sẽ gây nên sóng gió vô cùng lớn.

Lại nói về võ lâm hiện tại. Giang Minh trong hai năm này cũng nắm một cách đại khái. Đầu tiên là bốn đại cao cấp môn phái, theo thứ tự lần lượt từ mạnh đến yếu: Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga My. Tiếp sau đó là bảy môn phái trung cấp: Đường Môn, Thúy Yên, Thanh Thành, Tinh Nguyệt Am, Thiên Long Tự, Không Động, Hoa Sơn cùng hàng chục môn phái cấp thấp, như Long Hồ Môn là một ví dụ. Các môn phái cao cấp và trung cấp đều có đặc điểm chung là ít lộ diện. Dù có đi ra ngoài cũng cố gắng giống như mình là người bình thường. Dù sao đây cũng là một thời đại không khuyến khích võ công cùng vũ khí lạnh. Các môn phái đều dưới sự quản lý của một tổ chức, gọi là Quốc An cục. Quốc An cục sinh ra để giải quyết những rắc rối do võ giả gây ra, đồng thời cũng quản lý, trừng phạt những võ giả gây ảnh hưởng đến nhân sinh xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đột phá.

Vũ Băng lúc này đang ngồi khoanh chân vận Minh Ngọc Thần Công. Chỉ thấy da thịt ở bàn tay nàng lúc này trong suốt, nhìn thấy rõ mạch máu cùng xương cốt.

Khí thế trên người Vũ Bổng càng lúc càng mạnh. Bỗng một luồng khí từ cơ thể Vũ Bổng bắn ra, thổi tung những chiếc lá bên cạnh.

Vũ Bổng, đột phá đại sư cảnh thành công.

Khí thế từ người Vũ Bổng giảm dần. Nàng bắt đầu tiến hành thu công. Khoảng chừng mười phút sau, Vũ Bổng mở mắt. Đứng trước mặt nàng là một tiểu hài khoảng sáu tuổi, đang mỉm cười nhìn mình.

Vũ Bổng hạnh phúc nói:

“Minh, ta đã đột phá đại sư cảnh rồi.”

Giang Minh gật đầu nói:

“Không tệ, ngươi thử vận công lại xem?”

Vũ Bổng không nói hai lời, liền đứng đó vận công. Khí thế nàng tỏa ra mãnh liệt, lại khiến cho một trận lá cây bay tới tấp.

Vũ Bổng ngẩn người nhìn, sau đó vui mừng hô to:

“Minh, ta đột phá Minh Ngọc Thần Công đệ tam tầng rồi!”

Minh Ngọc Thần Công đệ tam tầng, mạnh hơn Minh Ngọc Thần Công đệ nhị tầng gấp đôi. Vũ Bổng sau hai năm cố gắng đã đạt được thành quả, nàng bây giờ một mình dựa vào Di Hoa Tiếp Ngọc đệ tam tầng hoàn toàn có thể dễ dàng đánh thắng năm người Báo hộ pháp năm đó. Đây cũng là nhờ Giang Minh hết lòng chỉ dạy, khiến cho nàng dễ dàng tu luyện, bình cảnh trở nên không đáng nhắc đến.

Lúc này tại Long Hồ Môn.

Một luồng khí thế từ hậu viện toát ra. Ngũ Đế cùng Vũ Chiến vốn đang tu luyện, tất cả đều vội chạy tới nơi toát ra khí thế.

“Khí thế này... Đại sư cảnh, Vũ Long sư huynh đã đột phá đại sư cảnh giới rồi!” Vũ Hồ hưng phấn kêu lên.

Đám người Long Hồ Môn vui mừng đứng chờ trước cửa phòng Vũ Long. Mười phút sau, cửa phòng mở ra, Vũ Long từ trong phòng đi ra, toàn thân vẫn còn khí thế ần ần kèm tự tin.

Vũ Chiến ra vỗ vai Vũ Long rồi nói:

“Tốt, tốt. Cuối cùng thì Long Hồ Môn cũng có một vị đại sư cảnh sau bốn mươi năm. Ha ha. Hôm nay mọi người tổ chức ăn mừng!”

Cả Long Hồ Môn trên dưới đều vui vẻ vì bọn họ đã có một đại sư cảnh cường giả sau bốn mươi năm. Có điều bọn họ cũng không biết, hôm nay Long Hồ Môn ra đời đến hai vị đại sư cảnh cường giả...

Tối hôm đó, Long Hồ Môn mở tiệc chiêu đãi, mời cả gia đình Giang Hữu Ba cùng Hội chủ Hồng Diệp hội qua chung vui. Dĩ nhiên, Giang Minh cũng phải đi theo tụ họp.

“Ha ha, chúc mừng Long Đế tấn thăng đại sư cảnh. Đây là một việc đáng mừng. Đến, chúng ta làm một chén!”

Giang Hữu Ba vui vẻ vỗ vai Vũ Long.

“Giang đại ca, mời!” Vũ Long vui vẻ giơ tay mời Giang Hữu Ba vào trong đại sảnh.

Nhìn thấy Giang Minh đi cùng mẫu thân phía sau, Vũ Long tươi cười chào:

“Đại tẩu, mời vào. Đây là tiểu Minh a. Lần gần đây nhất ta thấy ngươi là lúc ngươi mới ba tuổi. Không ngờ đã ba năm trôi qua rồi.”

“Long thúc thúc hảo!” Giang Minh lễ phép cúi chào. Dù gì hấn đi cùng phụ thân, cũng phải cho một số người mặt mũi.

“Được rồi, mời đại tẩu vào đi. Vũ Bổng, ngươi mang tiểu Minh qua bàn dưới ngồi đi.”

Vũ Bổng lúc này mới để ý đến Giang Minh cùng gia đình đã đến, vội vã chạy lại nắm tay Giang Minh, hớn hờ nói:

“Minh, ngươi cũng đến rồi, mau theo ta. Hôm nay có rất nhiều thức ăn ngon!”

Nói xong kéo tay Giang Minh chạy lại bàn dành cho các võ sinh nhỏ tuổi.

Giang Minh vừa đi theo vừa cười khổ. Hấn đường đường là một đại nam nhân, cuối cùng phải ngồi cùng mâm với một lũ trẻ nít còn hôi mùi sữa.

Giang Minh cùng Vũ Bổng vừa đến, một đứa trẻ khoảng tám tuổi đứng dậy cất tiếng hỏi:

“Băng nhi, ai đấy?”

Vũ Băng chỉ vào Giang Minh giới thiệu:

“Đây là Giang Minh.” Sau đó chỉ vào tiểu nam hài kia rồi nói: “Đây là sư huynh của ta, tên là Diệp Lỗi. Diệp Lỗi ca ca rất lợi hại nha.”

Giang Minh gật gật đầu. Hắn cảm thấy tiểu nam hài này khá chính trực, nhất là đôi mắt, trong suốt lấp lánh.

“Giang Minh phải không, ở Đông Bắc khu này, nếu có bị ai bắt nạt thì đến tìm ta, ta sẽ giúp ngươi đánh lại bọn chúng.” Diệp Lỗi hào phóng vỗ vai Giang Minh.

“Diệp Lỗi ca ca cũng đừng nghĩ rồi. Giang Minh cũng rất lợi hại đây.” Vũ Băng ngây thơ nói.

“Ồ? Nếu không chúng ta so tài một trận. Người thắng làm đại ca, thế nào?” Diệp Lỗi trong mắt hiện lên chiến ý.

Giang Minh cười khỏ, đây có gọi là nằm cũng trúng đạn không?

Nhìn sang Vũ Băng, thấy nàng có chút áy náy, Giang Minh âm thầm lắc đầu. Tiểu hài dù sao cũng chỉ là tiểu hài. Tính, đến một trận đi.

Giang Minh gật đầu đáp ứng Diệp Lỗi. Đôi bên kéo nhau ra giữa sân võ quán.

Lũ trẻ náo nhiệt cũng khiến bậc phụ huynh chú ý.

“Giang đại ca, tiểu Minh cũng biết võ công sao?” Vũ Long tò mò hỏi.

“Àn, đây cũng là nhờ công của Vũ Băng đấy.” Giang Hữu Ba cười đáp.

“Sao lại nói như thế?” Vũ Long ngạc nhiên.

“Là thế này, hai năm gần đây Vũ Băng tiểu thư vẫn hay sang nhà chúng ta dạy võ cho tiểu Minh.”

“Ra vậy, chúng ta cũng xem lũ trẻ đùa một chút đi.”

Giữa sân, Diệp Lỗi đứng đối diện Giang Minh. Đôi bên ôm quyền chào hỏi rồi bắt đầu thủ thế.

Diệp Lỗi tu luyện chính là mười tám đường Thái Tổ Trường Quyền. Bộ quyền này hắn đã tu luyện ba năm trời, hiện đã đạt sáu thành hóa hầu. Điều này nói lên tư chất của Diệp Lỗi cũng chỉ thuộc loại trung bình. Nếu cố gắng có thể như Vũ Chiến, hơn ba mươi lăm tuổi võ sư đỉnh cấp. Muốn trở thành đại sư, e rằng cần một chút cơ duyên.

Giang Minh thủ thế là thức thứ nhất của Thái Cực Quyền pháp, hai tay múa thành hình âm dương. Dù sao hắn sức mạnh bây giờ cũng quá mức biến thái, căn bản không nên sử dụng các chiêu thức tấn công. Thái Cực Quyền Pháp chú ý phòng thủ, trước thủ sau công, phù hợp với việc so tài lúc này.

“Thái cực quyền?” Đám người Long Hồ Môn nhanh chóng nhận ra võ học Giang Minh thi triển.

Diệp Lỗi hét lên một tiếng, sau đó toàn thân lao về phía Giang Minh. Một quyền đánh tới giữa ngực Giang Minh.

Giang Minh hai tay quay thành hình vòng tròn, lập tức cuốn lấy quyền của Diệp Lỗi. Giang Minh hất tay lên một cái, Diệp Lỗi toàn thân bắn ra ngoài hai thước, nhưng Diệp Lỗi rất nhanh bật dậy, không có bị thương gì. Đây cũng là do Giang Minh khống chế rất tốt, không để cho Diệp Lỗi gặp bất kỳ thương tổn nào.

Diệp Lỗi bật dậy xong, liền đứng cẩn thận nhìn Giang Minh. Long Hồ Môn dạy dỗ võ sinh rất tốt. Võ sinh đều có nhất định định lực lúc so đấu.

“Không nhìn ra tiểu Minh thi triển Thái cực quyền đã đạt đến thông hiểu quyền ý.” Vũ Chiến sắc mặt ngạc nhiên nói.

“Tiểu tử này cũng là một thiên tài võ học.” Vũ Hồ gật đầu phụ họa khiến cho Giang Hữu Ba nở mày nở mặt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Tiên Thiên Công.

“Xem chiêu!”

Diệp Lỗi hai tay thu lại thành quyền, lao nhanh về phía Giang Minh. Giang Minh vẫn giữ tư thế Thái Cực, hai tay lại tiếp tục xoay thành hình tròn thái cực.

Ngay khi tay Diệp Lỗi chạm vào hình tròn thái cực của Giang Minh, Diệp Lỗi cảm nhận thấy tay của mình mất hết lực đạo. Toàn thân hắn lúc này không tự chủ được liền ngã về phía trước.

Giang Minh lại hất tay một cái, Diệp Lỗi bay ngược về phía sau, lần này là gần năm thước.

“Được rồi, Giang Minh thắng!” Vũ Long vỗ tay rồi nói. Giang Minh đã nắm rõ quyền ý của Thái Cực Quyền, hiển nhiên Diệp Lỗi không phải là đối thủ, đấu thêm nữa cũng không có ý nghĩa.

Diệp Lỗi có chút không cam lòng, nhưng hắn vẫn đứng dậy tiến về phía Giang Minh. Đối diện với Giang Minh, Diệp Lỗi đưa tay ra nói:

“Ngươi rất mạnh, ta phục ngươi, lão đại.”

Giang Minh âm thầm gật đầu, người này tâm tính rất thành thực. Tuổi còn nhỏ mà đã có được tâm tính như vậy thật khó. Bỗng nhiên Giang Minh nảy sinh lòng yêu tài.

Ở trên con đường võ học, thiên phú và ngộ tính là quyết định, nhưng lại không phải là tất cả. Một tâm tính kiên định, chấp nhận thất bại và cố gắng vươn lên chính là điều rất cần thiết đối với một võ giả. Dĩ nhiên, những kẻ có thiên phú và ngộ tính yêu nghiệt biến thái loại trừ.

Bữa tiệc sau đó diễn ra rất vui vẻ, đến gần nửa đêm mới kết thúc. Trước khi về, Giang Minh có nói nhỏ với Vũ Băng:

“Lần sau ngươi đến gặp ta, mang theo Diệp Lỗi.”

Vũ Băng vốn cũng muốn Giang Minh dạy Diệp Lỗi võ công. Dù sao ở Long Hồ Môn, Diệp Lỗi đối với nàng tốt nhất, không khác gì thân muội muội của hắn. Vũ Băng cũng chân thành coi hắn là thân ca ca. Nghe Giang Minh nói như vậy, Vũ Băng vui mừng tóm tay Giang Minh nói:

“Minh, cảm ơn ngươi...”

“Được rồi, ta đi về.” Giang Minh nhìn tiểu nha đầu, cười cười gật đầu, sau đó rời đi cùng Giang Hữu Ba.

.....

Sáng hôm sau, vừa mới năm giờ sáng, Vũ Băng đã cùng Diệp Lỗi chạy sang gõ cửa phòng Giang Minh.

“Minh!”

“Lão đại!”

“Ta nói hôm nay ngươi dẫn Diệp Lỗi đến, cũng không cần phải sớm như vậy đi.” Giang Minh cười khổ mắng.

Vũ Băng le lưỡi tỏ ý xấu hổ. Giang Minh cũng không tiếp tục trách phạt nàng mà quay sang hỏi Diệp Lỗi:

“Ngươi có muốn trở nên mạnh hơn không?”

Diệp Lỗi hai mắt sáng lên, thẳng lưng nói:

“Ta muốn trở thành hùng mạnh, để có thể bảo vệ Long Hồ Môn.”

Giang Minh gật đầu, sau đó hỏi:

“Ngươi muốn học những gì?”

Diệp Lỗi gãi đầu nói:

“Ta muốn như Vũ Sơn sư huynh, học Thông Bội Quyền.”

“Thông Bội Quyền? Ý ngươi là cái này?”

Giang Minh cười nói, sau đó tiến tới một cây cột gỗ. Cây cột gỗ này là Giang Minh yêu cầu được làm để cho Vũ Băng luyện tập đấy. Gian tiểu viện của Giang Minh cũng khá kín đáo, không sợ người ngoài nhìn trộm. Mọi người ai cũng cho là Vũ Băng dạy võ cho Giang Minh, không ai dám nhìn trộm vì truyền thụ võ công luôn cần giữ bí mật. Điều này Huỳnh Đệ hội thành viên đều biết.

Giang Minh đưa tay lên thân cột gỗ, sau đó nhẹ nhàng phát kình. Dưới con mắt tròn của hai tiểu hài Vũ Băng cùng Diệp Lỗi, phía sau cột gỗ chợt phát ra tiếng kêu to, kèm theo đó là một lượng vụn gỗ bắn ra ngoài. Tuy nhiên phía tay của Giang Minh áp lên cột gỗ hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Đây là... Thông Bội Quyền ‘xuyên thấu’...?”

Giang Minh tay lại ấn nhẹ vào cột gỗ, toàn bộ phần trên cột gỗ biến thành mảnh vụn gỗ bắn ra.

“Thông Bội Quyền ‘phát kinh’!” Diệp Lỗi cả kinh hô lên. Vũ Sơn cũng có thể phát kinh như vậy, nhưng nhìn tuyệt không thoải mái như Giang Minh. Điều này nói rõ, Giang Minh đối với phát kinh kỹ xảo hơn hẳn Vũ Sơn. Diệp Lỗi vẫn theo lục Đế luyện tập, hiển nhiên có được cái này nhãn lực.

“Có gì đặc sắc? Ta nói, đơn giản vậy Vũ Băng cũng có thể làm được.” Giang Minh cười cười nói.

“Cái gì?” Diệp Lỗi tròn mắt nhìn sang Vũ Băng. Vũ Băng cũng lẳng lặng gật đầu. Thân mang tuyệt học Minh Ngọc Thần Chương, kỹ xảo phát kinh của Vũ Băng cũng không kém. Không dám nói như Giang Minh nhẹ nhàng như vậy, nhưng cũng có thể thi triển ra ‘xuyên thấu’ cùng ‘phát kinh’.

Diệp Lỗi đứng sững mấy phút liền, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn Giang Minh nói:

“Lão đại, à không, sư phụ, người nhất định phải dạy ta!”

“Dừng, gọi ta lão đại là được rồi. Dạy người có thể, nhưng cần phải tuân thủ một số điều. Vũ Băng, người nói cho hắn.”

“Ân.”

Vũ Băng gật đầu, sau đó bắt đầu giảng giải yêu cầu của Giang Minh.

Giang Minh còn bồi thêm:

“Nếu người lên nói cho người khác biết, ta sẽ đích thân phế người. Rõ chưa?”

Diệp Lỗi nghiêm túc gật đầu.

Giang Minh gật đầu nói:

“Tốt lắm, ta ở đây có một bộ công pháp thích hợp với thiên phú của người, tên gọi Tiên Thiên Công. Người trước tiên ghi nhớ cho kỹ, sau đó có gì khó hiểu liền hỏi ta hoặc Vũ Băng.”

Nói xong cũng trực tiếp trước mặt Vũ Băng truyền thụ cho Diệp Lỗi.

Diệp Lỗi trí nhớ so với Vũ Băng kém hơn rất nhiều. Tiên Thiên Công, Vũ Băng chỉ cần ba mươi phút liền nhớ kỹ. Diệp Lỗi lại cần cả sáng ngày hôm đó mới có thể thuộc nằm lòng. Tất nhiên, Giang Minh cũng chẳng trông cậy gì thiên phú của Diệp Lỗi.

Diệp Lỗi cùng Vũ Băng cứ như vậy mỗi ngày cùng với Giang Minh luyện tập. Được một tháng, Diệp Lỗi miễn cưỡng nhập môn Tiên Thiên Công. Giang Minh lúc này mới bắt đầu chế riêng cho hắn một bộ hộ uyển tăng sức nặng. Có điều Diệp Lỗi mang hộ uyển nặng hơn Vũ Băng nhiều lắm, tới năm mươi kg. Diệp Lỗi vui vẻ mang vào, hắn biết Vũ Băng cũng đeo hộ uyển tăng trọng, vì thế hắn cũng không muốn thua kém nặng. Đồng thời Diệp Lỗi cũng xin Giang Minh dạy cho mình một môn phòng thủ. Giang Minh suy nghĩ một chút liền dạy Diệp Lỗi môn Kim Chung Trảo. Dù sao Kim Chung Trảo trong Long Hồ Môn cũng có Vũ Sơn biết, không tính cái gì bí mật.

.....

Một tối, Giang Hữu Ba cùng thê tử gọi Giang Minh vào.

“Tiểu Minh, tuần sau người bắt đầu nhập học rồi. Đi học nhớ kỹ không được bắt nạt bạn cùng lớp nghe chưa?” Giang Hữu Ba nghiêm mặt dặn dò con.

Giang Minh gật đầu nói:

“Ba ba, người cứ an tâm.”

Giang Minh trong lòng cũng rất cao hứng. Dù sao khi một con người trưởng thành, quãng thời gian đi học là quãng thời gian đáng nhớ nhất. Giang Minh cũng không ngoại lệ, hắn luôn mong được trở lại thời ngày xưa đi học.

Trường học Giang Minh được phụ thân đưa đến là một ngôi trường tiểu học thuộc khu Đông Bắc tên gọi Thanh Đông tiểu học.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đạo phổ.

Sáng hôm sau.

Hôm nay là chủ nhật, ngày hôm sau là ngày học sinh toàn quốc khai giảng, không biết có phải vì thế mà không khí trên đường đặc biệt rôm rả.

Mặc dù rất nhiều tuổi trẻ thiếu niên thiếu nữ mặt mũi cũng không vui vẻ cho lắm, nhưng cũng có không ít người mặt mày háo hức. Ba tiểu tử hiện đang ở trong hậu viện của Huỳnh Đệ hội là một ví dụ.

Giang Minh nhìn hai tiểu tử đứng trước mặt mình, cười nói:

“Mai là khai giảng, ta sẽ theo học Thanh Đông tiểu học. Các ngươi hôm nay có một ngày để nghỉ ngơi. Ngày mai kế hoạch luyện tập vẫn như vậy, nhưng đổi thành năm giờ sáng tiến hành tập luyện cùng giải đáp vấn đề. Có ý kiến gì không?”

“Ta có ý kiến!” Vũ Băng sôi nổi gào tay.

“Nói.”

“Chúng ta ngày hôm nay cùng đi dạo phố đi. Ta muốn đi sang khu Nam, nghe nói ở đó rất nhiều khu ẩm thực.”

Khu Nam G thành vốn là địa bàn của Hùng Sư bang. Khác với Hắc Long hội sẵn sàng kinh doanh hàng cấm, Hùng Sư bang lại có chiến lược phát triển khá đặc biệt, đó là kinh doanh vũ khí. Vì vậy đừng nhìn Hùng Sư bang phạm vi thống trị bé hơn Hắc Long hội mà coi thường. Tinh anh của Hùng Sư bang được vũ trang rất tốt. Đây cũng là lý do mà Hắc Long hội lại muốn ra tay với Huỳnh Đệ hội cùng Hồng Diệp hội trước.

Hùng Sư bang tuy có rất nhiều vũ khí nóng, nhưng thực chất lại do ba đại gia tộc ở G thành tiến hành khống chế: Lý gia, Vương gia, Lâm gia. Ba đại gia tộc này tài sản đều hàng tỷ Nhân Dân Tệ, là ba trong một trăm gia tộc lớn của đất nước.

Cũng bởi vì vậy mà đời sống người dân thuộc khu vực của Hùng Sư bang cũng không tệ lắm, không có cảnh cơn đói suốt ngày khuấy phá công việc làm ăn. Các gian hàng ẩm thực lại đặc biệt phát triển, thu hút lượng lớn du khách đến dạo chơi.

Giang Minh nhìn hai tiểu hài sáng mắt, cũng không tiện từ chối, bèn gật đầu cùng đi với Vũ Băng và Diệp Lỗi. Tất nhiên ba người đi ra ngoài là lên lên đi đây. Nếu không thì sẽ có ít nhất hai cái đuôi đi theo.

Khu Nam G thành phi thường phong phú. Riêng ẩm thực đây phố hiện đã mở rộng ra mười dãy phố, đủ các loại mặt hàng ăn uống. Giang Minh cùng Vũ Băng và Diệp Lỗi đi trên đường, tay cầm một chiếc kẹo đường, vừa ăn vừa ngắm phố phường.

.....

Kha Ni là một nữ nhân khoảng gần hai mươi sáu tuổi, trên mặt có chút tàn nhang, dáng vẻ bình thường không thật sự nổi bật. Thế nhưng rất ít người biết nàng là một trong những nhân viên thuộc tổ chức mạnh nhất nước T, Quốc An cục.

Cách đây ba ngày, Kha Ni được phân về G thành, mục đích là để theo dõi xem có thiên tài võ thuật nào ở G thành khu vực xuất hiện hay không. Tiếc là nàng về đây đã hơn ba ngày, đi dạo quanh các võ quán thuộc khu Tây và khu Nam, nhưng bóng dáng một đứa trẻ võ thuật khá một chút cũng không thấy, đừng nói thiên tài.

Cũng không thể trách Kha Ni. Võ thuật bây giờ rất ít người chịu cho con em theo học. Trừ những nhà có truyền thống võ học, con em đều phải học võ từ nhỏ ra. Nhưng G thành là một thành thị mới phát triển, võ quán tuy nhiều nhưng lượng võ sinh nhỏ tuổi thật sự ít, trình độ cũng không cao.

“Cũng chẳng biết cấp trên bệnh gì mà lại yêu cầu tìm thông tin về thiên tài võ thuật.” Đi trên một con đường, Kha Ni lầm bầm.

Bỗng trước mặt phát ra tiếng hô:

“Ăn trộm, bắt lấy ăn trộm!”

Một người trẻ tuổi đang vừa chạy vừa hô. Phía trước hắn, một tên ăn trộm, mặt mũi lem luốc, đang ôm trong tay một chiếc bọc, tay còn lại cầm một cái dao gọt hoa quả.

Kha Ni thấy vậy cũng chạy đi theo xem xét, nếu có thể thì ra tay giúp người trẻ tuổi kia một tay.

Tên ăn trộm chạy trên đường, người dân hai bên cũng không dám cản lại tên trộm vì sợ hắn hóa liều đâm dao. Càng lúc càng bỏ xa thanh niên trẻ tuổi, tên trộm đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện ba cái tiểu hài, đều đang đứng yên giữa đường nhìn mình chạy tới. Hắn nóng nảy hô:

“Ba đứa nhóc, cút!”

Nói xong vung dao gọt hoa quả lên.

Ba đứa trẻ vẫn đứng đấy, đứa trẻ lớn nhất tiến lên một bước nói:

“Đề ta!”

Hai đứa trẻ còn lại cũng không động. Đám người hai bên có đại thẩm có lòng tốt liền vội đưa tay kéo ba đứa trẻ lại. Chỉ là bé gái cười nói với vị đại thẩm:

“Cám ơn đại thẩm, bọn ta không sao đâu.”

Đại thẩm kéo bé gái, cảm thấy mình đang kéo một pho tượng cực nặng. Nàng đang ngạc nhiên thì tên trộm đã chạy đến trước mặt đứa trẻ lớn, tay cầm dao vung tới, lấy chuôi dao đánh tới.

Cả khu phố phát ra tiếng kêu hoảng hốt. Tuy nhiên đứa trẻ lại không sợ hãi, tay nắm thành quyền, một quyền đưa tới đánh vào tay tên trộm.

Rắc một tiếng, cảnh tượng không như mọi người nghĩ xảy ra. Con dao trên tay kẻ trộm bay lên, sau đó rơi cách đó một mét. Tên trộm gào to, ôm tay quỳ xuống:

“Tay... tay của ta...”

Hình như xương bàn tay của hắn đã bị nứt.

Thanh niên trẻ tuổi ở đằng sau lúc này liền lao đến, dễ dàng chế trụ tên ăn trộm. Hắn ngạc nhiên nhìn ba đứa trẻ trước mắt mình, một lúc mới cất tiếng nói:

“Cám ơn người bạn trẻ.”

Nam hài nhỏ nhất liền quay đầu đi, nữ hài cùng nam hài lớn tuổi hơn cũng vội đi theo. Điều này tỏ rõ rằng, nam hài nhỏ tuổi nhất mới là người đứng đầu trong ba đứa trẻ.

Cả khu phố bất động mấy phút, sau đó sôi trào lên. Một số người nuối tiếc vì mình không kịp chụp ảnh. Một số lại nuối tiếc vì mình bỏ lỡ mất dịp trông thấy ba đứa trẻ kia. Tất nhiên trừ một người, đó là Kha Ni. Nàng lúc này đang theo sát sau ba đứa trẻ.

“Đi lang thang rồi cuộc cũng gặp được!” Kha Ni âm thầm hô may mắn. Nàng đi ba ngày qua khắp các võ quán khu Tây và Nam thành, dừng nói đến gặp thiên tài, đến một đứa trẻ đánh tốt một bài quyền còn chưa gặp quá đây. Bây giờ ngẫu nhiên đi dạo phố lại gặp một đứa trẻ có lực rất lớn, xuất chiêu gọn gàng, rõ ràng là có luyện võ. Hơn nữa võ thuật chắc chắn còn không thấp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hai thiên tài.

Kha Ni âm thầm đi theo ba đứa trẻ, nếu tìm được nhà bọn họ liền rất tốt. Việc xác định thực lực của đứa trẻ lớn nhất kia cũng không vội.

Giang Minh vẫn luôn để ý tới nữ nhân vẫn đi theo bọn hắn. Tu vi đạt tới tiên thiên cảnh tầng thứ bảy, cũng chính là luyện khí tầng bảy, Giang Minh thần thức cơ bản đã hình thành. Trong phạm vi tám km, chỉ cần Giang Minh nguyện ý, không một vật gì có thể tránh khỏi bị hắn theo dõi.

Giang Minh cũng không cảm nhận địch ý từ nữ nhân này, cho nên hắn cũng không ngăn cản nữ nhân kia theo dõi hắn. Mà Giang Minh cũng có cảm giác, nữ nhân không có theo dõi hắn mà lại theo dõi Diệp Lỗi, ắt hẳn là do vừa rồi Diệp Lỗi ra tay mà ra.

Trong lúc Giang Minh đang nghĩ xem có nên để cho nữ nhân theo dõi tiếp hay không, rất nhiều xe máy lại xuất hiện khi thần thức Giang Minh quét qua. Hắn khóe miệng nhấc lên một cái, sau đó nhẹ nhàng nói với Vũ Băng và Diệp Lỗi:

“Xem ra có phiền toái đến rồi.”

Vũ Băng và Diệp Lỗi mặt nghiêm túc lại, cả hai liền quay ra nhìn các phía. Chỉ chưa đầy một phút, từ một con đường, hơn năm chiếc xe máy phóng ra, tổng cộng mười người cầm gậy, vây quanh ba tiểu hài.

Một tên trông mặt mày dữ tợn, một chiếc sọc kéo dài từ trán xuống tận cằm, bước xuống xe nhìn ba tiểu hài, sau đó nhìn sang một tên nhuộm vàng hoe hoe:

“Có phải là ba đứa trẻ này?”

Tên nhuộm vàng hoe vội xum xoe gật đầu đáp:

“Đúng vậy. Vết sọc ca, chính là ba đứa trẻ này.”

Vết sọc ca nghe tin đàn em bị đánh, sau đó bị người tóm, liền không nghe kể đầu đuôi mà gọi mấy tên đàn em cùng tới. Đến tận nơi nhìn rõ đối phương

chỉ là ba đứa trẻ nít, đứa lớn nhất cũng chưa đến mười tuổi, liền khí thế cũng chẳng dậy nổi, vội vung tay với bọn đàn em nói:

“Các ngươi tự xử lý, đừng ra tay quá nặng là được rồi.”

Đánh tiểu hài, Vết sẹo ca cũng chẳng muốn tự mình nhúng tay vào. Tuy nhiên vì đàn em bị bắt, hắn cần để các đàn em khác tin phục, tránh cho nhân tâm nguội lạnh.

Kha Ni nấp một bên suy tính xem mình có nên ra cứu ba đứa trẻ này hay không. Nàng nghĩ mãi mới quyết định đợi đến lúc đứa trẻ lớn nhất không chống lại được thì mới lao ra cứu.

Đứng giữa mười tên côn đồ, Giang Minh mỉm cười nói:

“Chín tên, mỗi người ba, thế nào?”

Vũ Băng lắc đầu nói:

“Minh, ngươi không được ra tay.”

Diệp Lỗi gật đầu nói:

“Phải đấy, bọn chúng để cho ta và Băng Nhi. Chúng ta chia, ta năm ngươi bốn thế nào?”

Vũ Băng bĩu môi nói:

“Ngươi đây là coi thường nữ nhi?”

Diệp Lỗi cười khỏ, đang định đáp lại thì một tên côn đồ quát lên:

“Các ngươi ba cái tiểu thí hài, chết đến nơi rồi đùa giỡn được. Huynh đệ, lên!”

Nói xong chín tên côn đồ liền cầm gậy từ các hướng xông đến.

Nhìn thấy mấy tên côn đồ xông đến đánh cả hai tiểu hài nhỏ tuổi nhất, Kha Ni cuống lên, vội từ chỗ nấp chạy ra. Nhưng một sự kiện nàng không ngờ tới khiến nàng dừng bước, tròn tròn mắt nhìn.

Tiểu nữ hài tay dần dần biến trong suốt, quanh thân như xuất hiện một chiếc lồng vô hình, từng cái gậy đập vào lồng vô hình, lập tức từ lồng vô hình hiện ra một hình ảnh chiếc gậy vụt lại tới chủ nhân của chúng. Lập tức bốn tên côn đồ trúng chiêu bay ra ngoài, máu chảy đầy trên mặt, đoán chừng không thể tiếp tục chiến đấu.

Năm tên côn đồ vụt gậy tới Diệp Lỗi. Diệp Lỗi cái gì cũng không động, toàn thân hắn toát ra một thứ ánh sáng màu vàng. Diệp Lỗi hô to:

“Kim Chung Trảo đệ nhất tầng!”

Năm cây gậy đập vào Diệp Lỗi liền lập tức gãy đôi, bàn tay Năm tên côn đồ đều tê dại.

“Vô giả!”

Vết sẹo ca run run nói. Hắn lăn lộn giang hồ cũng đã lâu, đối với võ lâm cao thủ cũng có chút hiểu biết. Hắn biết mình lần này động phải thiết bản rồi.

Năm tên kia liền bị Diệp Lỗi cho mỗi tên một quyền gục xuống. Lúc này hiện trường chỉ còn ba tiểu hài, Vết sẹo ca cùng Kha Ni.

Kha Ni ánh mắt nóng rực, không nghĩ hôm nay mình lại tìm thấy những hai tên thiên tài. Hơn nữa võ công của tiểu nữ hài kia còn đặc biệt đẹp mắt, khí thế dao động rõ ràng hơn hẳn nam hài lớn tuổi nhất. Về phần tiểu hài bé tuổi nhất không ra tay, Kha Ni cũng không có chú ý tới.

Ba tiểu hài ánh mắt quét qua Kha Ni cùng Vết sẹo ca một cái. Vũ Băng hỏi Vết sẹo ca:

“Các ngươi còn muốn đánh nữa sao?”

Vết sẹo ca sợ hết hồn, vội nói:

“Không, không, tất cả đây là hiểu lầm... chỉ là hiểu lầm...”

“Nha!” Nói xong quay lại nói với Giang Minh và Diệp Lỗi:

“Chúng ta đi về thôi, cũng muộn rồi.”

Giang Minh cùng Diệp Lỗi gật đầu. Bây giờ cũng đã sáu giờ chiều, đi thêm nữa e rằng không về kịp giờ ăn cơm.

“Đội đã...”

Kha Ni lúc này vội chạy tới.

“Hai vị tiểu muội muội, tiểu đệ đệ này, các người tên gì nha?” Kha Ni cố gắng nở nụ cười thân thiện hỏi.

Vũ Băng và Diệp Lỗi quay sang hỏi Giang Minh một cái. Các nàng cũng không biết trường hợp này nên xử lý thế nào. Dù sao bọn hắn kinh nghiệm giao tiếp xã hội còn rất thiếu sót.

Giang Minh cười khò, cũng không hi vọng gì hai cái tiểu hài này, bèn đứng ra hỏi:

“Tỷ tỷ, người là ai nha? Gia trưởng chúng ta không cho phép chúng ta nói chuyện với người lạ.”

“A, tỷ tỷ không phải người xấu. Tỷ tỷ tên là Kha Ni. Đệ đệ, các người từ nơi nào tới? Có thể giới thiệu cho tỷ tỷ gia trưởng của các người sao?” Kha Ni rõ ràng nhận ra hai đứa trẻ võ công cao kia lại nhận đứa trẻ bé nhất này là đứng đầu, nàng cũng khách khí giới thiệu.

“Cái này, tỷ tỷ có chuyện gì có thể nói trực tiếp với chúng ta sao?”

Nhưng Giang Minh vừa nói xong, một tiếng âm thanh trong trẻo từ xa vang lên:

“Tiểu Minh, Băng Băng, tiểu Lỗi, các người sao lại ở đây?”

Mọi người nhìn sang phía tiếng người vang lên, một nam một nữ đang chạy tới. Giang Minh cười khò, không ngờ Vũ Nguyệt cùng Vũ Sơn lại tới nơi này.

“Nguyệt tỷ, Vũ Sơn ca!” Vũ Băng cùng Diệp Lỗi đều cất tiếng gọi hai người.

Kha Ni ngạc nhiên nhìn hai người chạy tới. Hai người này nàng đều biết, Vũ Nguyệt và Vũ Sơn của Long Hồ Môn võ quán. Vốn nàng định tuần sau đi sang Đông Bắc khu để thăm võ quán này. Chẳng lẽ bọn trẻ này đều thuộc Long Hồ Môn võ quán?

“Hai vị này là...” Vũ Nguyệt nghi hoặc nhìn chiến trường, sau đó nhìn sang Vết sẹo ca vẫn run rẩy đứng đó cùng với Kha Ni.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Vô Địch Thiếu Niên Thế Giới.

“Giới thiệu một cái, ta là Kha Ni, thuộc Quốc An Cục, đây là chứng nhận của ta.” Kha Ni khách khí báo ra thân phận của mình.

“A, là Quốc An Cục?” Vũ Nguyệt cùng Vũ Sơn ngạc nhiên. Bọn hắn Long Hồ Môn cũng được tính là một môn phái nhỏ, chịu sự quản lý của Quốc An Cục.

“Đúng vậy, ba vị tiểu đệ đệ, muội muội này cũng thuộc các người võ quán?”

“Băng Băng cùng tiểu Lỗi thuộc chúng ta võ quán. Tiểu Minh không phải chúng ta võ quán.” Vũ Nguyệt đáp.

“Vậy tốt quá, ta có thể gặp các người môn chủ sao?” Kha Ni vui mừng hỏi.

Giang Minh cũng có chút tò mò, liền cùng mọi người trở về tới Long Hồ Môn, bỏ lại Vết sẹo ca vẫn đứng đấy run rẩy.

...

“Người nói Quốc An Cục muốn thông tin về các thiên tài võ học?” Vũ Chiến ngạc nhiên hỏi.

Kha Ni cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ý định cho bọn hắn.

Vũ Chiến suy nghĩ một lúc rồi sáng khoái nói:

“Cũng không phải vấn đề gì. Chỉ có điều người cần phải hỏi Vũ Băng và Diệp Lỗi mới được. Bọn hắn nếu nguyện ý nói, chúng ta cũng không phản đối.”

Kha Ni mừng rỡ, sau đó quay sang Vũ Băng hỏi:

“Vũ Băng tiểu muội, người có thể cho tỷ tỷ biết một vài thông tin được không?”

...

Kha Ni rất nhanh thu thập thông tin nàng muốn. Thông tin cũng rất đơn giản, ngoài thông tin cá nhân ra, còn có thông tin về võ học cùng thực lực. Vũ Băng cũng che giấu, chỉ biểu hiện thực lực mình ở võ giả trung kỳ khoảng ba mươi hai năm nội lực. Nhưng điều này cũng khiến cho Long Hồ Môn trên dưới kinh ngạc. Nhất là Vũ Chiến, hẳn không ngờ Vũ Băng chỉ có hai năm đã có ba mươi năm nội lực, trong khi bản thân mình gần bốn mươi mà cũng chỉ có chín mươi chín năm nội lực. Âm thầm cảm thán cùng vui mừng vì thành tựu của Vũ Băng, Vũ Chiến cũng hi vọng nhìn thấy tương lai Long Hồ Môn lại thêm một vị Đế bên cạnh lục Đế.

Nếu để Vũ Chiến biết, Vũ Băng đã vượt qua hắn, trở thành một vị đại sư cảnh cường giả, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

Cũng khiến Long Hồ Môn bất ngờ là Diệp Lỗi cũng đã đạt đến võ giả sơ kỳ. Tư chất của Diệp Lỗi không cao lắm, mọi người dự đoán Diệp Lỗi cần ít nhất hai năm nữa mới có thể đạt tới võ giả cảnh giới.

Kha Ni cũng thu thập luôn thông tin của Giang Minh, bởi vì mọi người trong Long Hồ Môn cũng nói rằng Giang Minh đã nắm được quyền ý của Thái Cực Quyền. Giang Minh cũng không ngại, bởi vì mọi người vẫn cho rằng Vũ Băng dạy võ cho hắn, hắn cũng không muốn phản bác, liền biểu hiện mình đạt được tám năm nội lực cảnh giới, tình thông Thái Cực Quyền để Kha Ni ghi chép.

Kha Ni tu vi chỉ có Vũ Sư đỉnh phong, dĩ nhiên không thể biết Vũ Băng ẩn giấu tu vi, đừng nói tới biết được tu vi của Giang Minh.

...

Tối hôm đó, một bản báo cáo được gửi lên tới tổng bộ Quốc An Cục.

Một nhóm sáu vị lão giả đang ngồi đọc một chồng báo cáo trên bàn. Ở vị trí chủ vị là một trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi.

Trung niên đứng dậy nói:

“Theo như ước định mười năm trước, chúng ta chỉ có ba năm nữa để lựa chọn ra các siêu cấp thiên tài tham dự giải đấu. Vậy mà đến bây giờ, thông tin thu được khá thất vọng.”

“Cho tới bây giờ, tổng cộng ba trăm chín mươi hai đứa trẻ tuổi từ mười hai trở xuống, đến ba năm sau là đạt tới độ tuổi tối đa tham dự. Trong đó đạt tới đại sư cảnh giới không có, võ sư cảnh hai mươi sáu, võ giả cảnh một trăm hai mươi hai.”

“Các môn phái lớn siêu cấp thiên tài đã đồng ý tham gia giải đấu. Sau đây là các siêu cấp thiên tài của các môn phái:

Thiếu Lâm phái, Hoàng Hạo, mười hai tuổi, võ sư cảnh chín mươi sáu năm công lực. Công pháp: Dịch Cân Kinh.

Võ Đang phái, Trương Kha, mười hai tuổi, võ sư cảnh chín mươi lăm năm công lực. Công pháp: Võ Đang Cửu Dương Công.

Nga My phái, Mộc Nhã, sáu tuổi, võ sư cảnh bảy mươi bảy năm công lực. Công pháp: Nga My Cửu Dương Công.

Côn Luân phái, Lục Phi Hùng, mười một tuổi, võ sư cảnh chín mươi ba năm công lực. Công pháp: Thiên Phong Công.

Đường Môn, Đường Tinh, mười một tuổi, võ sư cảnh tám mươi hai năm công lực. Công pháp: Huyền Thiên Ngọc Thủ Công...”

Một vị lão giả gật gù lên tiếng:

“Tuy tu vi lũ trẻ không tệ, nhưng các nước khác e rằng cũng có chủ bài riêng của mình. Nhất là nước M, nghiên cứu dị năng của bọn hắn nghe nói gần đây đạt được một bước đột phá mới.”

Một vị lão giả khác nói:

“Chúng ta cũng nên có chủ bài của riêng mình, không nên đặt toàn bộ hi vọng vào các môn phái. Chúng ta sẽ tiếp tục dồn tài nguyên cho hai siêu cấp thiên tài mạnh nhất của Quốc An Cục.”

“Ý Lôi lão là toàn lực đầu tư cho Lâm Hiên cùng với Phùng Mạnh?”

“Đúng vậy. Ta tin tưởng rằng trong ba năm tới, hai đứa trẻ này sẽ thắng tiến đại sư cảnh giới, đảm bảo chiến thắng cho chúng ta. Còn về những đứa trẻ còn lại, có lẽ chúng ta sẽ tổ chức một vòng loại ở hai năm sau để lựa chọn cho đủ mười đứa trẻ tham gia tranh tài ở giải Vô Địch Thiếu Niên Thế Giới.”

“Ta đồng ý với Lôi lão.”

“Ta cũng đồng ý”

.....

Sáng sớm hôm sau. Giang Minh vừa bước ra khỏi phòng liền thấy Vũ Băng cùng Diệp Lỗi đang ngồi ở trên hai hòn đá to vận công.

Giang Minh âm thầm gật đầu. Việc tu luyện cần phải nghiêm túc tiến hành, nếu không tiến sẽ thoái.

Giang Minh cũng không đánh thức hai tiểu hài mà cũng lẳng lặng đứng đấy cảm nhận không khí sáng sớm.

Một tiếng sau, Vũ Băng là người đầu tiên mở mắt, liền sau đó là Diệp Lỗi.

“Minh, ngươi đứng đây lâu chưa?”

“Cũng không lâu lắm.” Giang Minh mỉm cười nói.

“Minh, ta cũng học Thanh Đông tiểu học, hi vọng chúng ta là bạn cùng lớp.”

“Ta lại học năm thứ ba, không cùng hai người một chỗ được.” Diệp Lỗi mặt rầu rĩ.

Giang Minh vỗ vai hắn, cười nói:

“Chúng ta ở trường, các ngươi cũng không cần cố gắng luyện tập. Chủ yếu lấy tâm cảm nhận cuộc sống xung quanh, vậy mới có ích cho việc đột phá cảnh giới sau này.”

Vũ Băng cùng Diệp Lỗi nghiêm túc gật đầu. Giang Minh nói tiếp:

“Các ngươi đi học vẫn mang hộ uyển phụ trọng, nhưng khi vận động cần chú ý kéo gậy hông hóc tài sản của trường học. Tốt rồi, về chuẩn bị đi. Một lát nữa chúng ta cùng nhau tới trường.”

Ba tiểu hài chia tay nhau. Giang Minh sau đó đi dùng bữa sáng với mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ngày đầu tới trường.

Một căn phòng thuộc một căn biệt thự ở ngoài kinh đô.

Nơi này đang có hai tên thiếu niên khoảng mười hai tuổi. Một tên đang cầm máy chơi game chơi rất say mê, một tên khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo đang tĩnh tọa.

Đột nhiên, một trung niên mập mạp đẩy cửa phòng tiến vào:

“Lâm Hiên, Phùng Mãnh. Cao tăng đã quyết định toàn lực ủng hộ các ngươi. Từ bây giờ các ngươi sẽ là trọng điểm bồi dưỡng của Quốc An Cục. Mau mau đánh sâu vào đại sự cảnh đi, ha ha.”

Thiếu niên tên Phùng Mãnh buông máy chơi game ra, nói:

“Cái đây là điều dĩ nhiên, ngươi có cần phải cao hứng vậy không?”

Thiếu niên Lâm Hiên mở con mắt ra, lạnh lùng nói:

“Thay vì phân tán tài nguyên cho bọn phế vật kia, tất cả tài nguyên dồn cho chúng ta mới là quyết định đúng đắn nhất. Cao tăng thật không làm ta thất vọng.”

...

Thanh Đông tiểu học.

Giang Minh được đưa tới lớp bốn năm thứ nhất. Trong lớp một lũ trẻ con đang tò mò nhìn xung quanh lớp học, một số đứa trẻ bạo dạn hơn đã đi làm quen khắp lớp, một vài đứa lại khóe mắt vì nhớ nhà. Giang Minh cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự thú vị.

Vũ Băng không có trong lớp bốn, Giang Minh cũng hơi thất vọng một chút. Hắn rất nhanh tìm được một cái bàn trống cạnh cửa sổ và ngồi ở đấy.

Mười phút sau khi chuông, một giáo viên nữ trẻ tuổi bước vào trong phòng và bắt đầu giới thiệu bản thân. Sau đó là yêu cầu từng học sinh đứng dậy giới thiệu mình.

Một ngày học diễn ra suôn sẻ. Đến cuối giờ, Giang Minh vừa đi ra ngoài thì đã thấy Vũ Băng và Diệp Lỗi đứng đợi mình.

“Minh, chúng ta cùng về đi.” Vũ Bằng tươi cười kéo tay Giang Minh.

Vừa ra đến cửa trường, Giang Minh liền thấy sáu tên học sinh năm thứ ba hoặc bốn đứng chặn ở đầu cổng. Vũ Bằng hứng thú kéo Giang Minh lại cùng xem náo nhiệt.

Một lát sau, một trong sáu tên học sinh quay lại chỉ về phía tòa nhà chính. Giang Minh liếc về phía bọn hán chi, liền thấy một nam hài khoảng bảy tuổi đang tiến ra cổng trường.

Điều khiến Giang Minh ngạc nhiên là tiểu hài này lại có tu vi võ giả khoảng bốn mươi lăm năm nội lực. Tầm này tuổi mà có bậc này tu vi, trừ Vũ Bằng siêu cấp biến thái lại có Giang Minh đào tạo ra, chỉ có các đại môn phái thiên tài mới có thể xuất hiện. Cứ nhìn Diệp Lỗi bây giờ đã tám tuổi nhưng chỉ có võ giả cảnh mười bốn năm nội lực là có thể hiểu rõ.

Vũ Bằng cũng nhận ra khí thế từ thiếu niên kia phát ra, trên mặt cũng thoáng ngạc nhiên một chút, nhưng rất nhanh trở lại bình thản. Chỉ có Diệp Lỗi ánh mắt ngưng trọng nhìn tiểu hài.

Sáu tên học sinh kia liền kéo tới vây quanh thiếu niên kia. Tên học sinh to béo nhất đứng ra nói:

“Diệp Trí Lâm, ngươi dám đánh đệ đệ của ta. Thật coi ta Lôi Phi Vũ là người dễ bắt nạt? Hôm nay ngươi không giải thích, ta liền không cho ngươi quả ngon để ăn.”

Diệp Trí Lâm cười khẩy một cái nói:

“Không cho ta quả ngon để ăn? Ngươi có thể làm gì liền làm một cái cho ta xem chút.”

Diệp Trí Lâm thân mang võ nghệ cùng tu vi cao, dĩ nhiên không coi lữ học sinh này ra cái gì.

Lôi Phi Vũ mặt đỏ bừng vì tức giận, hô to:

“Đánh hán!”

Sáu tên học sinh liền xông vào đánh Diệp Trí Lâm.

Diệp Trí Lâm liền giơ chân đạp tới một cước, một tên học sinh bay ra ngoài hai mét. Sau đó hán ngà người về phía trước một cái né tránh hai nắm đấm vào mặt của hai tên học sinh khác, hai tay đưa ra đỡ hai nắm đấm khác của hai tên học sinh ở phía sau, sau đó lật chân đá tiếp vào bụng của một tên học sinh ở trước mặt hán.

Tiếp theo đó, Diệp Trí Lâm hai tay hất xuống, kéo theo hai tên học sinh phía sau va vào hai tên học sinh ở bên cạnh, sau đó mỗi tên học sinh đều ăn một đấm vào bụng. Chưa đầy sáu giây ngắn ngủi, sáu tên học sinh liền đo đất.

“Bằng vào các ngươi còn dám đe dọa ta? Đệ đệ của ngươi trấn lột học sinh lớp một, bị ta bắt gặp nên cho hán một chút giáo huấn mà thôi. Ngươi nếu muốn trả thù cho đệ đệ, liền kéo thêm nhiều nhiều người nữa, nếu không mất công ta phải ra tay.”

Nói xong liền tiêu sái đi ra cổng trường.

Giang Minh đám người cũng theo đó mà rời đi.

“Minh, trường học của chúng ta không ngờ lại có võ giả.” Vũ Bằng vừa đi vừa nói.

Giang Minh cười đáp:

“Võ giả có cái gì đáng kinh ngạc đấy? Không phải Diệp Lỗi cũng là võ giả sao? Ngươi chẳng phải càng là vượt qua võ giả tồn tại?”

Vũ Bằng nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói:

“Ngươi nói cũng đúng. Chẳng qua là ta trước giờ vẫn nghĩ người tập võ rất ít. Quanh khu vực Long Hồ Môn lại chỉ có Long Hồ Môn người biết võ công.”

Giang Minh lắc đầu nói:

“Cái thế giới này không như ngươi nghĩ nhỏ như vậy. Đừng nói một Diệp Trí Lâm kia mới có tu vi võ giả, bằng tuổi ngươi có tu vi võ sư cũng không phải không có. Thậm chí có người ăn vào thiên tàng địa bảo gia tăng công lực, tu vi đại sư cũng không phải không thể nào.”

“Àn, là ta có chút chủ quan.” Vũ Bằng gật đầu nghiêm nghị.

Giang Minh nói tiếp:

“Thế giới rộng lớn, đây là chỉ nói trong quốc gia của chúng ta như vậy. Ngoài đại sư cảnh phía trên vẫn còn có tông sư cảnh, đại tông sư cảnh, thậm chí

mạnh hơn cũng có. Các người không bao giờ được phép chủ quan mà buông lơi tập luyện. Chỉ có như vậy các người mới có thể có đủ sức mạnh bảo vệ người thân của mình. Rõ chưa?”

“Ân.” Vũ Băng cùng Diệp Lỗi gật đầu. Vũ Băng theo Giang Minh tập luyện, tu vi tăng nhanh nhưng rõ ràng tâm cảnh có chút chưa thích ứng. Dù sao nàng cũng chỉ là một bé gái sáu tuổi, Giang Minh cũng không cần nàng phải ngay lập tức thích ứng. Chỉ hướng nàng con đường đúng phải đi là đủ rồi.

...

Một tuần lại yên bình trôi qua.

...

Nga My phái.

“Mộc Nhã, người ở đâu?” Một thiếu phụ cất tiếng gọi.

“Mộc Nhã!”

“Cái tiểu nha đầu này trốn đi đâu không biết!” Thiếu phụ bực mình suy nghĩ. Nàng tiến vào một căn phòng, trên bàn vẫn còn một phong thư nhỏ ghi chữ: “Gửi sư phụ.”

“Sư phụ, Mộc Nhã muốn ra ngoài chơi chút. Nghe nói Tĩnh Nguyệt sư tỷ ở G thành, Mộc Nhã muốn đi thăm sư tỷ. Mộc Nhã sẽ bảo vệ mình, sư phụ không cần lo lắng...”

“Cái đứa nhỏ này...” Thiếu phụ vừa giận vừa buồn cười, sau đó lấy ra một cái điện thoại di động và gọi:

“Tĩnh Nguyệt a? Ủ, tiểu sư muội của người lên rồi môn phái chạy đến G thành, người để ý nàng một chút, tránh cho nàng gây cái gì chuyện...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Siêu cấp tiểu thiên tài Mộc Nhã.

Bên ngoài G thành.

Một chiếc xe tải chở cỏ khô dừng lại. Người lái xe lay lay một tiểu nha đầu đang ngủ ngon lành ở bên cạnh mình:

“Nha đầu, đã đến nơi rồi, dậy đi thôi.”

Tiểu nha đầu ngáp dài một cái, sau đó cầm lấy bọc hành lý của mình, cúi chào người lái xe:

“Cám ơn bá bá đã cho ta đi nhờ xe.”

“Ân, người có chắc không cần ta đưa người đi tìm tỷ tỷ?”

Tiểu nha đầu lắc lắc cái đầu nhỏ xinh xắn nói:

“Không cần, ta có thể tự tìm tỷ tỷ của ta. Cám ơn bá bá quan tâm.”

Nhìn tiểu nha đầu rời đi, người lái xe lắc đầu lầm bầm:

“Ai, không biết nhà ai lại để một đứa bé dễ thương như vậy đi một mình chứ?”

...

“Đông Bắc khu, Thanh Đông tiểu học? Đi lối kia, đến ngã tư thì rẽ phải là đến.”

“Cám ơn a di.” Tiểu nha đầu cúi đầu.

“Thật là một tiểu cô nương dễ thương.”

...

Thanh Đông tiểu học.

Tĩnh Nguyệt là một đệ tử tục gia của Nga My phái, đồng thời cũng là người quản lý các hoạt động của Nga My phái tại G thành.

Hôm nay Tĩnh Nguyệt cảm thấy rất nhức đầu. Sư phụ nàng vừa gọi điện báo cho nàng rằng tiểu sư muội của nàng, cũng là siêu cấp tiểu thiên tài của Nga My phái, sáu tuổi võ sư cảnh bảy mươi bảy năm công lực, lén trốn khỏi môn phái đi đến G thành.

“Chỉ hi vọng tiểu sư muội không phải là kẻ chuyên môn gây ra rắc rối đi.” Tĩnh Nguyệt thở dài nghĩ.

“Tĩnh Nguyệt, có người muội muội tìm người.” Một giáo viên ở ngoài hô.

Muội muội? Ta từ bao giờ có muội muội? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Tĩnh Nguyệt liền vội vã đứng dậy chạy ra ngoài. Chỉ thấy ngoài hành lang, một tiểu nha đầu xinh xắn, tóc búi hai bên đang đứng ngó nghiêng xung quanh.

Nhìn thấy Tĩnh Nguyệt, tiểu nha đầu hai mắt liền rưng rưng, chạy lại ôm chầm lấy nàng.

“Tỷ tỷ, ta tìm thấy người rồi.”

Tĩnh Nguyệt vội ôm lấy tiểu nha đầu ra một góc hành lang rồi hỏi:

“Tiểu sư muội, sao người lại rời môn phái đến đây?”

“Mộc Nhã nhớ người a.” Tiểu nha đầu ánh mắt long lanh nhìn Tĩnh Nguyệt đáp.

“Thiếu giả ngây ngô. Ta với người tiếp xúc cũng chỉ mấy lần. Ta xem người muốn đi ra ngoài nào nhiệt thì đúng hơn.” Tĩnh Nguyệt trừng mắt nói.

Mộc Nhã le lưỡi, sau đó túm lấy góc áo khoác của Tĩnh Nguyệt nói:

“Ta ở môn phái suốt ngày chỉ có ngồi một chỗ vận công tu luyện, thật sự chán buồn chết. Khó khăn lắm mới lén trốn sư phụ đi ra ngoài được, sư tỷ đừng trách ta mà.”

“Được rồi, được rồi. Người cái tiểu nha đầu ham chơi này. Người có thể ở chung với sư tỷ, nhưng mà không được bỏ bê tu luyện nghe chưa!” Tĩnh Nguyệt lắc đầu nói.

“Đã biết. Ta nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện!” Mộc Nhã hào hứng ôm chầm lấy Tĩnh Nguyệt.

“Còn nữa, người ở thành phố, vậy thì phải đi học. Ta sẽ sắp xếp cho người vào một lớp học. Tuyệt đối không được bắt nạt bạn bè nghe chưa?” Tĩnh Nguyệt nghiêm mặt nói.

“Đã rõ, ta nhất định sẽ cùng mọi người hòa hợp đây.”

...

Sáng hôm sau.

Lớp bốn, cấp một.

“Cả lớp trật tự!”

Giáo viên vỗ vỗ hai tay. Lũ học sinh đang ồn ào liền lập tức im lặng lại.

“Hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn học mới. Tiểu Nhã, vào đây đi.”

Giang Minh nhìn tiểu nha đầu bước vào, có chút sững sờ. Hắn không ngờ ở đây lại gặp một siêu cấp thiên tài, sáu tuổi võ sư bảy mươi bảy năm công lực.

“Thế giới này thật thú vị.” Giang Minh âm thầm nghĩ.

“Chào mọi người! Ta tên là Mộc Nhã, rất hi vọng được làm quen!” Mộc Nhã nhe răng cười nói. Cả lớp học sinh liền vỗ tay, đặc biệt là những tiểu nam hài. Dù ở lứa tuổi nào, bạn gái xinh cũng được hoan nghênh đấy, nhất là Mộc Nhã bề ngoài rất xinh xắn, hoàn toàn là một cái mỹ nhân phi.

“Mộc Nhã bạn học từ ngoài tỉnh chuyển về đây. Hi vọng mọi người đối xử tốt với Mộc Nhã bạn học. Tốt lắm, bây giờ Mộc Nhã bạn học có thể ngồi ở đâu?”

“Giáo viên, chỗ của ta!”

“Chỗ ta vẫn trống!”

...

“Mộc Nhã bạn học, ngươi có thể lựa chọn chỗ ngồi sao?”

“Ân.” Mộc Nhã gật đầu, liếc nhìn quanh. Ánh mắt nàng lập tức nhìn thấy chỗ ngồi bên cạnh Giang Minh gần cửa sổ.

“Giáo viên, ta muốn ngồi ở chỗ kia.” Nói xong chỉ cho giáo viên chỗ trống cạnh Giang Minh.

“A...” Kèm theo đó là tiếng kêu thất vọng của một số nam hài.

“Được rồi. Mộc Nhã sẽ ngồi cạnh Giang Minh. Giang Minh, ngươi cần chiếu cố bạn học mới nha.”

“Ân.” Giang Minh gật đầu đáp.

Mộc Nhã ngồi vào chỗ, sau đó tò mò nhìn sang bên Giang Minh nói:

“Giang Minh, hi vọng sau này nhiều chiếu cố.” Nói xong đưa tay ra.

“Ân, rất vui được biết ngươi.” Giang Minh cũng lịch sự đưa tay bắt lấy tay Mộc Nhã.

“Có thể cho ta dùng chung sách của ngươi được sao?” Mộc Nhã nhìn quyển sách cấp một, tò mò hỏi.

“Ân, ngươi có thể xem cùng ta.”

...

Tan học.

“Giang Minh, cảm ơn đã cho ta mượn sách.” Mộc Nhã cười tươi nói.

“Minh, chúng ta cùng về đi.” Tiếng Vũ Băng ở ngoài cửa vang lên.

“Ân.” Giang Minh gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa. Mộc Nhã có chút tò mò cũng cất sách vở đi theo.

Vũ Băng nhìn thấy Mộc Nhã đi theo sau Giang Minh, tò mò hỏi:

“Ngươi là ai nha?”

“Các ngươi tốt, ta là Mộc Nhã, bạn cùng bàn với Giang Minh. Ta mới chuyển đến hôm nay.” Mộc Nhã nở nụ cười xinh xắn giơ tay ra.

“Ngươi tốt, ta là Vũ Băng, Giang Minh hàng xóm.” Vũ Băng cũng nở nụ cười bắt lấy tay nàng.

“Ngươi tốt, ta là Diệp Lỗi, cùng chung nhà với Vũ Băng.”

“Chung nhà?” Mộc Nhã tròn mắt.

“Ân, chúng ta là người thuộc Long Hồ Môn đấy.” Vũ Băng tươi cười đáp.

“Long Hồ Môn? Là một môn phái sao?” Mộc Nhã hai mắt sáng lên.

“Ngươi có thể coi như là vậy. Có điều chúng ta là một võ quán thì đúng hơn.” Vũ Băng đáp.

“Vậy ngươi rất lợi hại sao?” Mộc Nhã hỏi.

“Ha ha, không lợi hại cho lắm. Dù sao tu vi của ta cũng rất thấp.” Vũ Băng khiêm tốn đáp lại, dĩ nhiên trong lòng nàng thêm một câu: “Thấp so với Giang Minh”. Giang Minh một bên âm thầm gật đầu, tiểu nha đầu này vẫn còn rất biết mình biết ta đấy.

“Có thể so tài với ta sao?” Mộc Nhã đột nhiên hỏi.

“Ngươi?” Vũ Băng ngạc nhiên. Lúc này nàng mới để ý Mộc Nhã tu vi quả thật không thấp.

“Đúng vậy. Chúng ta so tài một phen. Yên tâm, ta sẽ không làm ngươi bị thương đấy.” Mộc Nhã tự tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Mộc Nhã vs Vũ Băng.

Vũ Băng nghe Mộc Nhã nói như vậy, liền nhìn Giang Minh một lần. Giang Minh gật đầu tỏ ý đồng ý cho nàng so tài với Mộc Nhã. Lúc này Vũ Băng mới gật đầu đồng ý:

“Tốt, chúng ta tìm một chỗ trống để so tài đi.”

Mộc Nhã dĩ nhiên nhìn ra Vũ Băng nghe lời Giang Minh, nhất thời tò mò không biết tại sao Vũ Băng phải nghe lời một người bình thường như vậy. Tu vi võ sư cảnh của Mộc Nhã dĩ nhiên không thể nào nhìn ra được Giang Minh là người có luyện võ. Bất quá Vũ Băng đã đồng ý so tài, Mộc Nhã cao hứng kéo Vũ Băng hướng tới phía sau nhà tập thể thao.

Giáo phòng, Tinh Nguyệt nhìn bóng dáng Mộc Nhã kéo Vũ Băng ra phía sau nhà tập thể, mày liễu liền cau lại, sau đó cười khỏ.

Tiểu tổ tông của ta ơi, bà cô nải nải của ta ơi, người mới đi học buổi đầu tiên, vậy mà liền kéo bạn học ra phía sau nhà thể thao để làm gì?

Nghĩ xong liền vội vã chạy tới phía sau nhà tập thể để phòng Mộc Nhã lỡ tay đá thương bạn học...

Mộc Nhã kéo Vũ Băng đi ra sau nhà thể thao. Mọi người bỗng thấy một thân ảnh nhỏ đứng ở đấy. Vũ Băng chợt a một tiếng khiến Mộc Nhã quay lại hỏi:

“Người biết hần?”

“Àn, hôm qua có gặp hần một người đầu năm học sinh năm thứ ba.”

Diệp Trí Lâm đang đứng ở phía sau nhà thể thao, hần trông thấy bốn học sinh, trong đó ba cái còn bé hơn mình tiến tới. Hần vốn không để ý gì, nhưng vừa nhìn thấy trừ một học sinh lớn tuổi nhất là mình có thể nhìn ra được là một võ giả sơ kỳ. Còn lại ba cái học sinh bé hơn mình lại khiến mình nhìn không thấu. Đặc biệt hai tiểu nha đầu kia còn khiến cho hần có cảm giác nguy hiểm. Diệp Trí Lâm đối với cảm giác của mình hết sức tin tưởng, nhất thời căng thẳng, vội hỏi:

“Các người muốn làm gì?”

Mộc Nhã ngạc nhiên nói:

“Chúng ta làm gì a? Chúng ta đang tìm một chỗ so tài nha.”

Diệp Trí Lâm nghe vậy cũng thờ ra một hơi, sau đó hỏi:

“Các người so tài, ta có thể đứng một bên xem sao?”

Mộc Nhã sáng khoái gật đầu nói:

“Có thể. Người đứng lùi lại một chút là được.”

Diệp Trí Lâm nghe vậy liền đi tới bên cạnh, cách Giang Minh cùng Diệp Lỗi một khoảng rồi lẳng lặng đứng nhìn.

Mộc Nhã cùng Vũ Băng đứng đối diện. Mộc Nhã ôm quyền chào hỏi:

“Xin chỉ giáo.”

“Xin chỉ giáo.”

Hai tiểu nha đầu ôm quyền chào hỏi xong, liền thủ thế.

Giang Minh liếc mắt một cái liền biết Mộc Nhã tu luyện chính là Cửu Dương Chân Kinh bản thiếu – Nga My Cửu Dương Công. Bản thiếu mà còn có thể có phần công lực thế này, hiển nhiên tư chất hoàn toàn không tệ, có thể cùng Vũ Băng so sánh với.

Mộc Nhã từ trước tới nay không có cùng đồng lứa so tài. Cùng lứa với nàng, hoàn toàn không có cùng tu vi với nàng. Sư tỷ cùng tu vi nhỏ tuổi nhất trong Nga My phái cũng phải hơn mười một tuổi. Hơn nữa khi so tài với nàng, các vị sư tỷ hoàn toàn không dám ra nặng tay. Có lẽ vì yêu mến tiểu sư muội, có lẽ vì sư phụ dặn dò, môn đệ Nga My phái hầu như không chịu tỷ thí với Mộc Nhã, hoặc nếu có thì cũng hết sức kìm nén mình rồi trực tiếp nhận thua, tránh cho làm tổn thương tới vị siêu cấp thiên tài tiểu sư muội này. Mộc Nhã cũng cảm thấy các vị sư tỷ nhường mình, dĩ nhiên không cam lòng. Nàng lên trốn Nga My phái một phần cũng vì lý do này.

“Xem chiêu!”

Mộc Nhã hét lên một tiếng, tung chưởng đánh tới. Nàng sử dụng chính là Nga My phái nhập môn chưởng pháp – Nga My Miên Chưởng.

Đối với chưởng pháp sơ cấp này, Vũ Băng cũng không có vận Minh Ngọc Thần Công thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc mà trực tiếp lựa chọn né tránh một lúc để tìm sơ hở. Sau ba mươi chiêu, Vũ Băng đã tìm được chỗ sơ hở của Mộc Nhã, nàng liền né tránh Mộc Nhã tấn công, sau đó đánh một chưởng tiến tới.

Đi theo Giang Minh một thời gian, Vũ Băng cũng học được làm thế nào để ra chiêu, nhận biết rõ sơ hở. Có thể nói bên cạnh công lực cùng với Di Hoa Tiếp Ngọc, kinh nghiệm của Vũ Băng cũng không tệ, hoàn toàn có thể danh xứng kỳ thực đại sư cánh cường giả.

“Ân?” Núp một góc xem đấu, Tinh Nguyệt có chút giật mình. Không ngờ tiểu cô nương kia lại có thể nhìn ra sơ hở của Nga My Miên Chưởng, lại tận dụng phản công sắc bén như vậy. Nếu nàng mà có nội lực cao một chút, hiển nhiên Mộc Nhã sẽ phải thua trong một chiêu này.

Mộc Nhã thấy Vũ Băng đột phá sơ hở của mình, nhất thời có chút sửng sốt. Nhưng nàng nhanh chóng biến chiêu, một chưởng đẩy chưởng của Vũ Băng sang bên cạnh. Bởi vì Vũ Băng không hề vận dụng nội lực, chưởng này của Mộc Nhã hoàn toàn thành công, giải thoát cho nàng.

Mộc Nhã lúc này cũng biết Vũ Băng là một đối thủ đáng gờm. Nàng thận trọng vận lên Nga My Cửu Dương Công rồi nói:

“Cẩn thận, ta muốn sử dụng nội công rồi.”

Vũ Băng mặt nghiêm túc, sau đó cũng vận Minh Ngọc Thần Công lên đệ nhị tầng. Hai tay Vũ Băng bắt đầu hiển thị trong suốt khiến Mộc Nhã cùng Tinh Nguyệt cả kinh.

Đây là cái gì thần công? Tại sao tay nàng lại biến thành như thế kia?

Mộc Nhã lúc này nhìn Vũ Băng khí thế vượt trội mình, nàng biết mình gặp phải đối thủ rồi. Mộc Nhã liền vận đủ cả bảy mươi bảy năm công lực rồi hét lên một tiếng.

“Xem chiêu! Tam Hoa Tế Nguyệt!”

Hai tay của Mộc Nhã đưa về phía trước, ba luồng nội lực như khói nhanh như chớp hình thành ba đóa hoa bay về phía Vũ Băng.

Vũ Băng không chủ quan, lập tức hai tay đưa ra thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc đệ nhị tầng.

Tam Hoa Tế Nguyệt vs Di Hoa Tiếp Ngọc đệ nhị tầng.

Ba đóa hoa bay về phía Vũ Băng, chạm vào vòng bảo vệ vô hình của Di Hoa Tiếp Ngọc, trực tiếp phản trở lại.

“Cái gì?” Tinh Nguyệt sửng sốt. Đây chính là bảy mươi bảy năm Nga My Cửu Dương Công công lực, cùng với một trong Nga My tam đại tuyệt chiêu Tam Hoa Tế Nguyệt lại có thể bị phản trở lại? Không tốt!

“Cẩn thận!” Vũ Băng kêu lên một tiếng.

Mộc Nhã lúc này trên khuôn mặt hiển thị ra sợ hãi cùng với tuyệt vọng nhìn ba đóa hoa bay về phía mình. Nàng khi đánh ra ba đóa hoa này đã thi triển toàn bộ nội lực của mình. Hiển nhiên nàng lực cũ đã mất, lực mới chưa kịp sinh ra.

Đúng lúc Mộc Nhã tuyệt vọng, Tinh Nguyệt lao tới không kịp, Giang Minh liền hất tay về phía trước. Ba đóa hoa liền tại chỗ biến mất trong sự ngỡ ngàng của Tinh Nguyệt.

Vũ Băng vội chạy tới hỏi Mộc Nhã:

“Ngươi không sao chứ?”

Mộc Nhã ngơ ngác nhìn Giang Minh vẫn đang mỉm cười nhìn mình. Nàng không ngờ đến ở nơi này lại gặp hai đối thủ cực mạnh. Một là Vũ Băng, một là tiểu nam hài trước mắt mình đây. Nếu nói Vũ Băng phản lại tuyệt chiêu của mình, Mộc Nhã tuy rất khó chấp nhận, nhưng cũng chỉ cho là võ học đối phương hơn mình. Còn Giang Minh lại hời hợt một tay liền đánh tan bảy mươi bảy năm công lực Tam Hoa Tế Nguyệt. Đây là cái gì cảnh giới? Khó trách tại sao Vũ Băng lại nghe lời Giang Minh đến như vậy. Đồng thời nàng cũng cảm thấy mình thật là coi trời bằng vung, lại còn định nhẹ tay với Vũ Băng sao? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng vô cùng xấu hổ.

Bên cạnh đấy, Diệp Lỗi cùng Diệp Trí Lâm đang lâm vào trong sợ hãi trạng thái. Diệp Lỗi biết Vũ Băng rất mạnh, không ngờ lại mạnh đến cái trình độ như vậy. Diệp Trí Lâm thì trước giờ vẫn nghĩ cùng lứa tuổi, không mấy ai có thể mạnh hơn mình. Vậy mà ở đây hắn chợt thấy mình trước đây quả thật chính là ếch ngồi đáy giếng. Đối với hai cô bé nhỏ hơn mình đây, mình quả thật không thể so sánh bằng.

Ánh mắt phức tạp nhìn qua Vũ Băng, Mộc Nhã cất tiếng hỏi:

“Vũ Băng, ngươi là cái gì cảnh giới?”

“Ta?” Vũ Băng ngạc nhiên hỏi, xong lại liếc mắt về phía Giang Minh. Giang Minh thấy vậy cười khò một cái. Tiểu nha đầu này có phải quá dựa dẫm vào

hắn rồi hay không? Bất quá hắn cũng liền gật đầu một cái, ý bảo nàng nói thật cũng không sao.

Tĩnh Nguyệt đang sững sờ vì Giang Minh một tay thủ đoạn kia, nàng vừa tỉnh táo lại thì nghe Vũ Băng trả lời:

“Ta là đại sư cảnh sơ kỳ.”

Cái gì? Đầu của Tĩnh Nguyệt lại trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Ý Thiên Kiếm tin tức.

“Ta là đại sư cảnh sơ kỳ.”

Lời của Vũ Băng như tiếng sấm trong đầu đám người Tĩnh Nguyệt.

Đại sư cảnh có ý nghĩa như thế nào? Đừng nhìn Tĩnh Nguyệt quản lý cả một phân bộ Nga My phái ở G thành, thực chất nàng tu vi chỉ có võ sư cảnh đỉnh phong mà thôi. Đại sư cảnh ở bất cứ nơi nào cũng là cao cao tại thượng tồn tại. Ở các môn phái lớn, Tông sư cảnh chính là lão tổ tông, thái thượng chưởng lão tồn tại, quanh năm bề quan. Bởi vậy chiến lực mạnh nhất các phái có thể ra hiện nay chính là đại sư cảnh.

Đừng nhìn Nga My danh tiếng, thật ra lượng đại sư cảnh của Nga My phái cũng chỉ dừng ở con số mười bảy người. Trong đó có tới mười người là đại sư cảnh sơ kỳ. Đó là cao cấp đại phái mới có mấy vị tông sư cảnh trấn giữ. Trung cấp đại phái thì tu vi cao nhất chỉ dừng ở đại sư cảnh đỉnh phong. Cấp thấp môn phái thì chỉ có một tới hai đại sư cảnh sơ kỳ trấn giữ.

Vậy mà ở tại cái thành phố non trẻ này, Tĩnh Nguyệt lại thấy được một vị đại sư cảnh sáu tuổi. Đây là cái gì ý nghĩa? Đây có nghĩa là nếu không có gì bất ngờ, chỉ trong vòng mười năm nữa, Vũ Băng có khả năng rất lớn sẽ tấn thăng Tông sư cảnh giới, trở thành tông sư cảnh cường giả trẻ tuổi nhất trong lịch sử võ lâm.

Mộc Nhã trong lòng cảm thấy một trận thất lạc. Nàng vốn trước tới giờ vẫn kiêu ngạo về tư chất của mình. Phải biết trong giới võ lâm hiện nay, cùng lứa với nàng, tư chất cao nhất cũng chỉ mười hai tuổi tiếp cận võ sư đại viên mãn. Vậy mà giờ nhìn Vũ Băng trước mặt chẳng qua cũng chỉ là ngang tuổi mình mà thôi, người ta đã là đại sư cảnh cường giả. Mộc Nhã ơi Mộc Nhã, ngươi có tư cách gì kiêu căng ở đây?

Mộc Nhã ừ rừ nhìn qua Giang Minh, yếu ớt hỏi:

“Giang Minh, người... người là cái gì cảnh giới?”

Mọi người lại đổ ánh mắt nhìn về phía Giang Minh. Giang Minh một tay đánh tan Tam Hoa Tế Nguyệt, đủ để cho thấy tu vi của hắn không thấp đi nơi nào.

Giang Minh cười cười nói:

“Tu vi của ta cũng không có cao lắm. Ngươi đừng nhìn vừa rồi ta phá chiêu mà coi trọng ta. Thật ra vừa rồi ta dùng cái này...”

Nói xong đưa ra một cây kim nhỏ như kim khâu, toàn thân cây kim màu đen bóng.

“Cái này là cái gì?” Đám người trong đầu toát lên câu hỏi.

Giang Minh giải thích:

“Kim làm từ Định Hải Trầm Thiết, tác dụng duy nhất chính là hấp thu nội lực.”

Giang Minh dĩ nhiên sẽ không để lộ tu vi của hắn. Làm như vậy thì thế giới này sẽ kém vui. Bởi vậy Giang Minh liền lấy lý do hắn sử dụng một loại vũ khí đặc biệt để hút mất chiêu thức Tam Hoa Tế Nguyệt.

“Cái gì?” Tĩnh Nguyệt cả kinh, vội vàng hỏi:

“Có thể cho ta xem một chút được không?”

Giang Minh rất hào phóng đưa cho Tĩnh Nguyệt xem. Tĩnh Nguyệt cầm cây kim liền cảm thấy bất ngờ, một cây kim nhỏ như vậy mà xem chừng phải nặng tới nửa cân, không hổ là Định Hải Trầm Thiết, khối lượng chính là đáng sợ. Nghe nói Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không chính là làm từ Định Hải Trầm Thiết, nặng tới mười vạn tám ngàn cân.

Tĩnh Nguyệt cảm chiếc kim, liền cảm thấy rằng chiếc kim mang tâm thời khí tức, chứng tỏ được luyện chế cách đây không lâu. Nàng liền toát ra một ý tưởng trong đầu, lập tức hỏi:

“Giang Minh, ngươi có thể nói cho ta, cái kim này từ đâu đến sao?”

Giang Minh im lặng nhìn Tĩnh Nguyệt. Tĩnh Nguyệt cũng biết mình thất thố, vội vàng giải thích:

“Cái này... ta không phải muốn tra hỏi ngươi lấy từ đâu, mà là muốn hỏi vị nào đã chế tạo ra cái kim này...”

Giang Minh liền nói:

“Cái kim này là do sư phụ ta luyện chế. Sư phụ ta chính là một thần cấp thợ rèn.”

Thần cấp thợ rèn, chính là thợ rèn có thể rèn luyện ra được thần khí. Tất nhiên thần khí ở trong võ lâm là chỉ những binh khí cực kỳ sắc bén mà thôi. Trong mắt của Giang Minh, thần khí khái niệm trong võ lâm chẳng quan chi là phẩm binh. Cao cấp nhất cũng chỉ là cực phẩm phẩm binh, không thể so sánh với pháp khí do hần tự mình chế tạo, dù chỉ là hạ phẩm pháp khí.

“Thật?” Tĩnh Nguyệt vui mừng hỏi lại.

Giang Minh cảm thấy thú vị, cũng liền gật đầu rồi chờ xem Tĩnh Nguyệt định nói gì.

Tĩnh Nguyệt sau phút vui mừng, liền vỗ vỗ ngực một cái lấy lại bình tĩnh rồi nói:

“Giang Minh, ta có chuyện muốn nhờ ngươi, ngươi có thể theo ta một chút được không?”

Diệp Trí Lâm biết ý liền mang theo tiệc nuôi nói:

“Ta phải đi về, đã đến giờ tan học.”

Nói xong liền rời đi.

Giang Minh lúc này nói:

“Tĩnh Nguyệt lão sư, ngài có thể trực tiếp nói tại đây được rồi. Vũ Băng và Diệp Lỗi đều là bạn tốt của ta.”

Tĩnh Nguyệt ngập ngừng một chút rồi nói:

“Ta và Mộc Nhã đều từ Nga My phái đến.”

“Cái gì? Ngươi và Mộc Nhã đều đến từ cao cấp đại phái Nga My phái?” Vũ Băng cùng Diệp Lỗi há hốc mồm. Bọn hần thân là một môn phái đệ tử, dĩ nhiên tình hình võ lâm cũng có chút nắm rõ.

Giang Minh cũng không lấy làm ngạc nhiên, điều này khiến Tĩnh Nguyệt có chút kỳ quái. Nàng liền hỏi:

“Ngươi có vẻ không ngạc nhiên?”

“Ta cũng không biết Nga My phái như thế nào, tại sao lại ngạc nhiên.” Giang Minh cười cười nói.

Tĩnh Nguyệt liền nhận thức trước mặt nàng đứa nhỏ chẳng qua chỉ mới có sáu tuổi, nghĩ vậy liền cũng không ý kiến gì nữa, liền nói tiếp:

“Ngươi chắc cũng nghe nói đến điện ảnh tác phẩm Ý Thiên Đồ Long Ký đi?”

Giang Minh gật đầu.

“Ngươi cũng biết Ý Thiên Kiếm cùng Đồ Long Dao chứ?”

Giang Minh ngạc nhiên hỏi:

“Hai món vũ khí đó có thật?”

“Chính xác là có thật!” Tĩnh Nguyệt gật đầu đáp, sau đó cười khỏ nói: “Nhưng đã bị hủy.”

“Vậy là ngài muốn nhờ sư phụ ta chữa lại Ý Thiên Kiếm?”

Tĩnh Nguyệt ngạc nhiên vì Giang Minh đã đoán được. Nàng liền gật đầu.

“Cũng không phải không thể.” Giang Minh cười cười đáp.

“Thật sự?” Tinh Nguyệt vui mừng hỏi lại.

“Nhưng là, các ngài Nga My phải lấy gì trả công cho sư phụ ta?” Giang Minh hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Ý Thiên Kiếm.

Cái này... chúng ta có thể gặp sư phụ người để bàn bạc được chứ? Dù sao thì ta cũng không thể làm chủ được chuyện này...”

Tinh Nguyệt dè dặt đề nghị.

“Cái này có chút vấn đề. Sư phụ ta cũng không muốn gặp bất cứ người nào.”

Giang Minh ra vẻ khó xử nói.

“Vậy sao? Không có cách nào khác sao?” Tinh Nguyệt thất vọng.

“Nhưng ta có thể cảm Ý Thiên Kiếm nhờ sư phụ ta sửa chữa. Mấu chốt nhất là Nga My phải ngài phải đưa Ý Thiên Kiếm cho ta. Sau đó sư phụ ta sẽ từ chỗ ta sửa lại kiếm.”

“Cái này ta cũng không làm chủ được, cần phải thương lượng với sư phụ ta.”

“Có thể. Thù lao sư phụ ta thích nhất là dược liệu, nhất là các loại mầm móng dược liệu. Nếu Nga My phải có thể lấy ra được thì ta nghĩ sửa Ý Thiên Kiếm không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, ta sẽ thông báo cho sư phụ ta. Muộn nhất hai ngày nữa ta sẽ tìm người.”

“Lão sư đi thông thả.” Giang Minh tươi cười đáp.

Hai năm vừa qua, Giang Minh cũng có gieo trồng một lượng lớn dược liệu trong Động Tiên. Trải qua linh khí bồi dưỡng hai năm, dược liệu đã đạt đến mức kinh người hiệu quả, đặc biệt có một số bụi dược liệu đã đạt tới ngàn năm công hiệu.

Tuy vậy Giang Minh lại rất thiếu các loại dược liệu trân quý. Dù sao ở thế giới này hiện tại muốn mua nhân sâm mầm móng, linh chi mầm móng dĩ nhiên có thể, nhưng muốn mua các loại mầm móng hiếm có thì rất khó khăn.

Vì vậy mà Giang Minh đánh một cái chủ ý vào kho dược liệu của Nga My phải. Dù sao phải này tồn tại cũng lâu đời, dược liệu có thể không có nhưng mầm móng chưa chắc đã không có.

Tinh Nguyệt vội vàng chạy đi gọi điện cho sư phụ nàng, để lại đám người Vũ Băng một mình đứng đấy.

Mộc Nhã ánh mắt nghi ngờ nhìn Giang Minh. Nàng mới không tin Giang Minh dùng cái gì kim châm hủy chiêu đây này. Bản thân là người trong cuộc, Mộc Nhã chắc chắn rằng nàng không hề nhìn thấy kim châm bay ra.

“Giang Minh, người vừa rồi dùng không phải kim châm đi...”

Mộc Nhã chợt cất tiếng hỏi.

Giang Minh cười cười hỏi lại:

“Ta dùng cái gì có vấn đề gì sao?”

Mộc Nhã lắc đầu nói:

“Người không muốn nói, ta sẽ không hỏi.”

Nói xong quay sang nhìn Vũ Băng hỏi:

“Ta có thể đến tập võ cùng người không?”

Vũ Băng theo bản năng quay lại bán đứng Giang Minh bằng một cái nhìn sang.

Mộc Nhã thấy vậy liền quay lại hỏi Giang Minh:

“Ta có thể đến tập võ cùng Vũ Băng sao?”

Ai, cô gái nhỏ này thật thông minh a. Giang Minh trong lòng âm thầm tán thưởng một cái, tùy ý nói:

“Vũ Băng không ý kiến là được rồi. Dù sao cũng không liên can gì đến ta.”

“Cám ơn ngươi.” Mộc Nhã nhe răng cười tươi một cái rồi chạy theo hướng Tĩnh Nguyệt.

Vũ Băng lúc này mới hỏi nhỏ:

“Minh, ngươi không phải định dạy Mộc Nhã võ công đấy chứ?”

Giang Minh dờ khóc dờ cười, liếc Vũ Băng một cái:

“Không phải vừa rồi ngươi không có phản đối đó sao?”

Vũ Băng le lưỡi rồi im lặng. Nàng chính là mong Giang Minh nhận Mộc Nhã đây. Diệp Lỗi bản thân không phải đối thủ của nàng, mà hẳn đối với nàng cũng không có ra tay mạnh, kể cả khi Diệp Lỗi đã biết hấn yếu hơn nàng.

Diệp Lỗi trước giờ đứng im một bên, lúc này mới mở miệng nói:

“Lão đại, ta muốn tăng gấp đôi tu luyện.”

Nhìn Diệp Lỗi nghiêm túc, Giang Minh mỉm cười gật đầu nói:

“Có thể, từ hôm nay trọng lượng ngươi phải mang là một trăm kg. Đeo cái này lên.”

Nói xong vứt ra một cái vòng tay một trăm kg cho Diệp Lỗi.

Giang Minh biết lần này Diệp Lỗi sẽ có sự lột xác trong tư tưởng. Đồng thời nhờ Tiên Thiên Công ngày ngày cải tạo thể chất, không sớm thì muộn Diệp Lỗi sẽ có thể trở nên mạnh mẽ. Bất quá có đạt đến tầm cỡ đại tông sư hay không thì phải xem hấn cơ duyên cùng quyết tâm rồi.

“Về thôi. Hôm nay tiếp tục bài tập hôm trước. Riêng Diệp Lỗi từ nay khi rèn luyện cơ thể không được vận nội công.”

“Rõ, lão đại.”

...

“Tĩnh Nguyệt hả, có chuyện gì sao?”

Tiếng sư phụ của Mộc Nhã, Huyền Tâm sư thái, chuông môn nhân Nga My phái vang lên.

“Sư phụ, quả thật có chuyện.”

“Cái gì? Chẳng lẽ nha đầu Mộc Nhã lại khi dễ bạn học?”

“Không phải a, lần này Mộc Nhã hẹn bạn học cùng năm cấp so tài.”

“Cái gì? Bạn học của nàng có sao không? Sao ngươi lại không ngăn nàng lại?”

“Sư phụ, Mộc Nhã thua.”

“Thua là tốt... Cái gì? Mộc Nhã thua? Ngươi nói là Mộc Nhã thua?”

“Vâng, đối thủ của nàng là một đại sư cảnh.”

“Cái gì? Đại sư cảnh? Bao nhiêu tuổi?”

“Mới sáu tuổi. Hơn nữa nàng sử dụng công pháp rất kỳ lạ, vận công lên là đôi bàn tay da thịt trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy xương và mạch máu...”

“Ngươi nói là có thể nhìn thấy xương và mạch máu? Chẳng lẽ là Di Hoa Cung thần công Minh Ngọc Thần Công?”

“Sư phụ, ngươi biết? Còn nữa, Mộc Nhã sử dụng Tam Hoa Tế Nguyệt, chưa kịp chạm đến người cô bé kia đã bị phản trở lại.”

“Phản trở lại? Vậy chính xác là Minh Ngọc Thần Công cùng Di Hoa Tiếp Ngọc của Di Hoa Cung rồi. Mộc Nhã thua không oan a...”

“Sư phụ, Di Hoa Cung là môn phái nào vậy?”

“Cái này ngươi không biết cũng đúng. Đến ta cũng chỉ thông qua một vài cuốn sách cổ nói về môn phái này. Di Hoa Cung là một môn phái cực mạnh, với tuyệt chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc có thể phản lại đại đa số võ công. Di Hoa Cung môn nhân mỗi người đều vô cùng cường hãn. Nghe đâu ngày xưa Di Hoa Cung Cung Chủ có người đạt tới tu vi Đại tông sư, môn hạ thấp nhất ra ngoài giang hồ cũng là võ sư cảnh. Không ngờ môn phái này vẫn còn hậu nhân.”

Tĩnh Nguyệt liền nghe thấy bên kia tiếng thở dài.

“Sư phụ, Mộc Nhã cũng không có sao. Ta còn chuyện nữa cần người quyết định.”

“Chuyện gì?”

“Ta tìm được một thần cấp thợ rèn.”

“Cái gì? Ngươi mau nói rõ ràng cho ta!”

Tĩnh Nguyệt bèn nói cho Huyền Tâm về Giang Minh.

“Ngươi nói đứa nhỏ kia nói sư phụ hắn muốn hạt giống được liệu? Còn cái châm kia được luyện chế thật tốt?”

“Vâng, đệ tử tuy tu vi không ra gì, nhưng ánh mắt phân biệt cũng không phải là vô dụng. Xác thật là phải được luyện chế trong tay Thần cấp thợ rèn. Thợ rèn bình thường không thể nào làm ra một món đồ tinh vi và thần kỳ như vậy được.”

“Chuyện này ta sẽ trực tiếp đến bàn bạc với hắn. Ngươi chỉ cần thông báo cho hắn đợi vài ngày là được rồi.”

...

Huyền Tâm cúp điện thoại, vội vàng đi vào trong từ đường của Nga My phái. Bên cạnh khu bài vị của các vị chưông môn, có treo một cây kiếm có vỏ tinh xảo.

Huyền Tâm đỡ lấy kiếm xuống, rút ra khỏi vỏ một cây kiếm đã bị gãy làm đôi. Kiếm mang khí tức cổ xưa, nhưng lại trông hết sức sắc bén. Ở đoạn gãy có thể nhìn rõ ràng bên trong có một không gian nhỏ, hiển nhiên là để chứa một cái gì đó. Một đời thần kiếm Ý Thiên Kiếm hóa ra vẫn luôn ở Nga My phái từ đường.

“Các vị tổ tiên, cuối cùng Ý Thiên cũng có thể có cơ hội tái sinh rồi...”

Nói xong trên mặt chảy đầy lệ...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trùng luyện Ý Thiên. (Thượng)

Ngày hôm sau, Mộc Nhã cùng Vũ Băng và Diệp Lỗi xuất hiện lúc sáng sớm trong sân của Giang Minh.

“Minh (Giang Minh) (Lão đại)”

Đám người đồng thanh kêu lên.

“Các ngươi đợi ta làm cái gì nha?” Giang Minh nhìn ba tiểu tử đang đứng nghiêm túc trước mặt mình, có chút khó hiểu.

Vũ Băng nói:

“Minh, ngươi có thể hay không cho Mộc Nhã một cái vòng tay...”

Giang Minh cười cười nói:

“Trông chuyện gì, cho.”

Nói xong cũng đưa cho Mộc Nhã một cái vòng tay y hệt của Vũ Băng, chỉ có điều của Vũ Băng là màu trắng có viền xanh da trời, của mộc nhã là viền màu xanh lá cây.

“Cám ơn Giang Minh.”

Mộc Nhã ngọt ngào nói, nàng liền hí hửng đeo cái vòng tay vào. Ngay khi đeo vào, sắc mặt Mộc Nhã biến đổi.

“Giang Minh, cái này...”

“Người gọi ta Minh được rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Ta cảm thấy toàn thân nặng thêm rất nhiều.”

“Ta tưởng Vũ Băng có nói cho người về vòng tay công dụng rồi?”

Giang Minh khó hiểu quay sang nhìn Vũ Băng.

Vũ Băng lắc đầu nói:

“Ta cái gì cũng chưa nói.”

Giang Minh cười cười gật đầu. Sau đó giải thích cho Mộc Nhã kỹ càng.

Giang Minh cả buổi sáng cũng chỉ nhìn Mộc Nhã cùng Vũ Băng và Diệp Lỗi luyện tập. Hắn cũng chưa muốn cho Mộc Nhã công pháp, muốn theo dõi Mộc Nhã mấy ngày, qua đó tìm xem có công pháp nào thích hợp với nàng hay không.

Hai ngày sau, Giang Minh được Tĩnh Nguyệt gọi đến phòng làm việc của nàng. Trong phòng Giang Minh thấy được một vị sư thái khuôn mặt hiền hậu, đang ngồi uống trà.

Tông sư cảnh ba trăm năm công lực!

Giang Minh liếc mắt liền nhận ra tu vi của vị sư thái này. Nếu hắn không nhầm, vị sư thái này chính là sư phụ của Tĩnh Nguyệt.

Tĩnh Nguyệt thấy Giang Minh tiến vào liền đứng dậy cười nói:

“Giang Minh, người đến rồi, ngồi đi.”

“Lão sư, người cũng đừng đứng, nếu không ta tổn thọ mất.”

Giang Minh cười khỏ nói.

“Tiểu tử xin chào sư thái.”

Giang Minh cũng rất lễ phép hướng Huyền Tâm ôm quyền.

“Thiếu hiệp khách khí, mời ngồi.”

Huyền Tâm ân cần nói.

Đợi Giang Minh ngồi xuống, Huyền Tâm liền trước mở miệng:

“Giang thiếu hiệp tuổi trẻ tài cao. Xin hỏi lệnh sư quý tính đại danh là gì?”

Giang Minh cười đáp:

“Sư phụ từ lâu ở ẩn, nói đã quên mất tên mình. Chỉ để cho tiểu tử một cái ký danh là Lâm mà thôi.”

Huyền Tâm nghe vậy, trong lòng cũng không có ngạc nhiên lắm. Phần lớn các cao thủ hiện nay đều chủ yếu ẩn danh tính, ẩn cư.

“Thiếu hiệp có thể cho ta xem qua cái kim châm lần trước được không?”

Giang Minh rất hào phóng, gật đầu rồi đưa ra cái kim châm bằng Định Hải Trảm Thiết. Có thể cái kim này đối với người khác cực kỳ trân quý, nhưng đối với Giang Minh thì nó chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Định Hải Trảm Thiết cũng là Giang Minh từ chỗ Tiểu Linh lấy được. Tiểu Linh thân là tiên đế, cũng không coi trọng gì cái này mặt hàng, tùy tiện vung pháp lực cải tạo cương thiết thành Định Hải Trảm Thiết, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Huyền Tâm cũng không có nói nhiều, sau khi xem thật kỹ kim châm liền trả lại cho Giang Minh. Sau đó quay sang Tĩnh Nguyệt gật đầu một cái.

Tĩnh Nguyệt từ phía sau mang lên một cái hộp to dài cùng một cái hộp nhỏ đặt lên bàn.

Huyền Tâm đặt tay lên cái hộp nhỏ nói:

“Trong này có hai hạt giống Thiên Sơn Tuyết Liên ngàn năm, một Hồng Dương Thụ hạt giống, hai Tử Linh Chi hạt giống, một Thiên Lộ Tuyết Thảo hạt giống. Các hạt giống này đều còn sống, tuy nhiên điều kiện này mầm thật sự rất khắc nghiệt...”

“Về việc gieo trồng, sư thái cũng không cần bận tâm, đó là việc của sư phụ ta. Những hạt giống này ta thay mặt sư phụ ta đồng ý với sư thái về chuyện sửa kiếm. Sư thái chỉ cần giao kiếm cho ta là được rồi. Sau ba ngày ta sẽ mang kiếm đến đây cùng với lấy hạt giống đi.”

Giang Minh cũng rất thức thời nói sẽ sửa kiếm xong mới thu thù lao, nhất thời khiến Huyền Tâm an tâm không ít. Tất nhiên Huyền Tâm đối với Giang Minh lời nói cũng tin tưởng một phần. Sau khi nhìn cái kim châm kia, cảm nhận khí tức mới mẻ, Huyền Tâm đã tin tưởng đằng sau tên tiểu tử trước mặt này là một vị thần cấp thượng rên.

Huyền Tâm cũng không có nghĩ Giang Minh lừa gạt nàng, bởi vì nàng đã nắm hết thông tin về Giang Minh gia đình trong tay, quả thật biết Giang Minh cùng Vũ Băng vẫn luyện tập chung một chỗ. Vũ Băng sư phụ hẳn là Giang Minh sư phụ. Sư phụ của một vị thiên tài đại sư cảnh chắc chắn cũng không cần thiết đi lấy một cây kiếm gãy về làm gì.

Giang Minh mở chiếc hộp đựng kiếm ra. Trong hộp có một thanh kiếm gãy cùng một chiếc vỏ kiếm tinh xảo. Thanh kiếm gãy vẫn tỏa ra khí thế khác thường, hiển nhiên chính là thần kiếm Ý Thiên Kiếm.

“Ý Thiên bất xuất, thủy dữ tranh phong...”

Giang Minh trong miệng lầm bầm.

Huyền Tâm nghe được liền thờ dài nói:

“Thiên hạ vẫn còn Đồ Long Đao, nhưng lại khuyết thiếu Ý Thiên Kiếm. Nếu lệnh sư có thể chữa được tốt chính là đại ân nhân của Nga My phái.”

“Sư thái không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Sư phụ ta có nói nhận người thù lao thì sẽ làm hết sức. Quan hệ của chúng ta chỉ là giao dịch, sư thái cũng không cần để trong lòng. Tiểu tử sẽ mang kiếm về đưa sư phụ ngay hôm nay.”

“Tốt lắm, ta sẽ ở đây chờ tin tốt của thiếu hiệp.”

Giang Minh gật đầu nói:

“Đã vậy, xin tạm biệt sư thái, tiểu tử đi về vấn an sư phụ.”

Giang Minh sau đó liền rời đi.

Sửa một Ý Thiên Kiếm thượng phẩm phẩm bình là một chuyện quá đơn giản. Kể cả trước khi Giang Minh ở thế giới Thiên Long đều có thể dễ dàng làm được, đừng nói hiện tại đã là Luyện Khí tám tầng, lờ tay đều ra trung phẩm pháp khí trở lên.

Tất nhiên nhận thù lao của người, làm việc cũng cần nghiêm túc một chút. Giang Minh sau khi về tới nhà liền mang Ý Thiên Kiếm vào trong Động Tiên sửa chữa.

Giang Minh vừa vào trong Động Tiên, một luồng không khí thanh mát đập vào mặt hắn.

Động Tiên sau hai năm được linh khí bồi dưỡng đã hoàn toàn biến hóa.

Hiện tại Động Tiên rộng tới hơn năm trăm km, chia làm bốn khu vực, tượng trưng cho bốn mùa xuân hạ thu đông. Ở giữa là nơi tự nhiên tụ linh đại trận, linh khí đã gần đậm đặc lại thành dạng sương mù.

Bốn khu vực lúc này, trừ khu mùa đông vẫn còn hơn ba phần tư trống trải, còn lại các khu vực khác đều đã trồng trọt hơn nửa.

Giang Minh lấy Ý Thiên Kiếm ra nhìn ngắm một hồi.

“Không tệ, đúng như trong truyện có đề cập, thuần túy làm bằng huyền thiết.”

Về thế nào sửa Ý Thiên Kiếm, Giang Minh đã quyết định tốt lắm. Hắn cũng không có mang Ý Thiên đem sửa mà quyết định luyện chế lại một thanh Ý Thiên Kiếm hoàn toàn mới.

Một ngón tay đặt lên kiếm, Giang Minh âm thầm niệm trong đầu:

“Phân giải!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Trùng luyện Ý Thiên. (Hạ)

Một luồng sáng nhẹ phát ra từ kiếm gãy, sau đó thanh kiếm Ý Thiên bị phân giải thành một khối huyền thiết và một ít tinh thiết.

Giang Minh nhìn khối huyền thiết, ngẫm nghĩ một lúc rồi gặt đầu. Hai tay hắn đan lại, hình thành một tổ hợp ẩn.

Khối huyền thiết liền lơ lửng, bay vào trong đỉnh lò. Giang Minh lần này không dùng lò rèn để luyện khí mà trực tiếp dùng lò đỉnh để luyện khí. Thủ đoạn này phải đến lúc hắn đột phá tiên thiên mới có thể tiến hành.

Giang Minh liên tục đánh ra các tổ hợp ẩn, ngọn lửa trong đỉnh xuất hiện, bao trùm lấy khối huyền thiết.

Lấy tu vi của Giang Minh hiện tại, chưa đầy một phút, khối huyền thiết đã thành một khối chất lỏng lơ lửng trong lò đỉnh.

Tiếp tục đánh ra tổ hợp ẩn, lò đỉnh chợt phóng đại lên thành một cái đỉnh thật lớn. Bên trong lửa liên điều khiển khối chất lỏng huyền thiết thành hình dạng Ý Thiên Kiếm.

Giang Minh hai tay phát sáng, một tổ hợp ẩn liền đánh ra. Trong lò ngọn lửa nhiệt độ thay đổi liên tục. Khối chất lỏng đã dần định hình thành hình dáng thanh kiếm. Các hoa văn phát sáng liên tục xuất hiện trên thanh kiếm, đây chính là các trận pháp được khắc vào thân kiếm.

Hai tay Giang Minh chợt thu lại, hắn quát lên một câu:

“Thành!”

Lập tức nắp lò bay lên, một thanh kiếm hình dạng giống hệt với Ý Thiên Kiếm bay ra khỏi lò.

Khói trắng tỏa ra, trên thân kiếm hoa văn dần dần mờ dần, cuối cùng biến mất.

“Ong!”

Thanh kiếm vang lên một tiếng ngân chào đời.

Ý Thiên Kiếm trùng luyện hoàn tất.

Giang Minh hất tay một cái, thanh kiếm nhẹ nhàng bay xuống trước mặt hắn. Cảm đánh giá một phen, Giang Minh gặt đầu:

“Thượng phẩm pháp khí, không tệ.”

Nhìn thân kiếm sáng bóng, tỏa ra khí tức tân kỳ cùng mạnh mẽ, Giang Minh khá hài lòng.

Dĩ nhiên đây cũng không phải là cực hạn của Giang Minh. Hiện tại nếu hắn buông tay chế tạo, có thể tạo ra được đỉnh cấp linh khí. Nhưng hắn nghĩ điều đó không cần thiết, bởi vậy nên Ý Thiên Kiếm chỉ dừng ở mức thượng phẩm pháp khí mà thôi.

(Luyện khí phân chia: phạm khí, pháp khí, linh khí, pháp bảo, linh bảo, tiên khí, thần khí.)

Nhìn sang cái vỏ kiếm, Giang Minh lắc đầu một cái, cũng vứt vỏ kiếm vào trong lò tế luyện.

Chưa đầy một phút, một chiếc vỏ kiếm mới toanh, trung phẩm pháp khí ra đời. Cái này trung phẩm pháp khí và chủ yếu chức năng là để chứa đựng Ý Thiên Kiếm, ngoài ra không có chức năng gì khác. Ý Thiên Kiếm ngoài độ sắc bén cùng cứng cỏi vỏ song ra, Giang Minh cũng không thêm cái gì đặc thù vào.

Tuy vậy, nếu để Ý Thiên Kiếm hiện tại cùng so với Đồ Long Dao, Giang Minh chẳng cần nghĩ cũng rõ Đồ Long Dao hậu quả.

Nghĩ đến đây, Giang Minh trong lòng cũng hơi áy náy một chút. Người ta bình khí gặp Ý Thiên Kiếm hiện tại, một kiếm liền đứt đôi. Đây có phải hay không quá khi dễ người?

Bất quá hắn nghĩ nghĩ chút liền vứt vấn đề này ra khỏi đầu. Khi dễ liền khi dễ đi, nếu Nga My quá bá đạo, hắn tùy tiện tạo một thanh vũ khí một chiêu đứt đôi Ý Thiên Kiếm cũng là dễ dàng.

Nhìn sang cái nhà kho để đầy bùa chú, Giang Minh cười khỏ. Ngày xưa nhờ chế tạo quá nhiều, mà thế giới này hiện tại lại không dùng là mấy. Hủy thì tiếc mà không hủy thì nhìn chướng mắt.

Lắc đầu một cái, Giang Minh mang Ý Thiên Kiếm rời khỏi Động Tiên. Tiểu Linh ở lại trong Động Tiên hết sức hỗ trợ hắn trong việc trông trọt, có lẽ đây cũng là thú vui của nàng đi. Huống hồ kỹ năng sống trông trọt, Giang Minh cũng không có. Hắn rất dứt khoát liền giao toàn bộ cho Tiểu Linh chăm sóc rồi.

...

Sáng hôm sau.

Giang Minh nhìn Mộc Nhã vẫn cùng với Vũ Băng và Diệp Lỗi cố gắng. Tuy vậy Giang Minh cũng nhận ra được, Nga My Cứu Dương Công quả thật thiếu sót nhiều lắm. Nghĩ nghĩ một chút, hắn liền gọi Mộc Nhã dừng lại.

“Mộc Nhã, ngươi đã quen với trọng lượng tăng thêm chưa?”

Mộc Nhã gật đầu đáp:

“Ta đã hoàn toàn quen thuộc.”

Tư chất cùng khả năng thích ứng của Mộc Nhã rất cao. Giang Minh gật đầu một cái, đưa cho nàng một thanh kiếm gỗ cùng một quyển Lạc Anh Kiếm Pháp.

“Cầm lấy, luyện cho tốt.”

Mộc Nhã cầm lấy hai món đồ. Nhìn đến quyển kiếm pháp, Mộc Nhã run lên.

Lạc Anh Kiếm Pháp, nếu có một môn phái nào quen thuộc cái danh tự này nhất thì chính là Nga My phái, vì Nga My phái cội nguồn chính là võ công Đào Hoa Đảo.

Đáng tiếc đã rất nhiều năm, Lạc Anh Kiếm Pháp chỉ còn tồn tại dưới dạng tên gọi trong các quyển sách cổ, còn võ công bản thân đã thất lạc từ lâu.

Thân là đệ tử thân truyền của trưởng môn Nga My Phái, Mộc Nhã hiển nhiên đã nghe tới Lạc Anh Kiếm Pháp. Bản thân Tam Hoa Tề Nguyệt cũng là một phần của Lạc Anh Kiếm Pháp. Sau khi kiếm pháp bị thất lạc, một vị chưởng môn Nga My phái đã dựa trên ghi chép về Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng mà phục chế lại chiêu này thành chưởng.

(Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng: Hoàng Dược Sư sửa Lạc Anh Thần Kiếm thành Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, dùng chưởng thay kiếm.)

“Minh, cái này... cái này sao ngươi lại có?”

“Cái này sư phụ ta trong lúc đi dạo chơi lượm được, ta nghĩ chiêu Tam Hoa Tề Nguyệt của ngươi có lẽ từ trong này mà ra. Ngươi trước luyện luyện thành thực, ta xem sư phụ có môn nào nội công thích hợp ngươi liền đưa cho ngươi.”

“Không cần, ta sao có thể tham lam như vậy chứ...” Mộc Nhã lắc đầu nói. Nàng nhận được Lạc Anh Kiếm Pháp, không thể từ chối được vì cái này quá quan trọng với nàng cùng môn phái. Tuy nhiên nội công thì nàng lại không dám nhận.

Giang Minh biết Mộc Nhã nghĩ gì, cười nói:

“Ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Mấy cái này bí kíp, sư phụ ta không để trong mắt. Ngươi cứ an tâm mà tu luyện. Có điều, ngươi không được để người nào biết ta đưa cho ngươi võ công, hiểu chứ?”

“Ta hiểu.” Mộc Nhã gật đầu đáp. Sau đó nhìn Giang Minh, Mộc Nhã nhẹ nhàng cảm kích nói:

“Minh, cảm ơn...”

“Không có gì, ngươi là của ta bằng hữu, ta cũng không keo kiệt gì. Các ngươi liền luyện tập đi.”

Nói xong xoay người rời đi để lại Mộc Nhã cùng hai người Vũ Băng và Diệp Lỗi.

“Mộc Nhã, Minh đưa ngươi bí kíp?” Vũ Băng hỏi nhỏ.

“Àn.” Mộc Nhã gật đầu.

Hai tiểu nha đầu liền trao đổi một hồi.

“Băng Băng, tại sao Minh lại đối xử với ta tốt như vậy?” Mộc Nhã hỏi nhỏ.

“Ta cũng không biết, có lẽ vì tư chất của ngươi tốt đi.” Vũ Băng suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Vì tư chất ta tốt sao? Mộc Nhã nhìn Giang Minh hướng đi, âm thầm quyết tâm phải tu luyện thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Giao dịch.

Liệt Hỏa Giáo tổng bộ.

“Báo cáo giáo chủ, thái thượng trưởng lão xuất quan rồi.”

Hỏa Vân Tà Thần nghe vậy vui mừng lao tới một khu nhà gần đấy. Khu nhà này chính là nơi thái thượng trưởng lão của Liệt Hỏa Giáo, Vân Chiến Cuồng bế quan.

Đứng trước cửa, Hỏa Vân Tà Thần nói với mấy tên giáo chúng:

“Các người rời khỏi khu này, chuyện ở đây không cần nói ra.”

“Rõ.”

Hỏa Vân Tà Thần đi vào bên trong, cung kính quỳ xuống nói:

“Cha!”

“Lạc Thiên, vào đi.” Một giọng nói trầm âm vang lên.

Hỏa Vân Tà Thần tên thật chính là Vân Lạc Thiên, cha của hắn là thái thượng trưởng lão của Liệt Hỏa Giáo, đồng thời cũng là tiền nhiệm giáo chủ Vân Chiến Cuồng. Vân Chiến Cuồng giao Liệt Hỏa Giáo cho Vân Lạc Thiên đã gần mười năm, một mực bế quan trùng kích Tông Sư bốn trăm năm công lực.

“Cha, chúc mừng người đã đột phá Tông Sư hậu kỳ!”

“Ha ha, Lạc Thiên, mấy năm nay có chuyện gì xảy ra không?”

“Cũng không có gì nghiêm trọng, chính là Thông Thiên Giáo ba năm gần đây liên tục khiêu khích chúng ta.”

“Thông Thiên lão già kia thực lực vốn cùng ta tương đương. Tuy nhiên hiện tại ta đã vượt qua hắn, chúng ta có thể toàn diện triển khai tấn công Thông Thiên Giáo được rồi.”

“Vâng. Còn một vấn đề nữa...”

Nghe Vân Lạc Thiên ngập ngừng, Vân Chiến Cuồng cau mày hỏi:

“Có vấn đề gì?”

“Chúng ta hai năm trước cử một chấp sự tiến về G thành, bị một bí ẩn cao thủ một chiêu diệt sát.”

“Hả? Đã điều tra được gì chưa?”

“Không có, ta cử thêm một vị hộ pháp cùng bốn chấp sự đi, không sai biệt lắm đều một chiêu bỏ mình...”

“Ồ, người có đầu mối gì không?”

“Không có, ta sợ thiệt hại nhân lực, lại không dám tự tiện rời đi tổng bộ, cho nên hai năm gần đây cũng chỉ phái vài giáo chúng võ nghệ thấp kém đi nghe ngóng tin tức.”

“Ừ, người làm thế là đúng. Chúng ta bây giờ cũng chưa cần điều tra G thành vội, toàn lực tấn công Thông Thiên Giáo mới là việc chính.”

“Vâng!”

...

Tan học, Giang Minh mang theo kiếm đến phòng làm việc của Tinh Nguyệt.

“Tinh Nguyệt lão sư, ta đến giao đồ.”

Cửa phòng lập tức mở ra, Tinh Nguyệt vội vàng nói:

“Đã xong rồi? Mời vào!”

Giang Minh vào phòng, hắn thấy Huyền Tâm đang đứng đấy, ánh mắt sáng lên nhìn hắn, chính xác là nhìn cái hộp sau lưng hắn.

Giang Minh cười cười nói:

“Sư thái, sự việc thuận lợi hơn ta tưởng. Sư phụ chỉ cần nửa ngày liền sửa xong rồi.”

“Thật sao? Quá tốt!”

Giang Minh đặt cái hộp lên bàn, sau đó nói:

“Sư thái, mời ngài kiểm tra.”

Huyền Tâm gạt đầu, tay run rẩy từ từ mở ra chiếc hộp dài.

Chiếc hộp vừa mở ra, một luồng không khí tan thời mát lạnh tràn ra ngoài. Một thanh kiếm cùng một chiếc vỏ kiếm tinh xảo hiện ra trước mắt.

“Ỗ Thiên... Ỗ Thiên Kiếm cuối cùng cũng được sửa chữa rồi...”

Huyền Tâm cùng Tinh Nguyệt ánh mắt rung rung mà vui mừng nhìn chăm chăm vào cây kiếm.

Huyền Tâm hai tay run run cầm Ỗ Thiên Kiếm lên. Chỉ thấy kiếm phát ra một tiếng ngân, như một đứa trẻ vui mừng gặp lại người thân.

Nhìn Huyền Tâm cùng Tinh Nguyệt hai người mê mẩn xem kiếm, Giang Minh chỉ ngồi một chỗ mỉm cười.

Một lúc sau, Huyền Tâm mới thở ra một hơi, cẩn thận đặt kiếm vào trong hộp, cười khỏ nhìn Giang Minh nói:

“Giang thiếu hiệp, không có ý tứ, thật sự là thất thố rồi...”

“Sư thái không cần câu nệ như vậy. Đổi lại là ai thì cũng như vậy thôi.”

Huyền Tâm gạt đầu, Tinh Nguyệt bên cạnh mang ra một cái hộp nhỏ đưa cho Giang Minh rồi nói:

“Trong hộp này đã có đủ sáu cái hạt giống. Giang Minh, người kiểm tra lại đi.”

Giang Minh thần thức đảo qua liền biết hạt giống đã đầy đủ, hắn cũng làm lệ mở ra, bên trong quả thật có sáu cái hạt giống.

Giang Minh cười cười nói:

“Sư thái, ngài có còn hạt giống sao? Sư phụ ta có mấy viên linh đan, không biết ngài có hứng thú không này?”

Huyền Tâm ngạc nhiên hỏi:

“Sư phụ của thiếu hiệp chẳng lẽ còn là một vị luyện đan sư?”

“Không sai biệt lắm.”

“Thiếu hiệp có các loại đan dược gì?”

“Cũng không ít. Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có thể chữa gãy xương, tổn thương gân mạch, Nhất Thọ Đan kéo dài một năm tuổi thọ, Tẩy Tủy Lộ giúp tẩy tủy phạt cốt, tăng cường độ bền kinh mạch...”

Huyền Tâm chợt cắt ngang:

“Cái gì? Thiếu hiệp có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao? Còn có cả Tẩy Tủy Lộ?”

Giang Minh gạt đầu rồi nói:

“Chỉ cần có những hạt giống như thế này, một hạt giống tương đương với nửa cân Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, hai hạt giống nửa cân Tẩy Tủy Lộ. Còn có một số đan dược khác như Băng Tâm Đan giúp tu luyện tránh tẩu hỏa nhập ma, một hạt giống hai mươi viên, Minh Tinh Trà giúp tăng cường ngộ tính, hai hạt giống một cân. Chỉ cần có hạt giống đề đổi nha.”

Giang Minh cười híp mắt nhìn Huyền Tâm ánh mắt đờ đẫn.

Mấy giây sau, Huyền Tâm mới thở một hơi rồi nói:

“Ta cần một ít thời gian chuẩn bị, không biết sư phụ của thiếu hiệp còn muốn đổi bao nhiêu loại hạt giống?”

“Có bao nhiêu đổi bấy nhiêu. Sư phụ ta hiện rất cần những cái hạt giống này.”

“Tốt, ta sẽ về môn phái thu thập hạt giống. Trong vòng nửa tháng sẽ lại phiên toái thiếu hiệp giao dịch cùng lệnh sư.”

“Sư thái khách khí.”

Giang Minh đang định cáo từ thì Huyền Tâm chợt nói:

“Giang thiếu hiệp, thiếu hiệp có biết giải Vô Định Thiếu Niên Thế Giới hay không?”

“Àn? Tiểu tử xác thật không biết, mong sư thái chỉ giáo.” Giang Minh hứng thú hỏi thăm.

Từ chỗ Huyền Tâm, Giang Minh rút cuộc đã hiểu vì lý do gì mà Quốc An Cục lần trước đến hỏi thăm thông tin mình và đám Vũ Bãng. Đồng thời hẳn cũng vì cách Quốc An Cục thu thập thông tin mà phì cười.

Có lẽ người Quốc An Cục không nghĩ đến là có rất nhiều người không muốn lộ tài, kể cả để cho đời sau của họ lộ tài. Cho nên nếu chỉ hỏi mòm qua người trong môn phái, chắc chắn sẽ bỏ lỡ rất nhiều thiên tài.

Nhưng cái này cũng không có vấn đề gì, vì Quốc An Cục cũng công bố rộng rãi đến các tông môn về vòng loại rồi. Chắc hẳn sắp tới Long Hồ Môn cũng được thông cáo tới nơi. Điều đáng nói là ở đây những tân tu cũng được hoan nghênh dự vòng loại. Tất nhiên độ tuổi là từ mười lăm tuổi trở xuống, tu vi là từ võ giả trở lên.

Hỏi han kỹ càng, Giang Minh vui vẻ ra về, để lại Huyền Tâm cùng Tinh Nguyệt đang mê mải ngắm nhìn Ý Thiên Kiếm.

Cầm trong tay hộp hạt giống, Giang Minh tùy tiện vút vào trong Động Tiên. Đối với những cái hạt giống này, tin tưởng Tiểu Linh chăm lo vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Chuẩn bị.

Một tháng rất nhanh quá khứ.

Trong một tháng này, Huyền Tâm dùng ba mươi bảy loại hạt giống để đổi lấy Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, Tẩy Tùy Lộ các loại linh đan diệu dược.

Đối với những giao dịch này, Nga My phái cùng Giang Minh đều rất hài lòng. Dù sao đôi bên cùng có lợi, lại thêm quan hệ của Mộc Nhã với Giang Minh cùng Vũ Bãng, Diệp Lỗi càng ngày càng tốt, chẳng có lý do gì mà lại không làm.

Vào cuối tháng, Diệp Lỗi đã xuất sắc đột phá Võ Giả, trở thành năm mươi năm công lực Võ Sư cảnh. Đây cũng là nhờ Giang Minh cho hắn uống thêm Tẩy Tùy Lộ, cộng thêm Tiên Thiên Công cùng một trăm cân nặng luyện thể khiến hắn sớm đột phá võ sư cảnh giới.

Diệp Lỗi cũng không vì vậy mà tỏ ra kiêu căng tự mãn, vì hắn biết được nhờ lão đại hắn mà hắn có thể đột phá. Hắn cũng biết không thể uống nhiều cái loại Tẩy Tùy Lộ kia để tiếp tục đột phá, điều này sẽ gây ảnh hưởng đến căn cơ. Diệp Lỗi vẫn đều đều mỗi ngày hết sức chăm chỉ cùng Vũ Bãng và Mộc Nhã luyện tập.

Cũng bởi vì tu luyện Kim Chung Tráo, mỗi ngày Diệp Lỗi đều là cọc gỗ di động cho Vũ Bãng và Mộc Nhã thi triển các loại võ kỹ. Cũng may hai nha đầu này đều có không chế lại lực, bằng không thì Diệp Lỗi có mấy cái mạng cũng không đủ.

Nhờ mỗi ngày bị hành hạ, chỉ trong vòng một tháng, Kim Chung Tráo của Diệp Lỗi đã đột phá tới tầng thứ ba, khiến Giang Minh bất giác cũng phải gật đầu. Kim Chung Tráo quả thật hết sức thích hợp Diệp Lỗi.

Vũ Bãng vẫn ngày ngày cần mẫn luyện tập. Nàng đã chủ động đổi lên năm mươi kí lô vòng tay. Mộc Nhã cũng không chịu thua kém, nàng cũng muốn đổi lên vòng tay nặng hơn, nhưng Giang Minh liền không đồng ý. Không phải hắn keo kiệt, mà là trọng lượng quá cao đối với cơ thể không có chỗ tốt. Trừ Diệp Lỗi tu luyện Tiên Thiên công không cần lo thâm thương, Vũ Bãng đã là đại sư cảnh cũng không có vấn đề, Mộc Nhã tu vi chưa đủ không thể mang vọt quá năm mươi kí lô trọng lượng.

Hai tiểu nha đầu cũng được dùng một lọ Tẩy Tùy Lộ, khiến tu vi tăng trưởng một đoạn. Vũ Bãng đạt đến đại sư cảnh một trăm hai mươi năm nội lực. Đồng thời Mộc Nhã vì lý do trước đây đã phục dụng một loại linh dược, trong cơ thể nàng linh dược theo lần uống Tẩy Tùy Lộ này mà tiêu hóa hết. Điều này khiến cho tu vi nàng từ bảy mươi bảy năm tăng vọt tới võ sư đại viên mãn chín mươi chín năm nội lực, chỉ cần một cơ hội liền đột phá đại sư cảnh, trở thành vị đại sư cảnh trẻ tuổi thứ hai trong võ lâm.

Cũng bởi vì Mộc Nhã cần đột phá, Giang Minh tự mình sáng tạo ra một bộ nội công đỉnh cấp dựa trên Cửu Dương Chân Kinh, Tiểu Vô Tướng Công mà thành, tên gọi Bách Hoa Công. Công pháp này giống như Minh Ngọc Thần Công, đều thích hợp cho cô gái luyện tập. Bởi vì dựa trên Cửu Dương Chân Kinh, Mộc Nhã cũng không cần lo Nga My Cửu Dương Công xung đột với Bách Hoa Công.

Sáng sớm, Giang Minh gọi ba người lại nói:

“Các ngươi một tháng vừa rồi rất tốt. Mộc Nhã, ngươi cũng biết giải Vô Địch Thiếu Niên Thế Giới đi?”

“Ân.”

“Vậy ngươi giải thích cho Vũ Băng cùng Diệp Lỗi bọn họ một chút.”

Mộc Nhã liền giải thích cho Vũ Băng và Diệp Lỗi về giải đấu. Hai tiểu hài nghe xong liền toát ra thần sắc hưng phấn.

“Minh, chúng ta có thể tham gia sao?”

Giang Minh cười gật đầu nói:

“Đĩ nhiên. Các ngươi cần thực chiến càng nhiều càng tốt, sau này bình cảnh càng dễ xông phá.”

“Tốt!”

“Nhưng mà các ngươi cũng cần phải tu luyện chăm chỉ hơn! Vũ Băng cùng Mộc Nhã tu vi không thấp, nhưng Diệp Lỗi thì trong gần hai năm tới phải cố gắng thật nhiều.”

“Rõ, lão đại!” Diệp Lỗi hưng phấn đáp.

“Tốt lắm, bây giờ ta có thứ muốn cho các ngươi. Trước tiên là Diệp Lỗi, ngươi muốn dùng binh khí gì?”

Diệp Lỗi không do dự đáp:

“Ta muốn dùng côn!”

“Ồ, sao ngươi lại muốn dùng côn?”

“Vi nam nhi phải dùng côn!” Diệp Lỗi thẳng thắn nói.

Giang Minh nghe vậy trên trán tràn đầy hắc tuyến hỏi:

“Ai nói với ngươi như vậy?”

“Là Vũ Sơn đại ca nói cho ta như vậy đấy.”

Giang Minh trong lòng âm thầm mắng Quyền Đế Vũ Sơn một trăm lần vì dạy hư trẻ em. Hắn bắt đầu đi nói:

“Hắn là nói nhầm. Ngươi có thể chọn kiếm, đao, cự kiếm, thương... cũng đều nam nhi dùng vậy.”

“Lão đại, ta muốn dùng côn!” Diệp Lỗi chắc như đinh đóng cột.

Giang Minh thờ dài một cái, đi vào trong nhà lấy ra một cây côn dài hai mét đen nhánh, đứng kiêu cao to đen...

“Cho!” Giang Minh ném cây côn cùng một quyển Toàn Phong Côn Pháp cho Diệp Lỗi, sau đó mặc kệ hắn đa tạ, quay sang hỏi Vũ Băng:

“Vũ Băng, ngươi muốn dùng vũ khí gì?”

Vũ Băng ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Ta bấy lâu nay toàn dùng tay không cùng chưởng pháp, cũng không muốn dùng binh khí gì cả.”

Giang Minh gật đầu, cho tay vào túi áo lấy ra một đôi bao tay trông giống bao tay lụa đưa cho nàng.

“Cho, ngươi có đủ công pháp, chưởng pháp, ta đưa ngươi thêm một bộ thân pháp. Cảm luyện cho tốt.”

Nói xong lấy ra một quyển Nguyệt Hạ Loạn Vũ thân pháp bí tịch đưa cho nàng.

Nguyệt Hạ Loạn Vũ cũng là một môn khinh công mà Giang Minh tự chế. Hắn vốn định đưa cho bốn vị thê tử tu luyện, nhưng mà bởi vì hắn đã đột phá Tiên Thiên, có thể lĩnh ngộ thân pháp cao cấp hơn, công pháp này hắn sẽ không dạy các nàng. Tuy nhiên để cho Vũ Băng luyện lại thích hợp.

Thân pháp này cũng được tính là đỉnh cấp thân pháp. Tu luyện đến tột cùng có thể một mình tạo ra hàng chục ảo ảnh cùng lúc công phá đối phương. Nội lực đủ nhiều, ảo ảnh vô tận.

Khác với Lăng Ba Vi Bộ ứng với bát quái cửu cung mà ra, Nguyệt Hạ Loạn Vũ không hề có trùng lặp, không dựa theo bất cứ căn cứ nào, quý mị ảo diệu, đẹp tựa Dạ Nguyệt.

“Cám ơn ngươi.” Vũ Băng vui mừng cảm lấy, ưa thích ngắm nhìn bao tay cùng với quyền bí kíp.

Cuối cùng nhìn sang Mộc Nhã đang háo hức, Giang Minh cười cười nói:

“Còn có Mộc Nhã, ngươi vốn là người của phái Nga My, võ công cũng đủ nhiều...”

Nói đến đây, Mộc Nhã ánh mắt sáng ngời chột ảm đạm xuống.

“Nhưng nội công tâm pháp của ngươi không thích hợp lắm, ta đưa cho ngươi một bản bí kíp nội công đi.”

Nói xong đưa một quyền bí kíp có tựa đề Bách Hoa Công ra cho Mộc Nhã.

Mộc Nhã ánh mắt tò mò, nhưng cũng không mở ra xem liền.

Giang Minh cười cười nói:

“Ta nghĩ ngươi sẽ được thừa kế Ý Thiên Kiếm, cho nên vũ khí ngươi cũng không cần lắm. Cho!”

Nói xong đưa ra một khối ngọc bội rồi nói:

“Ngọc bội này giúp ngươi có thể dễ dàng thanh tịnh, tránh tẩu hỏa nhập ma. Ta nghĩ cái này sẽ giúp ngươi có thể đột phá lên đại sư trong thời gian ngắn nhất.”

Mộc Nhã hai mắt sáng lên. Quả thật năng hiện tại cần nhất chính là đột phá tới đại sư cảnh.

Nhìn Giang Minh tươi cười, Mộc Nhã mặt đỏ lên, sau đó bước lên khẽ hôn lên má Giang Minh một cái khiến Giang Minh cùng Vũ Băng Diệp Lỗi hai người đứng sững mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đột phá.

Giang Minh nhìn tiểu nha đầu ngượng ngừng hai tay đặt ra sau lưng, trong lòng dờ khóc dờ cười.

Không ngờ có một ngày bị một tiểu nha đầu tập kích thành công. Giang Minh âm thầm lắc đầu cười khổ.

Vũ Băng sững người mấy giây, sau đó đang lúc Giang Minh nhìn Mộc Nhã, cũng tiến lên tặng hân một cái hôn lên má còn lại.

Ách. Giang Minh sững sốt, mình lại bị tập kích.

“Chủ nhân, ngươi đây là đang có ý để các nàng hôn ngươi đi.” Tiểu Linh giọng có chút mờ ám cất lên.

Giang Minh âm thầm cười khổ. Hai tiểu nha đầu cười khúc khích rồi quay lưng chạy đi.

Nhìn bên cạnh Diệp Lỗi tiểu tử đang mở to mắt hâm mộ, Giang Minh dứt khoát quay đầu rồi khỏi tiểu viện, lắc mình một cái đã trốn tới vùng núi phía đông G thành.

Đây là khu vực Giang Minh đã đột phá Tiên Thiên, khu vực này không biết có phải vì hân đột phá đã tụ tập thiên địa linh khí hay không mà trở nên phá lệ xinh đẹp.

Đứng ở một đỉnh núi, Giang Minh ngồi một chút. Hân tầm mắt trải ra chực dặm dãy núi, ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp.

Giang Minh cứ ngồi như vậy tới hơn một tiếng đồng hồ. Hân cảm thấy mình tinh thần lực đang có tăng lên.

Gió thổi rất mạnh khiến cây cối xào xạc. Từng cơn gió thổi qua người Giang Minh. Trong vô thức Giang Minh tiến vào một đặc biệt cảnh giới.

“Phong...”

Từ đằng xa, rất nhanh từng đợt mây đen kéo tới dãy núi, hứa hẹn một trận mưa rất to đang chuẩn bị đổ bộ.

“Vân...”

Mây đen đầy trời, từng đợt sấm sét lôi điện xuất hiện, khung cảnh trở nên cực kỳ hùng tráng.

“Lôi...”

Từng giọt nước rơi xuống, sau đó là mưa trở nên rất to. Giang Minh cũng không có dùng chân khí cản lại mưa mà để cho mưa thấm ướt quần áo mình.

Trong bất giác, Giang Minh trong đầu lóe lên rất nhiều ý nghĩ...

Nửa giờ mưa to, Giang Minh vẫn cứ vậy dầm mưa. Nhưng nếu một vị tu chân giả đang ở gần đây nhìn thấy Giang Minh, ắt hẳn sẽ cảm thấy từ trên người hắn toát ra từng đợt ba động.

“Phong... Vân... Lôi... Vũ...”

Giang Minh ngồi đây đã hơn một canh giờ rồi. Từng tia nắng chiếu qua thân thể hắn, khiến cho thân thể hắn dần khô ráo.

“Ta đã hiểu!”

Đột nhiên Giang Minh mở mắt. Các đợt ba động từ cơ thể hắn bắn ra tứ phía, hình thành các nếp gấp không gian.

Giang Minh quanh thân, từng đợt gió nổi lên, tiếp đến là trên đỉnh đầu hắn, từng đợt mây đen lại ùn ùn kéo đến, từng đợt lôi điện nổ vang trời, từng giọt mưa tí tách chảy xuống.

Hết thấy diễn ra giống như cơn mưa lúc trước. Chỉ có điều mọi sự diễn ra trong chưa đầy năm phút.

“Chủ nhân, chúc mừng ngươi lĩnh ngộ một tia Phong chi ý, Vân chi ý, Lôi chi ý, Vũ chi ý!”

Âm thanh chúc mừng của Tiểu Linh vang lên. Giang Minh trong lòng cảm thấy hết sức vui mừng. Không ngờ mình chỉ có ngồi một lúc lại may mắn đạt được “ngộ”, lĩnh ngộ ra bốn loại tự nhiên ý cảnh. Tuy chỉ là một tia, nhưng lại là mầm mống để sau này mình có thể dễ dàng lĩnh ngộ tiếp.

Phải nói ý cảnh, ít nhất phải tới Kim Đan kỳ mới có thể lĩnh ngộ ra một tia ý cảnh đấy.

“Thật là biến thái. Ngày xưa ta lĩnh ngộ ý cảnh cũng phải Trúc cơ hậu kỳ...” Tiểu Linh lầm bầm.

Giang Minh không nói gì, tâm mắt lại tiếp tục trải ra. Hắn cảm thấy hôm nay tinh thần của hắn có thể sẽ có đột phá. Tinh thần lực dựa theo pháp môn tiếp tục vận chuyển.

Một canh giờ sau, Giang Minh tinh thần lực ba động liên tục. Sau đó hắn cảm thấy trong đầu ồng một tiếng.

“Chúc mừng chủ nhân tinh thần lực đột phá Tuệ Minh tầng thứ bốn!”

“Ha ha!” Giang Minh cất tiếng cười thỏa mãn. Tinh thần lực của hắn đã rất lâu rồi không thăng cấp. Tuy hắn có pháp môn tu luyện nhưng tiến độ quả thật chậm lắm.

“Tiểu Linh, ta tinh thần lực tu luyện có cách nào nhanh hơn không?”

“Chủ nhân mỗi đột phá một đại cảnh giới, tinh thần lực của ngươi sẽ tăng lên một khoảng lớn. Đồng thời tốc độ tu luyện tinh thần lực cũng sẽ tăng cao gấp bội. Đây là do cảnh giới vẫn đề, chủ nhân không cần quá lo lắng.”

Giang Minh gật đầu, sau đó chợt nhớ ra một điều. Hắn cất tiếng hỏi:

“Tiểu Linh, ta đột phá vậy hẳn phải có phần thưởng đi.”

“Đúng vậy, chủ nhân nhận được năm phần quay thưởng trung cấp. Xin hỏi có nhận thưởng luôn không?”

“Có!”

Giang Minh lâu lắm rồi mới tiến hành quay thưởng. Nhưng có điều lần này hắn không có may mắn như các lần khác. Bốn cái phần thưởng lần lượt là một vạn điểm, một ngàn điểm, không có gì và hai ngàn điểm.

Giang Minh thở dài một cái, tiếp tục quay nốt phần thưởng cuối cùng. Chỉ thấy kim dừng lại ở vị trí hộp quà.

“Chúc mừng chủ nhân thu được kỹ năng sống ‘Tổ hợp’. Kỹ năng sống bảng cập nhật thêm thông tin các loại kỹ năng sống ẩn. Đồng thời vì chủ nhân đã kích hoạt kỹ năng sống ẩn hai cái, thu mua hệ thống sớm mở ra.”

Giang Minh có chút hứng thú hỏi:

“Cái thu mua hệ thống này là cái gì?”

“Thu mua hệ thống giống như là một cái cửa hàng. Chủ nhân có thể sử dụng kỹ năng sống của mình, chế tạo đồ vật mà người có thể làm, sau đó bán cho cửa hàng đồ vật mà mình dùng kỹ năng sống chế tạo ra, nhận được điểm hệ thống. Chú ý là cửa hàng chỉ mua, cũng không có hoàn lại đồ vật đã bán, chủ nhân thu được điểm phụ thuộc vào phẩm chất của vật phẩm.”

Giang Minh lập tức mở giao diện hệ thống cửa hàng. Nhìn bên trái có một cái ô rất lớn, bên phải là cột tính giá, Giang Minh không do dự, ý niệm lấy một cây kiếm hạ phẩm pháp khí đưa vào. Bên phải cột tính giá lập tức hiện lên số mười, chứng tỏ cái hạ phẩm pháp khí này chỉ bán được mười điểm hệ thống.

“Hắc, quá hắc, quá gian thương...”

Giang Minh trong lòng cười khò. Hắn cũng biết điểm số cũng không phải dễ ăn như vậy.

Bỗng Giang Minh ý tưởng chợt lóe, hắn lấy một cái phù từ trong Động Tiên ra đặt vào ô vật phẩm, bên phải một cái số một hiện lên. Cái này phù có thể đạt được một điểm hệ thống.

Giang Minh trong lòng vui mừng, lập tức lấy toàn bộ số phù mà hắn đã làm ra, chỉ để lại một ngàn cái, tổng cộng bán ra hai mươi hai vạn sáu ngàn cái phù, đạt được hai mươi hai vạn sáu ngàn điểm hệ thống. Tổng số điểm hắn hiện có bây giờ đã đạt đến bốn mươi vạn.

Có điều kiếm điểm kiểu này cũng quá cực khổ đi. Giang Minh trong lòng cười khò. Giang Minh thử nghiệm quá giá cả các loại pháp khí, lần lượt là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm pháp khí, linh khí. Trong đó pháp khí hạ phẩm mười điểm, trung phẩm hai mươi điểm, thượng phẩm ba mươi điểm, cực phẩm năm mươi điểm, linh khí hạ phẩm một trăm điểm, trung phẩm hai trăm, thượng phẩm ba trăm, cực phẩm năm trăm điểm.

Tuy vậy nguyên liệu chế ra linh khí rất hiếm có, không như pháp khí có thể tùy tiện liên chế ra thành công.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tổ hợp.

Giang Minh nhìn số điểm đổi được, hắn cũng không có hứng thú đổi lắm. Tuy số pháp khí, linh khí hắn có được cũng nhiều, nhưng không có dư thừa, đều là hắn mỗi loại làm một cái mà thôi.

Đóng lại cửa hàng, Giang Minh lúc này mới nhớ hắn thu được một kỹ năng sống mới.

“Tiểu Linh, cái này ‘Tổ hợp’ kỹ năng có tác dụng gì?”

“Chủ nhân, ‘Tổ hợp’ kỹ năng là kỹ năng ngược của ‘Phân giải’ kỹ năng. Tác dụng là từ một hay nhiều loại nguyên liệu, tổ hợp lại thành một loại nguyên liệu mới. Ví dụ như tinh thiết, tổ hợp một mét khối lại thành một milimet khối huyền thiết chẳng hạn...”

“Dữ dội vậy? Có giới hạn gì sao?”

“Tất nhiên là có, ‘Tổ hợp’ kỹ năng chỉ giới hạn ở nguyên liệu, không có tác dụng đối với thành phẩm. Hơn nữa kỹ năng này phụ thuộc vào chủ nhân năng lực, chủ nhân năng lực càng mạnh, đẳng cấp nguyên liệu tổ hợp được càng cao.”

Giang Minh gật đầu, lấy ra một mét khối Định Hải Trầm Thiết, sau đó hô: “Tổ hợp”.

Tức thì một luồng sáng từ khối trầm thiết tỏa ra, khối trầm thiết từ từ thu gọn lại, cuối cùng thành một milimet khối kim loại.

“Địa Cực Trầm Thiết!”

Giang Minh thất kinh hô lên. Địa Cực Trầm Thiết là một loại nguyên liệu cực kỳ hiếm có, chỉ có thể tìm thấy ở các thế giới trung cấp trở lên. Thậm chí ở thế giới trung cấp cũng là vô cùng hiếm có. Địa Cực Trầm Thiết nặng vô cùng, lại vô cùng cứng rắn, cực kỳ thích hợp để chế tạo các loại trọng binh, trọng giáp. Ngoài ra bởi vì tính đặc của nó, trọng binh trọng giáp chế tạo bằng Địa Cực Trầm Thiết còn có nhất định năng lực chống lại các loại vũ khí có tính xuyên thấu, đồng thời độ sắc bén của vũ khí địa cực đều là đứng đầu cùng đẳng cấp.

Giang Minh trong mắt hiện lên nóng bỏng, hắn lập tức lấy ra rất nhiều Định Hải Trầm Thiết tổ hợp thành Địa Cực Trầm Thiết. Chỉ tiếc là hắn góp tất cả Định Hải Trầm Thiết ra cũng chỉ đạt được một khối to bằng đầu người Địa Cực Trầm Thiết mà thôi.

Nâng khối Địa Cực Trầm Thiết này lên, Giang Minh trong lòng cũng cười khò một cái. Địa Cực Trầm Thiết tuy rằng rất tốt, nhưng mà cũng rất nặng, phải đạt tới hơn tám ngàn cân. Lấy Giang Minh luyện khí kỳ tám tầng cũng cảm thấy quá nặng. Có lẽ đến khi hắn đạt đến Trúc Cơ kỳ có thể sẽ sử dụng được vũ khí địa cực đi.

Giang Minh liền bắt tay dùng Địa Cực Trảm Thiết rèn thử một món binh khí. Địa Cực Trảm Thiết không hổ danh là trung cấp kim loại, Giang Minh thúc dục hỏa diễm phải tới nửa canh giờ sau mới hòa tan. Lúc này Giang Minh không thể không dùng hai viên hột khí đan, sau đó mới tiếp tục đánh ra pháp quyết.

Mười lăm phút sau, trong lò hình thành một thanh kiếm. Thanh kiếm trông vô cùng bình thường, nhưng nếu để ý kỹ, thỉnh thoảng trên kiếm nổi lên những hoa văn màu xanh đặc biệt.

Giang Minh liên tục đánh ra pháp quyết, hàng nghìn cái pháp quyết liên tiếp nhau bay ra nhập vào thân kiếm. Hoa văn trên thân kiếm càng lúc càng nhiều hơn, càng sáng hơn.

“Ngưng!” Giang Minh hô một tiếng, nắp lò tự động bay lên.

Ông! Từ trong lò, một tiếng kêu thanh thúy vang lên. Một cây kiếm hình dáng vô cùng đẹp, thân dài một mét hai, rộng năm phân từ từ bay lên. Quanh thân kiếm là hai con phượng màu lam – băng phượng – lượn vòng quanh.

Hai con băng phượng liền nhập vào thân kiếm, sau đó cây kiếm bay đến trước mặt Giang Minh.

Giang Minh nhìn cây kiếm, mừng rỡ:

“Pháp bảo, ta lại luyện chế ra thượng phẩm pháp bảo!”

Bởi vì tu vi chưa đủ, trước giờ Giang Minh chỉ có thể chế tạo ra cực phẩm linh khí mà thôi. Nhưng bây giờ nhờ có nguyên liệu Địa Cực Trảm Thiết, Giang Minh lại có thể chế tạo ra đến thượng phẩm pháp bảo.

Pháp bảo, kể cả ở trung cấp thế giới, nơi mà cường giả tới đỉnh ngang với Nguyên Anh Kỳ, cũng không có. Tuyệt thế thần binh ở trung cấp thế giới cũng chỉ là linh khí cấp bậc mà thôi. Đây cũng là nhờ Giang Minh có được tri thức luyện khí từ hệ thống mới có thể chế tạo ra đến Pháp bảo cấp bậc.

Tất nhiên nếu Giang Minh đạt đến Trúc Cơ kỳ, có thể tự do thoải mái chế tạo Pháp bảo được rồi.

“Băng phượng xuất hiện, liền đặt tên ngươi là Lam Phượng Hàn Kiếm đi.”

Thân kiếm liền phát ra một tiếng kêu trong trẻo, như để cảm ơn Giang Minh đã tạo ra nó và đặt cho nó một cái tên.

Tiểu Linh vẫn theo dõi Giang Minh, lại lẩm bẩm một câu:

“Biến thái, luyện khí kỳ chế tạo ra đến pháp bảo. Ngày trước ta luyện khí kỳ cao nhất cũng chỉ chế tạo ra đến trung phẩm linh khí. Có cho người ta sống nữa hay không...”

Bất quá Giang Minh cũng không có nghe rõ nàng nói cái gì. Hắn đang chăm chú ngắm Lam Phượng Hàn Kiếm.

Bởi vì lý do Địa Cực Trảm Thiết tính hàn cực mạnh, cho nên vũ khí ra đời cũng luôn thuộc về băng loại binh khí.

Giang Minh cũng không dám thử kiếm, nếu thử thì cái khu vực này sẽ bị hắn một chiêu hủy diệt toàn bộ. Hắn liền luyện hóa cây kiếm và thu vào trong đan điền.

Đang lúc Giang Minh định trở về thì Tiểu Linh âm thanh lại vang lên:

“Chủ nhân, chức năng chính của ‘Tổ hợp’ ngươi còn chưa thử sử dụng đâu này.”

“Chức năng chính? Không phải là vừa mới tổ hợp nguyên liệu đó sao?”

Giang Minh kỳ quái hỏi.

“Chủ nhân không biết thôi. Ngươi tiến vào khu vực tụ linh trận của Động Tiên đi!”

Giang Minh liền nháy mắt xuất hiện ở vị trí Tụ Linh Trận của Động Tiên. Nơi này linh khí vô cùng nồng nặc, đã xuất hiện dưới dạng sương linh khí.

“Chủ nhân, ngươi sử dụng tổ hợp đi.”

Giang Minh kỳ quái, bất quá hắn cũng giơ tay lên hô: “Tổ hợp.”

Một luồng sáng hiện lên trước mắt Giang Minh, ngay sau đó là một viên đá to bằng nắm tay trẻ con, có màu trắng sữa hình thành, rơi xuống dưới chân Giang Minh.

“Cái này là cái gì?” Giang Minh nhặt hòn đá lên, ngay sau đó hắn liền chấn động.

“Chủ nhân đoán đúng rồi, chính là linh thạch a!”

Linh thạch!

Đơn vị tiền tệ chính của tu chân giới, bất kỳ tu chân giới nào cũng dùng linh thạch làm đơn vị trao đổi. Linh thạch còn chứa đựng linh khí thuần khiết, thích hợp bất kỳ đối tượng nào hấp thu.

“Linh thạch? Ta lại có thể chế tạo linh thạch? Cái này... quá tuyệt vời đi!”

Giang Minh có chút không tin nổi nhìn trong tay viên Linh thạch.

“Chủ nhân hiện tại tu vi chỉ có thể chế tạo ra đến hạ phẩm linh thạch mà thôi. Đến khi ngưng trúc cơ liền có thể chế tạo trung phẩm linh thạch, kim đan liền chế tạo thượng phẩm linh thạch, nguyên anh liền chế tạo cực phẩm linh thạch rồi.”

“Còn trên nữa đâu?” Giang Minh liếm môi hỏi.

“Trên nữa liền là linh mạch, trên linh mạch là tiên thạch, tiên mạch, thần thạch, thần mạch... cái này chủ nhân nghe để biết mà thôi. Chủ nhân cứ lên tới Nguyên Anh kỳ đi đã.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Hai tháng.

Cầm trên tay viên hạ phẩm linh thạch, Giang Minh cảm nhận linh khí trong đó hết sức tinh khiết. Hắn liền thử nghiệm cảm linh thạch tu luyện. Nhưng rất nhanh Giang Minh thất vọng rồi. Hắn tốc độ tu luyện đối với trong tu chân giới đã là rất nhanh rồi. Hiện tại có linh thạch cũng không có nhanh hơn chút nào, bởi vì linh khí ở khu vực này cũng đáp ứng được tốc độ hấp thu linh khí của hắn. Bất quá Giang Minh đã phát hiện, hắn chỉ cần mang theo linh thạch liền coi như ngồi tại khu vực tụ linh trận tu luyện, hoàn toàn không phải vào Động Tiên tu luyện nữa.

Giang Minh liền lập tức chế tạo ra một trăm viên hạ phẩm linh thạch làm dự trữ, sau đó liền rời Động Tiên.

Lúc này trời đã bắt đầu tối rồi, Giang Minh quyết định quay trở về.

.....

Một tháng liền rất nhanh quá.

Tại căn phòng cao nhất ở một khu giải trí Casino nằm ở H quốc.

Trong phòng lúc này có bốn người chia làm hai phe. Một phe là Vân Chiến Cuồng cùng hắn con trai Vân Lạc Thiên. Phe còn lại chính là giáo chủ Thông Thiên giáo Tề Thông Thiên, người đứng sau hắn chính là hắn con trai độc nhất Tề Chấn Lôi.

“Vân Chiến Cuồng, các ngươi đừng có quá đáng.”

Tề Thông Thiên mặt tức giận quát lớn.

“Quá đáng? Các ngươi muốn thì đánh tiếp một trận!”

Vân Chiến Cuồng cười khẩy đáp.

Vốn Thông Thiên giáo cùng Liệt Hỏa giáo đang ngang sức ngang tài, Thông Thiên giáo có phần trội hơn do có một tông sư cảnh sơ kỳ cùng một tông sư cảnh trung kỳ đỉnh phong, còn Vân Lạc Thiên mới chỉ là tông sư cảnh trung kỳ mà thôi. Thế nhưng mà Vân Chiến Cuồng đột phá tông sư cảnh hậu kỳ khiến cho cán cân không còn ở bên Thông Thiên giáo nữa.

Sau một hồi đại chiến, hai bên đều có thiệt hại, mà thiệt hại nhiều hơn lại chính là Thông Thiên giáo.

Tề Thông Thiên trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức. Rõ ràng là sắp sửa thắng, ai dè Vân Chiến Cuồng lại đột phá thành công.

Đúng lúc Tề Thông Thiên đang định khuất phục thì một tiếng âm trầm vang lên:

“Đánh thì đánh, chúng ta Thông Thiên giáo khi nào sợ Liệt Hỏa giáo?”

“Ai?”

Vân Chiến Cuồng quát lớn hỏi.

Một luồng áp lực từ bên ngoài cửa tỏa ra, sau đó cửa mở, một vị lão giả tiến vào.

“Thúc (Phong gia gia)! Ngươi xuất quan!”

Tề Thông Thiên cùng Tề Chấn Lôi vô cùng vui mừng kêu lên.

Vân Chiến Cuồng mặt nghiêm túc nhìn lão giả bước vào, trong lòng cũng không khỏi cười khở. Không ngờ lão giả Tề Phong này lại đột phá đến tông sư cảnh hậu kỳ. Điều này có nghĩa là hắc Liệt Hỏa giáo lại một lần nữa dưới cơ.

“Ngươi muốn chiến thế nào?” Tề Phong lạnh lùng nói.

Vân Chiến Cuồng thở dài một hơi. Hắn biết Liệt Hỏa giáo chuyến này đi vô ích rồi. Cuối cùng hai bên thống nhất với nhau, Liệt Hỏa giáo cùng Thông Thiên giáo phạm vi như cũ chia ra. Nhưng mà phạm vi phát triển tiếp theo, Thông Thiên giáo sẽ chiếm nhiều hơn ba cái thành phố phạm vi, một trong số đó là G thành.

...

Ngồi trên xe rời đi, Vân Chiến Cuồng mặt mày âm trầm. Vân Lạc Thiên lúc này lại lên tiếng:

“Cha, mất G thành chưa chắc đã là tổn thất của chúng ta. Ta cảm thấy tên thần bí cao thủ ở G thành kia thật sự không dễ chơi. Ít nhất ta nghĩ ta không thể giết người lưu loát như hắc đực.”

Vân Chiến Cuồng nghe tới đây mặt cũng hòa hoãn ra một chút. Sau đó nói:

“Bây giờ chiến sự tạm ổn định. Chúng ta lúc này lên làm là toàn lực bồi dưỡng Thiển nhi để tham gia giải vô địch thiếu niên đi.”

“Vâng.”

...

“Ha ha, nhìn mặt của lão già Vân Chiến Cuồng thật là sáng khoái.”

Trong phòng, Tề Thông Thiên cười ha ha. Hắn vốn tưởng lần này sẽ chịu thiệt thòi.

“May nhờ có thúc thúc xuất quan.”

Tề Phong lặng yên một lúc rồi mở miệng:

“Ta coi trọng giải vô địch thiếu niên thế giới sắp tới. Các ngươi toàn lực bồi dưỡng Chấn Long đi. Hai mươi mốt tháng nữa ta sẽ mang hắn đi tham dự.”

“Vâng.”

...

“Báo cáo, có tin tức mới nhất, Tiểu Ma Nữ Vân Thiển Thiển cùng Thông Thiên tiểu thiên tài Tề Chấn Long cũng sẽ tham dự.”

“Báo cáo, Thái quốc thiên tài Muay Thái SonWak sẽ tham dự.”

...

Các thế lực rất nhanh nhận được khắp nơi tình báo. Thế giới võ thuật liên tục sôi nổi.

...

Một tháng lại quá khứ, bây giờ đã tháng mười hai rồi.

“Giang Minh, ngươi đã chuẩn bị gì chưa?”

Trong lớp, một tên tiểu nam hài ngồi gần đó cất tiếng hỏi.

Giang Minh cũng ngăn người một chút. Hai tháng vừa qua hắn cũng không có ngồi chơi mà miệt mài luyện tập luyện khí luyện đan cùng với tu luyện. Khoảng cách luyện khí kỳ tầng chín đã sắp đến gần, Giang Minh vì vậy mà quên mất rằng hắn đang đi học, sắp phải thi cuối kỳ. Dĩ nhiên nếu hắn nhớ thì hắn cũng không để trong lòng. Lớp một thi cuối kỳ có cái gì cần để ý?

“Thi cuối kỳ a, ngươi không lo lắng gì sao?”

“Nga, có chút lo lắng.” Giang Minh cười cười đáp lại, khuôn mặt hắn rõ ràng cho thấy chả có gì cần lo cả.

“Ta thấy gần đây ngươi và Mộc Nhã hay đi về chung với nhau. Quan hệ của hai người thế nào?”

Giang Minh chợt hiểu, thì ra đây mới là mục đích chính của tiểu nam hài này đi. Bất quá hắn cũng ngạc nhiên, tầm tuổi này mà đã để ý đến khác giới rồi sao?

Giang Minh cũng là quá đần. Tầm này tuổi cô bé cậu bé thích nhau là chuyện rất bình thường. Thích chứ không phải là yêu, cậu bé thường thích chơi với cô bé xinh xắn mà thôi. Các cô bé cũng rất thích chơi với những cậu bé dễ thương hay nhiệt tình, Giang Minh lại không thuộc đối tượng này, hắn trong lớp khá yên tĩnh nên ngoài Vũ Băng cùng Mộc Nhã ra, rất ít cô bé lại gần hắn.

Giang Minh cũng không biết nói thế nào, chả lẽ nói Mộc Nhã sang nhà hắn tập võ công?

Rất nhanh suy nghĩ ra một lý do, Giang Minh đáp:

“Chúng ta chỉ là cùng bàn quan hệ. Mộc Nhã chơi thân với Vũ Băng lớp bốn, mà ta thì là Vũ Băng hàng xóm, ngươi hiểu?”

“Ra vậy.” Tiểu hài vui mừng gật đầu, không cần hoài nghi Giang Minh nói có thật hay không liền đứng dậy chạy về chỗ.

Một lát sau Mộc Nhã trở về chỗ ngồi, tò mò hỏi:

“Nhất Vĩ hỏi ngươi cái gì vậy?”

Hóa ra tiểu tử kia tên Nhất Vĩ, không hiểu cha mẹ hắn nghĩ gì mà đặt tên con mình là một đuôi?

Giang Minh có chút buồn cười nói:

“Hắn hỏi tại sao ta và ngươi mỗi ngày đều ra về chung với nhau.”

Mộc Nhã gật đầu một cái, cũng không để trong lòng.

Ba tháng gần đây năng tiến bộ rất nhanh chóng, hiện tại đã là đại sư cảnh một trăm mười lăm năm công lực. Tuy còn thua Vũ Băng đạt tới một trăm hai mươi lăm năm công lực, nhưng cũng không có xa nữa. Điều này cũng cho thấy độ chăm chỉ của Mộc Nhã. Vũ Băng tuy cũng chăm chỉ luyện tập nhưng chiêu thức cùng thân pháp cần phải tốn thêm thời gian tu luyện, dĩ nhiên lại để Mộc Nhã gần đuổi kịp tu vi.

Tuy vậy hai tiểu nha đầu bây giờ là một đôi khuê mật, cũng không có tị nạnh nhau ai mạnh hơn ai. Cả hai đều hết sức cố gắng, khiến Giang Minh nhìn hai tiểu nha đầu luyện tập mà trong lòng thì gật đầu vừa ý.

Sáng hôm sau.

Hai tiểu nha đầu lại tỉ thí võ nghệ. Lần này Mộc Nhã thua một thức vì Vũ Băng thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc.

“Băng Băng ăn gian, đã nói không chơi Di Hoa Tiếp Ngọc rồi cuối cùng vẫn sử dụng.”

Mộc Nhã phui quần tức giận nói.

Giang Minh buồn cười nhìn Mộc Nhã, cất tiếng hỏi:

“Mộc Nhã, ngươi ra ngoài so tài cũng cấm người khác sử dụng chiêu thức nào sao?”

Mộc Nhã xấu hổ úy khuất đáp:

“Nhưng mà ta thật không có cách nào hóa giải Di Hoa Tiếp Ngọc...”

“Thật ra Di Hoa Tiếp Ngọc cũng rất dễ phá.” Giang Minh cười cười nói.

“Thật sao?” Vũ Băng cùng Mộc Nhã đồng thanh hỏi.

Giang Minh gật đầu nói:

“Vũ Băng, ngươi dùng Di Hoa Tiếp Ngọc, ta tới công.”

Vũ Băng gật đầu, sau đó lập tức thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc hình thành một vòng tròn vô hình quanh người.

“Nhìn, chiêu này gọi là Âm Nguyệt!”

Giang Minh áp sát Vũ Băng, tay từ từ chậm rãi hình thành chương tấn công vào vòng tròn vô hình. Tốc độ tấn công phải nói là vô cùng chậm, tựa như rùa bò một dạng.

Vũ Bãng đang khó hiểu, chợt nàng biến sắc, chuông của Giang Minh đã đột phá vòng tròn vô hình của Di Hoa Tiếp Ngọc. Bàn tay đến trước mặt Vũ Bãng thì ngừng.

“Nhìn rõ?”

Giang Minh cười cười hỏi hai nha đầu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Phá giải Di Hoa.

“Sao lại có thể như vậy được? Chiêu thức như vậy lại xuyên qua Di Hoa Tiếp Ngọc?”

Vũ Bãng không tin nổi thốt lên.

“Không phục? Vậy tới tiếp một lần đi.”

Giang Minh cười cười nói.

Vũ Bãng liền thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc.

Giang Minh một tay đưa ra phía trước, nói:

“Mộc Nhã, nhìn cho thật kỹ.”

Nói xong vận nội công, một bông hoa hình nội lực trong suốt xuất hiện trước tay của hắn.

“Đây là ... Tam Hoa Tế Nguyệt tụ kinh?”

Mộc Nhã kinh hô lên, không thể ngờ được Giang Minh lại có thể thi triển được chiêu này.

Bông hoa xuất hiện, bắt đầu xoáy tròn, càng lúc xoáy càng nhanh, chớp mắt đã thành một viên cầu xoáy tròn.

“Chiêu này gọi là Lăng Hoa Tụ Kinh.”

Giang Minh nói xong liền hất tay. Viên cầu xoáy tròn liền lao tới trước mặt Vũ Bãng.

Vũ Bãng mặt ngưng trọng, Di Hoa Tiếp Ngọc vận lên tầng thứ cao nhất.

Viên cầu xoáy tròn vừa chạm tới Di Hoa Tiếp Ngọc, một tiếng vù vù vang lên. Không giống như Vũ Bãng tưởng tượng, viên cầu không có bị bật ngược trở lại. Ngay khi va chạm với vòng tròn bảo vệ của Di Hoa Tiếp Ngọc, viên cầu xoáy tròn liền thuận thế xuyên thẳng qua Di Hoa Tiếp Ngọc.

Vũ Bãng kinh hoàng, vội vàng nhắm mắt lại.

Ngay khi viên cầu sắp sửa đánh vào người Vũ Bãng, Giang Minh liền phát tay, viên cầu liền biến mất.

Mộc Nhã trở mắt ra nhìn. Vũ Bãng từ từ mở mắt ra, sau đó ngơ ngác nhìn xung quanh như thể tìm kiếm viên cầu kia.

Nhìn hai tiểu nha đầu lặng im đứng đấy, Giang Minh trong lòng buồn cười nói:

“Các ngươi nhìn kỹ chưa?”

Mộc Nhã lúc này mới ồa lên:

“Oa, Giang Minh, tại sao ngươi lại có thể làm được như vậy?”

Vũ Bãng trên nét mặt lại hiện ra vẻ mắt mát uể oải. Tu luyện Minh Ngọc Thần Công cùng Di Hoa Tiếp Ngọc mấy năm, nàng đối với Di Hoa Tiếp Ngọc vô cùng có lòng tin. Vậy mà hôm nay lại bị Giang Minh hai chiêu liền công phá. Hơn nữa hai chiêu này, Giang Minh đều chỉ cần rất ít nội lực, lại có thể nhẹ nhõm công phá Di Hoa Tiếp Ngọc ba tầng của nàng.

Giang Minh nhìn tiểu nha đầu Vũ Bãng, làm sao có thể không biết nàng đang nghĩ gì? Hắn liền đưa tay xoa nhẹ đầu nàng rồi nói:

“Người cũng không cần buồn lòng. Di Hoa Tiếp Ngọc uy lực cũng không phải như người tưởng tượng yếu như vậy. Chỉ cần người càng tu luyện đến tầng thứ cao hơn, yếu điểm của Di Hoa Tiếp Ngọc cũng sẽ càng ít đi. Đến tầng thứ chín, vậy cũng phải người có công lực mạnh hơn người mới có thể thi triển Âm Nguyệt đột phá Di Hoa Tiếp Ngọc.”

Vũ Băng nghe vậy trong lòng cũng có khởi sắc một chút.

“Được rồi, giờ ta giải thích cho các người tại sao Di Hoa Tiếp Ngọc vừa rồi lại bị đột phá.”

Giang Minh cười cười nói, lập tức hai tiểu nha đầu cùng Diệp Lỗi bị hấp dẫn.

“Di Hoa Tiếp Ngọc bản chất chính là lợi dụng nội lực khí kinh, tạo thành một vòng tròn hộ thể theo một quy luật nhất định. Khí kinh sẽ xoay tròn xung quanh thân, một khi có lực tấn công tới liền thu hút lực tấn công đó và quay một vòng ngược lại tấn công đối thủ.”

Trừ Vũ Băng ra, hai tiểu hài kia liền gật gù, ra vẻ hóa ra là như thế.

“Cũng bởi bản thân là xoay tròn, hiển nhiên sẽ có nhược điểm. Ở đây có hai nhược điểm lớn, đầu tiên là vòng xoay. Nếu có một lực tấn công có tốc độ xoay tròn lớn hơn Di Hoa Tiếp Ngọc, vậy liền xuyên qua Di Hoa Tiếp Ngọc. Đây cũng là nguyên lý của Lăng Hoa Tự Kinh.”

Vũ Băng lập tức hiểu ra hỏi:

“Vậy nếu tốc độ vòng xoay đủ lớn liền không có vấn đề gì?”

Giang Minh gật đầu tiếp tục đáp:

“Thứ hai là lực xoáy. Nếu có một lực tấn công ngưng tụ đủ mức, liền có thể không nhìn vòng xoáy mà vượt qua Di Hoa Tiếp Ngọc. Đây cũng là nguyên lý cơ bản của Âm Nguyệt.”

“Vậy Âm Nguyệt chính là khống chế lực ngưng tụ lại một chỗ?”

Diệp Lỗi chợt cất giọng hỏi.

Giang Minh gật đầu đáp:

“Ngưng tụ kinh lực nói dễ cũng thật dễ, nói khó cũng thật khó. Các người cần chăm chỉ tập luyện khống chế lực lượng, thu phát tập trung tùy ý, liền có thể ở cảnh giới thấp đánh bại cảnh giới cao hơn.”

Nhìn ba tiểu hài suy tư, Giang Minh mỉm cười lặng lẽ rồi đi. Hẳn biết sau lần dạy dỗ này, ba người sẽ có những sở ngộ riêng, chắc hẳn sẽ có ích cho bọn họ trong tương lai.

...

Một tuần lễ liền trôi qua.

Nhìn ba tiểu hài nỗ lực trong sân, Giang Minh thầm gật đầu. Qua bài học tuần trước, Vũ Băng đối với võ học hiểu được chợt tăng mạnh, thuận lợi đột phá Minh Ngọc Thần Công đệ tứ tầng, hoàn toàn lĩnh ngộ được Minh Ngọc Thần Chương thức thứ hai Vô Khuyết Chương. Minh Ngọc Thần Chương chỉ bao gồm hai thức là Lạc Hoa Chương cùng Vô Khuyết Chương.

Mộc Nhã cùng Diệp Lỗi biến hóa không lớn, nhưng Giang Minh có thể cảm nhận được không lâu sau đó, võ học của hai tiểu hài sẽ tiến bộ một bước dài. Đặc biệt là Diệp Lỗi, đã có xu hướng tiến đến Kim Chung Trảo tầng bốn rồi.

Hai tháng vừa qua, Giang Minh cùng Nga My phái trao đổi cũng dần dần tăng lên. Đây cũng là do Nga My thu mua hạt giống từ nhiều nơi đưa đến cho hắn. Giang Minh cũng vì quan hệ của hắn đối với Nga My phái từ thế giới Xạ Điều mà nhiều lần đưa thêm đan dược khiến Huyền Tâm vô cùng cảm kích.

Phải biết đan dược Giang Minh đưa ra đều thuộc loại cực phẩm, đa phần đều đã tuyệt tích hoặc không có trên đời. Ví dụ như Hắc Ngọc Đoạn Tục cao, muốn tìm bây giờ quả thật khó bằng mò kim đáy bể.

Vũ Băng cùng Mộc Nhã bây giờ thân nhau như tỷ muội. Hai người thường xuyên ở chung cùng phòng trong Long Hồ Môn.

Dĩ nhiên Long Hồ Môn cũng không ai biết được trong võ quán của bọn họ liền xuất hiện hai vị đại sư cảnh giới cùng mười sáu võ sư đỉnh phong Mộc Nhã từ Nga My phái tới.

Cuộc sống vẫn bình thường diễn ra, nhưng sóng gió lại bắt đầu tới dần...

Người của Thông Thiên giáo tới, lần này tới là bốn vị đại sư cảnh giới cùng mười sáu võ sư đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Thông Thiên Giáo người tới.

“Tra kỹ chưa?”

Lã Thiên Sơn cùng ba tên đại sư cảnh ngồi quanh một cái bàn cất tiếng hỏi một tên võ sư cảnh.

“Báo cáo các vị trưởng lão, G thành hiện tại đang bị khống chế bởi bốn thế lực lớn, trong đó Hùng Sư bang phạm vi lớn nhất, Long Hồ Môn là thế lực mạnh nhất, có một đại sư cảnh trấn thủ.”

“Vậy chúng ta liền đi tới Long Hồ Môn đầu tiên tốt lắm.”

Lã Thiên Sơn nhìn ba tên đại sư cảnh, bốn người cùng gật đầu.

“Báo cáo, còn một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?”

“Nga My phái cũng có người ở khu vực này.”

“Cái gì?”

“Mặc dù chỉ là một chấp sự võ sư đỉnh phong, nhưng dù sao cũng là người của Nga My phái.”

“Hừ, chúng ta thái thượng trưởng lão đã đạt đến Tông Sư cảnh hậu kỳ, có gì phải sợ? Tội nay liền đến thu phục Long Hồ Môn.”

Trần Hùng, một trong những tên đại sư cảnh cất tiếng:

“Ta đề nghị lần này thu phục chỉ đến mức là dừng, không nên gây án mạng. Ai biết Nga My phái quan hệ với Long Hồ Môn thế nào? Chúng ta không gây án mạng còn dễ nói, nếu quả thật gây án mạng, Nga My phái kéo Tông sư cảnh cường giả đến đây, cũng không phải chúng ta mấy cái trưởng lão có thể xử lý. Thái thượng trưởng lão cũng chưa chắc sẽ rời tổng bộ đến đây. Dù sao Liệt Hỏa giáo vẫn còn có Tông Sư cảnh cường giả nhìn ngó ở đây.”

Bốn tên trưởng lão đều gật đầu đồng ý.

...

Giang Minh đang tu luyện ở trong phòng. Chân Khí trong người hắn càng lúc càng nhiều. Ất hẳn sắp tới liền có thể đột phá đến Luyện Khí kỳ chín tầng.

Luyện Khí kỳ chỉ có chín tầng, sau đó liền là Trúc cơ kỳ. Một khi Giang Minh đột phá Trúc Cơ kỳ, lực chiến đấu của hắn sẽ tăng lên một mảng lớn. Trúc cơ kỳ tu sĩ không phải số lượng Luyện khí kỳ có thể bù đắp được đâu. Bởi vì Trúc cơ kỳ tu sĩ, chân khí đã hóa lỏng, trở thành chân nguyên cường đại.

Giang Minh chợt cảm thấy có bốn luồng sức mạnh tiến tới võ quán Long Hồ Môn, lập tức hắn biết rằng náo nhiệt sắp đến.

Giang Minh liền lấy ra một cái Biến hình phù cấp năm. Biến hình phù dùng để biến đổi hình dáng, cấp độ càng cao, thời gian càng dài. Giang Minh giữ lại biến hình phù cấp năm, có thể kéo dài vài ngày.

Đỉnh biến hình phù lên ngực, Giang Minh lập tức biến thành hình tượng của hắn ở Thiên Long thế giới lúc mười tám tuổi.

“Không tệ. Thật lâu không có ở hình dạng này.”

Giang Minh cười cười nhìn mình trong gương, sau đó lắc mình một cái biến mất tại chỗ. Liền sau đó hắn xuất hiện tại một cây cổ thụ bên trong võ quán Long Hồ Môn.

...

“Rầm!”

Cửa võ quán Long Hồ Môn bị đập bay. Bốn tên đại sư cảnh cùng mười sáu tên võ sư cảnh đỉnh phong tiến vào Long Hồ Môn.

“Mau, đi thông báo các vị võ sư, có địch tấn công!”

Đám võ giả của Long Hồ Môn vội vàng la lên, rất nhanh có một tên liền chạy đi thông báo.

Đám người Thông Thiên Giáo cũng không có tiến tới tấn công. Bọn hắn đợi Long Hồ Môn cao tăng tập trung, một lần thu phục.

Không ai nói gì, không khí chợt im lặng một cách bất thường.

“Vị nào đại giá Long Hồ Môn? Vũ Long xin được bái kiến!”

Một âm thanh trầm bổng vang dội khắp Long Hồ Môn, đây chính là Vũ Long, đại sư cảnh sơ kỳ duy nhất (trên danh nghĩa) của Long Hồ Môn.

Vũ Long thân hình từ trên mái nhà phi xuống, kèm theo sau đó, sáu vị võ sư cảnh của Long Hồ Môn đều xuất hiện.

Lã Thiên Sơn cất tiếng hỏi:

“Các ngươi là cao tăng của Long Hồ Môn?”

“Không sai! Xin hỏi các hạ là?”

“Lã Thiên Sơn.”

“Trần Hùng.”

“Lục Chí Minh.”

“Mạc Cốc.”

“Chúng ta là người của Thông Thiên Giáo!”

Lại là bốn vị đại sư cảnh? Người thấp nhất cũng là đại sư cảnh sơ kỳ, cao nhất chính là Lã Thiên Sơn, đại sư cảnh Hậu kỳ. Vũ Long trong lòng liền trầm xuống.

“Các vị thuộc Thông Thiên Giáo, đối với chúng ta võ quán nhỏ cách xa vạn dặm. Xin hỏi các vị đến đây có ý gì?”

Lã Thiên Sơn liền đáp:

“Chúng ta vâng lệnh giáo chủ Thông Thiên Giáo, tới đây truyền giáo. Các ngươi Long Hồ môn rất may mắn liền được Thông Thiên Giáo chúng ta chọn trúng làm đại lý tại G thành này. Chỉ cần các ngươi hướng Thông Thiên Giáo tỏ lòng trung thành, vậy chúng ta chính là người một nhà. Nếu không...”

Lã Thiên Sơn liền ngừng một lát, tỏ ý rõ ràng, nếu Long Hồ Môn không phục tùng Thông Thiên Giáo, vậy bọn hắn liền ra tay tấn công rồi.

Người đến bất thiện a. Vũ Long cùng sáu vị võ sư trong đầu liền toát ra ý nghĩ như vậy.

Vũ Long trầm giọng đáp:

“Ta Long Hồ Môn cùng quý giáo vốn không bên nào phạm bên nào. Huống hồ các vị xa như vậy lại muốn chúng ta phục tùng, có phải hay không coi chúng ta đất nước không có người? Ta Vũ Long tuy chỉ là một võ giả thấp cấp nhưng cũng xin đứng ra mời các vị so tài một phen.”

Vũ Long cũng không có cách nào. Một mình hắn không thể bảo toàn bản thân hắn, đừng nói bảo toàn mọi người của Long Hồ Môn. Chỉ còn cách từng người so đấu mới có thể may mắn gỡ lại đại cục.

Vũ Long bản thân cũng không có tự tin nào đối phó một trong bốn đại sư cảnh, hơn nữa ba người trong đó hắn cảm nhận thấy khí thế rất mạnh, rõ ràng là đại sư cảnh lâu năm, thậm chí người mạnh nhất Lã Thiên Sơn kia rất có thể là đại sư cảnh hậu kỳ. Bất quá nếu bọn họ đồng thời xuất thủ, Long Hồ Môn hôm nay chắc chắn sẽ bị diệt.

Lã Thiên Sơn cũng thương thức Vũ Long anh dũng, cũng biết ý tứ của Vũ Long. Bất quá hắn cũng không có để trong lòng mà sáng khoái đáp ứng. Dù sao bọn hắn lần này đến là để thu phục, không phải để giết người.

Quy tắc đấu rất nhanh được định ra, Vũ Long cùng bảy vị võ sư cảnh chiến đấu với bảy người bên Thông Thiên Giáo, thứ tự tự chọn, chỉ cần bên nào đứng vững đến người cuối cùng là được.

Trong phòng hội đàm

“Ca, chúng ta làm gì bây giờ?”

Vũ Nguyệt lo lắng hỏi.

“Còn làm thế nào được nữa. Chúng ta nhất định phải ứng chiến. Ta cũng không nghĩ chúng có thể bỏ qua cho võ quán chúng ta được.”

Vũ Long buồn rầu đáp.

“Bên kia quá nhiều người, lại toàn bộ là võ sư đỉnh phong trở lên. Lần này ta, quán chủ, Vũ Hồ, Vũ Phong cùng Vũ Phi xuất chiến. Vũ Nguyệt cùng Vũ

Son tu vì quá kém, lên chỉ có thể bị thương, không giúp được gì.”

Vũ Long rất nhanh làm ra quyết định.

“Ca, chúng ta có thể chiến đấu a!” Vũ Nguyệt cùng Vũ Sơn liền đứng ra phản đối.

“Được rồi, các ngươi không cần nói nữa! Các ngươi lên mang mọi người rời võ quán, đến trú nhờ bên Huỳnh Đệ Hội. Huỳnh đệ hội là bang phái người thường, võ giả không được phép trực tiếp ra tay. Bọn hần hiện không đại sát giới, ai biết chúng ta chiến bại xong có đại sát giới hay không?” Vũ Hổ cắn răng nói.

“Nhưng mà...”

“Không nói nữa. Nguyệt nhi, ngươi mang Băng nhi cùng có đám võ sinh rời đi.”

Vũ Chiến liền dứt khoát nói.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Long Hồ Môn vs Thông Thiên Giáo.

Năm người của Long Hồ Môn liền tiến ra ngoài.

Lã Thiên Sơn nhìn năm người phía trước, dĩ nhiên hiểu Long Hồ Môn ý định là gì. Bất quá hần cũng không để trong lòng. Dù sao bọn hần không chế năm người này cũng coi như không chế Long Hồ Môn. Ở dưới đám người không quan trọng, chạy thì liền chạy, không cần mất công sức bắt lại làm gì.

“Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

Lã Thiên Sơn cất tiếng hỏi.

Vũ Long gật đầu trầm giọng đáp:

“Có thể bắt đầu.”

Lã Thiên Sơn gật đầu, sau đó quay đằng sau nói với một trong mười sáu tên võ sư:

“Bình Chấn, ngươi lên đầu tiên.”

“Vũ Phi, ngươi lên, nhớ cẩn thận.”

Vũ Phi hiện tại đã là võ sư cảnh chín mươi năm công lực, cộng thêm một thân hình ý quyền, khả năng chiến thắng võ sư cảnh đỉnh phong hoàn toàn có thể.

Quả thật đúng như Vũ Long dự đoán, Vũ Phi cuối cùng nhận một quyền thương nhẹ, đánh thắng được Bình Chấn. Trận đầu tiên Long Hồ Môn thắng.

“Không tệ, Phùng Khôi, ngươi lên.”

“Vũ Phong, ngươi lên.”

“Ca, ta còn có thể đánh một trận.” Vũ Phi liền hô lên.

“Vũ Phi, ngươi bị thương, xuống đi.” Vũ Long nghiêm mặt nói.

“Yên tâm, trận này để ta!”

Vũ Phong hiện tại cũng đã đạt tới võ sư cảnh đỉnh phong, thêm một thân khinh công có thể không bị thương mà chiến thắng đồng cấp đối thủ.

Vũ Phong nhẹ nhàng thắng được hai võ sư cảnh đỉnh phong của đối phương, khiến Vũ Long trong lòng dâng lên hi vọng.

Lúc này một trong bốn đại sư cảnh của Thông Thiên Giáo, Mạc Cốc liền bước lên.

“Ngươi rất khá, chúng ta giáo sẽ không bạc đãi các ngươi nhân tài như vậy.”

Mạc Cốc cất tiếng.

“Cám ơn.” Vũ Phong mặt ngưng trọng nhìn Mạc Cốc.

Vũ Phong cũng không phải lần đầu đối chiến đại sư cảnh cường giả. Vũ Long đột phá xong, mọi người đều đã tận tay giao thủ. Đại sư cảnh cường giả, mạnh hơn võ sư cảnh đỉnh phong quá nhiều, tốc độ, sức mạnh, phản ứng đều là diện rộng tăng lên.

Vũ Phong vội vàng thi triển khinh công chạy vòng quanh Mạc Cốc. Mạc Cốc lặng yên nhìn bóng dáng Vũ Phong di chuyển quanh mình, sau đó cất tiếng:

“Khinh công rất tốt. Có điều đề đối phó đại sư cảnh, chưa đủ.”

Nói xong lắc mình một cái liền tại chỗ biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt Vũ Phong.

Một tay đặt lên vai Vũ Phong, Mạc Cốc nói:

“Ngươi thua.”

Vũ Phong biết Mạc Cốc đã lưu tình rất nhiều, đành phải âm thầm bước xuống.

Vũ Phong không được, Vũ Hồ cùng Vũ Chiến lên đều chỉ là một hai chiêu liền bay xuống. Đại sư cảnh cường giả không phải phổ thông Võ Sư cảnh đỉnh phong có thể đối chọi được đây.

“Bây giờ còn mình ngươi mà thôi.” Mạc Cốc lặng lẽ đứng đấy nhìn về phía Vũ Long.

Vũ Long hít một hơi, sau đó bước lên phía trước.

“Mời!”

“Mời!”

Hai đại sư cảnh khí thế giao phong khiến cho đám võ sư cảnh vô cùng khó chịu vội vàng lùi lại.

Lã Thiên Sơn cất giọng nói:

“Một cái vừa đột phá đại sư cảnh lại có thể có khí thế này, cái này Long Hồ Môn cũng có chút năng lực.”

“Chỉ là quá không rõ thời thế rồi.”

Trần Hùng lắc đầu đáp.

Đại sư cảnh giao thủ, xung quanh khí thế dao động. Từng chiêu từng chiêu qua lại, lá bay tứ tung, thoáng cái đôi bên đã qua lại được hơn mười chiêu.

“Được nghe Giảng Long Thập Bát Thối danh bất hư truyền, quả nhiên lợi hại.”

“Không dám, người Thiên Sơn Lục Dương Chương cũng rất mạnh.”

Giang Minh ở trên cây nghe xong tý nữa té xuống. Nhờ cây, các người gọi đây là Thiên Sơn Lục Dương Chương sao? Còn đâu chương pháp bá đạo nhất võ lâm? Còn đâu cương mãnh vô song, Giảng Long Thập Bát Chương cũng phải ở hạ vị? Đây căn bản chính là rác rưởi a. Còn có cái kia Giảng Long Thập Bát Thối, các người từ Giảng Long Thập Bát Chương, võ học đỉnh phong chương pháp hạ cấp xuống đến võ học trung hạ đẳng thôi pháp, lại còn danh bất hư truyền?

Đôi bên lại lao tới so tài, cuối cùng mười phút sau, Vũ Long một chiêu Thần Long Bái Vĩ đánh trúng vai của Mạc Cốc.

Mạc Cốc nhìn dấu chân trên vai, lắc đầu nói:

“Ài, ta nhận thua.”

Mạc Cốc đại sư sơ kỳ, thua ở Vũ Long một chiêu thức liền sáng khoái nhận thua khiến đám người Long Hồ Môn cũng có một tia hảo cảm đối với vị đại sư cảnh này.

“Ta may mắn thắng được đại sư một chiêu mà thôi.”

Mạc Cốc lắc đầu, không nói gì liền đi xuống.

Lục Chí Minh đứng dậy nói:

“Bây giờ đến lượt ta.”

Vũ Long vừa đấu với Mạc Cốc, khí lực tiêu hao ít nhiều, hiển nhiên không phải đối thủ của Lục Chí Minh đại sư cảnh trung kỳ, rất nhanh liền bị hất bay ra ngoài.

“Long Hồ Môn còn người nữa không? Nếu không từ nay các người chính là người của Thông Thiên Giáo rồi.”

Lã Thiên Sơn nhàn nhạt nói. Mục đích của bọn họ liền tới đây hoàn thành. Nếu có thể thu phục được những võ sư của Long Hồ Môn thì liền thu phục. Nếu không thể thì liền giải tán Long Hồ Môn, thành lập phân cục ở đây được rồi.

Đám người Vũ Long mặt mũi khó coi, Vũ Phi nóng tính liền nói:

“Muốn chúng ta gia nhập Thông Thiên Giáo? Điều này không thể.”

“Ồ, cái này cũng không phải do các người. Nếu các người không tìm ra người tiếp chiến, các người lại không gia nhập Thông Thiên Giáo, chúng ta liền phẩy đi các người.”

Lã Thiên Sơn mặt lạnh xuống đe dọa.

Lúc này một âm thanh trong trẻo vang lên:

“Ai nói chúng ta Long Hồ Môn không có người tiếp chiến?”

Mọi người cùng nhìn sang, thì ra là Vũ Băng cùng Mộc Nhã đang từ từ tiến tới, theo sát sau đó là Diệp Lỗi.

“Băng nhi đám nhỏ sao lại ở đây? Nguyệt nhi đang làm cái gì?”

Vũ Chiến nhìn thấy Vũ Băng, trong lòng căng thẳng.

Lã Thiên Sơn cùng đám Thông Thiên Giáo ngăn người nhìn hai tiểu nha đầu sáu bảy tuổi đang bước vào trong sân, sau đó tiếng cười chợt ầm ầm vang lên.

“Tiểu cô nương, các người về với mụ mụ thêm vài năm nữa rồi hẵng ra đây với các thúc thúc.”

“Tiểu nha đầu, các người định rủ chúng ta thi nhảy dây sao? Cái này chúng ta liền nhận thua được rồi.”

...

Ngược lại với đám võ sư cảnh, Lã Thiên Sơn cùng ba tên đại sư cảnh lại trong lòng tràn ngập kinh hãi.

“Quá sức giống!” Mạc Cốc cất tiếng đầu tiên.

“Không sai, phải là nàng.” Lã Thiên Sơn trong mắt lúc này ánh lên vui mừng nhìn chăm chăm vào hai tiểu nha đầu vừa tới.

“Không thể ngờ được chúng ta lại có thể thấy nàng ở đây.” Trần Hùng hưng phấn nói.

“Chuyến này chúng ta lập công to rồi.” Lục Chí Minh kích động.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Mộc Nhã vs Lục Chí Minh.

“Nàng?”

Giang Minh nghi hoặc nhìn về phía bốn người Lã Thiên Sơn. Chẳng lẽ hai nha đầu kia có một người có quan hệ với Thông Thiên Giáo?

Chợt nghe Mạc Cốc nói:

“Lập tức liên hệ ngay với giáo chủ. Chắc chắn chúng ta không làm được, nàng tuổi cũng vừa đúng.”

Lã Thiên Sơn gật đầu, vội đi ra ngoài gọi điện thoại.

Đám người Long Hồ Môn nghi hoặc nhìn Lã Thiên Sơn rồi đi. Mộc Nhã lúc này tiến lên hỏi:

“Ta tới trước, ai là đối thủ của ta?”

“Cái này...”

Lục Chí Minh khó xử gãi gãi đầu nói:

“Chúng ta dừng lại ở đây, thế nào?”

Mộc Nhã không bằng lòng chu miệng nói:

“Tại sao tới phiên ta thì không đánh nữa?”

Lục Chí Minh cười khỏ một cái, chợt thấy Trần Hùng đứng dậy nói:

“Chúng ta có một chút chuyện, mười phút nữa đánh tiếp.”

“Nha.” Mộc Nhã gật đầu trở về đứng cạnh Vũ Băng, hỏi nhỏ:

“Băng Băng, bọn họ định làm gì nha?”

“Ta cũng không biết.”

Vũ Băng lắc đầu đáp.

“Ta và ngươi có thể đánh hai tên đại sư cảnh trung cấp, nhưng người vừa ra ngoài có lẽ chúng ta không phải đối thủ của hắn, làm sao bây giờ?”

Mộc Nhã lo lắng hỏi.

“Ta đã nhờ người liên lạc với Giang Minh, chắc hắn sẽ nhanh đến đây thôi.”

...

“Chuyện gì?”

“Giáo chủ, chúng ta tìm thấy tiểu thư!”

“Cái nào tiểu thư? Đợi đã... ngươi nói ngươi tìm thấy Băng nhi?”

“Không thể giả được, nàng giống hệt phu nhân lúc còn nhỏ. Ta chăm sóc phu nhân từ bé, chắc chắn không thể nhầm được.”

“Mau nói cụ thể!”

“Chuyện là thế này...”

...

“Ngươi nói các nàng muốn đứng ra tiếp chiến?”

“Đúng vậy. Chúng ta lập tức sẽ dừng trận đấu lại.”

“Đợi đã, ngươi cứ tiếp tục so đấu, nhìn xem nàng ở Long Hồ Môn học được bao nhiêu bản lĩnh. Cố gắng không đả thương nàng. Ta lập tức sẽ đi máy bay qua.”

“Rõ.”

Lã Thiên Sơn cúp điện thoại rồi tiến vào sân đấu.

Nhìn thấy mọi người vẫn đang chờ mình, Lã Thiên Sơn thở một hơi, sau đó hỏi:

“Được rồi, vị này tiểu cô nương muốn lên so đấu?”

“Là hai người chúng ta!”

Mộc Nhã bắt mắt đỉnh chính.

“Là là, không biết người nào lên trước?”

Mộc Nhã tiến lên đáp:

“Ta lên trước, Băng Băng lên sau.”

Nghe thấy thế, Lã Thiên Sơn lùi lại nói nhỏ với Lục Chí Minh:

“Chí Minh, người thượng trước, tận lực không để thương các nàng.”

“Yên tâm đi, ta có phân tặc.”

Lục Chí Minh đối diện với Mộc Nhã, chấp tay nói:

“Mời.”

“Mời.”

Giang Minh nhìn tiểu Mộc Nhã chấp tay, phì cười một cái. Cái này tiểu nha đầu tư thế cố gắng làm giống người lớn, nhưng lại là thập phần khả ái tiểu nha đầu khiến cho không khí rất không nghiêm túc.

Lục Chí Minh trong lòng cũng hết sức buông lỏng. Hắn cũng không để tiểu nha đầu này vào trong lòng. Một tiểu nha đầu sáu tuổi, có lợi hại thì lợi hại đến đâu cơ chứ?

Phía dưới đám Long Hồ Môn cũng hết sức lo lắng. Vũ Nguyệt ghé tai Vũ Băng hỏi:

“Băng Băng, Tiểu Nhã có được không?”

“Tỷ, người đừng lo. Tiểu Nhã rất mạnh nha.”

“Mạnh sao?”

Vũ Nguyệt nửa tin nửa ngờ nhìn lên thân hình bé nhỏ phía trước.

Chợt Mộc Nhã vận nội công, khí thể mãnh liệt tỏa ra, quanh thân nàng xuất hiện hư ảnh cánh hoa lơ lửng. Chỉ có Giang Minh rõ ràng nhất, đây chính là dấu hiệu khi vận nội công Bách Hoa Công.

“Cái gì? Đại sư cảnh!”

Tất cả mọi người đều chấn động rồi.

“Đại sư cảnh sáu bảy tuổi? Điều này sao có thể?”

“Không thể nào! Chẳng lẽ ba mươi năm trời ta sống chẳng có ý nghĩa gì sao?”

...

Lục Chí Minh ngưng trọng nhìn tiểu nha đầu trước mặt hắn. Đại sư cảnh khí thể không chút nào ngưng lại. Người khác không rõ, nhưng hắn nhìn những hư ảnh cánh hoa lơ lửng quanh người Mộc Nhã liền biết tiểu nha đầu này tu luyện một môn nội công cực kỳ cao thâm và đặc biệt. Chính hắn cũng đã từng thấy một vị tu luyện dịch căn kinh lên đến bạch cấp, toàn thân gần như trắng bệch.

Dù tiểu nha đầu khí thể chỉ dừng ở mức đại sư cảnh sơ kỳ, nhưng Lục Chí Minh cũng không dám chủ quan.

Mộc Nhã rút ra kiếm, thi triển Lạc Anh Kiếm Pháp tấn công.

Lạc Anh Kiếm Pháp như hoa đào rơi, khắp nơi đều là bóng kiếm tiến hành bao phủ lấy Lục Chí Minh.

Lục Chí Minh kinh hãi, liền hai tay múa chưởng đỡ lấy bóng kiếm. Hắn vừa đỡ lại vừa sợ. Từng bóng kiếm chạm vào tay hắn đều mang theo một lực lượng mạnh mẽ. Điều này chứng tỏ tất cả các bóng kiếm đều là thật.

Mộc Nhã vừa đánh vừa mừng rỡ. Nàng so đấu với Vũ Băng phần lớn toàn bị Di Hoa Tiếp Ngọc phản lại, hoàn toàn không có cảm giác sướng tay như lần này chiến đấu.

...

“Phu quân nói cái gì? Tìm được Băng nhi rồi?”

Một vị phu nhân trông cực kỳ xinh đẹp và quý phái, đang lay tay của Tề Thông Thiên.

“Phu nhân, người không nghe nhầm, Lã trưởng lão vừa nói với ta là đã trông thấy nàng. Hiện giờ ta sẽ đi sang G thành gặp mặt nàng.”

“Ta cũng đi.”

...

Trong sân, bóng kiếm vẫn tràn ngập. Lục Chí Minh vừa đánh vừa kinh hãi. Hai tay của hắn đã dần dần tê dại. Hắn vừa đỡ vừa cười khổ, không nghĩ mình ngần này tuổi mà bản lĩnh thật sự còn không bằng một cái tiểu nha đầu.

Thở dài một cái, Lục Chí Minh phi thân lùi lại rồi nói:

“Ta nhận thua!”

Mộc Nhã đang đánh hăng lại bị Lục Chí Minh đánh gãy, u oán nhìn hắn nói nhỏ:

“Người ta còn đánh chưa đã.”

Lục Chí Minh toát mồ hôi hột.

“Ha ha, vậy đến phiên ta.”

Trần Hùng đứng dậy.

“Tiểu Nhã, đến phiên ta.”

Vũ Băng tiến tới nói. Mộc Nhã gạt đầu rồi bước xuống. Nàng vừa rồi độ sức với Lục Chí Minh cũng tiêu hao khá nhiều, nếu đánh với Trần Hùng thì quá nửa sẽ bị đối phương trấn áp.

“Tiểu cô nương, mời.”

Trần Hùng hiền lành mỉm cười nói.

“Lão gia gia, mời ngài.”

Vũ Băng lễ phép đáp.

Vũ Băng lập tức vận công lực, đại sư cảnh trung kỳ khí thế lập tức tỏa ra.

“Đại sư cảnh trung kỳ!”

“Ông trời ơi, cái thế giới này cũng quá điên cuồng đi!”

“Vừa rồi là đại sư cảnh sáu tuổi, giờ lại là đại sư cảnh trung kỳ sáu tuổi. Có còn để ta sống nữa hay không chứ...”

Trong khi đó đám người Long Hồ Môn cũng đang chấn động.

“Cái gì? Băng Nhi đạt đến đại sư cảnh trung kỳ?”

“Điều này sao có thể?”

“Đại sư cảnh trung kỳ, ha ha, Long Hồ Môn chúng ta lại có thêm một vị đại sư cảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Vũ Băng vs Trần Hùng. Tề Băng Băng?

Vũ Băng khí thế không ngừng tỏa ra. Minh Ngọc Thần Công cũng được nàng vận đến đệ tứ tầng. Lúc này đôi bàn tay của Vũ Băng da thịt trở nên trong suốt, có thể nhìn rõ mạch máu và xương cốt bên trong.

“Đây là cái gì nội công? Tại sao lại có thể quái dị như vậy? Bất quá nội lực thật tinh thuần.”

Lã Thiên Sơn đám người cả kinh. Dù sao Minh Ngọc Thần Công cái môn nội công này thất truyền thật lâu, đến lâu đời như Nga My phái mà cũng chỉ có sách cổ lưu lại đặc điểm của môn nội công này.

Trần Hùng khuôn mặt ngưng trọng. Hắn tu vi cũng có hơn một trăm năm mươi năm nội lực, nhưng so về độ tinh thuần thì nội lực của hắn còn kém Vũ Bằng nhiều lắm. Hiển nhiên đây là sự chênh lệch về công pháp. Công pháp càng cao cấp, nội lực càng mạnh, càng tinh thuần, sinh ra càng nhanh.

Vũ Bằng động, một chiêu Vô Khuyết Chương đánh tới.

Vô Khuyết Chương là chương pháp tối cường của Di Hoa Cung, sinh ra để bù đắp cho Di Hoa Tiếp Ngọc, vốn chỉ có thể phòng thủ. Vô Khuyết Chương sát thương tập trung, một khi trúng đích lập tức nội lực xâm nhập vào người đối thủ gây nội thương cục bộ.

Vũ Bằng từ khi tu luyện thành công Vô Khuyết Chương cũng không có dùng so tài với Mộc Nhã. Bởi vì Mộc Nhã tuy không kém, nhưng cũng không có khả năng chịu đựng được một chương này của Vũ Bằng.

Trần Hùng thấy Vũ Bằng đánh tới, đang định đón đỡ. Nhưng hắn lập tức cảm thấy toàn thân ớn lạnh, vội vàng nhảy lùi lại tránh né.

Chương của Vũ Bằng đánh hụt, theo đà đập xuống một con sư tử đá phía sau. Lập tức chương ẩn xuyên vào sư tử đá, tiếp theo sau đó là sư tử đá vỡ vụn thành từng khối.

“Thật đáng sợ chương pháp!”

Trần Hùng toát mồ hôi lạnh. Nếu một chương kia trực tiếp đánh đến người mình, e rằng không nằm liệt giường nửa tháng không được.

Trần Hùng nhìn Vũ Bằng lui chương về, cảm thấy nếu mình nhường nhịn tiểu nhà đầu này, kết cục mình sẽ rất thảm. Hắn lập tức tung chương đánh tới.

Đôi bên giao nhau mấy chục chiêu. Lúc này Trần Hùng tung ra tuyệt chiêu của mình:

“Cẩn thận, Bôn Lôi Chương!”

Chỉ thấy chương ẩn tách ra làm ba ẩn đánh về phía Vũ Bằng.

Vũ Bằng hai tay xoay lại, thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc.

Di Hoa Tiếp Ngọc đệ tứ tầng, xung quanh Vũ Bằng lúc này không khí gần như xoay tròn xung quanh người nàng. Di Hoa Tiếp Ngọc tầng bốn là một sự biến chất, ngoại giới có thể cảm nhận rõ thay đổi, không như tầng ba trở xuống chỉ có một tầng nội lực vòng tròn quanh người.

Ba ẩn Bôn Lôi Chương đánh lên vòng tròn bảo hộ của Di Hoa Tiếp Ngọc, lập tức phản ngược trở lại hình thành ba ẩn Bôn Lôi Chương đánh về phía Trần Hùng.

“Cái gì?”

Trần Hùng không kịp trở tay liền dính trọn ba chương này vào ngực. Đây là hắn còn lưu lại mấy phần lực. Nếu quả thật dồn hết lực tấn công thì lúc này có lẽ Trần Hùng chỉ là một cỗ thi thể mà thôi.

Tuy vậy, Trần Hùng cũng bị bắn lại phía sau ba mét, một dòng máu đỏ chảy ra từ khoeo miệng của hắn. Hiển nhiên Trần Hùng đã bị nội thương.

“Ta nhận thua!”

Trần Hùng rất sáng suốt nhận thua. Hắn biết rõ hắn và Vũ Bằng chênh lệch nhau rất nhiều. Bản thân hắn cũng sợ hãi Vũ Bằng chiêu thức vừa rồi. Kinh nghiệm bao năm cho hắn biết đây là một môn võ công phòng thủ cực mạnh và quý dị. Bản thân hắn cũng không có biện pháp nào, dứt khoát liền nhận thua.

Lã Thiên Sơn ánh mắt ngưng trọng. Vừa rồi hắn cũng nhìn ra được chương của Trần Hùng bị phản trở lại. Hắn tự hỏi trong trường hợp vừa rồi, e rằng bản thân hắn cũng không có biện pháp tránh né chương phản lại.

“Làm tốt lắm Bằng Bằng!”

Đám người Long Hồ Môn mừng rỡ reo hò. Dĩ nhiên bọn hắn trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thất lạc. Vũ Bằng mạnh, bọn hắn tất nhiên là vui đấy. Tuy nhiên bọn hắn lại tiếc cảm. Vũ Bằng mới có hơn sáu tuổi đã đạt thành tựu mà bọn họ tu luyện không biết bao nhiêu năm. Đây cũng là nhờ có cái sư phụ tốt a. Đám người Vũ Long Vũ Chiến âm thầm thở dài một hơi.

“Bây giờ đến phiên ngươi.”

Vũ Bằng ánh mắt trong suốt nhìn về phái Lã Thiên Sơn.

Lã Thiên Sơn lúc này lắc đầu đáp:

“Không cần thiết, trận này chúng ta Thông Thiên Giáo thua.”

Đám người Long Hồ Môn chợt im lặng. Bọn hắn tưởng mình nghe nhầm.

Mấy giây sau, âm thanh bùng nổ ra:

“Thắng, chúng ta thắng rồi!”

“Băng Băng uy vũ!”

...

Vũ Nguyệt chạy lại ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé của Vũ Băng. Vũ Long đám người cũng liền quây quần xung quanh nàng.

“Khụ khụ.”

Lã Thiên Sơn khẽ ho một cái, nhất thời đôi bên đều nhìn về phía hắn.

“Ta có một chuyện muốn hỏi...”

Lã Thiên Sơn nhìn về phía Vũ Băng, cười hiền hòa nói:

“Có phải người là được Long Hồ Môn nhận nuôi cách đây sáu năm không?”

“Đúng vậy, Băng nhi là được ta nhặt về.”

Vũ Chiến đứng ra gạt đầu đáp. Long Hồ Môn phần lớn đều là cô nhi được nhận nuôi, điều này mọi người đều biết, không có gì cần giấu diếm.

“Có phải nàng bên người lúc đó liền có một cái ngọc bội có chữ ‘Băng’ không?”

Vũ Chiến biến sắc hỏi:

“Sao người biết? Chẳng lẽ...”

Lã Thiên Sơn gạt đầu, xác nhận:

“Không sai. Nàng chính là con gái của giáo chủ Thông Thiên Giáo chúng ta, Tề Thông Thiên. Nàng được gọi là Tề Băng Băng.”

“Cái gì? Băng Nhi lại là Thông Thiên Giáo Chủ nữ nhi?”

Đám người Long Hồ Môn lại lần nữa chấn kinh rồi.

Lã Thiên Sơn gạt đầu nói:

“Không thể nào nhầm được, nàng giống mẫu thân nàng y hệt. Ta cũng có thể được coi là nàng gia gia. Mẫu thân nàng là ta chăm sóc lớn lên đấy.”

Vũ Băng lúc này đang bất ngờ. Nàng chỉ đứng đấy nhìn chằm chằm vào Lã Thiên Sơn, trong nội tâm nàng đang ầm ầm sóng gió.

Ta có mẫu thân? Ta còn có người thân sao?

Vũ Nguyệt vội hỏi:

“Vậy phụ mẫu của Băng Băng hiện đang ở đâu? Tại sao bọn hắn lại phải bỏ Băng Băng đi?”

Vũ Băng thân hình khẽ run rẩy. Nàng trước đến giờ muốn biết nhất chính là tại sao phụ mẫu nàng lại phải bỏ rơi nàng.

“Ta vừa thông báo cho giáo chủ, rất nhanh giáo chủ cùng giáo chủ phụ nhân liền tới. Chúng ta có thể vào trong một chút? Ta sẽ nói cho các người biết tại sao.”

Lã Thiên Sơn thờ dãi một hơi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Vũ Băng vs Trần Hùng. Tề Băng Băng?

Vũ Băng khí thế không ngừng tỏa ra. Minh Ngọc Thần Công cũng được nàng vận đến đệ tứ tầng. Lúc này đôi bàn tay của Vũ Băng da thịt trở nên trong

suốt, có thể nhìn rõ mạch máu và xương cốt bên trong.

“Đây là cái gì nội công? Tại sao lại có thể quái dị như vậy? Bất quá nội lực thật tinh thuần.”

Lã Thiên Sơn đám người cả kinh. Dù sao Minh Ngọc Thần Công cái môn nội công này thất truyền thật lâu, đến lâu đời như Nga My phái mà cũng chỉ có sách cổ lưu lại đặc điểm của môn nội công này.

Trần Hùng khuôn mặt ngưng trọng. Hắn tu vi cũng có hơn một trăm năm mười năm nội lực, nhưng so về độ tinh thuần thì nội lực của hắn còn kém Vũ Băng nhiều lắm. Hiển nhiên đây là sự chênh lệch về công pháp. Công pháp càng cao cấp, nội lực càng mạnh, càng tinh thuần, sinh ra càng nhanh.

Vũ Băng động, một chiêu Vô Khuyết Chương đánh tới.

Vô Khuyết Chương là chương pháp tối cường của Di Hoa Cung, sinh ra để bù đắp cho Di Hoa Tiếp Ngọc, vốn chỉ có thể phòng thủ. Vô Khuyết Chương sát thương tập trung, một khi trúng đích lập tức nội lực xâm nhập vào người đối thủ gây nội thương cực bộ.

Vũ Băng từ khi tu luyện thành công Vô Khuyết Chương cũng không có dùng so tài với Mộc Nhã. Bởi vì Mộc Nhã tuy không kém, nhưng cũng không có khả năng chịu đựng được một chương này của Vũ Băng.

Trần Hùng thấy Vũ Băng đánh tới, đang định đón đỡ. Nhưng hắn lập tức cảm thấy toàn thân ớn lạnh, vội vàng nhảy lùi lại tránh né.

Chương của Vũ Băng đánh hụt, theo đà đập xuống một con sư tử đá phía sau. Lập tức chương ấn xuyên vào sư tử đá, tiếp theo sau đó là sư tử đá vỡ vụn thành từng khối.

“Thật đáng sợ chương pháp!”

Trần Hùng toát mồ hôi lạnh. Nếu một chương kia trực tiếp đánh đến người mình, e rằng không nằm liệt giường nửa tháng không được.

Trần Hùng nhìn Vũ Băng lui chương về, cảm thấy nếu mình nhường nhịn tiểu nhà đầu này, kết cục mình sẽ rất thảm. Hắn lập tức tung chương đánh tới.

Đôi bên giao nhau mấy chục chiêu. Lúc này Trần Hùng tung ra tuyệt chiêu của mình:

“Cẩn thận, Bôn Lôi Chương!”

Chỉ thấy chương ấn tách ra làm ba ấn đánh về phía Vũ Băng.

Vũ Băng hai tay xoay lại, thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc.

Di Hoa Tiếp Ngọc đệ tứ tầng, xung quanh Vũ Băng lúc này không khí gần như xoay tròn xung quanh người nàng. Di Hoa Tiếp Ngọc tầng bốn là một sự biến chất, ngoại giới có thể cảm nhận rõ thay đổi, không như tầng ba trở xuống chỉ có một tầng nội lực vòng tròn quanh người.

Ba ấn Bôn Lôi Chương đánh lên vòng tròn bảo hộ của Di Hoa Tiếp Ngọc, lập tức phản ngược trở lại hình thành ba ấn Bôn Lôi Chương đánh về phía Trần Hùng.

“Cái gì?”

Trần Hùng không kịp trở tay liền dính trọn ba chương này vào ngực. Đây là hắn còn lưu lại mấy phần lực. Nếu quả thật dồn hết lực tấn công thì lúc này có lẽ Trần Hùng chỉ là một cỗ thi thể mà thôi.

Tuy vậy, Trần Hùng cũng bị bắn lại phía sau ba mét, một dòng máu đỏ chảy ra từ khóe miệng của hắn. Hiển nhiên Trần Hùng đã bị nội thương.

“Ta nhận thua!”

Trần Hùng rất sáng suốt nhận thua. Hắn biết rõ hắn và Vũ Băng chênh lệch nhau rất nhiều. Bản thân hắn cũng sợ hãi Vũ Băng chiêu thức vừa rồi. Kinh nghiệm bao năm cho hắn biết đây là một môn võ công phòng thủ cực mạnh và quý dị. Bản thân hắn cũng không có biện pháp nào, dứt khoát liền nhận thua.

Lã Thiên Sơn ánh mắt ngưng trọng. Vừa rồi hắn cũng nhìn ra được chương của Trần Hùng bị phản trở lại. Hắn tự hỏi trong trường hợp vừa rồi, e rằng bản thân hắn cũng không có biện pháp tránh né chương phản lại.

“Làm tốt lắm Băng Băng!”

Đám người Long Hồ Môn mừng rỡ reo hò. Dĩ nhiên bọn hắn trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thất lạc. Vũ Băng mạnh, bọn hắn tất nhiên là vui đấy. Tuy nhiên bọn hắn lại tiếc cảm. Vũ Băng mới có hơn sáu tuổi đã đạt thành tựu mà bọn họ tu luyện không biết bao nhiêu năm. Đây cũng là nhờ có cái sự phụ tốt a. Đám người Vũ Long Vũ Chiến âm thầm thở dài một hơi.

“Bây giờ đến phiên ngươi.”

Vũ Băng ánh mắt trong suốt nhìn về phái Lã Thiên Sơn.

Lã Thiên Sơn lúc này lắc đầu đáp:

“Không cần thiết, trận này chúng ta Thông Thiên Giáo thua.”

Đám người Long Hồ Môn chợt im lặng. Bọn hắn tưởng mình nghe nhầm.

Mấy giây sau, âm thanh bùng nổ ra:

“Thắng, chúng ta thắng rồi!”

“Băng Băng uy vũ!”

...

Vũ Nguyệt chạy lại ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé của Vũ Băng. Vũ Long đám người cũng liền quây quần xung quanh nàng.

“Khụ khụ.”

Lã Thiên Sơn khẽ ho một cái, nhất thời đôi bên đều nhìn về phía hắn.

“Ta có một chuyện muốn hỏi...”

Lã Thiên Sơn nhìn về phía Vũ Băng, cười hiền hòa nói:

“Có phải ngươi là được Long Hồ Môn nhận nuôi cách đây sáu năm không?”

“Đúng vậy, Băng Nhi là được ta nhặt về.”

Vũ Chiến đứng ra gạt đầu đáp. Long Hồ Môn phần lớn đều là cô nhi được nhận nuôi, điều này mọi người đều biết, không có gì cần giấu diếm.

“Có phải nàng bên người lúc đó liền có một cái ngọc bội có chữ ‘Băng’ không?”

Vũ Chiến biến sắc hỏi:

“Sao ngươi biết? Chẳng lẽ...”

Lã Thiên Sơn gạt đầu, xác nhận:

“Không sai. Nàng chính là con gái của giáo chủ Thông Thiên Giáo chúng ta, Tề Thông Thiên. Nàng được gọi là Tề Băng Băng.”

“Cái gì? Băng Nhi lại là Thông Thiên Giáo Chủ nữ nhi?”

Đám người Long Hồ Môn lại lần nữa chấn kinh rồi.

Lã Thiên Sơn gạt đầu nói:

“Không thể nào nhầm được, nàng giống mẫu thân nàng y hệt. Ta cũng có thể được coi là nàng gia gia. Mẫu thân nàng là ta chăm sóc lớn lên đấy.”

Vũ Băng lúc này đang bất ngờ. Nàng chỉ đứng đấy nhìn chằm chằm vào Lã Thiên Sơn, trong nội tâm nàng đang ầm ầm sóng gió.

Ta có mẫu thân? Ta còn có người thân sao?

Vũ Nguyệt vội hỏi:

“Vậy phụ mẫu của Băng Băng hiện đang ở đâu? Tại sao bọn hắn lại phải bỏ Băng Băng đi?”

Vũ Băng thân hình khẽ run rẩy. Nàng trước đến giờ muốn biết nhất chính là tại sao phụ mẫu nàng lại phải bỏ rơi nàng.

“Ta vừa thông báo cho giáo chủ, rất nhanh giáo chủ cùng giáo chủ phụ nhân liền tới. Chúng ta có thể vào trong một chút? Ta sẽ nói cho các ngươi biết tại sao.”

Lã Thiên Sơn thở dài một hơi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 137: Gia đình tề tộ.

Trải qua một canh giờ, Lã Thiên Sơn mới kết thúc câu chuyện.

Thì ra là sáu năm trước, Vũ Băng mới được sinh ra trong nước. Đúng lúc nàng được tròn một tháng tuổi, đêm đó Thông Thiên Giáo bị kẻ thù đột kích. Tề Thông Thiên cha nàng cùng các vị trưởng lão đều ở tổng bộ trấn giữ.

Không ngờ mục tiêu chính lại chính là nàng cùng mẫu thân của nàng Lục Tuyết Nghi. Đối thủ mục đích muốn bắt nàng cùng mẫu thân để trao đổi một món đồ hết sức trọng yếu đối với Thông Thiên Giáo.

Bên người Lục Tuyết Nghi còn có một vị cao thủ đại sư cảnh đỉnh phong bảo hộ, nhưng cuối cùng vì cản lại hai tên đại sư cảnh khác mà để trong nôi Tề Băng Băng bị cướp đi. Đến lúc tóm được tên mang nôi đi thì đã không biết hắn để cái nôi ở đâu rồi.

Vì sự việc này, Tề Thông Thiên nổi cơn thịnh nộ, trực tiếp phát động chiến tranh, trong chớp mắt lấy thể như phong bạo, hai vị tông sư cảnh trung kỳ cùng ba mươi hai vị đại sư cảnh trực tiếp tấn công tổng bộ của đối thủ, đem tiêu diệt hoàn toàn.

Thế nhưng mặc dù tổng bộ đối thủ bị tiêu diệt, Tề Băng Băng cũng không tìm lại được, cho tới tận bây giờ...

“Vậy là không phải cha mẹ ta bỏ rơi ta!”

Vũ Băng chợt khóc nức lên. Mộc Nhã thấy vậy liền ôm chặt lấy nàng.

Không khí trong phòng chợt im ắng xuống. Lã Thiên Sơn cất tiếng hỏi:

“Băng Băng, người sống ở Long Hồ Môn cũng không tệ, nhưng vị nào là sư phụ của người?”

Có thể đào tạo nên một sáu tuổi đại sư cảnh trung kỳ, đây chính là cái gì kỳ tích? Hiển nhiên sư phụ nàng phải là một vị võ giả cực mạnh.

“Sư phụ của ta là một vị đại thúc...”

Vũ Băng vừa nức nở vừa nói, nói đến “vị đại thúc”, nàng chợt phì cười, sau đó lại tức giận: Giang Minh chết tiệt, giờ này còn không thấy đâu.

Đúng lúc này, một đám xe cộ dừng lại trước cửa Long Hồ Môn. Lã Thiên Sơn vui mừng nói:

“Giáo chủ đã đến rồi, chúng ta ra ngoài thôi!”

Mọi người liền chạy ra ngoài, chỉ thấy hai người một nam một nữ tiến vào giữa sân. Người nam khoảng bốn mươi tuổi, có lẽ tuổi hẳn cao hơn, nhưng vì tu vi cao, khuôn mặt trẻ trung so với tuổi nhiều. Người nữ là một vị mỹ nữ bề ngoài khoảng ba mươi, bảo dưỡng rất tốt, làn da vẫn còn hồng hào mịn màng, nhưng không thể che được hết một chút nếp nhăn ở khóe mắt.

Người nữ vừa nhìn thấy Vũ Băng, lập tức nàng liền run rẩy. Sau đó bất chấp tất cả chạy tới ôm chầm lấy nàng.

“Băng Băng, cuối cùng thì mẹ cũng đã tìm được người... Ô ô...”

Nói xong khóc nức lên.

Trung niên nam tử mắt cũng đỏ, sau đó cũng tiến đến ôm lấy cả hai người.

Vũ Băng được Lục Tuyết Nghi ôm chầm lấy, lúc đầu cũng sững sốt. Nhưng bên trong huyết mạch nàng cảm thấy, hai người này chính là nàng cha mẹ.

Tuy Vũ Băng ở Long Hồ Môn cũng rất hạnh phúc, nhưng nàng cũng rất khát khao có được cha mẹ. Vì thế hạnh phúc này đến, nàng nước mắt cũng chảy dài, rúc đầu vào ngực Lục Tuyết Nghi mà khóc.

Mọi người lúc này im lặng nhường chỗ cho ba người ôm nhau.

Một lúc lâu sau, Tề Thông Thiên cùng Lục Tuyết Nghi mới buông Vũ Băng ra hỏi han nàng:

“Băng Băng, người đã được nghe về chúng ta đi?”

Tề Thông Thiên hiền từ hỏi.

“Àn, Lã gia gia đã nói cho ta biết.”

“Tốt, tốt lắm. Người cảnh giới bây giờ là cái gì?”

Tề Thông Thiên vui mừng hỏi. Bọn hán cũng không có hỏi cuộc sống Vũ Băng thế nào, chỉ nhìn một cái là bọn họ liền biết, Vũ Băng những năm này trôi qua không tệ.

“Ta hiện tại là đại sư cảnh trung kỳ.”

Vũ Băng tự hào nói.

Tề Thông Thiên cùng Lục Tuyết Nghi cả kinh. Phải biết con trai lớn của bọn hán Tề Chấn Lôi hiện nay đã hơn ba mươi tuổi, đạt đến Tông Sư cảnh sơ kỳ. Băng tuổi Vũ Băng, Tề Chấn Lôi mới chỉ là một tiểu tử chỉ biết ăn với chơi, nào có tu luyện thành một cái võ giả đâu.

Tề Thông Thiên có một vị đường đệ mất sớm, để lại một đứa con tên là Tề Chấn Long, năm nay mới mười ba tuổi, thiên phú không tệ, đã đạt đến võ sư cảnh chín năm công lực. Vũ Băng nàng mới có hơn sáu tuổi a.

“Băng Băng, sư phụ của ngươi là ai?” Tề Thông Thiên chợt hỏi.

“Sư phụ của ta... hán không cho phép ta nói...” Vũ Băng cân nhắc một chút rồi đáp.

“Ngươi có thể mời sư phụ của ngươi gặp mặt ta được không? Ta muốn chính diện cảm ơn hán.” Tề Thông Thiên mỉm cười xoa đầu Vũ Băng.

Vũ Băng lần đầu được phụ thân xoa đầu, thích thú nói:

“Đề ta hỏi hán, nếu hán đồng ý, ta sẽ dẫn ngài đi gặp hán.”

“Còn gọi là ngài? Gọi ba ba!” Lục Tuyết Nghi mỉm cười nói.

“Àn... ba ba...”

“Ha ha, tốt lắm. Vị bằng hữu kia, có thể ra gặp mặt chúng ta một chút sao?” Tề Thông Thiên cao hứng, hướng về phía sân rộng gọi một câu.

Giang Minh không động, hán rõ ràng Tề Thông Thiên không phải phát hiện ra hán, mà là phát hiện ra một người khác.

“Thông Thiên Giáo Chủ quang lâm G thành, bản ni Huyền Tâm, Nga My phải chậm trễ tiếp đón, thất lễ, thất lễ.”

Tiếng Huyền Tâm sư thái vang lên, sau đó từ một cái cây phi thân xuống.

“Hóa ra là Nga My chương môn Huyền Tâm sư thái. Tại hạ Tề Thông Thiên, lần này đến nhận nữ nhi, không tiện thông báo sư thái một tiếng, xin đừng trách.”

“Tề thí chủ cũng không cần đa lễ. Ta ở chỗ này vì có chút lo lắng cho cái tiểu đồ đệ này mà thôi.”

Nói xong tiến đến xoa đầu tiểu Mộc Nhã.

“Sư phụ, ta cũng không nhỏ nữa. Ta đã là đại sư cảnh nha!”

Huyền Tâm từ lâu đã đứng xem so tài, dĩ nhiên biết Mộc Nhã là đại sư cảnh giới. Nói thật nàng nội tâm lúc đó vô cùng vui mừng, đồng thời cũng có chút ngỡ ngàng. Không rõ làm sao mà tiểu nha đầu này lại trở nên mạnh như vậy. Hơn nữa nội công của nàng rõ ràng không phải là Nga My Cửu Dương Công mà là một môn công pháp khác cao cấp hơn hán. Trong đầu Huyền Tâm chợt liên tưởng đến vị sư phụ thần bí họ Lâm của Giang Minh.

Vũ Băng nhìn thấy Huyền Tâm sư thái, chợt nghĩ đến Huyền Tâm sư thái còn ở đây, vậy Giang Minh ắt hẳn cũng phải đang ở quanh đây, chẳng qua là mình không phát hiện ra hán mà thôi. Lập tức nàng liền ngó quanh.

“Không phải nhìn, tiểu nha đầu, ta đang ở đây.”

Một âm thanh vang lên khiến tất cả mọi người, đặc biệt là Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm vô cùng kinh hãi. Có người ở ngay gần đây mà hai vị tông sư cảnh trung kỳ đều không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Đệ thập tầng Minh Ngọc Thần Công.

Mọi người lập tức nhìn về phía tiếng nói, chỉ thấy một thanh niên mặc áo trắng cổ trang, mặt mũi thanh tú, đang cười cười nhìn xuống đám người.

Vũ Bổng ngỡ ngàng nhìn Giang Minh phiến bản người lớn, chợt nghe bên tai âm thanh:

“Là ta, Giang Minh. Tạm thời gọi ta là sư phụ.”

Lập tức Vũ Bổng kêu lên:

“Sư phụ!”

Vũ Bổng hai năm bên cạnh Giang Minh, cũng đã nhiều lần thấy kì quái sự tình, cũng không ngạc nhiên quá lâu.

Giang Minh gật đầu mỉm cười, tại chỗ biến mất, sau đó liền xuất hiện bên cạnh Vũ Bổng.

Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm cả kinh. Bọn hắn không hề nhìn rõ Giang Minh làm thế nào biến mất rồi xuất hiện đấy.

Vũ Bổng mừng rỡ hỏi:

“Ngươi từ lúc nào đến vậy?”

“Ta từ khi bọn hắn đến đây đã ở.” Giang Minh cười cười đáp.

Bên cạnh đó Mộc Nhã có chút tò mò nhìn Giang Minh. Nàng từ lâu đã biết Giang Minh cùng Vũ Bổng có một vị sư phụ, có lẽ chính là người này. Nhưng hắn còn trẻ như vậy? Xem chừng khoảng mười tám tuổi đi.

Tề Thông Thiên vội hỏi:

“Xin hỏi quý tính đại danh của tiền bối?”

Tề Thông Thiên không dám chậm trễ. Có thể dạy cho hắn nữ nhi bản lĩnh cao như vậy, thêm nữa hắn cũng không phát hiện người này cũng như không thấy rõ người này thân pháp, hiển nhiên tu vi trên mình quá nhiều. Theo hắn nhận thấy, người này có thể là tông sư cảnh hậu kỳ, thậm chí tông sư cảnh đỉnh phong.

“Ngươi có thể gọi ta là ‘Lâm’.” (Lâm ở đây nghĩa là rừng)

“Lâm tiền bối, ngài là Bổng Bổng sư phụ? Ngài cũng là Giang Minh sư phụ?”

Huyền Tâm cả kinh hỏi.

Giang Minh gật đầu đáp:

“Không sai. Hai tiểu tử này không tệ đi. Ha ha.”

“Đâu chỉ là không tệ. Quả thật bọn hắn là thiên tài a.” Huyền Tâm tuy không biết tu vi của Giang Minh, nhưng nhãn lực của nàng cảm thấy tên tiểu tử này rất không đơn giản, không thể so với Vũ Bổng yếu, thậm chí càng mạnh.

“Còn có, đa tạ tiền bối chuyện giao dịch.” Huyền Tâm rõ ràng vị này Lâm tiền bối ngoài tu vi không lường được còn là một vị luyện đan luyện khí đại sư. Chỉ là không ngờ hắn lại trẻ tuổi như vậy.

Giang Minh đối với Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm gọi hắn tiền bối cũng không có gì. Tuổi thực của hắn quả thật cũng không nhỏ, tu vi lại càng không nói đến, một tiếng tiền bối cũng là nên phải đấy.

Tề Thông Thiên lúc này mới chấp tay cúi vái Giang Minh một lễ, trịnh trọng nói:

“Cảm ơn tiền bối đã chỉ giáo tiểu nữ. Chỉ là ta muốn mang nàng về Thông Thiên Giáo, mong tiền bối đồng ý.”

Giang Minh gật đầu nói:

“Chỉ cần nàng muốn, ta không có ý kiến gì. Hết thấy theo ý Bổng Bổng đi.”

Vũ Bổng hết nhìn Lục Tuyết Nghi đang ôn nhu nhìn mình, lại quay sang nhìn Giang Minh, ánh mắt có chút không bỏ được. Cuối cùng nàng cắn răng hỏi Tề Thông Thiên:

“Ba ba, ta có thể hay không không trở về?”

Ở nơi này có các huynh đệ tỷ muội, có môn chủ, còn có hảo khuê mật Mộc Nhã, còn có Giang Minh. Nàng quả thật không bỏ được.

Lục Tuyết Nghi ánh mắt ảm đạm, nhưng nàng cũng rất nhanh sáng mắt lên nói:

“Phu quân, không bằng chúng ta dọn về G thành ở, thế nào?”

Tề Thông Thiên suy nghĩ một lát, lắc đầu đáp:

“Không được, nàng ở đây ta thật không yên tâm. Chúng ta kẻ thù rất nhiều, nàng cần theo chúng ta về tổng bộ.”

Vũ Băng có chút ảm đạm, chợt ánh mắt nàng sáng lên, quay ra hỏi Giang Minh:

“Sư phụ, người thấy ta vừa rồi so tài với Trần gia gia thế nào?”

Ánh mắt nhìn Giang Minh có vẻ háo hức.

Giang Minh hiểu ý gật đầu cười đáp:

“Không tệ. Có điều người còn cần cố gắng, Minh Ngọc Thần Công đệ tứ tầng vẫn chưa là cái gì cả.”

Vũ Băng phồng má, tỏ ý bất mãn, trong nội tâm lại mừng thầm Giang Minh tinh ý.

Giang Minh cười cười nói:

“Người có muốn xem các cảnh giới tiếp theo của Minh Ngọc Thần Công không?”

Vũ Băng vui mừng gật đầu nói: “Muốn!”

Mọi người ын ý lui lại để lại một khoảng cho Giang Minh. Bọn họ cũng muốn biết vị tiền bối trông trẻ tuổi này năng lực như thế nào.

Giang Minh đưa một tay ra phía trước, một tay để sau lưng, thi triển Di Hoa Tiếp Ngọc. Giang Minh chân khí có đặc tính của Tiểu Vô Tướng Công, thiên biến vạn hóa có thể diễn biến thành các loại nội lực, kể cả Minh Ngọc nội lực.

“Đệ tứ tầng!”

Giang Minh quát lên một tiếng, hai tay trở nên trong suốt nhìn rõ mạch máu và xương cốt. Quanh người hắn là từng đợt không khí cùng lá cây xoay tròn thành hình cầu xung quanh người.

Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm vô cùng ngưng trọng nhìn vị này Lâm tiền bối. Áp lực từ Giang Minh tỏa ra rất lớn vì lúc này Giang Minh đã để khí thể của mình ở tổng sư cảnh tốt cùng.

“Đệ ngũ tầng!”

“Đệ lục tầng!”

Mỗi một tầng Minh Ngọc Thần Công tăng lên đều khiến cho vòng tròn hình cầu trở nên rõ ràng hơn nhiều.

“Đệ thất tầng!”

Hai tay Giang Minh đã bắt đầu phát ra luồng sáng nhàn nhạt, đồng thời trong sân đã bắt đầu hình thành một vòng xoáy lớn. Lá cây rào rạc xoay vòng xung quanh Giang Minh.

“Đệ bát tầng!”

Giang Minh lúc này hai cánh tay đã phát ra luồng sáng như ngọc thạch, bắp thịt cùng da lúc này đã hoàn toàn trong suốt, mạch máu cũng dần trở nên mờ ảo.

“Đệ cửu tầng!”

Giang Minh toàn thân da thịt đều trở nên trong suốt nhìn thấu xương cùng mạch máu. Khuôn mặt hắn lúc này trông vô cùng quý dị khiến mọi người khiếp đảm. Đồng thời mọi người cũng nhìn thấy xung quanh hắn tỏa ra từng đợt bạch sắc hào quang, không khí xung quanh di chuyển như bão tố quanh người hắn.

Khí thể từ trên người Giang Minh tỏa ra vô cùng mãnh liệt, chấn trụ hết thảy mọi người. Từ Tề Thông Thiên cho tới Huyền Tâm đều toàn thân mồ hôi lạnh ướt lưng áo. Đồng thời cũng sợ hãi, cái môn công pháp này, thật sự quý dị, thật sự quá khủng bố.

“Sư phụ, đệ cửu tầng trông quá khó coi!”

Vũ Băng từ trong kinh hãi chợt nói.

Giang Minh ha ha cười nói:

“Xem, đệ thập tăng!”

Giang Minh cơ thể thoảng cái biến về như bình thường, không khí cũng như chợt lắng đọng lại, hoàn toàn không có cái vẻ hỗn loạn như vừa rồi.

Vũ Băng ngạc nhiên hỏi:

“Đây là đệ thập tăng? Sao ta trông giống như sư phụ đang dùng tay đây?”

Giang Minh cười cười đáp:

“Người có thể lấy một hòn đá ném tới.”

Vũ Băng liền nhặt một hòn đá to bằng nắm tay người lớn ném tới người Giang Minh. Chỉ thấy hòn đá bay đến cách hán một mét liền dừng lại lung lừng không. Điều này khiến mọi người trở mắt ra nhìn.

“Thấy sao?”

Giang Minh mỉm cười. Đột nhiên hòn đá bật lên trên trời, sau đó lại rơi xuống, dừng lại trước mặt Giang Minh. Hòn đá lơ lửng mấy giây rồi đột ngột bắn về phía một con sư tử đá. Con sư tử đá liền vỡ vụn thành bột phấn.

“Lợi hại!” Vũ Băng hò reo.

“Ha ha, vậy cố gắng luyện tập sao?” Giang Minh cười một cái rồi thu tay lại.

Nhìn đám người đang ngây ngốc nhìn mình, Giang Minh biết lần này biểu hiện có hiệu quả rất tốt.

Giang Minh ở đây đang nói cho Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm rõ, hán cũng không có gì ác ý với bọn họ. Đồng thời cũng để bọn hán yên tâm để Mộc Nhã cùng Vũ Băng đi theo mình tu luyện.

Hơn nữa hán đang ở trong hình thái này, cũng không lo lắng hình thái thực của mình lộ tẩy.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Kết thúc tu luyện.

Nhìn Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm hai người vẫn chưa hết sợ hãi, Vũ Băng khúc khích cười kéo tay áo Tề Thông Thiên gọi:

“Ba ba!”

Tề Thông Thiên giật mình, biết mình vừa rồi lâm vào sợ hãi, có chút xấu hổ nói với Giang Minh:

“Lâm tiên bối, tiên bối tu vi cao thâm, vẫn bối hết sức bội phục. Tiểu nữ được bá tiên bối làm sư phụ là của nàng phúc khí.”

Giang Minh gật đầu nói:

“Các người cứ mua một căn nhà ở G thành, có thời gian liền cùng Vũ Băng ở một chỗ. G thành có ta tọa trấn, không có vấn đề gì.”

“Còn có, sư thái cũng có thể để Mộc Nhã theo Vũ Băng luyện tập. Đứa nhỏ này lanh lợi lại thông minh, ta cũng hết sức ưa thích.”

Huyền Tâm mừng rỡ chấp tay nói:

“Đa tạ tiên bối, tiểu Nhã, mau đa tạ tiên bối.”

Mộc Nhã rất ngoan ngoãn chấp tay cúi đa tạ.

“Được rồi, ta muốn chuyện hôm nay mọi người tạm thời giữ bí mật. Còn có tu vi của hai đứa nhỏ này, hi vọng mọi người đừng lộ ra ngoài. Ta muốn bọn hán ở giải Vô Địch Thiếu Niên Thế Giới tỏa sáng.”

“Tiên bối yên tâm, chúng ta sẽ không để chuyện này truyền đi.”

“Ha ha, vậy ta đi trước.”

Nói xong thân hình đột ngột biến mất.

“Đi rồi...”

Tề Thông Thiên thì thào.

...

“Thật là một kì nhân.”

Huyền Tâm lẩm bẩm, sau đó quay sang hỏi Mộc Nhã:

“Ngươi từ lúc nào đột phá? Sao không nói cho sư phụ mừng?”

Mộc Nhã le lưỡi đáp:

“Ta tu vi còn thua Vũ Băng nhiều lắm, có gì đáng mừng?”

Huyền Tâm buồn cười nói:

“Thế nếu ngươi không vượt qua nàng liền cả đời không nói cho sư phụ biết?”

“Nào có. Ta định tu vi tăng thêm chút chút nữa liền bẩm báo ngài. Ta muốn cho ngài một cái kinh hi thật to!”

Mộc Nhã ôm lấy tay Huyền Tâm lắc lắc làm nũng.

“Ngươi cái này tiểu nha đầu, chỉ làm sư phụ lo lắng là giỏi!”

Huyền Tâm hiền từ xoa đầu Mộc Nhã nói.

...

Trong khi đó, Tề Thông Thiên đang hỏi Vũ Băng về Giang Minh. Vũ Băng cũng chỉ nói nàng từ bốn tuổi gặp sư phụ và tập võ đến tận bây giờ. Tề Thông Thiên hít một hơi nói:

“Hai năm liền từ võ giả mười mấy năm nội lực đạt tới đại sư cảnh giới? Cái này cũng quá biến thái đi...”

“Phu quân, nữ nhi võ công cao như vậy là việc đáng vui mừng mà.”

Lục Tuyết Nghi ôn nhu ôm lấy Vũ Băng cười nói.

“Phải! Chúng ta ngay lập tức đi ăn mừng! Ha ha!”

Hôm đó tại G thành đại tửu điểm liền có một bữa tiệc rất lớn.

...

Từ hôm đó, Lục Tuyết Nghi chuyển hẳn về G Thành sống cùng với Vũ Băng tại một ngôi biệt thự cạnh Long Hồ Môn. Tề Thông Thiên đối với việc này cũng không phản đối gì. Hẳn biết G thành bây giờ quá thật so với tổng bộ Thông Thiên Giáo còn an toàn hơn. Dù gì vị kia Lâm tiên bối cũng đã nói hẳn tọa trấn, chắc chắn là sẽ không có vấn đề gì.

Tề Thông Thiên suy đoán vị kia Lâm tiên bối tu vi chắc chắn phải là Tông sư đỉnh phong. Phóng nhãn đến toàn võ lâm hiện tại chính là vô địch tồn tại. Đồng thời hẳn cũng cảm khái một phen. Vốn G thành chính là mục tiêu của Liệt Hỏa Giáo, không ngờ cuộc tranh giành này lại khiến cho hắn có thể tìm lại được nữ nhi mất tích đã lâu, lại còn biết thêm được một vị kì nhân.

Thông Thiên Giáo cũng hủy bỏ hoàn toàn kế hoạch chiếm lĩnh G thành. Tất nhiên bọn hắn cũng đi thu nạp các bang hội ở phía Nam. Phía Bắc như cũ vẫn là lãnh địa của Long Hồ Môn, Huỳnh Đệ Hội và Hồng Diệp Hội.

Thời gian cũng cứ như vậy trôi đi. Hai mươi tháng nháy mắt đã qua.

Trong sân của Giang Minh.

Giang Minh cùng Vũ Băng đang ngồi ở dưới hiên nhìn ra giữa sân.

Ở giữa sân, từng đợt gió cuộn liên tục, từng âm thanh coong coong vang lên như có người đang đánh chuông.

Hai tiểu hài đang so tài với nhau. Diệp Lỗi lúc này tay cầm hắc côn, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng óng.

Kim Chung Tráo đệ bát tầng!

Không sai, lúc này Diệp Lỗi đang thi triển Kim Chung Tráo đệ bát tầng chống chọi toàn bộ công kích của Mộc Nhã.

Từ sau khi nhìn trận chiến giữa Thông Thiên Giáo cùng Long Hồ Môn, Diệp Lỗi như điên cuồng lao vào tu luyện.

Vốn rất thích hợp với hấn Kim Chung Tráo tiến cảnh càng như điều gặp gió, hiện tại đã đạt tới đệ bát tầng.

Tương truyền Đạt Ma sư tổ, vốn dùng Kim Chung Tráo để cho khắp nơi võ lâm nhân sĩ tấn công trong bốn mươi chín ngày. Trong bốn mươi chín ngày đó, không ai có thể khiến Đạt Ma hao tổn dù chỉ là một vạt áo. Không ai biết chuyện đó có thật hay không, nhưng lời đồn đãi như vậy cũng chứng tỏ Kim Chung Tráo bất phàm.

Hơn nữa nếu một vị Tông sư cảnh ở đây, quan sát tu vi của Diệp Lỗi ắt sẽ giật mình.

Đại sư cảnh hậu kỳ!

Hai mươi tháng điên cuồng tu luyện dưới sự giúp đỡ của Giang Minh, Diệp Lỗi tu vi lúc này đã đạt đến đại sư cảnh hậu kỳ một trăm tám mươi năm nội lực.

Hơn nữa trên người của Diệp Lỗi, ở cả hai tay hai chân cùng áo của hắn đều là trang bị trọng lực.

Ba trăm kg trọng lực tổng cộng.

Điều này có nghĩa là, nếu Diệp Lỗi bỏ trang bị trọng lực xuống, hấn tốc độ cùng sức mạnh có thể tăng bức Tông sư cảnh sơ kỳ cường giả.

Dĩ nhiên, đây cũng là kết quả của hai mươi tháng điên cuồng cố gắng.

Đối đầu với Diệp Lỗi, Mộc Nhã kiểm pháp loang loáng, đó đây có thể thấy từng đợt không khí hình thành thanh kiếm chỉ hướng Diệp Lỗi.

Lạc Anh Kiếm Khí!

Hai mươi tháng, Mộc Nhã đã tu luyện Lạc Anh Kiếm Pháp đạt tới cảnh giới thu phát kiếm khí như ý muốn.

Giang Minh cũng phải âm thầm lưu luyến. Hắn ngày xưa cũng không có tu luyện ra kiếm khí nhanh như vậy. Có thể nói Mộc Nhã ở phương diện kiếm pháp có thiên phú cực cao.

Quanh Mộc Nhã lúc này, từng cái hư ảnh bách hoa xuất hiện, nhẹ nhàng bay xung quanh nàng. Từng đợt khí thể mạnh mẽ tỏa ra, khóa chặt lấy Diệp Lỗi.

Tông Sư Cảnh!

Tám tuổi, Tông Sư Cảnh sơ kỳ hai trăm ba mươi năm nội lực.

Thiên phú khủng khiếp, vượt trội Mộ Dung Vô Song!

Mà Diệp Lỗi kết hợp Kim Chung Tráo đệ bát tầng, dĩ nhiên có thể phòng ngự được Tông Sư Cảnh Mộc Nhã!

Bổng khí thể của Mộc Nhã tăng mạnh, xung quanh nàng xuất hiện năm cái Lăng Hoa Tụ Kinh.

Năm cái Lăng Hoa Tụ Kinh rít gào đánh tới người Diệp Lỗi.

Diệp Lỗi hai mắt sáng lên, trong tay hất côn hung hăng đánh tới.

Toàn Phong Côn Pháp – Cuồng Phong Phá Thiên!

Rầm! Sáu luồng sức mạnh va vào nhau.

Diệp Lỗi bay về phía sau hai mét. Mộc Nhã vẫn đứng vững tại chỗ.

Mộc Nhã thắng!

Đúng lúc này, Vũ Băng đột nhiên xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

“Ồ, đột phá sao?”

Giang Minh lẩm bẩm.

Một luồng khí thể hùng hậu từ người Vũ Băng tỏa ra.

Tổng Sư Cảnh sơ kỳ! Hai trăm bốn mươi năm nội lực!

Quanh thân Vũ Băng, vòng tròn không khí xoay liên tục cuốn theo những chiếc lá cùng bụi.

Hai tay nàng vẫn đang trong suốt, nhìn thấu mạch máu và xương cốt. Nhưng từ hai tay, ẩn hiện từng tia sáng nhàn nhạt tỏa ra.

Đột phá thành công!

Minh Ngọc Thần Công đệ thất tầng!

Giang Minh tươi cười hài lòng gật đầu, kết quả của đột tu luyện trước giải Vô Địch Thiếu Niên Thế Giới đã kết thúc hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Trúc cơ kỳ.

Còn một tuần lễ nữa là đến vòng loại, Giang Minh dứt khoát để ba tên tiểu tử kia muốn làm gì thì làm. Bản thân hắn liền chuẩn bị đột phá Trúc Cơ kỳ.

Giang Minh biết rằng, chân khí càng đậm đặc, chân nguyên sẽ càng mạnh. Vì thế từ một năm trước hắn đã bắt đầu áp súc chân khí của mình lại.

Cho đến bây giờ, chân khí của Giang Minh đã đậm đặc hết mức, tùy thời sẽ hóa lỏng. Có thể nói bây giờ chỉ cần Giang Minh muốn, hắn có thể trong nháy mắt đột phá trúc cơ kỳ.

Tuy nhiên thân mang theo hệ thống, Giang Minh đã được tiểu Linh cảnh báo, hắn đột phá trúc cơ kỳ sẽ mang theo thiên kiếp.

Giang Minh cũng không sợ thiên kiếp, hắn chuẩn bị thật nhiều linh thạch cùng với một bản công pháp luyện thể có tên là Thiên Lô Tội Thể. Công pháp này có cái tên rất bình thường, nhưng hiệu quả nó mang lại thật tốt. Một khi tội thể thành công, cơ thể Giang Minh sẽ gấp bốn lần các tu sĩ trúc cơ kỳ khác. Hơn nữa kinh mạch hắn cũng sẽ được mở rộng, chân nguyên sẽ được tích lũy nhiều hơn. Cái này tuy sẽ khiến hắn đột phá cần tích lũy nhiều hơn trước, nhưng cũng khiến cho hắn khi chiến đấu sẽ không sợ chân nguyên quá thiếu thốn.

Giang Minh cũng lấy ra Lam Phượng Hàn Kiếm, hắn cũng muốn dùng thiên kiếp tẩy lễ cho thanh pháp bảo này.

“Hi vọng thiên kiếp nhiều nhiều một chút, đừng có làm ta thất vọng nha!”

Giang Minh cười tà tà, xuất hiện trên đỉnh núi ở phía Đông thành.

Thoáng dùng thần thức quét một chút xung quanh, xác định không có người ở gần, Giang Minh lúc này mới lấy ra gần một ngàn viên hạ phẩm linh thạch bày một tụ lộ trận cùng một tụ linh trận.

Tụ lộ trận để chứa đựng lôi kiếp, tẩy lễ bảo kiếm. Sau khi bày xong, Giang Minh cầm Lam Phượng Hàn Kiếm ở giữa tụ lộ trận, sau đó bắt đầu khởi động tụ linh trận.

Linh khí từng đợt không nhiều lắm tràn về, dần dần dày đặc lên, cây cối xung quanh cũng tươi tốt thấy rõ.

Giang Minh ngồi xuống bên trong tụ lộ trận, bắt đầu vận chuyển công pháp.

Từ lần trước ngộ ra Phong Vân Lô Vũ bốn ý cảnh, Giang Minh tu luyện Phong Vân Quyết trực tiếp diễn biến thành Phong Vân Lô Vũ Quyết. Cũng nhờ như vậy mà Giang Minh sớm ngày đột phá, đạt tới luyện khí đỉnh phong.

Từng đợt mây đen dần dần kéo tới, sấm chớp nổ tung trời, như tiếng rống gào thét chín tầng mây.

“Đến đây đi!”

Giang Minh mỉm cười, bắt đầu vận chuyển Thiên Lô Tội Thể.

Đùng!

Một tia lôi điện to bằng cổ tay người lớn đánh xuống, trực tiếp phân ra một phần cho tụ lộ trận bên trong Lam Phượng Hàn Kiếm, một phần đánh thẳng vào người Giang Minh.

Giang Minh bộ quần áo lập tức biến thành than. Thân thể trắng trẻo nhỏ bé của hắn bại lộ hoàn toàn. Toàn thân Giang Minh lúc này, từng tia lôi điện

lượn quanh, nhập vào cơ thể hắn.

Tê đại!

Giang Minh cảm thấy toàn thân ngứa ngáy không chịu nổi. Từng đợt tê đại khắp thân thể khiến khuôn mặt hắn trở nên vặn vẹo.

“Chết tiệt, cảm giác này còn khổ hơn cả bị đánh nữa!”

Từng tia lôi điện liên tiếp đánh xuống. Trải qua gần mười phút, đã có ba mươi sáu tia lôi điện to bằng cổ tay đánh xuống.

Giang Minh từ trong tê đại dần dần tỉnh táo lại. Lúc này toàn thân hắn tràn đầy lực lượng. Từng tia lôi điện từ cơ thể hắn tỏa ra, lượn quanh người của hắn.

Sáng khoái!

Giang Minh ngửa mặt lên trời hét to một tiếng.

Trên trời mây đen dần dần tản đi, trả lại bầu trời trong xanh.

Giang Minh từ từ cảm nhận cảnh giới mới. Trúc cơ kỳ là một chất biến so với luyện khí kỳ. Một trúc cơ kỳ tu sĩ không phải là luyện khí kỳ tu sĩ có thể đối chọi đày. Thân thể cường độ cùng chân nguyên uy lực có thể dễ dàng mật sát luyện khí kỳ tu sĩ. Chân nguyên của Giang Minh đậm đặc vô cùng, đây cũng là nhờ hắn áp súc chân khí lại. Nếu ước tính, Giang Minh thực lực bây giờ so với trước khi độ kiếp gấp hai mươi lần. Một mình hắn có thể trực tiếp chọi với mười tên trúc cơ kỳ không có vấn đề.

Giang Minh nhìn xung quanh, cây cối ở quanh hắn bốn mét đã bị lôi điện đánh cho cháy đen. Tụ linh trận cũng đã bị phá hỏng, gần ngàn viên hạ phẩm linh thạch đã trở thành phấn mịn, dần dần theo gió bay đi.

Bên cạnh đó, tụ linh trận lúc này cũng đã bị phá hủy. Còn lại mỗi Lam Phượng Hàn Kiếm lúc này đã biến thành màu tử kim sắc, từng tia lôi điện cùng băng hàn tỏa ra.

Giang Minh giơ tay, Lam Phượng Hàn Kiếm bay tới tay hắn. Nhìn thanh kiếm trước mặt, Giang Minh đánh giá một cái:

“Chà, không tệ, từ thượng phẩm pháp bảo thành cực phẩm pháp bảo. Bây giờ cũng không thể kêu người Lam Phượng Hàn Kiếm được rồi. Từ bây giờ người sẽ tên là Tử Phượng Băng Lôi Kiếm!”

Tử Phượng Băng Lôi Kiếm cất lên một tiếng oong cao vút, sau đó bay trở về đan điền của Giang Minh.

Giang Minh hải lòng, sau đó thân hình hắn chợt biến mất.

Một giờ sau. Rất nhiều phương tiện xe cộ tiến tới vùng Giang Minh vừa độ kiếp.

“Hóa ra là Tùng Thạch đạo trưởng, ngài cũng đến đây để tìm kiếm bảo vật sao?”

“Đây chẳng phải là Mộ Dung thiếu hiệp? Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Đám người ồn ào chưa được bao lâu, bốn phía liền nổi lên tiếng trực thăng. Bốn chiếc trực thăng chiến đấu bay đến. Phía trên trực thăng, một người đàn ông trung niên cầm loa nói:

“Các vị, vùng này là vùng thuộc quốc gia chủ quản, mong các vị rời đi.”

“Thối lắm, Đỗ Thái, người đừng có mang quốc gia ra để dọa bọn ta. Các người đây là muốn độc chiếm bảo vật đi!”

“Phải đấy. Bảo vật là ai có duyên thì người đấy hưởng. Các người Quốc An Cục cũng quá bá đạo đi!”

Đám người lập tức mắng to. Trung niên nhân ở trên trực thăng cau mày, sau đó nói:

“Các vị, chúng ta Quốc An Cục chỉ làm theo lệnh cấp trên. Hiện đang có một chi Long Nha đang đến tiếp thu khu vực này. Mong các vị không nên làm khó chúng ta!”

Đám người lập tức yên lặng.

Long Nha, cái này danh từ chắc chắn Giang Minh không biết. Đó là một tổ đặc công trực thuộc Quốc An Cục.

Tổ đặc công này, thành viên thấp nhất chính là đại sư cảnh, tổng cộng hiện tại có ba mươi sáu người, chia làm ba chi Đồng, Ngân, Kim.

Điều đáng nói là mỗi một chi đều có sự phối hợp cực kỳ đáng sợ. Mười hai người có thể dễ dàng vây đánh ba mươi đại sư cảnh cường giả, thậm chí đánh chết toàn bộ mà không hề tổn thất.

Thiết Kiếm Môn, môn chủ là tông sư cảnh sơ kỳ, môn đệ có bốn mươi sáu đại sư cảnh giới, trực tiếp bị hai chi Long Nha nhỏ tận gốc.

“Các vị, bảo vật cũng phải có mệnh mới dùng được. Mong các vị rời đi!”

Trung niên nhân cứng rắn nói.

Tất nhiên, kể cả Long Nha có đến khu vực này cũng chẳng thu hoạch được cái gì trừ mấy gốc cây cháy xám. Dĩ nhiên chuyện đó Giang Minh cũng không biết. Hắn đang thoải mái đi dạo ở chợ Đông Thành.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Xung đột!

Chợ Đông Thành, khu vực buôn bán sầm uất nhất toàn bộ khu Đông Thành.

Cuộc sống ở đây diễn ra vô cùng tấp nập, nhưng lại trật tự và an bình.

Điều này cũng là nhờ sự đóng góp của Huỳnh Đệ hội cùng với Long Hồ Môn võ quán.

Mộc Nhã cùng Vũ Băng đang dạo chơi ở giữa khu chợ, khu vực ăn uống sầm uất nhất.

Vũ Băng từ khi nhận lại cha mẹ, nàng cũng chấp nhận mang họ Tề, nhưng không chịu đổi danh xưng. Thành ra hiện tại nàng có tên gọi là Tề Vũ Băng.

Tề Chấn Lôi cũng có mấy lần chạy qua thăm tiểu muội. Quan hệ hai người tuy không thể nói là thân nhưng cũng không sai. Tề Chấn Lôi thành tâm yêu quý vị tiểu muội muội lễ phép này.

Tu vi của Mộc Nhã cùng Vũ Băng được Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm đảm người giấu kín. Thành ra Tề Chấn Lôi cũng chỉ coi Vũ Băng như một tiểu nha đầu không biết võ công mà thôi. Không biết đến khi hắn biết được Vũ Băng bây giờ tu vi đã cao ngang ngửa hắn, Tề Chấn Lôi sẽ có cảm tưởng gì.

Tất nhiên nhận thức của Tề Thông Thiên cùng Huyền Tâm vẫn là Mộc Nhã cùng Vũ Băng hiện tại vẫn chỉ là đại sư cảnh giới, cao lắm là đại sư cảnh cao cấp mà thôi. Dù sao Tông sư cảnh quả thật rất khó đột phá, đó là kinh nghiệm đau khổ của cả hai người.

Ngoài Tề Chấn Lôi đến thăm Vũ Băng thường xuyên ra, còn có các vị trưởng lão thân tín của Tề Thông Thiên. Thế nhưng thái thượng trưởng lão Tề Phong cùng Tề Chấn Long không có đến. Hai người từ sau khi kết thúc đàm phán với Liệt Hòa Giáo liền bế quan, ai gặp cũng không tiếp.

Cùng đi với Mộc Nhã cùng Vũ Băng còn có Vũ Nguyệt cùng với Lục Tuyết Nghi.

Lục Tuyết Nghi tuy lớn tuổi, nhưng ánh mắt thâm mỹ rất tốt. Vũ Nguyệt lại là cô gái mới lớn, hiện tại mới có hai mươi tuổi, nhu cầu ăn mặc làm đẹp càng lớn.

Hai năm qua đi, sáu vị võ sư của Long Hồ Môn cũng đã lần lượt đột phá đại sư cảnh. Đây cũng là nhờ Vũ Băng chỉ dẫn ít đường quanh co.

Hai vị đại mỹ nữ cùng hai tiểu nha đầu xinh đẹp đi qua khu chợ ăn uống, nhất thời cũng khiến nhiều đáng mày râu mất hồn. Dĩ nhiên cũng không ít loại suy nghĩ bằng hạ bộ muốn đến gần, những người này đa phần đều là Vũ Nguyệt đuổi đi, cũng có một số nhận ra Vũ Nguyệt thuộc Long Hồ Môn võ quán nên không dám đến làm phiền.

Dù Huỳnh Đệ Hội cùng Long Hồ Môn cai quản, nhưng khu vực này cũng có vài đối tượng du thủ du thực khá khó kiểm soát. Bọn chúng tuy không dám đứng ra thu lệ phí, nhưng thỉnh thoảng lên lút sàm sỡ dân nữ, hoặc trộm cắp gì đó cũng khó tránh khỏi.

Tất nhiên những đối tượng này cũng chỉ dám hành động lên lút. Nếu để phát hiện liền bị thẩm, nhẹ thì vài ngón tay, nặng thì phế gân chân thành tàn tật.

G thành cao tầng cũng ít khi qua những khu này. Đám đại gia tộc phần lớn đều chỉ ở những khu thương mại vui chơi cao cấp. Như những khu bình dân này, đa phần đều chúm mắt. Tất nhiên sẽ có thương hợp ngoại lệ, mà bốn nữ hôm nay liền gặp được một trường hợp ngoại lệ đó.

“Thiếu gia, chúng ta nên trở về. Khu vực này không khí thật không tốt, cũng rất lộn xộn, không thích hợp thăm thú xung quanh.”

Một vị mặc đồ âu phục trung niên nhân hướng về một vị trẻ tuổi thanh niên nói.

Thanh niên ăn mặc hết sức sành điệu. Áo sơ mi trắng ôm lấy vóc dáng hơi gầy, quần âu màu ghi kèm với một đôi giày hàng hiệu. Nhìn qua là biết gia thế thanh niên này hết sức không đơn giản.

Có điều nếu quan sát kỹ, cước lực phù phiếm, khuôn mặt hơi trắng bệch, có thể đoán được là miệt mài từ sắc hủy hoại. Đối tượng mười phần chính là một nhĩ thế tổ.

Thanh niên bữu môi một cái, đang định quay đầu vào trong xe, nhất thời ánh mắt liếc thấy bốn nữ Lục Tuyết Nghi đang đi dạo, ánh mắt liền lập tức sáng lên.

Vị âu phục trung niên nhìn thấy vậy, nhất thời trong lòng cười khò. Bất quá hấn cũng chỉ giữ im lặng. Dù sao quyền nói chuyện không phải là hấn đấy.

Trước hấn đã có một vị quán gia đi theo vị thiếu gia này. Vị quán gia đó thấy thanh niên này đang định trêu ghẹo dân nữ, liền muốn can ngăn. Kết quả là sau đó quán gia liền lập tức bị đuổi việc. Còn dân nữ kết cục, ai biết, cũng chẳng ai muốn tìm hiểu.

Thanh niên liền lập tức đi tới chỗ bốn nữ, lịch thiệp nói:

“Xin chào hai vị đại mỹ nữ. Ta là Lý Hữu Bằng, muốn cùng hai vị thăm thú đây đó, được chăng?”

Vũ Nguyệt ánh mắt ngạc nhiên nhìn Lý Hữu Bằng, bất quá nhìn thấy hấn cước lực phù phiếm, nơi nào không rõ ý đồ của hàng này? Lập tức ánh mắt đổi thành chán ghét nói:

“Lăn!”

Thân là vợ của Tông sư cảnh, Lục Tuyết Nghi tuy tu vi chỉ ở võ sư sơ kỳ, nhưng ánh mắt cũng là đặc biệt xuất chúng, hiển nhiên cũng biết thẳng này mặt hàng là cái gì. Đối với Vũ Nguyệt đuổi Lý Hữu Bằng hành động cũng hai tay ủng hộ, nhìn cũng không nhìn, đưa tay dắt hai tiểu nha đầu chuẩn bị rời đi.

Lý Hữu Bằng vốn nhĩ thế tổ quen thói, nơi nào nhĩn được Vũ Nguyệt quát hấn lăn? Hấn liền tức giận vỗ tay một cái, nhất thời có ba tên đô con mặc âu phục tiến lại gần.

Vũ Bằng cùng Mộc Nhĩ hai tiểu nha đầu tuy không hiểu gì, nhưng cũng biết đám người kia không một kẻ có ý tốt. Tuy nhiên hai tiểu nha đầu tu vi lại là cao nhất, dĩ nhiên nhĩn ra được ba tên cận vệ kia chẳng qua chỉ là đô con một chút, nội lực cũng không có, căn bản chính là đưa đồ ăn cho Vũ Nguyệt.

Vũ Nguyệt lẳng lặng nhĩn ba tên cận vệ. Lý Hữu Bằng lúc này nói:

“Bắt hai nàng này đưa vào xe cho ta!”

Ba tên cận vệ có lẽ cũng không phải lần đầu làm việc này, không do dự đưa tay hướng về phía Vũ Nguyệt cùng Lục Tuyết Nghi.

Lý Hữu Bằng tiểu sái quay lưng đi về phía xe. Ở hấn xem ra, tối nay hai nàng này chắc chắn phải ở trên giường của hấn rồi. Bất quá hấn liền nghe thấy vài âm thanh rất không đúng. Nhất thời Lý Hữu Bằng quay lại, liền thấy ba tên cận vệ tay liền bị đánh gãy đang ôm cánh tay rên rỉ.

Lý Hữu Bằng sợ hãi chỉ Vũ Nguyệt lắp bắp nói:

“Người... người...”

Vũ Nguyệt cười khẩy một cái, tiến về phía Lý Hữu Bằng.

Tân Thụ trung niên quán gia sợ hãi, nếu để vị này thiếu gia bị một chút tổn thương, chức vụ của hấn liền xong rồi. Tân Thụ vội vàng bước đến trước mặt Lý Hữu Bằng, hai tay ôm quyền cúi xuống trước mặt Vũ Nguyệt nói:

“Vị này cô nương, xin nương tay. Đây là Lý gia Lý đại thiếu, mong cô nương nể mặt Lý gia bỏ qua cho.”

Lý Hữu Bằng tuy hoàn toàn quen thói, nhưng cũng biết lúc này không phải hấn có thể to mồm, liền thức thời im lặng, ánh mắt căm hận nhĩn Vũ Nguyệt. Trong tâm trí của hấn, để hấn về gọi người đến liền mang nàng này trói lại, mang lên giường chơi chết nàng!

Vũ Nguyệt nụ cười đẹp mắt nở rộ, nhẹ nhàng nói:

“Ta liền tha cho hấn...”

Thân hình liền lách qua Tân Thụ, một cước tung thẳng vào hạ bộ Lý Hữu Bằng, sau đó lạnh lùng nhĩn Lý Hữu Bằng ôm hạ bộ há hốc mồm gục xuống, lạnh lùng nói tiếp:

“Mới là lạ!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiều Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Vòng loại bắt đầu.

Từ đằng xa, Giang Minh liền chứng kiến tất cả.

Nhìn Lý Hữu Bằng thống khổ ôm hạ thân gục xuống, Giang Minh sau gáy cũng thấy ớn lạnh, âm thầm chia buồn cùng hàng này.

“Thiếu chủ! Các người... các người...” Tân Thụ sợ hãi kêu to. Lần này xong rồi, thiếu nữ này tuyệt đối không nương chân. Một cước kia chắc chắn đem Lý Hữu Bằng trừng toái sạch!

Tân Thụ trong lòng hối hận không thôi. Nếu hắn cản Lý Hữu Bằng xuống xe thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Tân Thụ cũng biết hắn chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn, nhưng còn nước còn tát, hắn cũng chỉ biết nhắc điện thoại gọi về Lý gia.

Lục Tuyết Nghi nhìn Tân Thụ gọi điện, hừ lạnh một cái, cũng nhắc điện thoại ra gọi.

Tề Thông Thiên bắt máy, nghe Lục Tuyết Nghi nói qua liền nổi trận lôi đình:

“Lý gia sao? Tốt lắm, từ nay G thành không còn Lý gia nữa!”

Nói xong liền cúp máy, nhắc máy bàn đánh mấy cuộc gọi.

...

Lý gia.

“Cái gì? Người nói đại thiếu gia bị người khác đá bạo trứng?”

Lý gia gia chủ Lý Minh Vũ tức giận đập bàn.

Người Lý gia nhao nhao muốn dẫn đi bắt lại hai cái kia nàng, Lý Minh Vũ cũng gạt đầu, đích thân tập trung mọi người lại.

Chưa đầy mười phút, hàng chục tên bảo vệ cùng với mấy vị võ sư khách khanh đều tập hợp lại.

Lý Minh Vũ đang định xuất phát thì điện thoại của hắn đổ.

“Chuyện gì?”

Lý Minh Vũ lạnh nhạt hỏi. Rất nhanh mặt hắn biến sắc, từ hồng hào thành trắng bệch, sau thành tái nhợt.

Chiếc điện thoại rớt xuống mặt đất vỡ tan, Lý Minh Vũ hai chân run rẩy ngã xuống thì thào:

“Lý gia... Lý gia xong rồi...”

Đúng lúc này, ngoài cửa bị phá tung, hơn chục nhân thủ mặc đồ đen lao vào, tay cầm kiếm bắt đầu thi hành chém giết...

Toàn Lý gia bỗng dung biến mất khỏi G thành, không ai biết, không ai hay. Tất cả mọi chuyện đều như cơn gió thoảng qua...

...

Lại nói ở chợ Đông Thành, đám người Vũ Nguyệt vẫn đang đứng lạnh lùng nhìn Lý Hữu Bằng ôm hạ thân kêu gào.

Vũ Nguyệt càng nghe hắn gào, khuôn mặt càng lộ vẻ chán ghét. Nàng liền tiến lên, đập cho Lý Hữu Bằng một cước vào mặt. Hàng này liền bất tỉnh, thế giới yên bình.

Vũ Băng lộ vẻ tò mò, tiến lại gần Vũ Nguyệt hỏi:

“Nguyệt tỷ, người chỉ dùng một cước rất nhẹ, tại sao hắn lại thống khổ như vậy?”

Vũ Nguyệt cười cười vuốt tóc Vũ Băng giải thích:

“Cái này à? Cái này gọi là Liêu Âm Thối, chỉ cần là giống đực sinh vật liền chịu thua. Ha ha.”

Vũ Băng sáng mắt lên hỏi:

“Người nói thật? Chỉ cần là nam giới liền có thể làm hắn chịu thua?”

“Đĩ nhiên, đây là tuyệt chiêu để chống lại đại sắc lang nha!”

Vũ Nguyệt đắc ý, không nhìn thấy ánh mắt Vũ Băng toát lên vui mừng.

Ở cách đó không xa, Giang Minh rùng mình, hần bỗng cảm thấy sau gáy lại một đợt lạnh.

Lúc này Mộc Nhã cũng tò mò hỏi:

“Nguyệt tỷ, cái gì gọi là đại sắc lang?”

Vũ Nguyệt gãi đầu:

“Cái này... đại sắc lang là nam giới có nhiều nữ nhân đi!”

Mộc Nhã có vẻ khó hiểu hỏi:

“Kỳ quái, tại sao lại phải là nam giới? Nam giới có nhiều nữ nhân rất xấu sao?”

Vũ Nguyệt nghiêm mặt gật đầu:

“Dĩ nhiên! Cũng giống như Tề bá bá cùng Lục tỷ tỷ chỉ có một nam nhân cùng một nữ nhân ở bên cạnh nhau mới là đúng. Nếu sau này ngươi gặp được nam nhân tán tỉnh ngươi, mà hần lại có nữ nhân khác, không ngại dùng Liễu Âm Thối xử phạt hần!”

“Nha, rõ ràng! Nhưng nếu nhiều nữ nhân chỉ chịu ở chung với một nam nhân thì sao? Hần có gọi đại sắc lang sao? Ta nhất định phải dùng chiêu Liễu Âm gì gì đó đánh hần sao?”

Giang Minh gáy lại một đợt lạnh. Nữ nhân này cũng quá khủng bố đi, lại dạy hư tiểu nha đầu!

“Vũ Nguyệt, ngươi đừng dạy bọn nhỏ những cái này nữa!”

Lục Tuyết Nghi che miệng cười, kết thúc cuộc đối thoại. Bốn nữ lại tiếp tục đi dạo chợ, hoàn toàn không biết Giang Minh ở cách đó không xa, cũng như không để ý đến bất tỉnh Lý Hữu Bằng cùng hần quản gia.

“Ai, người ta nói tôi độc phụ nhân tâm. Đến giờ cũng được miễn nhãn rồi.”

Nói xong thân hình bé nhỏ liền biến mất tại chỗ.

...

Trong năm ngày kế tiếp, Giang Minh liền buông lỏng mình ở trong sân. Lũ trẻ cũng không có qua tập luyện, nhưng Giang Minh biết bọn hần vẫn ngày ngày vận công trong phòng.

Đến trước khi kỳ hẹn của Quốc An Cục người một ngày, thông tin về vòng đầu tiên của vòng loại liền được đưa tới từng thí sinh một. Có điều ngoài dự đoán trước, vòng đầu tiên này lại hết sức đặc biệt, với nội dung được đưa ra là: “con mồi và thợ săn”.

Cái gọi là “con mồi” và “thợ săn” ở đây chính là cứ mỗi hai thí sinh sẽ có một người đóng vai trò là “con mồi” và một người đóng vai trò “thợ săn”.

Mỗi một thí sinh đều có thể biết được mình là con mồi hay thợ săn. Có điều con mồi liền không biết thợ săn sẽ săn mình là ai.

“Con mồi” thí sinh sẽ được phát một cái lệnh bài đặc biệt. Còn “thợ săn” thì sẽ phải đi săn “con mồi” bằng mọi giá để đoạt được lệnh bài.

Vòng đầu này sẽ diễn ra trong năm ngày. Sau năm ngày, “con mồi” mất lệnh bài sẽ bị loại bỏ, “thợ săn” không có lệnh bài cũng sẽ trực tiếp bị loại bỏ.

Đáng chú ý trong này chính là, lệnh bài cũng không có cái gì giấu hiệu đặc biệt. Điều này có nghĩa là dù “con mồi” của mình không bị mình cướp đi lệnh bài, “thợ săn” cũng có thể đi cướp “con mồi” của người khác để vượt qua vòng đầu. Có điều ngoại trừ “con mồi” được chỉ định, “thợ săn” sẽ không được biết trước người nào là “con mồi”, người nào là “thợ săn”.

Tất cả “thợ săn” sẽ được miễn phí di chuyển đến khu vực của “con mồi” của mình, đồng thời cũng sẽ được cung cấp hai thông tin: hình ảnh của “con mồi” và địa chỉ có thể tìm được hần.

Long Hồ Môn võ quán.

Trước mặt Giang Minh cùng ba cái tiểu hài tử chính là bốn cái lệnh bài. Điều này nói rõ ràng rằng, bốn người bọn họ chính là bốn cái “con mồi” thí sinh.

“Thật tiện, cũng miễn đi công chúng ta phải đi tìm bọn họ.”

Diệp Lỗi cười lạnh nói.

Cũng chẳng đợi được bao lâu, đối thủ liền tới cửa. Lần này là bốn tên thí sinh tuổi từ mười ba đến mười lăm tuổi.

Chương 143: Phiên muộn.

“Hạo ca, bốn cái con mồi của chúng ta đều ở tại chỗ này.”

Một tên thí sinh nói, dáng vẻ hết sức thấp điều.

“Có Hạo ca ở, chuyện này chúng ta có thể dễ dàng lấy được bốn cái lệnh bài rồi.”

Một tên thí sinh khác nịnh nọt.

“Đúng vậy đấy, Hạo ca nhưng là võ sư cảnh hậu kỳ cường giả, vòng loại này đã nắm chắc trong tay!”

Một tên khác có dáng người béo mập thôi da bò.

“Ha ha, các người đi theo ta, khẳng định không thiếu các người chỗ tốt. Ta Âu Dương Hạo sẽ không bạc đãi các người!”

“Đa tạ Hạo ca!”

Bốn người liền lấy hình ảnh ra, nhìn ngó xung quanh Long Hồ Môn.

“Ai, cái võ quán này trình độ thật là thấp. Cái kia tuổi cao như vậy còn không đạt tới võ sư cảnh. Nhìn vậy cũng đủ biết đối thủ của chúng ta là thế nào.”

“Bốn đối thủ chỉ từ mười tuổi trở xuống, lần này dễ dàng.”

“Không cần Hạo ca xuất thủ, để ta được rồi.” Tên dáng người béo mập vội nói.

“Này Chu mập mập, người không nên tranh giành như vậy. Để lại cho ta một người thế nào? Ngồi máy bay lâu thật mệt mỏi.”

“Không có vấn đề.” Chu mập mập cười ha hả nói.

Bên trong võ quán, Giang Minh cười nói:

“Đối thủ của chúng ta tới rồi. Nên ra ngoài thôi.”

Bốn tiểu hài cùng đi ra sân, liền nhìn thấy bốn người Âu Dương Hạo đang đứng tăng bốc nhau.

“Nha, đối thủ của chúng ta ra rồi.” Chu mập mập hưng phấn kêu lên.

Nói xong liền tiến tới cất cao giọng:

“Nhóm tiểu tử các người biết điều liền giao lệnh bài ra đây. Ca thương tình các người nhỏ tuổi liền không đánh các người. Nếu không giao ra, hừ hừ...”

Bốn tiểu hài nhìn nhau, sau đó Vũ Băng nói:

“Minh, người không được ra tay!”

“Đúng vậy, lão đại không được ra tay.” Diệp Lỗi gật đầu phụ họa.

“Nhưng mà người có chút ít nha. Chúng ta phân chia thế nào đây?” Mộc Nhã bắn khoăn.

“Kéo búa bao đi, ai được thì nhận cả bốn đối thủ.” Giang Minh gật đầu không sao cả.

“Được.”

Bốn người Âu Dương Hạo nhìn bốn người Giang Minh kéo búa bao mà ngẩn người.

“Ta thắng!” Diệp Lỗi hưng phấn kêu to.

“Ai, hiếm khi có dịp động thủ...” Vũ Băng cùng Mộc Nhã có chút buồn rầu, lùi về đứng cạnh Giang Minh.

Diệp Lỗi nhìn bốn người Âu Dương Hạo, khoe miệng nở nụ cười nói:

“Bốn người các ngươi, cùng lên đi!”

“Hỗn xược!”

“Ngông cuồng!”

Âu Dương Hạo sắc mặt trầm xuống, bảo Chu mập mập:

“Chu mập mập, ngươi lên đánh hắn một trận cho ta. Nhớ kỹ không được nương tay!”

“Được!”

Chu mập mập hùng hổ tiến đến nói:

“Tiểu thí hài, ngươi sẽ phải hối hận vì những gì ngươi đã nói. Đối phó với ngươi, cả một người đủ rồi.”

Diệp Lỗi không sao cả, tay vẩy vẩy Chu mập mập, liền thủ thế cũng không thêm.

Chu mập mập tức giận vùng nắm đấm hét to:

“Khai sơn quyền!”

Nguyên một nắm đấm to đánh trúng ngực của Diệp Lỗi. Diệp Lỗi mặt tỉnh bơ, nhìn một cái nắm đấm ở ngực mình, sau đó lại nhìn Chu mập mập, cất tiếng hỏi:

“Béo ca, ngươi chưa ăn cơm sao?”

Âu Dương Hạo ba người cau mày, bọn hắn cũng tưởng Chu mập mập nương tay đây. Âu Dương Hạo mắng:

“Mập mập chết bầm, ngươi dám không nghe lời ta? Dùng hết sức của ngươi đánh hắn!”

Chỉ có Chu mập mập mới biết, quyền vừa rồi của hắn có bao nhiêu cân lực. Lúc này Chu mập mập sợ hãi tung quyền liên tục đánh Diệp Lỗi.

Diệp Lỗi cứ lặng yên đứng cho Chu mập mập đánh hết quyền này đến quyền khác, đứng với tôn chỉ của hắn: Ca giỏi nhất chịu đòn!

Diệp Lỗi làm bao cát cho Vũ Băng cùng Mộc Nhã luyện tập, đối với đòn gài ngựa của Chu mập mập, liền vận công cũng không thêm vận, trực tiếp dùng thân thể ngạnh kháng.

Chu mập mập chỉ có tu vi võ sư sơ kỳ, đúng thật gài ngựa cho Diệp Lỗi.

“Béo ca, ngươi đánh mỏi tay chưa? Mỏi rồi liền đến lượt ta nhé!”

“Không, không, ta nhận thua, đừng đánh ta!” Chu mập mập vội lùi lại kêu lên.

Đến lúc này Âu Dương Hạo đám người mới biết không phải Chu mập mập nhường nhịn mà đối thủ hết sức lợi hại.

Âu Dương Hạo mặt ngưng trọng bước lên nói:

“Ta đến làm đối thủ của ngươi!”

“Nha, đến đây đi!” Diệp Lỗi khuôn mặt không sao cả nói.

“Ngũ hành lục hợp chương!”

Âu Dương Hạo chương liền đánh tới người Diệp Lỗi. Diệp Lỗi cũng không có động đậy gì. Ngay khi chương chuẩn bị đánh vào người hắn, quanh người Diệp Lỗi liền tỏa ra nhàn nhạt ánh vàng.

Kim Chung Tráo đệ nhị tăng!

Một tiếng coong vang lên, Âu Dương Hạo cảm thấy tay mình đau nhức. Hắn sợ hãi nhìn Diệp Lỗi:

“Không thể nào, ta là võ sư cảnh hậu kỳ, tại sao ngươi thân thể lại có thể cứng rắn như vậy?”

“Đại ca ca, nghe qua Kim Chung Tráo sao?” Diệp Lỗi cười tà tà nói.

“Kim Chung Tráo? Ngươi luyện Kim Chung Tráo?” Âu Dương Hạo hoảng sợ liên tục lùi lại.

“Ài, các ngươi có thể rời đi được rồi.” Diệp Lỗi mắt húng nói.

Đám người Âu Dương Hạo nơi nào còn dám ở lại, trực tiếp quay người chạy mất.

“Cứ thế để bọn hần chạy?” Mộc Nhã ngẩn ngơ hỏi.

“Vậy ngươi định làm thế nào?” Diệp Lỗi khó hiểu.

“Ta nói Diệp Lỗi ca, ngươi ít nhất phải khiến bọn hần lưu lại vài kiện đồ vật chứ.” Mộc Nhã có chút tiếc hận sắt không thành thép nói.

“Được rồi, nhìn bọn họ cũng chẳng có gì đáng để chúng ta thu cả. Đi liền đi thôi.” Vũ Băng che miệng cười nói.

“Ta có ý này!” Mộc Nhã chợt nói.

“Ý gì?”

“Nghe nói tới G thành cũng không ít, mà chúng ta liền đánh cũng chưa sướng tay, không bằng treo ở cửa, chúng ta nơi này có bốn cái con mồi, thế nào?”

Giang Minh đánh một cái ngáp, trực tiếp rời đi, để lại câu nói:

“Ta về đi ngủ, các ngươi cứ đùa nghịch thoải mái.”

Một lần biến mất chính là bốn ngày. Trong bốn ngày này, số lượng “thợ săn” đến Long Hồ Môn gây gỗ cũng lên đến gần ba chục người. Đa phần đều bị ba tiểu hài kia đánh ngã. Chỉ có điều một cái đại sư cảnh cũng không có khiến ba người vô cùng phiền muộn. Cuối cùng Mộc Nhã trực tiếp gỡ tờ giấy treo ở cửa ra, thành thật đợi vòng tiếp theo so tài.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Vòng loại thứ hai.

Tối ngày kết thúc vòng thứ nhất, tại một căn phòng trong khách sạn lớn nhất G thành.

“Mọi người, xem xong tư liệu rồi, có điều gì đáng lưu ý sao?”

Vị lão giả vừa lên tiếng chính là Mộ Dung Lập, một trong tứ đại trưởng lão của Côn Luân phái, cũng là vị chủ khảo phụ trách vòng một tại G thành.

“G thành tập trung võ giả thiếu niên trình độ thật sự thấp, võ sư đỉnh phong có mười hai cái, bốn cái bị loại, tám cái qua vòng. Võ giả qua vòng tổng cộng sáu mươi cái, loại bỏ tám mươi sáu cái. Đại võ sư không có cái nào tới G thành.”

Một vị ngồi bên cạnh Mộ Dung Lập tiến hành thống kê lại.

“Chất lượng võ giả thiếu niên G thành thật sự thấp. Theo ta được biết, bên kia kinh đô có lượng đại võ sư lên tới mười ba người...”

Một vị lão thành khác thờ dài.

“Cũng không phải không có ai đáng chú ý. Trái lại ta phát hiện bốn tiểu tử khá thú vị.”

Mộ Dung Lập cười nói.

“Ồ? Như thế nào?”

“Chúng ta liền xem một chút bốn cái tiểu tử này đi.”

Nói xong liền vỗ tay một cái, màn hình liền hiển thị bốn cái tiểu hài, chính là Giang Minh bốn người.

“Bốn cái tiểu hài này, chỉ có ba là trực tiếp ra tay, tiểu tử nhỏ nhất kia không động thủ.”

“Ồ, thú vị, kim chung trao đệ nhị tằng.”

Một vị đại hán đầu tròn lên tiếng. Dựa theo trang phục của hần, không khó có thể nhận ra người này thuộc về đệ nhất đại phái hiện tại: Thiếu Lâm Tự.

“Ba tên nhóc này thật sự không tệ, mọi người có để ý thấy, trong năm ngày này, không một người nào có thể bức ba đứa nhóc này vận toàn lực? Thậm chí hai cái tiểu nha đầu kia còn không hề vận dụng đến nội công!”

“Cái tiểu nha đầu hai tóc bím kia hình như là Mộc Nhã, là Huyền Tâm sư thái quan môn đệ tử? Không ngờ kiếm pháp lại có thể tinh diệu như vậy!”

“Cái tiểu nha đầu tóc dài kia là Vũ Băng của Long Hồ Môn? Quả đúng là nhân tài nha! Xem quan hệ với Mộc Nhã, hình như Nga My phái đã nhầm trúng nha đầu này. Thật đáng tiếc! Nếu không phải thế thì ta Thúy Yên chắc chắn sẽ thu nha đầu này rồi...”

Một vị xinh đẹp nữ tử thờ dài một cái, sau đó nhẹ nhàng nhìn qua Tĩnh Nguyệt sư thái.

Một bên, Tĩnh Nguyệt sư thái âm thầm cười khò. Nga My phái cũng muốn thu người ta làm đệ tử, nhưng căn bản người ta đã có một vị guru bức sư phụ nha. Hơn nữa còn là một cái luyện đan sư kiêm thân cấp thợ rèn nữa.

Bất quá vị này sư thái cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn màn hình.

“Ba đứa nhóc này đều rất khá. Không biết cái kia tiểu tử thế nào? Xem thái độ ba tiểu hài kia đều coi hấn dẫn đầu.”

“Ha ha, như thế nào? Ta coi trọng bốn cái tiểu tử này. Hi vọng bọn hấn ở vòng tiếp theo tỏa sáng đi!” Mộ Dung Lập cười ha ha.

...

Sáng hôm sau, bốn người Giang Minh được đưa đón tới một khu sân vận động cách G thành một trăm cây số bằng trục thẳng. Đám người Long Hồ Môn cùng Huỳnh Đề hội cũng có thể đi cổ vũ, bất quá đều phải đi xe riêng, vì vậy đến muộn một chút.

Toàn quốc có hơn ba mươi thành phố, chỉ riêng vòng 1 ở G thành đã có sáu mươi võ giả thông qua. Vì vậy tổng số võ giả tham gia vòng kế tiếp cũng lên tới số lượng khổng lồ, hơn ba ngàn người.

Đây là số lượng đã qua vòng loại thứ nhất. So sánh với hai năm trước, lượng võ giả tham gia có sự tăng lên rất lớn. Tuy vậy hơn một phần hai đều là ở võ giả cảnh, võ sư cảnh chiếm gần một nửa còn lại, đại sư cảnh chỉ có khoảng ba mươi cái.

Dù sao đã qua hai năm, các thiên tài đều được các môn phái bồi dưỡng hết sức, việc vượt qua võ sư cảnh, thành tựu đại sư cảnh đều là vấn đề đóng thuyền. Những kẻ không tới đại sư cảnh, đa phần đều thuộc các môn phái nhỏ như Cự Kinh Bang, Bạch Liên Giáo các loại.

Giang Minh cùng ba tiểu hài xuống trục thẳng, ngó nghiêng một hồi.

Sân vận động dưới sân lúc này đã chật kín người, chia làm mười sáu cái võ đài. Mỗi võ đài đều có đánh một cái số theo thứ tự từ một cho tới mười sáu.

Trong lúc Giang Minh đám người đang nhìn ngắm, một vị trung niên đại thúc, trông đáng vẻ là một hướng dẫn viên liền đi tới nói:

“Các tiểu tử, thấy hào hứng sao?”

Giang Minh bốn người đều gật đầu. Trung niên đại thúc cười nói tiếp:

“Các ngươi vượt qua vòng một, có thể thoải mái tìm một chỗ ngồi, đợi chút nữa sẽ có người thông báo cho các ngươi thể lệ của vòng tiếp theo.”

Nói xong tươi cười rời đi.

Một số thiếu niên cũng lập tức tìm thấy môn phái của mình, liền rời đi. Mộc Nhã cũng trông thấy Nga My thí sinh, lập tức kéo Giang Minh ba người đi tới.

Nga My thí sinh lúc này đang đứng quây quần bên cạnh Huyền Tâm sư thái. Huyền Tâm trông thấy đám người Giang Minh liền mỉm cười nói:

“Các ngươi cũng thông qua a.”

“Xin chào sư thái!” Giang Minh ba người lễ phép đáp lại.

Mộc Nhã phùng má nói:

“Sư phụ, ngươi cũng quá coi thường ta. Cái kia vòng đầu tiên quả thật không có tính khiêu chiến.”

Huyền Tâm cũng nghe Tĩnh Nguyệt kể lại biểu hiện của Mộc Nhã, liền lạnh lùng đầu tiểu nha đầu mắng:

“Ngươi cũng không nên chủ quan như vậy. Dù sao thiên hạ cũng không thiếu nhân tài.”

Mộc Nhã le lưỡi, coi như chấp nhận sư phụ mắng đúng. Nàng biết tu vi nàng dù cao, cũng không nhìn thấy Giang Minh thực lực chân chính, nhất thời liếc mắt qua Giang Minh một cái.

Giang Minh lúc này đang quan sát khắp nơi một lượt. Hấn phát hiện ngoại trừ các chương môn đại phái, đại trưởng lão các phái có tu vi tông sư cảnh ra,

còn không có người nào tu vì đạt đến đại tông sư cảnh giới.

Tất nhiên Giang Minh cũng phát hiện ra một vài cái tiểu hải khá thú vị. Bọn hắn năng lượng trong cơ thể không phải nội lực, mà là một dạng khác năng lượng. Giang Minh biết cái dạng năng lượng này chính là tinh thần lực năng lượng, được tích lũy ở trong cơ thể. Bản thân Giang Minh cũng có tích lũy tinh thần lực năng lượng, nhưng lại là ở trong thức hải của hắn.

Nội lực tại đan điền, tinh lực thuộc thức hải. Cơ thể kinh mạch nhỏ bé, nhưng không gian đan điền và thức hải lại rất lớn và bền bỉ, vì thế đúng đắn nguyên lý tu luyện đều phải tuân thủ theo. Chỉ có một số người không thể sử dụng đan điền hoặc thức hải mới phải đi theo các hướng khác. Dĩ nhiên năng lực bọn họ đều có hạn, rất khó phát triển.

Đúng lúc Giang Minh đang nghĩ ngợi, một tiếng trầm vang lên trong tai hắn:

“Các thí sinh chú ý, sau đây là quy tắc mới của vòng loại thứ hai. Quy tắc này chính là ‘Thủ lô đài’.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiên Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Thủ Lô Đài.

“Thủ lô đài” quy tắc cũng rất đơn giản dễ hiểu. Mười sáu lô đài, mỗi thí sinh có một lần lựa chọn tấn công lô đài. Trừ thí sinh đầu tiên lên lô đài trực tiếp là chủ đài, các thí sinh lên tiếp theo được gọi là người khiêu chiến.

Một khi khiêu chiến thành công, liền thành tân chủ lô đài.

Mỗi một chủ lô đài cầm thủ vững một ngày. Một khi thủ vững vàng qua một ngày, chủ lô đài được trực tiếp tiến vào vòng tiếp theo.

Mỗi một thí sinh chỉ có một lần được khiêu chiến mỗi lô đài một ngày. Tức là một thí sinh có mười sáu lần khiêu chiến mười sáu lô đài trong một ngày.

Tổng cộng có bốn ngày thi đấu, tính ra cao nhất chỉ có sáu mươi bốn người tiến vào vòng tiếp theo.

Phải nói quy tắc này phi thường khốc liệt, khảo sát thí sinh không chỉ cả thực lực, còn có khả năng chiến đấu lâu dài, khả năng khôi phục sức khỏe...

Ngoài ra theo quy tắc này, đợt đầu tiên chủ đài luôn luôn là những người cực khổ nhất.

Trong khi âm thanh kia đang phổ biến quy tắc, tại một khu vực gần đó, có gần ba mươi người đang ngồi nhìn mười sáu cái màn hình lớn trước mặt.

Những người này chính là những vị chủ khảo của đợt thi đấu này, cũng là những người có vị trí cao nhất trong giới võ lâm toàn quốc.

“Ha ha, lần này không ngờ có thể có nhiều đại sư cảnh thiếu niên đến như vậy, hai mươi chín cái.”

“Lần này nước ta có thể áp các nước khác một phen, tranh thủ càng nhiều hơn chỗ tốt.”

...

Ở dãy ghế phía sau, có bốn vị lão giả đang ngồi uống rượu.

“Hà hà, rượu ngon!”

Mộ Dung Lập uống một chén, lập tức khen.

“Mộ Dung huynh lần này cho rằng người nào sẽ đạt ngôi vô địch?”

Vị lão giả này là người trong Quốc An cực, tên là Lô Chấn Hải, còn gọi là Lô lão. Lô Chấn Hải cùng Mộ Dung Lập là hảo hữu của nhau đã ba chục năm nay, nhân cơ hội này tụ tụ họp họp.

“Vô địch thì ta cũng không dám nói trước. Lần này lứa trẻ đều không tệ.”

“Mộ Dung huynh chẳng lẽ không có niềm tin vào đệ tử Côn Luân sao?”

Mộ Dung Lập lắc đầu đáp:

“Không phải không có niềm tin. Mà là đệ tử Côn Luân lần này năng lực cũng không phải mạnh mẽ lắm. Chỉ ít trong top mười người, đệ tử Côn Luân sợ rằng cũng không có hi vọng.”

Nói xong thở dài một cái.

Côn Luân lần này xác thực đệ tử cũng không được. Không phải vì bọn hắn thiên tư kém, mà vì tuổi của bọn hắn quá thấp. Thấp nhất cũng chỉ là võ sư sơ kỳ, cao nhất chẳng qua là đại sư cảnh sơ kỳ mới đột phá. Trong khi đó võ giả tham gia đại sư cảnh trung kỳ khẳng định là có, hơn nữa cũng không có ít hơn mười người...

“Đôi khi tu vi cũng không phải là tất cả a...”

Lôi Chấn Hải cười đáp. Mộ Dung Lập cũng lắc đầu. Ai chẳng biết hai tên cao thủ thiếu niên của Quốc An Cục chính là đại sư cảnh trung kỳ đây. Rõ ràng Lôi Chấn Hải lão già này cô ý nói với mình.

Bất quá nhìn lên màn hình, Mộ Dung Lập cũng để ý thấy nhóm bốn tiểu hài mà hắn chú ý.

“Không biết bọn hắn thực lực thế nào. Nếu có thể thắng được hai cái võ giả của Quốc An Cục, vậy thì mặt lão Lôi ắt hẳn sẽ rất đặc sắc.”

Nghĩ xong vuốt râu cười khà khà, mặc kệ Lôi Chấn Hải ngạc nhiên bên cạnh.

...

“Bây giờ thủ đài bắt đầu!”

Âm thanh vang lên lần cuối rồi kết thúc.

Tuy nhiên lại rất ít người đi lên đài. Ai cũng biết làm cánh chim đầu đàn liền chịu thiệt rất nhiều. Vì vậy có chút thông minh võ giả đều là đợi đến gần cuối ngày mới thi triển tài năng.

“Quy tắc này cũng khó khăn, mọi người tùy ý hành động nhé.”

Giang Minh cười nói.

Ba tiểu hài kia sắc mặt hơn hớn, liền nhìn nhau, gật đầu một cái. Sau đó Vũ Băng, Mộc Nhã, Diệp Lỗi phân biệt số mười, số mười một, số mười hai lên đài phóng lên.

“Ai, ba cái tên này...”

Giang Minh cười khò lắc đầu một cái, cũng nhắm số mười ba lên đài bước lên.

Mộ Dung Lập nhìn thấy bốn tên tiểu tử mình chú ý lại bước lên đài ngay từ đầu, lòng mày cũng hơi cau lại. Nhưng sau đó về mặt hắn lại dần ra, ánh mắt có chút thương thức.

“Mấy cái thiếu niên lên đài trước này thật ngu xuẩn. Nhìn tuổi của bọn hắn chắc chắn suy nghĩ chưa đủ chín chắn mới lên đài lúc này.”

“Nhìn, đài số mười, mười một, mười hai, mười ba liền có bốn cái tiểu thí hài. Đúng là nghe không sợ sấm!”

“Ha ha, ta cá liền mười phút sau bọn hắn lập tức bị đánh xuống đài.”

...

Bốn người Giang Minh vừa lên, lập tức các đài khác cũng lần lượt có người phóng lên.

Ba ngàn võ giả, chia đều mỗi đài cũng lên tới con số khủng khiếp. Vì vậy không ít võ giả cũng không có kiên nhẫn chờ đợi đến cuối ngày, hoặc là tự tin vào năng lực bản thân, hoặc là muốn khiêu chiến thử xem võ công mình đến thế nào. Rất nhanh mười sáu cái đài liền có chủ nhân, đồng thời cũng liền có người khiêu chiến.

Đối thủ của Giang Minh là một thiếu niên mười lăm tuổi tên là Lâm Chí Vinh.

Lâm Chí Vinh vừa lên, ôm quyền chào hỏi:

“Lâm Chí Vinh, Lâm thị gia tộc.”

Lâm thị gia tộc, ở ngàn năm trước vốn là một gia tộc nhỏ ở chân núi Thiếu Lâm, vì một cơ duyên cứu được một vị đại hòa thượng, cũng được thu làm đệ tử chân truyền tục gia của Thiếu Lâm phái. Sau đó dần dần thoát ly Thiếu Lâm phái mà sinh sống, hình thành nên Lâm thị gia tộc hiện nay.

“Giang Minh, không có môn phái.”

Giang Minh cũng chấp tay đáp lễ lại.

“Ta sẽ không vì ngươi nhỏ tuổi liền nương tay.”

Lâm Chí Vinh mặt không đổi sắc, nghiêm túc nói.

Giang Minh lắc đầu đáp:

“Ngươi không cần nương tay, tới đây đi.”

Nói xong vẫn đứng một chỗ, hai tay chấp sau lưng bình thản nhìn Lâm Chí Vinh.

Lâm Chí Vinh thấy đối thủ coi thường mình như vậy, trong lòng liền tức giận, đưa tay lấy thương ở sau lưng cắm trên tay, sau đó nhanh như chớp tấn công về phía Giang Minh.

Giang Minh nhìn mũi thương đâm về phía vai phải mình, nhẹ nhàng bước sang bên trái một bước. Mũi thương nhanh như chớp của Lâm Chí Vinh liền đâm hụt.

Không đợi Lâm Chí Vinh thu lại thương, Giang Minh tay phải nhấc lên, nhẹ nhàng, nhanh như chớp nắm lấy thân thương, sau đó khẽ theo nhu kinh Thái Cực phương pháp, cuốn tròn lấy thân thương.

Lâm Chí Vinh chợt cảm thấy thương có xu hướng vắng khỏi tay mình, không khỏi cả kinh, vội vàng níu chặt lấy thương. Đồng thời tu vi võ sư cảnh đỉnh phong cũng toàn bộ tung hết ra, mong muốn kéo thương về phía mình.

Giang Minh khẽ cười một tiếng, tay phải vốn đang cuốn lấy thân thương liền đẩy nhẹ một cái, lập tức thân thương xoáy tròn lao về phía Lâm Chí Vinh.

Lúc này Lâm Chí Vinh đang theo đà, cả chuôi cán thương liền xoáy đâm vào ngực hắn. Lâm Chí Vinh người liền bay vọt về phía sau, phun ra một ngụm máu.

Từ đầu đến cuối, Giang Minh không hề vận một chút nội lực nào. Hắn thân thể từ khi trúc cơ liền hết sức lợi hại. Cụ thể lợi hại đến đâu, Giang Minh cũng chưa biết. Có điều hắn biết rõ chỉ riêng sức lực bình thường của hắn, đối phó với đại tông sư cảnh giới ngàn năm công lực trở xuống vô cùng dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Giang Minh vs Đường Tinh.

“Ta... ta nhận thua...”

Lâm Chí Vinh khoe miệng đầy máu, khó khăn nói.

Giang Minh gạt đầu, thân thể nhỏ bé vẫn đứng yên tại chỗ.

Xung quanh mọi người cũng hít vào một hơi lạnh. Mọi người đều không phải là tay mơ, dĩ nhiên nhìn ra Giang Minh vừa rồi thể hiện rất đáng sợ.

“Tiểu tử này khí lực thật mạnh! Chỉ dùng khí lực cùng kỹ xảo mà có thể dễ dàng đánh bại Võ sư đỉnh phong.”

“Hắn mới có bao nhiêu tuổi? Hắn mới có tám tuổi thôi!”

“Ta không tin tã, có lẽ hắn lợi dụng lúc tên kia khinh địch liền tấn công mới giành được thắng lợi.”

Mộ Dung Lập vẫn quan sát Giang Minh nhóm, hai mắt lóe lên tán thưởng.

Bên cạnh Lôi Chấn Hải cũng vuốt râu gật gù nói:

“Tiểu tử lòi đài số mười ba không tệ, khí lực rất tốt. Có thể nhìn ra hắn một phần hai thực lực liền không có lấy ra.”

“Ha ha, vậy so với hai tiểu tử của các ngươi thì thế nào?”

“Tiểu tử kia rất tốt, có điều để chống lại đại sư cảnh trung kỳ thì chưa đủ.”

Giang Minh trong lúc so tài với Lâm Chí Vinh vẫn theo dõi ba người Vũ Băng chiến đấu.

Ba người rất nhanh giành được thắng lợi, liền vũ khí cũng không dùng, trực tiếp đánh cho ba tên võ sư bay xuống lôi đài.

Giang Minh gật đầu hài lòng, sau đó quét một vòng nhìn đám thiếu niên phía dưới lôi đài.

“Ta đến!”

Một tên thiếu niên phi thân lên.

Võ sư cảnh đỉnh phong, chủ tu thân pháp!

Giang Minh liếc mắt liền nhận ra thực lực của người này.

Thiếu niên vừa lên liền giới thiệu cũng không có, thân hình như một làn gió lướt sang phía bên phải ra sau lưng của Giang Minh, tay cầm một thanh trùy thủ đâm tới vai hắn.

Giang Minh cũng không cần quay đầu lại, thân hình khẽ di động một cái, thanh trùy thủ đâm hụt. Bàn tay Giang Minh nắm lại hất về phía sau, trực tiếp đánh trúng mũi của tên thiếu niên.

Tên thiếu niên lập tức bay xuống lôi đài, để lại trên lôi đài thanh trùy thủ.

Thật mạnh!

“Đây là cái đệ tử môn phái gia tộc biến thái nào? Lại có thể phản ứng kịp tên kia đánh tới?”

“Tên kia là Đông Phương Vô Phong, tốc độ trứ danh! Ta mắt thường liền chỉ nhìn thấy hấn tàn ảnh, vậy mà thiếu niên này lại có thể không cần quay lại dễ dàng cản được trùy thủ kia, hơn nữa còn kịp đánh một quyền vào mặt Đông Phương Vô Phong. Chẳng lẽ hắn có mắt sau lưng?”

Nhất thời quanh lôi đài số mười ba âm ỉ bàn tán, cũng không có người lên khiêu chiến Giang Minh nữa.

Giang Minh đợi mãi không ai khiêu chiến, có chút chán, liền quan các võ đài xung quanh.

Trừ các võ đài số mười tới mười ba, các võ đài khác đều đã đổi chủ ít nhất một lần. Mà cũng chưa có đại sư cảnh võ giả nào tiến lên thủ đài. Có lẽ bọn hắn cũng đang chờ đợi đến gần năm giờ chiều mới tiến hành công kích.

Thủ lôi đài cũng có quy định cần phải thủ ít nhất một giờ đồng hồ, sáu giờ tối chính là thời điểm kết thúc ngày hôm nay so tài.

Thời gian nháy mắt trôi qua, cuối cùng cũng đã đến bốn giờ chiều. Lúc này chính là thời gian sôi động nhất của vòng loại này.

Giang Minh cùng Vũ Băng mấy người vì gây cảm giác đặc biệt quý dị và nguy hiểm nên lượng khiêu chiến cũng rất ít. Các lôi đài khác lại rất nhộn nhịp khiến cho Vũ Băng mấy người ngứa ngáy, hận không thể xuống chạy ra khiêu chiến các lôi đài khác.

Bốn giờ hơn, mười sáu cái lôi đài liền có người lên khiêu. Lần này là mười sáu cái Đại sư cảnh võ giả.

Võ đài số mười ba, một tên võ giả phi thân lên.

“Đường Môn, Đường Tinh!”

Võ giả tên Đường Tinh ôm quyền chào hỏi.

“Giang Minh, không môn phái!”

Giang Minh lạnh nhạt gật đầu.

“Nhìn, Đường Tinh một trong mười hạt giống lên khiêu chiến cái kia tiểu biến thái!”

“Tiểu biến thái kia gặp nguy hiểm. Cái này Đường Tinh rất đáng sợ, đặc biệt Đường Môn vũ khí vô cùng âm hiểm!”

“Nghe nói Đường Tinh thiện nhất chính là ám khí. Một mình hắn ở Đường Môn có thể chống lại ba vị đại sư cảnh mà không rơi xuống hạ phong!”

...

“Mộ Dung huynh, người nói xem số mười ba lôi đài, người nào sẽ thắng?”

“Ta liền thích tên tiểu tử tên gọi Giang Minh kia. Lôi huynh thấy thế nào?”

“Ta nghĩ Đường Tinh sẽ thắng! Nếu không chúng ta đánh đổ một cuộc thế nào?”

“Ồ, không tệ. Có điều Lôi huynh định dùng gì cá cược đây?”

“Ta có một cân ngô hiểu trà, Mộ Dung huynh nếu không chê, dùng nguoi cái kia sáu trăm năm nhân sâm đến làm vật phẩm được chăng?”

Mộ Dung Lập suy nghĩ chút liền gật đầu đáp:

“Thành, lần này ta đồ với Lôi huynh!”

Đường Môn, một môn phái cực kỳ thiện chiến với các loại cơ quan ám khí. Đặc điểm của Đường Môn chính là ám khí, cái khác, chính là độc!

Không như Ngũ Độc Giáo thiện độc, độc cực nguy hiểm. Đường Môn độc lại chủ yếu là tê liệt, gây mê các loại gây mất sức chiến đấu, qua đó khiến cho đối thủ càng dễ trúng các loại ám khí khác.

Cũng bởi vì chuyên biệt, Đường Môn độc lại hết sức khủng bố. Nếu Ngũ Độc Giáo độc, có thuốc giải liền không có vấn đề, độc của Đường Môn chính là không có thuốc giải.

Một xước da, liền toàn thân tê liệt.

Một vết thương, liền mất sức chiến đấu.

Cũng vì quý dị như vậy, Đường Môn môn hạ mặc dù công lực có chút thua kém tứ đại phái đứng đầu, nhưng không có cái đệ tử tứ đại phái nào dám khinh thường Đường Môn môn hạ.

Đường Tinh lúc này tay trái run lên một cái, hai cái phi đao bay về phía Giang Minh.

Giang Minh nhìn phi đao lóe ánh sáng xanh, liền biết phi đao này có bô độc.

Tuy vậy Giang Minh vẫn đứng một chỗ, đợi phi đao bay đến.

Ngay khi phi đao sắp đến gần Giang Minh, Đường Tinh thân hình liền tiếp tục động. Hắn chạy sang bên trái, tay lại vung một cái.

Giang Minh vừa nghiêng người né, một cái phi đao lại tiếp tục hướng vai trái Giang Minh phóng tới.

Hai tay của Đường Tinh tiếp tục vung lên, từng cái phi đao liên tục bay ra.

Giang Minh nhìn rất nhiều chiếc phi đao bay tới, trong lòng âm thầm tán thưởng một cái. Đường Môn không hổ là một môn phái thiện nghệ ám khí. Chỉ riêng ngón này phi đao liền có thể dễ dàng ám sát đại sư cảnh cao thủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đường Môn tuyệt học – Thiên Diệp Thủ.

Đường Tinh ánh mắt ngưng trọng nhìn Giang Minh. Hắn tuyệt đối tin tưởng phi đao của chính mình rất chuẩn xác, nhưng lại không có một cái nào chạm đến được người của Giang Minh.

“Nguoi rất tốt!”

Đường Tinh gật đầu nói.

“Nguoi tu luyện Thiên Diệp Phi Đao cũng rất tốt, đã đạt tới mười đao cùng phát cảnh giới.”

Giang Minh lạnh nhạt đáp.

Đường Tinh gật đầu nói:

“Tiếp ta chiêu này, nếu nguoi tiếp được, ta liền nhận thua.”

“Vậy thì đến đây đi.”

Tay Đường Tinh chợt lật ra, trên tay hần xuất hiện ba mươi sáu cái phi đao.

“Xem chiêu! Thiên Diệp Tàng Dao!”

Ba mươi sáu cái phi đao thành hình vòng cung, chặn lại mọi hướng, ngăn không cho Giang Minh tránh thoát.

Giang Minh khóe miệng nhếch lên một cái, tay phải di động. Từng đạo tàn ảnh hiện lên, giống như Giang Minh mọc thêm đủ ba mươi sáu cái tay, nắm lại ba mươi sáu cái phi đao.

“Không thể nào!”

Đường Tinh không tin vào mắt mình. Hần là người rõ hơn ai hết Giang Minh chiêu thức này có ý nghĩa thế nào.

“Không thể nào, tại sao ngươi lại biết được Thiên Diệp Thủ của Đường Môn chúng ta?”

Đường Tinh gào lên hỏi.

Ở bên dưới lời đài, Đường Môn đại trưởng lão Đường Bất Nhiễm cũng run run nhìn. Thiên Diệp Thủ là bí kíp tối thượng của Đường Môn, nghe nói tu luyện tới đỉnh cao chính là để lại ngàn đạo cánh tay tàn ảnh.

“Thiên Diệp Thủ? Cái này chẳng qua chỉ là chút tiểu ý tứ.”

Giang Minh cười đáp, sau đó vung tay.

Ba mươi sáu cái phi đao như có ý thức tự chủ, từng cái phi đến khóa chặt mọi phương vị tránh né của Đường Tinh.

“Thiên Diệp Tàng Dao!”

Đường Tinh trong lòng kinh hoàng. Hần phải mất năm năm trời mới đạt tới cảnh giới ba mươi sáu đao này. Vậy mà giờ đây Đường Tinh lại phải chính mình cảm nhận Thiên Diệp Tàng Dao khủng bố từ trên tay của một người không thuộc Đường Môn.

Mặc dù cố hết sức né, nhưng Đường Tinh vẫn bị phi đao rạch ra một đường. Nhưng hần biết rõ ràng, hần không né được một cái phi đao nào, chẳng qua Giang Minh cố tình chỉ một phi đao trúng hần mà thôi.

Cảm thấy toàn thân tê liệt, Đường Tinh ù rũ nói:

“Ta chịu thua...”

Đường Tinh biết, giải này đối với mình thế là xong rồi. Vì lượng độc hần thường bồi lên phi đao đủ để thân thể hần cảm thấy tê nhức trong vòng năm ngày.

Giang Minh mỉm cười, tay trái nâng lên ném một viên thuốc vào miệng Đường Tinh.

Đường Bất Nhiễm cả kinh, vội vàng phi lên lời đài, nhưng không kịp Đường Tinh nuốt vào viên thuốc.

“Ngươi!”

Đường Bất Nhiễm tức giận định xông về phía Giang Minh, chợt nghe thấy tiếng Đường Tinh hô lên:

“Trưởng lão, ta không sao!”

Đường Bất Nhiễm ngạc nhiên quay lại, chỉ thấy Đường Tinh đang giơ hai tay nhìn, nơi nào có dấu hiệu trúng độc?

Đường Bất Nhiễm thở dài một cái, bất quá hần rất nhanh cảm thấy không đúng. Chẳng phải Đường Tinh vừa trúng tê liệt độc của chính phi đao hần hay sao? Thế mà giờ đây hần lại có thể động được rồi?

“Trưởng lão, ta tốt lắm?”

Đường Tinh có chút không tin tưởng nhìn Đường Bất Nhiễm. Sau đó cả hai đều nhìn về phía Giang Minh.

“Ta nói hai người các ngươi có thể xuống lời đài được không?”

Giang Minh cười tà tà hỏi.

“Làm sao ngươi lại có thể giải được tê liệt độc của Đường Môn? Ngươi vừa rồi cho Đường Tinh ăn cái gì?”

Đường Bất Nhiễm ánh mắt kích động hỏi.

“Ài, chỉ là chút Bách Sương Giải Độc Hoàn mà thôi, đừng có ngạc nhiên như vậy.”

“Bách Sương Giải Độc Hoàn? Ngươi nói là trong truyền thuyết đã thất truyền từ lâu giải độc thần đan Bách Sương Giải Độc Hoàn?”

“Thất truyền?”

Giang Minh nghi hoặc hỏi lại.

Bách Sương Giải Độc Hoàn là loại dụng trăm loại thảo dược giải độc, thu lấy sương sớm từ trên thân cây, sau đó chất lọc cùng với bảy bảy bốn mươi chín loại độc chất, lấy độc biến thuốc trở thành độc nhất vô nhị, vô lâm tối hiệu quả Bách Sương Giải Độc Hoàn.

Có thể nói Bách Sương Giải Độc Hoàn chế tạo chỉ hơi lâu một chút, còn lại hoàn toàn dễ dàng, sao lại thất truyền?

“Hiện tại mười sáu vị thảo dược cùng ba mươi vị độc chất đều đã tuyệt tích giang hồ, vì thế nên Bách Sương Giải Độc Hoàn cũng thất truyền theo năm tháng.”

Đường Bất Nhiễm nhìn Đường Tinh có chút tiếc nuối nói.

“Ta đã nuốt vào thất truyền thần đan? Đây là bao nhiêu kí lô vàng a?”

Đường Tinh hận không thể mình nôn ra đan dược khiến Đường Bất Nhiễm xấu mặt, giờ chân sút hẳn một cái bay xuống lồi đài.

“Hừ, thật mất mặt!”

Nói xong quay sang Giang Minh hỏi:

“Xin hỏi vị thiếu hiệp này, tại sao lại biết võ công Thiên Diệp Thủ cùng Thiên Diệp Tàng Dao chiêu thức?”

Giang Minh nhìn hắn một lúc rồi cất tiếng nói:

“Thiên Diệp Thủ ta không thể nói, còn Thiên Diệp Tàng Dao, ta nói ta nhìn hắn thi triển liền học được, ngươi tin sao?”

Giang Minh hiện tại đã là tu chân giả trúc cơ kỳ, mấy cái kỹ xảo võ công nhìn một cái là biết, không có gì phức tạp.

Nhưng câu nói của hắn khiến cho rất nhiều người lâm vào sợ hãi.

Đơn giản, nhìn người khác thi triển liền học, chính là yêu nghiệt tồn tại!

Mộ Dung Lập kích động nhìn màn hình. Hắn không ngờ tên tiểu tử này lại có thể biến thái đến như vậy. Nếu có thể thu hấn vào Côn Luân phái, vậy thì Côn Luân phái chắc chắn sẽ trở thành đứng đầu vô lâm. Cái gọi là tứ đại phái sẽ không thể ngăn trở được Côn Luân phái quật khởi. Không chỉ Mộ Dung Lập, rất nhiều trưởng lão, cường môn các phái đều có chung suy nghĩ này.

Nhưng Đường Bất Nhiễm hiển nhiên không để hấn vui mừng:

“Giang thiếu hiệp, có muốn hay không gia nhập Đường Môn? Chúng ta môn phái tuy không phải đứng đầu vô lâm, nhưng danh tiếng so với các phái khác không hề thua kém.”

Cái này lão già thật biết hàng!

Giang Minh cười đáp:

“Xin lỗi, ta đã có sư phụ, không thể gia nhập bất kỳ môn phái nào.”

Đường Bất Nhiễm cùng rất nhiều người nghe vậy, trong lòng vô cùng thất lạc.

Cũng phải, yêu nghiệt như vậy ai thấy cũng vội thu nhận.

Đường Bất Nhiễm cũng không có ý tứ đứng trên lồi đài, liền cảm ơn Giang Minh đã giải độc cho Đường Tinh, sau đó mang theo Đường Tinh rồi đi tìm chỗ nghỉ.

Vũ Băng ba người cũng đã đơn giản giành thắng lợi. Ba cái đại võ sư bởi vì cần được lực đột phá, cho nên tuy nội lực mạnh hơn võ sư đỉnh phong, nhưng lại không thể bức bách người Vũ Băng trở tài nghệ. Ba người cũng chỉ dùng đến võ sư cảnh đỉnh phong nội lực liền có thể dễ dàng thắng trận.

Ngày thi đấu vòng loại đầu tiên kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Vòng loại thứ hai kết thúc

Vũ Băng cùng Mộc Nhã hai cái tiểu nha đầu rất nhanh liền nhận ra Diệp Lỗi không đúng. Bọn hắn cũng khó hiểu nhìn về phía Giang Minh hỏi dò.

Giang Minh nói cũng không nói, vớt cho mỗi tiểu nha đầu một miếng thịt bò khô.

Hai tiểu nha đầu nhìn miếng thịt bò khô to bằng bàn tay người lớn trước mặt một lúc, Mộc Nhã còn đưa lên hít hít vài cái.

Giang Minh thấy vậy, trong lòng buồn cười. Tiểu nha đầu này có phải hay không cảm tình con cháu?

“Ăn nha, cũng không có độc.”

Hai tiểu nha đầu lúc này mới nhìn nhau gật đầu, đưa lên miệng cắn một miếng.

Nhất thời một màn khiến Giang Minh cũng phải trừng mắt.

Chỉ thấy hai tiểu nha đầu tròn mắt, sau đó nhét cả miếng thịt bò khô vào miệng.

Dựa vào!

Các nàng không sợ bị nghẹn? Còn có, miếng thịt bò to như vậy, tại sao hai cái miệng nhỏ kia lại có thể nhét vừa?

Hai tiểu nha đầu phòng má nhai nhai nuốt nuốt, cuối cùng cả hai đều mắc nghẹn.

“Uống đi.”

Giang Minh cười cười vớt cho hai nha đầu hai bình nước khoáng.

Giải tỏa con nghẹn, Vũ Băng vỗ ngực phảng thờ hỗn hển nói to:

“Ôi, tý nữa ta liền qua đời...”

Một tiếng này cất lên, Diệp Lỗi đang từ ngư cảnh giới liền trở về với thực tại.

“Lão đại, cái này quá ngon rồi!”

Diệp Lỗi thốt lên. Nhưng rất nhanh hắn nhận ra không khí có cái gì đó không đúng.

Chính xác là hai cái tiểu muội từ bên cạnh hắn, đang chăm chú nhìn vào hắn cục thịt, bộ dáng vô cùng thèm thuồng, giống như hai con sói đói nhìn ăn nửa tháng tựa như.

Ách, đây là chuyện gì xảy ra? Diệp Lỗi sợ hãi, toàn thân ngã ra phía sau, có xu hướng muốn chạy.

“Diệp đại ca, mau đưa ta miếng thịt của ngươi...”

Vũ Băng, Mộc Nhã bốn mắt tỏa sáng, giống như yêu quái thấy Đường Tăng đang trần trụi nằm trên đĩa chòe ăn thịt.

Đợi đến lúc miếng thịt trên tay Diệp Lỗi bị hai cái tiểu nha đầu đoạt đi, Diệp Lỗi mới lần thứ hai thoát khỏi ngư cảnh. Hắn lúc này mới biết hai cái tiểu nha đầu căn bản là không phải muốn ăn thịt hắn, mà là ăn miếng thịt bò trên tay của hắn.

Đợi đã, thịt bò!

Diệp Lỗi lúc này muốn khóc.

Nhân gian mỹ vị vậy mà không cánh đã bay.

Nhìn hai tiểu nha đầu miệng phồng thịt bò, Diệp Lỗi thật tâm muốn lao vào giật lấy miếng thịt từ miệng các nàng ra.

Nhưng hắn biết là không thể nào, bởi vì hắn không đánh được các nàng a...

Thế là hắn oán nhìn sang lão đại của hắn, người có thể cung cấp hắn thịt...

Giang Minh nhìn Diệp Lỗi u oán ánh mắt, đằng sau gáy chột nổi gai ốc.

“Lão đại, người có thể hay không cho ta một miếng thịt bò khô nữa?”

Diệp Lỗi dĩ nhiên không phải cái loại kia người.

Giang Minh cười cười lại lấy ra một túi to thịt bò, có khoảng nửa cân.

Tiếp theo là ngồi nhìn ba con sói tranh nhau ăn thịt.

Miếng thịt cuối cùng được hai vị tiểu nha đầu chia sẻ, Diệp Lỗi dĩ nhiên không có phần. Mà hắn cũng đang hối hận vì mình trót ăn com hộp quá no.

“Minh, cái này là cái gì thịt?”

Mộc Nhã lau lau khóe miệng vẫn còn nước miếng chảy ra, hỏi.

“Thịt bò khô mà thôi.”

Giang Minh cười đáp. Dĩ nhiên chính là thịt bò khô do hắn làm, được hắn thêm một chút linh khí vào mà thôi.

“Minh, có thể hay không cho chúng ta một ít nữa?”

Vũ Băng ánh mắt long lanh năn nỉ.

Giang Minh kiếp trước đã quen với việc Vô Song cùng Tiểu Tiểu năn nỉ, dĩ nhiên không ăn cái này bộ dạng.

“Thịt bò khô ta chỉ có ngần đó, các người ăn hết bữa tối của ta, ta còn chưa nói gì đây.”

Giang Minh giả bộ bất mãn. Đến trúc cơ kỳ, kỳ thật hắn cũng chẳng cần ăn com, chỉ cần cầm linh thạch hấp thu liền đủ.

Ba tiểu hài kia khuôn mặt liền đỏ. Bất quá nghĩ tới cái kia thịt bò khô, bọn hắn không tự chủ được nuốt nước bọt một cái.

Giang Minh nhìn thấy vậy cười nói:

“Các người ai giành được vô địch, ta liền thưởng hắn mười cân thịt bò!”

“Người nói thật?”

Mộc Nhã và Vũ Băng đồng thanh. Diệp Lỗi co rút đầu lại tỏ ý rút lui. Hắn biết thực lực của hắn, muốn vô địch chắc chắn không thể.

Giang Minh gạt gù đầu, chui vào chăn ngủ. Hắn cũng không để ý tới hai cái kia nha đầu đang huyết mạch sôi trào.

Hai nha đầu kia vì miếng ăn, nhất thời quên mất rằng, bọn hắn muốn vô địch, liền phải đánh thắng Giang Minh...

(Thật là tiểu hài tử...)

...

Ba ngày liền qua rất nhanh.

Trong ba ngày này, ngoại trừ có một chút thiếu niên ra tay khá nặng, nhưng cũng không có người nào bị phế bỏ đi.

Dù sao người như Phùng Mãnh cũng không có nhiều. Mọi người cũng đều biết tránh rắc rối cho mình về sau.

Sáu mươi bốn người rất nhanh liền xác định đi ra.

Ba mươi cái đại sư cảnh, bị loại tám cái. Tổng cộng có hai mươi hai cái đại sư cảnh tham gia vòng tiếp theo. Dĩ nhiên, bốn người Giang Minh không tính là đại sư cảnh.

Đại sư cảnh cũng bị loại, đây cũng là sự tình không thể tránh khỏi.

Bởi vì lần này thủ lỗi đại, có những môn phái đệ tử chỉ nhìn chằm chằm đánh gục kẻ thù của môn phái mình. Bọn hắn ra tay liền vô cùng nặng, tám cái đại sư cảnh kia có sáu cái rơi vào trường hợp như vậy, đều bị nội thương, không có mười ngày liền không thể nào bình phục.

Không có cách nào khác, liền tiện nghi cho các võ sư cảnh đỉnh phong.

Giang Minh để ý có những đối thủ thật đặc biệt, ví dụ như có một tiểu tử mà Giang Minh cũng không nghĩ gặp tại giải này. Tiểu tử này tên gọi Diệp Trí

Lâm.

Hắn với tu vi Vô sư đỉnh phong, đứng trên lôi đài thù hai cái giờ mà không bị loại.

Người ở dưới lôi đài gọi hắn là con trai của nữ thần may mắn!

Bởi vì đối thủ của hắn, đa phần đều là những cái kia đại sư cảnh bị thương, không cam lòng, lên xa luân chiến hắn. Cuối cùng khiến cho hắn thành công dùng thân pháp thủ vững hai cái giờ đồng hồ.

Còn có một cái nha đầu mười tuổi, mặt mũi cũng xinh xắn dễ thương, tên gọi Lữ Mộng, Vô sư cảnh đỉnh phong.

Nha đầu này từ đầu đến cuối chỉ dùng khinh công rút ngắn khoảng cách, sau đó dùng trường tiên đánh vào chân đối thủ, mãi cho tới đối thủ gục mới thôi.

Nha đầu này đối thủ chỉ có vô sư cảnh, dĩ nhiên có thể an toàn về đích.

Còn có rất nhiều các thiếu niên khác có rất nhiều thiên phú khác nhau, như độc, trùng, cạm bẫy, cũng có dị năng như lửa đốt quần đối phương khiến đối phương trần truồng phải chịu thua, cũng có kỳ ba dị năng khiến đối thủ cảm thấy toàn thân như bị chọc lết...

Giang Minh không khỏi cảm thán, cái thế giới này thật nhiều kỳ ba nha.

Đến lúc này, vòng loại thứ hai, kết thúc.

Vòng chung kết, bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Thập đại thần binh.

Vòng chung kết vẫn tổ chức tại sân vận động, nhưng lúc này mười hai cái lôi đài đã bị dọn đi, chỉ còn lại bốn cái lôi đài.

Các thiếu niên dự thi không qua khỏi vòng loại đã được di chuyển đi ra ngoài. Bên trong sân vận động lúc này chỉ có sáu mươi tư thí sinh tham dự vòng chung kết cùng với người nhà của họ đang quan sát ở trên khán đài.

“Mọi người, xin hãy trật tự.”

Một âm thanh hùng hồn vang lên khắp sân vận động. Lập tức khiến cho sân vận động vắng lặng đi xuống.

“Chắc mọi người cũng muốn biết nguyên nhân chủ yếu của giải thi đấu này đúng không?”

“Hiện tại, cũng chẳng phải cái gì bí mật. Ta có thể nói cho các người biết.”

“Mục tiêu chính thức của giải đấu này, chính là chọn ra mười người xuất sắc nhất dưới mười lăm tuổi, để tham dự giải Vô địch thiếu niên thế giới sẽ tổ chức vào một năm sau.”

Toàn khu sân vận động cũng không có mấy tiếng ồn phát ra. Đa phần mọi người đều đã thu được thông tin này từ trước khi giải thi đấu tiến hành.

“Mười năm trước, chúng ta nhân loại liền phát hiện ra một khu thượng cổ di tích.”

“Trong khu thượng cổ di tích, không có một cái gì... ngoài mười thanh thần binh!”

Thần Binh!

Mọi người lúc này mới cả kinh. Có thể được nhân loại coi là thần binh, liền chân chính ý nghĩa không phải chỉ là sắc bén cắt thiết đoạn cương đơn giản như vậy.

Chân chính thần binh, cầm nó sẽ tăng phúc cho sức chiến đấu của võ giả, dị năng giả... lên một tầng cao mới.

Như năm xưa thần Zeus cầm trong tay thần binh Thiên Lôi, một mình thống trị toàn bộ khu vực Hy Lạp.

Như năm xưa huyền thoại Odin cầm trong tay thần thương Gungnir, vô địch Bắc Âu.

Một người, có thần binh, chính là... thần!

Tất cả mọi người ánh mắt nóng rực nhìn vào vị lão giả chủ trì đang nói. Bất quá, Giang Minh trong lòng lại âm thầm cười lạnh.

Chưa cần nói đến thần binh mạnh bao nhiêu. Cái này thần binh chính là củ khoai nóng bỏng tay.

Người coi như thắng được giải vô địch thiếu niên thế giới thì thế nào? Người cầm được thần binh từ tay quốc gia?

Đến lúc đó còn không phải người ngoan ngoãn giao ra thần binh cho quốc gia, nhận cái bằng khen, rồi không cam lòng nhìn thần binh được phân chia cho người khác.

Huống hồ trong mắt Giang Minh mà nói, thần binh, chưa chắc đã lọt vào mắt hần.

Cái kia mười thanh thần binh, sợ rằng một chạm nhẹ vào Tử Phượng Băng Lôi Kiếm của hần liền lập tức rụng.

Thế nhưng đa số những người ở đây lại không nghĩ như vậy.

“Chúng ta cùng rất nhiều quốc gia đều phải ra cao thủ tranh đấu giành giật mười thanh thần binh này.”

“Thế nhưng cuối cùng tất cả đều tổn thất thảm trọng. Bất quá không ai chịu nhường ai.”

“Cuối cùng một người đứng ra, phân định thắng thua qua mười năm.”

Lão giả nói đến đó thở dài một cái, nét mặt hiện ra bất mãn cùng không cam lòng. Điều này Giang Minh có thể dễ dàng đoán ra, người kia ắt hẳn là người cùng một quốc gia với hần.

“Đó chính là lý do có giải Vô Địch Thiếu Niên Thế Giới ra đời.”

“Mười thanh thần binh, nước nào đạt được vô địch, liền được năm thanh thần binh!”

“Giải nhì là ba thanh thần binh, cùng với giải ba và bốn là mỗi người một thanh.”

“Ở đây ta muốn nói, ta muốn chúng ta phải đạt được giải nhất.”

“Lý do vì, năm thanh thần binh, chính là năm thanh thần kiếm của quốc gia chúng ta.”

“Thái A Kiếm!”

“Cự Khuyết Kiếm!”

“Mạc Tà Kiếm!”

“Can Tương Kiếm!”

“Long Uyên Kiếm!”

Mặc cho đám người sôi trào, Giang Minh nghe xong liền thất vọng.

Trước không nói mấy thanh này cứ coi là thần khí, nhưng theo truyền thuyết về chúng được chế tạo ra, kịch lắm chính là hạ phẩm pháp khí.

Điều đó nói lên một điều, muốn dùng đến những cái kia thần kỳ năng lực bên trong thần binh, người sử dụng phải trả một cái giá.

Có thể là tinh huyết, có thể là linh hồn.

Bởi vì nội lực, tinh thần lực, dị năng lực, đều không có thể dùng để khu động pháp khí.

Chỉ có tu chân giả chân khí, hoặc thiên địa nguyên khí mới có thể!

Nếu không có, vậy thì người bỏ ra giá cao, liền có thể sử dụng thần binh.

Nhưng mà như vậy, cùng với ma môn thánh khí cũng không khác biệt cho lắm. Điều cuối cùng chỉ là hại người.

Bất quá Giang Minh trong đầu cũng chợt nghĩ, nếu như thượng cổ có cách khác điều chế vũ khí có thể khiến cho nhân loại dùng bất kỳ năng lượng gì để sử dụng pháp khí sao?

Vấn đề này, lập tức Giang Minh liền hỏi tiểu Linh, rất nhanh hần có đáp án:

Câu trả lời là trận pháp! Hay như cái người phương tây gọi là Ma Pháp Trận!

Giang Minh lúc này mới giật mình, hấn chợt nhận ra trận pháp của hấn liền mới ở mức sơ kỳ.

Điều này khiến cho Giang Minh đối với thập đại thần binh sinh ra một hứng thú không nhỏ.

Cuối cùng vị kia lão giả cũng chấm dứt bài nói chuyện của hấn.

Giải thi đấu bắt đầu.

“Trận đầu tiên, lôi đài số một, Đường Tinh của Đường Môn đấu với Diệp Lỗi của Long Hồ Môn!”

“Trận thứ hai, lôi đài số hai, Lâm Hiên của Quốc An Cục đấu với Lục Phi Hùng của Côn Luân!”

“Trận thứ ba, lôi đài số ba, Hoàng Hạo của Thiếu Lâm Phái đấu với Giang Minh!”

“Trận thứ tư, lôi đài số bốn, Phùng Mãnh của Quốc An Cục đấu với Vũ Băng của Long Hồ Môn!”

Vũ Băng nghe thấy vậy, ngăn người ra một chút. Bất quá khuôn mặt nàng khẽ nở nụ cười lạnh.

Giang Minh cũng không ngờ, lần này tám cái lên đấu đầu tiên, có ba cái là người nhà mình.

Bất quá nhìn Phùng Mãnh ánh mắt, Giang Minh trong lòng cũng âm thầm cười lạnh một cái.

Vòng chung kết bốn trận đấu bắt đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Nghiên áp

Giang Minh bước lên lôi đài, phía trên lôi đài số ba đã có một tiểu hòa thượng đầu trọc, tay cầm thiết côn đang lẳng lẳng nhìn hấn.

Hoàng Hạo trong lòng cũng có chút buồn bực.

Hấn dù sao cũng là đệ nhất thiên tài của Thiếu Lâm. Một thân Thiếu Lâm Cửu Dương Công đã có chút thành tựu, cũng đạt đến đại sư cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Ở độ tuổi của Hoàng Hạo, nhìn quanh cũng chỉ có một vài kẻ là có tu vi ngang hấn. Tuy vậy Hoàng Hạo lại có tự tin niễn áp bất kỳ kẻ nào cùng tu vi, thậm chí hơn hấn một tiểu cảnh giới, bởi vì hấn đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại Thần Công tầng thứ ba!

Coi như là cái kia Đường Tinh ám khí có độc, cũng không thể nào phá được hấn da!

Hoàng Hạo vô cùng tự tin vào thực lực của mình.

Cho nên khi biết đối phương chỉ là một đứa bé mới tám tuổi, Hoàng Hạo liền buồn bực.

Đánh, ý lớn hiếp nhỏ, không có gì để nói.

Không đánh, Hoàng Hạo không thể không đánh.

Nhưng rất nhanh Hoàng Hạo biết mình đã sai lầm rồi.

Một côn của hấn, liền bị Giang Minh tóm trong tay!

Hoàng Hạo cả kinh, vội vàng vận công thu côn lại.

Nhưng hấn lại hoảng sợ, mình vận mười thành công lực, đều không thể khiến bàn tay bé nhỏ đang nắm thiết côn của mình rung một cái.

Giang Minh cũng chỉ mỉm cười. Hấn ở chỗ này chơi chán rồi, hấn không thể lập tức phi sang chỗ cất giấu mười thanh thần binh, thoải mái nghiên cứu một phen.

Mặc dù Giang Minh có điểm để đối trận pháp kỹ năng, nhưng hấn hiện tại còn đang muốn để dành điểm. Hơn nữa hấn nghĩ, cái gì cũng đối thật sự rất vô vị, hiện tại chưa cần liền chưa đối.

Cũng vì vậy, Hoàng Hạo rất nhanh bị hất xuống dưới lồi đài, chưa kịp thi triển ra hấn vẫn đang đắc ý Kim Cương Bất Hoại Thần Công.

Hoàng Hạo, chưa đầy ba mươi giây đã thua...

Bên lồi đài số một, Đường Tinh cùng Diệp Lỗi cũng đang nhìn nhau.

Bọn hấn cũng đều quan tâm Giang Minh so tài thế nào. Đường Tinh là vì thua Giang Minh, Diệp Lỗi là vì Giang Minh là hấn lão đại.

Đến lúc Hoàng Hạo bay xuống lồi đài, Đường Tinh vẫn không thể nào tin được vào mắt mình.

Hấn rất nhanh cười khỏ. Tiểu tử kia chính là một cái cực kỳ biến thái gia hóa.

Cái kia Hoàng Hạo, là một cái sắp đột phá đại sư cảnh trung kỳ. Vậy mà không qua nổi ba mươi giây trong tay Giang Minh.

Nhớ lại lúc mình cùng Giang Minh so tài, vốn Đường Tinh còn hết sức không phục, vì hấn còn chưa thi triển ra đại sư cảnh công lực, liền đã thua.

Nhưng giờ hấn biết rõ mình thua không oan.

Bởi vậy hấn càng tập trung vào trận chiến với Diệp Lỗi.

Bất quá, có vẻ như bất cứ thứ gì dính dáng đến Giang Minh, đều là vận rủi của Đường Tinh.

Sau ba lần phi đao, Đường Tinh phát hiện, mình không cách nào phá được cái kia vòng sáng vàng Kim Chung Trảo quanh người của Diệp Lỗi.

Phi đao va vào vòng sáng, đơn giản chính là tóe lửa bay sang hướng khác.

Biến thái!

Đây là cái gì biến thái phòng ngự? Đường Tinh trong lòng gào thét.

Cái này còn chơi cái rắm!

Vậy là sau mười phút phi đao cùng lao vào chém, Đường Tinh dứt khoát bị thúc nhận thua.

Nếu để Đường Tinh biết, Diệp Lỗi mới chỉ dùng Kim Chung Trảo tầng bốn liền có thể thoải mái không nhìn hấn phi tiêu, mà bản thân Diệp Lỗi lại đã tu luyện đến Kim Chung Trảo đệ bát tầng, không biết có liền chạy đi mua khối đậu hủ mà đập vào đầu mình không.

Bên lồi đài số bốn, Phùng Mãnh đầu Vũ Băng!

“Tiểu nha đầu, ngươi nên đầu hàng, ta cũng không phải cái gì thương hoa tiếc ngọc người đâu.”

Phùng Mãnh liếm trong tay hấn dao găm nói.

Vũ Băng cũng lười nói nhảm. Theo như Giang Minh nói, phế thẳng này là điều chắc chắn. Nhưng mà Vũ Băng bản thân liền thấy thẳng này vô cùng chán ghét, không muốn hấn cứ như vậy một chiều bị phế.

Vậy là Vũ Băng ngón tay trò hất hất về phía Phùng Mãnh.

“Tiểu nha đầu, vậy đừng trách ta độc ác nha!”

Trên khán đài, rất nhiều người không nở nhìn Vũ Băng bị Phùng Mãnh kia đánh. Dù sao thẳng này tiếng xấu phế người vẫn còn đó. Tất cả chỉ lo lắng cái kia tiểu cô nương bị thẳng này hại.

Phùng Mãnh lao đến, một dao bổ xuống. Nhưng rất nhanh hấn liền nhận ra mình bổ trượt.

“Ngươi quá chậm.”

Một tiếng lạnh lùng từ sau lưng Phùng Mãnh vang lên, khiến hấn tim thót lại, vội vàng một dao đâm về phía sau. Đồng thời thi triển tu vi đại sư cảnh trung kỳ của hấn.

Lại một hự!

Hự!

Hự!

...

Liên tiếp những lần đâm dao huyệt, từng tiếng “Quá chậm!” vang lên đằng sau lưng của Phùng Mãnh.

Phùng Mãnh lúc này đầu tóc rũ rượi, mồ hôi thấm ướt áo.

Ta ... Ta không phải là đại sư cảnh trung kỳ sao? Tại sao lại không thể đánh trúng cái tiểu nha đầu này đây?

Phùng Mãnh điên cuồng vung dao tán loạn. Lúc này Vũ Băng xuất hiện trước mặt hắn hai mét.

“Ngươi... ngươi là cái gì?”

Phùng Mãnh sợ hãi. Lúc này hắn đã rõ hắn cùng cái tiểu nha đầu trước mắt này chênh lệch có bao nhiêu đại.

...

Trong phòng quan sát, Mộ Dung Lập càng nhìn Giang Minh càng hài lòng, hắn có thể thấy được võ thuật đất nước đang thăng hoa.

Chỉ là bên cạnh hắn, vị kia Lôi Chấn Hải lúc này cũng đang ngưng trọng nhìn Phùng Mãnh đang bị Vũ Băng đùa giỡn. Lôi Chấn Hải mặt âm trầm đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn Lôi Chấn Hải rời đi, Mộ Dung Lập lắc đầu một cái. Cái này bạn thân giờ đã hoàn toàn tha hóa. Tính can thiệp vào trận đấu?

Mộ Dung Lập dùng đầu gối cũng biết, lần này Phùng Mãnh thảm. Cái kia Lôi Chấn Hải có bảo vệ được cho hắn, hắn cũng vô pháp đột phá. Vì trong lòng Phùng Mãnh lúc này đã có tâm ma.

“Ai, báo ứng a...”

Mộ Dung Lập thở dài một cái.

Chỉ có một vị trong lòng đang nở hoa, chính là Chu Lục Quán, trưởng lão Thanh Thành phái.

Thanh Thành phái có một vị đệ tử bị cái này Phùng Mãnh phế đi. Hiện tại Phùng Mãnh vô cùng chật vật, Chu Lục Quán trong lòng không khỏi vô cùng thoải mái. Hắn còn đang cầu mong Vũ Băng cái kia đáng yêu tiểu nha đầu trực tiếp phế Phùng Mãnh thẳng này đan điền, báo thù cho đệ tử môn phái hắn.

Và Chu Lục Quán cũng rất nhanh thấy được cái hắn muốn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Vô sỉ.

“A!!”

Phùng Mãnh như điên đại vung dao về phía Vũ Băng. Lúc này trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là một dao đâm trúng cái ma quỷ tiểu nha đầu này. Cái gì chiêu thức, tuyệt chiêu sớm đã bị hắn ném đằng sau ốt.

Vũ Băng khuôn mặt lạnh lùng, dưới chân thi triển Nguyệt Hạ Loạn Vũ né tránh mọi chiêu của Phùng Mãnh. Đồng thời mỗi một lần né tránh, nàng đều tặng cho Phùng Mãnh một cái tát.

Phùng Mãnh nội lực tiêu hao càng lúc càng lợi hại, cuối cùng không thể duy trì xuống dưới. Hai chân hắn mềm nhũn, để cả người hắn quỵ xuống đất. Lúc này mặt hắn đã sưng to như đầu heo.

Phùng Mãnh vừa quỵ vừa sợ hãi nhìn Vũ Băng trước mặt mình. Hắn vội vàng bò ngược lại, đồng thời kêu lớn:

“Ngươi dừng lại đây!”

Dưới lời đài, mọi người đa số đều lắc đầu. Phùng Mãnh thẳng này lúc đấu với đối thủ yếu hơn mình thì hết sức bạo tàn, ngược lại gặp đối thủ mạnh hơn hắn thì lại tỏ ra hèn yếu vô cùng. Kẻ này nếu để lớn lên thật sự sẽ là tai họa của võ lâm. Bởi vì lẽ đó, không ai không nghĩ rằng, thẳng này đáng bị phế.

Vũ Băng lạnh lùng từng bước tiến lại gần Phùng Mãnh. Phùng Mãnh từ từ bò về phía rìa lời đài. Đến sát rìa lời đài, Phùng Mãnh sợ hãi nói:

“Ta... Ta chịu...”

Chưa để Phùng Mãnh nói hết, Vũ Bã đã xuất hiện trước mặt hắn, đồng thời một chưởng đánh lệch cầm của Phùng Mãnh. Sau đó vút hắn về giữa lồi đài.

“Ư... Ư...”

Phùng Mãnh lúc này xụi lơ, không phát âm ra được câu nào. Vũ Bã lại từng bước đến gần hắn.

“Ngươi không phải là bá đạo lắm sao?”

Một tát.

“Ngươi không phải là mạnh mẽ lắm sao?”

Một tát.

“Dựa vào cái gì mà ngươi cho rằng người ta là phế vật?”

Lại một tát.

“Dựa vào cái gì mà ngươi nghĩ rằng ngươi ưu tú hơn người khác?”

Tiếp tục một tát.

“Bại hoại như ngươi, không xứng đáng có võ công!”

Nói đến đây, Vũ Bã giơ tay định đánh vào đan điền của hắn.

“Dừng tay!”

Vũ Bã tay dừng lại, ánh mắt cùng mọi người hướng về phía âm thanh vừa vang lên.

Chỉ thấy Lôi Chấn Hải cùng hai hộ vệ đang chạy lại lồi đài.

“Tiểu nha đầu ác độc, hắn đã không còn sức đánh trả, tại sao ngươi lại còn đánh hắn?”

Vũ Bã cười nhạt đáp:

“Lúc hắn phế người, có hay không cho người ta một cơ hội đây?”

“Ngươi... Ngươi không được phế hắn. Hắn là người của Quốc An Cục!”

“Quốc An Cục là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Nói lời này không phải Vũ Bã mà là Huyền Tâm sư thái.

“Phải đấy, các ngươi Quốc An Cục nghĩ các ngươi là gì? Có thể phế người khác, còn không cho người ta đánh mình? Võ lâm đồng đạo cũng không sợ các ngươi Quốc An Cục.”

Một vị trưởng lão của Thúy Yên môn đứng ra nói.

“Các ngươi...”

Lôi Chấn Hải vốn là đười ươi, lúc này giận quá quát lên:

“Dù sao các ngươi cũng phải buông hắn ra. Hắn là thiên tài của Quốc An Cục!”

Vũ Bã nghe thấy vậy, khoe miệng nhếch lên một cái, tay vận công đập một cái vào bụng Phùng Mãnh.

Chỉ thấy Phùng Mãnh lúc này ôm bụng kêu gào:

“Đan điền của ta! Ngươi phế mất đan điền của ta!”

“Ngươi dám phế hắn!” Lôi Chấn Hải gào to. Quốc An Cục bồi dưỡng hai cái thiên tài này, dùng không biết bao kỳ trân dị thảo, trân quý vô cùng. Vậy mà hiện tại lại bị một cái tiểu nha đầu phế đi mất một cái.

“Trần Lôi, bắt tiểu nha đầu này lại cho ta!” Lôi Chấn Hải ánh mắt đỏ bừng, gọi Trần Lôi ở phía sau.

“Cái này... Trưởng lão, chúng ta không thể như vậy đi, dù sao là chúng ta...”

“Câm miệng! Ta nói bắt nàng lại! Lục Khoa, ngươi chặn lại ai muốn cản trở chúng ta bắt người!”

“Làm càn!” Huyền Tâm cùng các vị trưởng lão môn phái tức giận quát to. Thật coi bọn họ là không khí sao?

Trần Lôi, Lục Khoa hai người bắt đầu đỡ, nội lực vận lên, Tông Sư cảnh hậu kỳ khí thế hoàn toàn tỏa ra.

“Tông sư cảnh hậu kỳ!”

“Hóa ra bọn hắn đều là tông sư cảnh hậu kỳ!”

...

Trần Lôi phi thân lên võ đài, trong khi đó Lục Khoa đã bắt đầu đánh với Huyền Tâm và một vị Tông sư cảnh trung kỳ của Tinh Nguyệt Am.

“Tiểu nha đầu, theo chúng ta đi thôi.”

“Các ngươi lúc nào cũng bá đạo như vậy sao?” Vũ Băng đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Ài, ta cũng không có cách nào. Ta cũng chỉ nghe lệnh hành động mà thôi.”

Vũ Băng không nói, giờ tay thủ thế. Bất quá nàng liền cảm thấy có một bàn tay to ấm áp đặt lên vai nàng, đồng thời một tiếng nói quen thuộc vang lên:

“Đệ tử của ta không phải ai muốn dẫn đi liền có thể dẫn đi!”

Vũ Băng ngạc nhiên quay lại. Trước mắt nàng chính là hình bóng của Giang Minh hôm ấy, chỉ có điều lúc này trên mặt hắn mang theo một cái mặt nạ màu trắng.

Quần áo kiểu hiệp khách ngày xưa, mặt nạ trắng, đột nhiên xuất hiện phía sau Vũ Băng, điều này dẫn đến toàn trường cả kinh.

Vũ Băng ánh mắt lướt qua phía lối đi bên cạnh, nàng ngạc nhiên khi vẫn thấy thân hình bé nhỏ của Giang Minh đang mỉm cười nhìn mình.

“Chẳng lẽ là người khác?” Vũ Băng tròn mắt nhìn vào người mang mặt nạ.

“Nha đầu, không cần ngạc nhiên. Đó là ta dùng thuật phân thân ra tới.”

Một âm thanh vang lên trong đầu Vũ Băng.

Thuật phân thân sao? Vũ Băng ánh mắt sáng lên. Nàng nhất định phải bắt Giang Minh dạy cho nàng chiêu này. Thật sự quá đặc sắc rồi!

“Ngươi là ai?” Đối với vị này thần bí cao thủ đột ngột xuất hiện, Trần Lôi cũng không dám khinh thường. Hắn tuy giờ đã đạt tông sư cảnh hậu kỳ, nhưng võ lâm cũng không phải chỉ hắn và Lục Khoa là Tông Sư cảnh hậu kỳ. Các đại môn phái, môn phái nào cũng có ít nhất một tông sư cảnh hậu kỳ, thậm chí tứ đại phái còn có võ giả vượt qua tông sư cảnh hậu kỳ, thành tựu Đại Tông Sư cảnh.

“Ta? Ta là sư phụ của đứa nhỏ này.”

“Ngươi nhất định phải chống lại Quốc An Cục bắt người?”

“Quốc An Cục? Ta chính là chống lại các ngươi thì đã làm sao? Vô si như các ngươi, chính là võ lâm bại hoại. Đối với bại hoại, ta tự nhiên chính là đối địch.”

Thật ra Giang Minh cũng có ý định để Vũ Băng đánh một trận với Trần Lôi. Có điều hắn rất nhanh nghĩ lại. Vũ Băng thực lực không tệ, nhưng vì một cái Trần Lôi làm lộ hết lá bài tẩy của nàng, xác thực không đáng. Vì thế hắn liền tự mình ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiếu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Đại tông sư cảnh cường giả.

“Tiền bối!”

Huyền Tâm bứt ra khỏi Lục Khoa, ôm quyền cúi chào Giang Minh.

“Sự thái không cần đa lễ.”

Giang Minh gật đầu đáp lại.

Trần Lôi lúc này cũng cả kinh. Huyền Tâm thực lực Tông sư cảnh trung kỳ, hắn đã biết từ lâu. Vậy mà Huyền Tâm lại gọi người đeo mặt nạ này là tiền bối, rất có thể người mang mặt nạ này sâu không lường được.

“Sự phụ, xin thay ta đánh lão già kia một trận.”

Vũ Băng cảm tức chỉ Lôi Chấn Hải nói.

“Ngươi muốn đánh hắn, vậy thì tự đi đánh thôi.”

Giang Minh mỉm cười nháy mắt.

Vũ Băng thông minh hiểu ý, lúc này cười lạnh nhìn về phía Lôi Chấn Hải.

Lôi Chấn Hải thân là trưởng lão Quốc An Cục, nhưng bản thân tu vi hắn thật sự rất một loại, chưa đến đại sư cảnh. Vì thế sắc mặt hắn chợt tái nhợt.

Lục Khoa lúc này đã trở về trước mặt Lôi Chấn Hải, gắt gao bảo vệ hắn.

“Làm phản rồi! Ngươi là ai mà dám cản trở Quốc An Cục?”

Lôi Chấn Hải thấy Lục Khoa bảo vệ mình, lúc này sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút quất lên.

Giang Minh giờ tay cầm Vũ Băng, tự mình tiến về phía Lôi Chấn Hải.

“Các hạ, xin dừng bước. Xin đừng làm khó chúng ta.”

Trần Lôi bước ra giờ tay cầm lại Giang Minh.

“Làm khó các ngươi?”

Giang Minh giọng lạnh lùng đáp:

“Các ngươi xứng sao?”

Trần Lôi cũng là nhân vật có tiếng trong võ lâm, hắn cũng không nói nhảm, trực tiếp thi triển Cầm Ưng Trảo đánh về phía Giang Minh.

“Trò mèo.”

Giang Minh cười nhạt một cái, tay đưa ra một ngón, nhanh như chớp điểm về phía trảo của Trần Lôi.

Nhất Dương Chi!

Chỉ phong xé gió, trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, cật bàn tay của Trần Lôi ra làm đôi đến tận cổ tay. Nhất thời máu văng tung tóe khắp nơi, trừ trên người Giang Minh vẫn không có một chút vết bẩn nào.

“A!!!!!!!”

Trần Lôi ôm tay gào thét.

Toàn trường tĩnh lặng.

Không ai ngờ được vị thần bí cao thủ đeo mặt nạ này lại lợi hại đến như vậy.

Trần Lôi không phải là một chưa tập võ người, hắn danh chính ngôn thuận Tông Sư cảnh hậu kỳ cường giả!

Một chiêu, chỉ một chiêu chỉ pháp hết sức nhẹ nhàng, liền phế đi một Tông sư cảnh hậu kỳ cường giả!

Đột nhiên có một người nhận ra chiêu vừa rồi của Giang Minh, thất thanh hô to:

“Nhất Dương Chi! Thất truyền Nhất Dương Chi!”

Người này là một vị cao tăng trưởng lão của Thiếu Lâm Tự.

Giang Minh cũng không để ý tiếng ồn ào xung quanh. Khí thế của hắn đang dần dần kéo lên.

Đại sư cảnh khí thể.

Tông sư cảnh sơ kỳ khí thể.

Tông sư cảnh hậu kỳ khí thể.

Tăng mạnh!

Đại Tông Sư Cảnh hậu kỳ khí thể tỏa ra ngất trời!

“Đại Tông Sư Cảnh!”

Lục Khoa sợ hãi kêu lên.

Lôi Chấn Hải sắc mặt như tro tàn, không thể tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt.

Lôi Chấn Hải biết hẳn xong rồi. Đắc tội một Đại Tông Sư Cảnh cường giả, chức trưởng lão của hắn coi như lần này sẽ bị gỡ đi.

Một đại tông sư cảnh cường giả, không một thế lực nào dám đắc tội.

Hơn nữa nhìn khí thể người mang mặt nạ kia tỏa ra, chỉ sợ không phải là mới vào Đại Tông Sư cảnh, e là đã chạm đến cực hạn của Đại Tông Sư cảnh rồi.

Giang Minh mỉm cười, từ từ tiến về phía Lôi Chấn Hải.

Lục Khoa mồ hôi chảy ướt lưng áo. Hắn bây giờ quả thật tiến thoái lưỡng nan.

Chống, Trần Lôi ví dụ còn ở trước mắt.

Tránh ra, mình từ nay ở Quốc An Cục cũng sẽ rất khó trải qua.

Giang Minh nhàn nhạt nhìn Lục Khoa, khẽ phun ra một câu:

“Ngươi, tránh ra.”

Lục Khoa lúc này tóc gáy dựng ngược, bất kể cái gì Quốc An Cục, lập tức tránh qua một bên.

Quá kinh khủng! Người này quá sức kinh khủng!

Lục Khoa trong lòng dâng lên vô tận sợ hãi.

Giang Minh tiến tới trước mặt Lôi Chấn Hải. Chỉ thấy dưới chân hàng này có nước chảy xuống.

Giang Minh cau mày một cái, bàn tay giơ lên định hướng mi tâm Lôi Chấn Hải điểm tới.

“Xin dừng tay!”

Một tiếng hét dài vang lên, một bóng người đang chạy như bay xuống dưới sân vận động.

Giang Minh dừng tay, ánh mắt đảo qua người kia một cái, nhất thời cũng kinh ngạc.

Đại Tông Sư cảnh trung kỳ cường giả!

Ở cái thời hiện đại này, không ngờ lại có một người khoảng năm mươi tuổi đại tông sư cảnh trung kỳ cường giả!

Phải nói thời của Thiên Long Bát Bộ, cả giang hồ đổi mất, đại tông sư cảnh cường giả chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Theo thời gian dần trôi, võ học xuống dốc, một đời không bằng một đời.

Vậy mà giờ đây hắn lại có thể thấy Đại Tông Sư cảnh cường giả.

Kinh ngạc là kinh ngạc, nhưng Giang Minh cũng không có ý tứ gì.

Có điều, hắn cũng chấp nhận nghe người này có gì muốn nói.

Người trung niên kia ăn mặc một cái áo vải giản dị, mặc quần thể thao màu nâu sẫm, phi thân đến trước mặt của Giang Minh, hai tay chấp một cái lễ.

“Tại hạ Nam Cung Lộc, Cục trưởng của Quốc An Cục. Xin hỏi đạo hữu là...”

“Giới thiệu liền miễn đi. Các hạ muốn ở đây xử lý như thế nào?”

Giang Minh cũng lười cùng Quốc An Cục nói nhảm, trực tiếp nói vào vấn đề chính.

“Vị này Lôi trưởng lão, tuy phạm vào sai lầm không thể tha thứ, nhưng tại hạ cũng mong đạo hữu giao hân cho chúng ta Quốc An Cục tiến hành xử lý. Dù sao chúng ta cũng là đơn vị chấp pháp của quốc gia, xuất hiện sai lầm cần phải giải quyết trong nội bộ.”

Giang Minh nghe vậy cũng đồng ý với câu nói này của Nam Cung Lộc. Hắn hỏi:

“Thế các vị định xử lý thế nào về chuyện này?”

“Phải đấy, các người Quốc An Cục không thể bá đạo như vừa rồi được đi!”

Bên cạnh, đa số các vị trưởng lão của các môn phái cũng rất bức xúc lên tiếng.

Nam Cung Lộc gật đầu đáp:

“Về vấn đề này, Lôi Chấn Hải bị cách chức trưởng lão, giải vào đại lao để xem xét hậu quả gây ra. Còn cụ thể xử lý thế nào, chúng ta sẽ bàn bạc và đưa ra biện pháp sau. Có điều ta lấy thân phận cam đoan, sẽ cho mọi người một câu trả lời đàng hoàng.”

Giang Minh cũng không muốn làm khó đối phương, gật đầu nói:

“Nếu vậy, để ta tăng thêm một chút thông tin nữa đi!”

Nói xong không đề ý đến Nam Cung Lộc biến sắc, ngón tay trở liền điểm vào mi tâm Lôi Chấn Hải.

Lôi Chấn Hải ánh mắt lập tức liền đại ra.

“Các hạ làm gì hân?”

Nam Cung Lộc cau mày hỏi.

“Một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.”

Giang Minh cười đáp, sau đó quay sang hỏi Lôi Chấn Hải:

“Ngươi tên gì?”

“Ta là Lôi Chấn Hải...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Hiệp Tiêu Dao Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.